ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR

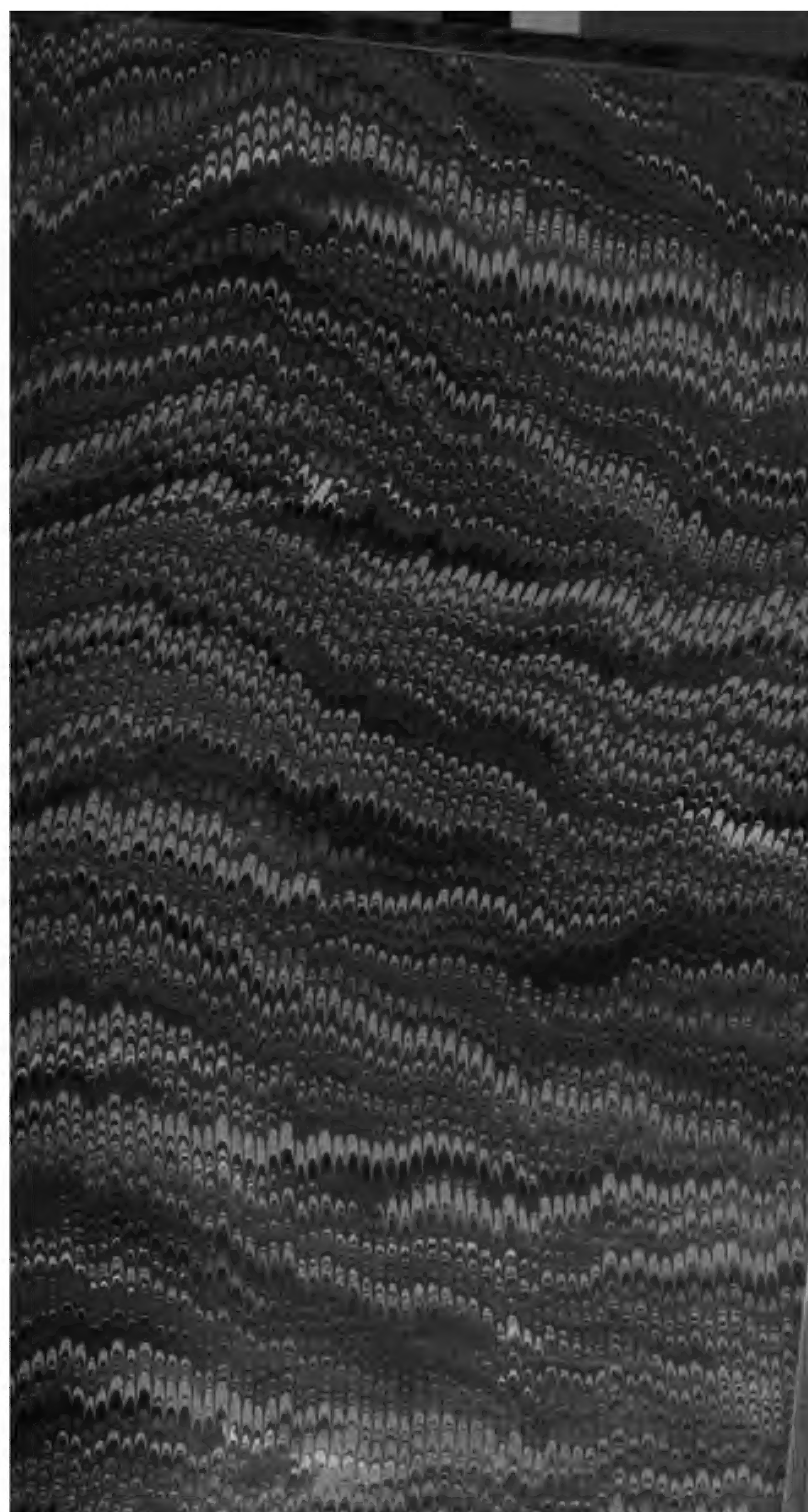

Euripides

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

EURIPIDIS

TRAGŒDIÆ SUPERSTITES

ET

DEPERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE

G. DINDORFII.

TOMUS III.

ANNOTATIONES.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.

MDCCCXXXIX.

gen.

PRÆFATIO.

IN annotationibus ad Euripidem idem mihi fuit propositum quod in commentariis in Aristophanem nuper editis, ut ex ingenti quæ plurimorum studiis in hunc poetam collatis paullatim accrevit annotationum copia deligerem quæ lectoribus paullo exercitatioribus profutura viderentur, meis ubi opus esset additamentis correctionibusve aucta. In quo negotio ita sum versatus ut non solum falsa et inutilia resecarem verbosiusque quam oportebat dicta in brevius contraherem, sed etiam iis omnibus, quæ bona quidem et utilia, sed a proposito aliena non raro attulissent interpretes, legem Atticam adhiberem, quæ prudenter cavet ne quis ἔξω τοῦ πράγματος verba faceret. Nam diffusum illud nullisque legibus adstrictum genus scribendi, quamvis clarissimorum olim virorum exemplis commendatum, nunc in dies magis omnium fere consensu improbari videmus, estque, si verum volumus fateri, sanæ rationi non minus contrarium quam si quis geographus de Europa explicans aliquid de Africa quasi præteriens admisceat.

De codicibus manuscriptis quoniam in indice librorum infra posito dicetur, hic satis erit in universum monuisse duas esse codicum classes, alteram antiquiorem, quæ fabulas septem primas complectitur, quorum principes sunt Parisinus 2712. et, qui septem illis Troades Rhesumque adjunxit, Vaticanus 909, alteram

recentiorem, quæ seculi quarti decimi initia vix attingit: qua quum sola utamur in decem fabulis postremis, non est mirandum aliquanto majorem in his quam in prioribus relinqui vitiorum segetem, in quibus corrigendis etsi viri docti inde ab G. Cantero et Scaligero usque ad novissima hæc tempora non pauci elaborarunt, tamen etiam posterior ætas habebit in quo se exerceat. Omnino enim Euripidis tragœdiæ fortuna usæ minus secunda quam Sophoclis Aristophanisque fabulæ non solum longe plures et graviores quam illorum expertæ sunt omnis generis corruptelas, sed etiam numerosis recentiorum quorundam poetarum grammaticorumve additamentis sunt interpolatæ. Cujus temeritatis quæ plurima et manifestissima in Iphigenia Aulidensi reperiuntur documenta aliquid excusationis habent eo quod imperfectam fabulam illam reliquit Euripides: sed aliis quoque fabulis minime pepercit interpolatorum libido, adjectis versibus non paucis, quos tamen plerumque non est difficile ab genuinis discernere versibus Euripidis, si quis non solum tragicorum veterum inprimisque Euripidis ingenium dictionemque bene noverit, sed etiam in recentiorum Græcorum poesi, quæ ab doctorum Alexandrinorum ætate usque ad medii ævi tempora pertinet, ita sit versatus ut in horum poetarum sentiendi dicendique rationem, quæ multis modis discrepat ab æquabili, tersa et eleganti veterum Atticorum dictione, penitus se insinuaverit. Multa hujusmodi primus sagaciter investigavit in Phœnissis Valckenarius, nonnulla etiam in aliis, quas tamen non pari cura pertractandas sibi sumpserat, fabulis, assentientibus, uno alterove loco excepto, peritissimis quibusque harum rerum judicibus, dissentientibus imperitis, quos dubiam codicum fidem ratione potiorem habentes ne audiendos quidem, nedum refu-

tandos ipse judicabat Valckenarius. Duplex autem interpolationum illarum genus est: alia enim ad explicandas amplificandasve poetæ sententias ab interpretibus sunt conficta, alia Euripidea quidem sunt, sed locis alienis illata, quum marginibus adscripsissent grammatici similia similibus comparantes. Utriusque generis exempla, quorum indicem infra posui, partim ab me partim ab aliis notata sunt versus centum et septuaginta sex in fabulis septemdecim: nam in Rheso præter duo prologos spurios ab scriptore argumenti Græci memoratos nihil hujusmodi deprehendimus, amplas autem Iphigeniæ Aulidensis interpolationes, in prooemio ad hanc fabulam indicatas, quarum rationem paullo aliam esse supra dicebam, hoc loco omittere placuit. Ceterum ex indice nostro facile intelligetur primas quattuor fabulas, quas præ ceteris lectitatas in scholis grammaticorum esse constat, interpolationibus magis quam reliquas fuisse obnoxias.

1—3. Hecub. 441—443.

ὣς τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν,
Ἑλένην ἴδοιμι· διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων
αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα.

4. 5. Ibid. 555. 556.

οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα,
μεθῆκαν, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.

6—9. Ibid. 794—797.

ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτα τῶν ἐμῶν ξένων·
τυχὼν δ' ὅσων δεῖ καὶ λαβὼν προμηθίαν
ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,
οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.

10. 11. Ibid. 831. 832.

ἐκ τοῦ σκότου γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάνυ

φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις.

12. 13. Ibid. 1185. 1186.

πολλαὶ γὰρ ἡμῶν αἱ μέν εἰσ' ἐπίφθονοι,
αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.

14. Orest. 361.

καὶ θάνατον οἰκτρῷ πρὸς δάμαρτος ὤλετο.

15—17. Ibid. 588—590.

ὁρᾷς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε
Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν,
μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον.

18. Ibid. 933.

πάλαι Πελασγοὶ, Δαναΐδαι δὲ δεύτερον.

19. Phœniss. 52.

καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.

20. Ibid. 428.

Τυδεῖ τε κἀμοί· σύγγαμος γάρ ἐστ' ἐμός.

21. Ibid. 558. (ex Inone, ut videtur, Euripidis)

ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.

22. 23. Ibid. 566. 567.

ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
γενήσεται Θήβαισι, φιλότιμος δὲ σύ.

24. Ibid. 630.

οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.

25. Ibid. 756. iterumque 1376.

κτανεῖν θ' ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.

26. Ibid. 946.

κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος.

27—29. Ibid. 1116—1118.

τὰ μὲν σὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα
βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα,
ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν.

30. Ibid. post 1199. in cod. Flor. uno,

καὶ νῦν γὰρ αὐτὴν δαιμόνων ἔσωσέ τις.

31. Ibid. 1235. (omissus in cod. Flor. uno)
σπαρτῶν τε λαὸς ἅλις, ὅσος κεῖται θανών.

32. 33. Ibid. 1262. 1263.
κἄπαθλα δεινὰ δάκρυά σοι γενήσεται
δισσοῖν στερείσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

34. Ibid. 1362.
δισσὼ στρατηγὼ καὶ διπλῶ στρατηλάτα.

35—37. Ibid. 1369—1371.
αἴσχιστον αὐτῷ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν.
πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση,
κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας.

38. Ibid. 1430.
σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδός.

39. Ibid. 1465.
κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα.

40. Ibid. 1596.
καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ.

41. 42. Ibid. 1606. 1607.
ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαί τέ με
Πόλυβον ἐξέδωκεν (vel *δαίμων ἔδωκε Πόλυβον*) *ἀμφὶ δε-σπότην.*

43. Ibid. 1611.
ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου καὶ παισὶ δούς.

44. Ibid. 1628.
ὃς πέρσων πόλιν
πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε.

45. Ibid. 1634. (ex Soph. Antig. 29.)
ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν.

46. 47. Ibid. 1637. 1638.
καὶ παρθενεύου τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν
μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.

48. Ibid. 1644.
τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός.

49. Ibid. 1759. (ex Soph. Œd. T. 1525.)
ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ.
50. Med. 41. (ex v. 380.)
σιγῇ δόμους ἐσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
51. Ibid. 88.
εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ.
52. Ibid. post 304. (ex versu simili 808.)
τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου.
53. Ibid. 468. (ex v. 1324.)
θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ' ἀνθρώπων γένει.
54. 55. Ibid. 778. 779.
γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς ἐγνωσμένα.
56. Ibid. 782. (ex v. 1060.)
ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
57. Ibid. 785. (partim ex v. 940. 943.)
νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
58. 59. Ibid. 1006. 1007. (leviter mutati ex v. 923. 924.)
τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
60. 61. Ibid. 1062. 1063. iterumque 1240. 1241.
πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
62. 63. Ibid. 1299. 1300.
πέποιθ' ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
64. 65. Hippol. 32. 33.
ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον· Ἱππολύτῳ δ' ἔπι
τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρῦσθαι θεάν.
66—68. Ibid. 79—81.
ὅσοις διδακτὸν μηδέν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς,

τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.

69. Ibid. 224.

τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη;

70. Ibid. 691. (abest a Par. A.)

ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφοράς.

71. Ibid. post 824. (ex v. 809. Abest a tribus codd.)

ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν.

72. Ibid. 1029. (leviter mutatus ex v. 1048.)

ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα.

73. Ibid. 1419.

τῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.

74. 75. Alcest. 70. 71.

κοὐθ' ἡ παρ' ἡμῶν σοι γενήσεται χάρις
δράσεις θ' ὁμοίως ταῦτ', ἀπεχθήσει δ' ἐμοί.

76. Ibid. 204.

παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος.

77. 78. Ibid. 207. 208. (leviter mutati ex Hecub. 415. 416.)

ὡς οὔποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον
ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψεται.

79. Ibid. 312. (ex v. 195.)

ὃν καὶ προσεῖπε καὶ προσερρήθη πάλιν.

80. Androm. 7.

ἐμοῦ πέφυκεν ἢ γενήσεταί ποτε.

81. Ibid. 1254. (A libris multis abesse notavit scholiasta.)

θεὰ γεγῶσα καὶ θεοῦ πατρὸς τέκος.

82. Suppl. 162.

ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας.

83. Ibid. 166.

πολιὸς ἀνὴρ, τύραννος εὐδαίμων πάρος.

84—96. Ibid. 180—192.

τόν θ' ὑμνοποιὸν αὐτὸς ἂν (vel ἃν) τίκτῃ μέλη
χαίροντα τίκτειν· ἢν δὲ μὴ πάσχῃ τόδε,

οὔτοι δύναιτ' ἂν οἴκοθέν γ' ἀτώμενος
τέρπειν ἂν ἄλλους· οὐδὲ γὰρ δίκην ἔχει.
τάχ' οὖν ἂν εἴποις, Πελοπίαν παρεὶς χθόνα
πῶς ταῖς Ἀθήναις τόνδε προστάσσεις πόνον;
ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε.
Σπάρτη μὲν ὠμὴ καὶ πεποίκιλται τρόπους·
τὰ δ' ἄλλα μικρὰ κἀσθενῆ· πόλις δὲ σὴ
μόνη δύναιτ' ἂν τόνδ' ὑποστῆναι πόνον·
τά τ' οἰκτρὰ γὰρ δέδορκε καὶ νεανίαν
ἔχει σε ποιμέν' ἐσθλόν· οὗ χρείᾳ πόλεις
πολλαὶ διώλοντ', ἐνδεεῖς στρατηλάτου.

97. Ibid. 252.
ἀλλ' ὡς ἰατρὸν τῶνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα.

98. Ibid. 275. (ex Hecub. 62.)
ἰώ μοι· λάβετε, φέρετε, πέμπετ', ἀείρετε ταλαίνας χερὸς
γεραιᾶς.

99. 100. Ibid. 696. 697.
καὶ μὴν τὰ Θησέως γ' οὐκ ὄκνῳ διεφθάρη,
ἀλλ' ἵετ' εὐθὺς λάμπρ' ἀναρπάσας ὅπλα.

101. Ibid. 903.
δεινὸς σοφιστὴς πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφά.

102. 103. Ibid. 907. 908.
φιλότιμον ἦθος, πλούσιον, φρόνημα δὲ
ἐν τοῖσιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις ἴσον.

104. Iphig. Taur. 84. (ex v. 1455.)
οὓς ἐξεμόχθουν περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα.

105. Ibid. 99.
ἢ χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς.

106—108. Ibid. 588—590.
οὐδένα γὰρ εἶχον ὅστις ἀγγεῖλαι μολὼν
εἰς Ἄργος αὖθις, τάς τ' ἐμὰς ἐπιστολὰς
πέμψειε σωθεὶς τῶν ἐμῶν φίλων τινί.

109. Ibid. 683.
ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν.

110. Ibid. 782.

τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ' εἰς ἄπιστ' ἀφίξομαι.

111. 112. Ibid. 1010. 1011.

ἥξω δέ γ', ἤνπερ μαὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω,
πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανὼν μενῶ μέτα.

113. Ibid. 1071.

μητρὸς πατρός τε καὶ τέκνων, ὅτῳ κυρεῖ.

114. Ibid. 1214.

ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις.

115. 116. Troad. 629. 630.

ὦ μῆτερ ὦ τεκοῦσα, κάλλιστον λόγον
ἄκουσον, ὥς σοι τέρψιν ἐμβαλῶ φρενί.

117—126. Ibid. 642—651.

πρῶτον μὲν, ἔνθα κἂν προσῇ κἂν μὴ προσῇ
ψόγος γυναιξὶν, αὐτὸ τοῦτ' ἐφέλκεται
κακῶς ἀκούειν, ἥτις οὐκ ἔνδον μένει,
τούτου πόθον παρεῖσ' ἔμιμνον ἐν δόμοις,
εἴσω τε μελάθρων κομψὰ θηλειῶν ἔπη
οὐκ εἰσεφρούμην· τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον
οἴκοθεν ἔχουσα χρηστὸν ἐξήρκουν ἐμοί.
γλώσσης τε σιγὴν ὄμμα θ' ἥσυχον πόσει
παρεῖχον· ᾔδειν δ' ἁμὲ χρῆν νικᾶν πόσιν,
κείνῳ τε νίκην ὧν ἐχρῆν παριέναι.

127—134. Ibid. 660—667.

καίτοι λέγουσιν ὡς μί' εὐφρόνη χαλᾷ
τὸ δυσμενὲς γυναικὸς εἰς ἀνδρὸς λέχος·
ἀπέπτυσ' αὐτὴν, ἥτις ἄνδρα τὸν πάρος
καινοῖσι λέκτροις ἀποβαλοῦσ' ἄλλον φιλεῖ.
ἀλλ' οὐδὲ πῶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ
τῆς συντραφείσης, ῥᾳδίως ἕλξει ζυγόν.
καίτοι τὸ θηριῶδες ἄφθογγόν τ' ἔφυ
ξυνέσει τ' ἄχρηστον τῇ φύσει τε λείπεται.

135. Bacch. 182.

Διόνυσον, ὃς πέφηνεν ἀνθρώποις θεός.

136. Ibid. 243.
ἐκεῖνος ἐν μηρῷ ποτ' ἐρράφη Διός.
137—148. Ibid. 286—297.
καὶ καταγελᾷς νιν, ὡς ἐνερράφη Διὸς
μηρῷ. διδάξω σ' ὡς καλῶς ἔχει τόδε.
ἐπεί νιν ἥρπασ' ἐκ πυρὸς κεραυνίου
Ζεὺς, ἐς δ' Ὄλυμπον βρέφος ἀνήγαγεν νέον,
Ἥρα νιν ἤθελ' ἐκβαλεῖν ἀπ' οὐρανοῦ·
Ζεὺς δ' ἀντεμηχανήσαθ', οἷα δὴ θεός.
ῥήξας μέρος τι τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου
αἰθέρος, ἔθηκε τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδοὺς
Διόνυσον Ἥρας νεικέων· χρόνῳ δέ νιν
βροτοὶ τραφῆναί φασιν ἐν μηρῷ Διὸς,
ὄνομα μεταστήσαντες, ὅτι θεᾷ θεὸς
Ἥρᾳ ποθ' ὡμήρευσε, συνθέντες λόγον.
149. Cycl. 674.
ὡς δὴ σύ. καὶ πῶς σ' οὔτις ἂν θείη τυφλόν;
150—152. Heracl. 223—225.
σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρὶς ἔν τε πόλει κακὸν,
ἱκέτας ἀλήτας συγγενεῖς, οἴμοι κακῶν,
βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον, ἕλκεσθαι βίᾳ.
153. Helen. 236.
ἐπὶ τὸ δυστυχὲς κάλλος, ὡς ἕλοι γάμον ἐμόν.
154. Ibid. 245.
χαλκίοικον ὡς Ἀθάναν μόλοιμ'.
155. Ibid. 780. (ex Phœn. 972.)
φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός.
156—161. Ibid. 903—908.
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὴν βίαν, τὰ κτητὰ δὲ
κτᾶσθαι κελεύει πάντας, οὐκ ἐς ἁρπαγάς.
ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος, ἄδικός τις ὤν.
κοινὸς γάρ ἐστιν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς
καὶ γαῖ', ἐν ᾗ χρὴ δώματ' ἀναπληρουμένους
τἀλλότρια μὴ 'χειν μηδ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ.

162—165. Ibid. 1013—1016.

καὶ γὰρ τίσις τῶνδ' ἐστὶ τοῖς τε νερτέροις
καὶ τοῖς ἄνωθεν πᾶσιν ἀνθρώποις. ὁ νοῦς
τῶν κατθανόντων ζῇ μὲν οὔ, γνώμην δ' ἔχει
ἀθάνατον, εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεσών.

166. Ibid. 1164.

ἀθλίοις ἐν συμφοραῖς Ἰλίοις.

167. Ibid. 1374.

κάλλιστα δῆτ' ἀνήρπασεν τεύχη πόσις.

168. 169. Ibid. 1671. 1672.

Σπάρτης ἀπάρας, τῶν κατ' οὐρανὸν δόμων
κλέψας δέμας σὸν, μὴ Πάρις γήμειέ σε.

170. 171. Ion. 616. 617.

ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων θανασίμων
γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς.

172. Ibid. 847.

εἰ γάρ γ' ὑφήσεις, τοῦδ' ἀπαλλάξει βίου.

173. 174. Herc. f. 495. 496.

ἅλις γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σύ·
κακοὶ γὰρ ἐς σέ γ', οἳ τέκνα κτείνουσι σά.

175. Electr. 651.

λέγ', ὦ γεραιὲ, τάδε Κλυταιμνήστρᾳ μολών.

176. Ibid. 678.

καὶ Γῆ τ' ἄνασσα, χεῖρας ᾗ δίδωμ' ἐμάς.

Ex annotationibus scholiastarum, quæ ad paucas tantum tragici fabulas supersunt, non plures quam decem petere licuit vitiosarum lectionum correctiones has,

1. Orest. 186. χαρὰν libri] χάριν scholiasta.
2. Phœn. 185. μεγαλανορίαν] μεγαληγορίαν
3. Ibid. 264. οὐ μεθῶσ'] οὐκ ἐκφρῶσ'
4. Ibid. 642. κατῴκισε] κατοικίσαι
5. Ibid. 1569. αἰρομένα] ὀρομένα
6. Hipp. 441. γ' οὐ δεῖ] λύει
7. Alcest. 595. Αἰγαῖον] Αἰγαίων'

8. Troad. 308. φέρω] φέρε.

9. Ibid. 514. ἐπιτήδειον] ἐπικήδειον

10. Ibid. 1306. κρύπτουσα] κτυποῦσα.

Aliquanto utilior fuit scriptorum quorundam veterum grammaticorumque comparatio, quibus non solum integros versus plures in codicibus omissos debemus, sed etiam corruptarum lectionum non paucarum emendationes acceptas referimus, in quibus sunt quædam valde memorabiles, quæ quum nonnihil conferant ad æstimandam fidem codicum, quorum auctoritate vulgata editionum lectio nititur, non inutile erit emendationes illas omnes sub uno conspectu exhiberi:

1. Hec. 1112. ἴσμεν libri] ᾖσμεν Etym. M.
2. Orest. 1005. Πλειάδος] Πελειάδος Eustathius.
3. Phœn. 183. Νέμεσις] Νέμεσι Suidas.
4. Ibid. 504. ἡλίου] αἰθέρος Stobæus.
5. Med. 512. τε] γε Herodianus περὶ σχημάτων.
6. Hippol. 345. ἅμ' ἐχρῆν] ἁμὲ χρὴ Aristoph. Equit. 16.
7. Ibid. 443. φορητὸς] φορητὸν Stobæus.
8. Ibid. 1123. Ἀθήνας] Ἀθάνας Eustathius.
9. Alcest. 883. τῆσδ'] τῆς Stobæus.
10. Ibid. 1085. ἡβᾷ σοι] ἡβάσκει Galenus.
11. Andr. 270. ἐγκαταστῆσαι] καταστῆσαι Stobæus.
12. Suppl. 479. γάρ ἐστι] βροτοῖς Stobæus.
13. Ibid. 486. καὶ τοῖν] καίτοι Stobæus.
14. Ibid. 490. ποιναῖσι—τ'] γόοισι—δ' Stobæus.
15. Ibid. 860. τὸν ἁβρὸν] τὸ δῖον Polybius.
16. Ibid. 874. ἔσχεν] ἔσχ' ἐν Stobæus.
17. Ibid. 914. διδακτὸς] διδακτὸν Stobæus.
18. Ibid. 975. λοιβαί τε νεκύων φθιμένων accessit ex Plutarcho.
19. Ibid. 1110. νώτοισι καὶ στρωμναῖσι καὶ μαντεύμασιν] βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι Plutarchus et partim M. Antoninus.

20. Ibid. 1112. ὠφέλουν πόλιν] ὠφελῶσι γῆν Plutarchus.
21. Iphig. Aul. 317. δῆτ'] ποτ' grammaticus Bekkeri.
22. Ibid. 379. σωφρονέστερον] σωφρονεστέρως Stobæus.
23. Ibid. 380. αἰσχρὸς οὐκ αἰδεῖσθαι] χρηστὸς αἰδεῖσθαι Stobæus.
24. Ibid. 394. οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι accessit ex Theophilo et Stobæo.
25. Ibid. 407. συσσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν] συσσωφρονεῖν γὰρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν Plutarchus.
26. Ibid. 449. γε] δὲ Plutarchus.
27. Ibid. 1149. ἔγημες] ἔγημας schol. Homeri.
28. Ibid. 1219. γῆς] γῆν Plutarchus.
29. Ibid. 1251. τὰ νέρθε δ' οὐδείς] τὸ νέρθεν οὐδέν Stobæus.
30. Ibid. 1400. εἰκὸς ἄρχειν] ἄρχειν εἰκός Aristoteles.
31. Iphig. Taur. 253. ἀκταῖσιν] ἄκραις Plutarchus.
32. Ibid. 727. πολύθρηνοι] πολύθυροι Aristoteles.
33. Ibid. 787. ἐστὶν ἐν] ἐστὶ τὰν Plutarchus.
34. Rhes. 658. εἰδὼς] ἰδὼν scriptor Christi Patientis.
35. Ibid. 794. νείεραν εἰς πλευροῦ] νειάτην πλευράν Chr. P.
36. Ibid. 825. οὔτ' ἐκοίμισ' οὔτ' ἔβρισ'] οὔτ' ἔβρισ' οὔτ' ἐκοίμισ' Chr. P.
37. Ibid. 854. οἵδ' ἀφιγμένοι] οἵδ' ἀφιγμένον Etymol. M.
38. Troad. 930. ὑπεκδράμοι] ὑπερδράμοι Tzetz. in Iliad.
39. Bacch. 129. ἔν τ' ἄσμασι] εὐάσμασι Strabo.
40. Ibid. 134. αἷς] οἷς Strabo.
41. Ibid. 391. δῶμα—ἀλλ' ὅμως] δώματα—ὅμως Stobæus.
42. Ibid. 600. τρομερὰ δώματα δίκετε] δίκετε τρομερὰ σώματα Etymol. M.
43. Ibid. 655. εἶ] σὺ Chr. P.
44. Ibid. 694. τε κἄζυγες] τ' ἔτ' ἄζυγες Chr. P.
45. Ibid. 1170. ὀρέων] ὄρεος Plutarchus.

46. Ibid. 1172. μακάριον θήραμα] μακαρίαν θήραν Plutarchus.

47. Heracl. 75. γέροντα μᾶλλον] γέροντ' ἀμαλόν Hesychius.

48. Helen. 561. Ἑλληνὶς εἴ τις ἢ 'πιχωρία γυνή accessit ex Aristoph. Thesm. 907.

49. Ibid. 931. οὐκ ἄρ' ἦν] οὐκ ἤμην Etym. M.

50. Ibid. 941. παιδὶ] παισί Stobæus.

51. Ion. 434. οὖδας] οὐδέν Justinus Mart.

52. Ibid. 438. τεκνούμενος] ἐκτεκνούμενος Justinus.

53. Ibid. 440. ὢν] ἂν Justinus.

54. Ibid. 443. λοιπῷ] λόγῳ Justinus et Clemens Alex.

55. Ibid. 447. τίνοντες δ'] δ' om. Justinus et Clemens Alex.

56. Ibid. 449. κακῶς] κακούς Justinus.

57. Ibid. 452. εἰλείθυιαν] ἀνειλείθυιαν Hesychius.

58. Ibid. 605. οἳ τὰς πόλεις ἔχουσι κἀξιώματα] οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξίωμά τε Stobæus.

59. Ibid. 625. δημότης δ'] δ' om. Stobæus.

60. Ibid. 732. εἰσβλέψαι] ἐμβλέψαι Plutarchus et Stobæus.

61. Herc. fur. 676. ἢ] μὴ Stobæus.

62. Ibid. 949. θένων] ἔχων Dio Chr.

63. Ibid. 1293. συγγενῶν] συγγενῶς Stobæus.

64. Ibid. 1349ª. ταῖς συμφοραῖς—ὑφίσταται] τὰς συμφορὰς—ἐπίσταται Stobæus.

65. Ibid. 1349ᵇ. θνητὸς πεφυκὼς ὃν τρόπον φέρειν χρεών accessit ex Stobæo.

66. Electr. 168. ἀγροτέραν] ἀγρότειραν Plutarchus.

67. Ibid. 295. σοφοῖσιν] σοφοῖσι δ' Stobæus.

68. Ibid. 296. μὲν εἶναι] ἐνεῖναι Stobæus.

69. Ibid. 388. δορί] δόρυ Stobæus.

Omisi in his miram quandam scripturæ discrepantiam, quam de Hecubæ v. 574. testatur Chœroboscus

in Bekkeri Anecd. vol. 3. p. 1293. εὕρηται παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῇ Ἑκάβῃ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἰσοσύλλαβον τῷ ἰδίῳ πρώτῳ προσώπῳ πληθυντικῷ, οἷον ἐπληροῦσαν, ἔνθα φησὶν "οἱ δ' ἐπληροῦσαν πυρὰν κυρμοὺς φέροντες πευκίνους." καὶ πάλιν —παρὰ Λυκόφρονι—ἐσχάζοσαν. Legitur nunc οἱ δὲ πληροῦσιν πυράν, quod quum aliquid offensionis habere visum esset inter duo imperfecta ἔβαλλον et ἤκουεν positum, a veteri quodam correctore in οἱ δ' ἐπληροῦσαν mutatum est: nisi forte, quod ipsum quoque non improbabiliter conjicias, antiqua codicum lectio fuit ΟΙΔΕΠΛΗΡΟΣΑΝ, quod quum οἱ δ' ἐπλήρωσαν legendum esset, pro οἱ δ' ἐπληροῦσαν acceptum est a grammatico Alexandrinæ imperfecti formæ adsueto, cujus exempla reperiuntur in libris veteris Testamenti, velut ἐδολιοῦσαν Psalm. 5, 9. Eadem hodierni quoque Græci utuntur ἐφιλοῦσαν et ἐτιμοῦσαν dicentes.

Scribebam Lipsiæ m. Oct. a. 1837.

INDEX LIBRORUM.

1. ***Rom. A.*** bibliothecæ Vaticanæ 909. bombycinus seculi duodecimi. Insunt fabulæ septem primæ cum Troadibus et Rheso. Variæ lectiones modo ab eadem quæ codicem scripsit, modo ab aliis manibus adscriptæ. Hoc codice in Medea usus est Elmsleius, ego in Alcestide, Troadibus et Rheso, ubi simplici litera *A.* designavi.

2. ***H.*** sive ***Havn.*** bibliothecæ regiæ Havniensis[a] codex chartaceus, ex quo excerptam a B. G. Niebuhrio lectionis diversitatem edidit Matthiæ. Simillimus est, quamvis multo recentior, Vaticano 909. quocum ita ubique consentit ut ex eodem utrumque fonte ductum esse appareat. Amplæ quibus Vaticanus in Hecuba et Rheso laborat lacunæ, nullæ sunt in Havniensi. Tertius ejusdem familiæ codex est

(3.) ***Rom. B.*** sive Vaticanus Palatinus 98. easdem novem fabulas complexus, lectione ab librario passim interpolata. Medeam contulit Elmsleius: reliquas fabulas conferri operæ pretium non est. Quartus et ipse similis earundem fabularum codex est

(4.) ***Flor. A.*** id est liber ab Is. Vossio Florentiæ collatus, in margine exemplaris Canteriani Antverp.

[a] Ex alio ejusdem bibliothecæ codice bombycino n. 3549. tres fabulas primas complexo lectionis diversitatem edidit O. D. Blochius in Friedemanni et Seebodii Miscell. crit. vol. 1. p. 394–398. 476–486. 630–637.

1571. quod in bibliotheca Academiæ Leidensis asservatur. Collatione Vossiana usi sunt Valckenarius, Musgravius ex apographo Ruhnkenii, Matthiæ ex apographo Jo. Chr. Wolfii, quod bibliotheca Hamburgensis suppeditavit. Codex ipse quum in bibliothecis Florentinis publicis frustra quæratur, hominis videtur fuisse privati, postmodum alio ablatus.

5. *Par. A.* bibliothecæ regiæ n. 2712. membranaceus seculi decimi tertii, liber præstantissimus, Vaticano 909. auctoritate par, nisi superior. Complectitur fabulas septem primas, quarum Medeam, Hippolytum et Andromacham Musgravius, omnes præter Alcestin Brunckius, Andromacham denuo Lentingius contulit. Hunc codicem in annotationibus ad quattuor primas fabulas designavi simplici litera B, in reliquis *Par. A.*

6. *Par. B.* n. 2713. membranaceus ejusdem atque Par. A. ætatis et easdem fabulas complexus. Inspexit Musgravius, qui raro ejus mentionem fecit in tribus primis fabulis, frequentius in reliquis. Andromacham contulit Lentingius.

7. *Par. D.* n. 2818. chartaceus recens, ad Medeam Hippolytum Alcestin et Andromacham a Musgravio collatus, ad Andromacham denuo ab Lentingio, cujus hoc est de eo judicium in præfat. p. 10. " Par. D. nihil a Par. B. diversum habet, nisi scripturæ vitia ac paucula hic illic multo etiam posteriori manu adscripta. Singularis codicis MS. nomine insigniri haud meretur. Itaque ego non memoravi nisi ubi aberraret, vel B. truncatus esset. Qui unde habeat quæ e B. exciderunt, ex ipso integro descripta sint, an, quod veri videatur similius, ex alio MS. completus sit, id mihi non compertum.

8. *Flor.* 2. (sive *Laur. C.* in annotationibus Elmsleii ad Bacchas), bibliothecæ Laurentianæ plutei 32, 2.

chartaceus seculi quarti decimi. Insunt fabulæ duodeviginti: absunt Troades et extrema pars Baccharum (756—1392.). Hunc codicem passim inspexit Hieronymus Magius, cujus exemplari (v. infra n. 64.) usus est Scaliger: integrum contulit in usum Matthiæi Franciscus de Furia et multo ante Petrus Victorius in margine exemplaris Aldini, nunc in bibliotheca regia Monacensi asservati, quo usus est Matthiæ[b]. Ipsius Victorii conjecturæ, quæ tamen et raræ sunt et levissimæ, plerumque adscripto ἴσ. a codicis lectionibus discernuntur. Ex Flor. 2. descriptus est ab librario imperitissimo

(9.) *Flor.* 1. (sive *Laur. D.* apud Elmsl. ad Bacch.) ejusdem bibliothecæ plutei 31, 1. qui undecim fabulas complectitur, Rhesum, Iphigeniam Tauricam et Aulidensem, Pentheum (i. e. Bacchas), Supplices, Cyclopem, Heraclidas, Herculem, Helenam, Ionem, Electram. Baccharum versus 756—1392. ab manu recentiore suppleti sunt ex editione Aldina, ne correctis quidem vitiis typotheticis.

10. *Par. E.* chartaceus, ex duobus compositus vo-

[b] Quum lectiones Victorianæ etiam ad Troades pertineant, quæ fabula in nullo hodie reperitur codice Florentino, Troadum exempla ex bibliotheca Laurentiana *evasisse* suspicatus est Elmsleius ad Med. p. 8. Qui non videtur cognita habuisse quæ de codice Troadum ipse prodidit Victorius Var. Lect. 36, 22. "*Auxilio mihi fuit ad hunc locum* (Troad. v. 365.) *restituendum — Fulvius Ursinus, qui cum hanc fabulam contulisset cum antiquo et eodem fideli libro, quæcumque illic repperit a pervulgata lectione variata, ad me amanter misit.*" Apparet ex his Troadum codicem Victorianum non Florentinum, sed Romanum fuisse. Lectiones ipsæ ita ubique cum Vaticano A. consentiunt ut ex eo ipso similive aliquo codice (qualis est quem Florentiæ contulit Vossius) excerptas esse appareat. Quamobrem lectionem Victorianam in hac quoque ut in ceteris fabulis, quas cum Flor. 2. contulit Victorius, plerumque omisi tanquam pondus inane.

luminibus (n. 2887. et 2888.). Insunt eadem quæ Florentino secundo. Hunc ad fabulas quindecim contulit Musgravius, omissis, ut par erat, Hecuba Oreste et Phœnissis. In Electra designavit sigla "*MS. a.*" Ad Bacchas contulit etiam Brunckius, ad Andromacham Lentingius.

11. *Par. G.* chartaceus n. 2817. a Musgravio inspectus. Habet fabulas easdem quas Florentinus primus, nisi quod Electra caret nec Baccharum partis extremæ jactura est reparata.

Parisinis E. G. in Supplicibus et Iphigenia utraque usus est etiam Marklandus, qui siglis *Par. A.* et *Par. B.* notavit. De utriusque codicis origine recte judicavit Elmsleius in præfatione ad Bacchas p. 8. "Parisienses E. G. e Laurentiano C. [sive Flor. 2.] derivatos esse certissimo hoc argumento mihi constare videtur, quod quum omnes in eodem Baccharum versu desinant, non eam scripturam exhibent Parisienses, quam a prima manu habuit Laurentianus, sed eam, quæ in illo a correctore reposita est. Si primam Laurentiani C. scripturam exhiberent Parisienses, magnus dubitandi locus esset, utrum hi ab illo, an et hi et ille ab antiquiore quodam codice, qui in eodem fabulæ versu desineret, nec jam exstaret, derivati essent. At primam Laurentiani scripturam, quæ ex archetypo codice haud dubie orta est, non exhibent Parisienses, sed secundam correctore profectam. Non igitur ab archetypo illo descripti sunt Parisienses, neque ab alio ejus apographo descripti aut derivati, sed ab ipso Laurentiano a correctore jam emendato."

12. *Rom. C.* (in annot. ad Medeam) sive *Pal.* (in annot. ad Bacchas et Ionem), Vaticanus Palatinus 287. membranaceus seculi decimi quarti ut videbatur Elmsleio. Insunt fabulæ tredecim, Andromache, Me-

dea, Supplices, Rhesus, Ion, Iphigenia in Tauris, Iphigenia in Aulide (cui subjectum est spurium Danaes exordium a Commelino editum), Hippolytus, Alcestis, Troades, Bacchæ, Cyclops, Heraclidæ. Eo in Medea et Bacchis usus est Elmsleius, ego in Ione. In Medea simillimus est editioni Aldinæ: in Bacchis vero et Ione non pauca emendatius quam Aldus scripta exhibet.

Atque hi quidem codices sunt quorum auctoritate potissimum usi sumus in annotatione critica. Reliquum est ut breviter perstringamus ceterorum turbam librorum, quos, in primis quattuor maxime fabulis, non raro numerare propter ipsorum vilitatem quam designare singulos maluimus, quod labore quam fructu majore fecit Matthiæ.

13. 14. 15. Augustani tres, chartacei recentes, collati ab Hermanno, qui lectiones Hecubæ edidit ipse, Orestis et Phœnissarum cum Matthiæo communicavit.

16. 17. "*Ask.* 1. 2. ab Askewio, medico Londinensi acceptos contulit Musgr. qui eorum alterum duas priores tragœdias, alterum easdem, sed cum Phœnissis, exhibere dicit. Hos eosdem esse ait Porsonus in *syllabo notarum* etc. Oresti præfixo, quos in bibliothecam Academiæ Cantabrig. illatos et signatos Mm. 1. 11. et Nn. 3. 14. ipse contulerit. Prior notatus Cant. a Porsono Hecubam, Orestem et Phœnissas continere videtur; certe ad Phœn. nonnunquam Cant. memorat Porsonus. Alter tres priores fabulas habet eleganti manu sæculo 14. scriptas, duasque iterum priores ineleganti et recentissima manu, ex quibus illum M. recentiorem N. vocat Porsonus. Ita tres sunt codices Porsono, qui duo sunt apud Musgrav. Paucissimis etiam in locis Cant. M. N. Porsoni cum Ask. Musgravii conspirant,

ut dubitare liceat, an iidem sint, nisi forte hoc Musgr. culpa accidit, quem paucis tantum in locis eos inspexisse dicit Pors." MATTH.

18—23. "*Bodl.* Codd. sex in bibl. Bodleiana Oxonii, collati a Kingio, multo autem accuratius, sed cum Phœnissis tantum, a Jo. Burtono in *Pentalogia* s. *tragœd. Græc. delectu.* Bodleianos autem istos enumerat King. '1. Barocc. 37. Hecubam solam continens. 2. Barocc. 10. qui tres primas fabulas integras exhibet, charta Arabica, satis vetustus. 3. Laud. 89. in fol. continet Hecubam ad lin. 283. Oresten a lin. 164. lineæ vero intermediæ 1183 desunt. Continet etiam Phœnissas integras, et tres primas fabulas Sophoclis, idyllia quædam Theocriti, et odas paucas Pindari. 4. Barocc. 66. Phœnissas solas repræsentat, et duas primas Sophoclis fabulas, recens admodum et mendosus. 5. Bodl. n. 2175. sive NE. D. 2. 18. tres primas fabulas fere integras exhibet. Notandum est etiam, quod fere singuli notis interlinearibus donantur. 6. Barocc. 74. scholia continet antiqua in tres fabulas has Eurip. usque ad lin. 1569. Phœn. codex quantivis pretii.' In eadem Bibl. est 'antiqua editio Hervagii cum notis MStis Jos. Scaligeri.'" MATTH.

24. "*Br.* mutili codicis fragmentum, quod partem Hecubæ, partem Orestis et unicum folium Œd. Col. tenet. Vid. Brunck. elench. Codd. ante Orest. Schedas suas vocat Brunck. ad Hec. 816. 821. codicem suum ibid. 848. etc." MATTH.

25. "*Burn.* Variæ lectiones e MS. notatæ in Aldinæ exemplaris margine, quod cum Porsono communicavit Car. Burneius junior. Porson. eum librum in notis ad Hecub. littera B. ad Medeam (vid. P. ad v. 89.) litt. C. notavit." MATTH.

26. "C. C. C. MS. Collegii Corporis Christi apud

Cantabrigienses, a Barnesio, Kingio, Porsono collatus. Eum Musgrav. Cantabrigiensem vocat." MATTH.

27. "*Cott.* Exstat in bibliotheca Bodleiana Barnesianæ editionis exemplum ipsius Barnesii manu correctum variisque supplementis auctum. Præter alia, haud exiguum variantium lectionum numerum addidit e libro, quem *MS. Cottonianum* appellat, quique, si unquam in bibliotheca Cottoniana fuit, in incendio, quo magna pars ejus consumta est, perisse videtur. Barnesii testimonio constat, hunc librum non fuisse scriptum Euripidearum fabularum codicem, quales vulgo *MSS.* appellamus, sed variæ lectionis συλλογὴν e codicibus collectam. En pauca Barnesii de eo testimonia. Ad Tro. 154. hæc scripsit: Ποῖ λόγος ἥκει, Διὰ τῶν μελάθρων; Διὰ γὰρ μελάθρ. &c. *MS. Cotton additis duobus versibus ex Florentino Codice MS.* Ad v. 699. *MS. Cotton* ἐκ σοῦ *legit, puto ex Aldo, Vet. Cod. nobis, non Stephano.* Ad v. 1073. *Nunc video MS. Cotton remedium certum ex Vaticano MS. Codice afferre, quare illud jam ratum sit.* Ad Argumentum Baccharum: *In Florentino tamen codice* ΠΕΝΘΕΥΣ *inscribitur. MS. Cott.* Ad Medeam *Veterem Editionem* fide MS. Cottoniani aliquoties allegat Barnesius. Ea vetus editio Lascarina esse videtur. Lectiones igitur Cottonianæ, quoties cum Lascarinis consentiunt, numerum testium non augent. Sciri enim non potest, utrum e libro impresso derivatæ sint, an ex scripto." ELMSL.

28—39. Florentini duodecim a Francisco de Furia collati (apud Matthiæum), quorum duo (18. et 34.) membranacei, totidem (17. et 33.) bombycini, ceteri chartacei.

Flor. (plutei 31.) 5. Insunt Phœnissæ.

Flor. 6. et *Flor.* 9. Hecuba, Orestes, Phœnissæ.

Flor. 10. Hecuba, Orestes, Medea, Phœnissæ, Alcestis, Andromacha, Hippolytus, Rhesus.

Flor. 15. Hippolytus, Medea, Alcestis, Andromacha.

Flor. 17. Hecuba et Orestes.

Flor. 18. et 21. Hecuba, Orestes, Phœnissæ.

Flor. 25. Hecuba et Orestes.

Flor. (plutei 32.) 33. et (plutei 31.) 34. Hecuba, Orestes, Phœnissæ.

Flor. 21^{b}, quem in annotationibus ad Hecubam memorat Matthiæ, videtur esse plutei 32, 21.

40. "*Guelf.* 15. Sunt ii duo codd. MSS., uno volumine comprehensi, quorum alter Hecubam, Oresten et Phœnissas, alter Andromachen continet. Prior esse videtur sec. 14. accurate litteris elegantissimis in charta bombycina scriptus. Alter, qui Andromachen continet, est seculi 15. etiam bombycinus, eleganter, at sæpe vitiose scriptus." MATTH.

41. *Harl.* 5725. in Museo Britannico, Hecubam continens, a Porsono collatam.

42. "I. Harleianus 6300. in Museo Britannico, tres priores fabulas cum gl. interlin. et margin. continens, recentissimus quidem, non tamen contemnendus, judice Porsono ad Orest. 73. 74. Eum post Porsonum denuo cum edit. Phœn. Burgessiana contulit V. D. in *Classical Journ.* I. p. 135." MATTH.

43. "Ia. Harleianus 5743. qui Alcestidis fragmentum a v. 1032. ed. Beck. Rhesum et Troades continet. Cum Alcestide contulit Monk, signatum *Fragm.*, cum Rheso et Troad. Musgrav. (Harl.), cum Troad. denuo Ge. Burgess. (Hl.) Vide hujus præf. Troad. p. II. III. Est etiam quartus Harleianus, Hecubam continens præmissa hypothesi et epigrammatis in Euripidem, sec. 14. nr. 5724. a nemine, quod sciam, adhuc collatus." MATTH.

44. "K. Codex Regiæ societatis nr. 7. tres fabulas priores continens, quem optimum vocat King. recen-

tiorem Porson. De eo King. ad Phœn. 175. 'Mirum sane est, inquit, codicem illum tam exacte semper cum scholiis convenire, nisi illo ipso usus fuerit scholiastes, vel saltem exemplari, a quo transcriptus est: quod verisimilius videtur.' Verius Seidler. de vers. dochm. p. 297. sq. multis argumentis se exploratum habere dicit, codicem illum ad recensionem metrici cujusdam scholiastæ exaratum esse, ut apud se quidem perexigua ejus sit auctoritas." MATTH.

45. " L. Ms. Ayscough. 4952. in Museo Britannico ap. Porson. Tres priores fabulas continere videtur; nam ad Phœn. etiam, v. c. 30. 91. 92. etc. ad L. Cod. provocat Porson." MATTH.

46. 47. " *Leid.* A. B. Codices duo Leidenses, de quibus vid. Valcken. Præf. Phœn. p. IX. Quatuor vidit Jo. Lenting (vid. ejus præf. Med. p. VII. not.) quorum tres Hecubam, Oresten, Phœnissas continent, quartus tantum duas priores." MATTH.

48—51. Mosquenses quattuor, quorum *a* (seculi 15.) Hecubam et Orestem, *b* (seculi 17.) et *c* (seculi 16.) Hecubam, *d* (seculi 15.) Hecubam, Orestem et Phœnissas complectitur.

52. 53. *Par. β.* nr. 2714. in Musgravii annotationibus ad Herculem furentem et Electram. Idem in Electra aliquoties memorat codicem γ, de quo ita scribit " Alium porro Electræ MStum contuli, sed mendosissimum et quem ab homine ἀναλφαβήτῳ fere conscriptum diceres."

54. " *Par. G*, cujus lectiones quasdam ad Hecubam enotavit amicus meus." PORSON. Parisinum 2648. Hecubæ inspexit Faehsius, cujus vide Syllogen p. 277.

55. Alius codex bibliothecæ regiæ Paris. bombycinus nr. 2794. Inest fragmentum Orestis foliis 13. con-

stans. Commemoratur nonnunquam a Brunckio, qui *alterum codicem regium vocat.*

56. " *S.* chartaceus, olim Bigotianus, n. 2816. Medeam continens usque ad v. 763. ed. Barn. cum versione Latina, notulis atque emendationibus V. D. e codd. Fuit liber Maludani cujusdam, qui, ut videtur, annotationes e magistri, quem T. littera designat (Trinarchus nominatur ad v. 4. e scholiis, ubi est Τίμαρχος) ore exceptas nitidissime appinxit, plerumque levissimas et in verborum explicatione occupatas, paucas criticas." MATTH. Qui specimina illarum annotationum apposuit indigna quæ repetantur.

57. *R.* alter regiæ societatis Londinensis codex n. 24. tres priores fabulas continens, apud King. et Porson.

58—60. *Rom. D.* et *E.* sive Vaticani 910. (chartaceus) et 1421. (bombycinus) Hippolyti et, quam Elmsleius contulit, Medeæ. Uterque mutilus: nam D. desinit in Medeæ v. 1017., E. in v. 748. Alium quendam Vaticanum Hecubæ, Orestis et Phœnissarum, Parisiis tractavit Faehsius, cujus vide Syllogen p. 273. Est codex rescriptus membranaceus seculi duodecimi.

61. 62. *Taur.* duo, bibliothecæ regiæ Taurinensis ab Amedeo Peyrone collati in usum Matthiæ. Eorum alter (B. VI. 7. apud Pasin. vol. 1. p. 315.) bombycinus seculi 15. est, Orestem et Phœnissas continens: alter (C. V. 3. apud Pasin. ib. p. 216.) Andromacham habet.

63. *Vitebergensis* chartaceus seculi 13. (?) Hecubæ (usque ad v. 274.), Orestis, Phœnissarum. Lectiones ab se excerptas cum Matthiæo communicavit Hermannus.

64. " *Mag.* His litteris Elmsl. designavit exemplum ed. Hervagianæ sec. in bibl. Bodlei. in quo ad ea tituli

verba Εὐριπ. τραγ. ὀκτωκαιδέκα Scaliger ipse, ut videtur Elmsl., adscripsit *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri*, tum varias lectiones ipsas. Easdem lectiones ipsius Magii manu exaratas exhibet exemplum Hervagianæ primæ. In pagina certe vacua titulum respiciente hæc scripta sunt: *Le varianti lettioni nella margine sono della mano propria di Gieronimo Maggio, l' autor delli libri* Variarum lectionum, *ed altre cose*. Eas semper fere cum Victorianis [i. e. cum codice Flor. 2.] conspirare e notis in Medeam deprehendet lector." MATTH.

65. " *Ox.* editio Ald. cum MS. collata, quæ anno circiter 1805. Curatorum jussu e Bibl. Bodleiana in collegium Wadhamense immigravit. Ejus collationem cum Iphig. Taur. Marklando suppeditavit Car. Hall, Dec. Bockingensis. Vid. Gaisford. ad Markl. Præf. Iphig. edit. 1811." MATTH.

66. *P.* sive *Put.* exemplum editionis Aldinæ cum codice collatum manu Christophori Puteani. Vide Catal. librorum impressorum Bibl. Reg. Paris., *Belles Lettres*, vol. 1. p. 264. Collatio desinit in fine Iphigeniæ Tauricæ. Usus ea est Musgravius, et in Supplicibus et Iphigenia utraque Marklandus, qui *Par. C.* vocavit.

Inter libros typis impressos antiquissimus est " *Lasc.* sive editio Florentina quatuor tragœdiarum, Medeæ, Hippolyti, Alcestidis et Andromaches, literis quas vocant capitales circa annum 1496. facta. Nemo, quod sciam, satis accurate de ea dixit: ceteris accuratius fortasse Amorettus apud Audiffredum Specimine Edd. Ital. Sæc. 15. p. 389. Editoris munere functus vulgo creditur Janus Lascaris. Cum easdem fabulas exhibeat Laurentianus plut. 31. cod. 15. fieri potest, ut editio ad eum codicem facta sit, aut saltem ad alium codicem

ejusdem familiæ. Rem autem de hac editione antea inauditam nuper protulit Augustus Seidlerus. Exstat in bibliotheca Senatus Lipsiensis exemplum in membranis impressum, quo cum chartaceo bibliothecæ Regiæ Dresdensis collato, vidit Seidlerus, cujus verbis utar, *in altero eorum plures paginas a typographo esse retractatas, et nonnullas cum insigni lectionis diversitate*[c]. Hanc diversitatem ipse enotavit, et cum Wolfio communicavit, qui Seidleri epistolam inseruit Analectorum Literariorum T. 1. p. 472. Hinc quidquid ad Medeam pertinebat, in annotationem meam retuli. Quatuor folia denuo impressa complectuntur versus meæ ed. 24—251. Exemplum membranaceum appello A. chartaceum B. Existimat enim Seidlerus, illud prius impressum esse. *Nam probabile est*, inquit, *editorem, quum in chartaceis exemplis, ut quæ minoris essent pretii, repetita folia abjiceret et deleret, huic membranaceo parcendum duxisse.*" ELM.

Editioni Florentinæ proxima est Aldina (a. 1503.) fabularum duodeviginti (desideratur enim Electra), ex duobus pluribusve composita infimi ævi codicibus, nec raro interpolata a correctore, qui nonnulla quidem vel metri vel sententiæ vitia bene emendavit, sed multo plura corrigendo corrupit, ceterum in aliis fabulis modestius, licentius in aliis est versatus. Editionem Al-

[c] Pergit Seidlerus: *Atque ita denuo impressa sunt in Medea quatuor integra folia inde a v. 24. usque ad v. 256. editionis Barnes. in Hippolyto tria integra folia a v. 1198. usque ad v. 1337. porro posterior folii pagina a v. 1397—1425. et prior folii pagina a v. 1426—1452. in Alcestide denique tria folia a v. 16. usque ad v. 162.* His verbis inesse mihi videntur tres errores. Hippolyti versus 1198—1337. non tria integra folia, sed quinque tantum paginas complent. Idem dicendum de Alcestidis versibus 16—162. Hippolyti v. 1397. non primus sed secundus paginæ versus est. ELM.

dinam expresserunt Basileenses Hervagianæ tres (a. 1537. 1544. 1551.), Brubachiana[d] sine anni nota (circa a. 1558.), Stibliniana Basileensis (ap. Oporin.) a. 1562. non sine multis leviorum vitiorum correctionibus, quarum ego plerumque eas tantum commemorandas duxi, quæ ex codicibus peti non possent. Pleræque editioni Hervagianæ secundæ (a. 1544.) debentur, ex schedis petitæ *eruditi cujusdam viri*, quem nominare ob singularem ipsius modestiam non licuisse sibi ait editor, sed quem Joannem Brodæum fuisse liquet ex ejus annotationibus, quæ editioni Stiblinianæ accesserunt. Eodem fere tempore (a. 1568.) H. Stephani prodierunt annotationes in Sophoclem et Euripidem, cum variis lectionibus ad Rhesum et reliquas postremas fabulas e duobus codicibus Italicis enotatis, quas Stephanus cum suis ipsius aliorumve conjecturis ita commiscuit, ut MSS. suis plurima tribueret, quæ nullo unquam in codice exstitisse sit certissimum. Ex quo sequitur ea tantum quæ aliorum librorum auctoritate postmodum sint stabilita, codicibus Stephani tuto tribui posse, reliqua autem conjecturæ esse imputanda, donec probetur contrarium. Nam quod Barnesius ad Herc. fur. 886. 889. aliique viri docti Stephanum codices illos ementitum esse pronunciarunt, temere dictum esse vel duo Troadum exempla ostendere possint, v. 232. 365, ubi lacunam editionis Aldinæ ex MSS. suis Stephanus explevit iisdem verbis quæ postmodum in aliis codicibus sunt reperta. Codices autem Stephani simillimi fuisse videntur Florentinis nostris 1. 2. quos ipsos inspectos ab eo esse suspicabatur doctus Britannus in diario classico Londinensi fasc. 14. p. 300. Troadum tamen

[d] In hac editione accessit Electra, repetita ex editione Victorii, de qua vide procemium annotationum ad hanc fabulam.

lectiones aliunde sumpserit necesse est, quum hæc fabula ab codicibus illis absit.

G. Canteri emendationes leguntur in ed. Antverp. a. 1571: Æm. Porti in editione Commeliniana a. 1597.

"A Barnesio sæpe commemoratur *liber Heinsio-Scaligeranus*. Is codex, monente Elmsleio ad Med. p. 78. not. s., nihil aliud est, quam editionis Canterianæ exemplum, quod ex Ed. Bernardi bibliotheca in Bodleianam Academiæ Oxoniensis venit. In prima pagina scriptum exhibet: *Danielis Heinsii ex legato Jos. Scaligeri.* Haud paucas Scaligeri conjecturas in margine scriptas exhibet, quarum plerasque aut memoravit aut tacite adoptavit Barnesius." MATTH. Plurimas Scaligeri correctiones Duporto tribui a Barnesio ostendit Elmsleius in Addendis ad Bacchas. Cujus erroris quæ caussa fuerit non constat.

"Jo. Miltonus in margine exempli ed. P. Steph. emendationes suas notavit, unde in marginem ed. Brubach. transscripsit Porsonus. E Stephaniana Miltoni emendationes aliquoties commemoravit Barnes. pleraque autem aut omnino silentur, aut, celato ejus nomine, pro var. lect. afferuntur. Omnes editæ sunt in Musei crit. Cantabr. n. 3. p. 283." MATTH.

INDEX
CARMINUM ANTISTROPHICORUM.

464–470=471–478
479–485=486–493
502–522=523–544
766–777=778–789
1010–1017=1018–1025
1026–1036=1037–1047
1173–1183=1186–1196
1197–1199=1200–1202
1203–1213=1218–1225
1214–1215=1216–1217

SUPPLICES.

42–47=48–54
55–62=63–70
71–78=79–86
365–368=369–372
373–376=377–380
598–607=608–618
619–625=626–633
778–786=787–793
798–810=811–823
955–962=963–970
990–1008=1012–1030
1123–1131=1132–1138
1139–1145=1146–1153
1154–1158=1159–1164

IPHIGENIA AULIDENSIS.

163–184=185–205
231–241=242–252
253–264=265–276
277–288=289–302
543–557=558–572
751–761=762–772
1036–1057=1058–1079

IPHIGENIA TAURICA.

392–406=407–420
421–438=439–455
1089–1105=1106–1122
1124–1136=1137–1151
1234–1258=1259–1283

RHESUS.

23–33=41–51
131–136=195–200
224–232=233–241
242–252=253–263

342–350=351–359
360–369=370–379
454–466=820–832
527–545=546–564
692–709=710–727
895–903=906–914

TROADES.

122–137=138–152
153–175=176–196
197–213=214–229
308–324=325–341
511–530=531–550
577–581=582–585
586–587=588–589
795–806=807–819
820–839=840–859
1060–1070=1071–1080
1081–1099=1100–1117
1304–1316=1317–1332

BACCHÆ.

64–67=68–71
72–87=88–104
105–119=120–134
370–384=385–399
400–415=416–433
519–537=538–555
862–881=882–901
977–996=997–1016
1169–1182=1183–1199

CYCLOPS.

41–54=55–68
495–502=503–510 et 511–518

HERACLIDÆ.

73–89=93–110
353–361=362–370
371–373=374–376
608–617=618–629
743–758=759–769
770–776=777–783
892–900=901–909
910–918=919–927

HELENA.

167–178=179–190

191–209=210–228
1107–1121=1122–1136
1137–1150=1151–1164
1301–1318=1319–1336
1337–1352=1353–1368
1451–1464=1465–1477
1478–1494=1495–1511

ION.

112–127=128–143
184–193=194–204
205–218=219–221,222,223.
225–230,231.233.235,236
452–471=472–491
676–694=695–713
1048–1060=1061–1073
1074–1089=1090–1105

HERCULES.

107–118=119–130
348–363=364–379
380–393=394–407
408–424=425–441
637–654=655–672
673–686=687–700
735–739=750–753
740, 741=747, 748
743–746=757–759
754–756=760–762
763–771=772–780
781–797=798–814

ELECTRA.

112–124=127–139
140–149=157–166
167–188=189–212
432–441=442–451
452–463=464–475
699–712=713–725
859–865=873–879
1147–1154=1155–1162
1177–1189=1190–1205
1206–1212=1213–1220
1221–1226=1227–1232

HECUBA.

DE tempore hujus fabulæ tantum constat, priorem esse Nubibus Aristophanis (i. e. olymp. 89, 1.): nam versu Hecubæ 174. in fabula illa usus est comicus v. 1165. Recentiorem Rheso Alcestide Medea et Hippolyto esse ex metrorum delectu numerorumque compositione colligi potest. Videtur igitur olympiade octogesima octava scripta esse, brevi ante Nubes editas tempore. Ad Delum insulam, quam inde ab olymp. 88, 3. sibi vindicaverint Athenienses, respici v. 463. probabiliter conjecit Matthiæ.

1. Locum hunc liberius vertit poeta [Ennius] apud Ciceronem Tusc. 1, 16. *Adsum atque advenio Acheronte vix via alta atque ardua.* Inter loca tragicorum, quæ Æschines pronunciando corruperit, hunc recenset Demosthenes de Corona p. 315. Reisk. Aperte ridet Aristophanes apud Athenæum 12. p. 551. B. *Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας* *Ἔτλη κατελθεῖν*; tectius vero ibidem 3. p. 112. F. *Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.* Totum distichon in usus suos convertit Menippus in Luciani Necyomantia, fingens se ab inferis rediisse. Christi Patientis conditor, vulgo dictus Gregorius Nazianzenus, qui hanc fabulam raro citat, hunc versum habet leviter mutatum 1506. ut et hunc cum sequenti 2021. 2022. POR. Agathias Histor. p. 114, 21. *καθάπερ ἐν σκηνῇ καὶ τραγῳδίᾳ ἐκ τῶν σκότου πυλῶν ἀφιγμένοι, ἰσχνοί τινες καὶ ἑτερόχρωτες.*

σκότου] *σκότους* Etymol. MS. Paris. ap. Bast. Append. epist. crit. p. 53. Quæ forma nunc remota ex tragicis est, relicta me nolente in Æschyli fragm. 5. et apud Eurip. Iph. T. 1025.

3. Dymantis, non Cisseos, filiam Hecubam facit Homerus, Il. Π. 718. Sed Euripidem sequitur Virgilius Æn. 10. 705. Virgilium ceteri poetæ Latini. POR.

6. *δείσας*] *λάθρα μ'* grammaticus Hermanni p. 387. qui memoriæ errore ad v. 10. aberravit.

7. Θρηκίου] Hoc vocabulum in codicibus Θρήικιος vel Θρηΐκιος pariterque Θρῆιξ vel Θρῇϊξ scribi solet: de quo satis habemus semel monuisse.

8. Χερσονησίαν Brunckius. Libri χερρονησίαν. (χερουνησίαν H.) Ejusdem generis vitia contra codicum auctoritatem correcta sunt Χερρονησίᾳ infra v. 33. et πόρρω Troad. 188. Ion. 797.

11. ἵν'—εἴη—μὴ σπάνις] Metri caussa dictum pro ἵνα μὴ εἴη σπάνις. Similiter Orest. 1354. ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλλῃ φόβον, pro ὅπως μὴ—.

13. ὃ] Id est δι' ὅ, *quapropter*, ut in Phœn. 155. ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί. Inepte scholiasta codicis Barocciani ὃ pro nominativo accepit, τὸ εἶναι νεώτατον interpretatus. Hoc si voluisset poeta, non erat ὑπεξέπεμψεν dicturus, quod verbum nemo non ad πατὴρ potius referat.

14. φέρειν ὅπλα] Hoc loco usus Wessel. ad Diod. Sic. vol. 2. p. 36. ὅπλα proprie de clypeo dici docuit. Sed Eustath. p. 48, 5. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐκ ἔξω λόγου καὶ τὸ γενικῶς μὲν, ὡς καὶ προερρέθη, νοῆσαι τὸν μάντιν, εἴδη δὲ αὐτοῦ εἰπεῖν τὸν ἱερέα καὶ τὸν ὀνειροκρίτην, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐρωτηθήτω τις μάντις, οἷον ἱερεὺς ἢ ὀνειροπόλος. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, γένος εἰπὼν τὸ φυτόν, ἐπάγει τὰ εἴδη ἐν τῷ, οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίῃ, καὶ ἑξῆς. τοιοῦτον καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ "οὔτε ὅπλα, οὔτ' ἔγχος." γένος μὲν γὰρ τὰ ὅπλα, εἶδος δὲ τὸ ἔγχος. MATTH.

16. ὁρίσματα] Fallitur Musgr. Nam, si, quod ille vult, ὁρίσματα de columnis, quibus fines regionis determinari solerent, (qui mos est seriorum temporum) accipienda essent, sensus esset: quamdiu fines agri Trojani nondum transgressi erant Græci, s. ante Græcorum adventum; quod falsum esse e v. sq. intelligitur. Mœnia et turres recte intelligunt scholiastæ. Sic Hipp. 1459. ὦ κλείν' Ἀθηνῶν Παλλάδος θ' ὁρίσματα. MATTH.

18. εὐτύχει] Sic codices plurimi, inter quos B: alii, ut Ald., ηὐτύχει. Quod revocandum. Vid. quæ ad Aristoph. Nub. 137. diximus.

20. ὥς τις πτόρθος] Homericum ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Il. Σ, 56, 437. comparavit Porsonus.

21. ἀπόλλυται B.H. aliique cum Eustathio p. 545, 29. 850, 52. 958, 59. Alii et Aldus ἀπώλετο.

23. αὐτὸς] In adjectivo πατρῴα continetur substantivum

πατὴρ, quo refertur *αὐτός*. Simillimum exemplum præbet Sophocles Trachin. 259. ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν· τόνδε γὰρ μεταίτιον Μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους. Paullo diversa est forma, quæ sæpe alibi occurrit, et apud Isocratem Panathen. p. 273. A. B. τῆς δὲ ἡμετέρας ἔτι βασιλευομένης, ἐφ' ὧν καὶ πόλεμοι πλεῖστοι, καὶ κίνδυνοι μέγιστοι συνέβησαν. Hoc quoque imitati sunt Latini. Pacuvius Teucro apud Ciceronem de Oratore 2, 46. *Neque* PATERNUM *adspectum es veritus,* QUEM *ætate exacta indigem Liberum lacerasti, orbasti, extinxti.* POR.

αὐτὸς δὲ] αὐτός τε H. aliique male.

θεοδμήτῳ] Hoc loco non *a diis conditum*, sed *diis conditum s. consecratum* significare animadvertit scholiasta.

πίτνει] Scribebatur πιτνεῖ. Vid. ad Soph. Aj. 58.

28. ἐπ' ἀκταῖς] Id est ἄλλοτ' ἐπ' ἀκταῖς. Soph. Trach. 11. φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος δράκων ἑλικτὸς, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος. POR.

30. ἄκλαυστος, ἄταφος] ἄταφος ἄκλαυστος H. et Florentini duo. Homer. a Boissonadio comparatus Il. X, 386. κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος. Odyss. Λ, 54. ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον. 72. μή μ' ἄκλαυτον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν. Soph. Antig. 29. ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν.

32. Mira locutio, τριταῖον φέγγος, pro simplici, τρίτον. Uno tamen exemplo se ipse Euripides defendit Hippol. 275. Πῶς δ' οὔ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν; Pro verbo "mira" melius fortasse dixissem, "insolita." Sed quis non jure miretur, hanc ipsam locutionem, τριταίαν ἡμέραν, usurpasse Arati scholiasten [788.] ad Diosem. 57. Hunc versum ob oculos habuit X. Π. 1779. 2016. POR. Τριταίαν ἡμέραν scholiasta ille dixit loci Euripidei recordatus.

33. Χερσονησίᾳ Brunckius. Libri Χερρονησίᾳ.

γῇ τῇδε Χερρονησίᾳ] Mira negligentia Euripides scenam hujus tragœdiæ nunc in Thracia constituit, ut hic et infra v. 1142. nunc contra in agro Trojano vid. v. 139. et 1020. quod satis alioqui ostendit historia Polyxenæ ad Achillis tumulum mactatæ. vid. scholia ad v. 520. MUSG. Parum probabilia sunt quæ scholiasta ad v. 520. comminiscitur, πῶς τοῦ Ἀχιλλέως ἐν Τροίᾳ ταφέντος, ὁ Ταλθύβιος λέγει πρὸ τύμβου τοῦ Ἀχιλλέως ἵστασθαι τοὺς Ἕλληνας, ὄντας ἐν Χερρονήσῳ; καὶ φαμὲν, ὅτι ἢ κενοτάφιον ἐν Χερρονήσῳ ἐποίησαν, ἢ εἰς Τροίαν ἀπῆλθον

(ἀνῆλθον Hermannus) καὶ ἔθυσαν τὴν κόρην. Quorum neutrum ex verbis poetæ colligi potest.

35. πάντες δ'] πάντες τ' duo codices. Πάντες Ἀχαιοὶ sunt quos Παναχαιοὺς dixit Homerus. Eurip. Hel. 615. ὦ ταλαίπωροι Φρύγες | πάντες τ' Ἀχαιοί. et ib. 73.

39. ἐναλίαν] Dawesius. Libri εἰναλίαν.

44. τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι B. et Flor. duo. Alii cum Aldo τὴν ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ.

50. κεὶς] κ' ἐς cod. Viteb. Scribendum κἀς. Vid. ad Aristoph. Ach. 184.

χέρας] χεῖρας H. aliique.

53. ὑπὸ σκηνῆς] *Ex tentorio.* Infra 665. περῶσα τυγχάνει δόμων ὕπο.

60. ὁμόδουλον νῦν H. et sex alii codd. cum Aldo. νῦν recte om. Florentini novem.

62. λάβετε—χειρός] Hæc verba Supplicibus post v. 274. inseruit librarius aliquis sic scripta, ἰώ μοι, λάβετε, φέρετε, πέμπετ', ἀείρετε ταλαίνας χέρας γεραιάς.

ἀείρετε H. aliique non pauci. Alii cum Ald. ἀείρατε.

μου Flor. septem et alii quattuor. μου δέμας Ald. fortasse ex Hippol. 198. αἴρετέ μου δέμας.

63. γεραιᾶς] γερέας codex unus Porsoni et Eustathius p. 249, 39. De correpta diphthongo dixi in Thesauro Stephani s. h. v.

65. σκίπωνι] Libri partim σκίμπωνι, quod habent H. et Ald. partim σκίπωνι, quod confirmat Hesychius, σκίπωνι χειρός: βακτηρίᾳ χειρός.

σκολιῷ σκίμπωνι] Scipiones in universum recti sunt, non curvi. Loquitur igitur non de vero scipione, sed metaphorice de brachio, quod, ancillis innitens, scipionis usus præstabat; quodque, ob cubiti flexuram, σκολιὸν σκίμπωνα vocat. MUSG.

68. στεροπὰ Διὸς] Lucem diei, quæ Διὸς φάος dicitur v. 706, recte intelligit scholiasta. Sophoclis versum Trach. 99. ubi sol dicitur λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων, comparavit Hermannus.

69. αἴρομαι] ἀείρομαι B.

70. ὦ πότνια χθών] Somniorum mater Nox dicitur ab Hesiodo Theog. 212. aliisque poetis: hic autem Orcus gignere somnia fingitur, ut in Iph. T. 1262. νύχια χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων. Utramque notionem conjunxit Eurip. apud Aristoph. Ran. 1331. ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνα, τίνα μοι

δύστανον ὄνειρον πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς Ἀΐδα πρόπολον, ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, Νυκτὸς παῖδα μελαίνας, φρικώδη δεινὰν ὄψιν, μελανονεκυείμονα.

75. Πολυξείνης Flor. duo. Reliqui libri Πολυξένης.

ὀνείρων φοβερὰν] Legebatur *ὀνείρων εἶδον. εἶδον γὰρ φοβεράν*. Prius illud *εἶδον* om. H. et alii quattuor. Recte vero non solum hoc, sed etiam *εἶδον γὰρ*, quod ex v. 90. ést illatum, omittit B.

79. *χθόνιοι*] Non *inferi*, sed, ut recte unus scholiastarum explicat, *οἱ ἐγχώριοι, οἱ ἐντόπιοι*.

80. *ὃς μόνος, οἴκων ἄγκυρά τ' ἐμῶν*] Inepta est *τε* particula. Scribendum ex cod. Harl. 6300. *ὃς μόνος οἴκων ἄγκυρ' ἔτ' ἐμῶν. ἄγκυρ' ἐστ' ἐμῶν* et v. seq. *κατέχων* pro *κατέχει* Flor. unus. Helen. 284. *ἄγκυρα δ' ἥ μου τὰς τύχας ὤχει μόνη, πόσιν ποθ' ἥξειν καί μ' ἀπαλλάξειν κακῶν, οὗτος τέθνηκεν, οὗτος οὐκέτ' ἔστι δή*.

83. *ἔσται τι νέον*] Syllaba anceps ante interpunctionem, ut in Hippol. 1377. *διά τ' εὐνᾶσαι τὸν ἐμὸν βίοτον*. | *ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστανος ἀρά*. Ion. 167. *λίμνας ἐπίβα τῆς Δηλιάδος*. | *αἱμάξεις, εἰ μὴ πείσει*. Conf. ad Soph. O. C. 139.

85. Si ad verbum reddas, interpretatio erit: *Nunquam mens mea adeo indesinenter horret, trepidat*. i. e. non solet mens mea adeo indesinenter horrescere et trepidare. Vox *ἀλίαστος* ducta est ex versu Homerico Il. ω'. v. 549.

μήδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν. MUSG.

87. *θείαν*] Divinam, quia vates est. *Ψυχὰν* autem dicit, quia mortuus erat Helenus, ut ex v. 80. liquet, ubi solus de filiis superesse dicitur, ex Hecubæ quidem opinione, Polydorus.

88. *Κασάνδραν*] Libri plerique omnes *κασάνδρας*, quod librarii alicujus sedulitati debetur præcedentium verborum constructionem moleste continuantis. Recte scholiasta et tres codd. recentiores *Κασάνδραν*.

89. *κρίνωσιν*] *κρίνωσ'* Ald. et codd. multi.

90. *αἵμονι*] Id est *αἱματηρᾷ*.

92. Molesta ad præcedentem hexametrum appendix est *οἰκτρῶς*, quod ex *ἀνοίκτως* ad *ἀνάγκᾳ* adscripto ortum videbatur Porsono. Quo ejecto, proximi versus sic erunt digerendi, *καὶ τόδε δεῖμά μοι· ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας* | *τύμβου κορυφᾶς φάντασμ' Ἀχιλέως*. nisi jejunum quoque istud *καὶ τόδε δεῖμά μοι ἦλθ'*—nam

sic, si recte conjicimus, distinguendum erit—ab interprete sit adjectum, Euripides autem scripserit εἶθ' ὑπὲρ ἄκρας—, vel ἦν θ' ὑπὲρ ἄκρας—. In cod. recenti apud Kingium lectione magis etiam interpolata scriptum est οἰκτρῶς· καὶ μὴν καὶ τόδε δεῖμά μοι.

μοι δεῖμα Hermannus. Revocandum quod in libris est δεῖμά μοι.

94. ἦλθ' B, Flor. tres, Ald. ἤλυθ' quindecim codd. alii, inter quos H. (In Flor. uno ἤλυθε.) Ex quo intelligitur non temere ab me in annotat. ad Sophoclem p. 293. dubitatum esse de scripturæ veritate in versibus anapæstico Sophoclis Aj. 234. δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν, et choriambico Euripidis Rhesi 263. χιλιόναυν ἤλυθ' ἔχων ἀρωγάν, quibus ἤλυθε præter metri necessitatem pro ἦλθεν illatum videtur ab librariis. Conf. ad Med. 1108.

κορυφᾶς] κορυφῆς aliquot codd.

95. 'Αχιλέως Flor. quattuor. ἀχιλλέως H. aliique. 'Αχιλλῆος Ald.

101. δεσποσύνους] δεσποσύνας H. et Flor. tres.

102. δούλη—ἀπελαυνομένη] Libri aliquot δούλα—ἀπελαυνομένα, vel δούλη—ἀπελαυνομένα, et v. 106. ἀραμένα.

105. δοριθήρατος] δορυθήρατος H.

108. κήρυξ] Scribendum κῆρυξ.

109. 'Αχιλεῖ] Codd. multi ἀχιλλεῖ.

117. ξυνέπαισε] συνέπεσε Ald. et pars codicum.

118. 'Ελλήνων codd. decem. 'Ελλάνων H. aliique cum Ald.

122. βάκχης] Casandræ.

ἀνέχων λέκτρ'] Sophocles Aj. 211. a Musgravio comparatus, ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

125. τὼ Θησείδα] Acamas et Demophon.

127. στεφανοῦν αἵματι χλωρῷ] Soph. Antig. 431. a Musgr. citatus, χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.

130. τᾶς male excusum pro τῆς.

'Αχιλείας] Libri plerique ἀχιλλείας.

131. κατατεινομένων] κατατείνειν λόγον est *magno studio et contentione dicere*. Plato de Rep. 2. p. 592. A. κατατείνας ἐρῶ. Idem p. 597. C. ὡς δύναμαι μάλιστα κατατείνας λέγω. MUSG.

134. κόπις pro rhetore ex Lycophr. 763. 1464. citat Musgravius. Schol. Ven. ad Iliad. B. 199. ἀλλὰ καὶ οἱ θρασεῖς κολακευόμενοι πτεροῦνται, μᾶλλον δὲ πληγαῖς ὑπείκουσιν. πῶς οὖν δήμῳ

χαρίζεται ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τοὺς τραγικούς; Ubi male ἐπαίρονται pro πτεροῦνται, sed recte δημοχαριστὴς pro δήμῳ χαρίζεται habet codex præstantissimus Townleianus. POR.

137. δοῦλα σφάγια vocatur Polyxena serva, utpote captiva, sacrificio destinata. MATTH.

138. μηδέ τιν' εἰπεῖν] Id est μηδὲ ἐάν τιν' εἰπεῖν. MATTH.

143. Ὀδυσεὺς] Libri multi Ὀδυσσεύς.

144. μαστῶν B. aliique. μαζῶν alii cum Ald.

145. χερὸς] χειρὸς Ald. et pars codicum.

149. γαῖαν] Syllaba brevis etsi ea excusari ratione potest, de qua diximus ad v. 83, tamen quum nihil impediret poetam quo minus justa mensura uteretur, longe probabilius est γαίας cum Porsono esse scribendum, quæ in codicibus non raro permutantur, velut Hippol. 197. In cod. Aug. uno τούς θ' ὑπογαίους.

151. ὀρφανὸν] Libri plures ὀρφανὰν, ut Ald. vel ὀρφανήν, ut H.

152. φοινισσομένην codd. plurimi: pauci cum Ald. φοινισσομέναν.

153. χρυσοφόρου] Mos erat apud veteres virginibus plurimum auri gestare. Homerus Il. B. 872. Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πολεμόνδ' ἴεν, ἠΰτε κούρη. Aristoph. Av. 671. Ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος. Sed longe aptissimus locus est Lycophronidis apud Athenæum 13. p. 564. B. οὔτε παιδὸς ἄρρενος, οὔτε παρθένων τῶν χρυσοφόρων, οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων καλὸν τὸ πρόσωπον. Cujus indicium debemus Gilberto Wakefield Diatrib. extemporal. in Hecub. p. 14. POR.

155—169. et 198—210.] Simillimæ, ut sæpe in anapæstis spondiacis, hæ sunt carminis partes, sed tamen non antistrophicæ, quæ quorundam criticorum opinio fuit. Illud vero vix opus moneri, de versibus 170—174. et 211—215. exæquandis ne cogitari quidem debuisse.

158. Hesychius: Τᾶς οὐ τλατᾶς: τῆς οὐχ ὑπομονητῆς. Τᾶς οὐ φερτᾶς: τῆς οὐ φορητῆς.

159. ποία γέννα] γέννα syllabam alteram ex regula correptam habet. Ea qui producta in versibus Dorice scriptis usus est Euripides et hoc loco Iphig. T. 154. οἴμοι φροῦδος γέννα, non plus licentiæ sibi sumpsit quam qui in dialecto Attica πρύμνη et τόλμη pro πρύμνᾰ et τολμᾰ dixerunt: de quo exposui

ad Soph. Phil. 482. et ad Eurip. Ion. 1416. Τόλμα, producto α, plane ut γέννᾶ Euripides, dixit Pindarus Olymp. 9, 122. 13, 14.

162. πρέσβυς] Priamus.

163. ποίαν, ἢ ταύταν ἢ κείναν, στείχω;] Similiter v. 1060. ποίαν, ἢ ταύταν ἢ τάνδ', ἐξαλλάξω;

164. ἥσω] Libri alii sic, alii cum spiritu leni ἤσω, de quo inepta est scholiastæ recentissimi annotatio, ἥσω, ὁρμήσω. ἵημι τὸ ὁρμῶ καὶ πορεύομαι, ὁ μέλλων ἥσω, καὶ ψιλοῦται, ἵημι δὲ τὸ πέμπω δασύνεται. ποῖ δ' ἥσω πόδα non male conjecit Reiskius, sed male delevit ποῦ, mutato τις in τίς. Ὁρμάσω memoriæ errore, ut videtur, posuit Dionysius Hal. de struct. orat. c. 17. p. 218. ed. Schæf. si ejus verba ad hunc locum sunt referenda, σπονδεῖος ἀξίωμα ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε, Ποίαν δῆθ' ὁρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν. ubi postrema κείναν ἢ ταύταν delenda esse monuit Porsonus. Ceterum in Ald. versus sic sunt distincti, στείχω—θεῶν | ἢ—ἐπαρωγός. | ὦ κάκ'—Τρῳάδες | ὦ κάκ'—πήματα | ἀπωλέσατ' —μοι | βίος—φάει.

165. δαίμων] δαιμόνων B.H. aliique plurimi. δαίμων Flor. quattuor. Duo alii δαίμων ἔστ'. Cum τις θεῶν ἢ δαίμων Matthiæ comparavit Electr. 1233. ἀλλ' οἵδε δόμων ὑπὲρ ἀκροτάτων φαίνουσί τινες δαίμονες ἢ θεῶν τῶν οὐρανίων.

166. ἐνεγκοῦσαι] *Quæ attulistis*, i. e. *nuntiastis*.

171. ἄγησαι τᾷ γραίᾳ si scripsit Euripides, dimetro brachycatalecto usus est, bona quidem per se metri forma, sed minus probabili in hoc loco, ubi vel πούς ex versu præcedenti in hunc transferri potest, ut in Ald. factum, vel γηραιᾷ scribi cum Hermanno.

172. πρὸς τάνδ' αὐλάν] Ex hoc loco Hesychius, Πρὸς τάνδε αὐλάν: πρὸς ταύτην τὴν αὐλήν.

ὦ τέκνον ὦ παῖ—ματέρος αὐδάν] Hunc locum imitatur Aristoph. Nub. 1165. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, ἔξελθ' οἴκων, | ἄιε σοῦ πατρός.

173. δ. ματέρος | ἔξελθ'—ματέρος | αὐδὰν—ἴδῃς | οἵαν οἵαν | ἀΐω—ψυχᾶς Ald.

174. εἰδῇς] Libri plurimi ἴδῃς.

176. φάμαν] φήμαν Flor. duo.

179. καρύξασ' B. et alii quattuor. κηρύξασ' Ald.

181. ἰώ μοι Flor. unus et γρ. in Mosq. uno. ὤμοι μοι Mosq. alius, quod fortasse præferendum. ᾧ μοι Ald. οἴμοι H, Flor. duo et Viteb.

186. Post ἀναστένεις male positum est signum interrogandi. Debebat punctum.

187. ὦ τέκνον τέκνον] Scribendum τέκνον ὦ, τέκνον—.

189. κοινὰ—γνώμα H. κοινᾷ—γνώμᾳ Ald. Utramque lectionem cognitam habuerunt scholiastæ.

191. γέννᾳ] Libri plerique γέννα cum Ald. Dativus γέννᾳ enotatus ex Aug. uno et Viteb. Genitivus γέννας est in Flor. uno. Scholiasta, κοινὴ γνώμη τῶν Ἀργείων σπεύδει σφάξαι σε πρὸς τύμβον τοῦ Πηλείδου, ἤγουν τοῦ Ἀχιλλέως. τὸ γέννα ἢ κλητικὴν διὰ τὴν Πολυξένην νοητέον, ἀντὶ τοῦ ὦ θύγατερ, ἢ δοτικὴν πρὸς τὸ Πηλείδα. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον. Inepte γέννα pro vocativo ὦ θύγατερ positum accipit scholiasta, quomodo nemo unquam est locutus. Vera est altera interpretatio Πηλείδα γέννᾳ, id est Πηλέως γέννᾳ, Achilli, patronymico, ut fit interdum, pro nomine primitivo posito. Male alius scholiasta Achillis filium intelligit Neoptolemum. Hujus tamen interpretationis absurditatem multum superavit alius, qui γέννᾳ cum Ἀργείων conjunxit, τῇ γενεᾷ τῶν Ἀργείων, ἤγουν τοῖς Ἀργείοις interpretatus.

192. φθέγγει Porsonus. φθέγγῃ libri.

193. μάννσόν μοι—μᾶτερ uno versu Ald.

194. μάννσον Flor. unus et Viteb. Legebatur μάννσόν μοι. Fortasse tamen præstat scribi ἀμέγαρτα κακῶν ; | μάννσόν μοι, μᾶτερ.

195. φάμας] φήμας tres codd.

197. ψήφῳ ad versum præcedentem refert Ald. ψήφοις H, Flor. unus et Viteb.

198. παντλάμων duo codd. recentes. Ceteri et Ald. παντλᾶμον.

201. Probabile est quod in editione prima conjecit Hermannus repetito λώβαν scribendum esse λώβαν ἐχθίσταν ἀρρήταν τ᾽.

202. ὦρσέν τις δαίμων] Dochmius, ut v. 191. Πηλείδα γέννα et 194. μάννσον μᾶτερ. quos versus non esse anapæsticos monometros hypercatalectos docet v. 186. τί ποτ᾽ ἀναστένεις, qui dochmiacam mensuram postulat, excludit anapæsticam. Duos dochmios anapæstis spondiacis adjunxit Eurip. Ion. 148. ἃν ἀποχεύονται Κασταλίας δῖναι. 894. θεὸς ὀμευνέτας ἄγες ἀναιδείᾳ.

903. *πτανοῖς ἁρπασθεὶς θοίνα παῖς μοι σός.* 908. *ὅς γ' ὀμφὰν κληροῖς πρὸς χρυσέους θάκους.*

παῖς ἅδ'] Id est *ἐγώ.*

203. *δειλαία δειλαίῳ*] *δειλαίῳ δειλαία* Ald. Mutatum ex octo codicibus.

204. *οὐριθρέπταν*] *οὐρειθρέπταν* duo codd. contra canonem Eustathii p. 460, 25.

206. *εἰσόψει* Kingius. Libri *ἐσόψει.*

207. *σᾶς ἄπο, λαιμότομον* codd. quattuor: reliqui cum Ald. *σᾶς ἀπολαιμότομον.* In B. est *σᾶς ἀπολαιμοτόμητον.*

θ' Ἀίδᾳ Hermannus. Scribebatur *τ' Ἀΐδᾳ.* In H. *τ' ἀΐδα* superscripto *ου.*

209. *ὑποπεμπομέναν*] *ὑπὸ πεμπομέναν* Mosq. unus. Duo alii codd. *ἀποπεμπομέναν.* Versus in Ald. divisi *γᾶς—σκότον* | *ἔνθα —κείσομαι.*

210. Legebatur *ἁ τάλαινα.* Articulum delevit Seidlerus. Tripodia iambica post pentametrum dactylicum est v. 169.

211. *σὲ* Hermannus. *καὶ σὲ* libri.

ὦ addidit Kingius.

δύστανε βίου Porsonus. *δυστάνου βίου* codd. sex recentiores. *δύστανε*, omisso *βίου*, libri optimi cum Ald. Conf. v. 179. *ὦ δυστάνου μᾶτερ βιοτᾶς.*

212. *πανδύρτοις* Blomfieldus ad Æsch. Pers. 935. Scribebatur *πανοδύρτοις.* Non est probabile anapæstum spondeo prætulisse poetam nec librorum ulla in hoc genere auctoritas est, quum *δύρομαι* et *πάνδυρτος* ab librariis ubique cum formis quadrisyllabis permutentur.

214. *μετακλαίομαι*] *μετακλαύσομαι* H. et cod. Lond. apud Porsonum. Comparandum cum *μεταστένομαι* Med. 996. Ceterum post hoc verbum comma ponendum erat.

215. *ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν*] Finitur hoc systema versu acatalectico, ut apud Aristoph. Ran. 376. *ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως.*=381. *κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.*

224. *ἱερεύς*] *ἱρεύς* Mosq. unus.

παῖς Ἀχιλλέως] Neoptolemus.

225. *δρᾶσον* H. aliique cum Greg. Cor. p. 18. Major pars codicum et Ald. *δράσεις.*

228. *τοι* quinque codd. et Eumathius de amor. Ismen. 4. p. 144. Reliqui et Ald. *τι.*

229. *αἰαῖ*] Libri hic et alibi constanter *αἶ αἶ*, quod ubique

correxi secundum Herodianum *περὶ μονήρους λέξεως* p. 27, 13.

231. *κἄγωγ' ἄρ'* L. Dindorfius. Legebatur *κἀγὼ γάρ*.

μ' ἐχρῆν] *με χρῆν* Mosq. unus. Alius *με χρή*.

233. *τάλαιν'*] *τλήμων* H. Vit.

236. *σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεών*] *A te peroratum esse oportet.* Quod non intellexit scholiasta. Perorandi formulam *εἴρηται λόγος*, qua Æschylus Eum. 710. Eurip. Or. 1203. Phœn. 1012. aliique utuntur, comparavit Brunckius.

240. *ὀμμάτων τ'*] *ὀμμάτων δ'* quattuor codd. male.

241. *φόνου*] Recte Jacobsius in Animadv. p. 4. cruorem intelligit, quo Ulixes fœdatus Trojam venerat, secundum Hom. Odyss. Δ, 244. *αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῆϊ ἐοικὼς, ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν.* quocum comparandus Lycophro v. 779 seqq. Ulixis habitum describit Euripides Rhesi v. 710. *ἔβα καὶ πάρος κατὰ πτόλιν, ὕπαφρον ὄμμ' ἔχων ῥακοδύτῳ στολᾷ πυκασθεὶς, ξιφήρης κρύφιος ἐν πέπλοις.*

242. *οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου*] Metuendum enim erat ne agnosceretur.

243. *κατεῖπ' ἐμοί* Brunckius. Libri *κατεῖπέ μοι*. De Euripidis hoc invento recte judicat Eustath. ad locum Homeri supra allatum p. 1495, 5. *καὶ ὅρα ὅτι πολὺ πιθανώτερος ὁ Ὁμηρικὸς οὗτος ὑπὸ μόνης Ἑλένης ἀναγνωρισμὸς ἤπερ ὁ κατὰ Εὐριπίδην, ἐν ᾧ καὶ τῇ Ἑκάβῃ κατεῖπεν ἡ Ἑλένη.*

244. *ἐς* B. Vulgo *εἰς*.

246. *ἐνθανεῖν*] Id est *ἐντακῆναι*. Bion ab Hermanno citatus 1, 11. *καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.*

247. 248. post 250. legebantur. Correctum ex H, Viteb. et Guelf.

249. *δῆτά σ'*] *δῆτ'* Ald. et aliquot codd.

250. *γε*, omissum in Ald. et codd. quibusdam, recte addunt H. aliique plurimi. *δὴ* B.

251. *οὔκουν* Brunckius. Scribebatur *οὐκοῦν*.

κακύνει] *κακύνῃ* libri.

252. *δύνῃ*] Formam a Phrynicho p. 359. ed. Lob. improbatam admisit Euripides iterum Androm. 238. *εἰς ὅσον δύνῃ.* Sophocles Philoct. 798. *οὕτω κατ' ἦμαρ οὐ δύνῃ μολεῖν ποτε;* nisi his locis *δύνᾳ* est restituendum cum Porsono, quod in car-

mine Dorico legitur apud Sophoclem Phil. 849. ὅ τι δύνᾳ μάκιστον. Sic ἐπίστᾳ, non ἐπίστῃ, est ap. Æsch. Eum. 86. et 581.

δύνῃ] Magis Attica forma, δύνᾳ, quam nunc reposui pro δύνῃ. Schol. ad Il. Ξ. 199. in codice Townleiano: δαμνᾶ· οἱ μὲν ὁμοίως τῷ πειρᾶ ἐμεῖο γεραιέ· οἱ δὲ δώριον αὐτὸ ἀπὸ τοῦ δάμναμαι· οὕτως Ἀρίσταρχός φησιν ἐπίστα (l. ἐπίσται) δύναι· ὅλον δὲ ἐπίστασαι: — Schol. ad Od. Λ. 220. in MS. Harl. 5674. πειρᾶ ἐμεῖο γεραιὲ καὶ ἐκφωνουμένου τοῦ ἰ. ὡς τὸ δύναι παρ' ἀττικοῖς: — POR.

259. ἐς Flor. unus. Vulgo εἰς.

260. τὸ χρῆν, pro τὸ χρῆναι dictum, ex Sophocle et Euripide memorat Eustath. p. 751, 54. 1647, 37. legiturque iterum Herc. f. 828. τὸ χρῆν νιν ἐξέσωζεν, ubi alii libri τὸ χρεὼν, quod illic ab Euripide non magis scriptum videtur quam Iph. T. 1486. αἰνῶ· τὸ γὰρ χρεὼν σοῦ τε καὶ θεῶν κρατεῖ.

ἀνθρωποσφαγεῖν B.H. aliique plurimi cum Eustathio l. c. et Thoma M. s. χρῆν. ἀνθρωποκτονεῖν Ald. et Eustathius p. 1179, 38.

263. ἐς] εἰς Ald. hic et v. 266.

265. χρῆν Flor. unus et Viteb. χρὴ Ald.

267. αἰχμάλωτον] αἰχμαλώτων B. et Mosq. duo.

269. εὐπρεπεστάτη] Scribendum ἐκπρεπεστάτη cum Brunckio. Utrumque dici potuit: sed significantius est ἐκπρεπεστάτη, quum hoc potissimum dici debeat, Helenam eminere præ ceteris. Similiter in Alc. 335. οὔτ' εἶδος ἄλλως ἐκπρεπεστάτη γυνή, ubi libri multi consueto librariis errore εὐπρεπεστάτη.

270. ἧσσον] ἧττον Ald. Correctum ex tribus codd.

εὑρέθη] Scrib. ηὑρέθη.

274. τῆς γεραιᾶς Mosq. unus. Legebatur τῆσδε γεραιᾶς. quod τῆσδε γραίας scribendum videbatur Valckenario ad Phœn. 1688. Quum ἐμῆς præcedat, non tam necessarium est τῆσδε ut propterea γραίας quam γεραιᾶς dicere maluisse videatur Euripides.

προσπίτνων] Scribebatur προσπιτνῶν.

παρηΐδος] παρειάδος H. a m. sec. et tres quattuorve alii codices, unus παρηϊάδος. Confudit librarius παρηΐδος et γενειάδος.

279. Orest. 66. Ταύτῃ γέγηθε κἀπιλήθεται κακῶν. POR.

280. Simillimam ex alia Euripidis fabula sententiam habet Alexander Rhetor p. 578, 2. ed. Ald. Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν· ἥδε μοι τροφὸς, Μήτηρ, ἀδελφὴ, δμωΐς, ἄγκυρα, στέγη. POR.

πόλις] Similiter Tecmessa ap. Soph. Aj. 518. τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς; MATTH.

βάκτρον] Sic Œdipus ap. Soph. Œd. C. 848. 1109. filias suas σκῆπτρα vocat. MATTH.

282. τοὺς κρατοῦντας] τὸν κρατοῦντα Stobæus Floril. 105, 20.

283. πράσσειν Flor. unus. πράττειν H. et quattuordecim alii codices. πράξειν Ald.: quod revocandum. Idem nunc Stobæo ex libris optimis restitutum pro πράττειν.

287. Ἀχαϊκὸν] Scribendum cum Brunckio Ἀχαιικὸν, quam scripturam librarii in Euripide modo servarunt, modo cum altera illa commutarunt: vide infra v. 510. 521. Troad. 236. 652. 702. 863. 1017. Heracl. 194. et Ἀχαιίδος Hel. 1560. El. 1285. Homerum Ἀχαιίδα et Ἀχαιικὸν, τοὺς μεθ' Ὅμηρον Ἀχαΐδα et Ἀχαϊκὸν dicere tradit Eustathius p. 99, 7. 1465, 57. Nos potiorem habemus Phrynichi auctoritatem, qui ἀρχαιικὸς et alia hujusmodi probat, improbat ἀρχαικός: de quo dixi ad Aristoph. Nub. 821.

288. ὡς] Id est λέγων ὡς.

293. κακῶς] Sensum recte perspexit schol. codicis Guelf. ἀσυμφόρως καὶ μὴ κατὰ γνώμην τῷ πλήθει.

λέγῃς Muretus Oper. vol. 3. p. 593. λέγῃ libri et Stobæus Flor. 45, 6. et Gellius 11, 4. Tzetza Exeg. in Iliad. p. 5, 14. τὸ γὰρ ἀξίωμα τούτου κατὰ τὸν Εὐριπίδην καὶ κακῶς λέγον ἔπειθεν.

λέγῃς, τὸ σὸν] τὸ σὸν λέγῃ B. et Flor. unus.

294. πείσει] νικᾷ Gellius, qui Ennii versus attulit ex hoc loco expressos, *Hæc tu etsi pervorse dices, facile Achivos flexeris; Nam opulenti quum loquuntur pariter atque ignobiles, Eadem dicta eademque oratio æqua non æque valet.*

295. αὐτὸς Porsonus. Scribebatur αὐτός. ὁ αὐτὸς Flor. unus.

296. οὐκ] τίς Greg. Cor. p. 64. Sed alius codex οὐκ: vid. Schæfer. p. 110.

ἀνθρώπου] ἀνθρώπων B.

297. ὀδυρμάτων—θρήνους] Tales pleonasmi apud Tragicos abundant et interdum reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit θρήνων ὀδυρμοί. Sic κοίτας λέκτρον Med. 436. λέκτρων κοίτας Alc. 946. Singulare est Sophocleum Ant. 424. ὡς ὅταν κενῆς Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος. POR. ζόας βιοτὰν Herc. f. 664.

299. τῷ θυμουμένῳ] Id est τῷ θυμῷ.

301. εὐτύχουν] Scrib. ηὐτύχουν.

306. τῷδε—κάμνουσιν] τούτῳ—πάσχουσιν Eustratius in schol. ad Aristot. Eth. Nicom. l. 1. Vulgata scriptura utuntur Aristides vol. 3. p. 704. et Theodulus in Maii Collectione vol. 3. p. 190.

312. ἄπεστι B. Legebatur ὄλωλε.

317. Comma non ante καθ' ἡμέραν, sed post hæc verba ponendum ut in veteribus edd. factum.

319. ἀξιοῦν absolute positum pro *honorare*, ut Heraclid. 921. Sophocl. Aj. 1114. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας. Locum hunc laudans Eustathius ad Hom. p. 666, 46. 801, 53. habet στεφανούμενον, utpote, opinor, ætati suæ familiarius, quanquam sumere poterat ex hac fabula supra 125. Glossa etiam in Cant. τιμώμενον, στεφόμενον. Locum sine varietate citat Thomas M. v. ἀξιῶ. POR.

322. ἧσσον] ἧττον H.

323. ἠδὲ] Rarum apud tragicos in senariis. Herc. f. 30. Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός.

332. αἰαῖ] οὐαὶ duo codd. Stobæi Floril. 62, 25.

πεφυκέναι] Ineptus est infinitivus, cujus explicandi incredibiles quasdam rationes excogitarunt grammatici, neque intelligitur quid impedire potuerit poetam quominus plane et simpliciter et accommodate ad proxima verba τολμᾷ τε scriberet πέφυκ' ἀεί, quam lectionem ab scholiasta memoratam et in codd. Flor. tribus et Guelf. annotatam confirmat Stobæus. In πεφυκέναι, qui veteris librarii error est usitatissimum illud ὡς κακὸν cum infinitivo in mente habentis, consentit Eumathius 8. p. 301. Minus probabile est πέφυκέ τι, quod ipsum quoque in scholiis memoratur, vel πέφυκέ πως, quod in marg. Mosq. unius est adscriptum.

333. νικώμενον] Scribendum κρατούμενον ex Stobæo et Flor. duobus. Annotata hæc lectio in Harl. 6300.

334. οὐμοὶ] οὐμοὶ August. duo: de qua scribendi ratione dixi ad Aristoph. Nub. 1065.

335. ῥιφθέντες Flor. duo. Vulgo ῥιφέντες.

338. ἱεῖσα] ἀφεῖσα Flor. unus. In ἱεῖσα consentit Eustath. p. 1875, 45.

340. δὲ] γὰρ H. et Flor. quattuor.

343. ἔμπαλιν codd. plerique et Eustath. p. 129, 14. Vulgo τοὔμπαλιν.

346. γε B.H. et Flor. tres. σοι Ald. σοί γε Mosq. unus et

margo H. "Imitatione sua γε confirmat Cleanthes apud Epictetum Enchir. 77. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύ γ' ἡ πεπρωμένη, Ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος· Ὡς ἕψομαί γ' ἄοκνος· ἢν δὲ μὴ θέλω, Κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἧσσον ἕψομαι." POR.

350. πρῶτον] *Primum*, κατὰ τὸ ἀξίωμα, ut monet scholiasta.

355. παρθένοις codd. tredecim. παρθένοις τ' B. aliique nonnulli. παρθένοισι Flor. unus. παρθένοισί τ' Ald.

356. θεοῖσι H. et sedecim alii codd. Pauci cum Ald. θεῇσι, quod significaret pulcritudine diis parem esse Polyxenam.

370. του] τις eodem modo collocatur in Æschyl. Prom. 21. Ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν Ὄψει. Soph. Trachin. 3. οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός. POR.

372. μῆτερ] μᾶτερ Ald. Correctum ex codd.

373. λέγουσα μηδὲ δρῶσα] Id est μὴ λέγουσα μηδὲ δρῶσα. μήτε Brunckii et Porsoni edd. fortasse ex uno alterove codice, quum variare MSS. dicat Porsonus. Quocum comparandum ἑκόντα μήτ' ἄκοντα apud Soph. Phil. 771.

381. ὄνομα codd. plerique omnes. τοὔνομα B. et Ald. οὔνομα uterque codex Stobæi Floril. 88, 6.

389. οὐ σ' Porsonus. οὔ σ' Ald.

392. πῶμ'] πόμ' MSS. et edd. sed hæc forma Atticis erat incognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum πῶμα flagitet; nullum, ubi πόμα postulet, pauca, ubi admittat. POR.

398. ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως] Se cum hedera, Polyxenam cum quercu comparat. Speciosa magis quam vera est Reiskii conjectura ὅμοια. Duplicem comparationem similiter ut hic duplicata particula expressit Eurip. Tr. 147. μάτηρ δ' ὡς τις πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν ὅπως ἐξάρξω 'γὼ μολπὰν οὐ τὰν αὐτάν.

399. οὐκ, ἤν γε] οὐ μήν γε Ald. Correctum ex codd. plurimis.

404. σύ τ' codd. tredecim. σὺ δ' Ald.

408. ἃ πείσει (πείσῃ Ald.)] Supple, τοῖς κρατοῦσιν εἰ μαχεῖ. POR.

411. πανύστατον codd. plerique. πανύστατα Ald. 411. et 412. post Alcest. v. 206. illatos, προσόψομαι in προσόψεται mutato, illic delendos esse vidit Valckenar.

413. δέχει Porsonus. Librorum discrepantiæ sunt δέχῃ, δ' ἔχει, δέχου.

306. τῷδε—κάμνουσιν] τούτῳ—πάσχουσιν Eustratius in schol. ad Aristot. Eth. Nicom. l. 1. Vulgata scriptura utuntur Aristides vol. 3. p. 704. et Theodulus in Maii Collectione vol. 3. p. 190.

312. ἄπεστι B. Legebatur ὄλωλε.

317. Comma non ante καθ' ἡμέραν, sed post hæc verba ponendum ut in veteribus edd. factum.

319. ἀξιοῦν absolute positum pro *honorare*, ut Heraclid. 921. Sophocl. Aj. 1114. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας. Locum hunc laudans Eustathius ad Hom. p. 666, 46. 801, 53. habet στεφανούμενον, utpote, opinor, ætati suæ familiarius, quanquam sumere poterat ex hac fabula supra 125. Glossa etiam in Cant. τιμώμενον, στεφόμενον. Locum sine varietate citat Thomas M. v. ἀξιῶ. POR.

322. ἧσσον] ἧττον H.

323. ἠδὲ] Rarum apud tragicos in senariis. Herc. f. 30. Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός.

332. αἰαῖ] οὐαὶ duo codd. Stobæi Floril. 62, 25.

πεφυκέναι] Ineptus est infinitivus, cujus explicandi incredibiles quasdam rationes excogitarunt grammatici, neque intelligitur quid impedire potuerit poetam quominus plane et simpliciter et accommodate ad proxima verba τολμᾷ τε scriberet πέφυκ' ἀεί, quam lectionem ab scholiasta memoratam et in codd. Flor. tribus et Guelf. annotatam confirmat Stobæus. In πεφυκέναι, qui veteris librarii error est usitatissimum illud ὡς κακὸν cum infinitivo in mente habentis, consentit Eumathius 8. p. 301. Minus probabile est πέφυκέ τι, quod ipsum quoque in scholiis memoratur, vel πέφυκέ πως, quod in marg. Mosq. unius est adscriptum.

333. νικώμενον] Scribendum κρατούμενον ex Stobæo et Flor. duobus. Annotata hæc lectio in Harl. 6300.

334. οὑμοὶ] οὐμοὶ August. duo: de qua scribendi ratione dixi ad Aristoph. Nub. 1065.

335. ῥιφθέντες Flor. duo. Vulgo ῥιφέντες.

338. ἱεῖσα] ἀφεῖσα Flor. unus. In ἱεῖσα consentit Eustath. p. 1875, 45.

340. δὲ] γὰρ H. et Flor. quattuor.

343. ἔμπαλιν codd. plerique et Eustath. p. 129, 14. Vulgo τοὔμπαλιν.

346. γε B.H. et Flor. tres. σοι Ald. σοί γε Mosq. unus et

margo H. "Imitatione sua γε confirmat Cleanthes apud Epictetum Enchir. 77. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύ γ' ἡ πεπρωμένη, Ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος· Ὡς ἕψομαί γ' ἄοκνος· ἢν δὲ μὴ θέλω, Κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἧσσον ἕψομαι." POR.

350. πρῶτον] *Primum*, κατὰ τὸ ἀξίωμα, ut monet scholiasta.

355. παρθένοις codd. tredecim. παρθένοις τ' B. aliique nonnulli. παρθένοισι Flor. unus. παρθένοισί τ' Ald.

356. θεοῖσι H. et sedecim alii codd. Pauci cum Ald. θεῇσι, quod significaret pulcritudine diis parem esse Polyxenam.

370. του] τις eodem modo collocatur in Æschyl. Prom. 21. Ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν Ὄψει. Soph. Trachin. 3. οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός. POR.

372. μῆτερ] μᾶτερ Ald. Correctum ex codd.

373. λέγουσα μηδὲ δρῶσα] Id est μὴ λέγουσα μηδὲ δρῶσα. μήτε Brunckii et Porsoni edd. fortasse ex uno alterove codice, quum variare MSS. dicat Porsonus. Quocum comparandum ἑκόντα μήτ' ἄκοντα apud Soph. Phil. 771.

381. ὄνομα codd. plerique omnes. τοὔνομα B. et Ald. οὔνομα uterque codex Stobæi Floril. 88, 6.

389. οὐ σ' Porsonus. οὔ σ' Ald.

392. πῶμ'] πόμ' MSS. et edd. sed hæc forma Atticis erat incognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum πῶμα flagitet; nullum, ubi πόμα postulet, pauca, ubi admittat. POR.

398. ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως] Se cum hedera, Polyxenam cum quercu comparat. Speciosa magis quam vera est Reiskii conjectura ὅμοια. Duplicem comparationem similiter ut hic duplicata particula expressit Eurip. Tr. 147. μάτηρ δ' ὡς τις πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν ὅπως ἐξάρξω 'γὼ μολπὰν οὐ τὰν αὐτάν.

399. οὐκ, ἤν γε] οὐ μήν γε Ald. Correctum ex codd. plurimis.

404. σύ τ' codd. tredecim. σὺ δ' Ald.

408. ἃ πείσει (πείσῃ Ald.)] Supple, τοῖς κρατοῦσιν εἰ μαχεῖ. POR.

411. πανύστατον codd. plerique. πανύστατα Ald. 411. et 412. post Alcest. v. 206. illatos, προσόψομαι in προσόψεται mutato, illic delendos esse vidit Valckenar.

413. δέχει Porsonus. Librorum discrepantiæ sunt δέχῃ, δ' ἔχει, δέχου.

421. πεντήκοντα γ' ἄμμοροι τέκνων Flor. duo et Eustathius p. 639, 57. πεντήκοντά γ' ἄμοιροι B.H. aliique nonnulli. πεντήκοντ' ἄμοιροι τέκνων octo alii. πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων Ald. Veram scripturam Elmsleius glossa Hesychii confirmavit, qui γ' ἄμμοροι pro γάμμοροι accepit, Γάμμοροι: ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι. Duplici errore apud Suidam Γάμβορος: ὁ ἀμέτοχος. In lexico Upsaliensi apud Aurivill. p. 10. Γάμβορος, ἢ γάμμορος, ὁ ἀμέτοχος. Simili corruptela apud Hesychium δομώροφον est, quod ex δ' ὁμώροφον videtur coaluisse.

425. ὦ Canteri editio. ὢ Ald. et, ut videtur, codices.

ἀθλίας] Scribendum sensu postulante ἀθλία cum Marklando ad Iphig. T. 1490. Locum simillimum Orest. 1029. comparavit Porsonus, ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου | θανάτου τ' ἀώρου.

426. χαῖρ'] χαῖρ' ὦ codd. multi.

τέ μοι Matthiæ. τ' ἐμοί codd. quattuordecim, inter quos B, et scholiasta. τ' ἐμή H. aliique nonnulli cum Ald.

427. ἔστιν τόδε H. aliique nonnulli cum scholiasta. ἔστι χαρά Ald.

428. Θρῃξὶ Hermannus. Θρᾳξὶ libri.

429. δ'] γ' H. et tres alii.

430. συγκλήσει] Scribebatur συγκλείσει.

432. μ' om. Flor. quattuor.

434. τήνδε τ' B.H. τήνδ' ἔτ' Ald.

435. Cum delectu positum ὄνομα: significat enim se non nisi nomine tenus luce adhuc frui. MATTH.

436. ξίφους] Polyxena non incedet inter ξίφος et πυράν: nam de cujus ξίφει potuit loqui? Dicunt de Ulyssis gladio esse intelligendum, sed facilius est dictu, quam intellectu. Equidem jungo ξίφους καὶ πυρᾶς, et hæc duo simul esse viæ terminum puto. Poeta ξίφους duntaxat vel πυρᾶς dicere poterat, et forte debuerat, ne duplex genitivus obscurum faceret locum. Vertere: *dum spatium viæque intervallum trajicio, quod me a gladio Pyrrhi et Achillis rogo secernit, dum ambulo hinc ad gladium et ad rogum.* BOISSON. Proprie μεταξὺ duos genitivos adjunctos habet, qui diversas res designant, intervallo aliquo diremtas. Sed ex his nonnunquam una tantum diserte memoratur, altera facilis intellectu supprimitur. Sic Soph. Œd. Col. 291. τὰ δὲ μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνου κακός pro τὰ

δὲ μετ. τοῦδε τοῦ χρόνου καὶ τοῦ παρεῖναι τὸν ἡγεμόνα. Sed τούτου ad hoc alterum solum refertur. Ita fit, ut μεταξύ pro *usque ad* poni possit. MATTH.

441—443. His versibus non dubitavi chori nomen adscribere. Nam ut vehementissime oderit Helenam Hecuba; ut magis etiam odisse nunc debeat, quum tot tantisque propter eam malis oppressa, etiam unico quod supererat solatio privari se videt: at a præsenti dolore, in quo nihil nisi orbitatem suam cogitat, ejusque in mali immensitate totam mentem defixam habet, valde aliena est hæc Helenæ abominatio, tantoque magis, quod oratione exponitur tam vacua motus et vehementiæ, ut facile spectatorem, non desertam erepta filia matrem agnoscas. Accedit aliud idque non minoris momenti signum. Nam et proxime prægressa Hecubæ verba collabi eam animi deliquio arguunt, et diserte paullo post humi eam jacere significatur, et quum dicit ἀπωλόμην, φίλαι, deficiens animo auxilium requirit chori, qui eam sustineat. Quod is dum facit, miseramque mulierem humi reclinat, hos versus dicit. Sic res ipsa facit ut chorus, antequam canticum canat, trimetris loquatur: quod raro fit. Fecit Æschylus in Agam. 351. et Choeph. 931. quibus in locis adnunciando cantico inserviunt trimetri. Ceterum ad ὧς nihil necesse est intelligi: quod si quid, nihil aliud quam ἔχουσαν: sed rectius interpretabere simpliciter *sic*, i. e. hoc in statu. HERM. Recte sensit Hermannus non potuisse hos versus ab Hecuba pronuntiari. Sed non minus alieni ab coryphæi persona esse videntur: nam Polyxenam, quam ipsam in versibus præcedentibus compellat Hecuba, potius quam coryphæum decet Hecubæ adesse animi deliquium patienti. Ad hæc accedit rudis et incondita orationis forma, *sic Lacænam sororem Dioscurorum videam: nam per pulcros oculos turpissime Trojam cepit felicem*. Qualia mihi quidem satis manifestum videtur ab Euripide non potuisse scribi. Quamobrem hos versus, ut alios non paucos in prioribus maxime tragici fabulis, ab interpolatore adscriptos judico. Verba διὰ καλῶν—εὐδαίμονα citari ab Philemone Lex. 8. 317. annotavit Boissonadius.

444. αὔρα Kingius. αὖρα vulgo.

449. κτηθεῖσ' ἀφίξομαι] – ⏑́ ⏑ | ⏑́ ⏑ –

451. ἢ Φθιάδος—πατέρα in unum versum conjungenda, et in antistropho 463. σὺν Δηλιάσιν τε κούραις Ἀρτέμιδός τε θεᾶς.

ἔνθα Porsonus. *ἔνθα τὸν* libri.

454. *γύας* Hermannus. *τὰς γυίας* duo codd. Kingii. (*τὰς γύας* Valckenarius.) Reliqui codd. et Ald. *πεδία*.

455. *νάσων* codd. plerique: pauci cum Ald. *νᾶσον*. "Constructionem hanc esse *ἢ πορεύσεις με ἔνθα νήσων*, pro *εἰς τῶν νήσων ἐκείνην, ἔνθα*, recte viderunt Musgr. et Brunck. Boisson. explebat: *ἢ πορεύσεις με πρὸς νάσων ὅρμον*. Sed de certa insula, Delo, sermonem esse indicant quæ v. 454 sqq. exponuntur. De constructione *ἔνθα νήσων* vid. Valcken. ad Herod. p. 167, 37. ad Eur. Hippol. 1012. In sqq. *ἱερόδουλοι* Apollini Delio consecratæ intelligendæ videntur, de quibus hymn. Hom. in Apoll. 156. *κοῦραι Δηλιάδες, Ἑκατηβελέταο θεράπναι, αἵτ' ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν, αὖτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν μνησάμεναι — — ὕμνον ἀείδουσιν*. Cf. Callim. in Del. 296. et Spanhem. De *ἱεροδούλοις* docta exstat disputatio Boeckhii in Hirtii libello. Delum vero commemorare Euripides videtur non, ut schol. putat, propter Agamemnonem, qui vix insulæ isti imperavit, sed temporis sui et Atheniensium magis, quam ætatis remotæ, instituta respiciens; Athenienses enim inde ab Ol. 88, 3. et insulam illam sibi vindicabant, et solennia Deliaca curabant. vid. Boeckh. über den Staatshaush. d. Ath. I. p. 440." MATTH.

458. *φοίνιξ*] Scribendum *φοῖνιξ*.

461. *δίας* vel *Δίας* est *Jovialis*.

463. *κούραις* codd. multi. *κούραισιν* H. aliique cum Ald.

467. *καλλιδίφρου*] Sic libri consentiente schol. Aristoph. Equit. 563. Quum nec hiatus ferendus nec *καλλιδίφρας* satis probabile videatur, corrigendum censeo *καλλιδιφροῦς*, illegitima quidem adjectivi forma, sed ut non desint similium formarum exempla, de quibus v. Lobeck. ad Phryn. p. 185. Ceterum v. 467. 468. in unum conjungendi et in antistropho 476. 477.

468. *πέπλῳ*] De figuris in peplo Minervæ Panathenaico v. Boeckh. in libro de tragicis Græcis p. 193.

470. *δαιδαλέαισι*] Scribendum *δαιδαλταῖσι*, quod adjectivum ex composito *ἀδαίδαλτος* cognitum est, duoque versus in unum conjungendi, *ἐν δαιδαλταῖσι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις*, pariterque in antistropho, hac metri forma,

⏓ –́ –, –́ ⏑ –, ×̱ ×̱ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ –

Simili metro Aristophanes utitur Acharn. 1159:

◡ ⏑́ –, ⏑́ ◡ –, ◡ ⏑́ ◡ – ◡ ⏑́ ◡ –

ὀκέλλοι· κᾆτα μέλλοντος λαβεῖν αὐτοῦ κύων.

Ceterum ἐν ante δαιδαλέαισι om. Flor. unus.

478. δορίληπτος duo codd. recentes. δορύληπτος H. Ceteri cum Ald. δορίκτητος.

479. πρὸς addidit Porsonus. Legebatur cum Ald. et aliquot codicibus ὑπ', quod plerique omittunt. Δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν est v. 102.

482. θεράπναν] Legebatur θεράπαιναν. Correctum ex B, in quo γρ. θεράπναν.

483. Jungenda Ἅιδα θαλάμους eo sensu quo vulgo dicuntur Ἅιδου δόμοι, totumque illud ἀλλάξασ' Ἅιδα θαλάμους, assumpto ex prioribus hoc supplemento, τοῦ δούλη κεκλῆσθαι, significat: *quum mortem servitio mutaverim*. Conf. Soph. Antig. 944. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς. i. e. *tenebris mutare lucem cœlestem*. PFLUGK. ἀΐδᾳ Ald.

487. ξυγκεκλῃμένη (scrib. συγκεκλῃμένη)] Scribebatur συγκεκλεισμένη, ab recentioribus editoribus in ξυγκεκλεισμένη mutatum. συγκεκλιμένη Flor. unus.

488. ἀνθρώπους ὁρᾶν] Verborum *videndi* de diis facta hominum observantibus et vel punientibus vel remunerantibus usum illustravi in Misc. phil. 2. p. 9 sq. MATTH.

489. κεκτῆσθαι] Id est κεκτῆσθαι τοὺς ἀνθρώπους, quod ex præcedente ἀνθρώπους intelligi nihil duri habet, quum qui sequitur pluralis δοκοῦντας, omnem de subjecto dubitationem excludat.

495. αὐτὴ Mosq. unus. Scribebatur αὕτη, quod necessarium foret, nisi ἥδε præcessisset.

497. ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἐχρῆζον citat Hermias scholiis in Platonem [Phædr. p. 71. ed. Ast.] apud Ruhnkenium ad Timæum v. οὐκ ἐτὸς, ut legisse videri possit, ὅμως δ' ἐχρῆζον ἂν Θανεῖν. H. Stephanus quoque Fragm. vet. Poet. Lat. p. 118. ἀλλ' ὅμως θανεῖν citat. Vitio memoriæ uterque. Vertit Ennius apud Nonium v. *Evenat*: *Senex sum; utinam mortem oppetam, priusquam evenat, Quod in pauperie mea senex graviter gemam!* POR.

501. ἐᾷς duo codd. recentiores. ἐᾷ Ald. Homer. a Porsono comparatus Il. K, 82. τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος;

510. Ἀχαϊκός] Ἀχαιικός scribendum esse diximus ad v. 287.

511. θανουμένους] Duo codd. θανουμένας. male. Meminerint tirones Dawesiani canonis; Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum: si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem. POR. Ab hac regula Euripides duobus in locis discessit eatenus ut masculinum numeri singularis de choro mulierum poneret. Vid. ad Hippol. 1105.

519. οἴκτῳ] οἴτῳ (γρ. οἴκτῳ) Flor. unus. Eodem spectat alius codicis gl. θανάτῳ.

521. Ἀχαικοῦ] Scrib. Ἀχαιικοῦ. Vid. ad 287.

530. κηρῦξαι] Libri κηρύξαι.

535. μου edd. omnes; sed μοι citat Scaliger ad Propert. 4. 7. 36. quod cum habeant codd. tres, sic edidi. Constructio Homero familiaris, ut Iliad. B. 186. Δέξατό οἱ σκῆπτρον. O. 87. Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ Δέκτο δέπας, et alibi. Pindarus apud Platonem Menone (et Stobæum de Republica) p. 81. B. Οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δέξηται. Æschyl. Choeph. 760. Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί· ubi Hesiodi locum Theog. 480. laudat Abreschius. Ipse Euripides apud Clementem Alex. Strom. 5. p. 688, 19. σὺ δέ μοι Θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας Δέξαι πλήρη προχυθεῖσαν. Idem apud eundem 4. p. 588, 1. Ἄγ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μου δέξαι, γύναι. Sic omnes editiones. Sed μοι citat Valckenærius Diatrib. p. 213. Astydamas apud schol. Venet. ad Iliad. Z. 472. inducit Hectora dicentem, Δέξαι κοινήν μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς. Locus satis corruptus, cujus priora certo, posteriora dubitanter corrigo. Δέξαι κυνῆν μοι πρόσπολ', ὧδε προσμολὼν, Δέξαι· 'φοβήθη παῖς. Quæ desumta sunt ex Hectore, qua fabula Astydamantem vicisse e Plutarcho discimus de Glor. Athen. p. 349. F. οὐδὲ ὅτε Καρκίνος Ἀερόπῃ συνῆν, ἢ Ἕκτορι Ἀστυδάμας. Probabiliter Ἀλόπῃ legunt viri docti, sed præterea legendum εὐημέρει pro συνῆν, et totus locus ita fortasse refingendus: οὐδὲ ὅτε Καρκίνος Ἀλόπῃ ἢ Ἀγάθων Ἀερόπῃ εὐημέρει, ἢ Ἕκτορι Ἀστυδάμας. Aristoph. Lysistr. 204. Τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής· ubi ταῖς γυναιξὶν non minus regitur a δέξαι quam ab εὐμενής. POR.

540. Codd. multi νεῶν· δὸς δ' ἡμῖν πρευμενοῦς ἀπ' Ἰλίου—. errore librarii quem interpunctio post νεῶν posita deceperat.

541. ἐς] εἰς Ald.

544. κολεοῦ] κουλεοῦ codd. sex.

546. Hesychius, ἐφράσθη: συνῆκεν, ἔγνω, ἐνόησεν.

552. δούλη κεκλῆσθαι] Sic Clytæmnestra se a mortuis ludibrio habitam queritur Æschyl. Eumen. 96. Eteoclem contra, exsequiis rite peractis, honorem quoque apud inferos consecuturum significat Antigone Soph. Antig. 25. MUSG.

554. De duobus qui post hunc versum in codicibus leguntur versibus hæc annotavit Matthiæ: "Plura sunt, ad quæ in his versibus offendam. Et de ὑστάτην ὄπα quidem jam Musgr. dubitabat, qui legendum conjiciebat ἀσπαστήν, simul tamen explicans ὑστάτην *ultimam*, quippe quam clamor populi præiverat. Sed alia sunt, quæ locum suspectum reddant. Qualis enim hæc est narratio: *quum juvenes ultima Ag. verba audissent, dimiserunt virginem, et quum virgo domini* i. e. *Agamemnonis orationem audivisset, pectus nudavit.* Nonne concinnius esset, *Agam. oratione audita, et juvenes virginem dimiserunt, et virgo pectus nudavit*, ne bis idem diceretur? Sed ne opus quidem erat, diserte memorari juvenes virginem dimittentes: fecisse enim eos, quod Agam. jussisset, et per se intelligitur, et ex iis, quæ sequuntur, perspicitur. Additur tamen, et ita, quasi magnum quid sit ac memorabile, quum dicatur, non ὑστάτην ὄπα Ἀγαμέμνονος, sed ὑστ. ὄπα, οὕπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος. Itaque, nisi summum imperium esset penes Agamemnonem, non obsecuti essent? an nesciebat Hecuba, Agamemnonis μέγιστον εἶναι κράτος? Accedit, quod ultima, οὕπερ καὶ μέγιστον ἦν (dici debebat ἐστι) κράτος, non bene divulsa sunt, interposito verbo μεθῆκαν, ab iis, quibuscum arctius cohærere debebant, ὑστάτην ὄπα, et quod, quum v. 550. sq. de juvenibus selectis sermo fuisset, v. 551. ad Polyxenam non bene transitur, novo subjecto non commemorato. His tot causis adductus non possum, quin subscribam Jacobsii Exercit. crit. in ant. script. vol. 1. p. 25 sq. sententiæ, qui hos versus ab interpolatoris manu profectos docuit."

559. λαγόνος] λαγόνας B. et quinque alii. λαγόνας (ος supra) H. λαγόνας τ', Flor. unus.

ἐς] εἰς Ald.

560. ἀγάλματος] Codd. aliquot ἀγάλματα. Recte corpus pulchrum simulacro, ut pulchriori, comparatur. Philostrat. p. 715. C. ed. Morell. λείπεσθαι δὲ αὐτοῦ τοσοῦτον, ὅσον τῶν ἀγαλμάτων οἱ καλοὶ λείπονται. Hinc Petronius Arbiter: *laterique*

applicat meo mulierem omnibus simulacris emendatiorem. vid. et Ovid. Metam. 12, 398. Max. Tyr. Dissert. 7. MUSG.

562. τλημονέστατον] *Fortissimum.* Vid. Elmsl. ad Heracl. 570. Eustath. p. 800, 26. δῆλον ὅτι παρὰ τοῖς ὕστερον τλήμων καὶ ὁ ἐλεεινὸς λέγεται· ὅθεν καὶ τὸ ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον. MATTH. Schol. cod. Flor. unius οἰκτρότατον λόγον καὶ θρηνητικόν. Recte alii, καρτερικώτατον, ὑπομονητικώτατον.

564. προθυμεῖ Mosq. unus. προθυμῇ Ald.

565. εὐτρεπὴς] εὐπρεπὴς H. aliique non pauci.

569. εὐσχήμως] εὐσχημόνως aliquot codd. et Galenus vol. 13. p. 941. sed εὐσχήμως vol. 8. p. 585.

570. κρύπτειν θ' vulgati magno consensu. κρύπτουσά θ' B. Recte κρύπτουσ' Clemens Al. Strom. 2. p. 506, 14. Hermogenes περὶ κακοζήλου p. 75, 40. ed. Ald. Eustathius ad Iliad. B. p. 216, 7. Verba Hermogenis sunt: ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν· τοῦτο σεμνῶς εἰπὼν, ἐπήνεγκεν εὐτελὲς καὶ κοινὸν καὶ κακόζηλον· Κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών. Quis sit iste, ab Eustathio memoratus, qui ἀνθρώπων pro ἀρσένων legerit, nescio; sed memini idem factum in ed. Lasc. Androm. 220. ubi recte ἀρσένων ceteræ. POR.

573. αὐτῶν] αὐτὴν codd. novem.

574. φύλλοις] De more folia et flores alicui, honoris causa, injiciendi consulendus Kusterus ad Suidam v. ἀκροδρύα. Adde et Pindarum Pyth. 9, 218. MUSG. Vid. Casaub. ad Sueton. Neron. c. 25. MATTH.

οἱ δὲ πληροῦσιν] οἱ δ' ἐπληροῦσαν Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1293. de quo dixi in præfatione.

580. λέγω Heathius. λέγων duo codd. Porsoni, quod corruptum est ex λέγον, quod reliqui codd. exhibent et Ald. ab librariis positum, qui ἔλεγον requirebant propter sermones juvenum in præcedentibus versibus ab nuncio memoratos.

581. 582. attulit Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1287. ubi de ω et ο gradus superlativi agit.

εὐτεκνωτάτην] εὐτεκνοτάτην Ald. et aliquot codd.

582. θ' om. Ald. et codd. nonnulli.

588. διάδοχος κακῶν est *quæ mala excipit*, κακοῖς, *aliis malis additis*, ita ut, quum alio malo defunctus sis, alia mala statim subsequantur. MATTH.

592. 593. Accii versus ab Cicerone allatos Tusc. disp. 2, 4,

qui tamen non videntur expressi ex Euripideis esse, memoravit Matthiæ, *Probæ etsi in segetem sunt deteriorem datæ | fruges, tamen ipsæ suapte natura eminent.*

593. εὖ στάχυν] Aldus et multi MSS. εὔσταχυν, male. Coactum enim et frigidum esset καρπὸν e 593. assumere. Callimach. H. in Dian. 130. Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη Τετραπόδων. POR.

595. ἀνθρώποις] Pro ἐν ἀνθρώποις dictum accipit scholiasta. Hoc si voluisset poeta, in promptu erat ἐν βροτοῖς scribere. Longe probabilius est ἄνθρωποι esse corrigendum, quod fecit Hermannus.

598. διέφθειρ'] διέφθορ' Aug. unus.

600. γε μέντοι codd. quinque. μέντοι, sine γε, tres alii et schol. Hom. Od. Γ, 43. γέ τι τοι H. Plerique codd. et Ald. γέ τοι τι.

601. μάθῃ B. et decem alii. μάθοι Ald.

602. Hunc versum citat schol. Hom. Il. Z, 351.

605. μοι Mosq. unus. Legebatur μου.

606. ἔν τοι codd. plerique. ἐν γὰρ Ald.

607. ἀναρχία] ἀταξία Dio Chrys. or. 32. p. 389 A. Vulgatum habet Eustath. p. 55, 16. et Eumath. 7. p. 257.

609. τεῦχος Ald. et Flor. sex et Guelf. Ceteri codd. τ' ἄγγος.

610. ἔνεγκε] ἔνεγκαι codd. multi.

612. νύμφην τ'] τ' om. Aug. unus.

παρθένον τ' ἀπάρθενον] Nihil amplius est nisi *virginem infelicem*, ut γάμος ἄγαμος Helen. 690. *nuptiæ infaustæ* s. *innuptæ*, ut vertit vetus poeta ap. Cic. Or. 3, 58. proprie quæ non merentur nuptiæ vocari, non sunt veræ nuptiæ. ἄλυρος μοῦσα Sphingis *infaustum carmen* Phœn. 1026. quod 807. vocatur ἀμουσόταται ᾠδαί. At Alc. 461. ἄλυροι ὕμνοι sunt *cantus funebres*. Herc. f. 1105. ἀπόλεμος πόλεμος, cui tribuitur ἄναυλος κῶμος Phœn. 790. πότμος ἄποτμος Hipp. 1134. Iph. T. 552. κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο, *propter pravam mulierem* (γυν. κακῆς χάριν) *infausto fato occubuit*. Cf. Valck. ad Phœn. 1745. ὁδοὶ ἄνοδοι Iph. T. 860. MATTH.

613. προθῶμαι] De ritu collocandi mortuos in vestibulo v. Casaub. ad Pers. 3, 105. Kirchmann. de funer. 1, 12. MATTH.

ἀξία libri plurimi et optimi. ἀξίαν pauci cum Ald.

614. De ornatu funebri conf. Alc. 628. seqq. Suppl. 1058.

seqq. Heracl. 567. Herc. f. 690. coll. 437. Dorvill. ad Charit. p. 68. (243. ed. Lips.) MATTH.

615. τ'] Scribendum γ' cum Wakefieldo.

617. ναίουσιν] θάσσουσιν codd. duo.

618. αὐτῆς] αὑτῆς H. aliique.

620. Delendum comma post τ' positum: cohærent enim κάλλιστα τ' εὐτεκνώτατε. In edd. veteribus comma post ἔχων positum est: de quo Porsonus, "Distinctionem incautus posueràm non post ἔχων, ut debui, sed post κάλλιστά τ'. Sed κάλλιστα εὐτεκνώτατε dictum est, ut μέγιστον ἐχθίστη Med. 1320. πλεῖστον ἐχθίστης Soph. Phil. 631. πλεῖστον κάκιστος Œd. C. 570. κάκιστα δυσσεβεστάτων Œd. C. 1190. ut recte edidit Brunckius e priori Toupii conjectura."

τ' om. codd. sex.

εὐτεκνώτατε] εὐτεκνότατε Ald. et pars codicum.

622. ἐς] εἰς Ald.

626. τὰ δ' Reiskius. τάδ' Ald.

οὐδέν· ἄλλως] οὐδὲν ἀλλ' ἢ Reiskius, recte fortasse.

627. κεῖνος codd. plurimi. κεῖνος δ' pauci cum Ald. Ennium apud Ciceron. de fin. 2, 13. *Nimium boni est cui nil mali est* comparavit Muretus V. L. 5, 13. POR.

629. 630. ⏑ ⏒́ – | –́ ⏑ –

⏑ –́ –́ – | ⏑ –́ ⏑ – –

635. Ἑλένας—χρυσοφαής in unum versum conjungenda, et in antistropho 644. ἐκρίθη—μακάρων. Ἑλένας—καλ- | λίσταν ὁ χρυσοφαής Ald.

640. ἀνοίας] Paridis.

642. ἄλλων] Græcorum.

647. 648. ἐπὶ—ἐμῶν | μ. λώβᾳ | στένει—τὸν | εὔρρουν Εὐρώταν Ald. Metrum horum versuum hoc est

⏑ ⏖́ ⏑ – ⏑̄ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – | –́ –

Conf. ad Ion. 714.

647. Cum levi errore citat Hesychius: Μελάθρων λῶβαι. τῶν οἴκων αἱ βλάβαι. POR.

649. εὔροον Hermannus. εὔρουν codices. εὐῤῥουν Ald.

653. πολιόν] πολιάν Flor. quattuor.

μάτηρ B. et sex alii. μήτηρ Ald.

654. χέρα in versum proximum transfert Ald.

662. βοῆς] Genitivus regitur a τάλαινα. Sic v. 211. μᾶτερ δύστανε βίου.

665. ὕπο] ὕπερ (γρ. ὕπο) Mosq. unus. ὕπερ H. et quattuor alii. Ceteri cum Ald. ἄπο, quod in H. adscripsit manus recentior. Conf. ad v. 53.

666. ἐς] εἰς Ald.

δὲ καιρὸν] καιρὸν δὲ decem minimum codices.

668. οὐκέτ' H. et sex septemve alii. κοὐκέτ' Ald. Scholiasta codicis Flor. unius hæc sic interpretatur οὐκέτι βλέπεις φάος καὶ ζῶσα οὐ ζῇς. Qui hoc sensu accepisse videtur, *non amplius es, quamvis lucem cernens*, ut ἐν ζῶσιν νεκρόν dixit Sophocles Phil. 1018. Verum hoc si voluisset Euripides, verbis, ut opinor, usus esset minus ambiguis, ut fecit in Oreste 386. Simili vitio laborat quod scholiastæ quidam sunt commenti v. 671. post ἀτὰρ τί signo esse distinguendum interrogandi.

672. ἀπηγγέλθη] ἀπηγγέλη aliquot codd.

673. χερὸς] χερῶν duo codd.

680. ἐλπίδας] ἐλπίδα codd. pauci.

682. οἴκοις] ἐν οἴκοις H. et Flor. unus.

684. ὦ τέκνον τέκνον] Delendum alterum τέκνον in quindecim codd. omissum, nisi quis ὦ τέκνον ὦ τέκνον scribi malit, quod est in Flor. uno.

685. νόμον βακχεῖον] νόμων βακχείων Ald. Alterum habent MS. Kingii et Eustathius p. 241, 23. νόμον βακχείων Priscian. 18. p. 231. b. 11. ed. Ald. Quidam γόων pro νόμων. POR. γόων βακχεῖον H. γόον βακχεῖον Flor. unus.

687. δύστηνε] δύστανε Ald. et aliquot codd.

689. ἀφ'] ἐφ' tres codd.

690. Legebatur ἀδάκρυτος ἀστένακτος. Transposuit Hermannus. Libri quidam ἀδάκρυτον ἀστένακτον.

ἀμέρα μ' libri. μ' delevit Hermannus, male tamen ἀμέρα 'πισχήσει scribens.

698. ἀκταῖς—θαλασσίαις] ἀκτὰς—θαλασσίους dixit Iph. T. 236. Ibid. tamen v. 1327. ἀκτὰς—θαλασσίας. Sic πελαγίας ἐς ἀγκάλας Hel. 1068: sed πελαγίους ἐς ἀγκάλας ib. 1452. estque hæc perpetua in hujusmodi adjectivis inconstantia, librariis fortasse imputanda potius quam poetis, quos masculinam terminationem prætulisse credibile est, quo similium terminationum concursum vitarent.

699. 700. Sic verba collocata in ed. Matthiæ. Scribendum,

revocato qui in libris est ordine verborum, ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοινίου δορὸς, | ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ;

700. φοινίου Barnesius. Libri φονίου.

δορός; Θε. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ πόντου — libri. Recte Hermannus δορὸς, | ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ; Θε. πόντου —.

702. ἐνύπνιον, ὀμμάτων] Scribendum ἔνυπνον ὀμμάτων cum Hermanno.

ὀμμάτων codices. ὀμμάτων τ' Ald. in qua versus sic descripti ὤ μοι αἶ, αἶ, | ἔμαθον— | ὄψιν— | μελανόπτερον— | ἀμφί— | ὄντα—φάει.

704. οὔ με παρέβα φάντασμα Matthiæ. οὔ με παρέβα (παρῆλθε H.) φάσμα libri. Scribendum cum Hermanno οὐδὲ παρέβα με φάσμα.

705. ἂν ἐσεῖδον (codd. nonnulli εἰσεῖδον) ἀμφί σ'] Ineptum metro supplementum grammatici. Excidit dochmius unus.

709. τίς—] Hunc versum libri quidam famulæ tribuunt.

ἔκταν'] ἔκτειν' H. aliique plurimi: quod restituendum.

ὀνειρόφρων codices. ὀνειρόφρον Ald.

710. Alterum ἐμὸς, additum ex codicibus, om. Ald.

712. ἔχῃ codices. ἔχοι Ald.

715. ὅσι' codices plerique; pauci ὅσιά γ'. In Ald. ὅσιά τ'. Quæ metricorum conjectura est trimetrum facientium. Versus ex dochmio et tripodia iambica est compositus. Inverso horum membrorum ordine v. 1084. τέκνων ἐμῶν φύλαξ ὀλέθριον κοίταν.

716. ὦ Brunckius. Libri ἰώ.

720. ᾤκτισας B. et tres alii. ᾤκτίσω Ald.

734. 'Αργείων] Pauci codd. ἀργεῖον vel ἀργεῖοι.

736. Hunc versum habet Χριστὸς πάσχων 60. Eustath. p. 1584. 53. καί πως κατὰ τὴν τῆς τραγῳδίας 'Εκάβην εἰποῦσαν δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε, εἰπεῖν ἔχει καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς ἑαυτόν· θεῖε ἀοιδὲ, ἐμαυτὸν γὰρ λέγω ἐν οἷς χαρακτηρίζω τὸν Δημόδοκον. Cicer. or. 31. 110. *Cum dico me, te, Brute, dico.* MATTH. Inepte grammatici quidam ab schol. memorati δύστηνε ad Polydorum dictum acceperunt: recte alii δύστηνε 'Εκάβη conjunxerunt.

740. δύρει] δύρῃ Flor. unus, adscripto γρ. ὀδύρῃ, quod est in codicibus ceteris et Ald. excepto Florentino alio, in quo ὀδύρει.

742. ἂν προσθείμεθα] ἂν προσθείμεθ' ἂν duodecim codd. inter quos B. In H. a pr. m. fuit ἂν προσθοίμεθ' ἂν, quo in ἂν προσ-

θείμεθ' ἂν mutato, *οι* supra scriptum est. Scribendum cum Brunckio *αὖ προσθείμεθ' ἄν*.

748. *ἐς*] *εἰς* Ald.

752. *γουνάτων*] *γονάτων* Ald. Correctum ex duodecim codd.

757. *δουλεῦσαι*] *δουλεύειν* quattuor codd.

758. *ἐπάρκεσιν* septem codd. *ἐπάρκειαν* ceteri cum Ald. *ἀρκέσις* legi apud Soph. Œd. C. 73, *ἐπάρκεσις* 447, nusquam autem *ἐπάρκεια* inveniri apud tragicos annotavit Porsonus.

760. Hunc versum sic convertit Ennius apud Nonium v. GUTTATIM: *Vide hunc, meæ in quem lacrumæ guttatim cadunt.* POR.

763. *τλῆμον*] *γύναι* H, addito a m. sec. *γρ. τλῆμον*.

764. *ὑπ'*] *ἐν* duo codd.

770. *εὐρέθη*] Scrib. *ηὑρέθη*.

771. Πολυμήστορα Ald. Correctum ex decem codd.

774. *τίνος δ'* H. et tres alii. *τίνας γ'* Ald. Particulam om. codd. quinque.

776. *εὗρες*] Scrib. *ηὗρες*.

779. *ματεύουσ'*] *μαστεύουσ'* Ald. Correctum ex septem codd.

782. *θαλασσόπλακτον* codd. sex.

γ' om. H. et undecim alii.

786. *λέγοις*] *λέγεις* H. et septemdecim alii. In H. adscr. *γρ. λέγῃς*, in Mosq. uno *εἴπῃς*. Ad sententiam Brunck. jam comparavit Terent. Adelph. 4, 7. Porson. illud Trabeæ ap. Cicer. Tusc. disp. 4, 31. *Fortunam ipsam anteibo fortunis meis.* Boissonad. Plaut. Asin. II, 2, 1. *Ubi ego nunc Libanum requiram aut familiarem filium, Uti ego illos lubentiores faciam, quam Lubentia 'st.* MATTH.

794. 795. Nimis verbosa est hæc hospitii cum Polymestore juncti declaratio. Gravissimum est, quod v. 793. dicitur; nam violare *τοὺς ἅλας καὶ τὰς τραπέζας* summæ impietatis erat; cum hoc comparata reliqua omnia jacent, imprimis v. 795. quo graviora autem fuerunt ea, quæ præcesserunt, eo magis languent infirmiora, quæ sequuntur. Itaque mea quidem sententia et gravior et venustior esset oratio, si, omissis versibus 794, 795, sic procederet:

ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν οὔτε τοὺς ἄνω
δείσας δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοί,
ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτ. ἐβ.

MATTH. Duos illos versus ξενίας—προμηθίαν quum indignos esse Euripide intellexisset Matthiæ, mirum est non animadvertisse eum duo proximos ἔκτεινε, τύμβον δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο, οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον, magis etiam indignos poeta esse. Eos qui scripsit, hoc dicere voluit, τύμβον δ', ὥσπερ ἔδει, εἰ κτανεῖν ἐβούλετο, οὐκ ἠξίωσεν, sed quum illud ὥσπερ ἔδει versus non caperet, omisit, eoque effecit ut oratio evaderet absurda. Verbis λαβὼν προμηθίαν quid poeta iste significare voluerit, ex v. 1137. colligi potest.

794. φίλων] Scribendum ξένων ex B. et quindecim aliis codd. Idem pro varia lectione annotatum in H. et Flor. uno.

802. ἐς] εἰς Ald.

804. ἱρὰ] Scribebatur ἱερά.

807. ὡς γραφεύς] Nihil aliud vult Hecuba, nisi diligenter eum et accurate infortunium ipsius considerare. Pro *diligenter* comparatione utitur pictoris e justo intervallo tabulam spectantis. αἰδεῖσθαι autem, i. e. *reverentiam miseris, imprimis supplicibus debitam præstare* (vid. Soph. Œd. C. 247. Musgr. ib. 1333. Eur. Heracl. 102.), et οἰκτείρειν sæpissime junguntur, ut supra 283. αἰδέσθητί με, οἴκτειρον. Iphig. A. 1233. ἀλλ' αἴδεσαί με καὶ κατοίκτειρον βίον. Soph. Aj. 506. ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα—αἴδεσαι δὲ μητέρα—οἴκτειρε δ', ὦναξ, παῖδα τὸν σόν. Hunc locum citat Eustath. p. 752, 4. et v. 807. Thom. M. v. ἰδού. MATTH.

812. ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα; Sensus esse videtur: *Quo meum pedem subducis*, i. e. *quo me cogis te sequi?* Nempe Agamemnon, Hecubæ nolens annuere, nec tamen palam negare ausus, pedetentim a scena recedere conatur. POR. ὑπεξάγειν πόδα dixisse videtur Euripides pro vulgari φεύγειν, cui accusativus ex more adjungitur, ut aliis similibus. Lucian. Tox. §. 36. ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας. PFLUGK. Vera Pflugkii interpretatio est.

815. μαστεύομεν] ματεύομεν Flor. unus.

816. Quinctilianus 1, 12. 18. *illam (ut ait non ignobilis tragicus) reginam rerum orationem*. Qui Ciceronis de Oratore 2, 44. in animo habuit; Cicero autem a Pacuviana Hermione sumsit, *O flexanima atque omnium regina rerum oratio*. Et Ciceronis et Pacuvii verba citat Nonius v. *Flexanima*. Nostrum respexit Pacuvius. *Hæc* pro *O* MS. POR.

817. οὐδέν τι] οὐ δῆτα H. a m. pr. et Flor. unus.

ἐς] Pauci codd. εἰς.

818. μισθοὺς] μισθὸν H.

ἦν Elmsleius ad Soph. O. T. 1389. Legebatur ᾖ.

821. τοσοῦτοι] γὰρ ὄντες H. et septem alii.

822. ἐπ' αἰσχροῖς dictum est ut ζῆν ἐπ' ἴσοισι Med. 123. i. e. *ita ut æquo cum aliis jure fruaris*. Itaque αἰχμάλωτος ἐπ' αἰσχροῖς est *captiva, ita ut indigna patiar*. MATTH.

824. Deleatur comma post μήν.

κενὸν] καινὸν Mosq. unus et a pr. m. H. cum gl. ἀπρεπές.

825. σοῖσι πλευροῖς B.H. aliique plurimi. Pauci cum Ald. σῆσι πλευρῆς.

827. Κασάνδραν] κασσάνδρα Mosq. unus.

828. Hunc locum citans scholiastes ad Sophoclis Ajac. 520. hac nota perstringit; ὁ δέ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἑκάβην λέγουσαν. Sed hac re nihil offensus Ennius vertit; *Quæ tibi in concubio verecunde et modice morem gerit*, apud Nonium in v. *modicus*. POR.

830. ἐμὴ] ἐμοὶ codd. tres. Post hunc versum duo in libris sequuntur versus, quos ejiciendos esse vidit Matthiæ, cujus hæc est annotatio. "Duplex horum versuum lectio in libris invenitur. Editiones inde ab Aldina usque ad Kingianam: ἐκ τοῦ σκότους γὰρ νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλτρων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις. Altera lectio est inde a Kingio recepta: ἐκ τοῦ σκότους γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάνυ Φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις. Sic King. Cod. Reg. Soc. Mosqu. A. B. C. D. Gu. Aug. b. c. Florr. 9. 17. 21b. 34. 10. (nisi quod hic ἐκ τοῦ σκότου τοι et altero v. θνητοῖς χάρις habet) 2. 25. qui in priore versu βροτοῖς pro πάνυ, sicut M. N. qui etiam altero versu θνητοῖς pro βροτοῖς, ut Flor. 10. 21. Lectio Aldina est etiam in Havn. Flor. 33. nisi quod hic ἐκ τοῦ σκότους τε (voluit τοι) νυκτέρων ἀσπασμάτων habet. Havn. etiam τε et νυκτερινῶν τ'. In priore versu consentit etiam Flor. 6. sed ab alia manu, quamquam antiqua, quæ veterem lectionem cum edita congruentem transverso calamo delevit. In utraque lectione sunt, quæ offendant. In Aldina ἀσπασμάτων uno interjecto vs. repetitum jam Brunckium male habuit; neque ὁμοῦ τε ferri potest. In altera vero lectione πάνυ nulli rei inservit et versui tantum complendo idonea est, ut recte observavit Brunckius. Nam neque πάνυ μεγίστη, neque πάνυ γίγνεται, neque τῶν νυκτέρων πάνυ φίλτρων, quod unum propter locum voculæ licet,

commodum sensum, imo ne sensum quidem habet. Itaque jam antiqui in ea trepidarunt, aliis *βροτοῖς*, vel *βροτῶν*, ut est in Flor. 21, substituentibus. Porro in verbis *ἐκ τῶν νυκτέρων φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις* neminem hæsisse miror. *φίλτρα* enim nusquam alio sensu occurrunt, nisi ut sint amoris illecebræ, ea, quæ ad amorem pelliciunt vel excitant, vel viæ excitandi amoris, non amor ipse vel concubitus. Concubitu quidem mutua uxoris et mariti benevolentia, *χάρις*, vel parari vel augeri potest; at *ἐκ τῶν νυκτέρων φίλτρων χάρις γίγνεται* nihil aliud est, nisi amoris parandi viis amor efficitur. Itaque si legeretur: *ἐκ τοῦ σκότου γὰρ νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις*, ut jungerentur *φίλτρων χάρις*, haberemus certe, quod intelligi posset. Sed vehementer vereor, ne in his versibus emendandis operam perdamus. Jam ipsa lectionis varietas suspectum locum reddere debuit. Deinde si versus 826—830. cum v. 833. 834. compares, Agamemnonis cum Cassandra consuetudinem eo tantum consilio commemorare videtur Hecuba, ut Polydorum affinem ejus esse demonstret, eumque ad injuriam propter hanc affinitatem vindicandam excitet; sed versus 831. 832. quum in benevolentia e concubitu oriri solita morentur, sententiarum nexum interpellant, et eo detorquent verba poetæ, ut, quod ille secundarium esse voluit, primarium esse videatur. Itaque non dubito, quin v. 831. 832. a mala manu additi sint. Ceterum pro *σκότους*, quod est in Ald., septem codd. præbent *σκότου*."

833. *δή νυν* Matthiæ. Scribebatur *δὴ νῦν*. *τοίνυν* Mosq. unus.

839. *ὁμαρτῇ*] *ὁμαρτῇ* Ald. et pars codicum.

ἔχοιτο] *ἔχοιντο* B. aliique multi.

γουνάτων] *γονάτων* duo codd.

840. Post *λόγους* colo est distinguendum.

842. *παράσχες* Is. Vossius. Libri *πάρασχε*, forma barbara ab librariis interdum illata. Codicum quæ sit in hac re auctoritas ex Orestis v. 1337. æstimari potest *ἀλλ' ἐλθὲ καὶ μετάσχες ἱκεσίας χερός*· ubi H. aliique nonnulli cum Ald. *μέτασχε*. *Κάτασχε* ex *κατάσχεθε* corruptum legebatur Herc. f. 1210.

846. *συμπίτνει*] Scribebatur *συμπιτνεῖ*.

847. *καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν*] Hæc est chori sententia, prouti nunc hoc nunc illud justum est, aliam atque

aliam hominibus necessitatem afferri. Ita quum modo justum fuisset, iratam Agamemnoni esse Hecubam, quod filiam suam immolari passus esset, nunc ubi justum est scelus Polymestoris vindicari, hæc lex, quæ vindictam sumere jubet, necessitatem affert in gratiam cum inimico redeundi. HERM. Ita hæc aliquo modo explicari possunt, vel saltem excusari. Fatendum tamen est inepte locutum esse Euripidem mirandumque non sensisse poetam quanto aptius dici potuerit *καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ χρόνοι διώρισαν*, quod conjecit Musgravius. Nunc si *τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν* scripsit, quid aliud dixit quam *τοὺς νόμους* potiores esse quam *τὰς ἀνάγκας*, id est necessitates ex legibus pendere? In quo non intelligitur quid mirum videatur choro, *δεινόν γε* dicenti. Hanc perversitatem bene sensit Didymus, qui *ἀντίπτωσιν* quandam commentus *τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι* pro *αἱ ἀνάγκαι τοὺς νόμους* dictum accepit. Proximorum versuum sententiam bene declaravit scholiasta codicis Florentini 59. cujus annotationem totam apponimus, *θαυμαστὸν πρᾶγμα ὑπάρχει, ὡς τὰ πάντα τά τε καλὰ καὶ τὰ κακὰ συνέρχονται τοῖς βροτοῖς, καὶ τὰς ἀνάγκας, ἤγουν τὴν εἱμαρμένην αὐτὴν, διέταξαν οἱ νόμοι,—ὅπου γὰρ εἱμαρμένον, ἐκεῖ νόμος οὐκ ἔστι·—φίλους τιθέντες τοὺς πολεμιωτάτους, καὶ ἀνάπαλιν τοὺς φίλους ἐχθρούς. ὁ γὰρ Ἀγαμέμνων πρὸ τῆς τοιαύτης δυστυχίας τῆς Ἑκάβης, ἤγουν τοῦ φόνου τοῦ Πολυδώρου, ἐχθρὸς ἦν αὐτῇ, Ἑκάβῃ, ὡς αἰχμαλωτίσας αὐτήν· νῦν δὲ, καταλαβὸν ταύτην ἕτερον δεινὸν, καὶ εἰς βοήθειαν Ἀγαμέμνονα χρῄζουσα, φαίνεται φίλος ταύτης ὁ πρώην ἐχθρὸς, ὁ δὲ Πολυμήστωρ, ὁ πρώην φίλος, μετὰ τὴν τοῦ Πολυδώρου σφαγὴν ἐχθρὸς ἐγένετο τῇ Ἑκάβῃ ὁ πρώην αὐτῇ φίλος. διὸ καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ συνέρχονται τοῖς ἀνθρώποις.*

848. *τε* Aug. unus. Legebatur *γε*.

850. *ἐγὼ σὲ*] Aliquot codd. *ἔγωγε*.

853. *δίκην*] H. et Flor. duo, adscripto in H. *γρ. δίκην*.

854. *φανείην γ'* Ald. et aliquot codd. *φανείην*, omisso *γ'*, H. et Flor. unus. Recte B. aliique plurimi *φανείη γ'*.

σοί τ' ἔχειν καλῶς codices, exceptis H. et Flor. tribus, qui *σοι καλῶς ἔχειν* cum Ald.

858. *φίλιον* B. aliique pauci. *φίλον* Ald.

861. *ὅδ'*] Polydorus.

864. *οὐκ ἔστι θνητῶν*] *οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν* Aristot. Rhetor. 2, 21. Vulgata scriptura utitur Libanius vol. 2. p. 63. a Boissonadio indicatus.

868. *πλέον*] *πλεῖον* codd. multi.

878. *τίνι* (id est *τίνι ἄλλῃ*) Barnesius. *τινί* Ald. et fortasse codices.

881. Ἑλλήνων codices. Ἑλλάνων Ald.

882. *φονέα*] Ultimam hujus vocis, quæ ex Grammaticorum monito produci debebat, ter corripit Euripides, hic et Electr. 599. 763. quibus addit Piersonus ad Mœrin. p. 192. Euphorionem apud Athenæum 11. p. 503. A. Addo ipse Philemonem ibid. 7. p. 307. E. ubi *κεστρέ' ὀπτὸν* occurrit; vocalis enim elidi non posset, nisi corriperetur. POR.

886. *γυναῖκες*] De his vide copiosam narrationem scholiastæ.

888. *γενέσθω* B.H. et Flor. duo. Ceteri cum Ald. *γενέσθαι*. Eadem formula Iph. T. 603. Tr. 721.

τόνδε μὲν B. aliique. *τόνδ' ἐμοὶ* Ald. *τόνδε μοι* H.

890. *πλαθεῖσα* Brunckius. *πλασθεῖσα* libri.

897. *δισσὴ μέριμνα* codd. plerique. *δισσῇ μερίμνᾳ* Ald. *δισσῇ μερίμνῃ* H. et Flor. duo.

900. *οὐρίους* B. et Mosq. unus. Legebatur *οὐρίας*. *οὔριοι πνοαί* est in Tr. 882.

901. *δρῶντας*] *δρῶντα* Flor. unus. In H. fuisse videtur *δρῶντες*. In eodem gl. est *μένοντας ἡμᾶς*. De locutione *πλοῦν ἥσυχον* frustra dubitat Elmsleius ad Heraclid. 7.

907. *τοῖον* Flor. quattuor. Ceteri codices et Ald. *τοιόνδ'*.

κρύπτει B. aliique nonnulli. Alii et Ald. *καλύπτει*.

910. Eustath. p. 189, 11. *κεφαλῆς ἤτοι καρήνου κόσμος τὸ κρήδεμνον, ὃ καὶ ἐπίκρανον κεφαλῆς ἡ τραγῳδία φησὶν, ἣν ζηλοῦσι οἱ καὶ κίονος ἐπίκρανον φάμενοι. εἰ δ' οὕτω ταῦτ' ἔστι, προσφυῶς Εὐριπίδης περὶ Τροίας φησὶ τὸ ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι πύργων. ὡς γὰρ κρήδεμνον κεφαλῆς, οὕτω καὶ τὸ στεφανοῦσθαι αὐτῆς ἴδιον, ἤδη δέ ποτε καὶ τὸ κείρεσθαι. διὸ οἷα συστοίχως ἔχοντα χρηστά ἐστιν εἰς μίαν τροπήν.*

911. *κατὰ — κέχρωσαι*] I. e. *κατακέχρωσαι*.

αἰθάλου] *αἰθάλῳ* H. et Mosq. unus. Quod Ald. et plerique codd. addunt *καπνοῦ*, recte omittunt duo codd. recentes. Fuit enim ab librario adscriptum qui *αἰθάλου* pro adjectivo habuit.

912. *οἰκτροτάταν* B. et sex alii. *οἰκτροτάτᾳ* Ald.

914. *μεσονύκτιος*] De Troja media nocte capta veterum scriptorum testimonia quædam attulerunt scholiastæ.

916. *χοροποιῶν θυσιᾶν*] Librorum varietates sunt *χαροποιῶν χαροποιὸν* et *θυσιῶν θυσίαν*.

922. Pauci codd. ἐμβεβῶτα. Plerique cum Ald. ἐμβεβαῶτα.

923. δὲ] δέ τοι undecim codd.

926. ἀτέρμονας de speculis formæ rotundæ cum schol. accipio, quæ antiquior fortasse forma fuit. Boisson. infinitos splendores, "ea ratione, ni fallor, quod speculum in profundum vacuumque immensum quasi patere videatur, nullisque visum finibus coerceri fere dixeris." Eustath. ad Il. η', 446. p. 690, 41. ῥητέον, ὅτι τε ἐντεῦθεν παραφράσας Εὐριπίδης ἀτέρμονα ἔσοπτρα εἶπε τὰ κυκλοτερῆ, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ ἀπείρονα, ἐπεὶ καὶ τὸ τέρμα καὶ τὸ πέρας τὸ αὐτὸ δηλοῦσι, καὶ ὅτι καθ' Ὅμηρον μὲν ἀπείρων ἡ ὅλη γῆ, ὅ ἐστι σφαιροειδὴς καὶ στρογγύλη. Cf. ad Iliad. ξ'. p. 975, 31. MATTH.

927. ἐπιδέμνιος—ἐς εὐνάν] Simili tautologia Bacch. 11. ὑψοῦ δὲ θάσσων ὑψόθεν χαμαιπετὴς πίπτει πρὸς οὖδας.

929. κέλευσμα— | τόδ'— | πότε— | πέρσαντες—οἴκους.

931. Ἰλιάδος Ald. Correctum ex codd. plurimis.

932. οἴκους Kingius. ἐς οἴκους libri.

933. φίλια] φίλα Ald. et aliquot codd.

934. Δωρὶς] Vid. Etym. M. s. Δωριάζειν et Hemst. ad Callim. fr. 66. BOISSON. De virginibus Doricis Dianæ sacra celebrantibus v. scholiastarum annotationes, emendatas a Lobeckio Aglaoph. p. 1087.

936. οὐκ ἤνυσ'] *Nihil profeci, nihil consecuta sum*. Vid. Valck. ad Theocrit. 18, 17. MATTH.

941. Post ἄλγει colon ponatur. Recte scholiasta ad v. 945. Πρὸς τὸ ἀποσκοποῦσά ἐστιν ἡ μετοχὴ τὸ κατάρᾳ διδοῦσα. τὸ δὲ, ἐπεὶ νόστιμον καὶ τὸ τάλαινα ἀπεῖπον ἄλγει, διὰ μέσου. εἰ καὶ φασί τινες τῶν ψυχρῶν πρὸς τὸ ἀπεῖπον τὴν μετοχὴν ταύτην εἶναι.

942. τὰν — | Ἰδαῖον— | αἰνόπαριν— | γᾶς — | ἐξῴκισε — | ἀλλ'—οἰζὺς Ald.

Διοσκούροιν Ald. Legitima forma, de qua dixi in Thesauro Stephani, restituta ex B. et Flor. duobus.

946. ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν] Versus ex dipodia trochaica et iambica compositus.

954. ἔκγονον] ἔγγονον libri quattuor.

958. αὐτὰ θεοὶ Hermannus. Libri αὔθ' οἱ θεοί.

959. ὡς] ὡς ἂν codd. multi.

961. et 966. ἐς] εἰς Ald. "De locutione προκόπτειν εἰς πρόσθεν κακῶν vid Coraës ad Isocr. p. 121." MATTH.

965. αἴροντι] ἕλκοντι H. et Par. unus. Idem est in Vat. uno, adscripto γρ. αἴροντι.

966. συμπίτνει] Scribebatur συμπιτνεῖ.

971. τυγχάνουσα dicit quasi præcessisset αἰδοῦμαι, pro quo dixit αἰδώς μ' ἔχει.

972. ὀρθαῖς κόραις] Eandem locutionem usurpavit etiam Euripides Iph. A. 856. Χαῖρ', οὐ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασίν σ' ἔτ' εἰσορῶ. Paullo diversus est loci Sophoclei Œd. T. 528. sensus, Ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενός. diversus etiam Ovidiani Met. 2, 776. *Nusquam recta acies.* Pro *intrepido vultu* occurrit apud Lucanum 9, 904. *Qui potuere pati radios et* LUMINE RECTO *Sustinuere diem,* quem nimis serviliter imitatur Claudianus Præf. ad 3. Consulat. Honorii. *Et* RECTO *flammas imperat* ORE *pati.* Hæc addas iis, quæ vir summus Bentleius congessit ad Horat. Carm. I. 3. 18. POR.

976. τίς χρεία σ' ἐμοῦ] Vide quos citavi Gramm. Gr. §. 419, 4. not. o. MATTH.

982. μὲν ἡμῖν H. aliique nonnulli cum Ald. ἡμῖν om. decem alii.

996. τῶν πλησίον] τοῦ πλησίον quattuor codd. recentes et Eustath. p. 52, 23. 792, 19. 1312, 20. In Guelf. gl. est τῶν τοῦ πλησίον. Pro τῶν τῶν πλησίον dictum esse monet Elmsl. ad Med. 85. not. d. MATTH.

998. ἃ] ὃ codex unus. Quod librarius posuit propter τοῦτο quod sequitur.

1000. ἔστω φιληθεὶς, ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλεῖ] Scribendum cum Hermanno ἔστ', ὦ φιληθεὶς ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλεῖ, omissa in fine versus interpunctione: nam continuatur oratio proximis Hecubæ verbis χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες, ἔστι ad pluralem numerum κατώρυχες relato, quod schema Pindaricum vocant grammatici, de quo v. Heindorf. ad Platon. Euthyd. p. 403. Ἔστι autem quam εἰσὶ dicere hoc loco maluit poeta propter verba Polymestoris τί χρῆμα.

1007. σοφώτερον] Id est σοφωτέρως ἐμοῦ, ut explicat schol. Boissonadio post ἔλεξας interpungendum videtur.

1010. ὑπερτέλλουσ'] ὑπερτεροῦσ' H. et superscr. ὑπερτέλλουσ' Flor. unus.

1013. ᾗ Valckenarius ad Phœn. 712. Legebatur ᾗ.

1016. ἴδιαι B. et Guelf. ἰδίᾳ Ald.

1025. ἐς] Scribendum εἰς cum B.H. aliisque plurimis. ἐς a

correctore positum qui trimetrum fecit ἀλίμενον τις ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσών.

πεσὼν cod. Cantabrig. unus. Ceteri codd. et Aldus ἐμπεσών.

1027. ὡς—ἐκπέσῃ e consuetudine Homerica dictum est: vid. Gramm. Gr. §. 521. not. 3. MATTH. Recte habet hic usus conjunctivi. Sed hoc in loco scripturam multo probabiliorem duo codd. præbent ἐκπεσῇ, quod ἐκπεσεῖ scribendum et ad Polymestorem referendum.

λέχριος, quod vocabulum quomodo huic loco conveniret obscurum videbatur Elmsleio ad Med. 1137. de casu intelligendum, quo quis ex navi quassata atque in latus inclinata, ut undas hauriens mergatur, excidat. HERM.

1029. ἀμέρσας βίον] *Vitam* (*suam*) *perdens*, ut ὀλέσας βίοτον Hippol. 1367. Libri βίοτον, quod correxit Hermannus.

1030. θεοῖσιν aliquot codd. Plerique et Ald. θεοῖς.

οὗ] Polymestor duplici crimine tenebatur, ἀδικίας sc. et ἀσεβείας: nam et hominum jura et Jovis hospitalis numen cæde Polydori violaverat. Unde et Agamemnon duplici nomine ulciscendum esse innuit; v. 840.

καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὕνεκ' ἀνόσιον ξένον,
καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην.

Ait igitur chorus: *ubi contingit, eundem et justitiæ et deis esse addictum, exitiale semper illud malum esse:* sive, ut plenius elegantiusque a magno Hemsterhusio redditur; *ubi*, id est, *in quo*, vel, *in quem cadit et concurrit, ut ob crimen commissum simul et humanæ Justitiæ et Deorum vindictæ sit obnoxius, ac velut oppignoratus, illi certissimum exitium imminet.* Hunc sensum, inquam, reddunt verba, si pro οὐ legatur οὗ, i. e. ὅπου. MUSG. Scribendum οὗ, commate post ξυμπίτνει posito.

ξυμπίτνει] Libri ξυμπιτνεῖ vel συμπιτνεῖ.

1031. Delendum alterum ὀλέθριον, restituto numero dochmiaco.

1033. Ἅιδαν Guelf. Speciosum est quod in ceteris libris scribitur Ἀΐδαν, de quo Porsonus "Ἀΐδαν est Creticus, quod in choro licet, quodque semel in senario admisisse videtur Euripides apud Lucian. Necyom. vol. 1. p. 456, 14. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἀΐδης μ' ἐδέξατο. Euripides fortasse secutus est Simonidem Stobæi 96. (98.) p. 403. Grot. 529. 36. Gesn. Πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός." Idem ὦ recepit quod pro ἰὼ in

duobus est codicibus Kingii. Mihi non videtur probabile Ἀΐδαν producta syllaba prima uti maluisse poetam quam Ἅιδαν, ἰὼ scribere.

ἰὼ] ἰὼ ἰὼ duo tresve codices.

1034. βίον] βίοτον quinque codd.

1035. 1037. ὤμοι] οἴμοι Guelf.

1036. 1038. 1041. 1047. ἡμιχ. adscriptum in Ald. Correctum ex Flor. duobus, ad quos v. 1047. accedit B. et Flor. alius.

1037. ὤμοι μάλ' αὖθις] Iisdem verbis Clytæmnestra utitur apud Soph. El. 1416. et Agamemno apud Æschylum Choeph. 1343. ὤμοι μάλ' αὖθις δευτέραν πεπληγμένος. οἴμοι μάλ' αὖθις scribitur Choeph. 876. apud Soph. Œd. T. 1317. Trach. 1206. et apud Aristophanem, tragicos imitantem, Plut. v. 935.

ων ὦ τῶν α

τέκνα] τέκνα H. τέκνων septem codd. recentiores. τέκνων Guelf. Natum hoc ex errore librariorum genitivum ad δυστήνου σφαγῆς desiderantium, quem sponte intelligitur τέκνων esse.

1041. ἰδοὺ—βέλος] Hunc versum a quibusdam Polymestori tribui annotavit scholiasta. Et sic factum in Flor. uno. Male: nam ἰδοὺ illud choro magis convenit quam Polymestoris conditioni.

1042. ἐπεσπέσωμεν] ἐπεισπέσωμεν Ald.

1047. ξένου] Debebat ex usu vulgari αὐτοῦ dicere: quod quum metrum non ferret, nomen ipsum posuit.

1055. θυμῷ] θυμῶν Aug. unus.

ζέοντι duo codd. Porsoni. Legebatur ῥέοντι. Photius p. 52, 5. Ζέσας θυμῷ: ἐξαφθεὶς τῇ ψυχῇ.

1056. ὤμοι ἐγώ cum versu proximo conjungit Ald. et recte quidem. Nam duo dochmii sunt ὤμοι ἐγὼ πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, πᾶ κέλσω;

1059—1062. τιθέμενος — | ἢ ταύταν— | τὰς — | Ἰλιάδας— διώλεσαν Ald. Versus sic potius sunt digerendi, continuato numero dochmiaco,

τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος; ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ',
ἐξαλλάξω, τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι
χρῄζων Ἰλιάδας, αἵ με διώλεσαν;

1060. ἢ ταύταν ἢ τάνδ'] Libri partim sic, partim ἢ ταύτην ἢ τήνδ'. Prius ἢ omittunt duo tresve codd.

1063. κόραι τάλαιναι] τάλαιναι κόραι libri. Transposuit Hermannus.

1064. ὢ octo codd. Ceteri vel ὢ ὢ vel, quod est in Ald., ἰὼ ἰώ.

1067. ἀκέσαι᾽ ἀκέσαιο, τυφλὸν, Ἅλιε] Versus misere compositus. Scribendum, tribus dochmiis in unum versum conjunctis, ἀκέσσαι᾽ ἀκέσσαι᾽, Ἅλιε, τυφλὸν φέγγος ἀπαλλάξας.

1069—1073. ἃ— | τᾶνδε — | πᾶ— | ἐμπλῆσθω — | τιθέμενος—λώβαν Ald.

1069. Alterum σίγα om. B. et tredecim alii codices cum Prisciano 18. p. 174. ed. Krehl. et recte quidem. Ex quo sequitur versus sic esse digerendos ut ab Hermanno factum est, ἆ ἆ. | σίγα, κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι | τάνδε γυναικῶν. πᾶ πόδ᾽ ἐπᾴξας | σαρκῶν ὀστέων τ᾽ ἐμπλησθῶ ;

1070. τάνδε γυναικῶν Seidlerus. Codices plerique τῶνδε γυναικῶν, pauci cum Ald. τᾶνδε γυναικᾶν.

1072. τιθέμενος] τιθέμενός τ᾽ codd. quinque. Versus est anapæsticus.

1074. ὢ Hermannus. Libri ἰώ. Verba ἀρνύμενος—τάλας in unum versum sunt conjungenda. In Flor. uno est ἀντίποινα λύμας.

1075. φέρομαι] φεύξομαι H.

1077. σφακτὰν κυσί (κυσίν duo codd.) τε φονίαν (φοινίαν Mosq. unus) | δαῖτ᾽ ἀνήμερον, οὐρείαν (ὀρείαν Brunckius, fortasse ex B. οὐρίαν H. et tres alii) τ᾽ ἐκβολάν] Sic scripti et digesti sunt hi versus in Ald. in quibus librarii vix ulla metrorum vestigia reliquerunt. Scribendum videtur, remotis quæ ad σφακτὰν et ὀρείαν adscriptæ fuerunt explicationibus, uno versu σφακτὰ κυσίν τε δαῖτ᾽ ὀρείαν τ᾽ ἐκβολάν. Et de σφακτὰ restituendo etiam Hermannus cogitavit. Metrum ex dochmio est compositum et versu tragicis usitatissimo

⏑ ⁻́ – | ⁻́ ⏑ –

ut apud Sophoclem Aj. 890. ἀλλ᾽ ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου. οὐρείαν etsi metro non repugnat, tamen quum nihil caussæ esset cur molossum baccheo præferret poeta, ὀρείαν potius scribendum est. Nulla in hac re librorum est auctoritas. Sic οὐρείας Mosq. unus infra v. 1110. contra metrum.

1079. πᾶ στῶ, πᾶ βῶ, πᾶ κάμψω codex Paris. unus. Ceteri codd. cuncti et Ald. πᾶ στῶ, κάμψω, πᾶ βῶ, quod indicio est scribendum esse, quod proposuit Porsonus, πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, πᾶ κάμψω,

ut v. 1057. Quum πᾶ βῶ in initio versus omisisset librarius, adscriptum ad finem versus est.

1080. ναῦς — | λινόκροκον — | ἐπὶ — | τέκνων — | ὀλέθριον κοίταν Ald.

1081. στέλλων] *Contrahens.* Hesychius, φᾶρος στέλλων: τὸ περιβόλαιον στέλλων, ἢ τὸ ἅρμενον. Versus sic digerendi, φᾶρος στέλλων, ἐπὶ τάνδε συθεὶς | τέκνων ἐμῶν φύλαξ ὀλέθριον κοίταν; Ultimus versus ex tripodia iambica et dochmio compositus.

1085. ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά] Sensum recte declaravit Erasmus, *quam gravia perpeteris mala.*

1087. ἔδωκεν codd. plerique. δέδωκεν Ald. ἔθηκεν tres codd. quod sumptum est e v. 723. "Alterum confirmat Sophocles Electr. 1382. Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια Τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί. Herodotus 4, 80. τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι." POR.

1088. αἰαῖ] αἶ quater Flor. quattuor.

1089. λογχοφόρον — | εὔιππον — γένος Ald. Conjungenda hæc omnia in unum versum, qui est creticus pentameter. λογχηφόρον duo codd.

ἔνοπλον] εὔοπλον Eustathius p. 358, 32. Id pro εὔιππον positum est in cod. Mosq. uno.

Ἄρει κάτοχον] Ἀρεϊκάτοχον uno vocabulo Ald. et haud dubie pars codicum: unde factum ut ἀρεοκάτοχον scriberet librarius codicis Mosquensis unius. Scribendum Ἄρηϊ κάτοχον, quod poeta dixit Homerica imitatus adjectiva ἀρηίθοος et ἀρηίφιλος.

1091. ἰὼ Ἀχαιοί, ἰὼ Ἀτρεῖδαι] Duo πενθημιμερῆ iambica.

1092. βοὰν βοὰν ἀϋτῶ, βοὰν] Tertium βοάν om. Flor. unus. Mihi primum potius suspectum est: quo deleto aptissimam consequemur metri formam

⏑ ⏑́ ⏑ – | ⏑́ ⏑ –
βοὰν ἀϋτῶ, βοάν·

1093. ὦ ἴτε Flor. tres et Mosq. unus. ἰὼ ἴτε Flor. unus. Solum ἴτε est in B. et undecim aliis. ἴτε ἴτε Ald. et duo codd. Recte Porsonus ἴτ' ἴτε. Nam versus est trochaicus.

1097. Scribendum uno versu, qui ex trochæo et duobus dochmiis constat, δεινὰ δεινὰ πεπόνθαμεν. ὤμοι ἐμᾶς λώβας. Syllaba anceps in fine prioris dochmii admissa ante interjectionem. Alterum δεινὰ om. Guelf.

1100—1106. αἰθέρ' — | ὑψιπετὴς — | ἢ — | ἀφίησιν — | ἢ τὸν — | πορθμὸν — τάλας Ald.

1100. *αἰθέρ'*] In duobus codd. Flor. adscriptum, *ἐν τισι τὸ αἰθέρα περισσὸν καὶ οὐ φέρεται.* Est quidem hæc correctoris metrici conjectura, ut usitatum istud metricis *περισσόν* ostendit, sed ea verissima. Nam *αἰθέρα* glossema est ad *μέλαθρον* adscriptum. Eo igitur deleto versus est creticus pentameter, ut 1089, *ἀμπτάμενος οὐράνιον ὑψιπετὲς ἐς μέλαθρον, Ὠρίων.* Pauci codd. *ἀναπτάμενος* vel *ἀναπτόμενος*.

1101. *ἐς*] *εἰς* Ald.

1104. Metra inepte descripta. Scribendum, deleto *ἐς*, quod est glossema ad *πορθμὸν* adscriptum, et *'Αΐδα* in *"Αιδα* mutato,

ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας
ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς, ἢ τὸν "Αιδα —.

Alter versus est bacchiacus. Cum molosso *αὐγὰς ἢ* comparandum exemplum Ion. 201. *καὶ μὰν τόνδ' ἄθρησον,* cui versui respondet strophicus 190. *ἰδοὺ τάνδ' ἄθρησον.* et quæ de metro ex molosso et baccheo composito dixi ad Alcest. 595.

1106. *μελανοχρῶτα*] *μελάγχρωτα* Flor. unus. Scribendum *μελαγχρῶτα*, quod quum more antiquo *μελανχρῶτα* scriptum esset, in *μελανοχρῶτα* abiit, qua forma nihil caussæ erat cur hoc in loco uteretur poeta, neque usus ea est eodem in genere metri Orest. 321. *μελαγχρῶτες Εὐμενίδες, αἵ τε τὸν* —.

πορθμὸν] *ἐς πορθμὸν* Flor. unus.

1107. *ξυγγνώσθ'*] Scribebatur *ξύγγνωσθ'* vel, quod est in Ald. *σύγγνωσθ'*.

1108. *ζόης*] Libri *ζωῆς*, nisi quod in Flor. uno *ζ̊ωῆς* est. In duobus Flor. aliis adscriptum, *ὡς πνέω πνοή, οὕτω καὶ ζέω ζοή χρείᾳ τοῦ μέτρου.* V. quæ in Thesauro Stephani dixi s. *Ζωή*.

1109. *ἥσυχος*] In B. superscr. *ἡσύχως*, quod habent duo alii.

1111. *ἠχὼ* codices. *ἀχὼ* Ald.

1112. *ᾔσμεν*] Libri *ἴσμεν*. Correctum ex Etym. M. p. 439, 1.

Ἑλλήνων codices. *Ἑλλάνων* Ald.

1113. *παρέσχεν*] *παρέσχεν ἂν* duo codd.: unde Heathius *παρέσχ' ἄν*. Non opus *ἂν* particula, quum sententia conditionalis in protasi posita satis ostendat quomodo *παρέσχεν* sit intelligendum. Sic Diphilus apud Athen. 4. p. 165. F. *εἰ μὴ συνήθης Φαιδίμῳ γ' ἐτύγχανεν | ὢν ὁ Χαβρίου Κτήσιππος, εἰσηγησάμην | νόμον τιν' οὐκ ἄχρηστον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.* Ineptum vero est quod apud Sophoclem legebatur Electr. 913. *ἀλλ' οὐδὲ μὲν*

δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ | τοιαῦτα πράσσειν οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν. ubi cod. Laur. ἐλανθᾶν, recte Heathius ἐλάνθαν' ἄν.

1116. δύστηνε codd. δύστανε Ald.

1119. σοὶ καὶ] σοί τε καὶ decem codd.

1120. αἰχμαλώτισιν H. et alii quattuor. Scribebatur αἰχμαλωτίσιν. Recto accentu αἰχμαλώτιδες v. 1096. Vide quæ ad Soph. Aj. 71. dixi.

1133. παῖς om. H. et Paris. unus.

1135. ὕποπτος] Significatione activa dictum pro ὑποψίαν ἔχων ex hoc loco annotavit Thomas M. p. 876.

1141. ἄρειαν Flor. duo. αἴρειαν Flor. unus. Legebatur αἴροιεν.

στόλον] δόρυ margo Flor. unius. Id in textu habet H, adscripto tamen στόλον.

1146. λόγῳ codices. δόλῳ Ald. quod annotatum in marg. Flor. unius.

1147. ἐν quindecim codd. ὑπ' Ald.

1151. χειρὸς Miltonus. Libri χεῖρες.

ἐξ codd. plerique. ἐπ' Ald.

1152. θάκουν] Scholiasta cod. Florentini 59. ὁ ἐνεστὼς ἀντὶ παρατατικοῦ ὡς τὸ ἥκω. ἔθος δὲ τοῦτο τοῖς Ἀττικοῖς λαμβάνειν τὸν ἐνεστῶτα ἀντὶ παρεληλυθότος. Ex quo Matthiæ colligit lectum fuisse θακοῦσ'. Fallitur: nam scholiastæ annotatio ad ἵζω referenda v. 1150. quocum ἥκω comparat. De quo eo minus dubitari potest quum scholiasta perget ὡς δὴ θάκουν καὶ ἐκαθέζοντο —, quod ἐθάκουν erat dicturus, si θακοῦσ' legisset.

ἔχουσαι] *Habentes, manu tenentes.* κερκίδα scholiastæ recte per ὕφασμα et ἱμάτιον explicant.

1156. διπτύχου στολίσματος] Pallii et hastæ.

1159. γένοιτο tres codd. Ceteri et Ald. γένοιντο. Quum numerus pluralis ἔπαλλον præcedat, cujus aliud est subjectum, ineptus fuisset poeta si γένοιντο quam γένοιτο dicere maluisset.

διαδοχαῖς Barnesius. Libri διαδοχαῖσιν. Duo codd. διαδοχαῖσι.

χεροῖν] Scribendum χερῶν ex undecim codd. In H. est χερῶν (οῖν superscr.).

1173. θὴρ] θῆρ' aliquot codd.

1179. τίς ἐστιν B. Ceteri codd. et Ald. ἐστι τις. Apud Stobæum 73, 9. ἢ νῦν λέγει τις ἢ πάλιν μέλλει λέγειν. Idem

versu præcedente ὅστις pro εἴ τις, et v. 1180. συντιθεὶς pro συντεμών· ut facile appareat memoriæ hos esse errores, non lectiones diversas. συντιθεὶς etiam in Flor. uno scriptum est, ortum ex eo quod librario, pariter atque Stobæo, συνθεὶς ex v. 1184. obversaretur.

1182. ἀεὶ Stobæus. Libri αἰεί.

1183. τοῖς σαυτοῦ κακοῖς] I. e. rem ex malis, quæ tu es expertus, æstimans.

1184. τὸ θῆλυ συνθεὶς—πᾶν—γένος] Similiter Med. 747. ὄμνυ πέδον Γῆς πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς | τοὐμοῦ θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.

1185. 1186. Quum in versibus præcedentibus chorus reprehenderit Polymestorem, qui tam inique de universo genere mulierum judicaverit, sponte intelligitur quam sententiæ suæ rationem reddit chorus nihil aliud posse continere quam non eosdem omnium mulierum mores esse, sed alios probo, alios improbo animo præditas esse. Quod his verbis expressum est, πολλαὶ γὰρ ἡμῶν αἱ μέν εἰσ' ἐπίφθονοι, αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν. in quibus ἐπίφθονοι pro ζηλωταὶ sive ἐπαινεταὶ, ut explicant scholiastæ, manifeste positum est, sed ineptissime, quum ἐπίφθονος nihil aliud significare possit quum *invidiæ obnoxius:* quod malis æque ac bonis evenire solet. Nec multo peritiorem manum altera sententiæ pars prodit αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν, quasi Latine dicas, *aliæ autem in numerum malarum natæ sumus*. Qualia quum scribi ab Euripide potuisse animum non inducam, non melioris notæ hos duo versus esse censeo quam de quibus supra diximus partim ab nobis partim ab aliis notatis, 555. 794—797. 831. 832. Neque obstat sententiæ nostræ quod ab Stobæo agnoscuntur 69, 16: ex quo nihil aliud sequitur quam quod etiam sine hoc teste eramus credituri, hujusmodi interpolationes pridem in codices fuisse illatas quo tempore vixit Stobæus: cujus rei aliud exemplum monstrabimus in annotatione ad Tro. 629. Euripidem autem, si tali aliquo modo præcedentium versuum sententiam satis per se perspicuam amplificare voluisset, longe aliter fuisse locuturum ex loco simili æstimari potest, quem ex Protesilao apposuit Stobæus 69, 9.

ὅστις δὲ πάσας συντιθεὶς ψέγει λόγῳ
γυναῖκας ἑξῆς, σκαιός ἐστι κοὐ σοφός·
πολλῶν γὰρ οὐσῶν τὴν μὲν εὑρήσεις κακήν,
τὴν δ' ὥσπερ αὕτη λῆμ' ἔχουσαν εὐγενές.

1186. πεφύκαμεν] πεφύκασι duo codd.

1193. δύναιντ' ἂν codex Leidensis ap. Valcken. ad Hippol. 294. Legebatur δύνανται.

1194. ἀπώλοντ'· οὔτις codex unus Kingii. Ceteri codd. et Aldus ἀπώλοντο κοὔτις.

1197. ὃς B. aliique nonnulli. Plerique et Ald. πῶς.

1199. πρῶτον] μὲν addunt H. et duo alii.

οὔποτ'] οὔτ' H.

1201. οὔτ'] Scribendum οὐδ'.

1208. εὐτύχει] Recte ηὐτύχει codex Parisinus unus.

1215. ἐσήμην' B. et sedecim alii codd. ἐσήμαιν' Ald. Sensum recte declaravit schol. cod. Guelf. εἰποῦσα γὰρ ἡ Ἑκάβη τὸ, ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἦμεν ἐν φάει, ἐπήγαγεν ἐφεξῆς τὸ, καπνῷ δ' ἐσήμην' ἄστυ πολεμίων ὕπο, τουτέστι τὸ ἡμᾶς μηκέτι εἶναι ἐν φάει ἐσήμηνε καὶ ἔδειξε τὸ ἄστυ ἐν τῷ καπνῷ ὑπὸ τῶν πολεμίων· ὧν γὰρ ἡ πόλις πυρὶ παραδέδοται, τούτων καὶ ἡ εὐτυχία δήλη ἐντεῦθεν ἐστὶν εἰς οὐδὲν χωρήσασα.

1224. καὶ μὴν τρέφων μὲν ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν] MS. Reg. Soc. ap. Porson. καὶ μὴν τρέφων μὲν παῖδά γ' ὥς σ' ἐ. τρ. M. παῖδ' ὥς σ' ἐχρῆν. Flor. 10. καὶ μὴν τρ. τὸν παῖδά γ' ὡς ἐχρ. τρ. Flor. 33. καὶ μὴν τρ. γε παῖδ' ὡς ἐχρ. τρ. Flor. 17. καὶ μὴν τρ. μὲν, ὡς παῖδ' ἐχρ. τρ. Hæ turbæ nulla alia de causa motæ esse videntur, nisi ex eo, quod trepidantes librarii accusativum παῖδα cum τρέφων proxime conjungi volebant. MATTH. Vid. ad Med. 473.

1226. ἀγαθοὶ Porsonus. Libri alii οἱ ἀγαθοὶ ut Ald., alii οἱ 'γαθοί.

σαφέστατοι] σαφέστεροι H. et tres alii. Vulgatum tamen superscr. in H.

1228. εὐτύχει] Scribendum ηὐτύχει ex aliquot codd.

1231. τέ σοι] θ' οἱ σοί H.

1233. φανεῖ Mosq. unus. φανῇ Ald. φανῇς H.

1238. τὰ χρηστὰ πράγματα] Conf. v. 1189.

1249. μὴ 'δικεῖν Brunckius. Libri μὴ ἀδικεῖν. Scribendum μἀδικεῖν. Vid. ad Heracl. 459.

1254. Hunc versum libri Agamemnoni tribuunt. Correctum in interpretatione Latina Camilli, quæ edit. Commelinianæ addita est.

οὔκουν Brunckius. Libri οὐκοῦν. οὐκ οὖν scholiasta Hom. Il. N, 154. Aristoph. Pac. 865. οὔκουν δικαίως, ὅστις —;

εἰργάσω] εἴργασται schol. Homeri.

κακά] τάδε schol. Homeri et codd. Flor. duo, adscripto in altero γρ. κακά. Eadem scripturæ diversitas est apud Soph. Philoct. 538. Post κακά typothetæ culpa punctum positum est pro signo interrogandi.

1255. τῶνδ'] τῶν τ' codd. multi.

1256. δ' ἡμᾶς; (nam sic distinguendum) Scaliger apud Elmsl. ad Bacch. 261. δέ με B.H. et sex alii. Ceteri cum Ald. δαί με.

1257. χαίρεις] χαίροις sex codd.

1258. χρῄ, σὲ] Nihil caussæ erat cur editores mutarent quod in Ald. scriptum est χρή σε.

1260. Ἑλληνίδος codices. Ἑλλανίδος Ald.

1263. ναὸς] νηὸς H. aliique nonnulli.

ἀμβήσει] ἀμβήσῃ Ald. ἐμβήσῃ B.

1265. γενήσει] γενήσῃ Ald. De Hecuba in canem mutata videndi quos Hermannus memorat interpretes Hygini fab. 111. et Potterus ad Lycophr. 331.

1266. δ' om. codd. quindecim.

1267. ὁ Θρῃξὶ μάντις—Διόνυσος] De hoc oraculo vide Herodotum 7, 111. et Macrobium Saturn. 1, 18. ab Musgr. citatos et conf. Rhesi v. 972.

1270. ἐνθάδ'] In mari.

βίον] Absurdum est βίον post θανοῦσα ἢ ζῶσα dictum. Corrigendum πότμον cum Musgravio. Sic βίον pro πότμον in libris quibusdam Sophoclis Antig. 83. legitur.

1271. σῷ B. et septem alii. σὸν Ald.

1273. κυνὸς—σῆμα] De quo v. Strabo 13. p. 595.

1276. ταῦτα σοὶ] Recte edd. veteres ταῦτά σοι.

1278. Facile quis pro μήπω conjiciat μή ποτε. Sed μήπω eodem sensu Attici per λιτότητα quandam aliquando usurpant. Sophocles Electr. 403. Οὐ δῆτα· μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή. POR.

1279. καὐτόν γε Flor. unus et Aug. unus. καὐτὸν δὲ tredecim alii. καὐτόν τε Ald. Sed verum videtur quod est in B. et septem aliis καὐτὸν σὲ, oratione ad Agamemnonem conversa, nec tamen propterea opus est ut v. 1278. Agamemnoni tribuatur. Scribendum autem καὐτόν σε cum Brunckio.

1280. Agamemnoni tribuit B. Hecubæ Ald.

1281. ἀναμένει] Scribendum ἀμμένει, quod Flor. unus a cor-

rectore habet. Sic v. 1263. ἀμβήσει dixit, non ἀναβήσει. Cujusmodi formas non raro obliterasse videntur librarii.

1284. ἐγκλῄετ'] Libri ἐγκλείετ'.

1285. ποι] ποῦ H. cum septemdecim aliis.

1291. ἐς] εἰς H. et duo alii.

1295. ἀνάγκη] ἀνάγκα duo codd.

ORESTES.

HANC tragœdiam archonte Diocle, qui eponymus fuit olymp. 92, 4, actam esse scholiastæ annotatione docemur ad v. 371. *πρὸ γὰρ Διοκλέους, ἐφ' οὗ τὸν Ὀρέστην ἐδίδαξε, Λακεδαιμονίων πρεσβευσαμένων περὶ εἰρήνης ἀπιστήσαντες Ἀθηναῖοι οὐ προσήκαντο, ἐπὶ ἄρχοντος Θεοπόμπου, ὃς ἦν πρὸ Διοκλέους, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος.* quacum comparandæ annotationes ad v. 772. *Εἰς Κλεοφῶντα ταῦτα αἰνίττεται πρὸς ἐτῶν δύο ἐμποδίσαντα ταῖς σπονδαῖς. Ἄλλως. Ἴσως αἰνίττεται πρὸς τὰς καθ' αὐτὸν δημαγωγίας, μήποτε δὲ εἰς Κλεοφῶντα. πρὸ ἐτῶν γὰρ δύο τῆς διδασκαλίας τοῦ Ὀρέστου, αὐτός ἐστιν ὁ κωλύσας σπονδὰς γενέσθαι Ἀθηναίοις πρὸς Λακεδαιμονίους, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ.*

1—3. Hos versus sic vertit Cicero Tusc. disp. 4. 29.

Neque tam terribilis ulla fando oratio est,
Nec fors, neque ira cœlitum invectum malum,
Quod non natura humana patiendo ferat.

2. *συμφορὰ* B. aliique nonnulli cum Dione Chrys. vol. 1. p. 166. Luciano vol. 3. p. 673. Stobæo 98, 42. Ceteri codd. et Ald. *ξυμφορὰ* cum Theodoro Prodr. in Notit. MSS. vol. 8. p. 142. et scriptore Timarionis ibid. vol. 9. p. 165.

3. *ἀνθρώπου*] *ἀνθρώπων* codex unus Porsoni et Lucianus.

4. *κοὐκ*] *οὐκ* duo codd.

τύχας] *τύχαι* Tantali non ad *μακάριος* spectant, sed ad pœnam Tantali, quæ postea commemoratur, et quo tota hæc tendit oratio: *neque vero eo hanc Tantali fortunam commemoro, ut ei insultem et eam tanquam probrum objiciam.* Valck. ad Phœn. 1549. comparat locum Æschin. in Ctesiph. p. 64, 40. *καὶ οὐ τὸ δυστύχημα ὀνειδίζω, ἀλλὰ τὸν τρόπον ἐξετάζω.* MATTH.

12. *στέμματα* recte per *ἔρια* exponit Scholiastes, qui et variam lectionem memorat *ἔρις* pro *ἔριν*. Male. Dea est Clotho. POR.

14. Hoc versu utitur Lucianus vol. 2. p. 457. a Porsono indicatus.

18. μητρὸς] ματρὸς hic et fere ubique in hac fabula Ald. Correctum ex codd.

20. Μενέλαος] Μενέλεως Ald. Correctum ex quattuor codd.

24. μητρὸς ἀνοσιωτάτης codices. ματρὸς ἀνοσιωτάτας Ald.

26. παρθένῳ B. aliique non pauci. παρθένον Ald. et Alexander in Walzii Rhetor. vol. 8. p. 450.

30. φέρου B. aliique. φέρων Ald.

35. ὁ δὲ] οὐδὲ codd. plus decem. Ineptum est ὁ δὲ, pro quo in promptu fuisset ὃς dicere, quod ipsum in duobus tribusve codicibus recentibus adscriptum legitur ex conjectura librarii. Partem veri vidit Reiskius, quum corrigeret τλήμων Ὀρέστης ὅδε, πεσὼν δ' ἐν δεμνίοις. Scribendum omni sublata interpunctione ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ συντακεὶς νόσῳ νοσεῖ τλήμων Ὀρέστης ὅδε πεσὼν ἐν δεμνίοις κεῖται· verbo κεῖται in fine sententiæ addito tanquam non præcessisset νοσεῖ. Simili negligentia φησί post ὄμνυσι ex abundanti additum ab Aristophane Nub. 1136. πᾶς γάρ τις ὄμνυσ' οἷς ὀφείλων τυγχάνω | θείς μοι πρυτανεῖ' ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν. eademque ratio infinitivi κελεύειν post σημαίνειν additi in Heracl. 490. Ceterum verbis τλήμων Ὀρέστης ὅδε poeta iterum utitur infra v. 74. τλήμων Ὀρέστης μητρὸς ὅδε φονεὺς ἔφυ, ubi μητρὸς propter metri necessitatem est interpositum.

41. ὧν] Refertur ad ἓξ ἤματα, quod continetur verbis v. 39. ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ.

45. Hunc versum παρῳδεῖ Eubulus ap. Athen. 3. p. 108 B. πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὣς ἀπὸ ζυγοῦ.

48. ματροκτονοῦντας Ald. Correctum ex codd.

53. 60. ἐς] εἰς Ald. hic et infra 76. 240. 249. 265. 291. 384. 424. 447. 448. 472. 522. 541. 542. 566. 568. 677. 774. 837. 893. 958. 959. 1032. 1098. 1132. 1188. 1220. 1280. 1287. 1313. 1330. 1344. 1400. 1539. 1583. 1638. Eadem fere constantia, quæ correctoris Aldini sedulitati potius quam codicum auctoritati imputanda videtur, in reliquis quoque fabulis εἰς ante consonantem posuit Aldus. De quo satis habeo hic in universum monuisse.

54. ἐκπληρῶν] Hel. 1590. Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδός. Ion. 1127. πανταχῆ γὰρ ἄστεος Ζητῶν νιν ἐξέπλησα. Dicitur quis id spatium explere, cujus varias partes oberrat.

Tibullus 1. 4. 69. *Et tercentenas erroribus expleat urbes.* POR. In versu Orestis nihil impedit quominus sensu proprio intelligatur de portu navibus implendo.

59. ἐς] εἰς H. et Mosq. duo.

πέτρων codd. nonnulli. πετρῶν Ald.

61. ξυμφορὰς quinque codd. συμφορὰς tres et scholiasta. συμφορὰν Ald.

62. ἐς] εἰς Flor. sex.

66. Iisdem verbis utitur in Hec. 279. ταύτῃ γέγηθα κἀπιλήθομαι κακῶν.

67. εἰς ὁδὸν Musgravius. εἴσοδον libri.

68. 69. ὁρμεῖν sive ὀχεῖσθαι ἐπὶ ἀγκύρας dicunt Græci, ut in notissima Demosthenis sententia, οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, ubi subaudiendum ἀγκύρας monet Harpocration. Et, cum spes aptissime per ancoram significetur, facillime translatione dicunt, ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, unde in proverbium abiit. Aristoph. Eq. 1241. Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. Idem apud Athen. 12. p. 551. C. ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα, quod male in ὀχεῖσθ' mutat Brunckius vol. 2. p. 1580. Plato Legg. 3. p. 699. B. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης. Plutarch. vol. 2. p. 1103. E. καί τοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν διαλυθείσης ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς, ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος· quæ frustra in versus redigere conatur Valckenærius Diatrib. p. 240. Phrasin variavit Noster dicendo ἀσθενοῦς ῥώμης pro ἐλπίδος λεπτῆς, quod non minus commode metrum admisisset. Sed amat proverbia paullum mutare Euripides, ut infra 885. Ἀσθενὴς ῥώμη iterum occurrit Heraclid. 649. Hel. 285. Ἄγκυρα δή [δ' ἣ] μου τὰς τύχας ὦχει μόνη. POR.

73. 74. Horum versuum sententia facilis, constructio impedita. Heathius ex scholiaste ἔχει pro ἔφυ. Sed vix puto, scholiasten ita legisse; tantum exponit ἔφυ per ἔφυτε, et hoc per ἔχετε. Exempla phraseos, πῶς εἰμὶ, attulit Musgravius, sed ex minus probatis auctoribus, Luciano, Æliano, Juliano. Addit Scholiastes: ἀγνοοῦντές τινες τὸ ὅδε ἀντὶ τοῦ ὅστις φασίν. ἔστι δὲ ὅδε διὰ μέσου δεικτικόν. Fortasse illi ὃς legerunt, [quod superscriptum est in Harl. 6300.] Nihil sane melius video, quam ut ita legatur, et hæc sit constructio, πῶς (ἐστε vel ἔχετε) σύ τε κασίγνητός τε σὸς Ὀρέστης, ὃς ἔφυ μητρὸς φονεύς; Quod ad πῶς attinet, similiter adhibetur Cycl. 206. Πῶς μοι κατ' ἄντρα νεόγονα βλαστήματα, Ἦ πρός γε μαστοῖς

εἰσί; POR. Rectius hæc explicat Matthiæ "Ita orationem instituisse videtur poeta, ac si dicere vellet, πῶς σύ τε καὶ κασίγνητος σὸς ἔχετε; sed quum Orestem nominasset, huic nomini etiam, sicut Electræ, probrum addere volens, μητρὸς ὅδε φονεύς, inceptæ constructionis immemor, ad hoc ultimum retulisse verbum et scripsisse ἔφυ."

79. ὅπως Porsonus. ὅπως δ' libri. Vid. ad Soph. Œd. C. 273.

84. οὕνεκα] εἵνεκα H.

86. ἢ] εἰ Ald. Correctum ex aliquot codd.

87. Pro ἥκετον dat ἥκεις Eustathius p. 146, 12. 809, 37. 1856, 14. in postremo loco addens, ὅπερ ἀστείως ἡ Ἠλέκτρα ἐκεῖ περὶ Ἑλένης φησί. Sane numeri suavius ad aures accidunt, et structura tum apud Græcos tum apud Latinos usitata est. Noster apud Æschinem c. Timarch. p. 154, 11. ed. Reisk. Κἀγὼ μὲν οὕτω, χὤστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς, Λογίζομαι τἀληθές. Quis non meminit Horatiani? *quibus ipse meique Ante Larem proprium vescor*. POR.

91. ἀπείρηκ' ἐν Ald. Syllabas conjunxi; Electra enim sua mala parvi pendit, neque ea memorat, nisi quatenus ex fratris morbo oriuntur. Deinde Græci non dicunt, ἀπειρηκέναι, ἀπειπεῖν ἐν κακοῖς, sed sine præpositione, ut Hec. 936. (942.) ἀπεῖπον ἄλγει. Alia ratio est loci Androm. 87. POR. Porsonus ἀπείρηκεν κακοῖς sine causa idonea. Nam quod ait, Electram sua mala parvi pendere, neque ea memorare, nisi quatenus ex fratris morbo oriantur, id non ex rei natura ductum, sed ad emendationem commendandam excogitatum est. ἀπειρηκέναι, ἀπειπεῖν ἐν κακοῖς quidem alibi nec ego legi; sed ἐν pro solo dativo sæpissime poni notum est. Æsch. Pers. 249. ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. Soph. Antig. 1229. ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης; i. e. τίνι ξυμφορᾷ. Cf. Eurip. Helen. 1222. Alc. 1001 sq. et quos laudavi Gramm. Gr. §. 401. p. 543. Sed ne necesse quidem est huc confugere: ἀπείρηκα enim absolute intelligi potest, *viribus et animo defeci*, ut Med. 456. Hipp. 1344. et ἐν κακοῖς pro ἐν κακοῖς οὖσα accipi, ut Andr. 87. ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς. MATTH. Recte monet Matthiæ nihil caussæ esse cur ἀπειρηκέναι ἐν κακοῖς dici posse negemus. Nihilominus vera videtur Porsoni conjectura. Nam quum in versibus proxime antecedentibus de solo sermo sit Oreste, nemo qui hæc legat ἀπείρηκ' pro prima potius quam tertia

persona habebit. Tertiæ autem si est personæ, fatendum erit longe probabilius esse ἀπείρηκεν κακοῖς a poeta scriptum esse quam ἀπείρηκ' ἐν κακοῖς.

93. ὡς ἄσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ] *Quatenus obtemperare potero, quæ occupata sim* —. MATTH. προσεδρία male excusum pro προσεδρίᾳ.

94. βούλει codices. βούλῃ Ald.

97. φίλων B. φίλον Ald.

101. σ' ex B. aliisque nonnullis additum.

103. Sensus est, δεινὸν γάρ ἐστιν ἐκεῖνο ὃ δέδοικας· καὶ γὰρ ἀναβοᾷ σὺ τῷ Ἄργει διὰ στόμα. MATTH.

104. σύ νυν] σὺ νῦν libri.

105. ἐσβλέψαι] εἰσβλέψαι Ald.

106. προσπόλους codd. plerique. πρόσπολον Ald.

108. ἐς] εἰς recte Ald.

Post hunc versum in Flor. 17. 33. Aug. d. iste additus legitur:

ΗΛ. κἀγὼ γυναικῶν ἄφρων (Aug. ἄφρον) οὐχὶ παρθένος.

in 17. ab alia, sed antiqua, manu addita nota in textu, quæ hunc v. ibi inserendum indicat. In Aug. supra eum scriptum est: οὗτος ὁ στοῖ ἀλλο. (superscr. χ, τρ) i. e. οὗτος ὁ στίχος ἀλλότριος. Ille versus autem quia in Florr. Electræ tribuitur, in Flor. 33. versus 109. Helenæ, v. 110. cum sq. Electræ, versus denique 112 sqq. Helenæ datur. MATTH.

110. καλῶς ἑλ.] Sic tres MSS. ap. Valck. ad Hippol. 715. Mosqu. A. Flor. 25. 17. (hic cum gl. ὀρθῶς) Aug. b. ὀρθῶς ἑλ. Ald. rell. supra quod καλῶς scriptum habet I. καλῶς prætulit Brunck. ad vitandam alterius adverbii repetitionem, supra v. 100. extantis, et Pors. Hic dubitat, utra lectio verior sit, quum supra etiam v. 100. I. καλῶς supra ὀρθῶς scriptum habeat. Mihi ὀρθῶς e v. 100. huc translatum esse videtur; nec causa ulla erat, cur ὀρθῶς explicandum cuiquam videretur: καλῶς explicatione indigebat, ne quis facundiam Electræ laudari putaret. MATTH.

111. πέμψομεν quattuor codd. Legebatur πέμψομαι. Simili corruptela apud Æsch. Pers. 229. ταῦτα δ' ὡς ἐφίεσαι | πάντα θήσομεν θεοῖσι, in edit. Robertelli θήσομαι scriptum.

113. λαβὲ] Scribebatur λάβε.

115. οἰνωπόν τ' ἄχνην] Eustath. p. 492, 8. Εὐριπίδης δὲ καὶ

αὐτὸς μιμησάμενος τὸ ἁλὸς ἄχνη οἰνωπὸν ἄχνην λέγει τὴν ἐν λοιβαῖς καταχεομένην τῆς γῆς.

116. στᾶσ' ἐπ'] στᾶσά γ' ἐπ' decem codd.

122. ἐμέ novem codd. et Thom. M. p. 491. ἐμήν Ald.

126. φύσις de pulchritudine accipit Thom. M. p. 905. quæ explicatio commemoratur etiam in scholiis; rectius alii in scholiis de *ingenio*, quod e verbis ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή apparet. MATTH.

128. εἴδετε] ἴδετε H. et tres alii cum schol. Æsch. Agam. 545.

παρ'] ἀπ' (elisa præcedentis verbi ultima litera) H. et duo alii. Verba sic intelligenda ὡς ἀπέθρισε τρίχας παρ' ἄκρας τὰς τρίχας τεμών. Quod non videntur perspexisse librarii qui ἀπό substituerunt. παρ' ἄκρας autem dictum ut παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, παρὰ βραχὺ et similia dicuntur.

ἄκρας] In recenti luctu moris erat caput ad cutem radi: vid. Helen. 1187.: in veteri aliquot tantum cincinni abscindebantur: vid. Soph. El. 449. Monuit Brunckius.

ἀπέθρισεν vel ἀπέθρισε H. et decem minimum codices alii. Ceteri ἀπέθριξε cum Ald. et schol. Æschyli. Quod Hesychius quoque legit, si glossa ejus ad hunc locum referenda est, ἀπέθριξεν: ἀπέκειρεν, ἀπέκοψεν.

132. θρηνήμασι—ξυνῳδοί] Sic Helen. 174. μουσεῖα θρηνήμασι ξυνῳδά.

137. ψοφεῖτε] κτυπεῖτε H. et Aug. unus. Id ut gl. habent duo alii codd.

140. σῖγα σῖγα] σίγα σίγα libri et Euripidis et Dionysii Hal. vol. 5. p. 63. Sed recto accentu codex Dionysii Bodleianus.

λεπτὸν] λευκὸν lectio ab scholiasta memorata est in codd. aliquot recentibus et in libris vulgatis Dionysii: nam cod. Bodleianus λεπτόν præbet. Sic etiam apud Diog. L. 7, 172. scriptum, sed apud Hesychium Illustrium, qui illum exscripsit, p. 24. ed. Meurs. λευκόν. Ceterum hunc et sequentem versum choro tribuunt Ald. et codd. Correctum e verbis Dionysii, ἃ πεποίηκε τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν ἐν Ὀρέστῃ πρὸς τὸν χορόν, et Diogenis L. τὸ τῆς Ἠλέκτρας —.

141. τίθετε Porsonus. τιθεῖτε libri et Euripidis et Dionysii.

ψοφεῖτε codex Leid. apud Valck. ad Phœn. 1371. et Cottonianus cum scholiasta Nicand. Ther. 424. κτυπεῖτε ceteri codd. et Ald. cum Dionysio.

μὴ 'στω Elmsleius ad Med. 34. Legebatur μηδ' ἔστω. Verba μηδ' ἔστω κτύπος omissa apud Dionys. Hal. et dubitari potest

an sint a veteri grammatico ex v. 137. repetita lacunæ explendæ caussa.

142. ἀποπρὸ βᾶτ' Matthiæ. Libri ἄπο πρόβατ'. Et sic vel ἀποπρόβατ' Dionysii quoque codices.

ἀποπρό μοι Matthiæ. Libri alii ἀπόπρο μοι (quod est in Ald.), alii ἀπὸ προμοι, alii ἀπόπρομοι, pauci etiam ἀπόπροθι. Eadem scripturæ discrepantia apud Dionysium.

143. πείθομαι] πείσομαι H. Hunc versum cum proximo conjungit Ald.

145. ἃ ἃ—πνοά] Versus ex baccheo et dochmio compositus. Codex unus apud Kingium ἔα pro ἃ ἃ: quod librarius videtur posuisse propter syllabam brevem in initio versus antistrophici. Qui non animadvertit ἀᾶ scribendum esse. Veram hujus interjectionis scripturam interdum servarunt libri vetusti, velut Ravennas Aristoph. Thesm. 689. ἀά exhibens.

147. ἴδ'— | ναὶ— | ἀτρέμας ἴθι— | χρέος—ποτέ Ald. Restituendi trimetri dochmiaci ἴδ'—οὕτως, | κάταγε—ὅτι | χρέος—εὐνάζεται, pariterque in antistropho 160—165.

148. ὑπόροφον] Quæ in scholiis de voce ὑπόροφος traduntur, nugæ esse videntur grammaticorum. Mihi inter ὑπόροφος et ὑπώροφος nihil omnino interesse videtur. Jam sicut El. 1170. ὑπώροφος βοά est, quæ sub tecto i. e. in domo editur, ὑπόστεγος, ut explicant Hesych. Suid. Etym. M., sic h. l. ὑπόροφον βοὰν φέρω esse videtur, *sub tectum* s. *in domum vocem fero* ἀτρεμαίαν, *lenem*, *placidam*, i. e. *cum leni voce domum intro*, ἀτρεμαίαν βοὴν ὑπὸ τὴν στέγην φέρω. φέρειν βοήν pro *edere vocem* an dici possit, dubito, nisi locus addatur, in quem inferatur vox. H. Steph. in Thes. vol. I. p. 1254. A. explicat vocem, quæ sub tecto domus contineatur, nec extra a quoquam exaudiri queat. MATTH.

149. οὕτω] Scribendum οὕτως ex H. aliisque plurimis.

151. λόγον] λόγον δ' sex codd.

159. χάριν superscriptum in B. Ceteri codd. et Ald. χαράν.

160. μέλεος duo codd. Ceteri et Ald. ὦ μέλεος.

161. τάλας tres codd. Ceteri et Ald. ὦ τάλας.

163. ἃ ἃ ἄδικος— | ἔλακεν ἀπόφονον— | θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε Ald.

ἄδικος Flor. unus. Duo alii codd. ὦ ἄδικος, duo ἃ ἄδικος. Ceteri cum Ald. ἃ ἃ ἄδικος.

ἄρ' om. novem codd.

ἀπόφονον—φόνον] *Cædem infaustam.*

169. οὖν νιν Ald. νιν om. H. aliique non pauci.

171. Scribendum uno versu πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἱλίξεις μεθεμένα κτύπον, pariterque in antistropho. Versus est dimeter dochmiacus, præmissis quattuor syllabis brevibus, quarum prima sub ictum cadit.

173. ὑπνώσσει] ὑπνώσει Ald. et codd. nonnulli.

174. 175. Scribendum uno versu πότνια πότνια—βροτῶν et in antistropho 195. ἔθανες ἔθανες—ὤλεσας.

179. Ἀγαμεμνόνιον] Libri Ἀγαμεμνόνειον, nisi quod in B. superscripta est litera ι. Versus est dochmiacus, præmissis tribus syllabis brevibus, quarum prima sub ictum cadit.

δόμον γρ. γόνον Aug. unus.

181. διοιχόμεθ' οἰχόμεθα] διοιχόμεσθα διοιχόμεσθα Ald. Correctum ex aliquot codd.

182. κτύπον ἠγάγετ' (vel ἠγάγετε) Electræ, οὐχί choro, sequentia Electræ tribuunt libri. Correctum ex annotatione scholiastæ. Versus in Ald. sic divisi κτύπον—οὐχί. | σίγα— | ἀνακέλαδον— | ἥσυχον—φίλα. In unum versum conjungenda sunt verba διοιχόμεθ' οἰχόμεθα. Ἠλ. κτύπον ἠγάγετ'· οὐχὶ σῖγα σῖγα φυλασσομένα. et in antistropho v. 203. βίον—ἐννυχίοις. Quod Aldina habet σίγα σίγα, ex aliquot codd. correctum est.

185. στόματος ἀνακέλαδον ἄπο λέχεος] Dochmius, præmissis quinque syllabis brevibus, quarum prima sub ictum cadit.

186. ἥσυχον ὕπνου χάριν παρέξεις, φίλα] Tripodia iambica et dochmius.

χάριν scholiasta. Libri χαράν. Idem vitium notavimus v. 159.

φίλα aliquot codices. Plerique cum Ald. ὦ φίλα.

188. Alterum θανεῖν addidit Lachmannus de system. chor. p. 247.

ἄλλο duodecim codd., adscripto in uno alteroque εἶπας. ἄλλο γ' B. et quattuor alii. ἄλλο γ' εἶπας H. (hic ω supra ας scripto) et quattuor alii. ἄλλο γ' εἴποις Flor. unus. ἄλλο γ' εἴπω Ald.

189. οὐδὲ γὰρ] Creticus pro molosso, vitiose. Scribendum οὐ δὴ γάρ. Neque enim ferri posse videtur quod conjecit Musgravius οὐδὲν γάρ.

192. δοὺς] Sic ἔδοσαν de vaticinio dictum El. 1304. τίς δ' ἐμ' Ἀπόλλων, ποῖοι χρησμοὶ—φονίαν ἔδοσαν μητρὶ γενέσθαι; MUSG.

193. *πατρὸς* aliquot codd. Alii cum Ald. *πατέρος*.

194. *δίκᾳ* codex unus isque fortasse ex scholiasta metrico, qui annotavit, *δίκᾳ ἐνταῦθα γράφε, μὴ δίκαια. οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς*. Codices ceteri et Ald. *δίκαια*.

195. *ἔθανες ἔθανες* Harl. unus. Ceteri codd. et Ald. *ἔκανες ἔθανες*.

200. *ὀλόμεθ' ἰσονέκυες ὀλόμεθα* B. et sex alii. *ὀλόμεσθα ὀλόμεσθ' ἰσονέκυες* Ald. Scribendum *ὀλόμεθ' ἰσονέκυ' ὀλόμεθα*. Et dualem *ἰσονέκυε* restituendum esse vidit Porsonus, metris quamvis non recte descriptis.

201. *τε γὰρ* codices. *γάρ τ'* Ald.

τό τ'] *τὸ δ'* B, non male.

204. *στοναχαῖσί τε καὶ γόοισι*] *στοναχῇσί τε καὶ γόοις* Ald. Correctum ex codd. pluribus.

206. *ἔπιδ'* B. aliique multi. *ἐπεὶ δ'* Ald. *ἐπὶ δ'* H. et tres alii.

ἅτε] Junge *ἅτε ἄγαμος ἄτεκνος βίον ἕλκω, quippe* (s. *etenim*) *innupta, prole carens vitam misera traho*. MATTH.

207. *εἰς*] Scrib. *ἐς*.

212. *τε* codd. multi cum Stobæo 100, 1. *γε* Ald. et quattuor codices cum Plut. Mor. p. 165 E.

217. *ηὔφρανας*] *εὔφρανας* codd. novem.

220. *ἀφρώδη πέλανον* citant Harpocratio et Hesych. s. h. v. Etym. M. p. 659, 15. schol. Apoll. Rh. 1, 1077. MATTH.

τ' om. codd. novem.

221. *ἀναίνομαι*] Punctum male addidit typotheta.

223. *ὑπόβαλε*] *ὑπόβαλλε* Mosq. unus.

225. *βοστρύχων*] Genitivus designat id, cujus ratione habita vel propter quod adjectivum nomini convenit: h. l. proprie *caput squalidum quod attinet ad capillos*, quo sensu etiam accusativus adjungitur adjectivis. Vid. Gramm. Gr. §. 317. MATTH.

227. *ὅταν* Heathius. *ὅταν μ'* libri.

228. *μανίας* an *μανιὰς* pronunciandum sit dubitant scholiastæ.

μέλη] *δέμας* decem codd.

229. *δέμνιον*] *δέμνια* Mosq. unus et Stobæus 100, 2.

230. *ἀνιαρὸν—ἀναγκαῖον*] Utrumque junxit Evenus Parius apud Plutarch. vol. 2. p. 1102. B. *Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιηρὸν ἔφυ*. POR.

232. Oresti tribuit Canterus. Choro Ald. et Flor. tres. Alii, ut B, Electræ.

234. μεταβολὴ πάντων γλυκύ] Hanc sententiam, non semper veram, intra artiores fines contrahit Herc. F. 1295. Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ, Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν. Ridet comicus anonymus (fortasse Anaxandrides: vide Athenæum 15. p. 694. F.) apud scholiasten, ita legendus ope MS. Augustani apud Valckenær. Diatr. p. 229. Ὁ πρῶτος εἰπὼν, μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, Οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπου Γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐκ δ' ἀλουσίας ὕδωρ, Καὶ τἄλλα δὴ τοιαῦτ'· ἐὰν δ' ἐκ πλουσίου Πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' οὔ. Ὥστ' οὐχὶ πάντων ἡ μεταβολὴ δὴ γλυκύ. Eodem respicit Antiphanes apud Athenæum 10. p. 446. A. Στροφὴ λόγων παρελθέτω τις· ἡδύ τοι Ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός. Levem errorem commisit vir summus, quod locum ex Hercule petitum ad incertam fabulam rettulerit. Pro γλυκὺ Harl. ἡδὺ cum scholiaste Hermogenis inter Aldi Rhetoras vol. 2. p. 376, 25. et Eustathio p. 1093, 51. 1404, 54. 1910, 30. Idem tamen Eustathius p. 1799, 30. recte habet γλυκύ. POR.

235. ὑγιείας] ὑγείας codd. multi.

237. δή νυν Barnesius. δὴ νῦν libri.

238. Ἐρινύες] Scribebatur Ἐριννύες.

242. Ναυπλίᾳ B. et septem alii. Ναυπλίῳ Ald. Infra v. 472. ἐς Ναυπλίαν.

251. σύ νυν Canterus. σὺ νῦν libri et Stobæus Ecl. eth. p. 197. ed. Cant. et Eustath. p. 549, 39. σύ τοι Plutarch. Moral. p. 88 C.

254. ταχὺ Ald. ταχὺς plerique MSS. Diog. L. 7, 182. et Dio Chrys. 74. p. 638. POR.

ἄρτι σωφρονῶν] ἀρτίως φρονῶν Diogenes. Recte fortasse.

255. Hunc et duo sequentes ubi citat Longinus 15. laudat Toupius Alexin Athenæi 8. p. 339. D. Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὸν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαρῳδὸς εἴμ' ἐγώ. POR. Hesych. Μὴ 'πίσειέ μοι: μὴ ἐπίσειέ μοι.

256. αἱματωποὺς nihil aliud est, nisi quæ sunt visu atroci, qualis est eorum, qui αἷμα et φόνον βλέπουσι. Hesych. indicatus a Pors. ad v. 605. αἱματωποὺς, αἷμα βλεπούσας. Flor. 10. αἱματοποιούς. Aug. d. αἱματώδους. Sext. Emp. 8, 57. hunc versum citans τὰς αἱματώδεις καὶ δρακοντώδεις κόρας. Pro κόρας Pors. ad v. 605. expectare se dicit κύνας. MATTH.

258. Libanius suo vel librarii errore vol. 1. p. 460. D. Καὶ πρὸς ἐμαυτὸν Αἰσχύλου λέγω πολλάκις, Μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις. Cum in MSS. quibusdam ἀτρέμας scriptum esset, corrector metri peritus in K. dedit ἀτρέμας ἐν σοῖς δ. POR. ἀτρέμας ap. Plut. Mor. p. 465 C. 788 F.

261. ἐνέρων] νερτέρων schol. Arist. Pluti 423.

ἱερίαι] Plerique codd. et Ald. ἱέρειαι. ἱέριαι Flor. unus. Recte ἱερίαι scholiasta metricus.

264. Ἐρινύων] Scribebatur Ἐριννύων. Ἐρριννύων Ald.

269. ἐξαμύνασθαι tredecim codices. ἐξαμύνεσθαι Ald. ἐξαμείβεσθαι H.

270. μανιάσιν λυσσήμασιν] Dativum adjectivi feminini cum substantivo generis neutrius similiter conjunxit v. 837. δρομάσι βλεφάροις. Helen. 1301. δρομάδι κώλῳ.

271. βεβλήσεται Ald. MSS. Plutarch. Sympos. 9. p. 737. A. βληθήσεται Diog. Laert. 9. 60. Utrumque Euripidi usurpatum. POR. Continuandus hic versus Oresti, commate post χερί posito.

275. ἃ ἅ] Scrib. ἀᾶ.

280. ξύγγονε] σύγγονε Ald.

κλαίεις] κλάεις B. et tres alii.

θεῖσ'] θεὶς Ald. qui hunc versum Electræ tribuit. Correctum ex codd. pluribus et scholiasta.

ἔσω Flor. duo. Scribebatur εἴσω. Non constant sibi libri. Sic εἴσω in quinto pede trimetri exhibent Iph. T. 66. Cycl. 679. Hel. 1554. Herc. 996. et recte fortasse.

281. σοι] σε codd. quinque.

286. ἔργον B.H. et quattuor alii cum schol. ad Soph. Œd. T. 1328. Ceteri codd. ἐς ἔργον, nisi quod in Flor. duobus ut in Ald. εἰς ἔργον. ἐπαίρειν τινά τι dictum ut πείθειν τινά τι monet Matthiæ.

287. ηὔφρανε] εὔφρανε H. et duodecim alii.

289. κτεῖναί με χρῆ] κτεῖναι χρεὼν duo codd.

291. μὴ τῆς Harl. Ceterorum plerique μήποτε, pauci cum Ald. μήπω, quod est in H.

292. ἔμελλε H. et Mosq. unus. ἤμελλε Ald.

293. θ' Harl. Ceteri et Ald. δ'. Quod frequentissimum codicum vitium est, de quo dixi ad Soph. Œd. T. 347.

294. ἀνακάλυπτε tam bene pro ἀνακαλύπτου, subaudito pronomine, ponitur, quam καταπαύσας pro καταπαυσάμενος Hec. 906.

(918.) ἔπειγε pro ἐπείγου infra 789. (ubi MS. unus ἐπείγου) et alibi ἔγειρε pro ἐγείρου Iph. A. 626. Contra verba quædam ex neutrali transitivam induunt significationem, ut ἐκπτήσσειν, ῥεῖν, Hec. 177. 526. (528.) POR.

298. ἴσχναινε tres codd. ἴσχαινε Flor. unus. Ceteri cum Ald. ἴσχανε.

303. χροὸς solus codex Kingii. χροῒ codices ceteri. χρωτὶ Ald. quod adscriptum in Mosq. uno et Aug. uno.

304. προσεδρίᾳ] προσεδρείᾳ novem codd. Προσεδρίᾳ est in fine trimetri v. 93.

307. καὶ θανεῖν octo codices. κατθανεῖν Ald.

312. σ' ἐκ] σε H. et Flor. unus.

314. νοσῇς—δοξάζῃς] νοσῇ—δοξάζῃ B. νοσῇ—δοξάζει Flor. unus. "Quod Porson. νοσῇς—δοξάζῃς præferens, ait, probam esse etiam tertiam personam in hac formula, sed rariorem, ut Œd. T. 315, id ipsum in eam opinionem adducere possit, rariorem locutionem esse a poeta, vulgarem a librariis. Sed νοσῇ—δοξάζῃ nulla, nisi Callistrati, conjectura niti videtur, et recte schol. monet, debuisse quidem in universum hoc pronunciatum esse, sed poetam ab allocutione Orestis ad generalem sententiam transiisse." MATTH. Mihi hæc tam inepta videntur, ut non dubitem quin post v. 314. aliquid exciderit.

317. Verba δρομάδες ὦ πτεροφόροι ποτνιάδες θεαί in unum versum conjungenda, qui ex duobus pæonibus constat et dochmio uno.

319. ἀβάκχευτον—γόοις] Hæc quoque unum versum efficiunt.

320. δάκρυσι— | τὸν—αἵματος Ald.

323. τινύμεναι] τιννύμεναι bis Mosq. duo.

325. τὸν—λύσσας in unum versum conjungenda. τόν—ἐκ- | λαθέσθαι— | φεῦ—ἔρρεις Ald.

327. Nisi interpolata hujus versus lectio est, notandum φοιταλέον syllaba secunda producta, cujus mensuræ alterum est exemplum Æschyli Prom. 599. nisi hoc quoque corruptum est. μόχθων] κακῶν μόχθων undecim codices.

328. ὦ] ὁ H. aliique nonnulli.

329. ἄπο φάτιν] Codices plerique vel sic vel ἀπόφατιν. Pauci ἀπόφασιν, quod in Ald. scriptum ἀπό φασιν. Cohærent ἀπὸ τρίποδος φάτιν δεξάμενος.

331. μυχοὶ γᾶς Ald. et codices, uno excepto Kingii, in quo

γᾶς deletum præeunte scholiasta metrico. ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί recte interpretatur Schæferus *ubi sunt qui dicuntur* μεσόμφαλοι μυχοί: qui similia exempla attulit ad Gregor. Cor. p. 986.

332. ὦ Kingius. Libri ἰώ.

333—336. Duo versus, prior τίς ἔλεος—ἔρχεται, alter θοάζων—συμβάλλει.

337. εἰς] Scrib. ἐς.

δόμων codex Kingii. Ceteri et Ald. δόμους.

340. βροτοῖς] βροτοῖσιν codd. octo.

341. Unus versus ἀνὰ—δαίμων. In Ald. ἀνὰ— | τινάξας—δεινῶν—πόντου.

344. ὀλεθρίοισιν] ὀλεθρίοις codd. multi. Ceterum constructio hæc est, ut schol. bene docuit: δαίμων δέ τις κατέκλυσε (τὸν ὄλβον) ἐν λάβροις ὀλεθρίοις κύμασι δεινῶν πόνων, ὡς πόντου, ἀνατινάξας (αὐτὸν) ὡς λαῖφος ἀκάτου θοᾶς, pro ἀνέτρεψε, quod voci ὄλβον proprie convenit, sumtis verbis iis, quæ mari, fluctibus, velis propria sunt. Similiter Æsch. S. c. Th. 760. κακῶν δ', ὥσπερ θάλασσα, κῦμ' ἄγει. Cf. Eur. Med. 366. Ion. 927. MATTH.

345. οἶκον ἄλλον ἕτερον ἢ—] Adjectiva ἄλλος ἕτερος, *alius diversus*, interdum conjungi jam ab veteribus grammaticis annotatum est. Menandri et Cratetis exempla affert grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 379. exscriptus ab Suida s. ἄλλο: de quibus v. quæ dixit Dobræus in Porsoni Miscellaneis p. 200. Euripides Suppl. 573. πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους. Et sic recentiores quoque scriptores interdum sunt locuti. Galen. vol. 3. p. 138. ἕτερον δ' ἄλλο ζεῦγος ἄρχεται· vol. 9. p. 258. εἴτ' αὐτὸς ὁ Ἱπποκράτης εἴτ' ἄλλος τις ἕτερος.

347. τὸν ἀπὸ codd. plurimi. τῶν ἀπὸ Ald.

348. ὅδε codices. ὧδε Ald.

349. πολλῇ] πολὺ Paris. unus.

ἀβροσύνῃ] Legebatur δ' ἀβροσύνῃ. Particulam omittit codex Kingii, haud dubie ex conjectura grammatici, sed ea verissima. Quum tamen non verisimile videatur πολλῇ ἀβροσύνῃ dipodiam ex dactylo et anapæsto compositam esse voluisse Euripidem, restituta exquisitiore crasi scribendum censeo πολλἀβροσύνῃ, quæ comparari quodammodo potest cum ἀγορασἀγένειος (pro ἀγοράσει ἀγένειος) similibusque de quibus dixi ad Aristoph. Equit. 1373. De scripturæ autem veritate quomi-

nus dubitetur Dionis Chrysostomi testimonio cautum est p. 27 D. (vol. 1. p. 86. Reisk.) τὴν δέ γε τοῦ Μενελάου πολυχρήματον, πολύχρυσον αὐλὴν, καθάπερ, οἶμαι, τῶν Ἀσιαγενῶν τινὸς βασιλέων· καὶ γὰρ οὗτος ἦν οὐ μακρὰν τοῦ τε Ταντάλου καὶ Πέλοπος, ὅθεν, οἶμαι, καὶ τὸν χορὸν Εὐριπίδης εἰς τοῦτο αἰνιττόμενον πεποίηκεν ἐν τῇ προσόδῳ τοῦ βασιλέως· Μενέλαος δὲ πολλῇ (γ' addit codex unus) ἁβροσύνῃ δῆλος ὁρᾶται τοῦ Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.

350. ὁρᾶσθαι] ὁρᾶται codd. multi.

352. ὁρμήσας] ὁρμίσας Ald. Correctum ex codd.

355. ηὖχου] εὔχου codd. quattuor.

361. καὶ θάνατον οἴῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο] Valde inutilis hic versus est, quem non scriptum ab Euripide puto, qui sentire debuit satis esse τύχας dici, ne fato Agamemnonis jam hic clarius designato ampliorem quæ statim sequitur de eo narrationem ex parte anticiparet. Præterea minus bene collocata forent verba Μαλέᾳ προσίσχων πρῷραν, quæ non cum ὤλετο, sed cum ἠπιστάμην erant conjungenda.

362. πρῷραν] Libri hic et alibi πρώραν vitioso accentu et omisso iota subscripto, de quo dixi ad Soph. Phil. 482. De qua re satis habeo semel monuisse.

365. τάδ'] τόδ' codd. quattuor. Totidem κατασταθείς.

368. δ' B. aliique plurimi. τ' Ald. Necessarium est δέ: nam τε si scripsisset, Glauci illæ potius quam Menelai lacrimæ esse viderentur.

373. ἁλιτύπων codd. multi. ἁλικτύπων Ald.

374. Libri alii παιδὸς, quod est in B, alii θυγατρὸς, quod est in H. et Ald.

378. ἐξέλειπον] ἐξέλιπον Ald. Correctum ex aliquot codd. ἐς] εἰς decem codd., non Ald.

381. μηνύσω ex aliquot codd. repositum. σημανῶ Ald. quod revocandum, quum in libris optimis legi videatur.

383. ἀφύλλου στόματος] ἄνευ ἱκετηρίας recte interpretatur Hesychius, eodemque sensu accipiunt scholiasta et Eustathius p. 250, 26. quamvis aliam quoque, sed eam ineptam, exponentes interpretationem ξηρὸν καὶ αὐχμηρόν. Non male Reiskius conjecit ἀφύλλους.

388. οὐχ ἤ] οὐχὶ duo codd. et Eustath. p. 694, 32.

389. ξηραῖς κόραις] *Sicci oculi* iis tribuuntur, qui magnitudine calamitatum ita mente conturbati sunt et quasi obrigue-

runt, ut mitioribus affectibus nullus in iis locus sit. Sic ab Ovid. Metamorph. 11, 539. sibi opponuntur flentes et obstupentes: *Non tenet hic lacrimas, stupet hic.* Et hoc modo explicandum puto Horat. Carm. 1, 3, 18. MATTH.

390. με codices. μοι Ald.

393. φεῖδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά] Debebat dicere φείδου μὴ πολλάκις λέγειν κακά, quæ est legitima hujusmodi verborum constructio. Pro eo synonymum posuit vocabulum ὀλιγάκις, quod eo facilius excusari potest si proverbio dictum fuit ὀλιγάκις λέγειν κακά, quod aliquoties repetit Eustathius, p. 762, 62. 1173, 38. 1294, 50.

394. εἴς με (debebat ἔς με) Elmsleius ad Iphig. T. 64. Scribebatur εἰς ἐμέ.

395. τί χρῆμα πάσχεις; τίς] Ὀρέστα τλῆμον, τίς Stobæus 24, 5. Ὀρέστα, τίς Clemens Al. Strom. 7. p. 844. Euripides non potest dubitari quin scripserit quod in libris est.

396. ξύνεσις Eustath. p. 22, 4. σύνεσις Ald. Plutarch. Moral. p. 476 F. et Stobæus.

399. θεὸς monosyllabum ante vocalem, ut Herc. f. 346. ἀμαθὴς τις εἶ θεὸς, ἢ δίκαιος οὐκ ἔφυς.

400. μητρὸς] μητρὸς δ' H. ματρὸς δ' Ald. Particulam om. Flor. tres et Taur. et schol. ad v. 396.

402. ἐξώγκουν τάφῳ] Sic Ion. 388. ὡς εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστὶν ὀγκωθῇ τάφῳ. Ἐξώγκουν per ἔθαπτον explicat Hesych.

403. πότερα] πότερον octo codices.

406. συνδρῶν—αἷμα] Similiter v. 1139. κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν.

407. φαντασμάτων septemdecim codices. ἐκφασμάτων Flor. unus. ἐκ φασμάτων Flor. duo, Mosq. unus et Ald. quæ fortasse vera scriptura est. Cum duplici præpositione ἐκ—ὕπο Erfurdtius comparavit Soph. Trach. 1160. πρὸς τῶν θανόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο. Conf. ad Med. 1296.

408. ἔδοξ' ἰδεῖν ex hoc loco annotavit Herodian. p. 434. ed. Piers. BOISS.

410. εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει] ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπου Ald. Correctum ex pluribus codd.

412. οἷς codices. οἷς γ' Ald. γ' a m. sec. habet H.

413. δεινὰ τοὺς εἰργασμένους] Id est τοὺς δεινὰ εἰργασμένους.

414. ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς ambigue dictum, aliterque intellexit Menelaus, aliter ipse Orestes, hic de relatione ad alium s.

de crimine communicando cum Apolline, ille de mali levatione, quam Orestes ipsi videbatur *αὐτοχειρίᾳ* moliturus; quapropter dicit *μὴ θάνατον εἴπῃς*. Sic hunc locum recte explicuit Heathius. SCHÆF. Et prior Heathio scholiasta.

416. *μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον*] Sic Iphig. Aul. 512. *θυγατρὸς αἱματηρὸν ἐκπρᾶξαι φόνον.*

417. *γ'* additum ex codd. plurimis.

418. *εἰσὶν οἱ θεοί* aliquot codd. Plerique et Ald. *εἰσὶ θεοί.*

424. *ἔφυν φίλος* Brunckius. *ἔφυς κακός* Ald. ut Flor. 2. 10. 25. 33. *ἔφυς κακῶς* I. Contra *εἰπὼν κακῶς* omnes Bodleiani, C. C. C. Cant. Gu. Flor. 6. 9. 17. 18. 21. 34. Mosqu. D. Aug. b. sed in Flor. 6. 9. supra *εἰπών* adscriptum *γρ. ἔφυς*, ut in Aug. d. supra *φίλους*. K. in textu habet *ἔφυς*, supra *γρ. εἰπών*. H. *ἔφυς κακῶς εἰπών* (β α), litteris *β α* significans, inverso ordine hæc scribenda fuisse. Scholion prius ad utram lectionem spectet, non video; duo altera *εἰπὼν κακῶς* explicant. MATTH.

426. Hunc versum laudat Plut. de sera num. vind. p. 548 D, ubi vid. Wyttenb. p. 13. MATTH.

429. *σῶν αἷμα* Aug. d. sed corr. a man. sec. Idem habet Aug. e. e correctione manus sec. *σῶν* edidit etiam King. Jungenda *σὸν αἷμα χεροῖν* pro *αἷμα σαῖν χεροῖν*. Vid. Brunck. ad Soph. Trach. 508. Lobeck. ad Ajac. 7. MATTH.

νόμους] *νόμον* codices sex.

430. *ἐκκλῄομαι* Musgravius. *ἐκκλείομαι* codices. *ἐκβάλλομαι* Ald.

ὅπῃ codices. *ὅποι* Ald.

431. *πολιτῶν*] *δ'* addit Flor. unus.

432. *τὸ* ante *Τροίας* omisit typotheta Oxoniensis.

Τροίας] Inepta est hujus genitivi ambiguitas. Scribendum *Τροίᾳ* cum Musgravio.

433. *φόνος* codices et Thom. M. s. *τιμωρῶ*. *φόνου* Ald. Recte explicat Brunckius, *Ulciscitur te Palamedis mors*, i. e. *in te recidit patris tui atrox judicium, quo insons Palamedes necatus fuit.*

434. *οὐ γ' οὐ* aliquot codd. *οὐκ οὐ* B. *οὔκουν* Ald. *διὰ τριῶν* recte Brunck. explicat *παντελῶς*, metaphoram a v. *τριάξαι* sumtam dicens.

436. *τὰ νῦν*] Recte *ταννῦν* Ald.

439. *ἔχεις εἰπεῖν* codd. multi: alii *εἰπεῖν ἔχεις* cum Ald.

443. *ὑπερβάλλων* B. Ceteri codd. et Ald. *ὑπερβαλών*.

445. χερός codd. plerique. Pauci cum Ald. χθονός.

447. πρὸς] εἰς aliquot codd. et Ald.

453. 461. ἐς] Recte Ald. εἰς.

461. ἐξειργασμένοις] ἡμαρτημένοις tredecim codices et margo H.

464. Λήδα] Λήδᾳ Ald. et pars codicum.

465. τιμῶντέ μ'] τιμῶντ' ἔμ' aliquot codd.

Διοσκόρω] Διοσκούρω H. aliique nonnulli cum Ald.

468. ποῖον] δ' addunt codices multi et Ald.

473. ἥκοι codd. multi. Alii et Ald. ἥκει.

ξὺν] Revocandum σὺν ex Ald.

477. ὦ πρέσβυ χαῖρε Aldus et MSS. sed propter responsum vocum duarum ordinem mutavi. Utrumque probum; quod dedi occurrit Med. 663. (670.) Hipp. 1453. Heracl. 574. 660. Hel. 622. 1181. Herc. F. 524. Electr. 1343. Æschyl. Agam. 22. Suppl. 610. Sophocl. Aj. 91. Electr. 662. Aristoph. Eq. 1254. Acharn. 872. 1207. Av. 1586. Pac. 523. 1354. ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες, ut habet MS. Ravennas. Lysistr. 853. 1100. Theocrit. 1. 144. POR. Qui edidit ὦ χαῖρε πρέσβυ. Non opus.

478. 481. Male et contra MSS. ME. et TYN. præponit Aldus. POR.

479. ὁ μητροφόντας δράκων–infra 1421. Scholiastes: δράκων ἀντὶ τοῦ ἔχις· οὗτοι γὰρ οὐκ ἐξ ᾠῶν γεννῶνται, ἀλλὰ ζωοτοκοῦνται, καὶ τικτόμενοι διαρρηγνύουσι τὰς τῶν μητέρων γαστέρας, ὡς φησὶ Νίκανδρος, (Theriac. 134.) Γαστέρ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο. POR.

482. ἔκγονος codd. plerique. Alii ut Ald. ἔγγονος.

488. ἐν τοῖς σοφοῖς] *E judicio, sapientium.* Vid. Valck. ad Hippol. 324. MATTH.

489. κέκτησό νυν] Libri κέκτησο νῦν.

491. πρὸς τόνδε σοφίας τις ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι Porsonus præeunte partim Duporto, qui conjecerat πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς ἂν σοφίας ἥκοι πέρι; In Ald. πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἥκει πέρι; et sic codices quoque, nisi quod in duobus τίς οὐ, in Mosq. uno τίς ἂν, eraso tamen ἄν. Duo alii alter οὔτις, alter οὔτι. In H. ad ἥκει adscriptum γρ. κεῖται, quod in textu habet Aug. unus, addito γρ. ἥκει.

498. πληγεὶς θυγατρὸς] Eadem constructione participii Electr. 123. κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγείς. Soph. Phil. 3. ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς.

τῆς ἐμῆς ante *θυγατρὸς* collocant codices multi.

500. *χρῆν*] *δ'* addunt H. aliique pauci cum Ald.

502. *ἂν ἔλαβ' ἀντὶ* Matthiæ. *ἔλαβεν ἂν ἀντὶ* tres codd. recentes, quorum in uno adscriptum gl. *ἀντὶ τοῦ φόνου*. Alius *ἔλαβεν ἂν ἀντὶ τῆς συμφορᾶς*. In Flor. uno fuerat *ἀντὶ*, sed corrector *ἂν τῆς* posuit. Apparet librariorum has esse conjecturas lectionem antiquam *ἔλαβεν ἂν τῆς*, quam servarunt codices ceteri et Ald., interpolantium. Ea in locum suum restituta hic est totius loci sensus, potuisse Orestem, si matrem e domo ejicere satis habuisset, hoc consequi ut illa pœnam calamitatis, ipse modestiæ et prudentiæ laudem reportaret.

506. *μητέρ' ἐγένετο* Porsonus. Legebatur *ἐγένετο μητέρα*: unde in quattuor codicibus interpolatum *γένετο μητέρα*.

511. *ποῖ*] *πῇ* quattuor codices.

513. *ἐς*] Recte *εἰς* Ald.

514. *κυρεῖ*] *κυροῖ* quattuor codices non male.

515. *ὁσιοῦν* Kingius. Libri *ὡσίουν*. quod librarii posuerunt non intelligentes ad *ὁσιοῦν* ex præcedente *εἴων* repetendum esse *ἐκέλευον*.

516. *ἀεὶ* tres codices. Ceteri et Ald. *αἰεί*.

ἔμελλ' ἐνέξεσθαι scholiasta et aliquot codd. Plerique cum Ald. *ἔμελλεν ἔξεσθαι*.

φόνῳ] *φόνου* sex septemve codices, inter quos B. Quod Matthiæ defendi posse opinabatur exemplis adjectivi *ἔνοχος* cum genitivo constructi.

517. *χεροῖν*] *χερός* H. et duo alii.

520. *τε* B. et quattuor alii. *δὲ* Ald.

522. *ἐς* enotatum ex novem codicibus. *εἰς* Ald.

527. *ἐξέβαλλε* codices plerique, inter quos B. Alii cum Ald. *ἐξέβαλε τόν*.

531. *γε*] Parum apta huic loco particula. Scribendum *τε* cum Porsono.

535. *ἐναντί', ὠφελεῖν τοῦτον*] *ἐναντία, τοῦτον ὠφελεῖν* H. et duo alii. *ἐναντί', ὠφελεῖν αὐτὸν* decem codices. Vulgata scriptura utitur schol. Apoll. Rh. 2, 253.

536. 537. *ἔα—χθονός*] Removeantur unci quos his versibus tanquam e loco inferiore 625. repetitis addidit Brunckius, qui non animadvertit respici ad hæc verba ab Oreste v. 564.

542. *εὐτύχησεν* H. aliique multi. Revocandum *ηὐτύχησεν* ex Ald.

ξυμφορὰς] συμφορὰς Ald.

545. γε—τι Musgravius. Legebatur σε—τε. Sed γε pro σε tres codices.

552. Hanc doctrinam mulierum osor ab Æschylo Euripides arripuit, Eumen. 661. ne parentem quidem esse matrem concedens. Non irridicule aliquis respondisse dicitur, ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐριπίδη; V. 554. citat Clemens Alexandrinus Strom. 2. p. 505. addita correctione, ἄνευ δὲ μητρὸς οὐδὲ συλλαβὴ τέκνου. POR.

556. ἀμῦναι] Id est δεῖν ἀμῦναι. Vid. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 595.

558. ὑμεναίοισι κοὐχὶ] ὑμεναίοισιν, οὐχὶ codices tres. Utrumque rectum. Soph. Œd. Col. 1123. σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν. coll. v. 1129. ἔχω γὰρ ἅχω διὰ σὲ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν. Ibid. 1368 sq. αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν· ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ, πεφύκατον. Contra Latini in talibus *non* solum usurpant. Vid. quæ monui ad Cicer. or. pro S. Roscio 33. §. 92. MATTH.

559. ἐς] Recte εἰς Ald.

564. ὡς πετρωθῆναί με δεῖ] In hunc sensum Tyndarei verba 534. 535. accipienda esse non poterat latere Orestem fati sui præscium, ut ex v. 442. apparet.

δεῖ codd. multi. χρὴ Ald. quod revocandum, quum in libris optimis legi videatur.

566. ἐς τόδ' ἥξουσιν θράσους—φονεύειν] Id est ὥστε φονεύειν Æschylus Agam. 479. τίς ὧδε παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκομμένος—καμεῖν; quem locum Matthiæ comparavit.

579. Oratio sic debebat procedere, πρὸς θεῶν, εἰ τὰ μητέρος σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθ. sed quum institutam orationem interpellasset insertis illis, ἐν οὐ καλῷ—δικάζων, ex his sequentia nectit addito δέ. Vid. Gramm. Gr. §. 611. MATTH.

582. Ἐρινύσιν] Scribebatur Ἐριννύσιν.

586. τὸ γὰρ Flor. duo. Ceteri codices et Ald. γὰρ τό.

591. ὁρᾷς; Ἀπόλλων] ὁρᾷς δ' Ἀπόλλων' Ald. δ' om. B. et septem alii. Ἀπόλλων in codicibus plerisque est. δ' additum est propter præcedens ὁρᾷς. Sed vereor ne versus isti 588—590. non sint scripti ab Euripide.

μεσομφάλους ἕδρας] Delphicas.

592. νέμει σαφέστατον B. aliique plurimi. Et hoc ordine le-

gerunt Justin. Mart. de mon. p. 40 C. et Clemens Alex. Protr. p. 65. In Ald. σαφέστατον νέμει.

594. τούτῳ] κείνῳ Clemens.

599. εἰ μὴ ὁ κελεύσας Ald. et mss. Delevi articulum, ut ὁ θεὸς repetatur ἐκ κοινοῦ. POR.

600. De collocatione verborum vide ad Med. 473.

604. δυστυχεῖς] δυστυχῇ codd. tres. Aristides vol. 3. p. 656. ὥσπερ αὖ μὴ βουλομένων ἐκείνων τά τ' ἔνδον τά τε θύραζε δυστυχεῖ. ubi codex Venetus δυστυχῇ.

605. ἀεὶ] αἰεὶ Ald. et codd. plurimi. Sed ἀεὶ Stobæus 73, 34.

ξυμφοραῖς] συμφοραῖς Ald. et Stobæus.

δυστυχέστερον] Aliquot codd. δυστυχέστατον, quod est apud Stobæum, vel δυσχερέστερον vel δυσχερέστατον. "Sensus hic esse videtur, *Mulieres utramque fortunam virorum semper impediunt, ita ut eventus qualescunque ad calamitates avertant.*" MATTH.

608. φρένα B. aliique. φρένας Ald.

609. ἀνᾴξεις ex L. Dindorfii editione remansit. ἀνάξεις B. et tres alii. Ceteri et Ald. ἀνάψεις, quod revocandum.

613. ἐπισείσω] Codd. quidam ἀνασείσω. Reg. membr. [i. e. B.] ἐκπείσω, cum ἀνασείσω pro varia lectione. Si hoc præfers, interpretare, *commovebo, donec persuasero*. Hesychius: Ἀνασείοις, ἀναπείθοις. Sed alterum malo. Translatio ducta est a canibus, quos homines in inimicos suos irritant et immittunt, ut supra v. 249. 250. POR.

614. δοῦναι δίκην, quod alibi fere sonat *pœnas pendere, judicium subire*, hic rarissimo usu ponitur pro eodem prope, quod Latine dicitur *jus dare* vel *reddere*. POR. Probabilior Elmsleii ad Heracl. 852. interpretatio est, qui dativos σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ cum ἐπισείσω construxit, infinitivum autem δοῦναι δίκην pro ὥστε δοῦναι δίκην dictum accepit.

615. ἐπαξία Elmsleius. Libri ἐστ' ἀξία. Vid. ad Bacch. 246.

616. ἐς] Recte εἰς Ald.

618. τἀγαμέμνονος] *De Agamemnone.*

621. ἀνηφαίστῳ πυρί] Hesiodeum Op. et D. 705. εὕει ἄτερ δαλοῦ bene comparat Musgravius. Similiter composita occurrunt apud Aristoph. Ran. 206. ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Nostrum Ion. 465. Σὲ, τὰν ὠδίνων λοχιᾶν Ἀνειλείθυιαν

ἐμὰν Ἀθάναν ἱκετεύω. Æsch. Suppl. 242. τόνδ' ἀνέλληνα στόλον. POR.

622. δὲ om. B.

635. ὅπῃ] Scribendum ὅποι ex duodecim codicibus.

636. μή νυν] μὴ νῦν libri.

646. ἀδικῶ] Id est εἰ ἀδικῶ.

648. ἐς] Recte εἰς Ald. ὑπ' duo codd.

654. ἀπολάβοις duo codices. ἀπολάβῃς Ald.

656. ἡμέραν codices. ἁμέραν Ald.

660. τὰ νῦν] Recte ταvῦν Ald.

661. φέρεσθαι;] Interrogandi signum posuit typotheta. Debebat comma.

667. δεῖ codex recentissimus Musei Britannici cum Aristot. Eth. Nic. 9, 9. et Plut. Mor. p. 68. Ceteri codd. et Ald. χρὴ cum Thoma M. s. h. v.

672. ἐς] Recte εἰς Ald.

677. ξυμφορὰς] συμφορὰς Ald.

680. 681. Choro tribuunt codices tres: ceteri et Ald. Electræ, quæ ex scena abiit post v. 315.

685. ξυνεκκομίζειν] συνεκκομίζειν Ald. et συμμάχων v. 688. σὺν 690. σύλλογον 730. συγγενείας 733. συγκατασκάπτοις 735.

687. πρὸς] παρὰ Porsonus, conjectura probabili, sed quam necessariam esse demonstrari nequit.

688. κενὸν δόρυ] Sensus est, *adsum dux sine militibus*. MATTH.

694. γὰρ] Libri μὲν γὰρ, nisi quod γὰρ omittunt B. et Flor. unus. μὲν potius delendum esse vidit Barnesius. Articulum τὰ omittere maluit Brunckius.

695. Hunc versum omittit B.

696. ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν] ὅτ' ἂν γὰρ ὀργῇ δῆμος εἰς θυμὸν πέσῃ Stobæus 46, 5.

697. ὅμοιον H. et undecim alii codices cum scholiasta et Stobæo. ὅμοιος Ald.

ὥστε] ὥσπερ Stobæus.

698. αὐτὸς codices plerique. αὐτῷ B. et duo alii cum Ald. αὐτὸν Stobæus. "αὐτὸς est *sua sponte*, non exspectans dum vento ingravescente facere illud cogatur." MATTH.

699. ὑπείκοι] ἕποιτο Stobæus.

700. ἐκπνεύσει' Flor. duo et Stobæus. ἐκπνεύσειεν Ald.

706. καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ ἔβαψεν] Ad sen-

tentiam conf. Soph. Antig. 715. αὔτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῆς πόδα τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται. ἀλλ' εἶκε θυμοῦ κ. τ. λ. MATTH.

716. Post hunc versum ex scena abit Menelaus.

723. ὅπῃ] ὅποι H. aliique non pauci: quod recipiendum.

724. σωτηρίας] τῆς συμφορᾶς adscriptum in duobus codicibus, ex conjectura librarii.

729. δι' ἄστεως H. δι' ἄστεος codd. ceteri et Maximus Planudes in schol. Hermogenis vol. 5. p. 525. ed. Walz. πρὸ ἄστεος Ald.

731. κτενοῦντας] Refertur ad σύλλογον, nomen collectivum. Quod quum non intellexisset Planudes, posuit θανοῦντας, idque solœce pro θανουμένους.

735. ξυγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς] Similiter Lycophro 222. τῶν αὐθομαίμων συγκατασκάπτην dixit. MATTH.

736. ἔς με] Sic scriptura Aldina εἰς ἐμὲ correcta est ex aliquot codicibus, in quibus εἴς με scriptum. Conf. v. 394.

737. Notandum εἰκότως pro εἰκότως ἔχει vel εἰκὸς dictum ideoque cum infinitivo conjunctum.

738. Horum verborum sensum recte declaravit scholiasta, οὕτως ἐμοὶ προσηνέχθη ὡς μὴ παραγενόμενος, i. e. *nihil ejus præsentia mihi profuit.*

746. ἰδεῖν] Dictum pro usitato περιιδεῖν.

747. τόδε γὰρ H. aliique nonnulli cum Ald. τάδε γὰρ duo codices. Quindecim minimum alii τοῦτό γ', idque fortasse verum, nisi τοῦτο ex v. 749. sumptum est.

748. ηὐλαβεῖθ'] Codices vel εὐλαβεῖθ' vel cum Ald. εὐλαβεῖσθ'.

749. ἐς] εἰς septem codd., non Ald.

750. σπείρων decem codices. σπείρας Ald.

756. ἀμφ' codices novem. ἀφ' Ald. καθ' H. aliique (fortasse ex v. 440.).

757. χρῆμα B. aliique plurimi. πρᾶγμα Ald.

759. φεῦγέ νυν codd. nonnulli. φεῦγε νῦν Ald.

760. φυλασσόμεσθα φρουρίοισι πανταχῇ codd. plurimi. φυλασσόμεσθα φρουρίοις ἁπανταχοῦ B. φρουρίοις φυλασσόμεσθα πανταχοῦ Ald.

761. ἄστεως codd. multi. Alii cum Ald. ἄστεος.

πεφραγμένας] Scribendum potius πεφαργμένας. De qua forma dixi ad Sophoclis Antig. 235.

762. πυργηρούμεθα] Hesych. Πυργηρούμεθα, ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων, οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι. γράφεται δὲ πυργιούμεθα. Postremum hoc in πυργυρούμεθα mutat Valck. ad Phœn. 1094. ubi in libris quibusdam πυργυρούμενον scriptum est.

763. κἀμέ νυν] κἀμὲ νῦν libri.

772. Non improbabilis scholiastæ conjectura est hæc ad Cleophontem spectare, qui duobus ante hanc fabulam actam annis impediverat quominus induciæ inter Athenienses et Lacedæmonios ratæ fierent.

775. ἔδρασας] ἔπραξας H. et duo alii, quorum in altero adscriptum γρ. ἔδρασας.

776. μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι] Hoc est δέδοικα μὴ—. Argivi exspectare non poterant fore, ut Orestes se ipse in adversariorum potestatem committeret. Igitur hoc dicit: gratum civibus feceris, si in concionem progressus iis potestatem tui feceris, ita ut statim te interficere possint. MATTH.

777. δειλὸν] δεινὸν codices non pauci. Male: vid. v. 783.

779. μολόντα codices multi. μολόντι Ald.

781. θανεῖ] θανεῖν Ald. Correctum ex B. aliisque plurimis, qui θανῇ.

782. τὸ πρᾶγμά γ'] Libri partim sic, partim τό γε πρᾶγμα, partim τὸ πρᾶγμ' ut Ald.

τῷ] τὸ Ald. Correctum ex codd. pluribus. "Supple εὔχου τὸ πρᾶγμα ἔνδικον εἶναι τῷ δοκεῖν μόνον, *opinione tenus cædem justam fuisse*, i. e. *cædem justam existimari.*" MATTH.

783. τὸ δειλὸν] *Ignaviæ crimen.* Hic quoque codex unus δεινὸν ut v. 777.

784. καί τις Brunckius. καὶ τίς Ald. Si legitur καὶ τίς ἄν γέ μ' οἰκτίσειεν, sensus est: *nemo facile me miseretur*, cui repugnat Pyladæ responsio. MATTH.

ηὑγένεια] ἡ εὐγένεια Ald. et codd. nonnulli.

785. Post ὄμμασιν excidit punctum.

786. κατθανεῖν] τὸ κατθανεῖν H. aliique nonnulli cum Ald.

787. ταῦτ' codd. plurimi. τοῦτ' Ald.

789. δὲ] γὰρ codd. quattuordecim.

790. αὖ λέγεις] Aliquot codd. ἀγγέλλεις, ex quo in Mosq. uno factum ἀγγελεῖς.

795. νυν] νῦν libri.

796. πόρευσον πατρός] πατρὸς πόρευσον Aug. unus.

798. μηδ' B. aliique multi. μήτ' Ald.

799. ἔλῃ] ἔχῃ H.

801. ἄστεως] Scribebatur ἄστεος.

802. ὢν] ἂν Ald. et aliquot codd. "Simillima constructio Iph. A. 407. δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς;" POR.

803. μὴ 'ν B. aliique duodecim. Præpositionem om. Ald. ἐπαρκέσω] Cum accusativo constructum, ut ὠφελεῖν τινα. MATTH.

804. τοῦτ' ἐκεῖνο] Scil. ἐστιν, ὃ λέγεται. Arist. Ach. 41. Lys. 240. τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον. Eur. Hel. 622. τοῦτ' ἐστ' ἐκεῖνο συμβεβᾶσιν οἱ λόγοι. MATTH.

806. ὁμαίμων] ὁμαιμόνων Ald. et codd. quidam.

807. Paraphrasta, ὁ μέγας ὄλβος, καὶ ἡ περίπυστος κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν Ἰλίῳ τῶν Ἀτρειδῶν εὐδαιμονία καὶ ἀρετὴ, εἰς τοὐπίσω πάλιν ἀνέδραμεν, ἐξ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν μεταβληθεῖσα, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν ἀπόρροιαν ἔχουσα. ἐκ τῆς παλαιᾶς ἐκείνης τῆς κατ' οἶκον συμφορᾶς, ἐκείνη γὰρ ἔρις ἡ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ χρυσομάλλου ἀρνείου, εἰργάσατο ἐλεεινὰ βρώματα, καὶ σφαγὰς ἀνοσίους συγγενῶν τέκνων τοῦ Θυέστου. Fabulam de Atreo et Thyeste copiose exponit scholiasta.

810. Versus choriambicus præmissa dipodia trochaica.

814. 815. οἰκτρότατα θοινάματα (θοινήματα H. et duo alii) καὶ σφάγια γενναίων τεκέων] Hæc in unum versum sunt conjungenda et in antistropho 826. Τυνδαρὶς ἰάκχησε τάλαινα· τέκνον, οὐ τολμᾷς ὅσια.

814. θοινάματα καὶ σφάγια] Similiter Ion. 1495. φόνευμα et θοίναμα junguntur, idque ordine naturali, qui hoc loco invertitur, ut ὕστερον πρότερον fiat, cujus figuræ exempla congessi ad Soph. Œd. T. 827. SCHÆF.

815. τεκέων B. aliique plurimi. τέκνων Flor. unus et Ald. τοκέων tres codd.

816. Versus recte descripti in Ald. ὅθεν—ἐξαμείβων | δι'—προλείπει | δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.

819. τὸ καλὸν οὐ καλὸν] Id est τὸ νομιζόμενον καλὸν οὐ καλόν ἐστι, ut explicat scholiasta.

821. μελάνδετον] Scholiasta, διὰ τὸ μέλαιναν λαβὴν ἔχειν, τουτέστι μελάγκωπον, ἡ μέλαν ὑπὸ τοῦ φόνου γενόμενον. Prior explicatio, de qua v. Hesychii interpretes s. h. v., alibi non raro locum habet, et apud Euripidem ipsum in fragmento Eurysthei apud Pollucem 10, 145. ubi φάσγανον μελάνδετον dictum est: sed in versu Orestis nihil amplius quam μέλαν signi-

ficare additum φόνῳ ostendit. In quattuor codd. μελάνδευτον, fortasse ex conjectura librarii de verbo δεύειν cogitantis, quo spectat gl. codicis Guelf. βεβαμμένον ἐξ αἵματος.

822. ἐς codd. sex. εἰς Ald.

ἀελίοιο] Scholiasta, εἰώθασι γὰρ οἱ ἀνελόντες τινὰ δικαίως, ὡς οἴονται, τῷ ἡλίῳ τὸ ξίφος δεικνύναι, σύμβολον τοῦ δικαίως πεφονευκέναι.

823. μαινολὶς] Legebatur μεγάλη, quod in ποικίλη mutari voluit scholiasta metricus. Correxit Hermannus ad Orph. p. 309. eodemque modo Porsonus in Miscellaneis a Kiddio editis p. 201, μεγάλη ex vitiosa scriptura μενολὶς ortum esse monens, quam libri veteres etiam in Æschyli Suppl. 114. habent.

825. θανάτου δ' ἀμφὶ φόβῳ editum ex codice Kingii et Flor. duobus. Ceteri codices et Ald. θανάτου γὰρ ἀμφὶ φόβῳ. Neutra lectio respondet versui strophico 813. ἤλυθε Ταντολίδαις. Manifestum est θανάτου glossema esse ad φόβῳ adscriptum. Fortasse τοῦδε γὰρ scribendum.

826. ἰάχησε] Scribendum ἰάκχησε cum Porsono. Versus in Ald. sic descripti, Τυνδαρὶς— | τέκνον— | κτείνων— | μὴ—ἐξανάψῃ.

828. Versus sic digerendi, κτείνων—πατρῴαν | τιμῶν—ἐξανάψῃ | δύσκλειαν ἐσαεί.

831. καὶ versui proximo addit Ald.

834. οἷον] οἷον οἷον Ald. et Flor sex. Alterum οἷον recte om. codices ceteri. Post οἷον codex Harleianus solus addit ὅς τ', quod in ὅγ' mutatum cum Hermanno Elem. doctr. metr. p. 541. recepi.

836. Εὐμενίσιν Matthiæ. Revocandum quod in libris est Εὐμενίσι.

φόνῳ] φόνου Flor. unus.

837. Ἀγαμεμνόνιος Flor. quinque. Scribebatur Ἀγαμεμνόνειος.

841. 842. σφάγιον ἔθετο ματέρα πατρῴων παθέων ἀμοιβάν] Hæc in unum versum sunt conjungenda, hac metri forma,

‿́‿ ‿ ‿‿ ‿ | –́ ‿ ‿ – – | –́ ‿‿ – ‿ – –

841. παθέων] πενθέων H. et Aug. unus, altero pro varia lectione adscripto.

847. δώσων] Sic dixit quasi præcessisset δίκην. Phœn. 1330.

comparat Porsonus, δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον, ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου. "Offensus etiam videtur hac locutione Pseudo-Gregorius, qui fabulam longe insulsissimam Christum Patientem inscripsit. Hoc drama, siquando posthac citabo, his literis X. Π. distinguam. Ibi igitur exstat 416. ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι Δραμούμενον, καθ' ὃν θανεῖν ἐστι κρίσις. 441. ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι Τρέχοντος ᾧ ζῶντ' ἢ θανόντα νῦν ἴδοις." POR.

856. κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος] Hunc versum ejecit Brunckius, et sane ex alio dramate, forsan Euripidis, huc traductus videtur. Agnoscit tamen X. Π. 150. Loca similis argumenti, in margine adscripta, non raro in textum irrepsere, ut infra post 932. POR. Non satis caussæ est cur hic versus ejiciatur.

859. Recte vidit Brunck. τὸ μέλλον e v. φοβουμένη pendere, sed ἥν minus recte pro δι' ἥν dictum putat. ἥν etiam e φοβουμένη pendet, et φοβεῖσθαι ἐλπίδα dictum est, ut φοβεῖσθαι φόβον, δεδοικέναι φόβους Eurip. Suppl. 548. Vid. Gramm. Gr. §. 415. Ita duplicem accusativum regit φοβουμένη, ut Iphig. A. 1169. ἐφ' ᾗ σε—δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών. Soph. Trach. 51. πολλὰ μέν σ' ἐγὼ Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην, ubi γοᾶσθαι ὀδύρματα dictum est, ut δεδοικέναι φόβους, δέχεσθαι δέξιν. MATTH.

861. ἀγὼν] ἀγὼν libri. Correxit Porsonus.

866. 871. Hunc locum imitatur Lucianus Jove Tragœdo T. 2. p. 681. Macrobius Sat. 5. 20. *Alcæus in Comædotragœdia sic ait:* Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πλείστους φέρων—Ὁρῶ δ' ἄνωθεν γάργαρ' ἀνθρώπων κύκλῳ. POR.

885. κήρυξ] Scribendum κῆρυξ.

891. καλῶς κακούς Valckenar. Diatr. p. 209. Legebatur καλοῖς (κακοῖς H.) κακούς. In Flor. uno κακοῖς καλούς.

895. τοιοῦτον B. aliique non pauci. τοιόνδ' Ald.

897. ὃς ἂν δύνηται πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ] Quum diceret vellet ὃς ἂν δύνηται ἐν τῇ πόλει καὶ ἐν ἀρχαῖσιν τῆς πόλεως ᾖ, genitivum πόλεος in medio positum ad utrumque retulit. MATTH. πόλεως Ald. et codd. quidam.

898. ἐπὶ τῷδε] ἐπὶ τῷδ' H. aliique nonnulli cum Ald.

901. ἐπερρόθησαν δ' οἱ] λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν οἱ octo codices: unde in aliis quibusdam, qui ipsi quoque λαοὶ addunt, omissum in fine versus λέγοι est, ne versus esset septenarius. Λαοὶ autem

illud ab librario esse adjectum, qui Hecubæ versus 553. meminisset, recte monuit Matthiæ.

903. ἀθυρόγλωσσος] Grammat. in Bekkeri anecd. p. 352. ἀθυρόγλ. Εὐριπίδης Ὀρέστῃ· ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος. εἴρηται δὲ ἢ παρὰ τὸ θύραν μὴ ἐπικεῖσθαι τῇ γλώττῃ, ἢ παρὰ τὸ ἀθύρειν, ὅπερ ἐστὶν ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν. σημαίνει δὲ τὸν ἀθυρόστομον, τὸν μὴ κατέχοντα τὸ στόμα. Commode citat Musgr. Theogn. 421. (413. Br.) πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται Ἁρμόδιαι. MATTH.

904. ἠναγκασμένος] Recte Brunckius explicat de Argivo, qui non natura, sed vi erat, qui malis artibus civilia jura adeptus fuerat. Et sic scholiasta codicis Guelf. βεβιασμένος, νόθος πολίτης. Quocum comparari potest quod de Saca dixit Aristophanes, Av. 31. νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ· ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς ἐσβιάζεται, ἡμεῖς δὲ—ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν. Ceterum hic quoque, ut v. 772. scholiasta non male conjicit obversatum Euripidi, quum hæc scriberet, Cleophontis esse exemplum, cui peregrinitatem—erat enim ex Thracia oriundus—exprobrarunt comici: vid. Meier. de bonis damnat. p. 218.

906. ἔτ'] Non intelligere se fatetur Matthiæ quid sibi velit illud ἔτι, quod etiam ab scholiasta περιττὸν dici. Est id eodem modo dictum quo apud Alicæum, cujus verbis utitur Aristoph. Vesp. 1235. ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν. Eurip. Med. 917. τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι Aristoph. Lys. 674. εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβὴν —, ἐπιχειρήσουσ' ἔτι ναυμαχεῖν καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς.

αὐτοὺς] ἀστοὺς Valckenarius Diatr. p. 256. Servandum videtur αὐτοὺς, quum ex præcedentibus versibus facile intelligatur Argivos dici.

911. τὸν προστάτην] Quod scholiastes ita locum explicat, quasi ὁ προστάτης accusativus sit, quem vocant, subjecti, ὁ δὲ τοῦ δήμου προϊστάμενος ὀφείλει τοιούτους ἐπιλέξασθαι δημηγόρους, fallitur: τὸν προστάτην enim pendet e v. θεᾶσθαι; *eum, qui civitati præest, ex his regulis* (ὧδε ad præcedentia relato, ut ὅδε v. 896. utrum prava sentiens jucunda oratione utatur, an prudenter bona præcipiat) *judicare debemus.* Tum explicat, quemnam appellet προστάτην, eumdem nimirum, quem oratorem, δημαγωγόν. *nam in eadem caussa est, qui orationes habet, qua is, qui honoribus fungitur.* MATTH.

914. ὃς εἶπ'] De hoc usu pronominis, quo ad institutam orationem reditur, vide quæ monui ad hymnos Homer. Anim. p. 176. et edit. p. 31. Gramm. Gr. §. 477. a. MATTH.

915. Hesychius, Ὑπὸ δ' ἔτεινε: ὑπέβαλλεν.

916. τῷ σφὼ κατακτείνοντι] *Ei qui vos interficiendos censeret.*

919. Ὀλιγάκις] Hanc vocem bis in hoc dramate, hic et supra 387. adhibet Euripides, quod non memini a tragicis alibi usurpatum. POR. Idem de verbo χραίνων, quod interpretibus quibusdam offensioni fuerat, hæc annotavit "Sed primo observandum est, id quod Musgravius fere perspexit, nuncium, hoc est ipsum Euripidem, cum tacita quadam indignatione loqui, quasi homines urbani rusticorum commercio se pollui crederent. Deinde omnia hujusmodi verba, cum originem satis honestam habeant, a tragicis, pristinas formulas sectantibus, et vulgi sententiæ securis, sæpe ad verum et veterem sensum revocantur. Quod et in hoc loco factum videtur. Χραίνειν enim nihil aliud proprie significat, quam *rei cujusquam superficiem leviter radere* vel *attingere*. Confer Ruhnken. ad Timæum p. 75, 104. Euripides ipse, opinor, vix ausus esset verbum μιαίνειν bono sensu usurpare. Quid autem Homerus? Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ. Quem imitatus Heliodorus Æthiopic. 10. 15. p. 479. dixit, nigrum in candido Charicleæ brachio circulum memorans, καὶ ἦν τις ὥσπερ ἔβενος περίδρομος ἐλέφαντα τὸν βραχίονα μιαίνων. Sed, ut ad verbum χραίνειν redeam, hac ipsa voce in scelere purgando utitur Æschylus apud Eustathium ad Il. Τ. p. 1183, 17. ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ, Πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου Αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χεροῖν. Obiter nota nomen ejusdem plane generis, παλαγμοῖς, quod frustra in σταλαγμοῖς mutat Pauwius ad Fragm. p. 1114. a. Æschylum an Euripidem sequi videtur Achæus apud Athenæum 7. p. 277. B. ubi de piscibus ait: Χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός. Denique quater hunc ipsum versum citat Eustathius ad Il. Δ. p. 467, 26. 1063, 34. 1158, 28. 1335, 59. et bis quidem propter verbum χραίνειν."

920. οἵπερ] Eadem constructio Hel. 448. Ἕλλην πεφυκώς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί. ubi male Musgravius, ἀποστροφαί. Suppl. 870. φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος, παροῦσί τε, Καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς. Aristoph. Thesm. sec. fragm. 11. apud

Polluc. 10, 152. Σάκιον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται. Cujus loci sententiam non perspexisse videtur Brunckius, quæ est hæc: *Saccus ex eorum genere, in quibus*. POR.

921. Jungo: ξυνετὸς δὲ χωρεῖν ὁμ. τοῖς λόγοις, *qui verbis concertare cum aliis scit*, θέλων, *quum vult*: nam ὀλιγάκις urbem intrat. MATTH.

923. ὃς codd. tredecim. ὅς γ' Ald.

929. εὐνίδας] Eodem accentu εὐνίδος Iphig. A. 397. et εὐνίδας ib. 807. Sed εὖνις barytonum esse tradunt Arcadius p. 32, 17. et Etym. M. p. 97, 51. 393, 38.

933. πάλαι Πελασγοί, Δαναΐδαι δὲ δεύτερον] Inficete, meis certe sensibus, hic inseritur versus. MUSGR. Recte Musgr. hunc versum delet, quem a grammatico aliquo additum esse credibilius mihi videtur quam quod Musgr. conjecit ex alia fabula Euripidis adscriptum esse. Confictus enim videtur ex v. 1246—1250. δὲ ex quattuor codicibus recentibus additum: omittunt ceteri cum Ald. et Eustathio p. 357, 31. et ad Dionys. Perieg. 347. In quinque codicibus Δαναοὶ δεύτερον scriptum. Recte habere potest Δαναΐδαι δεύτερον si hic versus a grammatico scriptus est qui suæ ætatis consuetudinem secutus vocales α et ι ancipites admisit.

940. κατακτενεῖτε] κατακτανεῖτε B. aliique multi. Recte Porsonus "Sed in talibus rebus analogia codicibus est potior. Semper igitur futurum per ε scribam. Et, ne quis moveatur infra legens 1594. κτανεῖν, sciat aoristum recte postponi verbo μέλλειν, ut supra 286. Med. 394. (397.) Æschyl. Prom. 629. Eubul. Athenæi 1. pag. 34. D."

942. ἀνεῖται h. l. eadem ratione positum, qua aoristus Med. 78. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν. vel Cic. Verr. 3, 62, 142. *nisi ita res manifesta erit allata, ut responderi nihil possit, vicimus*. quo significatur, eventum futurum tam certum, quam si res jam locum habuisset. MATTH.

946. πετρούμενος codex Taur. πετρούμενος (ους superscr.) H. et Aug. unus. Legebatur πετρουμένους, quod ad judices referendum foret, non ad Orestem ejusque sororem.

948. φάσγανον Ald. sed satis magno numero MSS. φάσγαν' ἢ βρόχον. Contra mox 1035. jungit βρόχους et ξίφος, mutatis numeris. POR.

960. Huic versui αἶ αἶ præfixum in Ald. quod codd. tantum non omnes omittunt.

στεναγμὸν ex aliquot codd. repositum. Plerique cum Ald. *στεναγμῶν*. Verbi cum accusativo constructi exempla apposuit Musgr. ex Hom. Od. Γ, 445. Lycophr. 209. Semo apud Athen. 14. p. 622 C. Addit Brunckius Eurip. Andr. 1199.

962. *αἱματηρὸν ἄταν* ad verba *τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηΐδων* pertinet et dictum est pro *ἥ ἐστιν αἱματηρὸς ἄτα*. Vid. Gramm. §. 432. MATTH.

964. *νερτέρων*] *Περσέφασσα* addunt libri, quod ejecit Musgravius præeunte scholiasta metrico.

965. *ἰαχείτω*] Scribendum *ἰακχείτω* cum Porsono. In Ald. versus sic descripti *ἰαχείτω — κράτα* | *τιθεῖσα — οἴκων.* | *ἔλεος ἔλεος—ὕπερ.*

966. *κάρα* codices plerique: pauci *κάρᾳ*: duo cum Ald. *κρᾶτα*. " *Κάρα* scriptum oportuit, non *κάρᾳ*. Jungenda enim, non *σίδαρον κούριμον*, sed *ἐπὶ κάρα κούριμον*, ut recte vidit Elmslei. in Classic. journ. n. 16. p. 429. Troad. 280. *ἄρασσε κρᾶτα κούριμον*. El. 517. *κουρίμης τριχός*. Hec. 643. *πολιόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτηρ—τίθεται χέρα*. El. 148. *χέρα τε κρᾶτ' ἐπὶ κούριμον Τιθεμένα*. MATTH.

967. *τῶν Ἀτρειδῶν* ante *πήματ'* addunt libri. Delevit Musgravius.

973. *ζῆλος* (male *ξῆλος* typotheta) Musgravius. Libri *ζηλωτός*.

975. *φοινία* codex Kingii. Scribebatur *φονία*.

πόλει Musgravius. Libri *πολίταις*.

977. *ἐλπίδας* codd. plerique. *ἐλπίδα* Ald.

979. *ἕτερος* Porsonus. *ἑτέροις* libri.

982. *μόλοιμι—* | *τεταμέναν—* | *πέτραν—φερομέναν* Ald.

Quod supra 6. vocaverat *πέτρον*, cum hic vocat *οὐρανοῦ καὶ μέσον χθονὸς τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν*, satis sibi constat. Sed cum addit, *ἁλύσεσι χρυσέαις φερομέναν δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου*, puros mythologiæ fontes philosophia corrumpere videtur. Scholiastæ enim, cum Nostri ad hunc locum, tum Apollonii Rhodii 1. p. 498. tradunt, Anaxagoram *μύδρον* sive *λίθον διάπυρον* dixisse solem, quam sententiam memorat Xenophon Mem. 4. 7. 7. Scholiastes Pindari ad Olymp. 1. 97. *ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. τὸν γὰρ Τάνταλον, φυσιολόγον γενόμενον, καὶ μύδρον ἀποφήναντα τὸν ἥλιον, ἐπὶ τούτῳ δίκας ὑποσχεῖν· ὥστε καὶ ἐπῃωρῆσθαι αὐτῷ τὸν ἥλιον, ὑφ' οὗ δειματοῦσθαι καὶ καταπτήσσειν. περὶ δὲ τοῦ ἥλιου οἱ φυσικοί φασιν, ὡς*

λίθος καλεῖται ὁ ἥλιος. καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μαθητὴν πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον. Deinde citat utrumque ex Oreste locum. Quod ad βῶλον attinet, cum χρυσέαν βῶλον solem vocasse testetur Euripidem scholiastes Apollonii, idque ex Phaëthonte diserte citet Laertius 2. 10. maxima cum verisimilitudine legunt viri docti apud Strabonem 1. p. 58. C. (33.) Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει. Vide Valckenær. Diatrib. p. 30. 31. POR.

981. τε post χθονὸς addidit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 749. καὶ post μέσον ponunt decem codices et Eustath. p. 1700, 21: plane omittit Ald.

982. χρυσέαισι] χρυσέοισι Aug. unus.

983. δίναισι] δίναισιν Flor. unus: quo pacto versus est antispasticus. Qui præferendus iambico videtur, quum idem proximi versus metrum sit.

984. ἀμβοάσω] Scribebatur ἀναβοάσω.

985. πατρὶ γέροντι] Hoc ordine decem codices. Vulgo γέροντι πατρί.

986. δόμων in versum proximum transfert Ald.

988. ποτανὸν Porsonus. τὸ πτανὸν Ald.

990. Πέλοψ—φόνον] Hæc in unum versum sunt conjungenda. In Ald. Πέλοψ— | Μυρτίλου— | λευκοκύμασι— | ποντίων— | τοῖς—πολύστονος.

ὁπότε] ὅτε codd. plerique.

Μυρτίλου] Historiam omnium plenissime enarrat Tzetz. ad Lycophr. 156. MUSG.

991. λευκοκύμοσι codices. λευκοκύμασι Ald.

992. Γεραιστίαις] Sic inde a Barnesio editum, consentientibus, si quid ex silentio colligendum codicibus. Γεραστίαις Ald. quam formam alibi non raro præbere libros optimos ostendit L. Dindorfius in Thesauro Stephani vol. 2. p. 579 C.

994. ἠόσιν Flor. duo. ἠϊόσιν Ald. αἰόσιν Flor. unus.

997. λόχευμα Mercurii vocatur agnus, quia καθ' Ἑρμοῦ μῆνιν ἐλοχεύθη. vid. schol. et hoc per appositionem ad ἀρά relatum, quia hæc causa fuit, cur aureus ille aries gigneretur, sicut supra 812. sqq. contentio de aureo ariete, quæ epularum Thyestearum caussa fuit, per appositionem vocatur οἰκτρότατα θοινάματα. MATTH.

1000. Ἀτρέος Porsonus. Ἀτρέως libri.

ἱπποβῶτα] ἱπποβότα Ald. ἱπποβότα H. ἱπποβάτα octo codices. Restitui ἱπποβῶτα, de quo dixi ad Soph. Aj. 615. Versus in Ald. sic digesti Ἀτρέως — | ἡελίου — ἕ- | σπερον — | μονόπωλον— | δρομήματα— | Ζεὺς— | θανάτους— | δεῖπνα— | Ἀερόπας— | τὰ— | ἐμὸν—ἀνάγκαις.

1002. ἀλίου Porsonus. ἀελίου codd. plerique. ἡελίου H, Flor. duo, Ald.

1003. ἑσπέραν B.H. et Joann. Philoponus ad Aristot. Meteor. I. p. 100. ed. 1551. a Porsono citatus. Legebatur ἕσπερον, quod duorum grammaticorum glossis confirmatur, si eæ ad hunc locum sunt referendæ, altera Hesychii, ἕσπερον κέλευθον: τὴν ἑσπέραν ὁδόν, (quod aut τὴν ἑσπερίαν ὁδόν aut, quod conjecit Matthiæ, τὴν πρὸς ἑσπέραν ὁδόν scribendum), altera Photii p. 21, 10. ἕσπερον κέλευθον: ἑσπέριον, ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν. His inter se collatis valde probabilis videri potest Matthiæi conjectura τὴν ἕσπερον κέλευθον scribentis, cujus glossema sit τὴν πρὸς ἑσπέραν. Nihilominus vulgatam servavi scripturam, quum non probabile videatur numerum trochaicum interruptum hoc loco esse ab Euripide.

προσαρμόσασα] προσαρμόσας Ald. Correctum ex novem codicibus, in quibus προσαρμόσασ' οὐρανοῦ legitur. μεθαρμόσασα legit scholiasta.

1004. ἐς codices. εἰς Ald.

1005. δρομήματα Πλειάδος Ald. et MSS. major pars. Pro δρομήματα tamen H. K. M. N. R. Cant. [et Flor. duo] præbent δρόμημα, quod confirmat Philoponus. Legendum scilicet, ut edidi, δρόμημα Πελειάδος, quomodo diserte citat Eustathius p. 1713. 7. POR.

1006. ἄλλαν] ἄλλην B. et octo alii. Locum sic explico: *et* Jupiter Atridarum (τῶνδε) *neces necibus permutat*, i. e. cædes mutuas excitat *et dapes Thyestæ cognomines*, *et conjugium Cressæ Aeropæ fraudulentum*. Ad ultima τά τ' ἐπῶν. ex ἀμείβει aliud verbum supplendum est, v. c. ἐπάγει. δολίοισι γάμοις, sc. ἐν, per abundantiam quandam additum videtur, pro λέκτρα δόλια. Potest vero etiam sic accipi: ἀμείβει λέκτρα Ἀερόπας δολίοισι γάμοις, *et conjugium Aeropæ aliis conjugiis fraudulentis*, ut Clytæmnestræ cum Agamemnone, permutat: nam quum ἀλλάττειν τι τινί dicatur, (vid. Gramm. Gr. §. 343. not. 2.) quidni etiam ἀμείβειν τι τινί dicere licuerit? nec rarum ab

altera ad alteram constructionem transiri. Porsonus, quum post *Θυέστου* puncto, post *γάμοις* commate interpunxerit, quem sensum in his inesse voluerit, difficile est dicere. MATTH.

1009—1012. *λέκτρα—ἀνάγκαις*] Systema dactylicum simile Sophocleo Œdip. Col. 229—235.

1010. *δολίοισι*] *δολίοις* decem codd.

1011. *ἤλυθε*] Scribendum *ἦλθε*, quod suprascriptum habet Mosq. unus.

πολυπόνοις] *πολυστόνοις* Mosq. unus.

1013. *κατακυρωθεὶς*] *κατακριθεὶς* explicat Hesych. ex hoc loco, ut videtur.

1015. *ἰθύνων*] Syllabæ defectum supplet Elmsleius ad Heracl. 614. *ἐξιθύνων* scribens. Probabilior Heathii conjectura est, *ἰθύνων* alius verbi glossema esse, velut *ὀρθῶν*. Quo recepto versus sic digerit, *ἰσάδελφος ἀνὴρ ὀρθῶν νοσερὸν κῶλον Ὀρέστου*. Nam *Ὀρέστου*, quod nunc duorum codicum Florentinorum auctoritate deletum est, recte servavit Heathius.

1019. *νερτέρων*] *νερτέρου* B. aliique plurimi, quod supra scriptum habet H. *νερτέρας* Flor. unus. *νερτέρων πυρᾶς* ut *νερτέρων στέφη* Troad. 1255. dictum monet Porsonus.

1020. *ὥς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι*] Libri alii *ὡς ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι*, quod est in B, alii *ὡς ἰδοῦσά σ' ὄμμασι*, alii *ὡς ἰδοῦσ' ὄμμασι*, quod habent H. et Ald. Veram scripturam restituit Porsonus, qui recte monet "Cum igitur pronomen quidem sit pene necessarium, præpositio vero valde commoda, utrumque conjunxi. Phrasis ab Homero Il. A. 587. et alibi ad alios poetas transiit, ut ad Theocrit. 4, 7. Noster Hipp. 1260. *ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι Τὸν τἄμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη*."

1022. *γόους*] *λόγους* B. et septem alii codices: quod in H. pro varia lect. adscriptum.

1023. *κρανθέντ'* H. et quinque alii, nisi quod in H. litera *ν* puncto est notata, quo indicatur altera scriptura *κραθέντ'*, quæ est in ceteris codicibus et Ald.

1024. *φέρειν* codices. *φέρειν σ'* Ald.

1029. *ὢ*] Scrib. *ὦ*. Conf. ad Hec. 425.

ὢ μέλεος] *ὢ τλῆμον* codices quidam recentiores, alii in textu, et alii pro varia lectione.

1037. *νυν*] Libri *νῦν*.

1039. *αἶμ'· ἐγὼ δέ σ' οὐ* quinque codices. Octo alii *αἶμ' ἐγὼ σὲ δ' οὐ*. Sed libri optimi cum Ald. videntur consentire, in qua

αἷμ' ἔχω· σὲ δ' οὔ. Hoc igitur revocandum. Et sic Porsono quoque videbatur, cujus hæc est annotatio " αἷμ'· ἐγὼ δέ σ' aliqui MSS. quod speciem quidem præ se fert. Sed merum esse errorem inde liquet, quod MS. C. C. C. L. habent, αἷμ'· ἐγὼ σὲ δ'. Variam tamen lectionem confirmare quodammodo videtur Iph. T. 1014. ubi idem Orestes loquitur, Οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς· Ἅλις τὸ κείνης αἷμα. Sed vulgatam defendit Magister v. ἔχω."

κτενῶ] κτανῶ codd. multi.

1040. αὐτόχειρι] Male αὐτοχειρὶ, ut adverbium esset, a quibusdam scriptum. Recte Porsonus " αὐτόχειρι cum Aldo servavi, et distinctionem addidi. In Sophoclis quoque Electr. 1019. adjectivum est, non adverbium, αὐτόχειρι. Dicitur αὐτόχειρι τρόπῳ, ut ἑκουσίῳ τρόπῳ Med. 749. (756.) ποιητῷ τρόπῳ Hel. 1567." Qui verba θνῆσχ' ὅτῳ βούλει commatis inclusit, quibus opus non est.

1047. χειρῶν septem codd. χερῶν Ald.

1051. προσφθέγματ' ἀμφὶ] προσφθέγμαθ' ἡμῖν codex Harleianus 5725. quæ manifeste conjectura grammatici est. Probabilior Lobeckii conjectura est ad Soph. Aj. 611. p. 312. ed. pr. προσφθέγματ' ἀμφοῖν τοῖν ταλαιπώροιν πάρα. " Sed id etsi proxime a vulgatæ ductibus abest, tamen nunc non amplius placet; nulla enim vis esse potest in eo, quod duo sunt, non unus vel plures. τάδε προσφθέγματα πάρεστιν ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις dixisse videtur pro πάρεστι τοῖς ταλαιπ. quia summam calamitatem significare volebat, quæ circumdat hominem. MATTH.

1059. ηὐλαβεῖτο] εὐλαβεῖτο H. et sex alii codd.

1064. τολμήμασι] Aliquot codd. βουλεύμασι vel βουλήμασι.

1066. κατθανόντοιν] κατθανόντων codices multi.

1072. ἑταιρίας] ἑταιρείας et 1079. ἑταιρείαν aliquot codd.

1073. σὴν] τὴν Flor. unus. γρ. σὺ Aug. unus.

1074. ταὐτὰ sex codd. ταῦτα vulgo, interpunctione ante κοινῇ posita.

1077. καὶ λιμὴν πλούτου μέγας] Sic Æsch. Pers. 255. ὦ Περσὶς αἶα καὶ πολὺς πλούτου λιμήν. MATTH.

1078. γάμων codices. γάμου Ald.

1082. ὄνομ' codices. ὄμμ' Ald.

1084. θανόντες] θανοῦντες septem codd. Solœcismus ex conjectura profectus librarii, cui futuro opus esse videbatur, quia morituri hæc verba sunt.

1085. ἢ πολὺ duodecim codices. ἤ που Ald.

1092. γ' additum ex tribus codd. recentibus.

1094. ἀκρόπτολιν] ἀκρόπολιν codd. multi, unus cum gl. μητρόπτολιν.

1107. δόμοις δὲ] δόμοισι δὲ B. et Harl.

1108. Menelaus et Helena hæreditatem Orestis spe devorarant. Omnia igitur obsignabant. Quod si quis hæc esse humiliora quam pro tragœdiæ dignitate objiciat, meminerit, ob hoc ipsum male audiisse Euripidem, quod ad res minutas et domesticas Melpomenen detruserit. Confer Aristoph. Ran. 1002—1019. POR.

1112. Hoc versu utitur Ælian. N. A. 7, 25. a Porsono citatus.

1116. οὐ χάζομαι] Scribendum ex duobus tribusve codicibus οὐχ ἅζομαι. Vid. Elmsl. ad Heracl. 600.

1119. ἐς] εἰς codd. aliquot et Ald.

1121. ἃ πάσχομεν dictum accipio pro ὅτι ταῦτα πάσχ. quomodo οἷος et ὅσος sæpe ponuntur. Sed sic etiam ὅς Eurip. Hel. 924. τὴν δ' ἀθλίαν ἔμ', οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς, ῥῦσαι, pro ὅτι τούτοις ἔγκ. κ. et ὡς Iphig. T. 1147. σοφήν σ' ἔθρεψεν Ἑλλὰς, ὡς ᾔσθου καλῶς, i. e. ὅτι οὕτω καλῶς ᾖ. Plat. Phædon. p. 58. e. εὐδαίμων γάρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα. MATTH.

1122. ἐκδακρῦσαι] ἐνδακρῦσαι aliquot codd.

κεχαρμένην codices. κεχαρμένη Ald.

1126. πρόσθεν δ' codd. plurimi. καὶ πρόσθε δ' H. et Ald.

1127. ἐκκλήσομεν ex aliquot codd. restitutum. ἐκκλείσομεν Ald.

ἄλλοσε στέγης codices. ἄλλοσ' ἐν στέγαις Ald.

1129. ᾗ] οἷ sex codices.

1133. ἂν ἦν] ἦν ἂν tres codd.

1158. ἐξεῦρες] Scribendum ἐξηῦρες.

1160. τ' B. et quattuor alii. δ' Ald. et Flor. duo. Ceteri codices omittunt particulam.

1174. κτανοῦσι, μὴ θανοῦσιν codices. κτανοῦσιν, οὐ θανοῦσιν Ald.

1176. τέρψαι φρένα ex codd. plurimis et optimis restitutum. τέρψω φρένας Ald. "Constructio est: ἡδὺ γάρ ἐστι καὶ διὰ στ. πτ. μ. ἀδ. τέρψαι φρένα ἐκείνῳ, ὃ βούλομαι. quod sensu eodem

redit, ac si dixisset: *ὃ βούλομαι γὰρ, τοῦτο καὶ διὰ στόμα ἔχειν ἡδύ ἐστιν.*" MATTH.

1178. *τρίτων* tres codd. Ceteri vel *τρίτον*, quod est in B, vel *τρίτου*, quod habet Ald. Proximum *τ'* om. B.

1180. *γ'* om. duodecim codd.

1182. *τὸ μέλλειν ἀγάθ'*] Sc. *πράσσειν*. Iph. A. 1124. *οἶσθα γὰρ πατρὸς πάντως ἃ μέλλει.*

μέλλειν codd. plerique. *λέγειν* Ald. et quattuor codices, inter quos H.

1186. *ὑποτίθῃς* codd. multi. Aliorum varietates sunt *ὑποτιθείς*, quod est in Ald., *ὑποτιθεῖσα*, ut est in B, *ὑποτιθεῖς* H.

τίν'] Libri alii sic, alii *τιν'*. *Quam spem suggeris?* ut recte explicat Porsonus, qui comparat Hel. 855. *τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα;*

1187. *τάφου*] *τάφῳ* B. et tres alii. Pauci etiam *τάφον*.

1208. *ἧς* Porsonus. Legebatur *ᾗ*.

1212. *εἴπερ* codices. *εἰ τάδ'* Ald.

1216. *μέν νυν* Brunckius ex B. affert, quem *μὲν νῦν* potius habere credam quod est in sex aliis. *μὲν δὴ* Ald. *δὴ* om. codices decem.

1220. *τ'* codices. *δ'* Ald.

1221. *σανίδα* codd. multi. *σανίδας* H. et Ald.

1231. *ἰκοῦ*] Scribebatur *ἴκου*.

ἔσω duo codd. *εἴσω* Ald.

1233. *κἀμὰς*] Libri plerique *καὶ ἐμάς*. *καὶ ἐμᾶς* Ald. *καὶ ἐμῆς* Mosq. unus.

1236. *ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσα* MS. apud Musgravium. *κἀγὼ δ' ἐπεκέλευσα* schol. Pro *ἐπεκέλευσα* Musgravii conjecturam *ἐπεγκέλευσα* recepit Brunckius, augmento omisso. *ἐπένευσα* H. et in margine *ἐπεβούλευσα*, quod habent plerique [et Ald.] *ἐβούλευσα* R. Solus eorum, quos contuli, *γ'* addit K. sed recte. Ubi persona secunda prioris sententiam auget aut corrigit, post *δὲ*, modo interposito, modo non interposito alio verbo, sequitur particula *γε*, ut mox 1237. Utriusque formulæ exemplum occurrit Sophocl. Aj. 1150. Aristoph. Eq. 355. 362. 363. POR.

1238. *ῥῦσαι*] *ῥύσῃ* B. et Taur. *ῥύσει* Flor. unus: unde Brunckius *οὔκουν—ῥύσῃ* (debebat *ῥύσει*); scripsit. Præstare videtur imperativus.

1242. *Ζεῦ πρόγονε*] Hoc Pylades propter matrem dicit

Anaxibiam, Agamemnonis sororem, quæ genus ab Jove ducebat. Vid. Pausan. 2, 29, 4. a Brunckio citatum.

1243. δόт'] δὸς aliquot codd.

1246. φίλαι] Scribendum φίλιαι, de quo dicetur ad versum antistrophicum 1266.

1248. τίνα—πόλει] Hæc in unum versum sunt conjungenda dochmiacum tetrametrum et in antistropho 1268. ὅδε—ἀνήρ. In Ald. τίνα— | γὰρ—πόλει. et in antistropho ὅδε— | ἀμφὶ—ἀνήρ.

1252. ἐς] Sic hoc loco Ald. εἰς codices Florentini.

1253. τί—φίλα et in antistropho 1273. ἄφοβος—δοκεῖς uno versu scribendum, qui est dochmiacus præmissis quattuor syllabis brevibus.

με] μοι Ald. et aliquot codd.

1254. ἔνεπε octo codd. ἔννεπε Ald.

μοι om. novem codd.

1256. φοίνιον duo codd. recentes et scholiasta metricus. Libri veteres φόνιον. Scribendum autem uno versu σταθεὶς—ἐξεύρῃ et in antistropho 1276. δὸς—αὐλᾶς. De metro dicetur ad Andr. 826.

1259. 1260. τόνδ'] τήνδ' Ald. et aliquot codd.

1261. νυν] Libri νῦν.

1264. εἶτα παλινσκοπιάν] εἶτ' ἀπ' ἄλλην σκοπιάν H. et Ald. ex quo εἶτ' ἐπ' ἄλλην σκοπιὰν factum in edit. Hervagiana secunda, et sic codd. Guelf. et Florentini omnes. εἰ τὰ 'π' Mosqu. A. ἄλην pro ἄλλην T. unde Porson. elicuit εἶτα παλινσκοπιάν verissime: nam Flor. 10. εἶτα ἐπ' πάλιν σκοπιάν. Taur. εἶτα πάλιν σκοπ. MATTH. Porsoni autem annotatio hæc est "Lego igitur παλινσκοπιάν, quod compositum, licet ipsius exemplum nusquam invenerim, ejusdem est generis, cujus ἀλαοσκοπιὰ, ἱεροσκοπιὰ, et forsan alia. Neque durior est junctura, quam in παλινστομεῖν, παλίνσκιος, παλινστρόβητος, quæ usurpant Æschylus, Sophocles, Lycophron. Si hanc conjecturam probas, verte, *Dispicite illinc huc, deinde in contrariam partem.*"

1266. ἑλίσσετέ νυν] ἑλίσσετε νῦν libri.

βλέφαρα ex quattuor codicibus non optimis repositum. Libri veteres βλέφαρον, quo restituto in stropha v. 1246. φίλαι in φίλιαι est mutandum.

1267. κόρας διάδοτε] Sic Canterus correxit scripturam libro-

rum κόραισι δίδοτε. Simili errore in versu spurio Phœniss. 1371. κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας, libri plures διδόντες vel διαδιδόντες præbent. Verbo autem διαδοῦναι Euripides similiter usus est in Troad. 117. ὥς μοι πόθος εἱλίξαι καὶ διαδοῦναι νῶτον ἄκανθάν τ' εἰς ἀμφοτέρους τοίχους.

βοτρύων] Scribebatur βοστρύχων. Quod in βοτρύχων potius mutandum erat, de qua forma, aliis quibusdam locis poetarum a Th. Bergkio restituta, dixi in Thesauro Stephani. βοτρυχώδεος pro βοστρυχώδεος servavit codex unus Phœn. 1485.

παντᾶ] Scribebatur πάντῃ. Sed aliquot codd. πάντα, quod nihil aliud est quam Doricum παντᾶ, quod librarii non raro πάντα scripserunt, ut apud Soph. Trach. 648.

1268. ὅδε— | ἀμφὶ—ἀνήρ Ald.

1269. Post τρίβῳ codices et Ald. addunt προσέρχεται, pro quo in Mosq. uno scriptum φαντάζεται, quod librarius posuit, cui Phœniss. v. 93. obversaretur μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Ab Euripide tres syllabas breves positas fuisse e versu strophico perspicitur. πρόσεχε τίς ὅδ'—suspicatur Seidlerus.

1272. ἐχθροῖς ἢν φανῇ Ald. et MSS. quidam, sed non libenter hujus verbi aoristum secundum activæ vocis admittunt tragici. Plerique codices ἐχθροῖς εἰ φανεῖ. Illud depravatum ex ἐχθροῖσιν, hoc ex ἐχθροῖσι. POR. ἐχθροῖσι φανῇ codex Taur.

1273. κενὸς codices. κενὸς γὰρ Ald.

οὐ] σὺ Ald. et Flor. unus.

1276. τιν'] τινα codex Kingii et Flor. unus. τινά μοι codices ceteri et Ald.

1278. ἐνθένδ' Mosq. unus. ἔνθεν plerique codd. et Ald. ἔνθ' H. ἐνθάδ' Aug. unus.

τἀπὶ σοῦ B. Ceterorum plerique vel τἀπίσω, quod est in Ald., vel τοὐπίσω, quod a pr. m. habet H, sed ex correctione τἀπίσω.

1281. 1291. νυν] Libri νῦν.

1286. ὦ] ὢ Ald.

1287. ἐκκεκώφωται] Tres alias lectiones memorat Barnesius: ἐκκεκώφωνται, ἐκκεκώφηνται, ἐκκεκώφηται. Ac primam quidem sequitur Aristophanes apud scholiasten; secundam habent H. Clemens Alex. Strom. 2. p. 485. Terentianus Maurus p. 2404. optime ex hoc loco emendatus a Dawesio p. 15. tertiam A. D. Cant. K. L. M. N. R. In solo J. repperi ἐκκεκώφωτον.

Et pro hac vocali, ω scilicet, fortiter pugnat analogia, ut prope de altera in exilium abigenda cogitarem, nisi omnes MSS. et editiones in Aristoph. Eq. 312. haberent ἐκκεκώφηκας, cui in forma vocis consentit Suidas v. ἀνακεκώφηκας. Sed veterem lectionem optime defendunt Athenæus 5. p. 188. C. Τὰ δὲ μειράκια τὰ ὡς τὸν Μενέλαον παραγενόμενα, ὁ Νέστορος υἱὸς καὶ ὁ Τηλέμαχος, ἐν οἴνῳ ὄντες καὶ ἐν γαμικῷ συμποσίῳ διατρίβοντες, καὶ τῆς Ἑλένης παρακαθημένης, ὡς πρέπον ἐστὶν, ἡσυχίαν ἄγουσι, πρὸς τὸ περιβόητον ἐκκεκωφωμένοι κάλλος. Ælianus N. A. 1. 38. de elephante: Γυναικὸς ὡραίας τόδε τὸ ζῶον ἡττᾶται, καὶ παραλύεται δὲ τοῦ θυμοῦ ἐκκωφωθεὶς εἰς τὸ κάλλος. Eustathius tamen p. 954, 55. ex Euripide ἐκκεκώφηνται habet, ex Athenæo ἐκκεκωφημένα: p. 1539, 59. ex Euripide diserte citat per η, ἐκκεκώφηνται, idemque iterum habet p. 1374, 63. ἐκκεκώφωκε Plato Lyside non longe ab initio; quod tamen imitans Aristænetus 1. 24. in alteram formam mutavit. Inter ἐκκεκώφηται et ἐκκεκώφωται fluctuant Luciani codices Bis Accusat. 1. vol. 2. pag. 792. Quare judicet lector. Rationem autem metaphoræ sic concipe. Κωφὸς apud antiquos aut *surdus* aut *mutus* sonat. Sed hic *mutus* est, quod ferri acies στόμα vel στόμωμα vocatur. Hinc etiam explicandum Homericum illud, Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος. POR. Prætuli ἐκκεκώφηται, quod codicum suorum tantum non omnium grammaticique apud Bast. ad Greg. Cor. p. 908. auctoritate confirmavit Matthiæ. ἐκκεκώφωται H.

1290. προσμίξει] Id est πρόσεισι. Similiter Soph. Trach. 821. Ἴδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ τοὔπος τὸ θεόπροπον ἡμῖν τᾶς παλαιφάτου προνοίας.

1295. ἀμείβω codices. ἀμείβομεν Ald.

σκοποῦσα πανταῖ] Codices σκοποῦσ' ἅπαντα vel σκοποῦσα πάντα. De πανταῖ dixi ad v. 1267. Versus ex duobus baccheis et penthemimere iambico compositus. σκοποῦσαι πάντῃ Ald.

1297. ἠκούσαθ'; ἄνδρες Porsonus. Scribebatur ἠκούσατ'; ἄνδρες.

1299. ἀέναον] ἀένναον aliquot libri.

1300. ἐμοῖς] ἐμοῖσι codd. multi.

1302. θείνετε om. B. aliique non pauci. Hiatus θείνετε ὄλλυτε, qui aliquid excusationis habet ab recitatione horum verborum, comparandus cum ἄλλοτε ἄλλον apud Hesiod. Op. et D. 711.

1303. πέμπετε om. B. et tres alii.

1304. χερὸς B. aliique. χειρὸς Ald.

1305. τὰν versui præcedenti addit Ald., omittunt tredecim codd.

λιποπάτορα λιπόγαμον] λειποπάτορα λειπόγαμον Ald. et aliquot codd. Verba τὰν—Ἑλλάνων versum efficiunt trimetrum dochmiacum. ἔκανεν ex B. aliisque nonnullis repositum pro ἔκτανεν.

1307. ὀλομένους codices. ὀλλυμένους Ald.

1308. ὅθι— | ἔπεσε— | ἀμφὶ—δίνας Ald.

1309. συνέπεσεν codd. plerique. συνέπεσεν ἔπεσε B. et Flor. duo. Solum ἔπεσε est in Ald. Versus est trochaicus.

1311. κτύπου τινὸς] τινὸς κτύπου Flor. unus. κτύπον τινὸς duo codd.

1312. ἐσπεσόντος] εἰσπεσόντος Ald. et mox εἰσπεσοῦσα.

1318. χρόᾳ B. et duo alii. χροιᾷ Ald.

δεδραμένων] Aliquot codd. πεπραγμένων. Confusa utraque scriptura δεδραγμένων H. et Ald.

1319. ἔξω] δείξω H.

1322. νερτέρων ex duobus codd. editum, quorum νερτέρων δωρήματα v. 123. comparat Matthiæ. Revocandum quod in ceteris legitur νερτέροις.

1323. με] μοι aliquot codd.

1329. ἐμούς] ἐμοῦ undecim codd.

1330. δ' om. B.

1333. οὐδὲν codd. plurimi. οὐ γὰρ Ald.

1345. τοὐπ' ἐμοὶ Ald. et plerique MSS. hiatu non ferendo, quem miror a tot editoribus relictum. τοὐπ' ἔμ' K. In Hec. 512. Alc. 677. Rhes. 398. τοὐπί σ' occurrit, in Iph. A. 1566, si modo locus iste genuinus est, τοὐπ' ἔμ'; in quibus exemplis οι non potest elidi. Hæc phrasis duplicem interpretationem recipit: *quod in mea potestate est*, et, *quod ad me attinet*, Sophocles Antig. 889. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Priscianus 18. p. 1209, 17. Λυσίας κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως· Καὶ τό γε ἐπ' ἐκεῖνον ἐσώθης· quæ corruptissime ibi exstant. Locus est ed. Tayl. pag. 253. Reisk. 481. ubi additur εἶναι post ἐκεῖνον. Frustra conjicit ἐκείνῳ Scaliger, licet ita laudet Budæus Comment. Gr. L. p. 978. τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι habent omnes MSS. Thucydidis 4, 28. τὸ ἐπ' ἐκείνους unus 8, 48. Utroque loco accusativum retinent duo MSS. Bibliothecæ publicæ Cantabrigiensis. Totus vero Prisciani locus ita legendus est: Ξενο-

φῶν παιδείας 5. (4. 11.) καὶ νῦν τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι· τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι. Λυσίας ad accusativum κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως· καὶ τό γε ἐπ' ἐκεῖνον ἐσώθης. POR.

1352. Recte Ald. in unum versum conjungit ἰὼ—βοάν.

1357. πρὶν] πρὶν ἂν Ald. et codd. quidam.

1361. Recte Ald. διὰ—Ἑλέναν uno versu. Inter duos dochmios iambus positus est θεῶν.

1362. ἐς Seidlerus. εἰς libri.

1363. Ἑλλάδ' ἅπασαν] Ἑλλάδα πᾶσαν H. et duo alii.

1369—1502. Ad exprimendam animi perturbationem metris poeta usus est passim valde dissolutis prosæque orationi quam ligatæ propioribus. Ceterum Phrygem hunc moleste loquacem finxit Euripides: quo verbositatis vitio etiam aliæ hujus fabulæ partes mirum quantum laborant. Idem fere sensit Porsonus ad v. 1502. "Vereor, ne plerisque lectoribus hodiernis hæc scena multis partibus justo longior videatur, et tragicæ gravitati non ubique conveniens. Musgravius existimat, sub Phrygis persona Persarum mollitiem atque timiditatem auditorum Atheniensium risui et contemptui exponere voluisse Euripidem." Vanam hanc Musgravii opinionem vix operæ pretium erat commemorare.

1370. ἐν om. B: habet Etym. M. p. 393, 18.

εὐμαρίσιν codd. multi. εὐμαρίσι Ald. Versus constat non ex cretico et dochmio, ut Matthiæo videbatur, quæ non satis apta huic loco metri forma videtur, sed sic potius est metiendus

– ∪ – ∪ – – ∪ –

si recte additum legitur ἐν, de quo dubito. Nam aptissimus est trochaicus dimeter catalecticus βαρβάροις εὐμαρίσιν, ut mox Δωρικάς τε τριγλύφους.

εὐμαρίσι] Quæri potest, cur poeta in fuga Phrygis depingenda εὐμαρίδων mentionem fecerit. Videntur εὐμαρίδες calceamenti genus fuisse delicatioribus tantum usitatum; unde et Dario tribuuntur Æschyl. Pers. v. 855. Confer Epigramma Antipatri in Anthol. H. Steph. p. 234. Forte et domi tantum gestabantur, plane ut a Romanis soleæ. Turneb. Adversar. 24. c. 17. Trepidationem igitur servi ostendit, eum tales soleas gestantem in publicum prodiisse. MUSG.

1372. τριγλύφους] τριγλύφας Ald. et codd. multi.

1376. Scribendum uno versu πολιὸν—ὂν, qui ex dochmio et tribus creticis constat.

1378. ταυρόκρανος] Sophocles de Acheloo Trach. 13. βούκρανος. Aufidus *tauriformis* apud Horatium. JORTIN.

1379. ἑλίσσων κυκλοῖ (nam sic codd.: κυκλεῖ Ald.) χθόνα] Baccheus et dipodia iambica, ut v. 1386. μέλος βαρβάρῳ βοᾷ.

1380. ἔστιν duo codd. et scholiasta. Ceteri et Ald. ἔσθ'.

1383. 1384. Alterum versum ab Ἴδας incipit Ald. Conjungenda vero in unum versum Φρύγιον—στένω, qui est trimeter dochmiacus, inserta post primum dochmium dipodia iambica.

1385. ἁρμάτειον μέλος] Certum harmoniæ genus est, quod ἁρμάτειον νόμον vocat Plutarchus Op. Mor. p. 596. et p. 2077. Ed. Steph. Etymologiam vocis investigare vix tanti est. MUSG.

1387. διὰ — | κυκνόπτερον — | δυσελένας — Ἀπολ- | λωνίων— | ἰαλέμων— | Γανυμήδεος—εὐνέτα Ald.

δι' Porsonus. διὰ τὸ τᾶς libri.

1391. ἐρινύν· ὀτοτοῖ] ἐρινννῦν, ὀττοτοί libri.

1392. ἱπποσύνας Musgravius. Libri ἱπποσύνα.

1397. Ἀσιάδι φωνᾷ dicit, tanquam exinde certior factus, clamorem a barbaris, non a Græcis, editum esse. De barbarorum luctu vide Herodot. 6, 58. Certum lamentorum genus, ut Asiaticis proprium, commemoratur Iphig. in Tauris v. 179. Mariandynos ut in lugendis mortuis præcipuos designat Æschyl. Pers. v. 940. Suidas in θρήνους· βαρβαρικὸν δὲ τὸ θρηνεῖν ἐπὶ Πατρόκλῳ γοῦν οὐ γίνεται. MUSG.

1398. ξίφεσι versui proximo addit Ald.

1400. ἦλθον ἐς δόμους, ἵν' αὔθ' ἕκαστά σοι λέγω] Versus ex penthemimere trochaico et dimetro iambico compositus. Eodem modo metiendus v. 1402.

1401. δύο B. et Mosq. unus. δύω Ald. quod post διδύμω positum in H, mihi delendum videtur.

1403. κακομήτας ἀνὴρ Ald. ἀνὴρ om. B. et septem alii. Eo servato Porsonus κακόμητις ἀνὴρ scripserat.

1407. ἔρροι— | οἱ δὲ— | ἃς—Πάρις Ald.

1412. ἕζονθ'— | ἄλλος—πεφρ. Ald.

1413. πεφραγμένοι] Scribendum πεφαργμένοι. Vid. ad v. 761.

1414. χέρας Kingius. χεῖρας libri.

ἱκεσίους] ἱκεσίας H.

1415. ἔβαλον ἔβαλον] ἔβαλλον ἔβαλλον H. et Ald.

1418. πεσὼν ἐν φόβῳ ab hoc versu separavit Ald.

1428. εὐπᾶγι (ab εὐπήξ) Hermannus. Legebatur εὐπαγεῖ. εὐπηγεῖ codd. tres.

1429. πτερίνῳ] Rara apud veteres flabellorum mentio, præterquam apud Plutarchum in Antonio, et Nonnum 12. p. 213. Anthol. Reisk. Ep. 460, 461, 523. vid. et Toup. Ep. Crit. p. 119. MUSG.

ᾄσσων] Voce hac αἴσσειν activo sensu usurpata adeo offensi sunt viri præstantissimi, Wesselingius, Ruhnkenius, Piersonus, ut hic et in Bacch. 147. et alibi in αἰθύσσειν mutent, in Soph. Aj. 40. pro ᾖξεν χέρα Ruhnkenius ᾖξεν χερὶ substituat. Sed verba quæ motum significant, recte accusativum adsciscunt instrumenti aut membri, quod præcipue adhibetur. Sic πᾶ πόδ' ἐπᾴξας Hec. 1054. (1071.) ubi πόδα multo facilius quam ποδί. Ibid. 53. περᾷ πόδα. βαίνω apud Atticos neutrale est verbum; βαίνειν tamen πόδα dixit Euripides Electr. 94. 1182. Imo Aristophanes Eccles. 161. Ἐκκλησιάσουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα Τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται. Mox 1475. Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβάς. Phœniss. 1427. (1450.) Προβὰς δὲ κῶλον δεξιόν. Sophocles apud Photium MS. in nota ad Hesych. v. Ὄχος Ἀκεσταῖος. Suid. v. Ὄχανον. Ὄχοις Ἀκεσταίοισιν ἐμβεβὼς πόδα. At enim, dices, rectum forte αἴσσειν χέρα, ideone recta αἴσσειν αὔραν, φλόγα? Respondeo, verbum αἴσσω revera esse activum; quippe cujus passivum αἴσσομαι adhibeat, ut Homerum taceam, Sophocles Œd. C. 1261. POR.

1430. βαρβάροις Kingius. βαρβάροισι libri.

1431. ἃ—δὲ—ἕλισσε uno versu Ald.

1433. νήματα δ'] Scribendum νῆμά θ' ex B. et Flor. uno.

1434. σκύλων—λίνῳ] Hæc in unum versum conjungenda. Ab συστολίσαι versum novum incipit Ald.

1436. φάρεα— | δῶρα— | προσεῖπε— | Λάκαιναν— | θὲς— | Πέλοπος — | ἑστίας — | ἄγει — | οὐ — | ὁ δὲ — | οὐκ — | ἐκλήϊσε — | στέγης — | ἱππικοῖς — | τούσδ' — | διαρμόσας —δεσποίνας Ald.

1437. ὧδ' addidit Hermannus.

1441. Versus creticus, primo cretico in quinque syllabas breves soluto.

1444. Versus sic potius digerendi, ἄγει— | οὐ πρόμαντις— | ὁ δὲ—ἔπρασσ'.

1449. ἐξέδραισι ex aliquot codd. restitutum. Plerique cum Ald. ἕδραισι.

1453. Ἰδαῖα— | φονίων— | ἔδρακον ἐν— | ἀμφὶ— | ξίφη— | δίνασεν— | ὡς— | γυναικὸς— | ἐννέπουσι— | κακός— | κασιγνήτου— | ἅδ'— | λευκὸν— | κτύπησε— | φυγᾷ— | ἔφερεν ἔφερεν— | δικὼν—προβὰς Ald.

1454. ὄβρίμα] ὀμβρίμα quinque codd.

1457. ἀμφὶ cave referas ad δίνασεν, ut sit *circumquaque vertit*. Talis tmesis, tot verbis interjectis, inaudita est. Sensus: *cum gladios evaginassent sub vestitu in tenebris*. ἀμφὶ verti *sub* coactus: nam aliquanto plus valet, quippe significans, vestitum contexisse et gladium et stringentis manum. Phœn. 1530. sqq. ὄρνις—ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα, *avis in ramis sic sedens, ut ab iis tegatur*. Hoc sensu perinde est ἀμφί genitivo an dativo jungatur. SCHÆF.

1460. Scribendum uno versu ὡς—σταθέντες.

1465. ἃ δ' ἴαχεν ἴαχεν] ἃ δ' ἀνίαχεν ἴαχεν aliquot codd. ἃ δ' ἀνίαχεν ἀνίαχεν Taur.

1467. πλαγάν] πλαγᾷ B.

1468. φυγᾷ δὲ ποδὶ] Similiter Electr. 216. φυγῇ σὺ μὲν κατ' οἶμον, ἐς δόμους δ' ἐγὼ, φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί. Nisi φυγάδι scripsit, quod Facius conjecit.

1471. ἀριστεροῖσιν] ἀριστεροῖς H. et Mosq. unus.

1472. λαιμῶν] λαιμὸν H. aliique nonnulli.

1473. ποῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες] Eadem structura apud Soph. Œd. C. 335. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; ἰαχᾷ] Scribendum ἰακχᾷ cum Matthiæo.

1478. ἔναντα— | οἷος οἷος—Αἴας Ald.

1484—1487. Versus anapæstici, arsi aliquoties soluta.

1487. θανάτου προβολάν i. e. ὃ, τὸ λίσσεσθαι, προβολὴ εἴη ἂν θανάτου, *munimentum, præsidium contra mortem*. Vid. Gramm. Gr. §. 432. 4. MATTH.

1491. Scribendum uno versu ἐπὶ—τλάμων, ut est in Ald.

1492. δραμόντε aliquot codd. inter quos B. δραμόντες Ald.

1493. σκύμνον— | πάλιν— | ἃ δ'— | ἄφαντος— | ἤτοι— | τὰ δ'—ἐξ- | ἔκλεπτον— | πολύπονα— | Μενέλαος— | ἔλαβε— γάμον Ald.

1496. δωμάτων codd. plerique. δόμων H. Ald.

1494. ἐπὶ] Scrib. ἔπι. Hec. 267. ἐς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον; Monuit Schæferus.

1498. ὕστερ'] ὕστερον Ald. et pars codicum. Scribendum autem uno versu τὰ δ'—πόδα.

1506. τοὐμὸν ἐκ δόμων aliquot codd. recentes. Vulgo ἐκ δόμων ἐμόν.

1507. προσπίτνων] Libri alii προσπιτνῶν, προσπίπτων, vel, quod in Ald. quoque est, προσπεσών.

1510. βοηδρομεῖν, ùt sequens ἀμύνειν, de Argivis intellige, quos clamor excitaturus videbatur, non de Phryge. SCHÆF.

1512. διώλετο] διοίχεται H. et duo alii, quorum in altero adscriptum γρ. διώλετο.

1516. κτενῶ] κτανῶ B. aliique multi.

1517. Forma loquendi fluxit ab Homero Il. O. 39. *Testis sit* Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι. Plato Alcib. I. p. 295, 25. ed. Ald. 217, 27. Bas. 27. F. Læmar. Μὰ τὸν Φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκήσαιμι. POR.

1519. ἀνταυγεῖ] ἀνταυγεῖν B.

1531. εἴσω ξίφους] Rarum hoc et poeticum. Vulgaris sermo frequentat εἴσω βέλους. SCHÆF.

1536. δύο Guelf. Vulgo δύω. De qua scripturæ discrepantia in metris vulgaribus in posterum non monebo.

1537. Scribendum uno versu ἰὼ—δόμος.

1538. πίτνει] Scribebatur πιτνεῖ.

1540. HM. inserendum monuit Valckenærius ad Hipp. 782. In personis distribuendis valde discrepant codices. POR.

1544. φόνου] πόνου aliquot codd.

1545. Scribendum uno versu τέλος—θέλει.

1546. βροτοῖς Seidlerus. Libri βροτοῖσι vel βροτοῖσιν. ἀλάστορ' Seidlerus. Libri ἀλαστόρων.

1547. ἔπεσ' ἔπεσε Seidlerus. ἔπεσεν ἔπεσε Taur. Ceteri et Ald. ἔπαισεν ἔπαισε.

1551—1553. Electræ tribuit Ald. cujus personæ notam omittunt H. aliique. Electra scenam reliquit post v. 1360.

1564. τάλαιναν ἀθλίαν] Simili tautologia Æschylus apud Athen. p. 394 A. σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα. quem locum comparavit Erfurdtius.

1567. κλήθρων] Libri hic et alibi inter formam Atticam κλῆθρον et vulgarem κλεῖθρον fluctuant. De quo satis habemus semel monuisse.

1572. ἔσω] Libri partim εἴσω.

1577. οὐδέτερ' Flor. unus et ed. Kingii. Libri ceteri οὐδέτερον.

δ', ὡς ἔοικε, σοῦ Brunckius. Revocandum quod in libris est δ' ὡς ἔοικέ σου.

1586. κτενῶ codd. plurimi. κτανῶ Ald.

1587. πράσσει] πράσσεις quinque codd.

1589. παρὸν] Scribendum πάρος cum Marklando ad Iph. A. 456.

1594. φευξόμεσθα] φευξόμεθα aliquot codd. Pauci etiam φευξούμεθα, quod est in H. et Ald.

1595. μή γ' H. et quattuor alii cum schol. μήτ' Ald.

1599. νυν] Libri hic quoque νῦν: de quo in posterum non monebo.

1602. δὴ om. Ald. et pars codicum.

1607. οὐ γὰρ ἀνδάνουσιν] Scribendum videtur quod in quinque codicibus est inventum οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσιν, verbo ἀνδάνειν secundum analogiam verbi ἀρέσκειν cum accusativo juncto: de quo conf. quæ ad Med. 12. dicentur.

1609. κτενεῖς B. Vulgo κτανεῖς.

1611. κτανεῖν] Scribendum θανεῖν ex B. Pro varia lect. annotatum est in Harl.

1612. ἦ recte Canterus. Est enim *alioqui, nisi huc adduxero Argivos.* de qua vi vocis v. Wass. ad Thucyd. 1, 78. MATTH.

1614. σοὶ] Cantero σὲ scribendum videbatur hoc nexu sententiarum, ὦ τλῆμον Ἑλένη, σὲ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν πόνους πονήσας μυρίους. Quod verum videtur.

1615. γ' om. H.

1620. τειχέων codd. plerique. τείχεος Ald.

1622. οὐκ εἶ' Musgravius. οὐχὶ B.H. aliique plures. οὔκουν octo codd. et Aldus.

1623. ὑμῶν Brunckii et Porsoni editiones. ἡμῶν Ald. et, ut videtur, codices.

1629. Ἑλένην codices. Ἑλένα Ald. Recte Brunckius Ἑλένη. Ἑλένην librarius calami lapsu posuit propter ἣν quod sequitur: quo pacto non raro peccatum in libris est, velut apud Soph. Œd. C. 1150. λόγον δ' ὃς ἐμπέπτωκεν—ubi nunc λόγος ex libris optimis restitutum.

1646. κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον] Iisdem fere verbis utitur in Electra 1275. ἐπώνυμος δέ σου πόλις κεκλήσεται. Quod proximo versu additur καλεῖν recte explicuit Schæferus, *Locus*

autem nomen a fuga tua ductum habebit apud Azanes et Arcades, sic ut Oresteum nominent.

1648. ἐνθένδε δ'] Legebatur ἐνθένδε τ'. ἔνθεν δέ γ' B. et duo alii.

1649. ὑπόσχες] ὑφέξεις duo codd. Florentini.

1653. ἧς] ἧ H. aliique nonnulli.

1656. αὐτῷ—ἐξαιτοῦντι] αὐτὸν—ἐξαιτοῦντα aliquot libri.

1658. ᾧ] ὡς B.H. aliique nonnulli.

1663. δεῦρ' ἀεὶ] Hanc etiam phrasin post alios, Canterum, Kusterum, Albertum, Valckenærium, breviter illustremus. Hæc vox δεῦρο scilicet, quæ plerumque locum significat, hic de tempore ponitur. Mixta quodammodo notione sumitur in Heraclid. 850. τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων Λέγοιμ' ἂν ἄλλον, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών. Æschylus Eumen. 599. Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. Scholiastes: τὸ ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ἕως τάττουσιν Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον· quem locum diversum puto ab eo, quem citat Harpocration v. ἀεὶ, unumque ita legendum, Καὶ δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον, alterum, Οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. Aristoph. Lysistr. 1137. Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Noster Phœniss. 1224. (1243.) (1215. Valck.) Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς. Med. 668. (675.) Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Suppl. 788. Ἀγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ Χρόνος παλαιὸς πατὴρ Ὠφελ' ἁμερᾶν κτίσαι. Hel. 770. Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει. Ion. 56. ἐν δ' ἀνακτόροις Θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον. In Helen. 1670. venusta circuitione usus est: Εἰς μὲν γὰρ ἀεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον· ubi male Musgravius corrigere hyperbaton vult. Suidas: δεῦρο ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος. et paullo ante: Δεῦρ' ἀεί. ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'. Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν. Locus Platonis exstat p. 811. C. sed ibi mendose δεῦρο δὴ editur. POR.

1677. χὠ] καὶ ὁ H. aliique codd. et Ald.

1680. σπένδομαι δὲ συμφοραῖς] *In gratiam redeo cum fortuna nostra, Menelae, tuoque, Phœbe, vaticinio*, antea utrumque exosus. SCHÆF.

1683. θεῶν] Scribendum θεὸν ex B. aliisque nonnullis.

1684. Ζηνὸς] Διὸς H. et quinque alii cum Tzetza ad Lycophr. 510.

1689. Τυνδαρίδαις] Τυνδαρείδαις H. aliique cum Ald.

1691—1693. Iidem versus leguntur in fine Phœnissarum et Iphigeniæ Tauricæ. A grammatico aliquo post tempora Euripidis adjectos esse non improbabilis conjectura est docti Britanni in *Edinburgh Review* vol. 19. p. 485. quo auctore uncis inclusit Matthiæ. Antiquiores Luciano esse intelligitur ex ejus Piscat. c. 39. ubi ut tragici afferuntur. De sententia horum versuum recte judicat scholiasta, *τοῦτο διὰ τοῦ χοροῦ ὡς ἐκ προσώπου τοῦ ποιητοῦ ἐστιν, ὡς νικήσαντος ἐπὶ τῷ δράματι*, nisi quod *νικήσοντος* potius dicere debebat.

1691. *σεμνὰ Νίκα*] Scribendum *σεμνὴ Νίκη* ex B. aliisque. Eadem codicum discrepantia est apud Lucianum.

PHŒNISSÆ.

DE tempore hujus fabulæ nullum superest disertum grammatici veteris testimonium. Post Aves Aristophanis, i. e. post olymp. 91, 2, actam esse certa ratione ex eo colligimus, quod versum illius comœdiæ 424. ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν (v. 266.) expressum esse statuit Asclepiades, ut ex annotatione scholiastæ ad v. 347. ejusdem fabulæ cognoscitur. Ex his non improbabiliter conjicere videmur brevi post Aves tempore in scenam productam esse hanc tragœdiam, i. e. olymp. 91, 3. Nam antiquiorem quam Orestem esse, quæ olymp. 92, 4. acta est, numeri minus quam in illa fabula dissoluti docere videntur. Paullo alia de tempore hujus fabulæ sententia fuit Valckenarii, qui in præfat. p. VII. hæc scripsit "Ubi meminit Euripidis Andromedæ comicus in Ranis v. 53. hoc legitur scholion: διὰ τί μὴ ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καὶ καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης; (ἡ γὰρ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει προῆκται·) ἐπειδὴ οὐ συκοφαντητέα [corrig. συκοφαντητά. G. D.] ἦν τὰ τοιαῦτα. Andromedam docuit Euripides anno tertio [imo quarto. G. D.] olymp. 91. octo annis ante quam Ranæ primum agerentur Aristophanis, anno nempe tertio olymp. 93. Actæ itaque Phœnissæ fuerint intra annum tertium olymp. 91. et annum tertium olymp. 93, forsan anno tertio olymp. 92. quo sub archonte Glaucippo vicit edita, præter ceteras, Philoctete Sophocles."

---

1. ἐν ἄστροις. Recte Musgravius cum scholiaste interpretatur, *per signa zodiaci*. Eustath. p. 446. ult. Εὐριπίδης τὸν ἥλιον τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνειν ἔφη ὁδὸν, διὰ τῶν ζωδίων οὕτω κίνησιν φράζων. Hunc locum imitatur ipse Euripides in epigrammate apud Athenæum 2. p. 61. B. Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος Ἥλιε τέμνων, Ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος; Theodectes Bellerophonte apud Stobæum 10. p. 126. (67. Grot.) Ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς Ἥλιε, ποθεινὸν

πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας, Εἶδές τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν Ἐλθόντ' ἀγῶνα καὶ δυσέκφευκτον κρίσιν; Vertit Accius apud Appuleium Florid. p. 348. ed. Elmenhorst. Priscian. de Vers. Com. p. 1325. *Sol, qui micantem candido curru atque equis Flammam citatis fervido ardore explicas, Quianam tam adverso augurio et inimico omine Thebis radiatum lumen ostendis tuum?* Quin et Miltonus nostras, cum nondum epos, sed drama meditabatur, fabulam suam a Satana Solem alloquente ordiri instituerat. POR.

3. ἑλίσσων Ald. contra metrum, quod plures servant MSS. Utrumque pro libitu usurpant tragici, sed εἰναλίαν pro ἐναλίαν nunquam extra choros, licet illud mox dent MSS. quidam, ab Aldo in hac parte dissentientes. POR.

5. In fine versus θεῶν addunt H. aliique nonnulli cum Ald.

11. μητρὸς ἐκ μιᾶς] ἐκ μιᾶς γαστρὸς duo codd. Quod vix dignum memoratu, nedum ut his auctoribus γαστρὸς ἐκ μιᾶς conjicias, quod quidam fecerunt.

12. τοῦτο dixit, ὄνομα cogitans, quod latet in καλοῦσι.

16. κοινωνίαν, consuetudinem, ὁμιλίαν, ait Musgravius, male. Sensus est: *ut ipse et ego communes liberos haberemus; ut ipse ex me liberos procrearet.* Bacch. 1277. Πενθεύς, ἐμῇ τε καὶ πατρὸς κοινωνίᾳ. Herc. Fur. 1365. πρὸς στέρν' ἐρείσας μητρί, δούς τ' ἐς ἀγκάλας Κοινωνίαν δύστηνον. Dionysius junior apud Plutarch. T. 2. p. 338. B. Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστῶν. Paullo εὐθυρρημονέστερον Euripides Ion. 418. Παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται. Versus initio τέκνων habent Cant. D. J. K. M. R. Contra mox 18. παίδων habent scholiastes, Origenes contra Cels. II. p. 73. ed. Spencer. et in MS. scholiastes Pindari Ol. 2. 65. Parum aut nihil refert. Sed si quis hæc verba transponet, me non invito faciet. POR.

17. Θήβαισιν ἄναξ, ut ἀνάσσειν Θήβαις. Iphig. T. 31. οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος Θόας. Vid. Gramm. Gr. §. 392. 3. Sic Orest. 353. ὁ ναυτίλοισι μάντις, quia dicitur μαντεύεσθαι τινί. MATTH.

18, 19. δαιμόνων ἄτερ· εἰ γὰρ φυτεύσεις Maximus Tyrius 19. 5. (aliter 3.) in edd. vulg. βίᾳ ex vestigiis MS. et ἢν γὰρ φυτεύσῃς ex MSS. edidit Davisius. POR.

20. αἱμάτων Origen. ed. et MS. in Museo Helvetico Part. 19. p. 341. Hujus vocis pluralem aliquando usurpant tragici. POR.

21. ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς] Id est δοὺς ἑαυτόν: v. exempla in Thesauro Stephani allata vol. 2. p. 1421.

22. Idem pleonasmus Ion. 16. τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ', ἀπήνεγκεν βρέφος, similis Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος· ubi cum prius τε pro παῖ conjecisset Marklandus ad Suppl. 932. postea vulgatum defendit. Sed insolentior etiam pleonasmus occurrit mox 47. 49. POR.

26. μέσον] μέσων codex Cant. quod legisse videtur schol. August. διὰ μέσων τῶν σφυρῶν τὰ σιδηρᾶ κέντρα πείρας. σφυρῶν μέσον pro μέσα σφυρά, ut λαγόνος ἐς μέσον Hec. 554. κλίνης ἐν μέσῳ 1126. Hunc versum, sed sic scriptum σφυρὸν σιδ. κ. citat schol. Venet. ad Il. β', 45. ob σιδηρᾶ κέντρα, quum infra 805. Œdipus vocetur χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμος. MATTH.

27. Hunc versum spurium pronunciavit Valckenærius. Sane non nimis elegans est neque accuratus. Sed cum reputem, vix fieri posse, ut de nominis Œdipodei etymo taceret Euripides, quod memoratu dignum censuit et Sophocles Œd. T. 1036. ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ, non adduci possum, ut hunc versum expungam. Mire hallucinatur Eustathius p. 650, 48. cum huc trahit Phœn. 818. χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον· sed ibi eadem res spectatur, quæ v. 60. Hinc autem arguit Valckenærius, hunc versum Eustathio ignotum fuisse. Porro ὠνόμασεν K. et a manu prima M. POR. Duo alii ὠνόμασσεν.

28. Grammaticus Sangermanensis apud Valckenærium [in Bekk. Anecd. p. 84, 19.]: Βουκολεῖσθαι αἶγας. Εὔπολις Αἰξίν. Ἱπποβουκόλοι Εὐριπίδης Φοινίσσαις. Ἵπποι ἐβουκολέοντο dixit Homerus Il. T. 220. ubi Eustathius p. 1205, 51. (1281, 13.) et scholiastes Villoisoni nostrum citant. In Polluce 7, 185. Σοφοκλῆς ἱπποβουκόλοι recte Εὐριπίδης Valckenærium legere arbitror, cum hæc nomina perpetuo confundantur. Priscian. 17. p. 1105, 36. Εὐριπίδης. ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγενεῖς τε ἀλλὰ νῦν. Lege: Σοφοκλῆς· ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν. Locus est Electr. 411. POR.

30. τὸν ἐμὸν] τῶν ἐμῶν H. aliique cum Ald. "Sed similiter τὸ πτανὸν δίωγμα πώλων Orest. 979. τετράορον φάσμα ταύρου Soph. Trach. 508. ὁ ἐμὸς παῖς παιδὸς Androm. 575. χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς Ion. 1336. quorum Lobeck. ad Soph. Aj. 308. comparat Pindar. Ol. 8, 55. τεαῖς χερὸς ἐργασίαις. Vid. Musgr. ad Soph. Œd. T. 1293. Antig. 804. Lobeck. ad Aj. 9. Sed hæc enallage casuum ibi tantum locum habet, ubi vel substan-

tivum cum genitivo periphrasi inservit, ut h. l. πόνος ὠδίνων est τόκος, παῖς παιδός i. q. υἱωνός, φάσμα ταύρου i. e. ταῦρος, vel genitivus commode abesse possit, ut χερός ap. Eurip. Ion. et Pind. Sed Soph. Œd. T. 1400. τοὐμὸν αἷμα—πατρός non est pro αἷμα τοὐμοῦ πατρός, sed τοὐμὸν αἷμα est *sanguis a me effusus*, cui deinde per ἐπεξήγησιν subjungitur πατρός." MATTH.

31. Huc spectat Hesych. gl. ὑφεῖτο, ὑπεβάλλετο.— Nagel. in Actis Soc. Traj. 4. p. 296. pro τεκεῖν legendum suspicatur τρέφειν, quia non verosimile sit, Polybi uxorem marito suo narrasse, cum istis pedibus perforatis infantem in lucem editum, tum quia nusquam, neque ex Soph. Œd. Tyr. neque ex Eurip. Phœn. appareat, Polybum ignorasse, Œdipum aliunde in domum suam venisse, non ex se genitum. Et illam quidem ἀπορίαν veteres critici jam attigerunt, e quorum notationibus excerpta habemus in scholiis, unde patet, hoc vitium, si modo vitium est, Euripidis esse, non librarii. MATTH.

32. πυρσαῖς γένυσιν] Sic Æsch. Pers. 321. πυρσὴν γενειάδα commemorat, ubi vid. Blomfield. in Glossario. MATTH. Vid. schol. Theocr. 6, 2.

33. Harl. supra γνοὺς scriptum habet μόνος. Nimirum idem est quod Soph. Œd. T. 704. αὐτὸς ξυνειδὼς ἢ τινος μαθὼν πάρα. *Sive ipse per se intellexerat se non esse Polybi filium, sive ab aliquo edoctus fuerat.* Respicere videtur Sophoclem, apud quem Œd. T. 779 sqq. narrat, se ab alio inter pocula suppositum dictum esse. MATTH.

34. τοὺς φύσαντας omnes edd. et MSS. Sed cum hunc titulum cum matre communicatum noluisse Euripidem existimet Valckenærius, lectionem præfert a Strabone conservatam 16. p. 1105. C. τοὺς τεκόντας. Me quidem, ne hoc reciperem, deterruit locus Med. 1059. ubi Medea de se sola verbum ἐξεφύσαμεν adhibet. Noster Inone apud Stobæum 38. p. 149. τίς ἆρα μήτηρ ἢ πατὴρ κακὸν μέγα βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον. POR.

36. μαθεῖν] Libri multi ἰδεῖν, quod scriptum esse videtur, ne toties recurreret μαθεῖν, ab eo qui ἰδεῖν idem esse quod εἰδέναι putaret. MATTH.

38. ἐς] εἰς H. et sex alii, non Ald.

40. ὦ ξεῖνε multi MSS. τυράννων J. quæ constructio etiam proba est. Sed ὦ ξένε, τυράννοις Diog. Laërtius 6. 55. Gregorius Nazianz. T. 2. p. 208. D. POR.

43. τάκτὸς] Ut cædem aurigæ, pugnam cum Laio. Tangere videtur Soph. Œd. T. 806. MATTH.

45. Antimachus Lyde apud schol. Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θρεπτήρια τάσδε Ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας· unde τροφεῖα conjicit Valckenærius, contra metrum, si vera est nostra regula, quamvis hoc vitium tolli posset legendo τροφεῖ' ἔδωκεν. Sed nihil mutandum. Idem fere est, ac si dixisset, Πολύβῳ, ὅτι αὐτὸν ἔθρεψε. Hesychius: Πολυβοτραφεῖ. τῷ ἀναθρέψαντι Πόλυβον νάματι. Sic edidit Musurus. At MS. teste Schowio, Πόλυβοονάμα. Lege igitur, Πολύβῳ τροφεῖ. τῷ ἀναθρέψαντι, Πολύβῳ ὄνομα. POR.

46. Σφὶγξ] φὶγξ B, errore librarii. Tragicis decantatum hoc monstrum σφὶγξ semper audit, nec, quia dramatis scena Thebis est, ideo nomen adhiberi debuit Bœotis usitatum. Ii enim φὶξ dicebant. Vide Græviun ad Hesiodi Theog. 326. ἡ δ' ἄρα φῖκ' ὀλοὴν τέκε. BRUNCK.

ἐμός τ'] ἐμὸς δ' quidam MSS. POR.

47. Κρέων] τ' addunt aliquot codd. et Ald.

52. καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός] Inepta hæc est post præcedentia verba ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται tautologia. Quamobrem delendum hunc versum censeo. Minus probabilis Valckenarii sententia est priorem versum ejicientis. Ceterum memorabile est scholion codicis Augustani, ἐπ' οὐδενὶ κεῖται τὸ ἔπαθλα ἢ μόνῳ τῷ Εὐριπίδῃ ὅθεν μεταγράφουσί τινες, καὶ σκῆπτρα χώρας τῆσδ' ὡς ἆθλα λαμβάνει. Hoc qui excogitavit grammaticus, nisi metri plane ignarus fuit, ὅσ' ἆθλα scripserat. ἔπαθλα versui 1262. qui ipse quoque spurius est, restituit Porsonus.

55. Pauci codd. ἄρσενας. Plerique cum Ald. ἄρρενας.

57. τε] Scribendum δὲ cum Wakefieldo in *Critical Review* Apr. 1801. p. 378.

60. ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα] Hunc versum spurium judicat Valckenarius, bene defendit Nagel. Act. Soc. Traj. 4. p. 297. Calamitates, quas expertus erat Œd., tam graves erant, ut omnia mala jam tunc exhausisse videri posset Jocastæ. MATTH.

61. ἐς] εἰς recte Ald.

ὄμμαθ' αὐτοῦ] ὄμματ' αὐτοῦ H. aliique et Ald.

67. De exsecratione filiorum Œdipi vid. quæ schol. Soph. Œd. C. 1375. attulit et Antimach. apud Athen. 11. p. 466 A.

70. εὐχὰς] ἀρὰς H, Flor. unus et Ald. ex glossemate.

72. 76. Πολυνείκη] Scribebatur Πολυνείκην.

79. ἐπ'] ἐς pars codicum.

81. λύσουσ' Valckenarius. λύουσ' libri.

84. φαεννὰς] φαεινὰς pars codicum contra morem tragicorum.

πτύχας] πύλας aliquot codd.

85. σύμβασιν Flor. unus. Ceteri codd. et Ald. ξύμβασιν.

86. χρὴ] χρῆν conjecit Valckenarius, duce Athenagora Legat. p. 22. qui hujus loci sententia utens ὤφειλε posuit.

βροτῶν Valckenarius. βροτὸν libri. Quod Euripides scripserat BPOTON quum et βροτόν et βροτῶν significare potuerit, ego prætuli quod similium locorum comparatio suadebat. Sic Rhes. 106. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν πέφυκεν.

87. ἀεὶ B. aliique nonnulli. Alii cum Ald. αἰεί. Utitur hoc versu grammaticus Sangermanensis apud Heyn. ad Homer. vol. 6. p. 638. ut ἀεί a longo esse ostendat.

93. 94. Duæ constructiones in unam conflatæ sunt: μή (*num*) τις πολιτῶν φαντάζεται, et μή τις π. φαντάζηται, hæc altera continuatur verbis κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ, *et ne mihi reprehensio oriatur.* MATTH.

94. ἔλθῃ codices. ἔλθοι Ald.

103. Revocanda versuum descriptio Aldina ὄρεγέ νυν ὄρεγε γεραιὰν νέᾳ χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων | ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων. Postremo dochmio duæ syllabæ breves præmissæ ποδός.

104. Plures MSS. ἐπανατέλλων, nonnulli ἐξανατέλλων, sed Hesychius, ἐπαντέλλων, ex Tragico Lexico, ut credibile est. Inde enim sumsit πυρσαῖς γένυσιν supra 32. inde Πολύβῳ τροφεῖ 45. δάκω φρένα 394. et alia. POR.

107. δ' omittere vult Valckenærius unius Leid. auctoritate. Sed habent ceteri et Eustathius ab ipso citatus p. 239, 23. POR.

108. Huc respexit, monente Valckenærio, Eustathius p. 512, 40. et p. 471, 41. corruptissime citat, κατέσχον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει. Imitatus est Miltonus Par. Recuperat. 3, 326. *The field, all iron, cast a gleaming brown.* POR. Apud Aristid. vol. 1. p. 220. ἅπαν κατάχαλκον ὁρᾶν πεδίον ἀστράπτει. In Ald. versus sic descripti ἰὼ— | κατάχαλκον—ἀστράπτει.

114. χαλκόδετ' ἔμβολά τε Seidlerus. χαλκόδετ' ἔμβολα H. et Flor. unus. Ceteri codd. et Ald. χαλκόδετά τ' ἔμβολα.

115. λαϊνέοισιν Seidlerus. λαϊνέοις libri.

120. ἀγεῖται codices, nisi quod unus alterve ἡγεῖται, ut apud Julianum legitur Cæs. p. 313 C. ἄγει Ald. Quod positum a correctore est qui senarium vellet efficere τίς—στρατοῦ, qui legitur in Ald.

121. βραχίονα codd. plerique. βραχίονι Ald.

124. αὔδησον Matthiæ. αὔδασον libri.

129. ἀστερωπὸς] Scribendum ἀστρωπὸς, quæ forma etiam alibi apud Euripidem obliterata ab librariis est. In aliquot codd. et Ald. est ἀστεροπός. Trimetro ante dochmium utitur Antigona iterum v. 148.

οὐχὶ] οὐ codex Kingii.

130. ἀμερίῳ] ἀμερίων duo codd.

131. τόνδ'] Scribendum τὸν δ' cum Porsono.

132. λοχαγὸν om. codd. multi.

134. Ἄρη codd. multi. Vulgo Ἄρην.

136. Scribendum uno versu ut in Ald. αὐτοκασιγνήτας—κυρεῖ. Versus est dochmiacus ab dactylo incipiens.

138. ἀλλόχρως] ἀλλόχροος codd. quidam, quæ forma exstat in anapæsto Hippol. 176.

146. Scribendum uno versu ut in Ald. καταβόστρυχος—νεανίας. νεανίας est trisyllabum. Signum autem interrogandi non post νεανίας, sed post λοχαγός ponendum. λοχαγός in libris pædagogo tribuitur: quod correxit Hermannus.

152. ὀλέσειεν versui proximo addit Ald.

153. Versus ex pæone quarto et dochmio compositus.

155. ὃ codices. ᾧ Ald.

156. ποῦ codd. plurimi. ποῦ ποῦ Ald. Hoc qui posuit vel, quod est in B, ποῖ ποῖ, trimetrum efficere voluit ποῦ ποῦ—ματέρος. ματέρος in ματρὸς recte mutavit Hermannus. Scribendum autem uno versu ποῦ—μοίρᾳ.

162. ἐξῃκασμένα ex uno codice repositum pro ἐξεικασμένα.

163. ἀνεμώκεος— | ἐξανύσαιμι— | ὁμογενέτορα— | δέρᾳ— | ὡς ὅπλοισι—γέρον Ald.

166. Scribendum uno versu δέρᾳ—ὡς.

169. ἀλίου] Scribebatur ἀελίου. Correctum ex Flor. uno, in duo ἡλίου.

170. ἐμπλῆσαι codd. plerique. Pauci, inter quos H, cum Ald. ἐκπλῆσαι.

171. τίς κυρεῖ recte codex unus. Ceteri vel τίς πόθεν κυρεῖ,

quod est in Ald., vel τίς πόθεν, omisso κυρεῖ. πόθεν ex v. 122. illatum esse recte judicat Valckenarius.

174. φιλαιμάτου H. aliique nonnulli. φιλαίματοι Ald.

175. Ἁλίου Hermannus. ἀελίου libri, quod versui proximo addit Ald.

176. χρυσεόκυκλον] χρυσόκυκλον aliquot codd.

179. μεταφέρων] μετάφρενον vitiose Eustathius p. 557, 36.

181. Καπανεύς om. Flor. unus.

ἑπτὰ προσβάσεις libri. ἑπτὰ delevit Valckenarius.

183. Νέμεσι] Νέμεσις libri. Correctum ex Suida s. ἰώ. Nominativum habet Suidas ipse s. Νέμεσις et ὑψηλοτέρας.

184. κεραύνιον— | σύ τοι— | κοιμίζεις—αἰχμαλωτίδας Ald.

πῦρ] φῶς H. et septem alii. Versus constat ex tripodia iambica et dochmio.

185. μεγαληγορίαν ex scholiasta repositum. μεγαλανορίαν libri. μεγαλάνορα ὑπερηνορίαν Eustath. p. 462, 4.

κοιμίζοις ex aliquot codd. correctum. Plerique cum Ald. κοιμίζεις. Alii κομίζεις.

186. αἰχμαλωτίδας] Scribendum αἰχμαλώτιδας.

187. Μυκήναισι] Μυκήναισιν aliquot codd. Proximus versus bacchiacus est a molosso incipiens.

188. δώσει] δώσειν libri. Recte Canterus δώσει restituit: nisi forte verbum excidit a quo penderet δώσειν.

Ποσειδωνίοις Ἀμυμωνίοις aliquot codd. Plerique cum Ald. Ποσειδωνείοις Ἀμυμωνείοις.

189. Post ὕδασι comma ponendum erat; est enim hæc explicatio verborum Λερναίᾳ τριαίνᾳ, et ad δουλείαν περιβαλών supple ταῖς Θηβαίαις. Durius esset, dativos illos ita accipere, ac si a δουλείαν penderent, ὥστε δουλεῦσαι Ποσ. Ἀμ. ὕδασι. MATTH.

191. χρυσεοβόστρυχον] χρυσεοβόστρυχε codd. plures.

Ἄρτεμι] Ἄρτεμις pars codicum.

193. εἴσβα] Scribendum ἔσβα.

198. δὲ Flor. unus cum Stobæo 71. p. 433, 15. Reliqui codd. et Ald. γάρ.

θηλειῶν] γένος addunt H. et Ald.

199. τ' codd. multi. δ' Ald.

200. ἐπεισφέρουσιν] Scrib. ἐπεσφέρουσιν.

201. ἀλλήλας codd. multi cum Stobæo. Alii ἀλλήλαις cum Ald. et Etym. M. p. 420, 19. "Recte Porson.: ἀλλήλαις λέ-

γουσιν est *dicunt inter se; ἀλλήλας λέγουσι dicunt altera de altera.* Boisson. citat Choricium apud Villois. Diatr. p. 19. πάσης ἠλλοτρίωται κολακείας ὁ ἐκ γυναῖκων ἔπαινος, εἴγε κατὰ τραγῳδίαν φιλόψογόν ἐστι τὸ φῦλον καί τις ἡδονὴ γυναιξὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν." MATTH.

204. Φοίνισσα νᾶσος Euripidi dicitur Tyrus, quam in rem eruditissima protulit Hemsterh. in Lucian. 1. p. 87. *Mare Phœnicium* Τύριον οἶδμα. Thebas autem Phœnissæ venerunt ut Delphos ab Eteocle mitterentur et tanquam ἱερόδουλοι inservirent templo Apollinis: de quo iterum infra v. 280. VALCK.

205. Φοίβῳ] Φοίβου pars codicum.

207. κατενάσθη typothetæ errore legitur pro κατενάσθην. ἵνα κατενάσθην, *ut habitarem.* Pro Παρνασοῦ in Flor. tribus scriptum Παρνασσοῦ.

208. Ἰόνιον κατὰ πόντον] Per Ionium mare non proprie sic dictum, sed quod Ioniam allueret. Æschylum hac parte sequi nostrum qui tradidit in scholiis, Æschyli spectabat Prom. v. 839. VALCK.

209. περιρρύτων Σικελίας recte Musgravius interpretatur, ἃ Σικελίαν περιρρεῖ, cujus constructionis exempla adducit δίκας ἀφόβητος et ἄψαυστος ἔγχους ex Sophocle Œd. T. 885. 969. Eodem modo intellexit Horatius Carm. 4. 4. 43. *Ceu flamma per tædas, vel* EURUS PER SICULAS EQUITAVIT UNDAS. Eustathius quoque ἀκάρπιστα πεδία interpretatur τὴν θάλασσαν p. 1003, 60. POR.

211. Ζεφύρου] Zephyrum memorat, quia flabat ab occidente atque adeo a mari Siculo, quod mare ventum hunc veluti proprium sortitum dicitur in Dionysii Periegesi v. 400. VALCK.

214. πόλεος Musgravius. πόλεως libri.

217. Ἀγηνοριδᾶν] Libri multi Ἀγηνοριδῶν.

220. ἴσα Matthiæ. ἶσα libri.

χρυσοτεύκτοις] χρυσεοτεύκτοις B. aliique.

221. γενόμαν pars codicum. Alii cum Ald. ἐγενόμαν.

223. ἐπιμένει] περιμένει Flor. duo.

ἐμὰς] ἐμᾶς B. Quod librarius posuit qui genitivum ab verbis παρθένιον χλιδάν pendere opinaretur.

224. παρθένιον χλιδὰν autem appositio est, quam vocant, pertinens ad δεῦσαι κόμας, pro ὅ, sc. τὸ δεῦσαι κόμας, παρθένιος χλιδά ἐστιν. Vid. Gramm. Gr. §. 431. Sic infra 348. λουτρό-

φορος χλιδά commemoratur. Horat. carm. 3, 4, 61. *qui rore puro Castaliæ lavit crines*, comparat Boisson. MATTH.

229. Hunc locum imitatur Aristophanes fragm. 470. στίλβη θ' ἡ κατὰ νύκτα μοι | φλόγ' ἀνασειράζεις ἐπὶ τῷ λυχνείῳ.

234. ἱερὸν] Scribendum ἱρόν.

235. ἀθανάτας] Scribendum ἀθανάτου ex tribus codd. In Flor. uno est ἀθανάτους. V. Boeckh. in Hirtii libello de hierodulis p. 52.

241. αἷμα] *Cædem, bellum*, ut infra v. 785. MATTH.

244. πείσεται correctum in ed. Brubachii. Codices plerique et Ald. πείσεθ', pauci πείσετ', duo πήσετ' forma prava etiam alibi ab librariis interdum illata.

245. γᾶ codd. plurimi. γαῖα Ald.

246. Φοινίσσᾳ χώρᾳ] Φοίνισσα χώρα aliquot codd. violato metro.

250. πτόλιν Heathius. πόλιν libri.

253. εἴσεται B.H. aliique. Alii et Ald. οἴσεται. Utramque scripturam novit scholiasta, qui εἴσεται per πορευθήσεται interpretatus pro futuro verbi εἶμι inepte accepisse videtur. Locum spurium Iph. A. 970. comparavit Marklandus, τάχ' εἴσεται σίδηρος, ὃν, πρὶν ἐς Φρύγας ἐλθεῖν φόνον, κηλῖσιν αἵματος χρανῶ. ubi illud τάχ' εἴσεται σίδηρος fortasse ex hoc ipso Phœnissarum versu expressum est.

ὁρμᾷ] ὁρμᾶται duo codd. Quod codd. plerique et Ald. addunt παῖς, om. codex Kingii et Parisini apud Grotium.

262. ἔσω Flor. duo. Vulgo εἴσω.

264. οὐκ ἐκφρῶσ'] οὐ μεθῶσιν Ald. et codd. plerique. Pauci οὐ μεθῶσ'. Scholiasta, οὐκ ἀφῶσιν ἄτρωτον. ἄλλως. οἱ μὲν γράφουσιν οὐκ ἐφρῶσιν (οὔ με φρῶσιν codex Havniensis). οἱ οὖν ὑποκριταὶ διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων, ὅτε διαλαμβάνει περὶ τοῦ φρῶ, ταύτην τὴν χρῆσιν φησίν. cujus ex verbis mireris non esse dudum una addita littera erutum quod scripserat poeta, οὐκ ἐκφρῶσ', quam lectionem etiam Photius videtur agnoscere p. 359, 8. Οὐκ ἐκφρῶσιν: οὐκ ἐξαφῶσι. Σοφοκλῆς. Nam etsi nihil impedit quominus iisdem verbis usum esse Sophoclem existimemus, multo tamen probabilius est poetarum nomina, ut aliis in locis pluribus, memoriæ errore esse permutata.

265. πανταχῇ] πανταχοῦ duodecim codices: quod pro πανταχοῖ scriptum esse potest.

266. *κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο*] Ex his expressa esse Aristophanis verba Av. 425. *σὰ ταῦτα πάντα καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε* conjecerat Asclepiades, et quidem *ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν*, ut narrat scholiasta Aristophanis. Quæ conjectura fundamento nititur parum idoneo in forma loquendi tam vulgari quæ redit infra v. 315.

269. *ᾗ* Guelf. Vulgo *ᾗ*.

270. *τολμῶσι*] Id est *τολμηρὰ πράσσουσι*, ut explicat schol. Duo codd. *τοῖς τολμῶσι*. *τὰ πλεῖστα γὰρ τολμῶσι δεινὰ γίγνεται* Nicephorus Hist. Byz. p. 638, 7. ed. Bonn.

277. *τίνες ἐφεστᾶσιν*] *τὰς ἐφεστώσας* aliquot codd. Hæc lectio orta e non intellecta locutione *τίνες ἐφεστᾶσιν* pro *τίνες αὗταί εἰσιν αἱ ἐφεστᾶσιν*. MATTH.

δόμοις] *δόμους* codd. sex.

278. *ξέναι*] *ξεῖναι* codd. sex.

283. Oratio est *ἀνακόλουθος*, pro *μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος ἐκωλύθη τῷ τοὺς Ἀργείους ἐπιστρατεῦσαι*. MATTH.

285. *πόλιν*] *πόλει* Eustathius p. 236, 36. indicante Valckenærio, qui utramque constructionem probam esse ostendit. Cant. *πόλις*. Sed *πόλιν* scholiastes ineditus ad Od. M. 181. POR.

290. *Πολυνείκη*] Scribebatur *Πολυνείκην*.

293. *προσπίτνω*] Libri *προσπιτνῶ*.

295. *ἔβας* Flor. unus. Legebatur *ἔβας ἔβας*.

γαῖαν positum ex Flor. eodem. Revocandum vulgatum *γᾶν*. Versus est bacchiacus.

296. *ἰὼ* semel codd. plerique. *ἰὼ ἰὼ* H. Ald. Recte autem hæc verba usque ad *πύλας* in unum versum conjungit Ald. qui est dochmiacus dimeter præmisso quod extra metrum est *ἰώ*.

πρόδρομος codd. multi. Alii, inter quos B, *πρόδομος* cum Ald.

ἀμπέτασον Porsonus ad v. 1425. *ἀναπέτασον* libri.

298—354. *κλύεις*— | *ὑπώροφα*— | *Φοίνισσαν*— | *δόμων*— | *ἕλκω*— | *σὸν*— | *ἀμφίβαλλε*— | *παρηΐδων*— | *πλόκαμον*— | *ἰὼ ἰὼ* — | *ματρὸς* — | *καὶ χερσὶ* — | *ἐκεῖσε* — | *παλαιᾶς* — | *ἔρημον* — | *φυγὰς* — | *ἦ π. φίλοις* — | *ὅθεν* — | *δακρυόεσσαν* — | *ἄπεπλος* — | *δυσορφναία* — | *ἀμείβομαι* — | *ὀμματοστερῆς* — | *τᾶς* — | *αἰεὶ* — | *ἐπαυτόχειρα* — | *ἀγχόνας* — | *σὺν* — | *κρύπτεται*— | *ζυγέντα*— | *ξένοισιν*— | *κῆδος*— | *Λαΐῳ*— | *ἐγὼ*— | *νό-*

μιμον — | *ἀνυμέναια* — | *λουτροφόρον* — | *ἐσιγάθη* — | *ὄλοιτο*— | *πατὴρ*— | *κατεκώμασε*— | *πρὸς* — *ἄχῃ* Ald.

298. *τόνδε μᾶτερ*] Scribendum *τόνδ' ὦ μᾶτερ* cum Seidlero.

300. *θιγεῖν*] *θίγειν* libri. Metrum probabiliter restituit Seidlerus *θιγεῖν τ' ὠλέναισι σαῖσιν τέκνον.* Vulgata scriptura hanc metri formam præbet ⏑ ⏑́ – | ⏑ ⏑́ ⏑ –, qua apte utitur Jocasta v. 334. minus apte uteretur chorus, quem æquabilis dochmiorum decursus decet, quum animo loquatur minus quam Jocasta commoto.

302. Retinui scripturam Aldinam, quacum codices optimi consentire videntur. Ceterorum lectionem exposuit Matthiæ "Flor. A. et 10. *Φοίνισσαν βοὰν κλύουσα, ὦ νεάνιδες, γήραι τῷ παιδὶ τρομ. ἕ. ποδὸς βάσιν.* MSS. King. B. Ask. Exc. Put. ap. Musgr. Flor. 2. 33. Taur. *γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν ἕλκω ποδὸς βάσιν.* Flor. 5. 6. 9. *γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν ἕ. ποδὶ β.* MS. C. C. C. ap. Piers. Leidd. Mosqu. D. C. L. Gu. Flor. 18. 21. 34. Aug. b. *γηραιῷ τρομερὰν ἕλκω ποδὶ βάσιν,* ut Grotius edidit e Pariss. Idem habuisse videtur scholiastes metricus, qui *τὸ γ' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου* (nim. *γηραιῷ πο-*) *καὶ χοριάμβου* (nim.—*δὶ τρομεράν*)· *εἰ δὲ βούλει ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον* (*γηραι|ῷ ποδὶ | τρομεράν*). Sed schol. tum editus, tum Gu. C. C. C. Mosq. *ὑπὸ τοῦ γήρως τρομερὰν* explicantes legerunt *γήρᾳ*. In Gu. tamen supra *γηραιῷ* scriptum est etiam eadem m. *ἀντὶ τοῦ γεροντικῷ*. Omnes hæ diversitates e scriptura ΓΗΡΑΙ i. e. *γήρᾳ* ortæ videntur, unde primum factum *γηραιῷ*, deinde *ποδί* vel statim additum, vel e *ποδὸς* effictum: *ποδί* enim nihil nisi var. l. esse vel incerta ejus sedes arguit. Quod in Flor. A. legitur *γήραι τῷ παιδί*, partim servavit antiquam lectionem *γήρᾳ*, librario tamen, ut videtur, non intellectam, partim ex altera lectione additum habet *τῷ ποδί*, in *τῷ παιδὶ* leviter deflexum. Sic in Aug. d. est *γήρᾳ*, sed supra scr. *ἐν τῷ γεραιῷ ποδί*."

304. *ἰὼ*] *ὦ* undecim codd.

305. *μυρίαις*] *τ'* addunt pars codicum et Ald.

306. *ἀμφίβαλλε*] *ἀμφίβαλε* codd. multi. Scribendum autem uno versu *προσεῖδον*—*ματέρος*.

307. *παρηίδων*—*ἐμάν*] Hæc quoque in unum versum conjungenda, qui ex quattuor dipodiis iambicis, dochmio et penthemimere trochaico est compositus, nisi quis hanc præferat numerorum descriptionem

παρηΐδων τ' ὄρεγμα
βοστρύχων τε κυανόχρωτα
χαίτας πλόκαμον
σκιάζων δέραν ἐμάν.

308. κυανόχρωτα] κυανοχρῶτα Mosq. unus.

310. Alterum ἰὼ om. pars codicum.

313. λόγοισι codd. optimi et Ald. Alii κόμαισι, quod ex Hecub. 837. illatum esse probabiliter conjecit Valckenarius.

314. ἀδονάν] ἡδονάν libri quidam. ἀδονάν confirmat Hesychius Πολυέλικτον ἀδονάν: πολύκυκλον. (Codex πολύκυκλον ἄδον.)

315. ἐκεῖσε—χαρμονᾶν] Hæc in unum versum conjungenda, qui ex dimetro iambico, dochmio et cretico trimetro constat.

316. παλαιᾶν—χαρμονᾶν codd. optimi: alii et Ald. παλαιᾶς—χαρμονᾶς.

317. ἐμὸν τέκος additum ex cod. Flor. uno. Versus est dochmiacus ultima syllaba ancipiti, præmisso ἰώ.

322. γε Valckenarius. Libri τε, quod revocandum. Respondet δὲ v. 325.

323. δακρυόεσσ' ἀνιεῖσα Valckenarius, cujus emendationem restituto δακρυόεσσ' ἀνεῖσα perfecit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 765. Legebatur δακρυόεσσαν ἱεῖσα. Versus, si recte habet scriptura vulgata πενθήρη, ex dochmio compositus et ⏑ –́ – | –́ ⏑ –. "E scholio Aug. Taur. ἀπενθέα, ὅ ἐστι πολυπενθῆ κόμην, suspicor aliam hic olim lectionem fuisse δακρυόεσσ' ἀνεῖσ' ἀπενθῆ κόμαν, quæ metro quidem egregie convenit, sensui non item." MATTH. Recte monet Matthiæ ferri non posse istud ἀπενθῆ. Ex eo tamen alia concinnari scriptura potest δακρυόεσσ' ἀνεῖσα πένθει κόμαν, quæ quum aptissimam præbeat metri formam, nunc mihi vera videtur.

324. τέκνον] Scribendum ὦ τέκνον.

325. δυσόρφναια] δυσόρφνεα codex Leidensis et Hesychius, qui per μέλανα, ἀφανῆ explicat.

ἀμφὶ non jungendum cum ἀμείβομαι, sed per se est pro ἀμφιβάλλουσα. MATTH. ἀμφὶ τρύχη (ἀμφὶ τρίχη H. et Aug. unus) pauci codices: plerique ἀμφιτρίχη vel ἀμφιτρυχῆ vel, quod est in Ald. ἀμφιτρύχη. ἀμφιτρυχῆ legerunt Hesychius et grammaticus Bekkeri Anecd. p. 389. qui per κατερρωγότα explicant.

326. σκότι' ἀμείβομαι] Hæc verba præcedenti versui sunt addenda.

328. δόμοισι codd. plerique omnes. δόμοις Aug. unus. δώμασι Ald.

329. Par fratrum ætate propemodum æqualium audaci translatione dixit ἀπήναν ὁμόπτερον. VALCK.

330. ἀεὶ] αἰεὶ Ald. Correctum ex paucis codd.

333. τέρεμνα] τέραμνα tres codd.

ἀγχόνας] Id est ἀνῇξεν ἐπ' ἀγχόνας, *superadscendens lecta* (ubi semotus esset ab arbitris) *ruit in laqueos*. VALCK.

334. στενάζων] Id est μετὰ στεναγμῶν ἀρώμενος, ut explicat scholiasta.

335. ἀλαλαῖσι Aldus. MSS. variant, ἀλαλαῖσι, ἀλαλαγαῖσι, ἀλλαγαῖσι. Eustathius p. 494, 15. ἀλαλαῖς. Quod omittit Aldus, αἰὲν, ante αἰαγμάτων inserunt multi MSS. POR.

σκότια Seidlerus. σκοτία libri.

336. καὶ γάμοισι δὴ] Sic metri caussa dixit pro γάμοισι καὶ δὴ—. Scribendum autem uno versu σὲ δ'—ἀδονὰν, qui ex penthemimere iambico et quattuor dipodiis iambicis est compositus.

338—343. Hæc in duo versus sunt distribuenda, ξένοισιν—ἀμφέπειν et ἄλαστα—ἄταν.

341. τᾷδε duo codd. recentes. Vulgo τάδε.

Λαΐῳ improbat Valckenærius, duabus rationibus fretus; prima quod vocatur παλαιγενὴς, secunda, quod Polynicem totamque domum Laïus detestabatur. Vero παλαιγενὴς nihilo plus valet, quam παλαιὸς, quomodo Strepsiades etiam vivus vocatur παλαιογενὴς ab Aristophane Nub. 357. Deinde non video, quare nondum redire cum familia sua in gratiam potuerit Laïus. οὐκ ἄρ' ἔμελλες Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου; Ipse Œdipus, qui filios suos diris devoverat, 65, 344, 484, 777, 890, 1068. tandem exclamat 1715. ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός. POR.

343. ἐπακτὸν Flor. unus. ἐπακτὰν vulgo, quod ἐπακτὴν scriptum in Flor. quinque.

344. Scribendum uno versu ἐγὼ—γάμοις.

οὔτε] οὔτι aliquot codd. quod librarii posuerunt non animadvertentes responsionem particularum οὔτε—δὲ (347). In οὔτε consentiunt Plut. Mor. p. 606 F. schol. Apoll. Rh. 4, 808. Etym. M. p. 285, 26.

345. νόμιμον] γόνιμον Plutarchus.

346. ματέρι Seidlerus. ματρὶ libri.

349. ἔσοδος Seidlerus. εἴσοδος libri.

350. ὄλοιτο τάδ'] Debebat addi ὁ δράσας, pro quo ampliorem posuit descriptionem εἴτε—Οἰδιπόδα.

352. Scribendum uno versu εἴτε τὸ—Οἰδιπόδα.

353. Οἰδιπόδα ex quinque codd. repositum pro Οἰδιπόδαο quod est in Ald. Simili catalexi utitur Helen. 391. ὤλεσεν ὤλεσε Πέργαμα Δαρδανίας.

361. τάρβος codex Kingii, ut Grotius ediderat. Legebatur τάρβους. τάρβος ἐς φόβον τε dictum pro ἐς τάρβος φόβον τε: vide Schæf. ad Greg. Cor. p. 498.

363. ἄστεως] Scribebatur ἄστεος.

365. εἰσήγαγε] εἰσήγαγες Flor. unus. Quod verum esse potest.

368. ἐνετράφην] ἀνετράφην aliquot libri. ἐνετράφην Plut. Mor. p. 526 F.

370. δι' ὄσσων ὄμμ' Ald. MSS. universi cum Eustathio p. 432, 12. qui citat ἔχω. Sed νᾶμ' pro ὄμμ' Musgravius, aptissima loca conferens Herc. Fur. 98. ἀλλ' ἡσύχαζε καὶ δακρυρρόους τέκνων Πηγὰς ἀφαίρει. 626. καὶ νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε. Sophocles dixit πηγὰς δακρύων Antig. 803. παγὰ δακρύων Trach. 852. Ibid. 919. καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα. Noster Herc. Fur. 448. δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν Γραίας ὄσσων ἔτι πηγάς. Adde Alcest. 1088. POR.

371. σὲ Porsonus. σε Ald.

372. ξυρηκὲς] Scribendum ξύρηκες.

μελαγχίμους] μελαγχείμους H.

376. δόμοισι] δώμασι H. et duo alii.

378. τλήμονας] Legebatur τλήμονες, nisi quod τλήμονος duo codd. Recte τλήμονας Brunckius collato Hipp. 1188. Ἱππόλυτος ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων. Bacch. 1339. δέδοκται, πρέσβυ, τλήμονες φυγαί. Electr. 233. ποῦ γῆς ὁ τλήμων, τλήμονας φυγὰς ἔχων;

390. δυσχερές] Aliquot codd. δυστυχές. In scriptura vulgata consentiunt Plut. Mor. p. 605 E. et Stobæus 37. p. 226, 50. Gesn.

391. οὐκ ἔχει παρρησίαν] Intelligitur ὁ φυγάς ex præcedente plurali τί φυγάσιν τὸ δυσχερές. In cod. uno est ἔχειν idque a correctore.

393. τὴν τῶν κρατούντων ἀμαθίαν Plutarch. τὰς τῶν πολιτῶν ἀμαθίας variam lectionem memorat scholiastes. POR.

394. ξυνασοφεῖν] Cum hoc compositum analogiæ contrarium videatur, corrigere voluere Valckenarius ξυμψοφεῖν, Piersonus ξυννοσεῖν. Equidem συννοσεῖν præferrem, si quid mutare auderem. Sed nescio an propter fortiorem antithesin regulas violarit Euripides. POR. V. Lobeckius ad Phryn. p. 630.

395. ἀλλ' ἐς] ὅπου Lucian. vol. 1. p. 710. Plut. V. Demetr. p. 895 A. POR.

399. κακῶν codd. plerique omnes. θεόν Ald.

403. εὖ πρᾶσσε interpretatur μηδαμῶς Valckenærius, et comparat cum ζηλῶ σ' Med. 60. εὐτυχοίης, ὄναιο. Sed obstat, quod notavit Brunckius, particula δ', quam ideo abesse iste mallet; sed eam retinent omnes edd. MSS. Plutarchus p. 606. E. Sextus Empiricus adv. Math. I. 279. Anonymus inter Rhetoras Aldi 2. p. 371, 24. Sensus idem est, qui in pervulgato versu: *Donec eris felix, multos numerabis amicos.* POR.

407. δύναιμ' ἄν, quod utcunque barbarum retinent MSS. et Stobæus, recte emendat Marklandus ad Suppl. 136. Simile mendum ex Æschyli Prom. 757. sustulit Dawesius Misc. Crit. p. 251. POR.

412. θηρῶν] θηρὸς codd. multi. Sed ne memorem ὁμοιοτέλευτον, alterum per se melius. Cum enim Jocasta nesciret, utri ferarum Polynicem assimilarit Adrastus, recte plurali utitur, ut ipsa dicitur infra ensem arripere ἐκ νεκρῶν et νεκρῶν πάρα, 1470. 1593. POR.

416. ματεύων] μαστεύων codices multi et Ald.

ᾗ] ἢ H. aliique.

417. κᾆτά γ'] κᾆτα δ' pars codicum.

420. θηρσὶν B. et Taur. Vulgo θηρσὶ δ'.

ᾔκασεν duo codd. Vulgo εἴκασεν.

426. σπέσθαι codd. multi. ἑσπέσθαι Ald.

427. Post hunc Aldus, plerique editi et omnes MSS. addunt versum: Τυδεῖ τε κἀμοὶ, σύγγαμβρος γάρ ἐστ' ἐμός. Major codicum pars σύγγαμος, quod metro melius, sensui non æque convenit. Hunc autem versum recte ineptum et spurium judicat Jortinus. POR.

447. δή B. et Taur. δέ Ald.

449. τάσσων ἐπέσχον idem est quod τάσσων ἐπαυόμην, ut

Ion, sive quis alius apud Stobæum 20. p. 103. ἐπίσχες ὀργιζόμενος. POR.

451. εἰσεδέξω τειχέων] De hac constructione dixi ad Soph. Aj. 1274.

452. ἀνύουσιν] Atticam formam ἀνύτουσιν reposui, quæ sæpe relicta est, licet aliquando obliterata. Exstat in Sophoclis Antig. 231. 805. Trach. 319. Nostri Bacch. 1100. ἐξανύτω Hipp. 405. Bacch. 1105. Ion. 1085. Nonnunquam dissentiunt codices, ut in Aristoph. Plut. 607. ubi alii MSS. dant ἀνύειν, alii cum duabus primariis editionibus ἀνύτειν. Euripides in editionibus quidem habet ἐξαννέτω Iph. T. 1472. ἐξανύετε Herc. Fur. 626. quod si servas, in metrum peccas, si duplex ττ addis, in linguam. Optime Musgravius, ἐξανιέτω, ἐξανίετε. In Suida, quem Marklandus citat, ἀνύτειν recte præbet MS. C.C.C. Oxon. in Etymologo p. 821, 18. ἀνύτειν et p. 270. 3. διαρύτειν MS. Leidensis apud Gisb. Kœnium ad Gregor. p. 28. Eadem enim est ratio verbi ἀρύτειν. In Cratini trochaico apud Suidam v. ἀναρύτειν (ἀναρρύτειν) ex metri lege correxit Toupius ἀναρύτουσ'. Aristophani Nub. 271. ἀρύτεσθε ex Suida reddidit Brunckius. Eadem forma occurrit apud Pherecratem Athenæi 6. p. 269. D. Locus Platonis a Suida laudatus exstat in primo Legum p. 569 .G. 10. Læmar. 776. F. 3. Francf. Obiter noto, ed. Med. MSS. L. Bat. C.C.C. legere, ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπόθεν, in Suida igitur reponendum ὁπόσον, in Platone ἀρυτόμενος. Photius Lex. MS. Ἥρυγεν. ἠρεύξατο. ἤντλει. Confudit grammaticus, simili literarum forma deceptus, dissimillima verba, ΗΡΥΓΕΝ. ΗΡΥΤΕΝ. Porro ἁνύτουσιν cum spiritu aspero edidi, Mœridi, Herodiano et aliis obsecutus. Hesychius, ab Alberto restitutus, Καθανύσαι. συντελέσαι. et sic MS. a Schowio, magno literarum bono, collatus. POR. De spiritu aspero cf. Phrynich. προπαρ. σοφ. ap. Bekker. anecd. gr. p. 14, 17. Ἁνύειν, δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς· καθήνυσαν γάρ. Cf. Bast. et Schæf. ad Gregor. Cor. p. 71. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 430. MATTH.

456. Γοργόνος vulgo. Valckenærius Γοργοῦς et cum similibus formis comparat. In eleganti Andromedes fragmento, quod servavit Maximus in Dionysium Areopagitam, παρθένου τ' εἰκόνα τινα Ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τειχισμάτων Σοφῆς ἄγαλμα χειρός. Ubi εἰκὼ recte legit Musgravius, sed frustra putat locum interprete indigere. Verba enim sunt Persei, Andro-

meden e longinquo spectantis, quam imaginem esse ex ipso saxo, cui alligata est, sculptam sibi fingit. POR.

δ' om. B.

459. ἐνδέξῃ codices. ἐκδέξῃ Ald.

460. Hunc locum ridet Strattis Phœnissis apud Athenæum 4. p. 160. B. παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφὸν, Ὅταν φακῆν ἕψητε, μὴ 'πιχεῖν μύρον. POR.

462. ἐς] Recte εἰς Ald.

ξυνελθὼν] συνελθόντ' Flor. unus.

463. οἷσιν ἥκει] οἷς συνήκει codd. multi.

464. μηδενὸς codices. μηδαμῶς Ald.

471. καιρόν] καιρὸν ἔχειν dicuntur quæ commodo et loco et tempore fiunt, igitur quæ bona sunt. MATTH.

472. αὐτῷ pauci codd. αὑτῷ Ald.

473. πατρὸς δωμάτων codices. δωμάτων πατρὸς Ald.

474. Ut hic τοὐμὸν καὶ τοῦδε pro τοὐμὸν καὶ τὸ τοῦδε, sic Soph. Œd. C. 606. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; pro τἀμὰ καὶ τὰ ἐκείνων. Sensum recte explicavit Valck. Usitata sunt προσκέπτεσθαι s. προσκοπεῖν τι, ut Med. 457. τὸ σόν γε προσκοπούμενος Andr. 257. κοὐ τὸ σὸν προσκέψομαι. Hic ob vim præpositionis πρό additus est genit. π. δωμάτων, ἐγὼ πρὸ π. δωμ. προύσκεψάμην τοὐμόν τε καὶ τὸ τοῦδε *ego paternæ domui consului, meum et hujusce commodum spectans.* MATTH.

487. αὖ additum ex cod. Kingii.

498. δοκεῖς codd. plerique. Pauci cum Ald. δοκεῖ.

499. 500. His versibus utitur Galenus vol. 8. p. 61.

502. ὀνομάσαι omnes edd. et MSS. Edidi ὀνόμασιν, quod cum sine ν, ut passim fit, scriberetur, facile mutari potuit. λόγος et ἔργον quoties opponantur, præsertim a tragicis, nemo ignorat. Neque raro ὄνομα et ἔργον, ut Orest. 448. ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι. Iph. A. 1121. τοῖς ὀνόμασιν μὲν εὖ λέγεις, τὰ δ' ἔργα σου Οὐκ οἶδ' ὅπως χρή μ' ὀνομάσασαν εὖ λέγειν. Sed hoc vitiosum in hac oppositione alicui fortasse videatur, quod in altero membro nomen est plurale, in altero singulare; in altero additur articulus, in altero omittitur. Verum tales minutias non curiose sectantur tragici. Sophocl. Electr. 59. τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν Ἔργοισι σωθῶ. Ibi quidem λόγοισι citat Eustathius p. 1701, 63. sed λόγῳ retinent Eumathius 9. p. 363. Suidas v. τί γάρ με.

Œd. C. 1187. τά τοι καλῶς Εὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται. Utrumque negligit Œd. C. 782. λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά. Euripides Androm. 264. τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ· ἀλλὰ γὰρ λόγους Κρύψω, τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα. Troad. 1241. τλήμων ἰατρὸς, ὄνομ' ἔχουσα, τἄργα δ' οὔ. Ovid. Amor. 1, 12, 27. *Ergo ego vos rebus duplices pro nomine sensi.* POR.

504. αἰθέρος] Ald. et omnes MSS. ἡλίου πρὸς ἀντολὰς (vel ἀνατολὰς), sed αἰθέρος ex Stobæo 45. p. 322. [45, 3.] probavere viri docti, quod etiam Plutarchus habuisse videtur de Frat. Amore p. 481 A. nam in MS. D. ἡλίου repositum erat, veteri lectione erasa, ut testatur Wyttenbachius. ἀνέλθοιμ' conjuncte veteres editi. POR.

505. ἔνερθε B. et Flor. duo cum Stobæo. ἔνερθεν Ald.

509. πλέον] πλεῖον Ald. et pars codicum.

516. ἐξαιρεῖ Plut. V. Pyrrhi p. 391 B. et Themistius or. 2. p. 37 B. Scribebatur ἐξαίρει, quod apud Themistium quoque legitur or. 16. p. 207 D. Recte Cruserius in Plut. vertit *omne id expugnare verba compta ferrum quod minax possit*, et quod proprie de ferro dici poterat ad orationem, quæ similem vim habet, commode transfertur. MATTH.

519. ἐκείνου Valckenarius. ἐκεῖνο libri.

520. δουλεῦσαι plerique codd. δουλεύσω Ald.

521. μὲν codices. μοι Ald. Eundem versum in Syleo cum dederit Euripides, integrum locum transcribam, ut lectoris animum variis lectionibus et grammaticis minutiis fatigatum suavitate poetica paullisper exhilarem. Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα, Πίμπρη, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου Πίνων κελαινὸν αἷμα, πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. Æschyli locum Prom. 991. indicavit Abreschius; utrumque respexisse videtur Philostratus V. A. 7. 14. p. 291. ὑπὲρ τούτων, εἰ καταλύοι τις αὐτὰ, ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ πέλεκυς, ὡς νικήσει αὐτὸν οὐδὲν τούτων, οὐδὲ ἐς ὁτιοῦν περιελᾷ ψεῦδος. POR.

522. πίμπλαθ'] πέπλασθ' (i. e. πίπλασθ') Ald.

524. Vertit Cicero de Off. 3. 21. *Nam si violandum est jus, regnandi gratia Violandum est; aliis rebus pietatem cole.* Deinde pergit: *Capitalis Eteocles, vel potius Euripides, qui id unum, quod sceleratissimum fuerit, exceperit*; ubi ineptum

additamentum esse ea verba, *vel potius Euripides*, recte monuit Wyttenbachius Bibl. Crit. Part. 3. pag. 30. Confer Tusc. 1, 44. *Magna culpa Pelopis*. POR.

526. μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις κ. pro ἐπ' ἔργοις μὴ καλοῖς dictum, ut Hec. 850. νόμων γραφαὶ εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις pro εἴργ. μὴ χρῆσθαι κατὰ γν. τρόποις. MATTH.

527. τόδ' B. et Flor. unus. τοῦτ' Ald.

528. Ovid. Met. 6. 28. *non omnia grandior ætas, Quæ fugiamus, habet; seris venit usus ab annis.* Ad Sophoclis Scyrias, πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά, respexisse Euripidem putat Valckenærius; ad Euripidem respexit, opinor, Aristophanes Vesp. 439. εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά; POR. De Aristophane fallitur Porsonus. Nam Vespæ aliquot annis priores sunt Phœnissis.

529. ἡμπειρία] ἐμπειρίᾳ varia lectio ab scholiasta memorata.

530. δεῖξαι nunc legitur ex Stobæo 115, 1. Libri λέξαι, consentiente Sexto Empir. p. 229. Luciano Amor. c. 25. Aspasio ad Aristot. Eth. Nic. fol. 32 a. Theodosio gramm. p. 31, 26. et scholiasta Dionysii Thracis p. 731, 17. ed. Bekk. Quod revocandum est nec fides habenda Stobæo, quem ex tot aliis locis cognoscitur frequentia commisisse memoriæ peccata.

532. φιλοτιμίας] πλεονεξίας citat Dion Chrysostomus Or. 17. p. 249. B. vel memoriæ vitio vel librarii. Simile quid accidit Hec. 611. Φιλοτιμίας, præter codices, defendunt Plutarchus in Sylla p. 453 B. Gregorius Nazianz. Epist. 43. Ælianus apud Suidam v. παράφορος. Συνενθουσιῶντες αὐτοῖς, καὶ τῇ παραφόρῳ τῇδε φιλοτιμίᾳ, τῇ κακίστῃ δαιμόνων ἐκριπισθέντες ἀπολώλασιν. Ubi Portus rem melius gessit, quam Kusterius. POR. Vocabulo πλεονεξία tragici non utuntur. Nam Iphig. A. v. 509. non est scriptus ab Euripide.

534. ἐσῆλθε] Recte εἰσῆλθε Ald.

χρωμένων] κτωμένων Flor. unus.

535. κάλλιον] κάλλιστον codd. plures.

537. συμμάχους τε συμμάχοις] ξυμμάχους τε ξυμμάχοις Ald. Mutatum ex aliquot codd. et Clem. Al. Strom. 5. p. 663. Plut. Mor. p. 481 A. 643 F.

538. νόμιμον] Speciosam sed falsam lectionem μόνιμον præbet Plutarchus p. 481 A. POR.

539. πλέονι δ' ἀεὶ] πλείονι δ' αἰεὶ Ald. et pars codd.

540. ἐχθρᾶς θ' (δ' Ald. et aliquot codd.) ἡμέρας] ἐπιπόνων ἁμερᾶν ex Soph. Tr. 654. conferunt interpretes. ἔχθρας θ' ἡμέρα Aristot. Eudem. 7, 1.

543. βλέφαρον explicat Eichstaedt. Quæst. phil. spec. p. 16. MATTH.

544. βαδίζει] βαδίζειν Ald. et aliquot codd.

546. Ridet Strattis Phœnissis apud Polluc. 9, 124. εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε. POR.

547. ἔχειν Eusebius Præp. Evang. 6. p. 259 C. Theodoretus Therap. 4. p. 62, 49. Recte, opinor, observat Valckenærius, Euripidem in hac formula participio semper uti; quapropter in versu sequenti, sive ἀπονεῖμαι cum Aldo et MSS. quibusdam leges, sive ἀπονέμειν cum Bodleianis, Leidensibus, C. J. L. errabis. In temporum rationem peccant νείμας et ἀπονείμας. Ac poteris quidem ἀπονέμων, sed leviori mutatione ἀπονεμεῖς dedi, ut quasi de novo initium faciat, sicut Hec. 848. εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς, Στρατῷ τε μὴ δόξαιμι· ubi poterat ab ὥστε verbum suspendere, non ab εἴ πως, et scribere μὴ δόξαι 'μέ. POR.

554. τοῖς γε σώφροσιν] Aliquot codd. τοῖσι σώφροσιν. Vulgatum est apud Clem. Al. Strom. 6. p. 751. et Stobæum 95, 5.

557. Post hunc sequebatur versus quidem Euripideus, sed ex alia tragœdia adscriptus, et merito a Valckenærio damnatus, Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος. Citatur, notante viro summo, a Plutarcho Consol. ad Apollon. p. 104. A. et Inonis fragmento præponitur, unde et hunc eodem pertinere conjicit. Eadem fere verba Sextus Empiricus A. M. 11. 54. Electræ versui 949. præponit, cum debuisset scribere, ὁ δ' ὄλβος ἄδικος καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνών. Errores vero innumeri ex permiscendis similis sententiæ excerptis provenere. Idem Sextus 6. 15. laudat, ut ex Aristoph. Nub. 958. Λέξω τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς, ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον. Verum is Teleclidæ est versus apud Athen. 6. p. 268 B. POR.

564. αἰχμαλωτίδας] Scribendum αἰχμαλώτιδας.

566. ὀδυνηρὸς] δαπανηρὸς varia lectio apud scholiastam.

567. Et hunc versum spurium judicat Valckenærius, dissentiente Brunckio. Equidem non inficior, languidulum esse; sed, eo resecto, nimis abrupta erit sententia. Vide igitur an

legendum sit, κεκλήσεται Θήβαισι. In Suppl. 915. pro γενέσθαι veram lectionem servavit Stobæus p. 3. κεκλῆσθαι. POR. Partem tantum veri vidit Valckenarius: neque enim animadvertit præcedentem versum ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ πλοῦτος ὃν ζητεῖς ἔχειν non magis quam alterum illum scribi ab Euripide potuisse. Utroque igitur ejecto Jocastæ ad Eteoclem oratio gravissimis ut fert in hujusmodi locis mos tragicorum, finitur verbis 561—565. quæ absurdum fuisset tam jejuna debilitari appendice, in qua nullus plane animi motus conspicitur.

569. ἀνήψατο] ἠμείψατο codd. multi, unus ἀμείψατο.

570. πόλιν] πάτραν Œnomaus Eusebii Præp. Ev. 6. p. 259 C.

572. πῶς ἀναστήσεις Ald. MSS. Sed ἀναστῆσαι Euripidis ætate erat, *dejectum erigere*; literam igitur restitui, e MSS. infra 1672. restituendam. In Aristoph. Plut. 453. τρόπαιον ἂν στήσαιτο postulat syntaxis. POR.

573. κατάρξῃ Ald. κατάρξεις plerique MSS. κατάρξῃς alii; sed Cant. recte κατάρξει. POR.

πάτραν] γρ. πόλιν Aug. unus.

574. Libri καὶ. κεἰς Valckenarius. Sed scribendum κἀς eademque crasis, quam apud Aristoph. Acharn. 184. Av. 949. servarunt libri optimi, restituenda infra 1064. 1660. Alc. 841. Tr. 474. Bacch. 743. Hel. 402. 881. 1558. Ion. 1572. Herc. 1276.

577. γένοιθ' aliquot codd. Plerique cum Ald. γένοιτ' ἄν.

γένοιθ' ὑφ'] γένοιτ' ἀφ' Dobræus.

578. ὑπερδράμῃ] Sic pro ὑπεκδράμῃ Grotius, vel ex MS. vel e Canteri conjectura, et sic legisse scholiasten patet ex interpretatione ejus, ὑπέρτερα γένηται. POR.

584. ἀμαθία] ἀμαθίαι aliquot codd. et scholiasta.

585. αἴσχιστον B. ἔχθιστον Ald.

588. ἔθ' ἁγὼν Musgravius. ἔστ' ἐγὼν libri.

589. σὺν μέσῳ] Antiquum scribendi modum σὐμμέσῳ servarunt H. et duo alii.

591. ὥστε με] Scribendum ὥστ' ἐμὲ ex Flor. uno.

σκήπτρων] σκῆπτρον B. aliique non pauci. Quod librarius aliquis posuit usitatæ recentioribus Græcis verbi κρατεῖν constructioni assuetus. Eodem modo peccatum v. 1253. ubi libri multi σκῆπτρον κρατεῖς pro σκήπτρων κρατεῖς.

594. τίς B. aliique multi. τίς δ' Ald.

596. βεβηκὼς Musgravius. βέβηκας libri.

χέρας] χεῖρας Ald. et pars codicum.

600. κομπὸς] κόμπος Aug. unus et Etym. M. p. 527, 47.

603. πλεῖον codices. πλεῖστον Ald.

606. θεῶν τῶν λευκοπώλων] Zethum intelligit et Amphionem arcis Thebanæ conditores. Herc. f. 29. τὼ λευκοπώλω πρὶν τυραννῆσαι χθονὸς, | Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός.

607. ἐξελαυνόμεσθα] ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ Ald. et aliquot codd.

ἐξελῶν] Id est ἐξελάσων. ἐξελών codd. quidam et Ald.

608. γ', ὦ] γε σῇ ὦ Ald. et aliquot codd.

610. κατακτενῶ H. cum duobus aliis. κατακτανῶ Ald.

γε] σε B. et Mosq. unus: "sed commodius abest pronomen, utpote ex μ' repetitum; neque otiosa est particula. Æschyl. Prom. 73. ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. Euripid. Heraclid. 642. μάλιστα· καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε." POR.

612. θέμις Grotius. θεμιτόν libri.

614. ἔξιθι] ἔξελθε Aug. unus.

615. ἔξιμεν Musgravius. ἔξειμι libri.

δέ] δέ γε codd. aliquot.

εἰσιδεῖν codices tantum non omnes. ἰδεῖν Ald.

617. ἀνακαλεῖς] γ' addunt aliquot codd. et Ald.

619. πόλλ' ἀθλία] πολλά γ' ἄθλια Ald. et pars codicum.

623. αὐτὸ σημανεῖ Eteocli tribuit Ald. Correctum ex cod. Leidensi uno.

624. Ἐρινῦς] Scribebatur Ἐριννῦς.

628. γεγώς] μολών Flor. duo. μολῶν Taur.

629. μὴ 'μὲ Porsonus. μή με libri.

τόνδε δ' R. et Flor. quattuor. τόνδ' Ald. Proximum versum, οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός, recte delet Valckenarius.

635. Θηβαίας] Θηβαίων codices multi.

636. ἔξιθ' codices. ἔξελθ' Ald. Eandem corruptelam notavimus v. 614.

Πολυνείκη] Scribebatur Πολυνείκην.

640. ἀδάματον] Scribebatur ἀδάμαστον.

πέσημα δίκε nihil aliud est nisi ἔπεσε, et quod ad μόσχος referendum erat, accommodatum est voci πέσημα, ἀδάμαστον pro ἀδάμαστος μόσχος. MATTH.

642. κατοικίσαι scholiasta. κατῴκισε vel κατῴκησε libri. Alterum est in H. et Ald.

643. μὲν] Scribendum νιν, quod in μιν corruptum postea in

μὲν abiit. Vitium animadvertit Valckenarius, qui μιν corrigebat contra morem tragicorum. Vid. ad Soph. El. 528. νιν in μιν corrupti exempla sunt apud Euripidem Hipp. 1254. Andr. 1136. Iph. T. 1250.

644. πυροφόρ' Ἀόνων] πυροφόρα δόμων libri. Correxit Valckenarius collato Apoll. Rh. 3, 1184. Moscho 4, 37. aliisque locis poetarum.

646. γύας] γαίας Ald. γᾶς codd. plures. Alii γυίας, quod γύας scribendum esse vidit Valckenarius.

648. βαθυσπόρους] γυίας addunt Ald. et codd., nisi quod in Aug. uno γύας, superscripto χώρας, quod Flor. duo in textu habent. Recte omittit codex Kingii: est enim diversa lectio ad γαίας v. 646. adscripta: nisi ex v. 669. illatum credere malis.

649. τέκετο B. aliique. τέκε Ald.

650. Exciderunt syllabæ tres – ᴗ – . γάμοις Brunckius. γάμοισι libri.

652—656. Hæc in duos versus sunt conjungenda, alterum ἑλικτὸς—ἐνώτισεν, alterum βάκχιον—εὐίοις.

651. Euripidea verba obscuriora illustrat narratio Mnaseæ Patarensis, quam soli scholiastæ debemus: Bacchum, de matre cadentem, κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν, et ramis obductum illæsum conservavit. Dicitur Bacchus ap. Orph. h. 46. Περικιόνιος, mystico sensu, sed nominis originem ex antiquissima historia repetiit Mnaseas. Origo vero fabulæ, quam Euripides sequitur, in iis esse videtur, quæ de Osiride narrant Ægyptii ap. Plut. de Is. et Os. §. 15. p. 38. arcam, cui Osiris fuerat inclusus, fluctibus ad littus expulsam ericæ insedisse. Pleraque, quæ de Osiride narrabantur, aut in ejus honorem fiebant, ab Orpheo vel Melampode sunt in Bacchum Thebanum translata. Hæc fere VALCK.

654. ἐνώτισεν] Hanc vocem frustra suspectam habet Valckenærius. Hesychius, ipso fatente, hinc sumsit, Ἐνώτισε. τὰ νῶτα περιεσκέπασεν. Bene advocat Musgravius Herc. F. 361. ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας Δεινῷ χάσματι θηρός. Sensu cognato idem verbum adhibet Æschylus Agam. 296. ὑπερτελής τε, πόντον ὥστε νωτίσαι, de lampade maris superficiem illuminante. De Sphingis ala νώτισμα θηρὸς dixit Tragicus apud Plutarchum Stobæi 62. p. 403, 1. POR.

655. Βάκχιον] Βακχεῖον Ald. et MSS. plerique. POR.

656. Εὐβοΐοις Ald. Εὐΐοις multi codices cum scholiaste. Εὐΐαις Cant. M. R. POR.

659. ἔνυδρα] εὔυδρα pars codicum.

665. ὠλένας repositum ex aliquot codicibus. ὠλένης Flor. Ceteri codd. et Ald. ὠλέναις.

667. φραδαῖς codex Kingii. φραδαῖσι vel φραδαῖσιν codd. ceteri et Ald.

671—675. Duo versus, alter πάνοπλον—φίλᾳ, alter αἵματος —πνοαῖς.

673. γᾷ φίλᾳ codex Kingii. φίλᾳ γᾷ Ald.

674. εὐειλοισι Musgravius. εὐηλίοισι codd. plerique. Pauci εὐηλίησι cum Ald.

679. Fortasse delendum ἐκάλεσ'.

682. σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν, ᾇ (αἱ Flor. duo) διώνυμοι θεαὶ—] Quod Euripides scripserat ΣΟΙ et ΑΙ, quum per se ambiguum sit utrum σοὶ et ᾇ an σῷ et αἱ significet, scholiastæ dubitarunt utra lectio præferenda esset. σῷ et αἱ qui probarunt, sic sunt interpretati, τῷ ἐκγόνῳ σου, τῷ Κάδμῳ, αἱ θεαὶ κατέκτισαν τὰς Θήβας. Sed sententia postulat ut Cadmus Thebas condidisse dicatur: ex quo sequitur recte habere vulgatam scripturam librorum.

683. διώνυμοι] Scholiasta, Διωνύμους λέγει τὰς θεὰς, ἢ διὰ τὸ ἑκάστῃ δύο ὀνόματα εἶναι, τήν τε γὰρ Δήμητραν, καὶ Γῆν καλοῦσι· τήν τε Περσεφόνην, καὶ Κόρην· ἢ ἐπειδὴ δύο ἦσαν, καὶ δύο ὀνόματα εἶχον. τὴν οὖν Περσεφόνην πάντων ἄνασσαν καλεῖ· τὴν δὲ Δήμητραν πάντων τροφόν. Vera videtur altera interpretatio, ut nihil amplius significet quam δισσαί.

686. πάντων ἄνασσα, πάντων codices. ἁπάντων ἄνασσ', ἁπάντων Ald.

687. ἐκτήσαντο B. cum novem aliis, quod metro iambico aptari potest tollendo augmento. Pauci cum Ald. ἐκτίσαντο. In B. adscriptum gl. κατῴκισαν, in aliis ἔκτισαν, ᾤκησαν. Eodem fere redeunt explicationes scholiastarum. ἐκτίσαντο, quod pro ᾤκισαν unus ex scholiastis accepit, manifestum est ex ἐκτήσαντο esse depravatum, quocum tamen dativus ᾇ construi nequit, qui in ἃν mutandus foret, si recte haberet ἐκτήσαντο. Sed ipsa metri perversitas valde suspectum reddit totum hoc πάντων ἄνασσα, πάντων δὲ Γᾶ τροφὸς ἐκτήσαντο, cujus loco longe alia verba posuisse videtur Euripides, adaptata præcedenti dativo ᾇ. Cetera recte interpretati sunt scholiastæ. Respicitur enim ad

fabulam de terra Thebana Proserpinæ ab Jove dotis loco donata, ubi cum Cerere matre habitaverit.

πυρφόρους] Libri multi πυροφόρους, unus etiam πυρηφόρους. Utramque lectionem explicat scholiasta. πυρφόρον θεὰν Δήμητρα dixit Suppl. 260.

701. εὖρον] Scribendum ηὖρον.

702. Constructionem minus percepit Valckenærius. Subauditur ἐμαυτόν. Aristoph. Lysistr. 469. τί τοῖσδε σαυτὸν εἰς λόγους τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις. POR.

704. πεποιθέναι Ald. sed πεποιθότα prope omnes MSS. Qui mutavit, τε priorem ad præcedentia referebat, cum ad sequentia referre oporteret. Neque figura Oropismus hic fingenda est, qualis in χαίρω σ' ἐληλυθότα. POR.

707. Idem fere versus Soph. Trach. 78. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ. POR.

709. δή τί Guelph. Vulgo δή τι.

710. πύργοισι] Corrigendum videtur πυκνοῖσι cum Reiskio.

717. Ἄργος] τἄργος B. et duo alii.

720. ἔσω Flor. duo. εἴσω Ald.

724. προσβάλοιμεν] προσβάλοιμ' ἂν codd. multi.

728. προσβάλω] προσβάλλω Ald. et Flor. unus.

730. γέ codices: δέ Ald.

733. πέφρακται] Scribendum πέφαρκται.

734. πολεμίοισι δῶ quinque codd. Alii πολεμίοις δώσω. In H. et Ald. πολεμίοισι δώσω.

738. προστετάχθαι] προστέτακται varia lectio apud scholiastam.

739. Legebatur λόχων ἀνάσσειν. λόχων ἄνακτας edidi e conjectura, quia nec asyndeton ἀνάσσειν—προσκεῖσθαι ferri posse existimabam, et id quod secundarium est, λόχων ἀνάσσειν, non debere eodem modo efferri, quo id, quod caput rei est, ἑπτὰ προσκ. π. λόχων ἀνάσσειν huc irrepsisse videtur e v. 742. MATTH.

745. ξυστρατηγούς] ξυστρατήγους B.

748. H, Aug. d. et Ald. ἔσται τάδ'· ἐλθὼν δ' ἑπτάπυλον ἐς πόλιν. MS. C. C. C. ἔ. τ. ἐλθὼν δ' ἑπτάπυργον ἐς πόλιν, item, omisso δ', Flor. 2. 33. Taur. Flor. A. Leidd. Mosqu. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21, 34. Aug. b. ἔ. τ. ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολών, in quo δ' post ἑπτάπυργον male inserunt Flor. A. et 10. Prope accedit Paris. A. [quem nos litera B. designamus] ἔσται

τάδ', ἑπτάπυλον δ' ἐς πόλιν μολών. ἑπτάπυλον e glossa ortum esse, ex eo patet, quod in Leid. B. Mosqu. Gu. supra ἑπτάπυργον scriptum est ἀντὶ τοῦ ἑπτάπυλον. in Florr. etiam omnibus glossa est ἑπτάπυλον. δ' aliunde insertum incerta ejus sedes indicat; est vero ea orationis forma, quam attigi ad v. 474. μολὼν an ἐλθὼν glossæ majorem speciem habeat, vix quisquam dubitet. Sed, ut jam monuit schol., absurde Eteocles se in urbem iturum dicit, qui jam in urbe erat: itaque Musgr. pro πόλιν leg. conjecit κύκλον, *murorum ambitum*, quam conjecturam receperunt Brunck. et Porson. Sed etsi κύκλος τείχους vel τειχέων dicatur, κύκλον per se pro mœnibus inveniri vix puto. Valckenaerio Euripides ad Æsch. S. c. Th. 286. ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἕξ — — εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολὼν respiciens aciem judicandi minus intendisse videtur. MATTH.

751. διατριβὴ πολλὴ λέγειν] Notat Æschylum, qui singulos duces enumeravit in Septem ad Thebas.

754. ἀντῆρη] Typothetæ error pro ἀντήρη.

755. Qui sequebatur versus 756. κτανεῖν θ' ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν, eum hic et infra 1376. delendum esse vidit Valckenarius.

757. et 759. δ' aliquot codd. τ' Ald.

761. εἶ] σὺ addunt codd. multi.

765. κατακτενεῖ Porsonus. κατακτανεῖ libri.

766. ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν codd. plerique. ἡμῖν ἀργόν ἐστιν B.H. et Ald. Similia optimorum librorum peccata indicavi ad Aristoph. Av. 386. ἡμίν et ὑμίν nusquam dixit Euripides.

769. αὐτεπώνυμον] ἀντεπώνυμον Ald. et pars codicum.

770. Μενοικέα—δεῦρο πέμψω λαβόντα Τειρεσίαν, *Menœceum cum Tiresia huc arcessam.* Frustra Valckenaerius ἄξοντα. MATTH.

771. ἐς] εἰς H. aliique nonnulli, non Ald.

775. Excidit comma post τἀμά.

778. εἶπον codices tantum non omnes. αὐδῶ Ald. ex v. 568.

781. ὁρμῶμεν] ὁρμώμεθ' undecim codd.

783. διασῶσαι] διασώζειν H. aliique nonnulli cum Ald.

784—824. ὦ— | καὶ—παρά- | μουσος— | νεάνιδος— | καταπνεύματα — | μοῦσαν — | ἀλλὰ — | ἐπιπνεύσας — | κῶμον — | οὐδ'— | ἅρμασι— | μώνυχα— | ἱππείαισι— | σπαρτῶν— | ἀντίπαλον — | χαλκῷ — | μήσατο — | Λαβδακίδαις— | ὦ— | νάπος

— | ὄμμα— | λόχευμ'— | ὤφελες— | ἔκβολον— | μηδὲ— | τέρας— | Σφιγγὸς— | ἅ ποτε— | τείχεσι— | ἐς— | Καδμείοις— | δυσδαίμων— | Οἰδίποδος— | οὐ γὰρ— | οὐδ'— | μιάσμα— | ἡ δὲ — | ἔτεκες — | βάρβαρον — | ἐδάην ἐδάην — | τὰν— | φοινικολόφοιο— | γένναν— | Θήβαις— | Ἁρμονίας— | ἦλθον— | τείχεα— | τᾶς— | ὕπο—ἀνέστα Ald.

785. κατέχει Mosq. unus. κατέχῃ Ald.

787. οὐκ] οὐδ' Heathius non male.

καλλιχόροις στεφάνοισι jungendum cum βόστρυχον ἀμπετάσας explico *coronas habens, coronis caput redimitus.* MATTH. Rectius hæc interpretatur Musgravius " στεφάνοισι recte interpretatur Heathius eo sensu, quo Ovidius *vulgi coronam* dixit Metam. 13, 1. Homerus, citatus etiam ab Heathio, Il. 14, 736.

πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε.

Ubi scholiastes: πανταχόθεν γάρ σε περιεκυκλώσαντο οἱ πόλεμοι. Loci igitur sententia hæc est: *nec in pulchros choros ducentibus circulis juventutis,* i. e. juvenum et puellarum." Sic καλλίπαιδα στέφανον dixit Euripides Herc. f. 839.

ὥρας Flor. tres et scholiasta. ὥραις Ald.

788. λοτοῦ quosdam hic mendose legere notat Eustathius p. 344, 36. bene vero Atticam formam μέλπει servavit. POR. μέλπῃ Ald.

κατὰ πνεύματα] καταπνεύματα H. aliique nonnulli cum Ald.

χοροποιοὶ ex paucis codd. repositum. Major pars codicum et Ald. χαροποιὸς, quod alteri illi etiam alibi interdum substituerunt librarii: vid. ad Hecub. 916. Aristoph. Ran. 353.

789. Ob v. 794 sq. Ἀργείους ἐπιπνεύσας Σπαρτῶν γέννᾳ verior videtur Musgravii interpretatio, *Argivos incitans in Thebes,* Asopi filiæ, *sobolem,* quam Valcken. *Argivis cædis inspirans amorem,* quæ etiam per se paulo durior est. αἷμα Θήβας dictum, ut αἷμα θεῶν Med. 1246. MATTH.

791. οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ edd. et codd. quam lectionem recte explicant scholia. Quia in secundo membro δινεύεις subjectum sibi habeat accusativum πῶλον, in priore neutra significatione positum sit, Musgr. legendum censet οὐ πόδα θυρσομανῆ. MATTH.

ἀλλ' om. Ald. et pars codicum.

792. ψαλίοις novem minimum codices et Thom. M. s. ψάλιον. ψαλίων (vel ψαλλίων) B.H. aliique cum Ald. Valckenærius ita locum interpunxit: ἅρμασι, καὶ ψαλίοις, τετραβάμοσι, μ.

π. ut τετραβάμοσι ad solum ἅρμασι, non ad ψαλίοις, referendum esse indicaret. Ejus transpositionis nullum aliud exemplum in tragicis inveni, in epicis hæc: Il. ο', 244. τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ. Hesiod. ἔργ. 375. ed. Brunck. οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα, κτητὴν, οὐ γαμετήν. Quum vero semel improprie de curru dictum esset, quod proprie equis convenit, τετραβάμονα ἅρματα, idem epitheton ad ψάλια relatum est, ad quæ non magis proprie pertinet. MATTH.

μώνυχα πῶλον] μώνυχα πώλων Ald. μωνύχων πώλων B. aliique nonnulli. Alii μωνύχων πῶλον.

'Ισμηνοῦ τ'] τ' om. Ald. et aliquot codd.

794. 'Αργείους] 'Αργείοις aliquot codd.

795. γέννᾳ] γέννα codd. plerique.

796. θίασον dixit producta syllaba prima in arsi dactylica, ut ἱερὸς et alia apud epicos.

εὔοπλον ex aliquot codd. restitutum pro ἔνοπλον, quod est in Ald.

797. τείχεα] χαλκῷ κοσμήσας addunt Ald. et codd. uno excepto Kingii, qui cum scholiasta metrico consentire solet, cujus hæc est ad h. l. annotatio, περισσὸν ἐνταῦθα τὸ χαλκῷ κοσμήσας· διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. quomodo Triclinius loqui solet.

800. Λαβδακίδαις libri. Correxit Canterus qui Λαβδακίδαισι posuit. Systema dactylicum finitur versu parœmiaco ut infra v. 1529. 1564. apud Aristoph. Nub. 290.

803. 'Ιοκάστας B. aliique multi. 'Ιοκάστης Ald.

804. Οἰδιπόδαν B. et Taur. Οἰδίποδα Ald.

805. Huc respexit schol. Venet. Hom. Il. Β, 45. MATTH.

808. ἐν additum ex cod. Kingii.

χαλαῖσι codd. multi. χηλαῖς Ald.

810. γένναν magno intervallo sejunctum a Καδμογενῆ, quæ eo durior est verborum collocatio, quum proximum τὰν non ad γένναν, sed ad Σφίγγα sit referendum.

κατὰ χθονὸς codd. plerique. καταχθόνιος Ald.

813. Οἰδιπόδα] Οἰδίποδος Ald. et aliquot codd.

815. νόμιμον Marklandus. νόμιμοι Ald.

ποτε additum ex codice Grotii. τοι est in codice Kingii. Utrumque ex conjectura grammaticorum additum videtur, quarum priorem prætuli alteri.

816. μιάσματα male excusum pro μίασμά τε. τε autem additum ex codice Kingii.

817. λέχος Brunckius. εἰς λέχος libri. Soph. Aj. 491. τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον comparat Porsonus.

821. Θήβας Valckenarius. Libri Θήβαις, quod revocandum, nisi quis Θήβᾳ malit. Nam probabilior sane est numerus singularis, quo in reliqua hujus carminis parte utitur poeta.

823. ἤλυθον aliquot codd. Ceteri cum Ald. ἦλθον.

824. πύργοι ἀνέσταν B.H. aliique nonnulli. πύργος ἀνέστα Ald. πύργοι διδύμων ποταμῶν est urbs διπόταμος.

826. ἃ πεδίον] ἀμπεδίον quattuor codd.

827. πρόπαρ] πρόπαν H.

832. ἑτέραις] ἑτέροις Ald. Correctum ex aliquot codd.

833. Ἄρεος (debebat Ἄρεως) Porsonus. Libri ἀρηΐοις.

834. πάροιθε] προπάροιθε Ald. et pars codicum.

835. ναυτίλοισιν quattuor codices. Plerique ναυβάταισιν cum Ald. Unus ναυάταισιν, tres ναύταισιν.

836. πέδον] πεδίον Ald. et codd. plerique.

838. κλήρους] Eustath. ad Iliad. γ. p. 317, 52. Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις καὶ μαντικάς τινας ψήφους κλήρους καλεῖ, ἃς φασὶ, δέλτοις παρεσημειοῦντο, ἔν τε πτήσεσιν ὀρνίθων καὶ λοιποῖς. Κλήρους hic Spanhem. ad Callim. in Pall. p. 626. recte interpretatur *tabellas vaticiniorum*. Mopsus Pindaro Pyth. 4, 338. dicitur μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖσι. VALCK.

τέ μοι] Codices partim τ' ἐμοί.

842. ἄστεως codd. multi. Alii ἄστεος cum Ald.

843. ὡς ἐμὸν] ὡς τοὐμὸν Ald. et codd. quidam. ὥς τ' ἐμὸν Flor. duo.

847. ὡς πᾶσ' ἀπήνη πούς τε πρεσβύτου φιλεῖ χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα] Locus a multis frustra tentatus. Recte Schæferus "Vulgata videtur sana. Sic vertam: *semper* (s. *omnis*) *enim senex, sive curru vehatur, sive pedibus incedat, libenter exspectat alienæ manus levationem*."

851. ἆπος Flor. unus cum scholiasta et Eustathio p. 381, 19. ἄπος H. et duo alii. ἀπὸ σ' Flor. unus. ἄποσ' Taur. Ceteri κᾶπος cum Ald.

852. παρεῖμαι] πάρειμι Ald. et aliquot codd. inter quos sunt B.H. Veram scripturam etiam scholiasta memorat. Sic Bacch. 634. κόπου δ' ὕπο διαμεθεὶς ξίφος παρεῖται.

γοῦν] Male aliquot non optimi codices γῆς vel γᾶς. γοῦν dicit Tiresias confirmans quæ de viæ molestia exhaustisque per eam

senis viribus dixerat Creon. Male Porsonus γοῦν', quod γόνατ' dicendum fuisset e more tragicorum. Vid. Elmsl. ad Med. 324.

853. δεῦρ' ἐκκομισθεὶς] δεῦρο κομισθεὶς H.

857. ἀπαρχὰς] ἀπαρχὴν Flor. unus.

864. μάλιστα] κάλλιστα B.

865. κλῃτὰς (id est κλῄσαν) codd. plerique. κλείσας H, Flor. tres et Ald.

868. 'τεκνώθη] Hesych. ἐτεκνώθη: τέκνον ἔσχε. Suppl. 1091. ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους comparavit Porsonus.

871. σόφισμα κἀπίδειξις] Intelligendum εἰσί.

κἀπίδειξις] Furore illo Œdipi, quo se ipse visu privavit, potentiam suam Græciæ declararunt dii: quo sensu solenne est ἐπιδείκνυσθαί τινί τι. MATTH.

'Ελλάδι] Aliquot codd. 'Ελλάδος.

872. χρόνῳ] Ἵν' ἀμνήμων τύχῃ γένοιτο, ut loquitur supra v. 64. MATTH.

874. γέρα B. aliique pauci. γέρας Ald.

877. προσητιμασμένος una voce codices tres. προητιμασμένος unus.

878. ἀγὼ] Vid. ad Andr. 660.

τί οὐ H. et tres quattuorve alii codd. cum Ald. In codd. ceteris omissum est οὐ. Tum plerique omnes cum Ald. ὁποῖα præbent, quod Flor. trium et Aug. unius auctoritate in ποῖα ab editoribus est mutatum. His codicum lectionibus inter se comparatis manifestum est antiquissimam scripturam fuisse ΤΙ ΔΡΩΝΟΠΟΙΑ quæ male pro τί δρῶν ὁποῖα est accepta, quum τί δρῶν οὐ, ποῖα significet, quod ipsum servavit codex Harleianus. Hoc igitur restituendum. οὐ autem post δρῶν posuit Euripides quo hiatum vitaret, non vitiosum quidem illum — nam τί οὖν tragici quoque dixerunt — sed tamen vitatum quantum fieri potuit. τί μὴ δρῶν, conjectura librarii alicujus, annotata in duobus codicibus.

879. ἐς] Recte εἰς Ald.

ἔχθος] ὄχλον varia lectio apud scholiastam.

881. περὶ codices. παρὰ Ald.

884. πόλις codices. πόλι Ald.

885. λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι Porsonus. λόγοισι τοῖς ἐμοῖς τις libri.

888. δαιμονῶντας codd. plerique. δαιμονοῦντας Ald.

κἀνατρέψοντας] *κἀνατρέψαντας* pars codicum, inter quos B, cum Ald. Alii quidam *κἀναστρέψαντας*, quod est in H.

891. *οὔτ'* codices multi. *οὐδ'* Ald.

897. *μ'* ex aliquot codd. additum.

900. *θέλω*] *θέλων* B. et duo alii.

902. *μ' ἄλλο*] *μᾶλλο* Harl. *μᾶλλον* H. et sex alii cum scholiasta.

906. *σου*] *που* Flor. duo.

909. *τούτου* codd. multi. *τοῦτο* Ald.

915. *τί φῄς; ἐμὸν παῖδ' ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις;* varia lectio apud scholiastam.

916. Ineptum est *πέφυκε*. Quid dici debuerit bene perspexit Reiskius, qui *πέφαγκα* conjecit. Sed scribendum *πέφηνε*.

920. *οὐκέτ' αὐτὸς* libri. Articulum addidit Valckenarius.

921. *μαντευμάτων*] *θεσπισμάτων* H. et duo alii cum Ald. ex v. 903.

922. *ἀλήθει'*] Libri vel *ἀλήθει'*, quod est in H, vel *ἡ ἀλήθει'*, ut Ald., vel *ἡ 'λήθει'*.

923. *τριχὸς γερασμίου* Flor. duo.

924. *προσπίτνεις*] Scribebatur *προσπιτνεῖς*.

δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά] Hunc versum corruptum judicarunt viri docti. Mihi nihil mutandum videtur. Petere a Tiresia voluerat Creon, ne exitium filii ab ipso posceret, itaque ut filium servaret. Quum vero in fatis esset, ut, nisi Hæmon immolaretur, urbs exscinderetur, qui illud petebat Creon, simul dici poterat petere id, quod fato destinatum erat, id est, excidium urbis. MATTH. Vulgatam, quæ optime habet, sic verto: *petis rem urbi perniciosam* (filii salutem), *quam tenere* (s. *servare*) *non poteris*. SCHÆF.

925. *πόλει δὲ* codices plerique, adscripto *τοῖς πολίταις*. In Ald. *πολίταις*.

λέξῃς] *λέξεις* B. aliique nonnulli.

926. *σιωπήσαιμεν ἂν* codd. plerique. *σιωπήσαιμ' ἂν* Ald.

927. *κατακτενεῖς*] *κατακτανεῖς* Ald. et pars codicum.

931. *θαλάμαις*] *θαλάμοις* H. et Ald.

934. *Κάδμου*] *Κάδμῳ* Valckenarius. Vix opus. *Κάδμου μηνίματα* dictum est, ut *νερτέρων δωρήματα* Orest. 123. *εὔγματα Παλλάδος* Soph. Antig. 1185. ab *δωρεῖσθαί τι τινί*, *εὔχεσθαι τινί*. Simile est infra 1389. *διὰ φίλων ὀρρωδίαν* ab *ὀρρωδεῖν* s. *δεδιέναι*

τινί. Nec obstat alter genitivus Ἄρεος. Sæpe enim duo genitivi diversa vi uni verbo vel substantivo adduntur. Vid. Gramm. Gr. §. 314. Schæfer. ad Soph. Aj. 53. MATTH.

936. Ἄρῃ Flor. duo. Scribebatur Ἄρην.

939. ὑμῖν] ἡμῖν B. et duo alii.

940. ἐκ γένους] ἐγγόνους Flor. duo.

945. Post hunc versum sequitur in libris κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος, quem ejiciendum esse vidit Valckenarius.

Ἅπτεσθαι γάμων quidem Græce dici, minus recte negat Valcken. legitur enim Hippol. 1023. Sed λέχος ἔχειν an *desponsatum esse*, *nuptias habere*, *etsi nondum consummatas*, significet, dubitari potest, quamvis ad v. 759 sq. provocet Heath. et quod Eteocles conjugium dedisse dicatur, id Hæmonem habere dici posse contendat, etsi desponsatum tantum. Certe supra 414. τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος, non est *quonam modo Adrasti filiæ desponsatus es?* sed *quonam modo matrimonium junxisti?* et ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη Androm. 891. est *duas uxores habere*. Itaque hujus versus non alius sensus est, quam *Quamvis enim conjugium non attigerit, habet tamen conjugium*. Quo quid absurdius dici potest? Quodsi ἔχειν λέχος vertas *desponsatum esse*, sequeretur, non tantum, qui non expers conjugii sit, sed etiam, qui desponsatus tantum sit, ἠΐθεον non posse vocari; quod contra esse, monstrant loca a Valck. ad h. l. et Ruhnken. ad Tim. p. 132. allata. MATTH.

950. μέλαιναν] μέλεαν (sic) H. et Aug. unus cum Ald.

954. χρῆται] χρᾶται H. et Ald.

955. μὲν] μὲν γὰρ H. et Ald.

961. ἧσσον Brunckius. ἧττον libri.

969. ἕτοιμος] εἰμι addunt H. et duo alii cum Ald.

971. Plerique codices μάντεως, sed ex meliori Aldus μάντεων, quod ex Statio Theb. 10. 717. confirmat Valckenærius: *Non me ulli monitus, nec vatum exorsa furentum Sollicitant, manesque movent; sibi callidus ista Tiresias natæque canat.* POR.

972. ἀπαλλαχθεὶς] ἀπαλλαγεὶς B, Flor. duo et Ald. "Asperas et antiquas formas adamarunt tragici, ideoque aoristos priores prætulere. Sic habet ἐθρέφθην noster Hec. 355. θρεφθῆναι ex eadem fabula 600. et κρυφθεὶς ex Orest. 42. citat Eustathius p. 519, 41. 44. θαφθεῖσι, quod ex Herodoto ibidem

memorat, invenies 7. 228. ἐθάφθη Simonidi restituendum pro ἐκάμφθη apud Athen. 3. pag. 125 D. In loco supra ex Hecuba laudato τραφῆναι habent J. N. et in textu R. sed hic θρεφθῆναι pro v. l. Duo MSS. Herodoti 2. 81. ταφῆναι pro θαφθῆναι. Recte igitur ἀπαλλαχθεὶς ex pluribus MSS. reposuit Valckenærius; sed, successu paullo confidentior factus, e tragicorum reliquiis infelicem illum aoristum exstirpare conatur. Et hoc quidem per metrum fieri potest in Æschyli Agam. 344. et Sophoclis Antig. 428. (422.) Quid autem faciet Æschyli Prom. 749. ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν. Male etiam affirmat, ne semel quidem ἀπαλλαγεὶς aut ἀπαλλαγῆναι apud nostrum inveniri, cum ἀπηλλάγης exstet in Androm. 593. quanquam et illud sine metri jactura mutari poterat. Sed quomodo factum est, ut duo loca hujus ipsius fabulæ 601. 1424. præterviderit?" POR.

977. ποῖ] Libri aliquot ποῦ et πῇ.

980. Post περάσας addunt φεῦγε plerique MSS. cum Aldo. Omittunt πάτερ Grot. C. K. L. Leid. sec. Sed melior videtur Canteri conjectura, ut φεῦγε omittatur; Cant. enim ex recensione tantum addit. ποῖ pro Aldino πῇ plures MSS. POR. Mihi quoque φεῦγε aliunde huc illatum videtur, modo ne illud ex superioribus supplendum dicas, sed quum Creon ita instituisset orationem, Δελφοὺς περάσας μόλε Alr. ἐς γῆν, sermonem ejus intercipientem Menœceum addidisse statuas, quod ille debuerat, μολεῖν. Sed codd. constanter φεῦγε tenent, nisi quod in Cant. ex recensione tantum additum, in Paris. B. autem a m. pr. omissum est, πάτερ autem omittunt MS. C. C. C. Leid. B. K. L. Mosqu. D. Gu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. MATTH.

981. ἐς H. et Ald. εἰς ex quinque codd. enotatum.

983. δῆτα ῥῦμα Valckenarius. δῆτ' ἔρυμα libri.

986. Totum sermonem a 986—1018. Menœceo dandum vidit Musgravius. In Ald. Creonti tribuitur χώρει νυν 986. et totus 990. POR. χώρει νυν Creonti, reliqua omnia Menœceo tribuit Harl.

987. Ἰοκάστης H. et Flor. tres cum Ald. Accusativum, quem in hujusmodi locis mos postulat tragicorum, servarunt libri reliqui.

989. σώσω βίον H. aliique plures. Alii σώσων βίον. σώζων βίον B. πόλιν σώσων Ald. σώσω πόλιν Flor. tres, ex v. 997.

"Jungenda videntur μολὼν προσηγορήσων, εἶμι καὶ σώσω βίον, *quum Jocasten adiero, ut ei valedicam, abibo et vitam servabo.*" MATTH.

993. πόλιν] πόλεως aliquot codd. et Ald.

998. τε codices. δὲ Ald.

οἱ] εἰ οἱ aliquot codd. ex glossemate.

1006. μὰ B. aliique non pauci cum Plut. Mor. p. 23 B. Alii cum Ald. οὐ μὰ.

Ἄρη aliquot codd. Ἄρην Ald.

1007. γαίας] γαίης B.

1010. μελαμβαθῆ H. aliique nonnulli cum Ald. Plerique codices μελαμβαφῆ. Adjectivo μελαμβαθής utitur Æschylus Prom. 219. Sophocli apud Stobæum Ecl. phys. p. 129. (1008. Heer.) ἀκτὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαφεῖς λιποῦσα λίμνας, recte μελαμβαθεῖς restituit Brunckius.

1013. θανάτῳ duodecim codices. θανάτου B.H. aliique cum Ald.

1014. ἀπαλλάξω] ἀπαλλάξαι B. Alii quidam ἀπαλλάξων.

1016. κεἰς] Scribendum κὰς. Vid. ad 574.

1019. 1042. πτεροῦσσα] πτεροῦσα libri. Correxit Is. Vossius.

1021. ἁρπαγὰ Harl. ἁρπαγὴ Mosq. unus. ἁρπαγᾷ Ald. ἁρπαγὰ Καδμείων pro ἡ ἁρπάζουσα Καδμείους dictum est, ut v. 1492. ἀγεμόνευμα νεκροῖσι, i. e. ἡ ἡγεμονεύουσα νεκροῖς. MATTH.

1022. Inverso ordine aliquot codd. πολύφθορος, πολύστονος.

πολύφθορος] πολύμοχθος codices multi, ex v. 784.

1023. μιξοπάρθενον tres codd. μιξοπάρθενος Ald.

1028. ἀμφὶ μοῦσαν ἄλυρον est pro σὺν μούσᾳ ἀλύρῳ, ut 807. ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς, ita tamen, ut indicetur, cantilenam illam per totam actionem, quæ verbo indicatur, continuari, et eam quasi *cingere*. Similiter Pind. Ol. 10, 92. ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον. MATTH.

1029. Ἐριννύν] Scribebatur Ἐριννὺν vel Ἐριννῦν.

1036. 1037. ἤϊον βοὰν, ἤϊον μέλος, nihil præterea, Ald. Veram lectionem restituit Grotius. Semel tantum βοὰν et μέλος plerique MSS. et fortasse Eustathius p. 500, 43. ubi male editur βέλος. Porro versus hos transponunt Eustathius et Cant. POR. ἰήϊον codd. plurimi.

1038. ἄλλ' Valckenarius. ἄλλον libri.

ἐπωτότυζε] ἐπετότυζε B.

1040. ἀχά Musgravius. ἰαχά libri. Vid. Elmsl. ad Heracl. 752.

1041. πόλεος Porsonus. πόλεως libri.

ἀφανίσει' Musgravius. ἀφανίσειεν libri.

1046. ἀσμένοις] ἄσμενος decem codices. "ἀσμένοις recte defendit Musgravius ex Aristophanis Pace 582. ἀσμένοισιν ἦλθες ἡμῖν, et Sophoclis Trach. 18. ἀσμένῃ δέ μοι Ὁ κλεινὸς ἦλθε. Æschyl. Prom. 23. ἀσμένῳ δέ σοι Ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος." POR.

ἄχη vocatur Œdipus, qui ἄχη, dolores, mala, civitati intulit. MATTH.

1047. τάλας Kingius. ὁ τάλας libri.

1050. πτόλιν codex Kingii. πόλιν Ald.

1058. ἑπτάπυργα] ἑπτάπυλα aliquot codd. et ἑπτάπυλοι 1078.

κλῇθρα tres codd. κλεῖθρα Ald.

1060. γενοίμεθ'] γενοίμεθα δ' H. et Ald.

1061. φίλα codd. plerique. φίλαι H. et Ald.

1062. κατείργασαι codd. multi. Sed B.H. et quinque alii cum Ald. κατειργάσω, quod revocandum. "Villoisoni scholiastes ad Il. Γ. 354. (κατὰ Ἡρωδιανὸν) τὸ (λιθόβολος) προπαροξυνόμενον, (σημαίνει) τὸν ὑπὸ λίθου βεβλημένον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις· λιθόβολον αἷμα κατειργάσω. Editur Φοίνικι et εἷμα." POR.

1065. ἐπέσυτο codex Cant. ἐπέσσυτο Ald.

1070. κλεινὴ] κυδρὴ duo codd.

1074. ἀεὶ B. aliique nonnulli. αἰεὶ Ald.

1077. σ' addunt codices: om. Ald.

1084. μέλει] μέλον B.

τόδ'] τοῦδ' codd. nonnulli.

1092. λαιμῶν] λαιμὸν H. aliique nonnulli cum Ald. πλοιῶν B.

τῇδε γῇ codices. τῆσδε γῆς Ald.

1095. θ' addidit Valckenarius. δ' addiderat Grotius. Totum versum om. B.

1098. δι' ὀλίγου recte Musgr. interpretatur *prope, e propinquo*, ut Thucyd. 3, 21. Conf. 7, 36. MATTH.

δ' aliqui codices. τ' Ald.

1100. Inter Τευμησὸν et Τελμησὸν (ut minores varietates taceam) fluctuant codices et scriptores. Antiquior forma videtur ea, quam cum Valckenærio prætuli. POR.

τάφρου πέλας] τάφρος, *vallum*, teli jactum, vel etiam longius, a muris distabat; unde Adrastus mox, repulsum a muris exercitum ἔξω τάφρου καθεῖσεν. v. 1232. Hinc loci hujus sententia elucescit; Argivos, cum ad τάφρον sive intra teli jactum venissent, reliquum spatium cursu confecisse, quo celerius muris succederent. Phrasis, si ad verbum reddas, hujusmodi est: *cursu conjunxerunt urbem Thebanam, ut vallo contigua esset.* Sic solent Græci velocitatem significare. Sophocles Electr. v. 688.

δρόμου δ' ἰσώσας τῇ 'φέσει τὰ τέρματα.

τῇ 'φέσει pro τῇ ἀφέσει. Male vulgo τῇ φύσει. vid. et Antipater Anthol. p. 1. MUSG.

1106. ἔκγονος] ἔγγονος Ald. et pars codicum.

1110. ἅρμασιν codd. multi. ἅρματι Ald.

1112. σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα] Æschylum imitatur, qui de Amphiarao in Sept. ad Th. 597. σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ. VALCK.

1114. ἔστειχ' codd. plerique. ἔστηκ' Ald.

1115. πανόπτην] Argum, qui ipse στικτός dici potuit, ut ab Nemesiano Cyneg. 31. *Stellatumque oculis custodem virginis Ius.* Minus recte dicitur Euripidi στικτοῖς ὄμμασι δεδορκώς. VALCK.

1116. 1117. τὰ—μέτα] Qui hæc proxime sequitur, ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν, adeo versus est insulsus, ut mihi quidem ab alterius manu videatur profectus Euripidis excusandi gratia, si duo versus priores sunt Euripidis, quos sub ejus nomine legit et citat Eustathius p. 182, 29. VALCK. Recte hos tres versus τὰ μὲν—παρῆν indignos esse Euripide judicat Valckenarius.

1116. σὺν] ξὺν quinque codices et Eustathius.

Hi accusativi, τὰ μὲν ὄμματα βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα post ὄμμασιν δεδορκότα, dubito, an sic explicandi, ut ἔχοντα suppleas, v. c. Xenoph. Anab. 4, 5, 25. αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι, τὸ μὲν στόμα ὥσπερ φρέατος (sc. ἔχουσαι), κάτω δὲ εὐρεῖαι. Vid. Gramm. Gr. §. 427 b. Hæc constructio in Herodoto nonnunquam reperitur, in Atticis rarissime, si unquam, a posterioribus sophistis frequentata fuit. vid. ad Lucian. vol. 2. p. 446. ed. Bip. ut hanc quoque ob causam non improbabilis sit Valck. suspicio, tres hos versus a seriore manu additos esse. MATTH.

1120. ἀσπίδι] ἀσπίδος B. aliique nonnulli. Quum v. 1124. ἐπ' ἀσπίδι in omnibus codd. legatur, causa vero nulla excogitari queat, cur Euripides tantillo intervallo modo ἐπ' ἀσπίδος, modo ἐπ' ἀσπίδι dixerit, hic quoque ἐπ' ἀσπίδι verius esse puto. MATTH.

1122. Sic recte interpunxit Musgr. pro ἔφερεν, ὡς πρ. π. et sic jam vertit Grotius, *dextera agitabat facem, Qualem Prometheus, ignibus portas petens.* Notandum tamen, apud Æsch. S. c. Th. 434. Capaneum clypei insigne habere γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον, Φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη, Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, πρήσω πόλιν. quod sane melius, quam Tydeum ipsum cum face urbem aggredi. MATTH.

1124. Ἄρη Flor. unus. Ἄρην Ald.

1126. στρόφιγξιν] στρόφιγξί γ' H. et tres alii cum Ald.

1132. βάθρων tres codd. recentes. βίᾳ veteres et Ald. ad quod Porsonus "Vix mihi temperabam, quin pro βίᾳ lectionem J. βάθρων amplecterer: eandem habuit codex Augustanus, ut liquet e scholio, quod huc retrahi debet, Valckenærius vero ad 1186. [1179.] rettulit: Βάθρων. τῶν θεμελίων καὶ τῶν βάσεων."

1134. ταῖς δ' ἑβδόμαις] De septem Thebarum portis quinque præcipui auctores, Æschylus, Euripides, Apollodorus, Pausanias, Statius, (Hygini enim nullam rationem habemus) non omnino eadem tradunt. Maxima est in Apollodoro difficultas, qui inter Ogygias portas et Oncaïdas diserte distinguit. Oncaïdas et Ogygias easdem portas vocari auctor est Hesychius: Ὄγκας Ἀθήνας. τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει. Oncaïdas memorat Æschylus, non Ogygias; Ogygias, non Oncaïdas Euripides, Pausanias, Statius. Quas omittit Apollodorus, Neïtas, ceteri omnes habent. Quid si ponamus, Apollodorum scripsisse primo τὰς Ὠγυγίας ἢ Ὀγκαΐδας, deinde τὰς Νηΐτας suo loco, sed Ὀγκαΐδας omissum, postea in margine repositum, sede sua alterum illud expulisse? Porro Hebdomæ non sunt proprium portarum nomen, sed Æschylus et Euripides, sex portis jam nomine designatis, ultimas commemorare supersederunt. Scholii, quod supra citavi ad 1132, reliqua sunt hæc: τινὲς δὲ φασὶ τὰς εὐδόμους πύλας τῆς Βοιωτίας καλεῖσθαι ἀπὸ Βοιωτοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς σοφῆς Μελανίππης, ἀφ' οὗ πᾶσα ἡ Βοιωτία ἐκλήθη. Lege τὰς ἑβδόμας πύλας Βοιωτίας καλεῖσθαι. His positis, portarum

nomina sic distribuo: 1. Προιτίδες. 2. Ἠλεκτραι. 3. Νήϊται. 4. Ὀγκαΐδες ἢ Ὠγύγιαι. 5. Βόρραιαι ἢ Ὕψισται ἢ Βοιώτιαι. 6. Ὁμολωΐδες. 7. Κρηναῖαι ἢ Διρκαῖαι. POR.

1135. γραφὴν pro γραφῇ est Valckenærii emendatio. Et sic habet J. ῇ suprascripto. POR.

1140. παρφέροντι Aldus et pauci codices. πρὸς φέροντι K. POR.

1143. σφενδόναις—πετρῶν τ' ἀραγμοῖς] Sic σφενδονήτας et λιθοβόλους distinguere solent Tactici: vid. Wass. ad Thucyd. 6, 69.

1148. οὔτις ἀργὸς codices. ἀργὸς οὔτις Ald.

1151. ἐκνενευκότας Marklandus ad Suppl. 692. Libri ἐκπεπνευκότας. Sic ἐκνεῦσαι in Hipp. 470. in ἐκπνεῦσαι est corruptum in codice Havniensi.

1155. δικέλλας ex aliquot codd. recentibus est. Codd. plurimi et optimi cum Ald. δίκελλαν, quod revocandum.

1163. ἐσεῖδεν] Scribendum εἰσεῖδεν ex novem codicibus.

1175. εἰργαθεῖν] Scribebatur εἰργάθειν.

1186. εἱλίσσετ' B. Ceteri et Ald. ἑλίσσετ'.

1188. καθῖσεν] Scribebatur καθεῖσεν. Correxit L. Dindorfius, collato Eurip. Heracl. 664. στρατὸν καθίζει τάσσεταί θ' ὃν ἦλθ' ἔχων. Thucyd. 4, 89. καθίσας τὸν στρατὸν Δήλιον ἐτείχιζε.

1191. τ' εἰς (debebat τ' ἐς) Scaliger. Legebatur κεἰς.

1199. Post hunc versum in codice Flor. secundo additur καὶ νῦν γὰρ αὐτὴν δαιμόνων ἔσωσέ τις, versus a grammatico fictus nulloque alio in codice inventus. Nam qui in libris suis annotarunt Victorius et Scaliger ex illo ipso codice sumpserunt.

1201. ἔχουσιν] ἔχοιεν Flor. duo et Ald.

1203. κἀκπέφευγε sex codices. Ceterorum plerique καὶ πέφευγε. Alii κᾀπέφευγε, quod est in H. et Ald.

1211. παῖδας ἢ codices plerique. ἢ παῖδας H. aliique nonnulli cum Ald.

1215. κοὐκ ἄν γε] οὐκ ἄν γε novem codices: οὐκ ἄν σε tres.

1216. ἦν codd. plerique. εἰ Ald.

με sex codices, inter quos B. γε Ald.

φεύγων ἐκφύγῃς] Aristoph. Acharn. 178. Δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας. Nub. 167. Ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην. Herodot. 4. 23. ὃς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους, ὑπ' οὐδενὸς ἀδικέεται. Sic Arch. merito probante Valckenærio. Commodum advocat Wesselingius 5. 95. Homer. Il. Ξ. 81.

Xenoph. Anab. 2. pag. 169, 19. τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδα οὔτ' ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι. In his locis simplici verbo conatus, composito effectus indicatur. POR.

1223. Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' codd. multi. Ἐτεοκλῆς προὐπῆρξ' Ald.

ἀπ'] ἐπ' aliquot codd. Constructio est: Ἐτ. δ' ὑπῆρξε λέγειν εἰς μέσον ἀπ' ὀρθίου πύργου σταθεὶς ἐπ' αὐτοῦ, ut Troad. 524. ἀνὰ δ' ἐβόασεν λεὼς Τρωάδος ἀπὸ πέτρας σταθείς. et λέγειν ἀπό τινος τόπου solennis est dictio. Vid. Gramm. Gr. §. 596. b. c. MATTH.

1224. κηρῦξαι] κηρύξαι libri.

1225. Hunc versum ab libris multis abesse annotavit scholiasta.

1226. ἀριστῆς B. ἀριστεῖς Ald.

1230. μόνος jungendum cum αὐτός.

1232. πόλιν codd. plerique et Ald. πάλιν duo. μόνῳ B. et Flor. secundus a correctore: nam primitus habuit δόμον.

1233. Ἀργείαν] Aliquot codd. Ἀργείων. Ἀργεῖοι B. et Flor. secundus.

1234. νίσσεσθαι B. aliique. Alii νείσσεσθε. νίσεσθε H. et Ald. Vid. Boeckh. ad Pind. Ol. 3, 10. Qui sequebatur versus σπαρτῶν τε λαὸς ἅλις ὅσος κεῖται θανών, notatus a Valckenario, deest in Flor. quinto. Pro ὅσος in H. aliisque codicibus sex scriptum ὃς. Pauci etiam νεκρός pro θανών.

1236. ἔλεξε· σὸς codices. ἔλεξ'· ὁ σὸς Ald.

1237. τάξεων] τάξεως H. et Aug. unus.

1240. ἐπὶ τοῖσδε tres codd. Plerique ἐπὶ τοῖς δ'. Pauci ἐπὶ τοῖσι δ' cum Ald.

μεταιχμίοις] μεσαιχμίοις B.

1241. ἐμμενεῖν Elmsleius ad Med. 736. Legebatur ἐμμένειν. στρατηλάται H. aliique nonnulli. στρατηλάτας Ald.

1245. ἀριστῆς] ἀριστεῖς libri.

1249. λόγοισι θαρσύνοντες ἐξηύδων τάδε] λόγοισι θαρσύνοντε προσηύδων τάδε codd. plerique. Sed veram scripturam servasse videntur B. et Flor. secundus λόγοις ἐθάρσυνόν τε κἀξηύδων τάδε.

1253. σκήπτρων κρατεῖς] Vid. ad v. 591.

1256. ῥήξεις] Mirabiles sunt scholiastarum annotationes de rupta vesica. "In ignispiciis flammam potissimum spectabant quomodo se per auras explicaret: nulla fit in iis ruptæ vesicæ,

quod nobis hic narrant Græculi, mentio. Eurip. Suppl. 155. *μάντεις δ' ἐπῆλθες ἐμπύρων τ' εἶδες φλόγα.* Duo sunt in hanc rem loca inprimis luculenta, apud Senecam Œdip. 309. et Statium Theb. 10, 593. quæ videri possent ad Euripidis *ῥήξεις* illuminandas accommodata, ut fuerint *αἱ τοῦ πυρὸς καμπαὶ καὶ εἱλήσεις* in schol. Apoll. Rh. 1, 438. memoratæ, *sinuosa volumina flammæ:* sed ab his mentem abstrahunt adjecta. Hic itaque locus etiam exspectabit interpretem, qui nobis *ὑγρότητ' ἐναντίαν* melius exponat quam fecere priores." Hæc fere VALCK. Si in loco obscuro hariolari licet, *ἔμπυροι ἀκμαί* accipi possunt pro *τὰ ἔμπυρα*, in quibus duo observabant (*ἐνώμων*) vates, *scissiones* flammæ, *ῥήξεις*, quæ circum aras serpens infaustum exitum portendit (hinc *ὑγραί*, multiplici flexu aras lambentes, pro eo *ὑγρότης ἐναντία*) et *rectum flammæ apicem*, *ἄκραν λαμπάδα*. MATTH.

ἐναντίαν] *ἐναντίων* schol. et codices multi: sed optimi in *ἐναντίαν* videntur consentire.

1257. *ἄκραν τε λαμπάδ'*] Victoriam scilicet portendebat apex flammæ, si clarus et nitidus esset, tristem contra eventum, si in fumum et nigredinem desineret. Ovid. l. cit. Qui plura de ignispiciis desiderant, conferre possunt Æschyl. Prometh. v. 497. Soph. Antig. v. 1015. Apollon. Rhod. 1. v. 437. ibique scholiasten. Virg. Geor. 1, 385. Ovid. Metam. 10, 278, 9. Valer. Flacc. 8, 247. Stat. Theb. 10, 593. Lucan. 1, 546. Artemidor. Oneirocrit. 2. c. 9. Propert. 3, 8. Philostrat. vit. Apollon. Tyan. 1, 20. De dissidio flammæ in rogo Eteoclis et Polynicis vid. Philostratum Icon. 2. in Antigona. MUSG.

1258. *τὰ* codd. plerique. *τὸ* Ald.

1262. 1263. *κἄπαθλα* (libri *καὶ τἆθλα*, quod correxit Porsonus) *δεινὰ δάκρυά σοι γενήσεται, δισσοῖν στερείσῃ* (sic Reiskius: libri *στερήσῃ*) *τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν*] Hos versus jejunum esse additamentum grammatici bene sensit Valckenarius: cujusmodi scriptori et crasis vitiosa *τἆθλα* fortasse est relinquenda, nec *στερήσῃ* ut in *στερείσῃ* mutetur opus est. De vocabulo *ἔπαθλα* diximus ad v. 52.

1265. *οὐδὲ*] *οὐδ' ἐν* Ald. et pars codicum. "Sensus est, *fortuna nostra non talis est ut choreæ et virginalis modestia locum habere possint.* Sic 1276. *οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά. pudor non convenit fortunæ tuæ.* Iphig. A. 1322. *οὐκ ἐν ἁβρότητι*

κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα. Ion. 1396. οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά. Vid. scholion ad v. 1276." MATTH.

1269. ἀλλήλοιν codd. plerique. ἀλλήλοις Ald.

1276. τὰ σά] τάδε aliquot codd.

1278. προσπίτνουσ'] Scribebatur προσπιτνοῦσ'.

1281. Post hunc versum legebatur repetitus v. 976. ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ, quem recte omittunt codices sex recentiores. Alio in codice adscriptum ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται.

1284. αἰαῖ αἰαῖ] Libri multi αἶ αἶ, alii αἶ αἶ αἴ. Hunc versum et 1285. Antigonæ continuat Ald. Correctum ex codicibus. Antigonæ autem persona in Ald. præscripta est v. 1280. licet eadem nota v. 1279. sit præfixa. Manifestum est versui 1280. Iocastæ nomen adscribi debuisse. Porro v. 1286. διὰ σάρκα δ' ἐμάν præfixum in Ald. Χο.

1286. διὰ] Plerique libri interjectionem præmittunt, alii αἶ ἒ, quod est in H. et Ald., alii αἶ αἶ, alii αἶ αἶ αἶ, quidam etiam ἒ ἔ. Recte his carent Flor. tres.

1287. 1288. Versus dochmiaci præmissis tribus syllabis brevibus.

1287. ματέρος duo codices. Vulgo ματρός.

1288. δίδυμα — | πότερον — | ἰὼ Ζεῦ — | ὁμογενᾶ — | τάλαιν' — | πότερον — | φεῦ δά φεῦ δά — | δορὶ — | πέσεα πέσεα | δάϊα — | τάλανες — | ἐπὶ — | βοᾷ — | μελλομέναν — | δάκρυσι — | σχεδὸν — | κρίνει — | ἄποτμος — | ἕνεκεν — Ἐριννύων Ald.

1291. ὁμογενᾶ Ald. Sed hic Dorismus non obtinet, nisi ubi terminatio vocalem sequitur, ut supra 1266. εὐκλεᾶ. Recte igitur MSS. alii, ὁμογενῆ, alii levi errore, ὁμογενή. POR.

1295. πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἰαχήσω] Valde improbabilis est quam ἰαχήσω in ἰακχήσω mutato critici quidam intulerunt metri forma. Scribendum ἀχήσω, ut versus evadat dimeter dochmiacus.

1299. πέσεα πέσεα] πέσσεα πέσσεα codices multi.

1300. ὅτι] τί codd. plerique. Scribendum divisim ὅ τι.

ἠλθέτην B. aliique. Alii codices ἐπηλθέτην vel ἠλυθέτην. In Ald. ἐπηλυθέτην. Apud Eustath. p. 1021, 42. ἠλέτην operarum errore. In fine versus typotheta punctum omisit.

1302. ἰαχὰν (scribendum ἰακχὰν cum Musgr.) στενακτὰν codices. στεναχτὰν ἰαχὰν Ald.

1303. νεκροῖς] νεκρῶν codd. multi. Hoc paulum aberat Valck. quin Euripidi restitueret. Sed quod sacrum addictum et dicatum est alicui, id ille petere prope suo jure potest, eique id curæ esse. Simile est, quod Iph. T. 629. legitur, κατολοφύρομαί σε τὸν χερνίβων ῥανίσι μελόμενον, te, qui immolandus es, et aqua sacra conspergendus, quasi aquæ lustrali addictus. Hinc κτύπον κρατὸς λαχεῖν dicitur Περσέφασσα Orest. 951 sq. ψυχρὰν λοιβὰν φοινίαν λαχεῖν Ἅιδης Phœn. 1576. Sæpe etiam μέλειν τινί dicitur id, in quo is occupatus est, qui illud quacunque ratione tractat. Sic urbs diruta πυρὶ μέλειν dicitur Eur. Hel. 197. ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα Soph. Œd. C. 1433. *ego hanc viam ingrediar.* MATTH.

1304. φόνου Ald. et MSS. nisi quod φόνος, ut correxit vir doctus apud Barnesium, habet Flor. apud Burtonum, is nempe MS. quem vocat Voss. 2. Contractam vocem scribit J. ut pro utrovis sumi possit. POR.

1305. κρινεῖ B. aliique nonnulli. κρίνει Ald.

1306. ἕνεκ' codices. ἕνεκεν Ald. quod, nisi aliud in hoc loco vitium latet, revocandum.

'Ερινύων Flor. unus. Scribebatur 'Ερινννύων, quod trisyllabum esse monuit Musgravius. Sed scribendum potius 'Ερινῦν, de quo dicetur ad Iph. T. 931.

1309. γόους codices. λόγους Ald.

1312. τοσοῦτον—ἱέναι] τοιοῦτον—ἱέναι Ald. Correctum ex codd. pluribus.

1313. ἐμός τε] Huic particulæ respondet 1317. βοᾷ δὲ δῶμα—.

1314. Nomen ἀνία, vel ἀνίη, plerumque penultimam producit, aliquando corripit, ut in quatuor exemplis a Ruhnkenio Epist. Crit. 2. p. 276. adductis. Quibus addere potuerat Hermesianact. apud Athenæum 13. p. 599 B. ab ipso citatum p. 298. Theognid. 344. 870. Sappho apud Brunck. Analect. 1. p. 54. Pindar. N. 1, 81. Verbum ἀνιάω, vel ἀνιάζω apud epicos poetas secundam plerumque producit, ut et in Sophocl. Antig. 319. Verbum ἀνιῶ apud Aristophanem penultimam ter corripit, semel producit Eq. 348. Corripitur etiam ab Antiphane apud Stobæum 114. p. 585, 36. 120. p. 609, 21. Semper, nisi fallor, secunda in ἀνιαρὸς ab Euripide et Aristophane corripitur, producitur a Sophocle Antig. 316. Sed ubique tertia syllaba longa est. POR.

1316. δύστηνος codices. δύστηνον Ald.

1317. μέτα | γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην] μεταστέλλων | ἀδελφὴν Ἰοκάστην Ald. Correctum ex codd. pluribus.

1319. λούσῃ] κλαύσῃ codd. aliquot. Conf. Hec. 613.

πρόθηται] Scribendum προθῆται, ut προθῶμαι in versu Hecubæ.

1321. Pro εὐσεβεῖν scripsi cum Valckenærio εὖ σέβειν. Res quidem ad liquidum perduci non potest; videntur tamen tragici dixisse εὖ σέβειν θεοὺς, et εὐσεβεῖν εἰς θεούς. POR.

1322. Κρέον] Κρέων cod. Leid.

1326. ἐς] Recte εἰς Ald.

βασιλικῶν δόμων ὕπερ, *ad sibi vindicandas regias ædes*, i. e. *imperium*. Hic sensus est præpositionis ὑπέρ, ut in illis ὑπὲρ τῆς πατρίδος μάχεσθαι, *ad servandam s. liberandam patriam*, θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως, *ut civitati bene sit*. Herod. 7, 225. ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδεω Περσέων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθισμὸς ἐγένετο πολλός, *ut ad se quique corpus traherent*. Præter necessitatem Valck. conjicit βασ. δ. πέρι. Brunck. autem ad defendendum ὑπέρ non debebat citare Markl. notam ad Suppl. 1125. in qua explicantur ἀλγέων ὕπερ, *præ dolore*, et sim. MATTH.

1327. ἀγαπάζων] ἀγαπάζειν non in usu esse tragicis monuit Valck. et hic aliud olim verbum lectum fuisse suspicatur. Occurrit tamen Suppl. 766. ὅτ' ἠγάπα νεκρούς. MATTH.

1328. τάδ' codices. τόδ' Ald.

1333. πρόσοψιν Mosq. unus et Barocc. unus. πρόσωπον Ald.

1334. πᾶν codices. ἡμῖν Ald.

1335. τίνας λόγους] τίνα λόγον H. et Ald.

1337. φέρω] Nuncio.

1339. Κρέον] Κρέων H.

1340. 1341. Creontis verba choro tribuunt B. et duo alii. In Leid. altero interjectiones αἶ αἶ choro, reliqua Creonti tribuuntur. 1342. 1343. Creonti tribuunt B. et tres alii, choro Leid. primus.

1342. εἰσηκούσατ'] εἰσακούσατ' Ald. et aliquot codd.

1343. Ante παίδων intellige περὶ, ut Sophocl. Antigon. 1182. ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ περᾷ· quod frustra sollicitant nonnulli. POR.

1344. ἐτύγχανον] ἐτύγχανεν aliquot codd.

1345. βαρυποτμωτάτας] Libri plerique βαρυποτμοτάτας, et 1348. δυσποτμότερα.

1346. Hunc versum om. Flor. secundus.

1347. τούτοισί γ' codices plerique. τούτοισιν Ald.

1351. κάρα B. aliique pauci. κρᾶτα Ald. Versus ex duobus dochmiis et iambo compositus.

1352. τέρμον', Ἰοκάστη] Codd. plerique cum Ald. τέρμα Ἰοκάστη, pauci τέρμ' Ἰοκάστη, quod est in B.H. Veram scripturam restituit Scaliger ductu codicis Florentini unius, in quo est τερμονίαις ὀκάστη.

1353. αἰνιγμοὺς] Codices aliquot τ' αἰνιγμοὺς vel αἰνιγμούς τ', unde fecit Valckenærius, αἰνιγμοῦ τ', sine causa. Sensus est: *Sphingis ænigma Jocastæ attulit infelicem cum vitæ, tum nuptiarum, finem.* Sic in Iliad. Δ. 155. exclamat Agamemnon, θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον. *Fœdus, quod pepigi, tibi mortis causa est.* POR.

1354. πῶς καὶ codd. plurimi. καὶ πῶς Ald. "Eo nomine καὶ πῶς vitiosa est lectio, quod objicientis fere est vel contradicentis, ut modo 1348. Sensus est, *Dic præterea quomodo.* Ita solet copula interrogativis τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος postponi. Hec. 519. πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι; 1055. ποῖ καί με φυγᾷ Πτώσσουσι μυχῶν; Alc. 846. ποῦ καί σφε θάπτει; Aristoph. Pac. 1288. τοῦ καί ποτ' εἶ; Sophocl. Aj. 1290. ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; Nonnunquam inter primam vocem et καὶ interponunt δὲ, ut Hec. 1191. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν Πρόθυμος ἦσθα; Androm. 396. τί δέ με καὶ τεκεῖν ἐχρῆν; Iph. A. 1202. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται Παίδων σ' ὅτων ἂν προθέμενος κτάνῃς τινά; Sophocl. Antig. 772. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; 1314. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; Atque hæc sufficient ad vindicandum Hippol. 92. Οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι; quem imperite sollicitavit Brunckius." POR.

1359. χαλκέοις] χαλκοῖς codices plures. Pauci χαλκείοις cum Ald.

ἐκοσμήσανθ'] ἐκόσμησαν H. et Ald.

1363. μονομαχοῦντ' Ald. quæ lectio ex duabus conflata est, μονομάχον τ' (quam habent Bodleiani, C. D. L. ed. King.) et μονομάχον τ', quam veram esse vidit Piersonus, et e MS. notavit Scaliger. Valckenærius confert supra 1345. [1325.] Heracl. 819. μονομάχου δι' ἀσπίδος Διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμέ-

νας. Locum ex Aristophanis Phœnissis apud Athen. 4. p. 154 E. paullo emendatiorem apponam, quam quomodo Heringa correxit: Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω, Ἄρης κατέσκηψ', ἔς τε μονομάχου πάλης Ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσι. (στῆναι εἰς ἀγῶνα, ut ἐς δίκην ἔστην Iph. T. 968. στάντα ἐς ἀρχὴν Herodot. 3, 80. εἰς ἔριν ἔστης Archias Anthol. 3, 8, 3. ἐς κρίσιν ἵστασθε Julian. Cæs. p. 319. B.) POR.

1368. Tres versus, quos post hunc addunt Aldus et MSS. delevi, Valckenærii judicium secutus: αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν. πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση· κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας. In primo αἰτῶν, quod conjecit Canterus, habet K. ex emendatione ejusdem manus. In secundo ὅσα Cant. K. M. Leid. sec. ὀὰ [imo ὁ ά] Flor. ex Æschyli Pers. 116. ut notat Valckenærius. In tertio διδόντες MSS. non pauci, διαδιδόντες Leid. pr. ἐνδόντες K. Leid. sec. Agnoscit tamen hos versus scholiastes, cujus verba fortasse vix digna, quæ corrigantur, judicabit lector: λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν τῆς τύχης ἡ δίκη ἦν. Lege: λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν. ἕνεκεν τῆς τύχης, ἡλίκη ἦν. POR.

1373. ηὔξατ' codd. plerique. ηὔχετ' Ald. ηὔχετο H.

1375. Sequebatur versus a Valckenario deletus κτανεῖν θ' ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν. Vid. ad v. 755.

1379. ἀλλήλοις] ἀλλήλους duo codd.

1381. ἔγχη, quod addit Aldus post ξυνῆψαν, omittunt MSS. Gregorius Nazianzen. T. 2. p. 28 D. Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν, Ὡς ἂν μιμήσωμαί τι τῆς τραγῳδίας, (nota metricam boni Episcopi peritiam) Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασι, Συνῆπτον. Unde conjicit Valckenærius, hic lectum fuisse a Gregorio senarium, Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροισιν ὄμμασι, et comparat Stat. Theb 11, 530. POR.

1383. ἐξολισθαίνοι omnes edd. et MSS. [ἐξολισθάνοι Aug. unus. ἐξολισθάνῃ Flor. duo.] Formam, quæ sola antiquis in usu fuisse videtur, reposui. Sophocles apud Suidam v. ὡς· Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει. Comicus ignotus apud Plutarch. Erot. pag. 769 B. Οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλίσθανον. Priorem locum attulit Dawesius. Quin etiam in oratione soluta et apud scriptores non adeo vetustos hæc forma non raro occurrit, ut apud Plutarch. T. 2. p. 405 F. ὠλίσθανεν. Eandem ex MSS. restituit Perizonius Æliano 12. 46. In Pausania 6, 14. p. 487. ut et in Suida v. Μίλων, editur ὀλισθαίνουσι, sed

ὀλισθάνουσι scholiastes ad Aristoph. Ran. 55. Mirum igitur, ἀπολισθάνοι displicuisse Hemsterhusio in Luciano Dial. Mar. 15. 2. p. 326. In Aristophanis Pac. 1165. metrum postulat οἰδάνοντα pro οἰδαίνοντα. POR.

1386. κερχνώμασιν Hesychius, probante Valckenærio; et sic edidit Brunckius; sed alteram quoque formam agnoscit Hesychius. POR.

1388. ἐστάλασσ'] ἐστάλαξ' H. et tres alii cum Ald.

1389. διὰ φίλων ὀρρωδίαν i. e. διὰ τὸ ὑπεραρρωδέειν τοῖς φίλοις, ut loquitur Herodot. 8, 72. Sic Or. 415. πατρὸς τιμωρία i. e. τὸ τιμωρῆσαι τῷ πατρί. MATTH.

1394. κνήμην] κνήμης aliquot codd.

1395. ἀνηλάλαξε] ἀνηλάλαζε H. et Harl. cum Ald. ἐπηλάλαξε Aug. unus et scholiasta. "Exercitum Argivorum, Δαναϊδῶν στρατὸν, par erat *acclamare*, ἐπαλαλάζειν, Polynici victori; itaque ἐπηλάλαξε saltem non alienum. Sed ἀνηλάλαξε non minus idoneum, *conclamavit gaudio*, ut loquitur Liv. 1, 25. Neque enim necesse erat addere, ad quem pertineret iste clamore significatus favor. MATTH.

1396. γυμνὸν] στυγνὸν H.

1398. διῆκε λόγχην στέρνα dictum, ut 1394. κνήμην διεπέρασεν δόρυ. Herod. 7, 24. τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι. MATTH.

1400. εἰς vel ἐς codd. plerique. ὡς H. et pauci alii cum Ald.

1404. ἐνθένδε Guelf. ἔνθεν δὲ Ald.

ἁρπάσαντε] ἁρπάσαντες B.H. et tres alii cum Ald.

1407. καί πως] κεὖ πως Valckenærius, sed καὶ nusquam crasin facit cum εὖ, nisi in compositis. Eodem errore lapsus est Hemsterhusius ad Lucian. T. 1. p. 486. ubi in Sophoclis loco, στέργειν δὲ τἀμπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην· ubi corruptum verbum intactum reliquit, sanum καὶ in κεὖ corrupit. Utrumque errorem secutus est Brunckius fragm. inc. 28. Legendum τἀκπεσόντα ex Trincavello. Sed optime locum Hesychii mutilum in v. κυβευτὴν restituit Hemsterhusius, ubi misere se torquet Schowius, Auctarium consulere oblitus. Dum de crasibus loquimur, non abs re fortasse erit monere, καὶ nunquam cum ἀεὶ crasin facere, quod cum ignorabat Piersonus, ad Mœrin pag. 105. in Pherecratis versu apud Harpocrat. v. βωμολόχος· Ἐπειθ', ἵνα μὴ

πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα, dupliciter peccavit, legendo Κἀεὶ, primo ob causam, quam dixi; deinde, quia hujusmodi pleonasmos semper sine copula adhibent Attici, ut πανταχοῦ ἀεὶ Hec. 839. Aristophan. Eq. 565. διαπαντὸς ἀεὶ Pac. 397. ἐνδελεχῶς ἀεὶ Menand. apud Ammon. v. ἧς. POR.

1408. ὁμιλίᾳ χθονὸς recte cepisse videtur Musgravius *consuetudine terræ*, quod in eam fortasse ire consueverat, vel in ea tempus aliquod transegerat. Sic Æsch. Eum. 403. καινὴν δ' ὁρῶσα τήνδ' ὁμιλίαν χθονός, i. e. τάσδε ὁμιλούσας χθονί, Furias, quæ eodem modo designantur 708. καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι. Similiter Soph. Œd. C. 62. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις Τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον, *commorando in ea terra*. MATTH.

1409. ἀπαλλαγεὶς quattuor codd. Ceteri cum Ald. ἐξαλλαγείς.

1410. τοὔπισθεν] τοὔμπροσθεν duo codd. τἄμπροσθεν unus. ἀμφέρει] ἀναφέρει B.H. et novem alii.

1413. σφονδύλους] σπονδύλους Leid. unus.

1415. πίτνει] Scribebatur πιτνεῖ.

1423. ἀλλήλοιν H. aliique. Plerique ἀλλήλων, quod est in B. et Ald.

1425. Οἰδίπους ὅσον ex Leid. uno et codice Kingii repositum. Ceteri vel Οἰδίπου σὸς ὢν, quod est in B. et Ald., vel Οἰδίπου ὅσον. "Valde arridet conjectura Elmsleii ad Eurip. Med. 1202. legentis: φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, σ' ὅσον στένω. Hipp. 1399. στένω σὲ μᾶλλον, ἢ 'μὲ, τῆς ἁμαρτίας. Æsch. Prom. 397. στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ. Ut hoc loco στένω σῶν κακῶν, sic Iphig. A. 359. Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω." MATTH.

1426. ἐκπλῆσαι] ἐκπλήσειν aliquot codd. et Ald.

1428. ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην βίον Ald. Leid. B. Gu. Mosqu. Flor. 2. 5. 6. 9. 18. 21. (nisi quod Gu. Mosqu. Flor. 18. 21. ἐλειπέτην, Flor. 5. 6. 9. ἐκλειπέτην). Aug. d. Havn. ὡς γὰρ πεσόντε τέκν' ἐλειπέτην βίον Flor. A. 10. ὡς γὰρ etiam I. ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον Valck. edidit e Leid. A. et sic I. Laud. Flor. 33. (qui ἐλιπέτην) 34. Aug. b. MATTH.

1429. προσπίτνει] Scribebatur προσπιτνεῖ, et προσπιτνοῦσα 1433. Post 1429. sequebatur versus recte ab Valckenario deletus σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδός.

1431. καιρίους] καιρίας Ald. et pars codicum.

1439. ὑγρὰν codices plerique et scholiasta pro varia lectione. λυγρὰν Ald.

1446. ὅμως φίλος] ὅμως φιλῶ Flor. unus. Expressum hinc esse præter locum Tibull. 3, 6, 56. quem comparavit Valck. illud etiam Propertii 2, 7, 94. *Te nihil in vita nobis acceptius unquam: Nunc quoque eris, quamvis sis inimica mihi,* monuit V. D. in Bibl. crit. Amstel. 2, 2. p. 11. MATTH.

1449. γοῦν codices et Teles Stobæi 38. p. 233, 47. δὴ Ald.

1450. Aut errore aut fraude versum addit Teles, ut Euripidem arguat: καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ. Præterea nullus apud tragicos senarius reperitur, qui ita spondeum in quinto loco dividat, ut καὶ sit pars secunda, præter Æschyl. Suppl. 274. χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μήνη καὶ δάκη, quem corruptum esse nemo non videt. Edd. Ald. Rob. μηνεῖται ἄκη. [Scribendum μηνιαῖ' ἄκη.] Comparat Valckenærius versum e Grotii Excerptis p. 465. ἐν γῆς φίλοις μυχοῖσι κρυφθῆναι καλὸν, et recte legit φίλης, ut legerat Casaubonus ad Laertium 4. 25. ubi locus occurrit. POR.

1455. ἰσεῖδε codd. plurimi. Revocandum εἰσεῖδε ex Ald.

1456. νεκροῦ] νεκρῶν codd. multi.

1458. Variam lectionem memorat scholiastes σὺν τέκνοις δὲ φιλτάτοις, quem errorem scholiastæ esse suspicatur Valck. quum scriptum fuisse videatur σὺν δὲ τοῖσι φιλτάτοις. MATTH.

1462 sq. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, Οἱ μὲν dictum, quia ad sensum idem est quod ἤριζον δὲ οἱ στρατηλάται, οἱ μὲν λέγοντες. MATTH.

1463. Πολυνείκη] Scribebatur Πολυνείκην.

1464. Post hunc versum sequebatur versus recte ab Valckenario deletus κἂν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη δίχα στρατοῦ.

1467. ἀσπίδων ἔπι] *Clypeis instructi.* ἀσπίδων ὕπο Flor. unus, *scutis tecti.* MATTH.

1468. πεφραγμένον] Scribendum πεφαργμένον.

1471. μυρίον codices. μυρίων Ald.

1472. πιτνόντων] πιπτόντων H. et sex alii.

1477. φίλοις B. Ceteri et Ald. φίλους.

1481. δώματος] δωμάτων Ald. et pars codicum, inter quos H. Idem κυρεῖ pro ἥκει.

πάρα γὰρ λεύσσειν] παρακελεύσειν Flor. unus: quod πάρα καὶ λεύσσειν esse posse vidit Valckenarius.

1485—1489. *οὐ—* | *ἁβρὰ—* | *τὸν—* | *προσώπου—νεκύων* Ald.

1485. *προκαλυπτομένα* codd. et Athenæus 1. p. 4 B. *προσκαλυπτομένα* Ald.

βοτρυώδεος] Legebatur *βοστρυχώδεος*, quod *βοστρυχώδεα* scriptum est apud Athenæum. Vera scriptura *βοτρυχώδεος* est, servata in codice Londinensi (R.) apud Kingium. Vid. ad Orest. 1267.

1486. *ἁβρὰ παρηΐδος*] Id est *ἁβρὰν παρειάν*, ut *ἄσημα βοῆς* Soph. Ant. 1209. *φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια*, i. e. *φῶτας ἀθλίους ἱκτηρίους*, Œd. Col. 923. *ὦ δίδυμα τεκέων ἄριστα* ibid. 1693. Vid. Gramm. Gr. §. 442. 4. Schæfer. ad Apoll. Rh. p. 235. Heind. ad Hor. Serm. p. 258. Eustath. p. 1420, 64. hæc comparans cum Od. α', 334. sic explicat, *ἤγουν οὐ καλύψασα τὴν τοῦ προσώπου ἁβρότητα*. MATTH.

1487. *τὸν ὑπὸ βλεφάροις φοίνικα, in genis* contra Valck. recte explicat Huschk. ad Tibull. 1, 4, 14. MATTH.

1489. *αἰδομένα*] *αἰδουμένα* Ald. et pars codd. "In his *φοίνικ' ἐρύθημα προσώπου αἰδομένα* accusativus rem designat, quæ verbo efficitur, ut in *τροπὰς καταρρήγνυσι* Soph. Ant. 675. et similibus, de quibus vid. Musgr. ad Soph. Aj. 55. Lobeck. ad Aj. 374. Itaque non assentior Huschkio l. c. *αἰθομένα* corrigenti." MATTH.

1491. *στολίδα—τρυφᾶς*] Recte Porsonus corrigere videtur *στολίδος—τρυφάν*.

1494—1502. *ἀγεμόνευμα—* | *ἰώ μοι—* | *ᾧ μοι—* | *ἀλλὰ—* | *κρανθεὶς—* | *τίνα πρ.—* | *ἢ—* | *δάκρυσιν—ἀνακαλέσομαι* Ald.

1494. *αἲ* quater aliqui MSS. *μοι* bis Ald. et MSS. quidam.

1495. *ὦ*] *ἰὼ* codd. plures.

ὤμοι Flor. unus. Vulgo *ὤμοι μοι*.

1497. *Οἰδιπόδα*] *Οἰδιπόδαο* codd. aliquot.

κρανθεὶς] *κραθεὶς* H. et octo alii.

1499. *δὲ* addunt codices, om. Ald. Hic versus et 1502. 1518. penthemimeris iambici mensuram habent.

1502. *ἀνακαλέσωμαι* G. Burgesius ad Troad. p. 144. Legebatur *ἀνακαλέσομαι*.

1503. *τάδ' αἵματα* Musgravius. *τάδ' αἱμακτὰ* Ald. et Aug. unus. Ceterorum plerique *τάδε σώματα*. "*αἵματα σύγγονα, cædes consanguineas. αἱμάτων* est etiam Electr. 137." MATTH.

1504. *'Ερινύος*] Scribebatur *'Εριννύος*.

1505. *Οἰδιπόδα*] *Οἰδιπόδαο* Ald. et pars codicum.

1506—1538. τᾶς ἀγρίας — | ξυνετὸν — | Σφιγγὸς — | τις— προπάροι- | θεν— | δί — | τάλαιν' — | δρυὸς — | ἑζομένα — | ὀδυρμοῖς — | αἴλινον — | μόνα— | ἐν— | τίν'— | ἀπαρχὰς — | γάλακτος — | ἤ— | ὀττοτοί— | ἀλαὸν— | δεῖξον— | ἀέριον— | ἕλκεις— | κλύεις— | γεραιὸν—ἰαύων Ald.

1507. δυσξύνετον Flor. unus et schol. August. δυσξυνέτου Ald.

ξυνετὸς codices. ξυνετὸν Ald.

ἔγνω] ἔγνως aliquot codices. Male: nondum enim patrem alloquitur. POR.

1508. ἰώ μοι] ἰώ μοί μοι novem codices.

1509. ἤ] τίς B: unde Brunckius ἢ τίς, quo pacto choriambi a penthemimere iambico incipient.

1510. προπάροιθ' Hermannus. Libri προπάροιθεν, nisi quod πάροιθεν est in Flor. secundo.

1511. τοσῶνδ' codices. τόσων δί Ald.

1512. αἵματος ἀμερίου cohæret cum verbis τῶν προπάροιθ' εὐγενετᾶν.

1513. Versus sic digerendi τοιάδ' ἄχεα φανερὰ, τάλαιν' ὡς ἐλελίζω. | τίς ἄρ' ὄρνις δρυὸς ἢ ἐλάτας | .

1514. ἐλελίζω major pars codicum. ἐλελίζει B.H. aliique cum Ald.

τίς] τίς τ' aliquot codd.

1515. δρυὸς] ἢ δρυὸς codices tantum non omnes.

1517. μονομάτορος octo codices. μονομάτερος Ald. μονομήτερος Leid. primus. μονόματρος Flor. A. Quod sequitur ὀδυρμοῖς, glossema ad ἄχεσι adscriptum, delendum esse vidit Hermannus. Eo ejecto lacunæ signum ponendum puto. Excidit enim verbum aliquod, velut ἔσται vel ἥξει, quo ad probabilem metri formam opus est.

1519—1522. Versus Ionici sic digerendi

αἴλινον αἰάγμασιν ἃ τοῖσδε προκλαίω
μονάδ' αἰῶνα διάξουσα τὸν ἀεὶ
χρόνον ἐν λειβομένοισιν δάκρυσιν.

Eorum primus ab arsi nude incipit: de quo genere versuum dixi ad Soph. Œd. T. 483.

1520. προκλαίω] προσκλαίω codd. multi.

μονάδ'] μόνα δ' Ald. et, ut videtur, pars codicum, puncto post προκλαίω posito.

1522. λειβομένοισιν] Libri λειβομένοισι.

δακρύοισιν] Scribendum δάκρυσιν ex B. aliisque pluribus.

1523. τίν' ἰαχήσω ex prava Musgravii conjectura legitur. In libris solum exstat ἰαχήσω, nulla illud interpunctione a δακρύοισιν vel δάκρυσιν sejunctum. Delendum ἰαχήσω, quod ab interpolatore additum est, qui plena distinctione post προκλαίω posita in codice suo μόνα δ' pro μονάδ' scriptum videbat ideoque verbum aliquod desiderabat ad sententiæ integritatem. ἰαχήσω omisit etiam Burgesius ad Troad. p. 144.

1524. 1525. Hæc in unum versum creticum conjungenda τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς βάλω;

1525. σπαραγμοῖσιν codices. σπαραγμοῖς Ald. quod revocandum. σπαραγμοῖσιν ἀπαρχὰς om. B.

βάλω pars codicum. βαλῶ Ald.

1526. ματρὸς] ματέρος Ald. et aliquot codd.

ἐμᾶς] ἐμᾶς Ald. et major pars codicum.

διδύμοισι vel διδύμοισιν codices duodecim: sed optimi cum Ald. videntur consentire, qui διδύμοις. Quum verba διδύμοισι (vel διδύμοις) γάλακτος decursum dactylorum inepte interrumpant, scribendum censeo

ματρὸς ἐμᾶς διδύμοις γάλατος παρὰ μαστοῖς·

De forma γάλατος ab librariis fere ubique obliterata dixi in Thesauro Stephani. διδύμοισι qui servari volent, corrigere poterunt,

ματρὸς ἐμᾶς διδύμοισι γαλακτούχοις παρὰ μαστοῖς.

Adjectivum γαλακτοῦχος annotavit Pollux 3, 50.

1527. μαστοῖς Leid. alter. Scribebatur μαστοῖσιν.

1529. De catalexi anapæstica v. ad v. 800.

δισσῶν codd. plerique. νεκρῶν B. et Flor. duo cum Ald.

1530. ὀττοτοί semel Ald. Mosqu. Flor. 2. 6. Aug. d. ὀττοτοί bis MS. C. C. C. Gu. Florr. quinque, Aug. b. ὀττόττοτοι Flor. A. ὀττοιτοῖ ὀττο ττοττοῖ Flor. 10. quod ortum videtur e lectione Flor. 33. ὀττοτοὶ ὀττοτοὶ ὀττοτοί. MATTH. Scribendum ὀτοτοῖ ὀτοτοῖ, quod extra versum est.

λίπε codd. plerique. Revocandum λεῖπε ex Ald. et Aug. uno.

1533. Οἰδιπόδα codices. Οἰδίπου Ald. Versus est dochmiacus.

1534. 1535. In unum versum conjungenda δώμασιν—ζόαν.

1535. μακρόπνουν] μακρόπουν schol. et codd. nonnulli.

ζόαν] Libri ζωάν. Versus dactylicus in dochmium exit, cu-

jus syllabam penultimam nihil caussæ erat cur longam quam brevem esse mallet poeta.

1537. δύστανον δεμνίοις novem codd. δεμνίοις δύστανον Ald. δεμνίοις δύστανος Flor. secundus.

1539—1545. τί μ'— | ποδὸς— | λεχήρη— | οἰκροτάτοισι— | πολιὸν— | ἢ νέκυν—ὄνειρον Ald.

1539. μ'] δ' novem codd. Scribendum uno versu τί μ'—ἐς φῶς.

1540. εἰς] Scribendum ἐς.

1542. δακρύοισιν] δάκρυσιν Mosq. unus. Quod præferendum videtur. Eodem modo peccatum v. 1522.

1543. αἰθέρος] Scribendum αἰθέριον, quod servavit codex Harleianus, et in unum versum conjungenda verba πολιὸν αἰθέριον ἀφανὲς εἴδωλον, ἢ νέκυν ἔνερθεν, ἤ, qui versus ex duobus dochmiis constat, inter quos medios duo cretici sunt positi ἀφανὲς εἴδωλον ἤ.

1547. πάτερ] ὦ πάτερ Leid. alter.

σοι] σῶ B. σὰ Bodl. unus.

1548, 9. ἃ παρὰ βάκτροις πόδα σόν Mosqu. Havn. ἃ παρὰ βάκτροις ἃ πόδα σὸν Gu. Flor. 5. 6. 9. 10. 18. 21. 34. Aug. b. d. etiam Flor. 10. nisi quod παραβάκτροις habet una voce. Flor. 2. ἣ παραβάκτροις πόδα σόν. Vict. ἣ παρὰ βάκτροις. ἃ πόδα σόν. παραβάκτροις una voce etiam Flor. 33. παρὰ βάκτροισιν Flor. A. (ap. Valck.) Leidd. qui cum C. C. C. Flor. 33. ἃ in initio sq. versus ponunt, in priore omittunt. Tandem ἃ ante θεραπεύμ. transposuit King. et sic Flor. 2. MATTH.

1549. τυφλόπουν] τυφλὸν C. C. C. Mosqu. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. Sed τυφλόπουν cum Aldo I. K. Flor. A. Flor. 2. 10. 33. θεραπεύμασιν ἐμόχθει ad sensum idem est, quod ἐθεράπευε; hinc accusativus additur πόδα σόν. MATTH.

αἰὲν—πάτερ ὤμοι uno versu comprehendit Ald.

1550. ὦ addidit Hermannus.

1551. ὤμοι— | πάρα—ἀϋτεῖν Ald.

ὤμοι] ᾧ μοι μοι Ald. et aliquot codd.

πάρα γὰρ στενάχειν (στενάζειν Mosq.) τάδ' (καὶ τάδ' Leid. alter et codex Kingii) ἀϋτεῖν] Comma ponendum post τάδ'. Commotus animus interdum verba ejusdem aut cognatæ significationis cumulat sine copula. Æsch. Choeph. 5. κλύειν, ἀκοῦσαι. Eurip. Ion. 1446. τίν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω; SEIDL. de verss. dochm. p. 352.

1555. ἐπιχάρμασιν] ἐπὶ χάρμασιν Ald. et pars codicum.

1556. σὸς codex Kingii. ὁ σὸς Ald.

1557. ξίφεσι— | ἐπὶ— | ἰώ μοι— | τέκνα—ἔβας Ald.

1558. σχετλίαισι] φονίαισι Flor. unus. Alii nonnulli φονίαις σχετλίαισι.

σοὺς] τοὺς σοὺς codex Kingii.

1559, 60. Ald. ὦ πάτερ. Οἰδ. ἰώ μοι, αἶ αἶ. Sic Flor. 2. 10. ἰώ μοι ἰώ μοι αἶ αἶ Leid. A. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. ἰώ μοι μοι. αἶ αἶ αἶ Mosqu. ἰώ μοι omittunt et αἶ αἶ tantum habent Aug. d. Havn. ὤ μοι μοι αἶ αἶ Flor. 33. ὤ μοι αἶ αἶ codex Kingii. et sic Leid. B. Omnes autem interjectiones Œdipodi tribuunt. ὦ πάτερ ὤ μοι Antigonæ continuavit, αἶ αἶ Œdipodi tribuit Hermannus. MATTH.

1560. καταστένεις] στενάχεις aliquot codd.

1561. ὦ τέκνα Hermannus. ὤ μοι τέκνα codex Kingii et Grotius fortasse ex codice. τέκνα codices ceteri et Ald.

ἔβας] ἂν ἔβας aliquot codices non optimi.

1562. τέθριππ'] τέθριππά γ' codd. nonnulli.

1564. σαῖς recte omittere videtur Leid. alter. De catalexi anapæstica vid. ad v. 800.

1567—1569. Versus trochaici.

1567. τιθεμένα B. aliique plurimi. τεθειμένα H, Aug. unus et Ald.

1568. τέκεσι— | ἱκέτις—αἰρομένα Ald.

1569. ἱκέταν] Aliquot codd. ἱκέτιν vel ἱκέτην.

ἀρομένα Hermannus. αἰρομένα libri. Verum videtur ὀρομένα, de quo scholiasta, γράφεται δὲ καὶ ὀρομένα, ὅ ἐστιν ὀρούουσα καὶ προτείνουσα τὸν μαστόν.

1570. εὗρε] Scribendum ηὗρε.

1572. κοινὸν—ἐναύλους uno versu Ald.

1573. ἐναύλους] συνοίκους superscr. in Harl. Sic interpretatur scholiasta. λέοντας ὁμαύλους conjecit Musgravius. Non opus.

1575—1580. ἤδη — | ὤπασε — | χαλκόκροτον — | φάσγανον— | ἀμφὶ— | πάντα— | ἀμετέροισι—τελευτᾷ Ald.

1577. ἔβαψεν codd. plerique. ἔπεμψεν B, Flor. 2. et Ald.

ἔβαψεν] Hujus verbi exempla ex Æschyl. Prom. 862. Agam. 1011. Sophocl. Aj. 94. Lycophr. 1121. et aliunde jam attulere alii. Eustath. p. 1554, 7. τὸ δὲ εἶσι κατ' οὔρεος ἀττικὴν ἔχει σύνταξιν. ὡς καὶ τὸ, κατὰ σπλάγχνων ἔβαψε ξίφος. POR.

ἄχει] ἔχει B. Aliquot codices ἄχη, ἄγχη, ἄγχει, ἄγχι.

ἔπεσ'] ἔπαυσ' H. et Aug. unus, in quo adscr. γρ. ἔπεσ'.

τέκνοισιν] τέκνοις Flor. unus.

1578. ἄματι—συνάγαγεν] ἤματι—συνήγαγεν codd. plerique et Ald.

1579. ὦ πάτερ post θεὸς ponit Leid. alter.

δόμοισιν] δώμασιν aliquot codd.

ὅστις τᾷδε Hermannus. ὅς γε τάδε codex Kingii et Leid. alter. ὅστε τάδε Grotius, fortasse ex codice. Codices reliqui et Ald. ὃς τάδε.

1581. ὑπῆρξεν codd. plerique. κατῆρξεν B. et Flor. duo cum Ald.

κακῶν post Οἰδίπου collocant codices quinque, post ὑπῆρξε unus. Recte codd. reliqui et Ald. post πολλῶν ponunt. Electr. 213. comparat Porsonus πολλῶν κακῶν Ἕλλησιν αἰτίαν ἔχει.

δόμοις] δόμος Flor. 2. γένος H. τέκνοις codd. tres.

1585. τῶνδε δ'] τῶνδ' H. et tres alii cum Ald.

1587. παῖς σὸς codices. σὸς παῖς Ald.

1593. σοι] σὸς B. et Flor. 2. cum Ald.

1596. καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ] Hunc versum spurium esse recte animadvertit L. Dindorfius.

1601. πεφυκέναι codd. plerique. δυσδαίμονα Ald. quod est in H. et Flor. 2.

1603. ἀθλίαν codices. ἄθλιον Ald.

1605. Κιθαιρὼν] Κιθαιρῶν H. et Mosq. unus.

1606. με B. aliique nonnulli. μοι Ald.

1607. Πόλυβον ἐξέδωκεν C. C. C. quatuor Bodl. L. Mosq. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34. Aug. b. πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν K. Leid. B. δαίμων Πόλυβον ἐξέδωκεν Leid. A. δαίμων ἔδωκε Πόλυβον Ald. δαίμων δέδωκε Πόλυβον B. Mihi ipsum dicendi genus commentumque illud de servitute Œdipi, quæ nulla fuit, prodere videtur non scriptum ab Euripide hunc et præcedentem versum esse.

1608. κτανών τ' ex Flor. 33. positum. Revocandum quod in libris reliquis est κτανὼν δ'.

1611. ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου καὶ παισὶ δοὺς] Hunc quoque versum, quem scholiastæ utcunque explicare conantur, non ab Euripide scriptum censeo, sed a grammatico additum præcedentia verba οὓς ἀπώλεσα amplificante.

δούς] διδούς Flor. unus.

1617. ζῶσά γ' ἂν quattuor codices. ζῶσα γὰρ ceteri cum Ald., nisi quod in uno ζῶσα γὰρ ἂν legitur.

1620. ἀποκτείνεις] ἀποκτενεῖς duo codd.

1622. γ' om. B.H. et duo alii, post μήν ponit Flor. unus. "Sæpe additur γε in eadem sententia cum ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐδὲ μὴν, οὐ μὴν, sed nunquam, nisi interposito alio verbo, ut breviter monui ad Hec. 403. Euripides Alope apud Etymol. M. p. 420, 16. οὐ μὴν σύγ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾔδέσω. Male editur οὐ μή. Sophocl. Œd. T. 987. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι. Ita postulat metrum (secundam enim corripit μέγας) idemque conjecit nescio quis in editione Londinensi a. 1746. sed neglexit Brunckius. Aristoph. Av. 639. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν ἔτι Ὥρα 'στὶν ἡμῖν, citat Plutarchus Niciæ p. 528 A. νυστάζειν ΓΕΠΩΩΡΑ 'στὶν ἡμῖν. Dele ω male repetitum, et Π verte in ΤΙ, habebis, νυστάζειν γ' ἔτι Ὥρα 'στὶν ἡμῖν. Chionides apud Suidam v. ἄγνος· καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔτι γε μοι δοκῶ. Vulgo τε pro γε. Cycl. 541. καὶ μὴν λαχνῶδές γ' οὖδας ἀνθηρᾶς χλόης, non λαχνῶδες τοὖδας, crasi prorsus ignota. Legitur quidem in Nostri Electr. 982. καὶ μήν γ' ἀμύνων πατρὶ δυσσεβὴς ἔσει. Sed optime καὶ μή γ' ἀμύνων Reiskius. Quæ sequuntur, sic corrige: ΟΡ. ἐγὼ δὲ μητρὶ τοῦ φόνου δώσω δίκας. ΗΛ. τῷ δ' αὖ, πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν." POR.

1626. ἐγώ τε Flor. unus. Legebatur ἐγὼ δ'. Electr. 333. σοί τ' εὖ λέλεκται καὶ τὰ τῶνδ' αὐχῶ, γέρον, τοιαῦτ' ἔσεσθαι.

1628. Ald. et MSS. τόνδε δ' ὃς πέρσων πόλιν Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε Πολυνείκους νέκυν· ubi σὺν ἄλλοις cum sit valde frigidum, σὺν ὅπλοις conjicit Kingius, recepit Brunckius. Vulgatum defendit Valckenærius ex Herc. Fur. 1166. ἥκω σὺν ἄλλοις, οἱ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς Μένουσιν ἔνοπλοι. Sed ibi σὺν ἄλλοις non absolute ponitur. σὺν ὅπλοις igitur recipiendum esset, nisi tota clausula spuria esset. Quis enim dixit πόλιν πατρίδα? Deinde summa cum brevitate mandata sua dat Creon, neque rationibus reddendis immoratur. Præterea si rationem reddidisset, quare Polynicen sepultura privarit, rationem quoque reddidisset, quare Eteoclem honorarit, ut facit apud Æschyl. Theb. 1015—1032. Sophocl. Antig. 194—206. Nec mirum hunc locum interpolari, cum integer Sophoclis versus ex Antig. 29.

in omnes MSS. post 1648. [1633.] mox irrepserit: ἐᾷν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν. POR. Recte Porsonus τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν scribit, deletis verbis ab interprete adjectis.

1630. ἐκβάλετ'] ἐκβάλλετ' Ald. et aliquot codd.

1631. κηρύξεται] κηρύξατε H. aliique nonnulli cum Ald.

1633. Post hunc versum in libris sequitur ἐᾶν δ' ἄκλαυστον (aliquot codd. ἄκλαυτον), ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν· quæ Sophoclis verba sunt Antig. 29. Delevit Valckenarius.

1635. τριπτύχων θρήνους νεκρῶν Flor. sex. Ceteri codices τριπτύχους θρήνους νεκρῶν. In Ald. τριπτύχων νεκρῶν γόους.

1637. 1638. καὶ παρθενεύου τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν | μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει] Hi quoque versus non videtur dubitari posse quin a grammatico aliquo conficti sint, homine loquace nec sentiente quid Creontis personam deceat.

1637. ἰοῦσαν ex Flor. 2. est repositum. Libri reliqui partim εἰσιοῦσαν, quod est in B.H. et Ald., partim ἐπιοῦσαν. Nos in medio relinquimus utrum ἰοῦσαν, an ἐσιοῦσαν, an ἐπιοῦσαν scripserit horum versuum faber.

1639. ἀθλίοις] Scribendum ἄθλιοι cum Barnesio.

1643. Qui in libris sequitur versus τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονὸς, eum recte delevit Valckenarius. De sola enim fratris sepultura Antigona cum Creonte disputat, absurdumque est post particulam ἀτὰρ, qua aliud se argumentum ingredi indicat Antigona, ad patris rediri mentionem.

1647. ἐπίθου duo codices. Vulgo ἐπείθου.

1648. ἐκπονεῖν] ἐκτελεῖν codices plurimi, non B.

1649. γ' codices. τ' Ald.

1653. Verte, *itaque sortem suam fortunæ* (s. incerto belli exitui) *regendam commisit.* MATTH.

1654. τῷ τάφῳ] Id est τῇ ἀταφίᾳ. SCHÆF.

1656. ἀνὴρ Porsonus. ἀνὴρ libri.

1658. ἄρ'] ἂν H. aliique pauci cum Ald.

1660. κεὶς] Scribendum κἀς. Vid. ad v. 574.

1672. γόοις codd. multi. γόου Ald.

1674. 'στ] σ' B.H. aliique cum Ald. Alii γ', unus τ'.

1675. ἄρ'—Δαναΐδων] ἄρ'—Δαναϊδῶν libri. Correxerunt Barnesius et Valckenarius.

1677. ὅρκιον δέ μοι C. probante Valckenærio. Sic quidem habet Eustathius, miro errore hunc versum ita citans p. 809,

15. ἴστω ζεὺς ὅρκιον δέ μοι ξίφος. Sed totum versum, ut editur, laudat p. 92, 12. POR.

1682. λεῖπε Flor. unus. Legebatur λίπε.

1684. φεύγοις Flor. 34. Vulgo φεύγεις. Sicut Œdipi v. 1683, ita hic Antigonæ oratio interrumpitur, εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγοις, τίς ἄν σε θεραπεύοι; MATTH.

1687. πέδῳ Ald. Flor. 6. 21. in quibus suprascriptum γρ. θανών, quod pro v. l. memoratur etiam in Flor. 5. 9. 56. 59. 76. θανών in textu Flor. A. Paris. A. [nobis B.] Mosqu. Laud. Flor. 5. 10. 34. Mihi πέδῳ ad similitudinem vocis πεσών effictum videtur. MATTH.

1690. κἀμὲ δεῖ] δεῖ κἀμὲ pars codicum. δὴ κἀμὲ Ald.

1692. γενναία Miltonus. γενναίᾳ Ald. γενναῖα Leid. uterque.

1694. γεραιᾶς] γεραιᾷ Valckenarius, frustra.

φιλτάτης] φιλτάτῃ codices multi.

1699. χέρ'] χεῖρ' codices multi.

1707. ἱρὸς] Scribebatur ἱερός.

1708. πατρί] ποδί Flor. 2. errore librarii, cui frequentatum Euripidi τυφλὸς πούς obversabatur.

1710. χέρα Hermannus. χεῖρα libri.

1714. ἰδοὺ—γενοῦ uno versu Ald.

1715. μοι codices. μου Ald.

ποδαγὸς] ποδηγὸς B. Aliquot codd. παιδαγωγός.

ἀθλία] Libri nonnulli ἀθλίου vel ἀθλίῳ.

1716. γενόμεθα γενόμεθ'] γενόμεσθα γενόμεσθ' codd. multi.

ἄθλιοι Porsonus. ἄθλιαι libri. Post ἄθλιαι Ald. addit γε, quod om. codex Kingii, habent, ut videtur, codices reliqui.

1717. παρθένων δή Ald. δή om. codd. tres.

1720. τᾷδε τᾷδε βᾶθί μοι τᾷδε τᾷδε | πόδα—ἔχων Ald.

1721. τᾷδε τᾷδε πόδα] Alterum τᾷδε recte delet L. Dindorfius.

πάτερ addunt codd. multi: om. Ald.

1722. ἔχων delet Hermannus Elem. doctr. metr. p. 762.

1723. φυγὰς ἐλαύνων Hermannus. φυγᾶς, ἐλαύνων libri.

1724. ἐλαύνων] ἐλαύνει duo codd. et scholiasta.

1725. δείν' om. codices non pauci.

τλὰς] ὁ τλὰς aliquot codd. Fortasse præstat scribi ἰὼ ἰὼ δεινὰ δεινὰ τλὰς ἐγώ.

1727. ἀσυνεσίας] ἀξυνεσίας Flor. unus.

1728. Scribendum uno versu ὅδ'—ἔβαν.

1729. οὐράνιον codices multi. τ' οὐράνιόν τ' Ald.

1731. Recte Ald. παρθένου—εὑρὼν uno versu comprehendit, qui ex duobus ithyphallicis est compositus.

1736—1739. ὦ— | παρὰ— | πατρίδος—γαίας Ald.

1742. εἰς] Scrib. ἐς.

1743. με θήσει codd. plerique. μεθήσοι Ald. qui uno versu εἰς—μεθήσοι.

1744. ἐγὼ] ἔγωγε codex Kingii. Quod qui scripsit senarium facere voluit. Eadem de caussa v. 1745. νέκυς post οἴχεται positum est in eodem codice, Leid. altero et Flor. 2.

1746. εἴ με καὶ] Scribendum εἰ καὶ ex Flor. 10.

καὶ θανεῖν] κατθανεῖν Leid. alter et Flor. 2.

1747. σκότια Hermannus. σκοτίᾳ libri.

γᾷ] γῇ aliquot codd.

1749. ἅλις codices. ἅλις ἔχουσα Ald.

ἐμῶν] ἐμοὶ aliquot codd.

1751. κόρον codices. κόρους Ald.

1752. Hunc versum vocabulo σηκὸς terminat Ald. Scribendum uno versu ἴθ'—μαινάδων.

τε] γε codd. sex.

μαινάδων major pars codicum. μαινάδος H, Leid. A. et Ald.

1753—1756. Καδμείαν — | στολιδωσαμένα — | Σεμέλας — ἀνεχόρευσα Ald.

1753. ᾧ] ὠὴ H. et Flor. 2. cum Ald. ἰωὴ Flor. duo.

1755. θίασον Σεμέλας ex Porsoni editione remansit. Libri Σεμέλας θίασον, quod revocandum.

θίασον] θίασσον Ald.

1757. ἀχάριτον Elmsleius ad Iph. T. 566. Libri ἀχάριστον.

1758. Hunc versum et sequentem, ut ex Sophoclis Œd. T. 1524, 5. interpolatos, Valckenærii judicium secutus, ejecit Brunckius. Sed mihi, fateor, nimis abrupta videtur sententia, si hos duo demas, et ita incipias, Σφιγγὸς ὃς μόνος κ. sic enim Barnesius pro, Ὃς μόνος Σφιγγὸς κ. Malim igitur alterum retinere, et statuere ex simili Sophoclis loco alterum in margine primo adscriptum postea in textum irrepsisse. ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω (l. ἔγνων) καὶ μέγιστος ἦν ἀνήρ. POR. Recte judicat Porsonus alterum tantum versum ejici ab Valckenario debuisse.

1761. αὐτὸς οἰκτρὸς codices. οἰκτρὸς οἰκτρὸς Ald. Œdipus se ipsum opponit Sphingi, *ego qui Sphingem oppressi, nunc ipse honore privatus*—. MATTH.

1762. ἀλλὰ γὰρ] ἀτὰρ Ald. et aliquot codd. fortasse ex v. 382.

1764—1766. De his versibus dictum in fine annotationum ad Orestem.

1764. σεμνὰ Νίκα] Scribendum σεμνὴ Νίκη.

MEDEA.

MEDEAM archonte Pythodoro, qui eponymus fuit olymp. 87, 1, editam esse diserto constat didascaliarum testimonio, quod argumenti Græci scriptor apposuit, " Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ σάτυροι· οὐ σώζεται. Duplicem hujus tragœdiæ editionem exstitisse doctorum quorundam virorum opinio fuit, futilioribus nixa argumentis quam quæ refutari operæ pretium erat ab Elmsleio p. 73. Euripidis fabulam imitatus est Ennius, cujus ex Medea fragmenta quædam cum versibus Euripideis suis quæque locis comparabimus. Euripidem autem tragœdiæ suæ argumentum ejusque tractandi rationem non ipsum invenisse, sed ab Neophrone sumpsisse, veterum quorundam opinio fuit, quam argumenti Græci scriptor his verbis memorat partim corruptis, Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι γενναιοφρόνως διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι: de quibus Elmsleius " Legendum videtur, τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι (ὁ Εὐριπίδης scilicet), παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας. Fuerunt qui crederent, Neophronis Medeam, cujus quatuor et viginti soli exstant versus, ex Euripidis Medea expressam esse.—Sed vix operæ pretium fuit poetam pæne ignotum furti literarii insimulare. Quis enim dubitat juniores tragicos multa a veteribus illis artis principibus sumta in suos usus convertisse? Contrariam sententiam proculdubio declarare voluit argumenti scriptor, tragicum scilicet omnium ferme nobilissimum alienam fabulam sibi supposuisse. Sic nos Angli non qui Shaksperium imitati sint, sed quos imitatus sit Shaksperius, curiose pervestigare solemus. Ita accipienda mihi videntur quæ de hoc rumore dixit Diogenes Laertius Menedemo 2, 134. ὥστε πταίουσιν οἱ λέγοντες μηδὲν αὐτὸν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου, ἥν ἔνιοι Νεόφρονος εἶναι τοῦ Σικυωνίου φασί. Eadem tradit Suidas, cujus verba sunt: Νεόφρων, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικὸς, οὗ

φασιν εἶναι τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν. Pergit dicere, Neophronem παιδαγωγοὺς καὶ οἰκετῶν βάσανον primum in scena exhibuisse. Quod verum esse non potest, nisi Euripide antiquior fuit, apud quem haud semel inducitur παιδαγωγός. Quod addit Suidas, Neophronem, quod familiariter cum Callisthene viveret, Alexandri jussu simul cum eo necatum esse, neque cum superioribus ejus verbis conciliari potest, neque multa fide dignum mihi videtur. Nam (ut ad Aristophanis Ach. 10. p. 114. jam monui) idem grammaticus Pherecratem veteris comœdiæ poetam cum Alexandro militasse ait. Qui cum fabulam Ἀγρίους annis 65. ante Alexandrum natum docuisset[a], non nisi extrema ætate eum infantem puerum videre, nedum mortuo Philippo in Asia cum eo militare potuit. Adde quod in v. Καλλισθένης non Neophronem, sed Nearchum, ipsum quoque tragicum, neque ab alio quoquam memoratum, cum Callisthene interfectum esse narrat Suidas. Neophronis fragmenta, quæ tria sola sunt, in annotatione ad v. 668. 1024. 1354. melius quam hic legentur. Quantum ex iis conjicere licet, potius fabulæ œconomiam personarumque mores quam verba aut sententias Euripidem a Neophrone mutuatum esse crediderim." Recte hæc omnia Elmsleius, nisi quod corruptum istud γενναιοφρόνως sic potius emendare debebat ut a me factum est, τὰ Νεόφρονος, a quo prope abest cod. Rom. C. scriptura πανιαόφρονος. In H. est πάνυ εὐφρόνως. Nomen poetæ emendate scriptum in Flor. uno παρὰ νεώφρονος (sic) διασκευάσεως. Ceterum prætermisit Elmsleius famam ab Athenæo 7. p. 276 A. et 10. p. 453 E. ex Clearchi libro περὶ γρίφων memoratam, Euripidem Medeæ fabulæ τὰ μέλη καὶ τὴν διάθεσιν ex Calliæ tragœdia grammatica hausisse: cujus commenti vanitatem bene exagitavit Welckerus in Museo Rhenano vol. 1. p. 150—155, licet non omnia probanda videantur quæ ibi dixit Welckerus. Denique satis erit verbo perstrinxisse anilem fabellam a Parmenisco apud scholiastam ad v. 10. eodemque ex fonte ab Æliano narratam V.H. 5, 21, accepisse Euripidem a Corinthiis quinque talenta[b], ut Medeam ipsam faceret liberos suos interficientem[c], quos secun-

a Corsinus Fast. Att. T. 3. p. 243. T. 4. p. 23.

b Quinque talenta ut numerum rotundum ponit: de quo more loquendi dixi ad Aristoph. Acharn. 6.

c De Medea liberorum interfectrice Aristot. Poet. c. 14. p. 1453, 22. τοὺς μὲν οὖν παρειλημμένους μύθους λύειν οὐκ ἔστι· — — αὐτὸν δὲ εὑρίσκειν δεῖ, καὶ τοῖς

dum alios Corinthii jugulassent. Cujusmodi narratiunculæ non paucæ de poetis scenicis circumferuntur ab umbraticis excogitatæ grammaticis: de quibus quid sentiam declaravi ad Aristoph. Nub. p. 113. et ad fragmenta comici p. 539.

ΤΡΟΦΟΣ] Vetulam quæ prologum agit pro Medeæ nutrice accepisse videtur Ennius, cujus verba afferam ad v. 48. Nutricem eam diserte appellat Cicero loco ad v. 56. allegato. Ita scilicet statuerant grammatici, quorum ἐκδόσεις personarum indicibus instructæ erant. At nihil quidquam est in ipsa fabula, quod huic opinioni pondus addet. Scholiastes etiam hanc anum quater πρεσβῦτιν appellat, bis γραῦν, nunquam τροφόν. Melius igitur fortasse in indice personarum legeretur ΓΡΑΥΣ vel ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ quam ΤΡΟΦΟΣ. In Sophoclis Trachiniis inducitur primo Θεράπαινα, deinde Τροφὸς, eadem fortasse ancilla, certe non magis Τροφὸς quam hæc nostra. Contrarius huic error est in Euripidis Andromacha, ubi Hermiones nutrix Θεράπαινα appellatur. Nutricem esse ostendunt illa τέκνον et ὦ παῖ, a Phædræ nutrice in Hippolyto etiam usurpata. Sed hæc quæstio vix digna est cui tot verba impendamus. Majoris momenti est, quod lectorem hic monitum velim, tertium histrionem in hac fabula supervacaneum fuisse, in qua scilicet præter mutas personas, nunquam plures duabus simul inducantur. Hoc in nulla alia Euripidis fabula superstite accidit, præterquam in Alcestide. In Alcestide quidem coram patre et matre loquitur parvulus Eumelus, sed concessum fuisse videtur, ut pueri loquentes extra numerum inducerentur. Hinc esse puto, quod in Andromacha quatuor personæ in scena stant a v. 546. usque ad v. 747. Si adultus fuisset Andromaches filius Molossus, ante Pelei adventum e scena discessisset. ELM.

1. Totum locum, ut ab Ennio versus est, conservavit Auctor ad Herennium 2. 22. prope totum Priscianus de versibus comicis p. 1325, 15. *Utinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa accidisset abiegna ad terram trabes; Neve inde navis inchoandæ exordium Cœpisset, quæ nunc nominatur nomine Argo, qua*

παραδεδομένοις χρῆσθαι καλῶς. τὸ δὲ καλῶς τί λέγομεν, εἴπωμεν σαφέστερον. ἔστι μὲν γὰρ οὕτω γίνεσθαι τὴν πρᾶξιν ὥσπερ οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, εἰδότας καὶ γινώσκοντας, καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐποίησεν ἀποκτείνουσαν τοὺς παῖδας τὴν Μήδειαν.

vecti Argivi delecti viri Petebant illam pellem inauratam arietis Colchis, imperio regis Peliæ, per dolum: Nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem, Medea, animo ægra, amore sævo saucia. (Ubi *Cepisset* legunt M. A. Muretus ad Catull. 65. init. et H. Stephanus Fragm. vet. Poet. Lat. p. 118. Sed altera lectio fortasse defendi potest.) POR.

διαπτᾶσθαι] Sic pleræque editiones tam nostri, quam Aristophanis Ran. 1429. [διαπτάσθαι A. in textu, διαπτᾶσθαι in scholio.] Verum tum debebat esse verbum, πτάομαι, πτῶμαι, quod nullum est. Attici enim in præsenti adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita præferendum judico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur. Recte igitur ἀνεπτόμαν edidit Brunckius in Sophocl. Aj. 693. (ubi ἀνεπτόμην Suid. MS. C.C.C. Ox. in v. ἔφριξα.) male προσέπτετο ibid. 282. In Aristoph. Av. 118. recte Beckius, Καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, recte etiam Brunckius 789. ἐκπτόμενος, ut e MS. Rav. edidisse videtur Invernizius. Ἵπταμαι vero Atticis opinor prorsus fuisse incognitum. Nunquam sane occurrit in præsenti; aliquoties in imperfecto, sed ubi aptius responderet aoristus, ut Iph. A. 1617. ἀφίπτατο. Polyid. fragm. apud Valckenær. Diatrib. p. 201. ubi primum est ἵπτατο, mox ἔπτατο. In Iph. A. 801. ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ, literas male divisas vidit Marklandus. Lege, ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ. Quam facile autem hæc permutentur, exemplis patebit. Recte editur Electr. 949. ἐξέπτατ' οἴκων, sed Sextus Empiricus adv. Mathem. 11. 54. habet ἐξίπτατ' οἴκων. Confer Av. 35. cum Suid. v. ἀμφοῖν. Optime dedit διαπτάσθαι Kusterus, cui accedunt Lascaris et Eustathius p. 452, 33. 526, ult. 1419, 49. Similiter errabant Grammaticorum veterum nonnulli, cum φάσθαι apud Homerum προπερισπαστέον contendebant. In Sophoclei Thyestæ versu apud schol. ad Phœniss. 235. ubique editur κἀνακιρνᾶται mendose pro κἀνακίρναται. POR.

4. Hesychius: Ἐρετμῶσαι. κώπαις ἁρμόσαι. Dixit etiam Pseudorpheus Argon. 356. χεῖρας ἐρετμώσαντες, monente Ruhnkenio ad Hesychium. Dicitur ἐρετμῶσαι χέρας, *manus remis instruere*, ut ὁπλίσαι δέμας, στεφανῶσαι κάρα. Constructionem recte explicat schol. ὤφελε μὴ ἐρετμῶσαι ἡ Ἀργὼ τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας. ELM. Nonnum frequenter hac formula usum esse annotavit Ruhnkenius ad versum Orphicum.

5. *ἀριστέων* Wakefieldus ad Lucret. vol. 3. p. ult. Legebatur *ἀρίστων*. Eadem corruptela Alc. 921.

ἀνδρῶν ἀρίστων] Sic vocari posse Argonautas nemo nescit aut negat. Sed potiori jure expectasses epitheton proprium, quod in eos solos caderet, *ἀριστέων* scilicet, quo nomine quoties a poetis appellentur, nihil opus est exemplis ostendere. Ea igitur loca tantum proferam, ubi *ἄνδρες ἀριστεῖς* vocantur. Apollon. Rhod. 1. 70. *Ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο.* 2. 460. 960. *ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν.* 465. *αὐτόθι μίμνειν Κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν.* 3. 1004. *εἴκε σαώσαις Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον.* Phrasin usurpat Euripides Iph. A. 28. *Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως.* Nec raro corrupta fuit hæc vox. Schol. Villoison. ad Il. Γ. 19. *ἢ τοὺς ἀριστεῖς τῶν Τρώων προετρέπετο κατὰ τῶν Ἑλλήνων*, codex insignis, cujus usum mihi humanissime concessit vir ornatissimus, Carolus Townleius, male quidem habet, *ἀρίστους*; sed ad I, 168. ubi scholia Veneta habent, *κἀνταῦθα γενόμενον κατασχεθῆναι ὑπὸ τῶν ἀρίστων εἰς εὐωχίαν*, ille optime, *ἀριστέων*. Legitur apud Sophocl. Aj. 1304. *Ἄρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν Βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος*; Suidas etiam tum editus, tum scriptus, in tribus MSS. *ἄριστος* retinet v. *πρὸς αἵματος*. Melius tamen videtur *ἀριστεύς*. Hæc conjectura, nisi me memoria fallit, aliis in mentem venit; sed credo me eam pluribus et diversis argumentis exemplisque munivisse. Sed utut de hoc statuas, graviorem corruptelam passa est hæc vox in Electr. 22. *Δείσας δὲ, μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι, Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις.* Corrupta vox *Ἀργείων* sensui repugnat, et cum *παῖδας* prioris versus metro necessarium fecisset, anapæstum in quartam sequentis sedem invexit, *ποινάτορας*. POR.

δέρος] Codices plerique cum Ald. *δέρας*. "Ex MS. E. Lib. P. et diserto Eustathii testimonio p. 600, 11. edidi *δέρος*. Vide Phœniss. 1136. In Sophoclei Ajacis Locri fragmento *δέρος* constanter servant Pollux 7, 70. scholiastes Aristophanis ad Av. 934. Suidas v. *σπολάς*. Præterea *δέρος* vel ex conjectura reponendum erat, ne duo versus in eundem sonum exirent." POR.

11. *μὲν*] Huic particulæ respondet *δὲ* v. 16.

12. *ἁνδάνουσα μὲν φυγῇ πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα*] Horum verborum constructio etsi expediri sic potest ut intelligatur *ἁνδάνουσα χθονὶ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα*, fatendum tamen

est inepte locutum esse Euripidem si ἀνδάνουσα cum secundario nomine χθόνα quam cum primario πολιτῶν construere maluit. Hanc perversitatem bene sensit Brunckius, qui recte correxit πολίτας: de qua structura verbi ἀνδάνειν conf. ad Orest. 1607. Accusativus autem dativo πολίταις, quem posuit Barnesius, præferendus videtur propter alterum qui præcedit dativum φυγῇ.

13. αὐτή τε] αὐτὴ δὲ Stobæus 74, 30.

συμφέρουσ'] ξυμφέρουσ' A. Significat ὁμοφρονοῦσα, ni fallor. Sophocles El. 1464. τῷ γὰρ χρόνῳ | νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν. Ibid. 946. Ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω. Idem ξυνοίσομαι Œd. C. 641. nisi legendum ξυνοίσομεν. In hoc versu et sequentibus respexit Euripides ad Homerum Od. Z. 182. οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, | ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον | ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. ELM.

19. ὃς αἰσυμνᾷ χθονός] Hesychius, Αἰσυμνᾷ. βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Præter Euripidem neminem novi qui verbum αἰσυμνᾶν usurparit. Schol. αἰσυμνᾶν ἐστι τὸ ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. ἰδίως δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. Cumæorum igitur Αἰσυμνάτας Atheniensium Ἄρχοντι respondebat. Argumentum Sophoclis Œdipi Tyranni: ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων Πολιτείᾳ τοὺς τυράννους φησὶ τοπρότερον Αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερόν γ' ἐκεῖνο τοὔνομα. Plura dabunt interpretes Hesychii v. Αἰσυμνῆται. ELM.

21. δεξιᾶς A.B. aliique cum Chr. Pat. 50. δεξιὰς Ald. "Ceterum manuum conjunctio πίστις eximie dicebatur, jam inde ab Homerico, δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν. Quem locum citat scholiastes ad Aristoph. Acharn. 307. Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει. Ubi βωμὸς est jusjurandum per victimas, ὅρκος per verba, πίστις per dextras." POR.

24. ἀλγηδόσι] ἀλγηδόνι Lasc. cum aliquot codd. et schol. v. 96.

26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη.] Ἐπεὶ, *ex quo*, monente Porsono ad v. 136. ἐπεί μοι φιλία κέκρανται. Noster Or. 77. καίτοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον, | ἐμῆς ἀδελφῆς, ἣν, ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον | ἔπλευσ', ὅπως ἔπλευσα, θεομανεῖ πότμῳ, | οὐκ εἶδον. ELM.

30. μή ποτε aliquot codd. Plerique μήποτε cum Ald.

31. ἀποιμώζῃ Elmsleius. ἀποιμώζει A. Legebatur ἀποιμώξῃ.

35. μὴ 'πολείπεσθαι] μὴ ἀπολείπεσθαι A. aliique. Scribendum cum crasi μἀπολείπεσθαι.

ἀπολείπεσθαι] *Privari*. Orest. 216. ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν. Sophocles El. 1167. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω, | ξὺν σοὶ μετέσχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ | τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου. ELM.

37. νέον] κακόν A. aliique nonnulli. Sed γρ. νέον adscriptum in A.

39. τε codd. plerique. δέ Ald.

Post v. 40. sequitur versus e loco inferiore (380.) inepte illatus σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος. Delevit Musgravius. Absurda hic est accurata illa descriptio loci quo in gladium incubitura sit Medea: quod ubi factura esset sciri nunc nec poterat nec quicquam intererat. L. DINDORF.

41. τύραννον] τυράννων Ald. et Rom. C: unde τυράννω (patrem et filium) Scaliger. Rom. A. (qui ante corr. τόνδε γήμαντα habet) B. D. E. Lasc. Mag. τύραννον, quod exhibent omnes edd. recentiores et nonnullæ veteres. Schol. Τυράννοις. τὸν Κρέοντα φησί. τὸ δὲ ἑξῆς, ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ. δεινὴ γάρ. Repone, τύραννον δὲ τὸν Κρέοντα φησί. Verba sunt a superioribus male divulsa, quod sæpissime huic grammatico accidit. Creontem hic intelligi putant interpretes recentiores ad unum omnes. Quorum sententia si vera est, nulla omnino Creontis filiæ mentio est, quam Medeæ multo majori odio quam patrem fuisse res ipsa satis declarat. Fieri non potest quin filiæ potius quam patri necem a Medea parari suspicata sit anus quæ hic loquitur. Eam suspicionem Creonti in mentem venisse ostendunt ejus verba v. 277. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους) | μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν. Quapropter auctor sum ut vocabulum τύραννον posthac Anglice reddatur *the princess*. Eandem interpretationem præbent codd. Romani. In A. legitur gl. θηλυκῶς τὴν γλαύκην a prima manu, τὴν a diversa. In B. τὴν et ἤτοι τὴν γλαύκην. Ambiguitatem quodammodo tollunt verba τόν τε γήμαντα, quorum sensus est, *et qui eam in matrimonium duxit*. Verba γήμας τύραννον leguntur infra v. 847 [877.] Si Creontem significaret τύραννον, τόν τε νεωστὶ γήμαντα vel tale quid dixisset poeta. ELM.

42. κἄπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά] Schol. συμφορὰν δὲ λάβῃ, οἱονεὶ, μείζονι κακῷ περιπέσῃ, πρὸς τῷ ἤδη μεμισῆσθαι ὑπὸ Ἰάσονος. Medea infra v. 375. εἰ ληφθήσομαι | δόμους ὑπερ-

βαίνουσα καὶ τεχνωμένη | θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων. ELM.

45. ᾄσεται Muretus V.L. 3, 11. Subauditur ᾠδήν. Noster Herc. 180. τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε. Ibid. 680. ἔτι τὰν Ἡρακλέους | καλλίνικον ἀείδω. El. 864. ἀλλ' ἐπάειδε | καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ. Hæc attulit Muretus. Addo Phœn. 1719. Οδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ καλ- | λίνικον οὐράνιον ἔβαν, | παρθένου κόρας | αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών. ELM.

45, 6. ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι | στείχουσι] Ammonius: Τροχοὶ ὀξυτόνως καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες· τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκομεν γὰρ, ὥς φησιν, ἐν μὲν (vulgo μὲν ἐν) Ἀλόπῃ Εὐριπίδου (Fr. 4.)· Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον | στείχοντα θεωρὸν (vox corrupta) ἐκ τρόχων πεπαυμένον· ἐν δὲ Μηδείᾳ· Ἀλλὰ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι. Postrema verba in edd. propter ὁμοιοτέλευτον omissa, e scripto cod. Musei Britannici addidit Porsonus. Suspicor autem Tryphonem nostro loco non τρόχων sed τροχῶν legisse, ejusque sententiam fuisse, alios esse virorum τρόχους in Alopa, alios puerorum τροχοὺς in Medea. Hinc esse puto, quod priori exemplo particulam μὲν, alteri δὲ præposuit. Rectius, ut mihi videtur, de nostro loco judicavit Schol. Ἐκ τρόχων. βαρυτόνως, ὡς νόμων. Ἀριστοφάνης· Ἐβάδιζέ (vulgo βαδίζει) μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων, ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας. Huc respicit Hesychius: Τρόχων. δρόμων, [ὡς νόμων] καὶ τὰ ὅμοια. Item Photius: Τροχὸν, δρόμον. Εὐριπίδης Μηδείᾳ, ἄλλοι δὲ παῖδες ἐκ τροχῶν πεπαυμένοι. ELM.

48. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς] Alexis apud Athenæum p. 483 E. εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, | παλαιὸν οἴκων κτῆμα. Ita Porsonus pro πλέον οἶκον κτῆμα. Nonius Marcellus c. 4. p. 650. Eliminare *est* exire. *Ennius Medea Exsule:* Antiqua herilis fida custos corporis, | quid sic extra ædeis exanimata eliminas? Idem c. 1. p. 504. eadem verba affert, etiam ex Medea Exsule. ELM.

49, 50. τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν | ἕστηκας] Scaliger τί πρὸς πύλαισι ταῖσδ'. Præstat τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν, id est, οὕτως ἄγουσα ἐρημίαν. Ita v. 875. ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων. ELM.

52. σοῦ A. σου Ald.

54. πίτνοντα Rom. D. πιτνόντα Rom. A.B.C. πιτνοῦντα Ald. πιτνῶντα Rom. E. et Ælian. N.A. 7, 28. πίπτοντα Stobæus 62, 37. πίτνονται Eumathius 8. p. 314. Unice verum est πίτνοντα, de qua forma dixi ad Heracl. 77. ELM.

56, 7. ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ | λέξαι μολούσῃ δεῦρο Μηδείας τύχας] Philemon apud Athenæum p. 288 D. a Musgravio allegatus: ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ | λέξαι μολόντι τοὔψον ὡς ἐσκεύασα. Theognetus apud eundem p. 104 C. πεφιλοσόφηκας, γῇ τε κουρανῷ λαλῶν, | οἷς οὐθέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων. Cicero Tuscul. 3. 26. *Sunt autem alii, quos in luctu cum ipsa solitudine loqui delectat, ut illa apud Ennium nutrix:* Cupido cepit miseram nunc me proloqui | cœlo atque terræ Medeai miserias. Noster Iph. T. 42. ἃ καινὰ δ' ἥκει νὺξ φέρουσα φάσματα, | λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος. ELM.

57. μολούσῃ] μολοῦσαν Par. E. et Pseudogregorius v. 57. μολοῦσαν, quod supra scriptum legitur in Rom. A. Dativum agnoscit schol. τὸ σχῆμα σολοικοφανὲς, διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως. Addit Rom. A. μολούσῃ γὰρ ἀντὶ τοῦ μολοῦσα. Dativum μολόντι usurpat Philemon, cujus παρῳδίαν modo attuli. Alterum ejusdem constructionis exemplum præbet noster a Brunckio allegatus Iph. A. 491. ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης | εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ. Mihi hæc duo loca mutuo se defendere videntur. Nec valde diversum est quod legitur apud Sophoclem Œd. T. 350. Ἄληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, | ᾧπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας | τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμὲ, | ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι. ELM.

58. δεσποίνης] Rom. A.B.C. [et Ald.] Μηδείας. In Rom. A. supra scriptum ab eadem manu ἢ δεσποίνης. Rom. D.E. Lasc. Cott. [Flor. 10. 15.] δεσποίνης, quod admisit Porsonus. Sic etiam schol. ad Phœn. 1. in cod. August. apud Valckenarium. Arsenius δεσπότῃ edidit, Barnesius Μηδείας, e vulgatis tragici exemplaribus reposuit. ELM.

ζηλῶ σ'] Plena oratio est ζηλῶ σε τοῦ νου vel τῶν φρενῶν. Sophocles El. 1027. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ. Nostro loco per ironiam dicitur pro οἰκτείρω σε τῆς ἀνοίας. Eodem sensu μακαρίως ἔχεις φρενῶν dixit Dionysius tyrannus apud Stobæum 98. p. 531. ELM.

60. μεσοῖ] Pseudogregorius v. 1175. μέσον. Suidas v. Μεσῶ vulgatam diserte agnoscit. Æschylus Pers. 435. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. Aristophanes Ran. 954. κᾄπειτ' ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα | ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν. Falso dicitur a nonnullis, decimum quintum mensis diem πέμπτην μεσοῦντος appellatum esse. Veteres πέμπτην ἐπὶ δέκα. ELM.

61. δεσπότας codices et Lasc. δεσπόταις Ald.

63. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ] Rom. C.D.E. ὦ γεραιέ. Rom. A.B. ὦ γηραιέ. Hanc formam non nisi metri caussa usurpasse videntur tragici. Librarii etiam metro repugnante. Infra v. 1181. Rom. A. χρῄζων γηραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας. Nec melius γηραιὰ v. 132. ELM.

μὴ φθόνει φράσαι] Æschylus Theb. 486. κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγων. Vide an legendum, μηδέ μοι φθόνει λέγειν. ELM.

67. οὐ δοκῶν κλύειν] Brunckius, *simulans me non audire.* Citat Valckenarium ad Hipp. 462. πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, | νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν; Ita quoque Pherecrates apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 460. ἀτόπως καθίζων, οὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν. Aristophanes Ran. 572. Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν. Nostri, *pretending to be mad.* ELM.

68. πεσσοὺς] Locum ubi calculis ludebatur.

παλαίτατοι] παλαίτεροι Chr. Pat. 1178.

71. μέλλοι A. et Flor. duo. Legebatur μέλλει.

73. τόδε] Scribendum τάδε, quod pro var. lect. habet A, ex Chr. Pat. 1183.

78. προσοίσομεν] Notandum προσοίσομεν rariori sensu. Hesychius: Προσοίσησθε. προσδέξησθε. Fortasse legendum: Προσοίσετε. προσδέξεσθε. ELM.

79. πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι] Schol. τὸ δὲ ἐξηντληκέναι ἀντὶ τοῦ πεπαῦσθαι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ἀντλούντων. Similem sententiam habet noster Ion. 927. κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ, | πρύμνηθεν αἱρεῖ μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο. Plura de hac re vide ad Heracl. 169. Athenæus p. 156 E. καὶ τῆς τραπέζης παρατεθείσης ἐδειπνοῦμεν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει. ELM.

Notandum πρὶν ἐξηντληκέναι. Noster πρὶν κατεξάνθαι dixit Phœn. 1152. πρὶν κεκυρῶσθαι El. 1069. Aristophanes πρὶν

διερρυηκέναι Vesp. 1151. πρὶν καὶ τεθύσθαι Av. 1035. πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Lys. 322. πρὶν καὶ γεγονέναι Ran. 1216. Inter πρὶν δειπνῆσαι et πρὶν δεδειπνηκέναι hoc interest, quod δεδειπνηκέναι a cœnante, δειπνῆσαι vero a cœnaturo dicitur. Ab utroque diversum est πρὶν δειπνεῖν, quod non *priusquam cœnavero* significat, sed *priusquam cœnatum eo*. Sed hæc discrimina non semper servantur. ELM.

80. τάδε] τόδε A. aliique nonnulli et Lasc.

83. ὄλοιτο μὲν μή, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός] Euripides El. 1245. Φοῖβός τε, Φοῖβος—ἀλλ' ἄναξ γὰρ ἔστ' ἐμός, | σιγῶ. σοφὸς δ' ὤν, οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά. Hec. 1236. αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν | τοιοῦτον ὄντα. δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ. Similis reticentiæ specimen præbet Sophocles Trach. 383. Ὄλοιντο μήτοι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ | λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά. ELM.

84. κακός γ'] κακὸς A. aliique, omissa particula, quæ metro quidem necessaria est, nec sententiæ inutilis, propterea quod præcessit ἀτάρ. Vide Æschylum Prom. 1010. Euripidem Hipp. 728. 1250. 1398. Iph. T. 719. Tro. 416. Aristophanem Ach. 447. (ubi γε pro καὶ tacite reposuit Brunckius) 782. Vesp. 147. 150. 1505. Av. 144. ELM.

85. Fluctuant libri inter γινώσκεις et γινώσκει. Qui γινώσκεις habent, notam interrogationis post θνητῶν aut habent aut habere debent. Qui γινώσκει legunt, eam non agnoscunt. Schol. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν. οὕτως ἀναγνωστέον, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν. καὶ στικτέον. εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, ἄρτι γινώσκεις τόδε. διὸ καὶ μετὰ τοῦ σ γραπτέον, οἷον, τίς οὐκ ἔστι κακὸς εἰς φίλους, εἶτα τὸ ἄρτι γινώσκεις τόδε, οἷον, ἄρτι ἔγνωκας ὅτι ἑαυτοὺς μᾶλλον φιλοῦσιν ἢ τοὺς πέλας. οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες, τὸ τῆς ἀντιδιαστολῆς μετατιθέασιν εἰς τό, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς. Histriones scilicet, cum in exemplaribus suis scriptum reperissent, Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε, atque hoc ἄρτι a sententia alienum esse vidissent, audacter reposuerunt, Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς. ELM.

87. οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν] Apud tragicos contraria sunt δίκη et κέρδος. Noster Heracl. 2. ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνήρ, | ὁ δ' ἐς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον. Hypsipylæ fr. 6. κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον. ELM.

88. εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ] Ineptum addi-

tamentum grammatici, qui non videtur sensisse *νέας εὐνῆς* saltem dicendum fuisse.

89. *ἔσω* A.B. aliique nonnulli. Vulgo *εἴσω*.

94. Schol. *κατασκῆψαι δὲ ἀντὶ τοῦ βλάψαι, ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ σκηπτοῦ. οἷον, κεραυνῶσαι.* Hesychius: *κατασκῆψαι. κατασπεῖραι.* Interpretatio ad *κατασκεδάσαι* pertinere videtur. Rectius Photius: *κατασκήψαντος. ἐμπεσόντος.* Noster Hipp. 1416. *Ἔασον. οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφου | θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας | ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν κάρα.* Herodotus 7. 134. *Τοῖσι δὲ ὦν Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατεσκῆψε Ταλθυβίου τοῦ Ἀγαμέμνονος κήρυκος.* Idem 8. 65. *Δημάρητε, οὐκ ἔστι ὅκως οὐ μέγα τι σίνος ἔσται τῇ βασιλῆος στρατίῃ.——καὶ ἢν μέν γε κατασκήψῃ ἐς τὴν Πελοπόννησον, κίνδυνος αὐτῷ τε βασιλέϊ καὶ τῇ στρατίῃ τῇ ἐν τῇ ἠπείρῳ ἔσται.* Thucydides 2. 49. *κατέσκηπτε γὰρ* (*ἡ νόσος*) *καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας.* Patet ex his exemplis dici *κατασκῆψαι εἴς τινα* et *κατασκῆψαί τινι*, ut *ἐμπεσεῖν εἴς τινα* et *ἐμπεσεῖν τινι.* Nostro loco scribendum suspicor *τινι.* Schol. ad v. 105. interpretatur *δίκην ἐγκατασκῆψαι τινί.* Constructio est: *οὐδὲ παύσεται χόλου, πρὶν ἂν κατασκήψῃ τινὶ ὁ χόλος.* Sic enim malo quam *πρὶν ἂν αὐτὴ κατασκήψῃ τινὶ τὸν χόλον.* Quamquam ne hoc quidem absurdum. Noster infra v. 1300. *τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.* Æschylus Eum. 83. *ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον | σκήψητε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν | τεύξητ'.* Si certum esset bene Græcum esse *ἐμπεσεῖν τινα*, non esset quare de *κατασκῆψαί τινα* dubitaremus. ELM.

96. *ἰὼ* om. Ald. et pars codicum. "Recte additum videtur *ἰὼ*, quod extra versum est. Æschylus Theb. 876. *Ἰὼ δυσαδελφόταται πασῶν ὁπόσαι | στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται.* Pers. 911. *Ἰὼ δύστηνος ἐγὼ, στυγερᾶς μοίρας | τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης.* Sic etiam Euripides Suppl. 1114. Iph. A. 590. El. 988." ELM.

97. *ἰώ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;*] Aristophanes Pac. 1009. *κᾆτα Μελάνθιον | ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγοράν· | τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν· | εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας· | Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεὶς | τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας· | τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.* Schol. *Ἐκ Μηδείας. μήποτε ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μηδείας παράγει* (vulgo *παραγράφει*) *ἐκεῖνα. ὦ δύστηνος ἐγὼ, μελέα τε πόνων, πῶς ἂν ὀλοίμαν. οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ Μελανθίου φασὶν εἶναι*

Μήδειαν, ἐξ ἧς ταῦτα. Ὀλόμαν, ὀλόμαν dixit Euripides Iph. T. 151. ubi Aldus ὠλόμαν, ὠλόμαν, haud secus atque apud Aristophanem. Verba quæ παρῳδεῖ comicus, Jasonis in Melanthii Medea fuisse videntur. ELM.

98. *μάτηρ*] Scribendum *μήτηρ* ex aliquot codd. Formis vulgaribus utitur Nutrix, Doricis Medea.

99. *κινεῖ δὲ χόλον*] Aristophanes Vesp. 402. Εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολὴν, | ἥνπερ ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν; Inter *κινεῖν χόλον* et *κινεῖν χολὴν* nihil interesse videtur. ELM.

100. *σπεύσατε*] *σπεύδετε* aliquot codd.

102. *φυλάσσεσθ'*] *φυλάσσοισθ'* Ald. Correctum ex codd.

105. *νῦν*] Scribendum *νυν*.

106. *δῆλον δ' ἀρχῆς*] Genitivus ab *δῆλον* pendet. Ald. et aliquot codices *ἐξ ἀρχῆς* ex glossemate.

107. *ἀνάψει*] Subjectum est *ἡ Μήδεια*. Aliquot libri *ἀνάξει*· quam scripturam scholiasta quoque memorat, cujus hæc est annotatio, Δῆλον γάρ ἐστιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς οἰμωγῆς, ὅτι ἀνάψει. ἢ οὕτως, τοῦτο γὰρ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος τῆς οἰμωγῆς δηλονότι, σκηπτοῦ δίκην ἐγκατασκῆψαί τινι, καὶ μέγα τι κακὸν κατεργάσασθαι. ἐὰν δὲ γράφεται ἀνάξει, οἷον ἐπιπολὺ ἀνάξει τὰ τῆς ὀργῆς, οἷον ἄνω ἄξει, εἰς ὕψος ἀνατείνει, ὅ ἐστιν αὐξήσει τὸν θυμόν. ἐξ οὗ πάλιν δῆλον ὡς αὐξανομένη ἐπιπολὺ ἡ ὀργὴ πάντως δεινόν τι ἐργάσεται.

108—110. *τί—κακοῖσιν*] His verbis utitur Galenus vol. 5. p. 121. et omisso *τί ποτ' ἐργάσεται* Stobæus 20, 30.

111. *αἰαῖ αἰαῖ*] Libri plerique *αἶ αἶ*, quod est in Ald., alii *ἒ ἔ*, *αἶ αἶ*, quod habet A, *ἒ ἒ ἒ ἒ* B. Scribendum *αἰαῖ*.

τλάμων] *τλήμων* A. aliique nonnulli.

115. *τλήμων*] *τλῆμον* aliquot codd. cum Ald.

119—130. *δεινὰ τυράννων—ἀπέδωκεν*] Philosophatur nutrix more Euripideo, sed valde ἀπροσδιονύσως, ut mihi quidem videtur. Quid enim cum Medeæ conditione commune habent quæ de regum animo dicit? Homerica loca Il. A. 80. B. 196. allegat scholiastes. ELM.

120. *ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες*] *Pauca aliorum voluntate, pleraque sua agentes.* MUSG.

121. *μεταβάλλουσιν*] Id est *deponunt.*

124. *γ'* Reiskius. *τ'* libri.

126. Herodot. 3, 80. πλῆθος δὲ ἄρχον πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην. POR.

128. οὐδένα καιρὸν δύναται] *Nihil tempestivum afferre* potest. δύνασθαι cum accusativo construxit ut Plato Phileb. p. 23 D. μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσδεήσει διάκρισίν τινος δυναμένου; Gregorii Naz. locum attulit Stephanus in Thesauro, ἡμῖν δὲ τὴν συννέκρωσιν τοῦ Χριστοῦ δύναται.

θνατοῖς] Scribendum θνητοῖς ex B. et septem aliis codicibus et Lasc.

129. Delenda commata post ἄτας et δαίμων. Nam δαίμων utriusque verbi, ὀργισθῇ et ἀπέδωκεν, subjectum est.

131—136. ἔκλυον — | τᾶς— | οὐδέ — | λέξον — | μελάθρου — | οὐδὲ— | ἄλγεσι δώματος Ald.

134. ἀλλὰ, γεραιὰ Hermannus. Legebatur ἀλλ' ὦ γεραιά.

135. ἐπ' ἀμφιπύλου—μελάθρου] Schol. Ἀμφίπυλον. τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους, μίαν μὲν τὴν αὐθεντικὴν, ἑτέραν δὲ ἣν Ὅμηρος λέγει ὀρσοθύρην (Od. X. 126.). ἐγὼ οὖν, φησὶν, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου οὖσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω τοῦ μελάθρου. Malim, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου μελάθρου οὖσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω. Non suam sed Medeæ domum ἀμφίπυλον μέλαθρον appellat chorus. Quam duo ostia habere fingit poeta, quo facilius clamores ejus ad vicinarum aures perveniant. Dicitur ἐπ' ἀμφιπύλου eadem constructione qua ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων apud Herodotum 5. 92, 3. Adjectivum ἀμφίπυλος non nisi ex hoc loco citant lexicographi. Sed οἶκον ἀμφίθυρον dixit Sophocles Phil. 159. ELM.

γόον Elmsleius. Legebatur βοάν.

136. συνήδομαι] Cum inimicis Medeæ. SCHÆF.

ὦ γύναι] ὦ om. Ald. et pars codicum.

138. μοι φίλον κέκρανται] Libri pauci μη et κέκραται, nonnulli etiam φίλα.

140. τὸν Musgravius. ὁ libri.

λέκτρα] δῶμα Ald. et aliquot codd.

141. τάκει βιοτὰν] Scribendum τήκει βίοτον cum Elmsleio.

143. παραθαλπομένα] Scribendum παραθαλπομένη.

144. κεφαλᾶς] κεφαλῆς aliquot codices et Hierocles in aurea carmina p. 126. a Gaisfordio indicatus.

146. Deleatur comma post καταλυσαίμαν. Nam βιοτὰν tam a καταλυσαίμαν quam a προλιποῦσα regitur, ut recte monet Elmsleius.

148. Schol. τὸ ἀΐες ὁ Δίδυμος ὡς πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ φησὶ λέγεσθαι, ἠκούσατε, καὶ οὐ πρὸς τὸν Δία. ἐν ἤθει οὖν τὸ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς. Didymi sententia est, verba ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς esse meram exclamationem, ut ἰήϊε Δάλιε παιὰν apud Sophoclem Œd. T. 154. Huic sententiæ magnam vim addit noster Or. 1495. ἁ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο | διαπρὸ δωμάτων ἄφαντος | (ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς καὶ νὺξ) | ἤτοι φαρμάκοισιν, ἢ μάγων τέ- | χναισιν, ἢ θεῶν κλοπαῖς. ELM.

149. ἀχὰν Elmsleius dubitanter. Scribebatur ἰαχάν.

150. τίς—ἀπλήστου] τί—ἀπλάστου A.B. aliique nonnulli cum Lasc.

151. ἔρως] ἔρος Ald. et codd. nonnulli. Sophocles El. 197. δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας. Accusativum ἔρον sæpius apud Euripidem exstare monet Valckenarius ad Hipp. 449. Plura dabunt viri docti ad Hesychium v. Ἔρον, Monkius ad Hipp. 337. ELM.

153. μηδὲν pro μή. Andr. 88. μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί. ELM.

156. χαράσσου] Id est ὀργίζου. Hesych. Κεχαραγμένος: ὠργισμένος. Herodot. 7, 1. καὶ πρὶν μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι διὰ τὴν ἐς Σάρδις ἐσβολήν. ELM.

157. τόδε] Præstat τάδε scribi cum A.B. aliisque codd. et Ald.

συνδικήσει A.B. aliique. συνδικάσει Ald. et pars codicum. "Diversa sunt συνδικάζειν et συνδικεῖν, ut συνδικαστὴς et σύνδικος. Hesychius: Σύνδικοι. οἱ ἐν ταῖς δίκαις βοηθοί. Æschylus Eum. 579. a Musgravio allegatus: Καὶ μαρτυρήσων ἦλθον (ἔστι γὰρ δόμων | ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν· φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος) | καὶ συνδικήσων αὐτός. Æschines in Timarchum p. 263. B. ἐάν τις Ἀθηναίων, φησὶν, ἑταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι,——μηδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι,——μηδὲ συνδικησάτω, φησὶ, τῷ δημοσίῳ, μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε. Schol. ad nostrum locum: σὺν δίκῃ δὲ, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ δικαίῳ ἐπεξελεύσεται. Male scriptum, neque recte explicatum. ELM.

158. δυρομένα Musgravius. ὀδυρομένα libri. "Ita se res habet. Verbum ὀδύρομαι metro vel numeris nocet apud Æschylum Prom. 271. Pers. 584. Sophoclem Œd. T. 1218. Euripidem Hec. 740. Med. 156. Andr. 397. Utraque forma æque convenit apud Æschylum Prom. 643. Theb. 662. Sophoclem

Œd. C. 1439. Ant. 693. Aj. 327. 383. Euripidem Suppl. 770. Iph. T. 482. Apud Euripidem vero Phœn. 1750. ex necessitate legitur, Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι; Verbalia ὀδυρμὸς, ὄδυρμα et similia nunquam *o* amittere videntur." ELM.

εὐνῆταν pro εὐνέταν metri indicio restituit Brunckius, recte, licet nulla alibi reperta sint hujus formæ exempla.

165. πρόσθεν] Ita dicitur propter prægressum ὅρκοις ἐνδησαμένα, siquidem Græci, ubi de pacto et fœdere sermo est, illud maxime urgere solent, si quis prior fidem solverit, quo facto alter, si idem facit, jure agere videtur. Sic jam Homerus, ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν. HERMANN.

166. ἀπενάσθην | αἰσχρῶς] Hesychius: Ἀπενάσθη. ἀπῳκίσθη. Idem: Ἀπενάσσατο. ἀπῴκησεν. Scribendum ἀπῴκισεν, modo Attica glossa sit. Apud Homerum, Hesiodum ceterosque veteres, qui activam formam ἔνασσε usurpant, media ἐνάσσατο et passiva ἐνάσθη idem significant, ut χολωσάμενος et χολωθείς. Attici vero ἐνάσσατο pro ἔνασσε usurpant. Sic ἀπενάσσατο apud Euripidem Iph. T. 1259. καταναασσαμένη apud Æschylum Eum. 932. Passivum ἀπενάσθην habet noster etiam Iph. T. 175. κατενάσθην Phœn. 215. κατένασθεν Aristophanes Vesp. 660. ELM.

167. τὸν ἐμὸν κνείνασα κάσιν] Schol. Τιμαχίδας ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθεὶς, τὸν Ἄψυρτον φησὶ λέγειν αὐτὴν, τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί. ὁ δὲ Φερεκύδης (p. 122.) διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν. Δικαιογένης δὲ ἐν τῇ Μηδείᾳ Μεταπόντιον αὐτὸν ὀνομάζει. ἀνῃρῆσθαι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν ὑπὸ Μηδείας, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀργοναυτῶν. Λέων δὲ ὁ ῥήτωρ οὐ σφαγῆναι ἀλλὰ διαφθαρῆναι αὐτὸν φαρμάκοις. Ex hoc scholio discimus Medeæ personam in Euripidis Ægeo fuisse. ELM.

168. κλύεθ' οἷα λέγει] Menelai, ni fallor, in Euripidis Telepho verba fuerunt, Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει, quibus utitur Aristophanes Eq. 810. Plut. 601. Quod ait scholiastes ad Eq. 806. verba ὦ πόλις Ἄργους e Telepho sumta esse, e Medea vero κλύεθ' οἷα λέγει, minus recte dictum videtur. ELM.

169. Θέμιν εὐκταίαν,] Ruhnkenius apud Piersonum ad Mœrin p. 137. Θέμιν Ἰχναίαν. Sed πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννὺν dixit Æschylus Theb. 729. monente Musgravio. ELM.

Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων | θνατοῖς ταμίας νενόμισται] Schol. τῶν διαβεβοημένων ἐστὶ ζητημάτων καὶ τοῦτο, πῶς ἡ μὲν Μήδεια τὴν Θέμιν καὶ τὴν Ἄρτεμιν βοᾶται (v. 160.), ἡ δὲ πρεσβῦτις ἀντὶ τῆς Ἀρτέ-

μιδος τὸν Δία φησὶν αὐτὴν ἐπιμαρτύρασθαι. Hujus nodi quatuor solutiones affert grammaticus. Prima est Apollodori Tarsensis, qui Medeæ tribuendum censuit v. 146. Ἀΐες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς, qui vulgo recte choro tribuitur. Secunda est Didymi, qui in verbis διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία βαίη v. 143. Jovem implicite invocari putabat. *Quis enim*, ait, *fulmen in eam immittere poterat, nisi Jupiter?* Tertia est, interrogationis signum post ἐπιβοᾶται ponendum esse, deinde subaudiendum ὄμνυμι, quasi per Themin et Jovem juret nutrix, Medeam diu iratam fore. Quartam solutionem ceteris meliorem ad verba τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν v. 205. affert grammaticus, ὅτι διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπεκαλεῖτο, διὰ τὸ εἶναι Διὸς τὴν Θέμιν. Nemo hodie, opinor, has turbas excitaret, neque eam Euripidi licentiam negaret, quæ oratoribus conceditur, ut censeantur dixisse quod non dixerint. ELM.

170. θνατοῖς] Scribendum θνητοῖς ex A. aliisque nonnullis et Lasc.

171. οὐκ] κοὐκ A.

μικρῷ] σμικρῷ libri multi.

178. μήτοι—ἀπέστω nutrici tribuunt libri, uno excepto B.

182. Post φίλα interpungunt libri, ut pro vocativo φίλη accepisse videantur, contra metri legem. Est neutrum pluralis, καὶ particula, quæ ante φίλα collocari debebat, metri caussa postposita. Quod exemplum accedat similibus quæ collegi ad Aristoph. Ach. 884.

σπεῦσον δέ τι πρὶν Hermannus. Legebatur σπεῦσον πρίν τι. τι πρὶν κακῶσαι metri caussa dictum pro πρίν τι κακῶσαι.

σπεῦσον] σπεῦσαι B. aliique pauci.

184. δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω] Sensus est, ἀτὰρ φοβοῦμαι μὴ οὐ πείσω, *sed vereor ut persuadeam*. Sic etiam Heracl. 791. φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω. Id est, φοβοῦμαι γὰρ μὴ οὐ ζῶσιν, μὴ τεθνηκότες ὦσιν. Confer etiam nostræ fabulæ v. 901. Eandem constructionem contrario sensu usurpat noster Andr. 60. καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἥκω λόγους, | φόβῳ μὲν εἴτις δεσποτῶν αἰσθήσεται, | οἴκτῳ δὲ τῷ σῷ. Id est, φοβουμένη μήτις δεσποτῶν αἴσθηται. ELM.

186. Sensus est: *tamen hanc operam in cumulum suscepti jam laboris tibi præstabo, ut tibi gratum faciam*. Minus recte cepit schol. MATTH.

187. Callim. in Cer. 51. Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον, ἠὲ κυναγὸν Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα Ὠμοτόκος, τᾶς φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα — —. MATTH.

189. ὁρμαθῇ] Scribendum ὁρμηθῇ cum Brunckio.

190. σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς | τοὺς πρόσθε βροτοὺς, &c.] Plutarchus Conj. Præc. p. 143 C. ὀρθῶς ὁ Εὐριπίδης αἰτιᾶται τοὺς τῇ λύρᾳ χρωμένους παρ' οἶνον. ἔδει γὰρ ἐπὶ τὰς ὀργὰς καὶ τὰ πένθη μᾶλλον τὴν μουσικὴν παρακαλεῖν, ἢ προσεκλύειν τοὺς ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὄντας. Idem Sympos. 7. 7. p. 710 E. ὡς τά γε ἄλλα φίλος ὢν Εὐριπίδης ἐμὲ γοῦν οὐ πέπεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν, ὡς ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας μετακομιστέας οὔσης. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρὸν ἐφιστάναι δεῖ νοσοῦσιν ἐσπουδακότα καὶ νήφοντα τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τῷ Διονύσῳ καταμίξαντας, ἐν παιδιᾶς μέρει τίθεσθαι. Hæc loca attulit Porsonus. Priorem etiam Scaliger. ELM.

194. 196. εὕροντο—εὕρετο] Scribendum ηὕροντο et ηὕρετο.

204. ἰαχὰν] Scribendum ἀχάν. Versus ex dochmio et tripodia iambica compositus.

πολύστονον] πολυστόνων Lasc. et Chr. Pat. 808.

207. Hesychius: Θεοκλυτεῖται. παρὰ θεοῦ ἀκούει. Legendum: Θεοκλυτεῖ. θεὸν ἐπικαλεῖται, παρὰ θεοῦ ἀκούει. Idem: Θεοκλυτήσαντες. θεοῦ ἀκούσαντες, θεὸν ἐπικαλεσάμενοι. Θεοκλυτοῦσαι. θεὸν ἐπικαλούμεναι. Æschylus Pers. 500. ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο. Idem Theb. 145. λιταῖσί σε θεοκλύτοις | ἀπύουσαι πελαζόμεσθα. Verbum igitur θεοκλυτῶ ab adjectivo θεόκλυτος derivatum est, quæ vox ejusdem familiæ est cujus Θεοκλύμενος, quod θέους σέβων significare videtur, interprete Euripide Hel. 9. ELM.

209. Metrum ⏑̄ ⏑́ ⏑ – ⏑̄ | ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑. In duo versus dividit Ald. quorum alter ἅ νιν ἔβασεν.

211. δι' ἅλα νύχιον] Hoc explicat tragicus Rhes. 53. ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ | λαθόντες ὄμμα τοὐμὸν, αἴρεσθαι φυγὴν μέλλουσι. ELM.

214. Sensus horum verborum satis perspicuus est, Medeam scilicet Corinthiarum rogatu foras exire, ne earum amicitiam spernere videatur. Schol. ἐξῆλθον πρὸς ὑμᾶς, ὦ γυναῖκες, ἵνα μή μοι τι μέμψησθε ὡς δι' ὑπερηφανίαν μὴ προελθούσῃ. Longe aliter tamen ab Ennio apud Cicer. Epist. 7, 6. accepta sunt, quasi ab his mulieribus petat Medea, ne sibi vitio vertant, quod

patriam reliquerit. Secundum Ennium igitur plenius post δόμων distinguendum. Errorem ejus vidit et indicavit Muretus. ELM.

215. μέμψησθ'] μέμφησθ' libri multi, inter quos B. μέμφοισθ' A.

οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν | σεμνοὺς γεγῶτας] Schol. καίτοι ἐπίσταμαι πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων σεμνοὺς γεγῶτας,—οἷον, ὑπερηφάνους νομιζομένους. Photius: Σεμνὸν, ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσιν. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν. Εὐριπίδης Μειδίᾳ· Οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας. καὶ ἐν Ἱππολύτῳ (v. 93.)· Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλον. καὶ τὸ ἔνδοξον. Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ (v. 99.) Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμονα οὐ προσεννέπεις. καὶ τὸ μέγα. Eadem fere verba habet Suidas v. Σεμνόν. Eo sensu quem nostro loco convenire putant grammatici, σεμνὸς contrarium habet εὐπροσήγορος apud Euripidem Hipp. 95. Dicit igitur Medea, nosse se multos esse σεμνοὺς, quorum scilicet vereatur ne in numero habeatur, nisi amicis se ostendat. Non opus ut cum scholiasta γεγῶτας explicemus νομιζομένους. Sensus est ὄντας. Sic αὐθάδης γεγὼς mox v. 223. ELM. Sensus est, *novi multos homines austeros, alios quos ipse oculis meis vidi, alios de quibus audivi.* Æschyl. Agam. 997. πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων νόστον, αὐτόμαρτυς ὤν. Soph. Œd. C. 14. πύργοι μὲν οἳ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω. SEIDL.

217. Ennius, ut superiora, ita hæc quoque verba male vertit: *Multi qui domi ætatem agerent, propterea sunt improbati.* Noster Or. 136. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ | χωρεῖτε. μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος. Bacch. 646. Στῆσον πόδ', ὀργῇ δ' ὑπόθες ἥσυχον πόδα. Ubi ἥσυχον τρόπον legendum censet Musgravius. Nostro loco τοῖς σεμνοῖς opponuntur qui ἥσυχον πόδα sive φιλάνθρωπον τρόπον habent. Ne hos quidem sine reprehensione vivere ait Medea, quippe qui a placido mitique ingenio ignaviæ opinionem consequantur. Nihil hac verbi κτᾶσθαι significatione usitatius. Noster Hel. 1103. a Musgravio allegatus: σύ θ' ἡ 'πὶ τῶμῷ κάλλος ἐκτήσω γάμῳ, | κόρη Διώνης Κύπρι, μή μ' ἐξεργάσῃ. Ibid. 1522. δύσκλειαν δ' ἀπὸ συγγόνου | βάλλετε βαρβάρων λέχεων, | ἂν Ἰδαίων ἐρίδων | πονηθεῖσ' ἐκτήσατο, τὰν | οὐκ ἐλθοῦσαν Ἰλίου | Φοιβείους ἐπὶ πύργους. Sophocles Ant. 924. τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην. ELM.

219. ἔνεστ' ἐν] ἔνεστιν scholiasta.

220. ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, | στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος] Singulare ὅστις ad plurale βροτῶν refertur. Homerus Il. Γ. 279. ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Eustathius ad hæc verba præter alia nostrum locum allegat. Verba ejus vide apud Brunckium ad Sophoclis Aj. 760. qui plura dedit ejusdem constructionis exempla. Nonnulla addidi ad Œd. T. 713. ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν, | ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα. Ubi scripturam valde speciosam παίδων exhibet cod. Aug. B. ELM.

ἐκμαθεῖν] ἐκμάθῃ Eustathius p. 415, 12. Sed subjunctivus post πρὶν non usurpatur, nisi in priore membro, quod hic est ὅστις στυγεῖ δεδορκὼς, adsit negandi aut prohibendi significatio. Monuit Elmsleius.

222. χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει] Schol. σὲ pro δέ. Hunc versum citat schol. ad Sophoclis Œd. C. 171. Ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν, | εἴκοντας ἃ δεῖ κἀκούοντας. Euripides Suppl. 892. πρῶτον μὲν (ὡς χρὴ τοὺς μετοικοῦντας ξένους) | λυπηρὸς οὐκ ἦν οὐδ' ἐπίφθονος πόλει, | οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς | μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε καὶ ξένος. Cicero de Officiis I. 34. *Peregrini autem et incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno anquirere, minimeque in aliena esse republica curiosum.* Pro προσχωρεῖν usitatius esset συγχωρεῖν. Euripides El. 1052. γυναῖκα γὰρ χρῆν πάντα συγχωρεῖν πόσει, | ἥτις φρενήρης. ELM.

224. πολίταις] Aliquot libri πολίτης.

228. ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς] Sophocl. Œd. T. 314. ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν. Id est, auctore Brunckio, *in te omnis posita est spes nostra.* Idem Œd. C. 247. ἐν ὑμῖν γὰρ, ὡς θεῷ, | κείμεθα τλάμονες. Ibid. 392. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη. Aj. 519. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι. Euripides Alc. 279. ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή. Aristophanes Ach. 472. ἐπελαθόμην | ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα. Plura Valckenarius ad Phœn. 1256. qui cum nostro loco comparat Terentianum, *in quo nostræ spes opesque omnes sitæ,* Adelph. 3. 2. v. 32. ELM.

γιγνώσκειν καλῶς] Scholiasta, κατθανεῖν χρῄζω: τοῦτο ἐν ἤθει ἀναπεφώνηται. κάκιστος ἀνδρῶν: ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκεν. οἱ δ' ὑποκριταὶ οὐ συμπεριφερόμενοι τῷ τρόπῳ, λέγουσι γινώσκειν καλῶς. Similis de histrionibus annotatio est ad v. 85. Nostro autem loco si γινώσκειν καλῶς ab histrionibus

positum est, aliam olim scripturam exstitisse sequitur, fortasse ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς· quod conjecit Musgravius. Sed valde alienum ab hoc loco videtur illud γιγνώσκεις καλῶς. Quamobrem vera habenda est altera scriptura πάντα γιγνώσκειν καλῶς, quæ Brunckio in γιγνώσκειν καλὰ mutanda videbatur.

232. ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ | πόσιν πρίασθαι] Schol. Χρημάτων ὑπερβόλων: χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φωνὴν (Barnesius recte φερνήν). τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λέγει. οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐποίουν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοὶ ἐδίδοσαν. καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστησι. καὶ Ὅμηρος (Il. Λ. 244.)· πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια. ἔστι δὲ ἀναχρονισμός. οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. Ab eodem errore argumentum ducit noster Hipp. 627. τούτῳ δὲ δῆλον ὡς γυνὴ κακὸν μέγα. | προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε κἀκθρέψας πατὴρ | φερνὰς, ἀπῴκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ. ELM.

234. τοῦτ' A.B. Alii τοῦδ'.

ἔτ' om. A.B. τοῦτό γ' ἄλγιον Stobæus 73, 27.

245. καρδίαν ἄσης] καρδίας χόλον Ald. Hæc scriptura, quæ in nullo scripto codice adhuc reperta est, orta videtur e v. 576. [590] ἥτις οὐδὲ νῦν | τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. Rom. A. B. Par. E. καρδίαν ἄτης. Rom. C. καρδίαν ἄσσης, cum gl. λύπης, βλάβης. Lasc. Par. omnes præter E. Cott. Eustathius p. 635, 14. καρδίαν ἄσης. Sed Rom. D. καρδίας ἄσην, consentiente Olympiodoro apud Ruhnkenium ad Timæum p. 247. Cujus verba sunt: Τοιαῦτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαί, οὐ γὰρ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν· Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην. Hanc lectionem, cui propior est Aldina καρδίας χόλον, prætulit Porsonus. Difficile est eligere. Cum Porsoni scriptura comparari potest quod legitur supra v. 192. στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας | εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις | ᾠδαῖς παύειν. Pro altera lectione facere videntur poetæ verba Bacch. 279. βότρυος ὑγρὸν πῶμ' εὗρε, κεἰσηνέγκατο | θνητοῖς, ὃ παύει τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς | λύπης, ὅτ' ἂν πλησθῶσιν ἀμπέλου ῥοῆς. Hesychius etiam ad hanc scripturam respicere videtur. Verba ejus sunt: Ἄσης. λύπης. Codices quoque fere omnes καρδίαν ἄσης agnoscunt. Nam ἄτης et ἄσσης solennia sunt menda pro ἄσης. Hoc igitur meo judicio recte revocavit Matthiæ. De voce ἄση copiose dixit Piersonus ad Mœridis verba p. 59. Ἄση,

'Αττικῶς. ἀηδία, 'Ελληνικῶς. Apud Atticos poetas rarius legitur. Æschylus Ag. 134. οἷον μήτις ἄσα θεόθεν κνεφά- | ση προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας. Ibid. 739. μηλοφόνοισιν ἄσαισιν | δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. Ita metri caussa pro ἄτα et ἄταισιν legendum viderunt viri docti. Simile vitium a Bentleio correctum vide apud Archilochum Fr. 30. Gaisford. In his eo facilior fuit error, quod ἄση pro βλάβη dicitur. Nostro loco potius λύπη significat. Uterque sensus convenit Sapphus verbis, μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα, | πότνια, θυμόν. ELM.

246. φίλον] φίλων pars codicum.

ἥλικας Porsonus. Legebatur ἥλικα.

250. Ennius apud Varronem de L. L. lib. 5. p. 60. ed. Scaliger. 1581. Nonium v. *Cernere: Nam ter sub armis malim vitam cernere, Semel quam modo parire.* POR.

254. κοινωνία B. pro varia lectione et Rom. D. Legebatur συνουσία.

258. Schol. Μεθορμίσασθαι: λείπει τὸ ὡς. ὥστε μεθορμίσασθαι. τὸ δὲ ἑξῆς, οὐ μητέρα, οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ ἔχουσα, πρὸς τὸ καταφυγοῦσαν πρός τινα τούτων μεταβληθῆναι τῆς συμφορᾶς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μεθορμιζόντων εἰς τοὺς εὐδιεινοτέρους τόπους. Ita fere v. 429. σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, | δύστανε, μεθορμίσασθαι | μόχθων πάρα. Id est, σοὶ οὔτε πατρὸς δόμοι πάρεισιν, ὥστε μεθορμίσασθαι ἐκ τῶν μόχθων. Huc respicere videtur Hesychius: Μεθορμίσασθαι. μεταγαγέσθαι. Idem: Μεθορμίζεται. μετάγεται ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον. ELM.

261. δίκην Rom. D. et Flor. 15. Legebatur δίκη.

δίκην] Ita noster infra v. 1283. τὴν δὲ τίσωμαι δίκην. Heracl. 851. ἠράσαθ' Ἥβῃ Ζηνί θ' ἡμέραν μίαν | νέος γενέσθαι, κἀποτίσασθαι δίκην | ἐχθρούς. Ibid. 881. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε, | ἐχθροὺς λαβόντα μὴ ἀποτίσασθαι δίκην. Plura exempla dedi ad Heracl. 852. ELM.

262. ἥν τ' ἐγήματο] Sic libri et Eustath. p. 694, 24. Vertunt, *et eam quam duxit.* Quo sensu ἥν τ' ἔγημεν dicturum fuisse poetam nemo nescit. Dixit quidem grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 86. Γαμῶ ἡ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. 'Αντιφάνης 'Ασώτοις. ἐγημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα. Sed eodem jure afferri possent Martialis verba, *uxori nubere nolo meæ,* contra eos qui *nubere* de viro non usurpari docent. Quo sensu γαμεῖσθαι de viro dicatur, intelligi potest ex Anacreontis verbis apud Ammonium v. Γῆμαι: καὶ θαλάμοις, ἐν ᾧ κεῖνος οὐκ

ἔγημεν ἀλλ' ἐγήματο. Deinde, ut recte monet Porsonus, Græce non dicitur γαμεῖσθαί τινα, sed γαμεῖσθαί τινι. Vulgata igitur duplici vitio laborat. Reposui ἥ τ' ἐγήματο, eo, opinor, non invito, licet vulgatam in textu retinuerit. Constructio ut v. 502. πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε, ubi ἥ τε significat ἐκείνην τε ἥ. ELM. Scribendum ἥ τ' ἐγήματο cum Porsono.

268. θαυμάζω] Aliquot codd. θαυμάσω. Sed futurum est θαυμάσομαι.

278. Scholiastæ verba sunt: Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι: οἱ ἐχθροὶ οὐριοδρομοῦσι καθ' ἡμῶν, καὶ ὥρμηνται πάντα τρόπον πρὸς ἡμᾶς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐριοδρομούντων καὶ χαλώντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρτεμῶνος (Barnesius τοὺς ἀρτεμόνας). Aristophanes Eq. 753. Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ. *Fiebat hoc vento duntaxat secundo*, ait Musgravius. Contrarium est apud Sophoclem El. 335. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ. Dixit etiam noster Herc. 837. ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων. Tro. 94. ὅτ' ἂν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξίῃ κάλως. ELM.

280. πάσχουσ'] λέγουσ' B. solus.

281. ἀποστέλλεις] Hesych. s. h. v.

282. παραμπίσχειν tres codd. Parisini et Cotton. παραμπέχει A.B. aliique. παραμπέσχειν Lasc. περιαμπίσχειν Ald. "Utramque formam ἀμπέχειν et ἀμπίσχειν, usurpant tragici. Æschylus Pers. 849. ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι | ἐσθημάτων κλύουσαν, ἥ νιν ἀμπέχει. Prom. 520. Ἦπού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις. Apud Euripidem vero, ni fallor, hæc forma non exstat. Alteram sæpius usurpavit. Ita Hipp. 191. ἀλλ' ὅτι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο | σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις. Suppl. 165. πίτνων πρὸς οὖδας, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί. Tro. 14. δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ. Ibid. 1147. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὅτ' ἂν σὺ κοσμήσῃς τάφον, | γῆν τῷδ' ἐπαμπίσχοντες, ἀροῦμεν δόρυ. (Hic tamen præstare videtur ἐπαμπισχόντες, de qua scriptura vide ad v. 1128.). Hel. 429. παρέστι. ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχομαι. Ibid. 859. κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί. Herc. 1111. Πάτερ, τί κλάεις, καὶ ξυναμπίσχει κόρας; His exemplis adductus, παραμπίσχειν nostro loco scripsi." ELM.

284. ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος] Omnes Rom. Lasc. συμβάλλεται. Hesychius: Συμβάλλεται. λέγεται. Scribendum videtur: Συμβάλλεται. συλλέγεται. Sensus verborum ξυμβάλλεται πολλὰ τοῦδε δείματος magis perspicuus est quam constructio. Musgravius τοῦδε δείματος pro εἰς τόδε δεῖμα dic-

tum monet. Fortasse explicandum, πολλὰ σύμβολα (id est, τεκμήρια, σημεῖα) ἔχεις τοῦ δεινὴ εἶναι. Sophocles Phil. 404. Ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς | λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε. ELM.

287. ἀπειλεῖν] ἀπειλεῖς Lasc. et pars codicum.

σ' additum ex Flor. 2. Tautologiæ, quæ est in verbis κλύω—ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι, exemplum attulit Elmsleius ex Phœn. 744. ἕπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασιν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ,—ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.

290. ἀπεχθέσθαι Elmsleius. Scribebatur ἀπέχθεσθαι. Præsens est ἀπεχθάνομαι, aoristus ἀπηχθόμην, ut αἰσθάνομαι et ᾐσθόμην.

293. Κρέον] Κρέων Lasc. et Stobæus 26, 3.

294. δόξα] γλῶσσα Stobæus.

295—298. His versibus utitur Aristot. Rhet. 2, 21.

295. χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ] Hesychius: Ἀρτίφρων. ὑγιὴς τὴν φρένα, σώφρων, συνετός. Idem: Ἀρτίφροσιν. ὑγιεῖς ἔχουσι τὰς φρένας. ἄρτιον γὰρ τὸ ἀνελλιπὲς, διὸ καὶ ὑγιές. Haud aliter vocem explicat noster Tro. 417. οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας. Exstat apud Homerum Od. Ω. 260. Æschylum Theb. 784. Euripidem Iph. A. 876. Vide ad ἀρτίδακρυς v. 873. ELM.

297. χωρὶς γὰρ ἄλλης (ἀλκῆς B.) ἧς ἔχουσιν ἀργίας] *Præterquam enim quod inertiæ insimulantur, quia in otio ætatem degunt, in invidiam etiam civium incidunt.* MATTH. De voc. ἀργία vid. Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6. p. 857.

298. ἀστῶν] ἀνδρῶν Aristoteles.

Schol. Ἀλφάνουσιν.) εὑρίσκουσιν. ἀπὸ τοῦ ἄλφα στοιχείου. Sæpius non legitur apud tragicos. Comicorum testimonia præbet Suidas v. Ἀλφάνει, necnon grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 382. ELM.

299. σοφὰ] ἔπη duo codd. et Lasc. ex glossemate. σοφὰ defenditur loco Aristoph. Thesm. 1141. διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς.

300. δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι] Ἀχρεῖος *inutilis* proprie significat, φαῦλος *debilis*. Utrumque τῷ σοφὸς opponitur. De φαῦλος vide Phœn. 499. Hipp. 989. ELM.

302. λυπρὸς ἐν πόλει A.B. aliique cum Lasc. Alii ἐν πόλει λυπρὸς cum Ald.

304. ἐπίφθονος] Sequebatur τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου

τρόπον. quem versum, lectum ab scholiasta, B. in margine habet. Confictus est ex v. 808. μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου, quod animadvertit Piersonus Verisim. p. 58.

305. αὖ] οὖν Ald. et Rom. C.

306. οὖν] αὖ A. aliique nonnulli cum Ald.

309. ἠδίκηκας] ἠδίκησας duo codd.

ἐξέδου κόρην | ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν] Usitatior hac significatione est activa forma ἐκδιδόναι, quam usurpat noster Suppl. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν. Adde ἐκδώσειν Iph. A. 132. 687. El. 249. ἐκδώσομεν Iph. A. 729. ἐκδοῦναι ibid. 736. 964. Mediam formam usurpat Herodotus 2. 47. οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτέων· ἀλλ' ἐκδίδονταί τε οἱ συβῶται καὶ ἄγονται ἐξ ἀλλήλων. Plato Legg. 5. p. 740 C. τοὺς δὲ ἄλλους παῖδας, οἷς ἂν πλείους ἑνὸς γίγνωνται, θηλείας τε ἐκδόσθαι κατὰ νόμον τὸν ἐπιταχθησόμενον· ἄρρενάς τε, οἷς ἂν τῆς γενέσεως ἐλλείπῃ τῶν πολιτῶν, τούτοις υἱεῖς διανέμειν. Demosthenes adversus Spudiam p. 1021 D. πρῶτον δ' ἐφ' οἷς ἐξέδοτο [ὁ Πολύευκτος τὰς θυγατέρας], τούτων λάβε μοι τὴν μαρτυρίαν. Plutarchus Theseo p. 2 A. Πέλοψ γὰρ οὐ χρημάτων πλήθει μᾶλλον, ἢ παίδων, μέγιστον ἴσχυσε τῶν ἐν Πελοποννήσῳ βασιλέων, πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, πολλοὺς δὲ ταῖς πολιτείαις υἱοὺς ἐγκατασπείρας ἄρχοντας. Apud Euripidem Hel. 939. legendum suspicor ἐκδώσομαι pro ἑδνάσομαι. ELM.

317. βουλεύῃς Elmsleius. Legebatur βουλεύσῃς.

βουλεύσῃς] Scripsit Euripides, ni fallor, μή τι βουλεύῃς κακόν. Non eadem est ratio hujus versus et 37. δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον. Ibi enim metuit nutrix ne mali aliquid aliquando faciat Medea. Hic vero suspicatur Creon eam jam malum meditari, quippe quæ aliter sentiat ac loquatur. Quo sensu non dicitur μὴ βουλεύσῃς sed μὴ βουλεύῃς. Qui δέδοικα μὴ ἀσθενήσῃ dicit, suspicatur Titium post aliquod tempus ægrotum fore: qui vero δέδοικα μὴ ἀσθενῇ, eum jam morbo laborare putat. ELM.

318. τοσῷδε δ'] τοσῷδέ γ' Ald. et aliquot codd. τοσόνδε δ' Lasc.

319. αὔτως Porsonus. Libri et grammaticus Bekkeri Anecd. p. 412, 19. αὕτως, quod revocandum.

322. ἄραρε] ἄρηρε Ald. hic et Andr. 254.

323. μενεῖς] μένῃς A.B. aliique cum Lasc.

324. σε om. Ald. et aliquot codd.

γονάτων] *γούνων* Lasc. et Cotton. Genitivus *γονάτων* sæpissime apud tragicos legitur, *γουνάτων* haud raro, *γούνων* ne semel quidem. Neque melioris notæ videtur *γοῦνα*, quod in Porsoni ed. legitur Phœn. 866. (859.)—Si *γοῦνα* et *γούνων* tragicis in usu fuissent, frequenter in eorum scriptis exstarent, quippe quæ pedem disyllabum sæpe præberent ubi *γόνατα* et *γονάτων* trisyllabum. Cujus rei minime negligentes fuerunt tragici. ELM.

325. *Λόγους ἀναλοῖς*] Sophocles Aj. 1049. *Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;* Aristophanes Lys. 468. *Ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς.* ELM.

329. *πόλις* B. aliique cum Lasc. *πολύ* A. et Ald.

330. *Φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα*] Vide chori carmen v. 627. seqq. hoc argumento scriptum. ELM.

331. *Ὅπως ἄν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι*] Hæc verba recte explicat scholiastes, quem sequuntur interpretes Latini. Buchananus: *Perinde, opinor, res uti sese dabit.* Particulas *ὅπως ἂν* eodem sensu usurpat noster Tro. 1052. Hecubæ dicenti, *Οὐκ ἔστ' ἐραστὴς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ,* respondet Menelaus, *Ὅπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς.* ELM.

332. *Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν*] Rom. C. *λάθῃ* supra scripto *οι*. Sophocles Œd. T. 903. *ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις, | Ζεῦ πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ | σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.* Hic libri nonnulli *λάθοι*. Utrumque bonum, ut *γενέσθω* et *γένοιτο*. Optativum apud Euripidem agnoscit Plutarchus Bruto p. 1008 B. item Athenæus p. 156 F. *εἶτα πάλιν φακοὶ προσενέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι. καὶ ὁ Διιτρέφης δραξάμενος ἔφη· Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν. καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε· Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι.* Hinc Euripidis senarium fuisse, *κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι,* colligit P. Leopardus Emendat. 6. 12. ELM.

335. *ὠσθήσει*] *ὠσθήσῃ* B. et Flor. 2. Libri ceteri *ὠθήσῃ*. "Noster Hel. 459. a Porsono allegatus: *Ὀχληρὸς ἴσθ' ὤν, καὶ τάχ' ὠσθήσει βίᾳ.* Futurum activum *ὠθήσω* ut *δοκήσω* legitur apud Sophoclem Aj. 1248. Euripidem Cycl. 588. Aristophanem Eccl. 300. Sed ceteris paribus præstat *ὤσω* ut *δόξω*. Eodem jure melius est passivum *ὠσθήσομαι* quam *ὠθήσομαι*." ELM.

336. *μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον*] Μὴ δῆτα for-

mula solennis in deprecationibus. Aristophanes Nub. 696. Μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ', ἀλλ' εἴπερ γε χρὴ, | χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι. ELM.

339. οὖν] αὖ codd. novem et Lasc.

354. ἀψευδὴς codices. οὐ ψευδὴς Ald.

356. Scholiasta, Οὐ γάρ τι δράσεις: Δίδυμος μετὰ τοῦτον φέρει τὸ (v. 380.), σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος, καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν. Vid. ad v. 380.

357. δύστανε γύναι om. Rom. C. et Flor. 2. 15. et recte fortasse.

364. πανταχῇ] πανταχοῦ Chr. Pat. 1060.

365. ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα] Supplendum ἀποβήσεται. Recte Heathius, *at non hæc hoc modo abibunt.* Noster Hipp. 41. ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν. Ad quem locum sequentia attulit Valckenarius. Æschylus Prom. 510. Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος | κρᾶναι πέπρωται. Aristophanes Eq. 839. Οὐκ, ὠγαθοί, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ, μὰ τὸν Ποσειδῶ. Ennius apud Ciceronem de Nat. Deor. 3. 26. *Nequaquam istuc istac ibit.* Sed operæ pretium est Ciceronis locum apponere, non integrum quidem, sed qualis exstat: *Sed* * * * Nequaquam istuc istac abibit: magna inest certatio. | Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia. *Niobe parumne ratiocinari videtur, et sibi ipsa nefariam pestem machinari? Illud vero quam callida ratione?* Qui volt esse, quod volt; ita dat se res, ut operam dabit. *Qui est versus omnium seminator malorum.* Ille transversa mente mihi hodie tradidit repagula: | quibus ego iram omnem recludam, atque illi perniciem dabo: | mihi mœrores, illi luctum: exitium illi, exsilium mihi. *Hanc videlicet rationem, quam vos divino beneficio homini solum tributam dicitis, bestiæ non habent. Videsne igitur, quanto munere deorum simus affecti? atque eadem Medea patrem patriamque fugiens:* postquam pater | appropinquat, jamque, pæne ut comprehendatur, parat, | puerum interea obtruncat, membraque articulatim dividit, | perque agros passim dispergit corpus: id ea gratia | ut, dum nati dissipatos artus captaret parens, | ipsa interea effugeret: illum ut mœror tardaret sequi; | sibi salutem ut familiari pareret parricidio. *Huic ut scelus, sic ne ratio quidem defuit.* Hactenus Cicero, cujus verba *Niobe parumne ratiocinari videtur* multam disputandi materiam interpretibus præbuerunt. Omnes enim versus ex Ennii Medea sumti vi-

dentur. Sunt autem duodecim, quorum primus, secundus, quartus, quintus et sextus ad hanc Medeæ orationem pertinent, quam nunc præ manibus habemus. Primus et secundus fere ad verbum redditi sunt e v. 359. 362. [365. 368.] Quartus pertinet ad v. 365. [371.] Quintus et sextus ad v. 393, 4. [398, 9.] Sex ultimos, in quibus de nece Absyrti agitur, non ex Euripidis Medea sumtos esse manifestum est. Possunt tamen nihilominus in Ennii Medea fuisse. ELM.

366. εἰσ' ἀγῶνες] Corrige typothetæ errorem εἴ ἀγῶντες.

368. γὰρ ἄν με] γάρ με B.

ποτ' ἂν] Scribendum ποτε ex A.B. et octo aliis codicibus.

380. ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος] Schol. Ἡ θηκτὸν: ὧδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν β̄ [δυοῖν ed. Matthiæ] τὸ σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα. Malim mutato ordine: Δίδυμος—εἰσβᾶσα. ὧδε καλῶς κεῖται. Nescio quid significet ἐπὶ τῶν β̄. Bis vulgo legitur versus de quo agitur, ut jam monui ad v. 40. ELM. Didymus legebat

πότερον ὑφάψω ——
σιγῇ δόμους ——
ἢ θηκτὸν ὤσω ——

ἐπὶ τῶν significat ad utrumque, τὸ ὑφάπτειν et τὸ σφάζειν, referentes versum σιγῇ δ. Isti igitur ordinabant ut vulgo. Ad hunc locum referenda etiam annotatio scholiastæ ad v. 356. DOBRÆUS.

381. ἀλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες] Noster Or. 788. Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. Iph. T. 1012. εἰ πρόσαντες ἦν τόδε | Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισε | κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμ' εἰς Παλλάδος; His adde hujus fabulæ v. 299. et omnia exempla habebis quæ apud tragicos exstant. Hesychius: Προσάντης. σκληρὸς, ἐναντίος, δυσχερὴς, ἐχθρὸς, ἀηδής. Optima interpretatio Græca est δυσχερὴς, Latina *molestus*, quippe quæ easdem fere significationis varietates complectantur quas προσάντης, quod primario sensu est *arduus*, *difficilis ascensu*. Vide Lexicon Xenophonteum. ELM.

384. κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν | σοφαὶ μάλιστα] Accusativus τὴν εὐθεῖαν (nempe ὁδὸν) non pendet ab ἐγχειρῶ v. 371. sed a subaudito ἰόντας. Aristophanes Av. 1. Ὀρθὴν κελεύεις, ᾗ τὸ δένδρον φαίνεται; ELM.

385. ἑλεῖν] κτανεῖν Ald. et aliquot codd.

386. καὶ δὴ τεθνᾶσι] *Fac mortuos esse.*

392. κεἰ] κἂν tres codices.

394. οὐ γὰρ—ἀλγυνεῖ κέαρ] Hæc παρῳδεῖ Eupolis apud Longinum c. 26. οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην, | χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ. Verba sunt Miltiadis, ni fallor, in fabula Δήμοις, de qua videndus Valckenarius Diatrib. p. 252. ELM.

398. σφι B. Legebatur σφιν, quod revocandum.

σφιν] In Rom. A. supra scriptum σι λείπει. Unde σφι olim lectum colligas. Brunckius etiam σφι edidit e membranis, comparato Sophocle Œd. C. 421. Ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην | ὕβριν κατασβέσειαν, ἐν τ' ἐμοὶ τέλος | αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι. Mihi vero utrobique præstare videtur σφιν, quod nostro loco revocavi. Vide Æschylum Prom. 252. 456. Pers. 761. 809. Sophoclem Œd. C. 444. 451. 1490. (ubi σφιν pro singulari οἱ usurpari monent grammatici) Aj. 570. El. 1070. In his omnibus σφιν metro necessarium est, σφι vero nusquam. Metrum quidem corrumpit σφιν, quod exhibet Aldina apud Sophoclem Trach. 880. Τάλαιν', ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφιν φής; Sed ejus loco non σφι sed σφε reposuerunt recentiores. Accusativi locum invasisse videtur σφιν apud Æschylum Theb. 933. ubi scriptura incerta est. Dativo σφιν rarissime utitur Euripides, neque alibi in integris fabulis, quod sciam, quam hic et Suppl. 769. Οἴμοι, πόσῳ σφιν ξυνθανεῖν ἂν ἤθελον. Tragicus apud Platonem de Rep. p. 111 E. οὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. ELM.

399. Distinguit inter γάμους et κῆδος, ut supra v. 360, 1. inter νυμφίοις et κηδεύσασιν. Οἱ κηδεύσαντες sunt οἱ πενθεροί, Creon scilicet. Quapropter addit καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονὸς, cujus injuriæ auctor Creon. ELM.

402. ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν] Pseudogregorius v. 480. τὰ δεινά. Melior est vulgata. Noster Hec. 515. πῶς καί κιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι; | ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον, | κτείνοντες. Sic etiam τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον paullo ante v. 388. εἰς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθα Or. 713. εἰς τὸ θῆλυ τρεπόμενος Hel. 997. ELM.

403. ὁρᾷς ἃ πάσχεις] Eadem verba ex Aristoph Nub. 662. indicat Elmsleius.

ὀφλεῖν Elmsleius. Scribebatur ὄφλειν,

404. τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις] Hesychius: Σισυφείοις. Κορινθίοις, κακοῖς. ἀπὸ Σισύφου βασιλέως. ELM.

dentur. Sunt autem duodecim, quorum primus, secundus, quartus, quintus et sextus ad hanc Medeæ orationem pertinent, quam nunc præ manibus habemus. Primus et secundus fere ad verbum redditi sunt e v. 359. 362. [365. 368.] Quartus pertinet ad v. 365. [371.] Quintus et sextus ad v. 393, 4. [398, 9.] Sex ultimos, in quibus de nece Absyrti agitur, non ex Euripidis Medea sumtos esse manifestum est. Possunt tamen nihilominus in Ennii Medea fuisse. ELM.

366. εἶσ' ἀγῶνες] Corrige typothetæ errorem εἶ ἀγῶντες.

368. γὰρ ἄν με] γάρ με B.

ποτ' ἂν] Scribendum ποτε ex A.B. et octo aliis codicibus.

380. ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος] Schol. Ἢ θηκτὸν: ὧδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν β̄ [δυοῖν ed. Matthiæ] τὸ σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα. Malim mutato ordine: Δίδυμος—εἰσβᾶσα. ὧδε καλῶς κεῖται. Nescio quid significet ἐπὶ τῶν β̄. Bis vulgo legitur versus de quo agitur, ut jam monui ad v. 40. ELM. Didymus legebat

πότερον ὑφάψω ——

σιγῇ δόμους ——

ἢ θηκτὸν ὤσω ——

ἐπὶ τῶν significat ad utrumque, τὸ ὑφάπτειν et τὸ σφάζειν, referentes versum σιγῇ δ. Isti igitur ordinabant ut vulgo. Ad hunc locum referenda etiam annotatio scholiastæ ad v. 356. DOBRÆUS.

381. ἀλλ' ἔν τι μοι πρόσαντες] Noster Or. 788. Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. Iph. T. 1012. εἰ πρόσαντες ἦν τόδε | Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισε | κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμ' εἰς Παλλάδος; His adde hujus fabulæ v. 299. et omnia exempla habebis quæ apud tragicos exstant. Hesychius: Προσάντης. σκληρὸς, ἐναντίος, δυσχερὴς, ἐχθρὸς, ἀηδής. Optima interpretatio Græca est δυσχερὴς, Latina *molestus*, quippe quæ easdem fere significationis varietates complectantur quas προσάντης, quod primario sensu est *arduus, difficilis ascensu*. Vide Lexicon Xenophonteum. ELM.

384. κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν | σοφαὶ μάλιστα] Accusativus τὴν εὐθεῖαν (nempe ὁδὸν) non pendet ab ἐγχειρῶ v. 371. sed a subaudito ἰόντας. Aristophanes Av. 1. Ὀρθὴν κελεύεις, ᾗ τὸ δένδρον φαίνεται; ELM.

385. ἑλεῖν] κτανεῖν Ald. et aliquot codd.

386. καὶ δὴ τεθνᾶσι] *Fac mortuos esse.*

392. *κεἰ*] *κἂν* tres codices.

394. *οὐ γὰρ—ἀλγυνεῖ κέαρ*] Hæc *παρῳδεῖ* Eupolis apud Longinum c. 26. *οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,* | *χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.* Verba sunt Miltiadis, ni fallor, in fabula *Δήμοις*, de qua videndus Valckenarius Diatrib. p. 252. ELM.

398. *σφι* B. Legebatur *σφιν*, quod revocandum.

σφιν] In Rom. A. supra scriptum *σι λείπει.* Unde *σφι* olim lectum colligas. Brunckius etiam *σφι* edidit e membranis, comparato Sophocle Œd. C. 421. *Ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην* | *ὕβριν κατασβέσειαν, ἐν τ' ἐμοὶ τέλος* | *αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι.* Mihi vero utrobique præstare videtur *σφιν*, quod nostro loco revocavi. Vide Æschylum Prom. 252. 456. Pers. 761. 809. Sophoclem Œd. C. 444. 451. 1490. (ubi *σφιν* pro singulari οἱ usurpari monent grammatici) Aj. 570. El. 1070. In his omnibus *σφιν* metro necessarium est, *σφι* vero nusquam. Metrum quidem corrumpit *σφιν*, quod exhibet Aldina apud Sophoclem Trach. 880. *Τάλαιν', ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφιν φής;* Sed ejus loco non *σφι* sed *σφε* reposuerunt recentiores. Accusativi locum invasisse videtur *σφιν* apud Æschylum Theb. 933. ubi scriptura incerta est. Dativo *σφιν* rarissime utitur Euripides, neque alibi in integris fabulis, quod sciam, quam hic et Suppl. 769. *Οἴμοι, πόσῳ σφιν ξυνθανεῖν ἂν ἤθελον.* Tragicus apud Platonem de Rep. p. 111 E. *οὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.* ELM.

399. Distinguit inter *γάμους* et *κῆδος*, ut supra v. 360, 1. inter *νυμφίοις* et *κηδεύσασιν.* Οἱ *κηδεύσαντες* sunt οἱ *πενθεροὶ*, Creon scilicet. Quapropter addit *καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονὸς*, cujus injuriæ auctor Creon. ELM.

402. *ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν*] Pseudogregorius v. 480. *τὰ δεινά.* Melior est vulgata. Noster Hec. 515. *πῶς καί κιν ἐξεπράξατ';* *ἆρ' αἰδούμενοι;* | *ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον,* | *κτείνοντες.* Sic etiam *τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον* paullo ante v. 388. *εἰς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθα* Or. 713. *εἰς τὸ θῆλυ τρεπόμενος* Hel. 997. ELM.

403. *ὁρᾷς ἃ πάσχεις*] Eadem verba ex Aristoph Nub. 662. indicat Elmsleius.

ὀφλεῖν Elmsleius. Scribebatur *ὄφλειν*,

404. *τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις*] Hesychius: *Σισυφείοις. Κορινθίοις, κακοῖς. ἀπὸ Σισύφου βασιλέως.* ELM.

410—420. ἄνω — | χωροῦσι — | καὶ δίκα — | ἀνδράσι — | δ' οὐκέτι — | τὰν δ' — | στρέφουσι — | ἔρχεται — | γυναικείῳ — | οὐκέτι — | φάμα—ἕξει Ald. eodemque modo in antistropho.

410. Hesychius, Ἄνω ποταμῶν· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων. κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης. Hoc proverbium copiose illustrarunt viri docti ad Hesychium. ELM.

παγαὶ] πηγαὶ aliquot codd.

415. ἐμὰν cum βιοτὰν conjungendum.

416. στρέψουσι Elmsleius. Legebatur στρέφουσι.

421. λήξουσ' Heathius. λήξουσι Rom. D. Vulgo λήξουσιν.

423. ὑμνεῦσαι] Rom. C. E. schol. ὑμνεῦσαι. Rom. A. B. ὑμνέουσαι. Rom. D. [et Flor. 10.] ὑμναίουσαι. Mag. [et Flor. 2.] ὑμνεῦσ'. Fortasse legendum ὑμνοῦσαι. Fortasse etiam recte se habet Ionica forma tum hic tum Hipp. 168. ubi vulgo legitur ἀΰτευν. Plura exempla apud Euripidem non reperi. Apud Æschylum legitur εἰσοιχνεῦσιν in anapæsto Prom. 121. πολεύμεναι in senario ibid. 646. Longe insolentius μυθεῦσαι pro μυθεύουσαι noster Iph. A. 789. modo recte se habeat scriptura. ELM. ὑμνεῦσαι etiam Eustathius p. 634, 16.

425. ὤπασε] ἔπνευσε aliquot codd. et Lasc. Homer. Od. Θ, 498. ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.

427. Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων] Sic Eustathius p. 10, 28. Rom. B. ἀγήτωρ supra scripto η. Rom. A. C. D. E. Lasc. ἀγήτωρ. Quæ forma præferenda esset, si vere Dorica essent hæc verba. Dorice enim Ἀγησίλας dicitur, qui Attice Ἡγησίλεως. Sed apud tragicos Δωρίζοντας servandus videtur spiritus qui Atticæ formæ convenit. ELM.

Horatius Carm. 4. 6, 25. *Doctor argutæ fidicen Thaliæ* | *Phœbe, qui Xantho lavis amne crines.* Alii libri *Ductor* et *Argivæ*. Nostrum locum contulit Bentleius, monente Porsono. ELM.

428. ἐπεὶ ἀντ|άχησαν ὕμνον] Sic Rom. C. D. E. Quam scripturam vulgo explicant, ἐπεὶ ἀντάχησαν ἂν αἱ γυναῖκες ὕμνον. Rom. A. a corr. B. ἀντάχησαν ὕμνοις. Rom. A. ante corr. ἀντάχησα ὕμνοις. Idem supra scriptum habet ὕμνον. Eustathius p. 634, 13. ἀντάχησαν ὕμνοι. Quam scripturam agnoscit scholiastes: οἱ ὕμνοι τῶν μελῶν ἀντήχησαν ἂν πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἀντεκωμῳδήσαντο (malim ἀντεκωμῴδησάν τε) καὶ ἀντιδιέβαλον ἄν, εἰ ὁ Ἀπόλλων ἐδωρήσατο ταῖς γυναιξὶ τὸ λέγειν. Burn. ἀντάχησεν ὕμνον. Schol. Ἐπεὶ ἀντάχησεν.) ταῦτα καὶ εἰς τὰ Ἡσιόδου &c.

Quinque igitur modis variatur scriptura, *ἀντάχησαν ὕμνον*, *ἀντάχησαν ὕμνοις*, *ἀντάχησαν ὕμνοι*, *ἀντάχησα ὕμνοις*, *ἀντάχησεν ὕμνον*. Tandem Musgravius *ἀντάχησ' ἂν ὕμνον* ex emendatione Scaligeri, *ἀνταχησ'* pro *ἀντάχησα* accipiendum monens. ELM.

432. *πατρῴων* codices et Lasc. *πατρίων* Ald.

433. *μαινομένᾳ κραδίᾳ*] Sic Eurip. Hippol. 1274. et Æsch. Theb. 784. Ennius apud Nonium c. 4. p. 653. v. *Efferre: Utinam ne unquam, Medea, Colchis cupido corde pedem extulisses.* ELM.

434—438. *μαινομένᾳ—διδύ- | μους— | πέτρας— | ναίεις— | κοίτας— | τάλαινα—ἐλαύνῃ* Ald. similiterque in antistropho.

434. *διδύμους*] *διδύμας* Rom. A.B.C.D. Sed *δίδυμον ἥβαν* dixit noster Herc. 657. ELM.

ὁρίσασα] Pro *περάσασα*. Æschylus Suppl. 553. *διχῇ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει*. Euripides Heracl. 16. *ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν*. Hæc attulit Musgravius.

438. *οὐδ' ἔτ'* Musgravius. *οὐδέ τ'* libri.

440. *μένει*] *μίμνει* Ald. et pars codicum.

αἰθερία δ' ἀνέπτα] Noster Herc. 556. HP. *Κοὐκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι*; | ME. *Αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς χθονὸς* (male vulgo *θεοῦ*) *πρόσω*. Utrobique respexit Hesiodum v. 195. *καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης*, | *λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν*, | *ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους*, | *Αἰδὼς καὶ Νέμεσις*. ELM.

441. *οὔτε*] Respondet *δὲ* v. 444.

444. *πάρα* Rom. quattuor. Vulgo *παρὰ*.

σῶν Porsonus. Legebatur *τῶν*.

445. *ἄλλα* Heathius. *ἀλλὰ* libri.

453. *πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ*] Nostri, *think yourself well off.* Euripides Heracl. 959. *καὶ κερδανεῖς ἅπαντα* (*semel tantum moriendo*), *χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ* | *θνήσκειν σε, πολλὰ πήματ' ἐξειργασμένον*. ELM.

454. *ἀεὶ* codices. *αἰεὶ* Ald.

456. *ἀνίης* Victorius, cujus in libro annotatum *ἀνίεις* (η superscr.). Legebatur *ἀνίεις*. "Notanda autem constructio. Ab *ἀνίεις* pendet non solum genitivus *μωρίας*, verum etiam participium *λέγουσα*. Ita supra v. 412. *Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' ἀοιδᾶν, τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.*" ELM.

458. *ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις | ἥκω*] Euripides Andr. 87. *Ὁρᾷς; ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς.* Ubi schol. *ἀπαγορεύεις βοηθεῖν τοῖς φίλοις, οὖσιν ἐν κακοῖς.* ELM.

459. *τὸ σόν γε* Ald. Rom. C. Flor. 15. Pseudogregor. 246. *τὸ σὸν δέ* Lasc. Flor. 2. 10. Havn. *τὸ σόνδε* Rom. A. *τοσόν δε* Rom. D. *τοσόν δὲ* Paris. B. D. Lib. P. secundum Musgr. fortasse vitio operarum: nam quem idem habere dicit Paris. A, is *τοσόνδε* habet apud Brunck. *τοσόνδε* Paris. A. Rom. E. Difficile est eligere. Videtur tamen, si *τὸ σὸν δέ* scribas, quod verbis *οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις* opponatur, his verbis ea vis tribui, quæ in iis revera non insit. Ex hoc tamen tertia scriptura *τοσόνδε* orta videtur, non contra. *τὸ σόν γε προσκ.* rectius vertunt, *tuo commodo prospiciens,* quam Markland. ad Iph. A. 1098. *prævidens tuam conditionem.* MATTH.

460. *ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς, | μήτ' ἐνδεής του*] Hesychius: *Ἀχρήμων. πένης, καὶ αὐταρκής.* Sæpius non legitur apud tragicos. Theognis v. 155. *μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς, | μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν πρόφερε.* Ubi *πλεονάζει* oratio, haud secus atque apud Euripidem. Idem enim significant *πενίην* et *ἀχρημοσύνην,* idem *ἀχρήμων* et *ἐνδεής.* ELM.

462. *αὐτῇ* Barnesius. *αὐτῇ* libri.

466. *γλώσσῃ*] Reticetur oppositio, *quum manu te ulcisci nequeam.* MATTH.

467. Sequitur in libris *θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ' ἀνθρώπων γένει.* Versum e loco inferiore 1324. illatum delevit Brunckius.

469. *οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία*] Distinguunt grammatici inter *θράσος* et *θάρσος.* Schol. *τινὲς δὲ ἐπιλαμβάνονται Εὐριπίδου ὡς κακῶς * * * τὸ γὰρ θράσος ἔδει μᾶλλον εἰπεῖν θάρσος. διαφέρει δὲ ὡς ἀρετὴ κακίας. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κακοῦ καὶ ῥιψοκινδύνου τάσσεται, τὸ δὲ ἐπὶ ἀγαθοῦ.* Hinc nata scripturæ diversitas in nonnullis libris. Rom. A. ante corr. D. E. *οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν,* ut vulgo. Rom. C. *οὔτι θράσος τόδ' ἐστίν.* Rom. A. a corr. *οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστὶν,* supra scripto *θράσος.* Rom. B. in textu *οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστὶν,* in margine vero *οὔτοι τόδ' ἐστὶ θάρσος.* Grammaticorum præceptum bonum est, sed non semper observatur. *Θράσος* pro *θάρσος* dixerunt Sophocles Phil. 104. El. 479. Euripides Alc. 607. Suppl. 609. ELM.

473. *ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι | ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων*] Hic ordo verborum nostris inelegans videtur.

Aliter sentiebant veteres. Sophocles Œd. T. 644. Μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σε τι | δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν. Euripides Hec. 1224. καὶ μὴν τρέφων μὲν ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν, | σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος. Or. 599. ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ μὴ λέγ' εἴργασται τάδε, | ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως. ELM. Conf. ad v. 857.

476. ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι] Hic locus ab antiquis ob sigmatismum notatus est, quanquam sigma sæpius repetitur in Iph. T. 765. τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί. nec parcius in Sophocl. Œd. T. 1481. ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας, et ejusdem fabulæ 425. POR. Adde Iphig. T. 1068. Ion. 386. fragm. Andromedæ apud Diog. L. 4, 29. Comicorum Euripidem ridentium locos afferunt scholiasta et Eustathius p. 813, 44. 1379, 56.

477. Ἀργῷον Elmsleius. Libri Ἀργῶον.

479. ζεύγλαισι A.B. aliique. Vulgo ζεύγλῃσι.

480. θ'] δ' A.

ἀμφέπων] A.B. aliique nonnulli cum Lasc.

487. ὑπ' αὐτοῦ] ὑφ' αὐτοῦ Elmsleius. Utrumque dici potuit. ὑπ' αὐτοῦ ad ἀπέκτεινα, ὑφ' αὐτοῦ ad θανεῖν refertur.

δ' Rom. quattuor, Flor. duo et schol. Vulgo τ'.

φόβον Libri aliquot δόμον. Utramque lectionem novit scholiasta.

489. καινὰ] In A. supra scriptum καὶ νέα, ut fuisse videantur qui καὶ νέ' ἐκτήσω λέχη legerent.

491. σύγγνωστ' (vitioso accentu pro συγγνώστ') ἂν ἦν Ald. et codd. aliquot recentiores. Plerique συγγνωστὸν ἦν cum Lasc.

493. εἰ liber Puteani. Legebatur ἦ, consentiente scholiasta Æschinis p. 768. ed. Reisk.

494. θέσμ' ἐν Lasc. et aliquot codices. Plerique θέσμι' ἐν. unde θέσμι', omisso ἐν, Rom. C. et Ald.

497. καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα | κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς] Euripides Phœn. 1619. Σοί τ' εὖ λέλεκται γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ, | ἐγώ τε ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα. Porsonus grammaticis obsecutus χρῴζειν scripsit. Vide Etymologum p. 667, 26. p. 677, 26. Alteram formam χροΐζει exhibet noster Heracl. 915. ELM.

500. δοκοῦσα μέν τι] Sic Ald. et plerique. μέντοι schol. μέν τε Lasc. Ex var. lect. D. μή τι edidit Musgravius, quicum consentit C. POR.

502. Ennius apud Ciceronem de Orat. 3. 58. *Quo nunc me vortam? quod iter incipiam ingredi? Domum paternamne, anne ad Peliæ filias?* POR.

504. γ' ἂν οὖν] τ' ἂν οὖν A. ante corr. et B. ταυῦν aliquot codd. et Lasc. καλῶς γ' ἂν οὖν infra 588. et apud Aristoph. Equit. 344.

505. ὧν πατέρα κατέκτανον] Vox trisyllaba πατέρα ita posita versum minus numerosum reddit. Hujusmodi senarios in antiquioribus fabulis rarissime exhibet Euripides, in recentioribus haud raro. Ita Hec. 727. ἐλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι. Ibid. 1240. 'Αχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά. Eadem sede qua Ταλθύβιος et ἀλλότρια leguntur ἡμέτερον Or. 60. καὶ χάριτας ibid. 244. μὴ πρότερον ibid. 487. ὦ μέλεος ibid. 670. ἑπτάπυλα Phœn. 79. Euripide antiquior Æschylus hanc senarii formam aliquoties usurpavit. Theb. 1030. καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα. Eum. 107. χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. Pers. 332. Αἴσχη τε Πέρσαις, καὶ λιγέα κωκύματα. Ibid. 171. τοῦδέ μοι γίγνεσθε, Πέρσαι, γηράλεα πιστώματα. Cum pede trisyllabo etiam in tertia sede noster Iph. T. 566. Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. ELM. De loco Æschyli Pers. 332. dixi in Thesauro Stephani s. γηραλέος.

509. μακαρίαν 'Ελληνίδων Ald. Rom. C. Flor. 2. Vict. Alexander rh. p. 580. ed. Ald. μακαρίαν ἀν' 'Ελλάδα Lasc. Flor. A. Par. B. D. Cott. Rom. D. E. Flor. 10. μακαρίαν 'Ελλάδ' Herodianus περὶ σχημάτων ap. Villoison. Anecd. Gr. vol. 2. p. 90. [p. 51, 13. ed. Dindorf.] omisso ἀν' propter syllabam præcedentem. Contra Havn. μακαρί' ἀν' 'Ελλάδα. Par. A. Rom. A.B. Flor. 15. Havn. in marg. καθ' 'Ελλάδα. Quum pro μακαρίαν ἀν' 'Ελλάδα scriptum esset μακαρίαν 'Ελλάδα, ἀν' propter præcedentem versum omisso, alius versum supplere conatus est scribendo 'Ελληνίδων, alius καθ' 'Ελλάδα. MATTH.

511. πιστὸν] σεμνὸν Alexander.

512. γε] τε codd. plerique et Lasc. δὲ Rom. C. Flor. 2. et Ald. Recte γε codex Herodiani Havniensis.

513. φίλων] δόμων Herodianus.

516. ᾗ] ἦν Clem. Alex. Strom. 6. p. 747. et Stobæus 2, 16.

523. ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον] Rom. B. ἀλλ' ὥς γε. Monet Valckenarius ad Hipp. 1226. hunc versum Æschyleum esse Theb. 62. σὺ δ' ὥστε νηὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος. Utrobique inter νηὸς et ναὸς fluctuant libri. Apud Euripidem Rom.

B. C. νηὸς habent, Rom. A. (in quo supra scriptum η a prima manu) D. E. Lasc. ναός. Ita vulgo legitur apud Sophoclem Ant. 715. Trach. 668. Aj. 201. 872. Phil. 216. apud Euripidem Hec. 1263. Iph. T. 1137. Tro. 681. 686. Cycl. 83. Hel. 429. 1230. ELM.

524. *ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν*] Schol. *Κρασπέδοις: περιφραστικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ παντὶ ἀρμένῳ.* Nostri, *with full sails*. ELM. De hac interpretatione dubito ob locum Aristoph. Ran. 999. (1030.) ubi chorus Æschylo, (*σὺ δὲ τί φέρε πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν· δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν. ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα, μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,*) *ἀλλὰ συστείλας ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν, εἶτα μᾶλλον, μᾶλλον ἄξεις, καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.* ubi schol. *τοῦτο δὲ εἴρηκεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, οἵ, ὅταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύσῃ, συστέλλουσι τὰ ἱστία, ἵνα μὴ τῇ βιαίᾳ τούτου φορᾷ ἀνατραπείη τὸ σκάφος —— Ἄκροισι δὲ τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα, καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον.* Est igitur potius, *circumspecte et caute vitare*. MATTH.

525. *τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν*] Euripides Andr. 690. *ἣν δ' ὀξυθυμῇ, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία | μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἡ προμηθία.* Hesychius: *Γλωσσαλγία. φλυαρία.* Idem: *Γλώσσαργον [ἦθος]. στόμαργον, ταχύγλωσσον.* Ex Suida supplevi *ἦθος*. Utraque glossa e Lexico Tragico sumta videtur, utraque forma bona, ut *κεφαλαλγὴς* et *κεφάλαργος*. Vide Kœnium ad Gregorium p. 158. ELM.

526. *ἔγωγ'* Ald. Omnes Rom. Lasc. Par. A. E. Mag. Put. *ἐγὼ δ'*, quod recte admisit Porsonus. Vide Sophoclem Ant. 1196. Aj. 486. 678. El. 951. Euripidem Or. 517. 539. 545. Phœn. 476. Heracl. 986. Aristophanem Ach. 508. Eccl. 723. ELM.

Notandum *καὶ λίαν*, quod paullo majorem vim habet quam *λίαν*. Æschylus Prom. 1029. *πρὸς ταῦτα βούλευ'. ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος | ὁ μῦθος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος.* Euripides Hec. 1286. *Ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ.* Aristophanes Eq. 1228. *Τοὐμόν γε φράζων ὄνομα καὶ λίαν σαφῶς.* Similia sunt *καὶ μάλα* et *καὶ πολύ*. De hoc vide ad v. 871. [901.] ELM.

De *πυργοῖς*, *auges*, *amplificas*, vide annotationem meam ad Heracl. 294. *δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.* ELM.

529. Interpretor, partim cum Buchanano: *ingenii acumen*

acre suppetit tibi, ut viam me servandi facile invenires; sed invidiosum est dicere, quod ego contendo, te a Cupidine coactam esse me servare. Verba ὡς Ἔρως σ' ἦν. non nisi ad vocem λόγος explicandam pertinent. MATTH.

531. πόνων ἀφύκτων Ald. quam lectionem memorat scholiastes. Sed et alteram memorat, τόξοις ἀφύκτοις, quam habent Lasc. et MSS. plerique, et e Flor. probat Valckenærius ad Hippol. 1420. Hunc locum respicit Ennius apud Ciceronem Tusc. 4. 32. *Tu me amoris, magis quam honoris, servavisti gratia.* POR.

532. θήσομαι] *Administrabo, tractabo.* MATTH.

536. πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς | γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι, | νόμοις τε χρῆσθαι] Hoc argumentum ab ἀνδραποδισταῖς mutuo sumsisse videtur Euripides. Id enim hominum genus non solum injuriam iis allatam negant, quos ex patria vi eripuerunt, sed etiam nativæ eorum stupiditati tribuunt, quod maximo beneficio affectos se nesciant. Eodem argumento utitur Theophilus comicus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 724. καίτοι τί φημι, καὶ τί δρᾶν βουλεύομαι; | προδοὺς ἀπιέναι τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην, | τὸν τροφέα, τὸν σωτῆρα, δι' ὃν εἶδον νόμους | Ἕλληνας, ἔμαθον γράμματ', ἐμυήθην θεοῖς. Gratum hunc servum fingit Theophilus, ingratam Medeam Euripides. ELM.

538. μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν] Similiter μὴ πρὸς ἰσχύος κράτος Soph. Philoct. 594. ELM.

542. εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις] Noster Herc. 643. a Porsono allatus: μή μοι μήτ' Ἀσιάτιδος | τυραννίδος ὄλβος εἴη, | μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη, | τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν. Nostro loco ex sua potius quam ex Jasonis persona locutus est poeta. Quod inter ea quæ exoptare solent homines, primum locum divitiis dedit, æque tragico Atheniensi atque Argonautarum principi convenit. Sed Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, id est, *victoriam in certamine poetico referre*, proprium poetæ votum est. Jason haud dubie ποδῶν ἀρετὴν aut παλαισμοσύνην maluisset. Hæc enim primo loco ponit Tyrtæus in illo carmine cujus exordium huc retulit Porsonus: Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, | οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης· | οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε, | νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην· | οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη, | πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον· | οὐδ' εἰ Ταντα λίδεω Πέλοπος

βασιλεύτερος εἴη, | γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι. | οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς. Sequentia vide apud Gaisfordium Poet. Min. Gr T. 1. p. 436. ELM.

543. *κάλλιον*] Libri aliquot *βέλτιον* vel *βέλτιστον*. *κάλλιον* Eustath. p. 667, 47. 801, 54.

545. *μέντοι* ex A. aliisque nonnullis et Lasc. editum. Scribendum *μέν σοι*, quod habent codices reliqui et Ald.

546. *ἅμιλλαν—λόγων*] Iisdem verbis utitur Suppl. 428.

550. *ἥσυχος*] *ἡσύχως* Rom. A.B. Par. A. Sed Par. A. cum Aldina consentit Hipp. 1313. ubi iterum leguntur eadem verba *ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος*. Apud Aristophanem vulgo legitur *ἔχ' ἥσυχος* Plut. 127. *ἔχε νυν ἥσυχος* Nub. 1246. *μέν' ἥσυχος* Av. 1199. Thesm. 932. Apud Euripidem Iph. A. 1133. verba *ἔχ' ἥσυχος* ab Aldo omissa ex codd. reposuit Marklandus. Apud eundem Suppl. 305. edd. omnes, ni fallor, *κάρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως*. ELM.

552. *πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους*] Supra v. 450. media forma *ἐφέλκεται* eadem fere significatione legitur. ELM.

553. *εὗρον*] Scribendum *ηὗρον*.

554. *φυγὰς γεγὼς*] *γεγὼς φυγὰς* A.

555. *ἐχθαίρων*] *ἐχθραίνων* Ald. et Rom. E.

564. *ξυναρτήσας γένος*] Eodem sensu Eurip. Œneo fr. 1. dixit *ξυνῆψε γένναν*. ELM.

565. *σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ*] Hæc sic accipio: *neque enim tibi opus est aliis liberis, et mihi conducit*—Quum aliquis ei, qui jam liberos habet, dicit, ei non opus esse liberis, facile intelligimus, eum non de liberis, qui jam sunt, loqui, sed de aliis, qui nasci adhuc possint. Itaque hoc dicit Jason: Medeæ non alios esse expetendos liberos, contentam eam esse posse iis, qui jam sint, ideoque non debere eam conjugium Jasonis nimis desiderare, quasi ex eo alios etiam liberos speret: *οὔτε γὰρ σοὶ παίδων ἔτι δεῖ, ἐμοί τε λύει*— MATTH.

566. *λύει*] Id est *λυσιτελεῖ*.

569. *ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης | εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε*] Plenius *εἰς τοσοῦτον μωρίας*, ni fallor, ut v. 365. Quod hic perstringit Jason, defendit Menelaus Andr. 372. *τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύτερ' ἂν πάσχοι γυνή· | ἀνδρὸς δ' ἁμαρτάνουσ', ἁμαρτάνει βίου*. ELM.

573. *χρῆν—γένος*] Eandem sententiam pluribus verbis expressit Hipp. 616. *ὦ Ζεῦ, τί δή, κίβδηλον ἀνθρώποις κακόν, |*

γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας; | εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος, | οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε, | ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς | ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, | παίδων πρίασθαι σπέρμα τοῦ τιμήματος | τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασι | ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ. ELM.

575. χ' οὕτως libri optimi. Alii quidam οὕτως δ'. In Ald. οὕτω δ'.

577. ἐρῶ codd. plerique. Pauci λέγω cum Ald.

579. πολλοῖς διάφορός εἰμι dictum ut διαφέρεσθαι τινὶ, *dissentire ab aliquo*, ut apud Antiphontem de Herod. cæd. p. 725, 9. τοῖς ἐπὶ τοῦ τροχοῦ λεγομένοις—διεφέρετο, et p. 729, 11. οἱ τοὺς αὐτοὺς ἀεὶ περὶ τῶν αὐτῶν λόγους λέγοντες πιστότεροί εἰσι τῶν διαφερομένων σφίσιν αὐτοῖς. MATTH.

584. ὣς Matthiæ. Revocandum ὡς.

585. ἐκτενεῖ] Metaphora est a palæstra ducta, ut ἔχεσθαι μέσος aliæque. ELM. ἐκτενεῖ aliquot codd. et Eustath. p. 672, 60. Aliorum librorum corruptelæ sunt κτενεῖ, οὖν κτενεῖ, ἂν κτενεῖ.

587. μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ Ald. rell. Rom. C. Florr. tres. σοὶ pro μοι Rom. D. σὺ τῷδ' ὑπηρ. λ. Flor. A. Par. A. Rom. A.B. In Havn. etiam deest μοι, et m. sec. supra scripsit σύ. τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ Lasc. Paris. B. D. Rom. E. Duplex dativus μοι τῷδε λόγῳ offendisse videtur librarios, ut μοι omitterent, tum claudicantem versum sarcirent alii σοὶ scribendo, alii σὺ, alii ἐξυπηρέτεις. Sic autem Soph. Phil. 747 sq. πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα ξίφος χεροῖν. Eur. Hel. 82. σύγγνωθι δ' ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις, γύναι. MATTH.

594. βασιλέων Elmsleius. Legebatur βασιλέως quod non regis filiæ, sed regis ipsius torum significaret.

597. φῦσαι] φῦναι Ald.

600. μετεύξει] μέτευξαι Elmsleius. Quæ conjectura hoc loco minus et necessaria et probabilis est quam Canteri in Cycl. 131. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις, ὡς ἀπαίρωμεν χθονός; imperativum restituentis δρᾶσον.

604. φευξοῦμαι] Scribendum φεύξομαι ex Flor. 15. pariterque φεύξεσθε restituendum pro φευξεῖσθε Bacch. 798. Forma futuri in οῦμαι poetas Atticos non uti nisi metro cogente monui ad Aristoph. Ach. 203.

606. τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;] Schol. σεσημείωται τὸ γαμοῦσα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ἄρα τοιοῦτον ἔργον ποιήσασα;

οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς ἔλεγε, ἐπεὶ εἶπεν ἂν γαμουμένη, ἀλλὰ τὸν Ἰάσονος λόγον ἐφ' ἑαυτῆς μετέστρεψεν. γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. ELM.

608. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις] Active sumendum ἀραία. Ita noster Iph. T. 774. κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὦ ξύναιμε, πρὶν θανεῖν, | ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς | σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω, | ἢ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι. Sophocles Œd. T. 1290. ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι | μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο. Trach. 1203. εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ, | καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰς ἀεὶ βαρύς. ELM.

609. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα] Ὡς fortiter affirmantis est, ut ἴσθι ὡς. Noster Phœn. 727. Ὡς οὐ καθέξω τειχέων εἴσω στρατόν. Eadem particulæ significatio ibid. 1658. Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν. Hec. 400. Ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι. Andr. 254. Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν. Ibid. 588. Ὡς τήνδ' ἀπάξεις οὔποτ' ἐξ ἐμῆς χερός. Sophocles Œd. C. 861. Ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται, | ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ. Aj. 39. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι. Ibid. 98. Ὡς (vulgo ὥσθ') οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι. ELM.

Schol. Οὐ κρινοῦμαι: ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀποκρινοῦμαι περὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν πρὸς σὲ, μεθίημι δὲ τούτων τὰ πολλά. Male. Κρινοῦμαι *litigabo* significat, ut recte a Porto aliisque explicatum est. Aristophanes Nub. 66. τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ | κοινῇ ξυνέβημεν, καθέμεθα Φειδιππίδην. ELM.

610. σαυτῇ φυγῆς Lasc. et aliquot codd. Plerique σαυτῆς φυγῇ. In Ald. σαυτῇ φυγῇ.

618. κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει] Hunc versum imitatum esse Sophoclem Aj. 665. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα Clementis Al. opinio est Strom. 6. p. 740. Non tanta est utriusque poetæ verborum similitudo ut alter alterum imitatus esse videatur.

625. ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται] Hac formula Aristoph. utitur Plut. 114.

628. Ab ἐλθόντες novum versum incipit Ald.

629. οὐδ'—ἔλθοι] Hæc in unum versum sunt conjungenda, qui ex duobus constat trimetris dactylicis catalecticis in disyllabum.

630. εἰ δ' ἅλις ἔλθοι | Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω]

Noster Hel. 1111. εἰ δ' ἦσθα μετρία, τἆλλά γ' ἡδίστη θεῶν | πέφυκας ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλως λέγω. ELM.

631. Κύπρις— | εὔχαρις— | μή— | χρυσέων—ἐφίης Ald. οὕτω] οὕτως A. et quinque alii.

633. τόξων] Arcum et sagittas Veneri tribuit poeta, cognata Veneris et Amoris numina confundens.

ἐφείης] ἐφίης Ald. et pars codicum cum Eustath. p. 568, 24.

634. οἰστόν Porsonus. Libri, ut solent, ὀϊστόν.

635. στέργοι] στέργει Ald. et aliquot codd.

636. μηδέ ποτ' (libri μηδέποτ')—νείκη] Unus versus.

640. προσβάλοι δεινὰ A. et septem alii codd. Aliorum librorum vitia sunt προσβάλοιμι δεινὰ, προσβάλοιμ' ὦ δεινὰ (ut Ald.), προσβάλλοιμ' ὦ δεινά. Prope a vero abest Lasc. προσβάλλοι δεινά.

ἀπτολέμους] ἀπολέμους Ald. et codd. nonnulli.

642. κρίνοι] κρίνει Ald. κρῖναι scholiasta.

645—650. τὸν — | δυσπέρατον — | οἰκτροτάτων — | θανάτῳ— | ἁμέραν— | οὐκ— | ἢ—στέρεσθαι Ald.

645. ἀμαχανίας Elmsleius. ἀμηχανίας libri.

649—651. ἁμέραν—στέρεσθαι] Hæc in unum versum conjungenda, et in antistropho 660—662. μὴ φίλους—ἔσται.

649. ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα] πρὶν ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσαι A. a correctore, ex glossemate.

650. μόχθων δ'] δ' om. aliquot codd.

651. πατρίας] πατρῴας A.

657. ᾤκτειρεν] Scribendum ᾤκτισεν cum Musgravio. Neque enim credibile est ᾤκτειρεν scribere maluisse poetam quam ᾤκτισεν, quod versui strophico accurate respondet.

658. δεινότατον] δεινότατα codices plerique.

659. πάρεστι—ἀνοίξαντα—ἐμοὶ μὲν A.B. aliique. Vulgo παρέσται—ἀνοίξαντι—κἀμοί.

664. φίλους] φίλοις A. et Ald.

666. ἐπιστροφᾷ Ald. Lasc. ἐπιστρωφᾷ A.E. [aliique] quod et analogia postulat. A νέμω enim νωμᾶν, a στρέφω στρωφᾶν, a τρέπω τρωπᾶν formant Græci. Solum πέτομαι, quantum scio, et ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι facit. POR.

668. ἐστάλης] ἱκάνεις Ald.

673. οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου] Scholiasta tres memorat uxores Pandionis, primam Melitam, secundam Chalciopen,

tertiam Medeam, oblitus Æthræ Pitthei filiæ, quæ cum Thesei mater fuerit, certe prætermitti non debebat. ELM.

675. *ἄνδρα*] Pro *ἄνθρωπον*. Soph. Œd. C. 566. *ἐπεὶ ἔξοιδ' ἀνὴρ ὤν*. ELM.

συμβαλεῖν] *Intelligere*. Iph. T. 55. *τοὔναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε*. Or. 1393. *τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω*. ELM.

676. *μὲν* codices et Lasc. *δ' ἂν* Ald. ex conjectura grammatici, usum particulæ *μὲν* in interrogatione satis pervulgatum ignorantis.

679. Schol. *Ἀσκοῦ με : χρησμὸς ὁ δοθεὶς τῷ Αἰγεῖ οὗτός ἐστιν· Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα ποδεῶνα, φίλτατε λαῶν, | μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι. ἀσκοῦ οὖν τῆς γαστρὸς πόδα δὲ τὸ μόριον, παρόσον ὡς ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει. λέγει οὖν ὅτι ἔχρησέ μοι μὴ συνελθεῖν ἑταίρᾳ πρὶν ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος. τοῦτο γὰρ αἰνίττεται, ὅπερ αὐτὸς οὐ συνίησιν. ἀσκὸν τοίνυν λέγει τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον Ἀρχίλοχος· καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν, μηρούς τε μηροῖς δρήστην λέγων, οἷον δράσαντά τι. ποδεῶνα δὲ εἰώθασι λέγειν τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον*. Ed. Ven. *χρησμὸς δοθεὶς—ἀφικέσθαι αὐτοῦ οὖν τῆς γαστρὸς—ἑτέρα πρὶν ἀποβῆναι—τόπον. ἀρχίλοχος—οἷα*. Plutarchus Theseo p. 2 C. oraculum Ægeo redditum his verbis exhibet: *Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, | μὴ λύσῃς, πρὶν δῆμον Ἀθηνῶν εἰσαφικέσθαι*. Tzetzes ad Lycophronem v. 494. *Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα ποδάονα, φέρτατε λαῶν, | μὴ λύσῃς, πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι*. Muretus Var. Lect. 3. 14. *Τὸν προύχοντ' ἀσκοῦ ποδεῶν', ὦ φίλτατε λαῶν, | μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι*. Id est, eo interprete, *Ne solvas ex utre pedem qui prominet, ante | Cecropiæ pingues quam sis delatus in agros*. Quid proprio sensu sit *ἀσκοῦ ποδεὼν* declarat Herodotus 2. 121. 4. *ὄνους κατασκευασάμενον, καὶ ἀσκοὺς πλήσαντα οἴνου, ἐπιθεῖναι ἐπὶ τῶν ὄνων, καὶ ἔπειτα ἐλαύνειν αὐτούς· ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν τὸν κρεμάμενον νέκυν, ἐπίσπασαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς, ποδεῶνας αὐτὸν λύειν ἐπαμμένους· ὡς δὲ ἔρρεε ὁ οἶνος*, &c. Quo loco utitur P. Leopardus Emendat. 7. 13. ELM.

680. *Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;*] Eodem modo Ajacem interpellat Minerva apud Sophoclem Aj. 107. *Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον;* ELM.

685. *Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω*] Non Pittheum sed ipsam Medeam consultum venit Ægeus apud Neophronem.

Schol. ad v. 649. Νεόφρων δὲ εἰς Κόρινθον τὸν Αἰγέα φησὶ παραγενέσθαι πρὸς Μήδειαν, ἕνεκα τοῦ σαφισθῆναι αὐτῷ τὸν χρησμὸν ὑπ' αὐτῆς τῆς Μηδείας, γράφων οὕτως· Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν. | σοῦ πρίν. θείαν γὰρ ὄσσαν ἥν ἔχρησέ μοι | Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχάνως, | οὐδ' εἰς λόγους μολεῖν γὰρ ἤλπιζον μαθεῖν. Neophronis versus ita correxit Valckenarius ad Phœn. 709. Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν | σοῦ. Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἥν ἔχρησέ μοι | Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ. | σοὶ δ' εἰς λόγους μολὼν ἄρ' (Porsonus μολών γ' ἂν) ἤλπιζον μαθεῖν. ELM.

686. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

687. κἄμοιγε Porsonus. κάμοί γε codices plerique. Pauci κἀμοὶ δὲ cum Ald.

δορυξένων] Schol. Δορυξένων: οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Sophocles El. 45. ὁ γὰρ | μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Vera mihi videtur Brunckii sententia, δορυξένους apud tragicos esse simpliciter ξένους. ELM.

695. ἦ γὰρ Elmsleius. Legebatur ἤ που, consentiente Chr. Pat. 143.

699. ἴτω νυν. Gl. in Par. A. ἐρρέτω, vereor ut recte. Vertit Buchananus, *Valeat, malitia si modo est quam prædicas.* Sensus est, μὴ φροντίσῃς αὐτοῦ. Nostri, *let him go.* Euripides Or. 1531. Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους, | ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος. Eodem sensu nostri, *let him come.* ELM.

703. μὲν om. Rom. A.D.E.H. et Flor. 10. 15.

τἄρ' male excusum pro γὰρ. In H. γὰρ ἄν.

705. πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν] Sic omnes Rom. nisi quod D. αὖ κακὸν λέγεις habet. Lasc. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν. Par. A. καινὸν ἀγγέλλεις κακόν, quod admisit Brunckius. Pseudogregorius v. 137. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν; Porsonus αὖ λέγεις revocavit, collato Or. 788. ΟΡ. Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. ΠΥ. Τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις; Hic etiam fuerunt qui ἀγγελεῖς legerent. ELM.

706. φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός] Rom. A.D.E. Flor. Lasc. Par. A.B. Put. [aliique] φυγάδα γῆς Κορινθίας. Rom. C. φυγάδα τῆσδε γῆς Κορινθίας, eodem errore quo Rom. A. τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις supra v. 276. Rom. B. τῆσδε γῆς Κορινθίας, omisso φυγάδα. Alii, ut videtur, servato φυγάδα, verba τῆσδε γῆς Ko-

ῥινθίας metri caussa in τῆσδ' ἔξω χθονὸς mutarunt, quod edidit Aldus. ELM.

708. καρτερεῖν Ald. καρδίᾳ pro var. lect. Rom. A. Par. D. Schol. Καρτερεῖν: ἀντὶ τοῦ κρατεῖν καὶ ἀντέχειν. καὶ τὸν ἐγκρατῆ λέγουσι καρτερόν. Ἀρχίλοχος· ὁ δ' Ἀσίη τε καρτερὸς μηλοτρόφος. φησὶν ὅτι τῷ λόγῳ μὲν προσποιεῖται, τῷ δὲ ἔργῳ οὐ θέλει κρατεῖν καὶ ἀντέχειν. Grammaticus igitur legisse videtur: Λόγῳ μὲν, οὐχὶ καρτερεῖν δὲ βούλεται. Vulgata sanissima mihi videtur. Καρτερεῖν *tolerare* significat, id est, *injuriam mihi a Creonte illatam æquo animo sustinere*. Noster Alc. 1074. χρὴ δ', ὅστις εἶ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν. Ibid. 1081. Ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν. ELM. Quæ ex parte tantum vera sunt. Nam καρτερεῖν est quidem *æquo animo aliquid sustinere*, sed, *quod ipsi* τῷ καρτεροῦντι, non alii, *injucundum, grave, odiosum est.* Si hoc loco verum esset καρτερεῖν, significaretur, ipsi Jasoni Medeæ exsilium grave accidisse, quod longe secus est. MATTH.

710. τῶν om. codd. multi.

τε A.B. aliique. δὴ Ald. ex conjectura correctoris Aldini, qui codice utebatur in quo particula τε omissa erat, quod factum in Rom. C, quocum Ald. fere consentit, aliisque nonnullis.

721. ὧν] μ' addunt A.B. aliique.

722. ἐς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ] Recte scholiastes, εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι. ELM. Vellem exempla hujus usus addidisset. Donec ea afferantur, interpretabor: *quod enim ad hoc attinet* (εἰς τοῦτο), *totus evanui, vires me defecerunt.* MATTH.

723. ἔχει μοι] ἔχοιμι Ald. et pars codicum. Eodem modo in libris quibusdam peccatum v. 307.

725. τοσόνδε] τοσόνγε Ald. et pars codicum.

728. τινι] ποτε Ald.

736. μεθεῖ' ἂν Lasc. et duo tresve codices cum scholiasta. Ceterorum corruptelæ sunt μεθεῖσαν, quod est in Ald., μεθεὶς ἂν, μεθῇς ἂν.

ἐμὲ] Hoc ab ἄγουσιν pendet.

γαίας] γαίης Ald.

737. λόγοις] Id est λόγοις μόνον, sermonibus tantum sine jurejurando, ut apparet ex opposito ὁρκίοισι.

ἀνώμοτος, supra scriptum in Paris. duobus, in textu habent Flor. 2. 15. Codices reliqui cum Lasc. et Ald. ἐνώμοτος.

738. κἀπικηρυκεύμασι] κἀπικηρυκεύματα legit scholiasta, ἐπικηρυκεύματα γάρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γιγνόμενα πρὸς φιλίαν. κεῖται οὖν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ τῆς φιλίας. τῇ δὲ εὐθείᾳ ἀντὶ δοτικῆς κέχρηται. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, καὶ τοῖς ἐπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο. Δίδυμος δέ φησι ἐλλείπειν τὴν διά. διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα. Paullo ante legitur: μὴ ὀμόσας δὲ, φίλος γένοιο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκεύματος. θέλει εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπικηρευκεύμασιν. λείπει δὲ ἡ διά. Latet hic aliquid, quod extricare nequeo. ELM.

739. οὐκ ἂν πίθοιο] Hoc contrarium est ejus quod dici debuit. Scribendum τάχ' ἂν πίθοιο cum Wyttenbachio Bibl. crit. 2, 1. p. 67. οὐκ fortuito calami lapsu positum videtur ab librario codicis antiquissimi.

742. ἀσφαλέστατα] ἀσφαλέστερα aliquot libri et Chr. Pat. 781.

745. σόν τ'] σὸν δ' Ald. et Rom. C.

746. ὄμνυ] ὄμνυε, forma veteribus inaudita, est in aliquot codd. et Lasc.

πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς | τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος] Par. B.D. Put. omnes pro var. lect. ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, quod ad v. 735. [752.] pertinere censet Musgravius. *Hic enim locum habere non potest*, ait, *propter vocem* τοὐμοῦ. Putat etiam σέβας esse pro σέλας. Sed ἁγνὸν σέβας dixerunt Æschylus Eum. 888. Myrmidonibus apud Athenæum p. 602 E. Sophocles Œd. T. 830. Phil. 1289. Euripides Cycl. 576. Hæc exempla attulit Porsonus. ELM.

748. Idem versus Iphig. T. 738.

751. ζῶν Lasc. Ald. et aliquot codices. γῆς A.B. aliique.

752. λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς Ald. Rom. C.D. λαμπρόν θ' ἡλίου τε φῶς Flor. 15. λαμπρόν θ' ἡλίου φάος Flor. A. (e quo λαμπρός enotatum) Rom. A.B. Flor. 10. Havn. λαμπρὸν ἡλίου φάος. MATTH. Restitui veram scripturam Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, de qua vid. ad v. 746.

753. ἐμμενεῖν Schæferus. ἐμμένειν libri.

754. ἀρκεῖ. τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;] Id est, τί παθεῖν εὔχει ἐὰν μὴ ὅρκῳ τῷδε ἐμμένῃς. Optativum cum interrogatione hoc modo usurpatum alibi non reperi. Sed etiam imperativus hanc formam nonnunquam induit. Bene Græcum esset, τί δράτω Σωκράτης; Id est, *Quid faciat vis Socrates?* ELM.

758. πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι] Rom. C. Par.

A. et Ald. ὧν βούλομαι. Rom. A.B.E. Flor. Lasc. Par. B.D. E. Mag. Put. Cott. ἃ βούλομαι. Hoc exemplo usus est grammaticus antiquus, cujus verba leguntur apud Suidam v. Ἃ ἃ: βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἅτινα.——καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Œd. C. 1106.)· Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. *Utraque constructio proba*, inquit Porsonus. Noster Hec. 42. καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων | ἔσται πρὸς ἀνδρῶν. Ibid. 51. τοὐμὸν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν, | ἔσται. Phœn. 513. πρὸς δὲ τοῖσδ', αἰσχύνομαι, | ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, | τυχεῖν ἃ χρῄζει. Ibid. 998. Γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον, | κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν. ELM.

761. Σπεύδειν hic *operam dare* significat. Idem est ἐπίνοιαν κατέχων quod ἐπιθυμίαν ἔχων. Noster Phœn. 411. Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες; ELM.

767. τίσειν] τῖσαι Christ. Pat. 735.

768. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

769. πέφανται] πέφασται A.

770. πρυμνήτην adjectivi loco sumitur pro πρυμνήσιον, quo utitur poeta Herc. 478. ὡς ἀνημμένοι κάλῳς | πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα. Schol. Ἐκ τοῦ δ' ἀνάψομεν: παυσόμεθα τῶν ταρασσόντων κακῶν. ὅταν γὰρ ἀπόγεια δεθῇ, παύονται τῶν καμάτων (vulgo κυμάτων) οἱ ναῦται. Hæc verba explicat Hesychius: Πρυμνήσια. ἀπόγεια σχοινία. Hinc noster Hec. 539. λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια | νεῶν δὸς ἡμῖν. ELM.

773. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους] Schol. Λέξω δὲ μὴ πρὸς ἡδονήν: μὴ νομίσῃς, φησὶν, ἡδέα καὶ προσηνῆ εἶναι τὰ μέλλοντά σοι ῥηθῆναι. ἔστι γὰρ ἀηδέα (ed. Ven. ἡδέα) μὲν εἰς ἀκοὴν ἐλθεῖν, ἀναγκαῖα δὲ ὅμως. Sensus est, δέχου δὲ λόγους μὴ πρὸς ἡδονὴν λεγομένους, *accipe sermones, qui delectandi caussa non dicuntur*. ELM.

775. ἐς] Recte εἰς Ald.

777. ἔχει] ἔχειν in editione Hervagiana secunda positum a correctore est, qui non animadverterat spurios esse versus duo proximos γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, | καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς ἐγνωσμένα. Eorum priorem omittit codex Florentinus a Valckenario memoratus ad Phœn. 1286, librarii culpa pari duorum versuum exitu decepti: utrumque delendum esse intellexit Porsonus.

779. ἐγνωσμένα] εἰργασμένα aliquot codd. et Ald.

781. πολεμίας] Libri aliquot πολεμίους vel πολεμίων.

782. ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι] Mallem abesset hic versus, quem vix genuinum esse reor. Videtur confictus e v. 1060. οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ' ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι. BRUNCK. Recte sentit Brunckius de hoc versu, quem vel illud post pauca verba nimis moleste repetitum παῖδας τοὺς ἐμούς suspectum reddit.

784. αὐτοὺς] αὐτοῖς A. a pr. m. Non opus Valckenarii conjectura ad Phœn. 1286. αὐτῇ, quod ex præcedente παῖδα βασιλέως facile intelligitur. Valckenarii autem conjectura ducta est e v. 947. πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται.

785. νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα] Hunc versum proximo versui postponit B, a m. secunda in margine additum habet H. Spurium esse verissime judicavit Valckenarius.

τήνδε] Scholiasta, γράφεται δῆθεν δὴ (delendum δὴ ex verbis proximis illatum), ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δὴ παραιτησομένους τὴν φυγήν. τιθέασι γὰρ τὸ δῆθεν ἀντὶ τοῦ ὡς δή. Conjectura grammatici, qui nisi metri plane imperitus fuit, δῆθε scribere debuit, ut monuit Elmsleius: cujus formæ unum exstat exemplum Eurip. El. 268.

φεύγειν] φυγεῖν Rom. C. et scholiasta. Verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα leguntur v. 940. 943.

786. Hic versus repetitur infra 949. Deleantur unci, quos non huic versui, sed 785. apponi volueram.

πλόκον] πλόκαμον Flor. unus. στέφος B. Eadem diversitas lectionis v. 949.

787. Observent tirones ἀμφιθῇ pro ἀμφιθῆται. Ita v. 950. ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ | θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ|τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα. v. 1129. χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις. Euripides Erectheo Fragm. 6. ἀείδοιμι δὲ στεφάνοις κάρα πόλιον στεφανώσας. Idem Bacch. 176. θύρσους ἀνάπτειν, καὶ νεβρῶν δορὰς ἔχειν, | στεφανοῦν τε κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν. Satis usitata constructio est, ut de suo vel corpore vel parte corporis quis loquatur tanquam de alieno. Quod stare posset ἀμφιθῆται, modo per metrum liceret, uno exemplo ostendit Euripides Herc. 334. ὅτ' ἂν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν, | ἥξω πρὸς ὑμᾶς, νερτέρᾳ δώσων χθονί. Qui tamen dixit ibid. 1159. φέρ' ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος. ELM.

792. τοὐντεῦθεν] τοὐνθένδ' ἐν A, supra scripto γρ. τευ. τοὐθένδεν Rom. B.

κατακτενῶ B. aliique nonnulli. Vulgo *κατακτανῶ*.

793. *οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται*] Hujus constructionis alterum exemplum non reperi. Usitatius esset *οὐκ ἔστιν, οὐδεὶς ἐστιν, τίς ἐστιν*, sequente scilicet *ὅστις*.—*οὔτις* vero plerumque subjectum sibi habet *ὅς*.—Facile reponi posset *ὅς νιν ἐξαιρήσεται*, si opus esset. Sed vulgata sana videtur. Non ejusdem quidem constructionis, sed non valde diversæ exempla exstant satis multa. Sophocles Œd. C. 1167. *Ὅρα κατ' Ἄργος εἴτις ὑμῖν ἐγγενὴς | ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι μαθεῖν*. Euripides Andr. 915. *Σοὶ δ' ἦν τις, ὅστις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου;* El. 630. *Ἠπού τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον*. Aristophanes Eccl. 477. *ἆρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις, ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ*. ELM.

795. *ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον | φεύγουσα*] Id est, *ἐπὶ φόνῳ*, *propter cædem*. Noster Hipp. 34. *ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα, | μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν*. Suppl. 148. *Τυδεὺς μὲν αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός*. Œneo v. 1. *Ὦ γῆς πατρῴας χαῖρε φίλτατον πέδον | Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν | Τυδεύς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, | ᾤκησεν Ἄργος*. ELM.

798. *ἴτω*] Noster infra 1295. *ἴτω· περισσοὶ πάντες οὑν μέσῳ λόγοι*. Heracl. 456. *οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἴτω*. Hac loquendi formula utuntur qui constanti animo mali aliquid tolerare aut periculum subire decreverunt. Plenius noster Orest. 791. *τόδ' οὖν ἴτω*. ELM.

κέρδος] *ἔτι κέρδος* A. aliique nonnulli e v. 145.

799. *ἀποστροφή*] *ἀπαλλαγὴ* aliquot codd.

802. *τίσει*] *δώσει* aliquot codd. ex glossemate "Sophocles "Aj. 113. *κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην*. Gl. *δώσει*." ELM.

803. *οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε | ζῶντας τολοιπὸν*] Cicero Oratore c. 46. *Itaque idem poeta, qui inusitatius contraxerat* patris mei meum factum pudet, *pro* meorum factorum,—*non dicit* liberum,—*sed, ut isti volunt*, neque tuum unquam in gremium extollas liberorum ex te genus. Male hæc verba ad Ennii Medeam retulisse mihi videntur viri docti. Si Ennii sunt, nihil obstat quo minus ad ejus Phœnicem referantur, de quo videndus Valckenarius Diatrib. c. 24. Verba Amyntoris esse possunt, *μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν | ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα*, ex Homero Il. I, 455. translata. ELM.

805. ἐπεὶ κακῶς κακὴν | θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις] Rom. A.C. κακῶς κακήν. Lasc. Par. A. κακὴν κακῶς, quod admisit Brunckius. Hoc supra scriptum habet Rom. A. Adverbium priore loco posuit Sophocles Phil. 1369. ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς. Euripides Tro. 1055. ἐλθοῦσα δ' Ἄργος, ὥσπερ ἀξία, κακῶς | κακὴ θανεῖται. Cycl. 267. ἢ κακῶς οὗτοι κακοὶ | οἱ παῖδες ἀπόλοινθ', οὓς μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ. Aristophanes Eq. 2. κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν | αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Simili modo Æschylus Prom. 954. νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ | ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'. Sed ubi nihil interpositum est, longe usitatior est alter ordo, quem exhibet noster infra v. 1353. σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς. Tro. 446. ἦ κακὸς κακῶς ταφήσει νυκτὸς, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ. Sic etiam Sophocles Œd. T. 248. Aj. 839. (ubi legitur κακοὺς κάκιστα) 1177. 1391. Aristophanes Eq. 189. 190. Nub. 554. Lys. 162. Plut. 65. 418. 880. Plura congessit Wetstenius ad Matthæi verba κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς c. 21. 41. Sophocles etiam στυγερὸν στυγερῶς dixit Phil. 166. δεινὰν δεινῶς El. 198. Euripides πάντες πάντως Med. 826. περισσὰν περισσῶς Bacch. 1195. Aristophanes καλὴ καλῶς Ach. 252. Eccl. 725. ELM.

807. μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω] De adjectivo φαῦλος vide Ruhnkenium ad Timæum p. 268. ELM.

811. ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον] Flor. Cott. ἐκοινώσω. Diversa sunt κοινῶσαι et κοινώσασθαι. Illud *rem aliquam cum aliis communicare*, hoc *rei alicujus particeps fieri* significat. Bene igitur se habet v. 486. ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι. Sensus enim est, *tecum sermones habebo*. ELM.

815. πάσχουσαν A. (στ supra scriptum)

816. σὼ παῖδε] σὸν σπέρμα Rom. C. et Ald. σοὺς παῖδας Flor. A. 10. contra metrum. σὸν παῖδα Rom. D. Flor. 15. contra sensum. σὼ παῖδε Lasc. Paris. A.B.D. Rom. A.B. Havn. Assentior Elmsleio, qui has diversitates conjecturas esse grammaticorum censet, quos offenderet σὸν σπέρμα. Sic autem Æsch. Suppl. 147. 157. 282. Soph. Trach. 303. Nec verisimile est, exquisitiorem locutionem σὸν σπέρμα a grammatico substitutam esse vulgari σὼ παῖδε. MATTH. Non putavi ego unius libri auctoritate — nam Rom. C. et Ald. unius instar codicis sunt — præferre σὸν σπέρμα, quod fortuito librarii alicujus errori deberi potest.

818. γυνή] γρ. γύναι A.

819. οὐν μέσῳ] Rom. A.D. οὑμμέσω. Pro ἐν μέσῳ olim scriptum ἐμμέσω monet Valckenarius ad Phœn. 592. Rom. C. οὑμέσω ante corr. δὺν μέσῳ a corr. Sic etiam Rom. B. Par. A. *Membranæ* ὀὺν μέσῳ, inquit Brunckius, *quod si forte primis editoribus se obtulisset, non dubito quin arripuissent, ut in Soph. Œd. T.* 939. 1046. *ὀὑπιχώριοι, ubi recte edidimus* οἱ 'πιχώριοι. Secus videbatur veteribus grammaticis. Aristophanes Vesp. 34. κἄπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισι μοὐδόκει | δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια. Schol. Τοῖσι προβάτοις μοὐδόκει. τὸ πλῆρες, τοῖς προβάτοισί μοι ἐδόκει. καὶ ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις. Similia sunt μαντευομένῳ μοὔχρησεν ibid. 159. ᾀστέον μοὐγκώμιον Nub. 1209. ἐμοὖστι κιβωτὸς πλέα Eq. 996. αὐτός γε μέν τοὔφασκεν Eccl. 410. μεγάλων γάρ μοὖστὶν ἀγαθῶν αἴτιος Plut. 829. Aldus etiam apud Euripidem et Aristophanem sexies οὐ 'μοὶ vel ὀὑμοὶ dedit, ut in Præfatione ad Sophoclis Œd. T. p. 9. monui. His similibusque exemplis tandem adducti sumus plerique, ut eam sententiam amplectaremur, quam duobus verbis, οι *cum* ε *fit* ου, expressit Matthiæ Gramm. Gr. §. 56. p. 55. Dubitare se ait doctissimus Wolfius Analect. Lit. T. 1. p. 452. propterea quod nullum futurum sit discrimen inter ὁ ἐν et οἱ ἐν, si scribatur οὐν μέσῳ. Sed hoc in aliis crasibus sæpe accidit. Nullum discrimen est, verbi caussa, inter indicativum et subjunctivum verborum contractorum in ᾶν. Notandum autem μέσω sine ι subscripto, quod consulto omissum est, ut monui ad Heracl. 174. ELM.

822. λέξῃς Elmsleius. λέξεις libri. "Solœcum mihi videtur λέξεις δὲ μηδὲν, sive *nihil autem dices* reddantur hæc verba, sive *nihil autem dicas*. Illo sensu λέξεις δ' οὐδὲν dicendum, hoc λέξῃς δὲ μηδέν. Sophocles Ant. 96. πείσομαι γὰρ οὐ | τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν. Ibid. 84. 'Αλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ | τοὔργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε. Sic recte edd. omnes, præter eas quæ Triclinianam recensionem exhibent, in quibus legitur προμηνύσεις. Male igitur hoc exemplo futuri pro imperativo positi utitur Matthiæ Gramm. Gr. §. 511. 5. Magis ad rem est Aristophanis testimonium Plut. 487. 'Αλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ | ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Subjunctivus ἐνδῶτε cum metro repugnet, constructio verborum μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν ita fortasse explicanda est. Dixit

comicus Av. 130. πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου, | ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία | λουσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑστιᾶν γάμους· καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις· εἰ δὲ μὴ, | μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅτ' ἂν ἐγὼ πράττω κακῶς. Olim legebatur ποιήσῃς, sed Brunckius e membranis ποιήσεις recte reposuit. Nemo ignorat hoc futurum pendere ab ὅπως haud secus ac παρέσει. In verbis e Pluto allatis non legitur quidem ὅπως, sed idem significant χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς quod ὅπως τι λέξετε ὑμεῖς. Verba igitur μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν pendent ab ὅπως, quod in priori membro implicite continetur. Nostro loco legendum λέξῃς δὲ μηδὲν, quod reposui. Similia sunt θαυμάσῃς μηδὲν Iph. T. 1220. δακρύσῃς μηδὲν Tro. 458. δράσῃς μηδὲν Herc. 215. πάθητε μηδὲν ibid. 278." ELM.

820. χώρει] Absurde scholiasta Medeam se ipsam compellare opinatur. Alloquitur ancillam.

823. φρονεῖς] φρονεῖς γ' lemma scholii.

824. Ἐρεχθεῖδαι τοπαλαιὸν ὄλβιοι] Scripsi Ἐρεχθείδαι soluta diphthongo, quod in chori carmine licet. Noster Iph. A. 225. πυρρότριχας, μονόχαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ | ποικιλοδέρμονας, οἷς παρεπάλλετο | Πηλείδας ξὺν ὅπλοισι παρ' ἄντυγα. Vulgo quidem legitur Πηλείδας, sed altera forma metro dactylico longe convenientior est, præsertim cum hæc verba sententiæ caussa rhythmo dactylico conclusisse videatur poeta. Apud tragicum Rhes. 906. recte omnes edd. Ὄλοιτο μὲν Οἰνείδας. Τυδείδην quadrisyllabum in Scolio legitur, cujus initium est, Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω. Hanc diphthongum in dativo solutam haud raro exhibent Atticorum poetarum μέλη. Sophocles κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ dixit Trach. 114. Cratinus apud Hephæstionem p. 47. σιγάν νυν ἄπας ἔχε σιγάν. | καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει. | ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι, | πλέομεν δ' ἅμ' Ὀδυσσέϊ θείῳ. ELM. Καδμείας restitui Soph. Ant. 1115.

825—834. καὶ— | ἱερᾶς— | ἀποφ.— | κλειν.— | ἀεὶ— | βαίνοντες— | ἔνθα— | ἐννέα— | λέγουσι— | ξανθὰν— φυτεῦσαι Ald.

θεῶν παῖδες Athenienses appellantur, ut Athenæ θεόδμητοι. ELM.

826. ἀπορθήτου] ἀπορθήτας Flor. unus.

ἀποφερβόμενοι] Scholiasta divisim videtur legisse ἄπο φερβόμενοι.

829. ἀεὶ A.B. aliique cum Lasc. αἰεὶ Ald.

διὰ λαμπροτάτου] *Idem observat Aristides in Panathenaico,* inquit Musgravius. Nempe p. 100, 12. οὐ γάρ ἐστιν ὅστις τῶν περὶ γῆν ἀέρων τοσοῦτον ἀφέστηκε γῆς τῇ φύσει, οὐδ' αἰθέρι μᾶλλον εἴκασται. ELM.

833. Μούσας λέγουσι A.B. aliique. λέγουσι Μούσας Rom. C. cum Ald. λέγουσι om. Lasc.

834. Magna interpretum controversia est, utrum Ἁρμονίαν nomen proprium sit, necne. Schol. ἔνιοι δὲ λέγουσι Εὐριπίδην τὰς Μούσας λέγειν Ἁρμονίας θυγατέρας, ἀγνοήσαντες. οὐ γὰρ τοῦτο λέγει, ἀλλὰ ὅτι αἱ Μοῦσαι πρῶτον ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐλθοῦσαι ἁρμόνιαν ᾖδον καὶ τὴν μελῳδίαν. διὰ γὰρ τοῦ φυτεῦσαι τοῦτο παρίστησιν νῦν. περὶ δὲ τοῦ τὰς Μούσας ἐν τῇ Ἀττικῇ ἱδρῦσθαι, ἀρκεῖ τὰ Παλαιφάτου. Sed huic explicationi repugnat adjectivum ξανθὰν, quod personam designare monet Musgravius. Melior est altera interpretatio, quam improbat grammaticus. Euripides igitur Musas in Attica ex Harmonia natas statuit, τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα | Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα, auctore Hesiodo Theog. 53. Non ideo rejicienda est hæc sententia, quia nemo præter Euripidem Musarum matrem Harmoniam appellavit, aut ipsas in Attica natas dixit. Tam multa enim receptæ mythologiæ contraria apud nostrum reperiuntur, ut facile videas eum in illa sententia fuisse, nihil esse in his rebus quod sibi permittere poetæ non liceret. ELM.

835. τοῦ (τοῦ addunt A.B. aliique: om. Lasc. et Ald.) καλλινάου—ξυνεργούς] Hunc locum ob oculos habuisse videtur Sophocles Œd. C. 685. οὐδ' ἄυπνοι | κρῆναι μινύθουσι, | Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων, | ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἄματι | ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται, | ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ, | στερνούχου χθονός. οὐδὲ Μουσᾶν | χοροί νιν ἀπεστύγησαν, | οὐδ' ἁ χρυσάνιος Ἀφροδίτα. Apud utrumque poetam Veneris, Musarum et Cephisi mentio. ELM. Paullo probabilior, etsi fortasse non vera, hæc Elmsleii conjectura est quam Clementis Alexandrini de qua diximus ad v. 618.

ἀπὸ A.B. aliique. Vulgo ἐπί.

ῥοὰς B. correctus. Legebatur ῥοαῖς.

838. ἀφυσσαμέναν A. et quattuor alii. ἀφυσαμέναν Ald.

839. χώραν] Scribendum χώρας cum Reiskio.

840. ἡδυπνόους omittunt Flor. A. Paris. A. Rom. A.B.D. Flor. 10. 15. Havn. Etiam in Rom. A.C. a recentiore manu additum est. MATTH. Verba ἡδυπνόους αὔρας a grammatico

addita esse lacunæ explendæ caussa probabiliter conjicit Hermannus. Suspecta enim sunt propter spondeum dactylo, qui est in versu strophico, ante catalexin oppositum.

ἀεὶ codices et Lasc. αἰεὶ Ald.

844. τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας] Schol. Παρέδρους: συνοίκους. παρόσον οὐκ ἐκτός εἰσιν ἔρωτος οἱ περὶ σοφίαν καὶ πᾶσαν ἀρετὴν διακείμενοι.

846. Ordo est, Πῶς οὖν ἡ πόλις ἱερῶν ποταμῶν &c. Aristophanes Av. 417. Ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς, | ὅτῳ πέποιθε, μοι ξυνὼν, | κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν; Id est, ἢ κρατεῖν ἂν τὸν ἐχθρὸν, ἢ φίλοισιν &c. Ἱερῶν ποταμῶν πόλις appellantur Athenæ propter parva flumina Cephisum et Ilissum, quorum alterum modo memoravit poeta. His verbis illustrandis multum valet Phœnissarum locus a nemine, quod sciam, huc allatus. V. 831. τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα | διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον | Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον | πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει. Thebæ igitur πύργος διδύμων ποταμῶν, Athenæ ἱερῶν ποταμῶν πόλις. Recte Buchananus: *Quinam sacrorum fluviorum | urbs, et cunctis hospita tellus | te venientem accipiet sobolis | execranda cæde cruentam?* Schol. Πῶς οὖν ἱερῶν: ἡ μεταξὺ τῶν ἱερῶν κειμένοις (f. ἡ. μ. τ. ἱ. κειμένη) ποταμῶν.—ὁ δὲ νοῦς, πῶς ἂν οὖν σε δέξαιτο ἡ πόλις αὕτη, ἡ ἱεροὺς ἔχουσα ποταμούς. Ceterum pleræque edd. distinctionem habent post ποταμῶν, quam recte delevit Matthiæ. ELM.

847. ἢ πόλις ἢ φίλων] ἢ φίλων ἢ πόλις Rom. A.B.D. et Flor. tres. ἢ φίλων ἢ πόλιν B. et duo alii Parisini.

848. πόμπιμον Ald. Rom. A. e corr. B. tres Florr. Havn. Sed πόμπιμος Schol. Flor. A. (sec. Musgr. nam in apogr. Hamb. nihil notatum) Par. A.B. Cott. Rom. C.D. Mag. πόμπιμος sensu transitivo legitur ap. Soph. Trach. 560. πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων. Eur. Hec. 1266. πνοὰς πομπίμους. cf. Hel. 1073. Phœn. 984. πόμπιμος ὁ δαίμων. ibid. 1712. πομπίμαν ἔχων ἔμ', ὥστε ναυσίπομπον αὔραν. At sensu passivo usurpavit Soph. Trach. 872. ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον. Eurip. Hipp. 576 sq. πομπίμα φάτις δωμάτων. H. l. πῶς φίλων χώρα πόμπιμος ἕξει σε est *quomodo regio amica te excipiet, ut te aliorsum deducat,* s. *ut inde in aliam regionem transeas,* quod non convenit, quum non nisi de regione, in qua considat, non ex qua in aliam migret, sermo sit. Itaque valde vereor, ne

πόμπιμον scriptum sit propter adjunctum *σε*, sicut in Rom. A. perverse scriptum est *χώραν* pro *χώρα*. Scholiastes: *πόμπιμος, ἤγουν τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ὑποδεχομένη, οὐκ αὐτὴ πόμπιμος οὖσα*, quibus verbis dubium est, utrum lectionem *πόμπιμος* explicaverit, an declaraverit, *πόμπιμος* stare non posse. MATTH.

849. *τὰν παιδολέτειραν ἕξει*] Porsonus: *Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ope codicis, ita legenda: Παιδολέτειρα, παιδοφόνος. Παιδολέτειραν, παιδοφόνον.* Nempe Musurus: *Παιδυλέτρια, παιδοφόνος. Παιδολέτερα, παιδοφόνον.* Cod. *Παιδολέτερον, παιδοφόνον.* Infra v. 1360. *Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.* ELM.

850. *τὰν οὐχ ὁσίαν, μετ' ἄλλων | σκέψαι τεκέων πλαγάν*] Sic Aldus. Lasc. plenam distinctionem, H. Stephanus aliique multi notam interrogationis post *ὁσίαν* exhibent. Hi omnes igitur *μετ' ἄλλων* sequentibus jungunt. Schol. *Πλαγάν: τὴν πληγὴν, φησὶ, τῶν τέκνων, καὶ τὸν φόνον, μὴ προπετῶς δράσῃς, ἀλλὰ πρότερον μεθ' ἡμῶν ἢ ἄλλων τινῶν σκέψαι εἰ τοῦτο δρᾶσαί σ' ἐχρῆν.* Equidem dedi e Brubachiana *τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων*, id est, ni fallor, *τὰν οὐχ ὁσίαν ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται.* ELM. Rectius interpretari videtur Pflugkius, *quam non fas est cum aliis vivere.*

852. *αἴρει* Elmsleius. Scribebatur *αἱρῇ*.

853. *πάντες πάντως*] *πάντως πάντες* A.B. aliique nonnulli.

855. *μὴ τέκνα* Ald. Codices, ut videtur, omnes et Lasc. *τέκνα μή*. Delendum *μὴ* cum Brunckio.

856. *πόθεν* codices et Lasc. *πῶς δὲ* Ald.

857. *τέκνων*] Scribendum *τέκνοις* cum Elmsleio, deleto post *λήψει* commate. Nam *τέκνοις* cohæret cum verbis *δεινὰν προσάγουσα τόλμαν*, ut v. 993. *παισὶν ὄλεθρον προσάγεις* dictum est. De duriore verborum trajectione confer quæ ad v. 473. sunt annotata.

858. *καρδίᾳ*] Scribendum *καρδίαν* cum Elmsleio. Utramque Elmsleii conjecturam, *τέκνοις* et *καρδίαν*, occupavit Reiskius, sed ita ut laudem inventi perderet, quum totum locum nulla habita metri ratione sic scribendum censeret, *πῶς δὲ θράσος εἰς φρένας εἰς καρδίαν τε λήψῃ, χειρὶ τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;*

860. *δ'* om. duo codices Flor.

ὄμματα] *ὄμμα* A. aliique nonnulli.

προσβαλοῦσα] *προσλαβοῦσα* (*γρ. βαλοῦσα*) A.

862. φόνου A. a pr. m. B. aliique nonnulli. Alii φόνον cum Ald. interrogandi signo post σχήσεις posito.

864. χέρα] χεῖρα A. aliique cum Lasc.

φοινίαν Flor. 2. et Lasc. Plerique codd. φονίαν. φοίνιον Ald.

865. εὐτλάμονι Hermannus. Non aptum huic loco εὐτλάμονι nititurque hæc conjectura lectione Aldina ἐν τλάμονι, quæ omni fide est destituta. Nam codices omnes et Lasc. τλάμονι sine præpositione exhibent, nisi quod in nonnullis τλήμονι, scriptum est. ἐν addidit corrector Aldinus, ut verba versui strophico exæquaret. τλάμονι est *crudeli.*

867. οὐκ ἂν codices omnes et Lasc. cum Chr. Pat. 1983. οὐκ ἄν γ' Ald. Hoc quoque a correctore positum est, ἂν particulæ mensuram ignorante, de qua dixi ad Æsch. Sept. ad Th. 562.

τοῦ δέ γ' Rom. C. Flor. 2. Ald. et Chr. Pat. τοῦδέ τ' Lasc. τοῦδε τ' H. Ceteri codices omnes τοῦδ' ἔτ'.

871. σ' A.B. aliique. Alii γ' cum Lasc. et Ald..

874. βουλεύουσιν] βουλεύσασιν Rom. C. et Ald. In altera lectione consentit Etym. M. p. 292, 13.

878. οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι | θυμοῦ;] Notandus imperativus primæ personæ, si ita loqui licet. Verba enim οὐκ ἀπαλλαχθήσει (vel ἀπαλλάξει) θυμοῦ valent ἀπαλλάχθητι θυμοῦ. Similiter noster Andr. 1210. Οὐ σπαράξομαι κόμαν; | οὐκ ἐπιθήσομαι | ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν; Hel. 550. οὐχ ὡς δρομαία πῶλος, ἢ Βάκχη θεοῦ, | τάφῳ ξυνάψω κῶλον; Herc. 1148. οὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα; | ἢ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακοντίσας, | τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι; | ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν* ἐμπρήσας πυρί, | δύσκλειαν, ἣ μένει μ', ἀπώσομαι βίου; Aristoph. Vesp. 52. εἶτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δύ' ὀβολὼ, μισθώσομαι, | οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα; ELM.

880. οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα | φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;] Omnes quas vidi editiones notam interrogationis, quam post φίλων posui, aut omnino omittunt, ut Aldina, aut post παῖδας collocatam exhibent, ut recentiorum pleræque. Οὐκ utrique sententiæ membro commune est. Vide ad v. 1120. [1151.] ELM.

882. ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν | πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη] Rom. C. Pseudogregorius v. 905. ἐννοηθεῖσ'. Hujus verbi activa et passiva forma promiscue fere usurpantur, ut ἀπορῶ et ἀπορούμαι, ταλαιπωρῶ et ταλαιπωρούμαι. Rom.

A.B. Flor. Par. A. Put. Cott. ἐννοήσασ', quod admisit Brunckius. Neutrum habet Rom. D. cui desunt v. 850—4. [880—884.] Sophocles Trach. 578. a Brunckio allegatus: τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι (δόμοις γὰρ ἦν, | κείνου θανόντος, ἐγκεκλῃμένον καλῶς), &c. Passivam formam revocavit Porsonus, quippe qua per totam hanc fabulam utatur poeta. Dixit ἐννοούμενοι v. 46. ἐννοοῦμαι v. 870. ἐννοουμένη v. 895[d]. ELM. Scribendum ἐννοήσασ' ex libris optimis.

890. χρή Flor. 2. χρῆ Rom. C. Legebatur χρῆν.

893. τάδε] τόδε A. aliique nonnulli cum Lasc.

901. καὶ πολὺν] Aristophanes Ach. 694. πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ | θερμὸν ἀπομορξάμενον | ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολύν. Ibid. 906. λάβοιμι μέντ' ἂν κέρδος ἀγαγὼν καὶ πολὺ, | ᾇπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων. Archytas apud Stobæum Ecl. Phys. p. 12. καὶ δοκεῖ ἁ λογιστικὰ ποτὶ τὰν ἄλλαν σοφίαν τᾶν μὲν ἀλλᾶν τεχνᾶν καὶ πολὺ διαφέρειν. ELM.

903. τάλαιν' ἐγὼ, | ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα] Pseudogregorius v. 468. ὦ τάλαιν' ἐγὼ, | ὡς ἄρτι δακρύσαιμι καὶ φόβου πλέα. Schol. Ὡς ἀρτίδακρυς: ἀντὶ τοῦ προσφάτως δακρύουσα. Rectius Hesychius: Ἀρτίδακρυς. εὐχερὴς πρὸς δάκρυον. Idem: Ἀριδάκρυς. ταχέως [δακρύων]. Mihi diversa videntur ἀρίδακρυς et ἀρτίδακρυς. Ἀρίδακρυς est qui multum, ἀρτίδακρυς qui facile lachrymatur. ELM.

904. χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη] Notandum νεῖκος ἐξαιρουμένη. ELM.

905. τέρειναν Barnesius in exemplo editionis suæ quod lectiones Cottonianas adscriptas habet. Libri τερείνην.

910. γάμους] γάμον A. a m. pr.

πόσει] πόσεως potius dicere debebat et ad παρεμπολῶντος referre: sed quum genitivo πόσεως consulto videantur abstinuisse tragici, πόσει dixit remotiorum verborum ὀργὰς ποιεῖσθαι constructioni accommodatum.

912. ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ | βουλήν] Rom. A.B. Par. A. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ. In Rom. A. gl. a prima manu τὸ νῦν περισσὸν, a secunda γρ. τῷ. Sophocles Phil. 1040. ab eo allegatus: ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι, | τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ | ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴτι κἄμ' οἰκτείρετε.

d Semel tantum legitur passiva forma apud Sophoclem Phil. 1440. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅτ' ἂν | πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς. Ubi rectius fortasse legeretur ἐννοεῖθ'. ELM.

Idem El. 1013. αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ, | σθενοῦσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν. Verba ἀλλὰ τῷ χρόνῳ significant *tandem aliquando*. Idem valet ἀλλὰ νῦν. Sophocles Ant. 552. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ; El. 411. Ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν. Euripides Ion. 425. Ἔσται τάδ', ἔσται. Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ | νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας, | ἅπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος, | ὅσον δὲ χρῄζει (θεὸς γάρ ἐστι) δέξομαι. Aristophanes Av. 1595. Ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν | πολέμου πρὸς ὑμᾶς, νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ, | ἐὰν τὸ δίκαιον ἀλλὰ νῦν ἐθέλητε δρᾶν, | σπονδὰς ποιεῖσθαι. Eodem sensu dicitur fortasse ἀλλὰ νῦν χρόνῳ. Sed exemplum nondum reperi. ELM.

914. ὑμῶν Valckenarius. Legebatur ὑμῖν. De Valckenarii conjectura Elmsleius "Brunckius ὑμῶν ex conjectura Valckenarii ad Phœn. 1475. Mediam formam ἔθετο postulare videtur sensus, quem his verbis tribuit Valckenarius. Sophocles Œd. T. 134. πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν. Ibid. 1459. παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον, | προθῇ μέριμναν. Aj. 12. ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν | σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς. Ibid. 536. Ἐπῄνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου. El. 1334. νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προυθέμην ἐγώ." Non satis intelligo quæ sit hujus argumenti vis, quod quodammodo elevatur iis quæ Elmsleius ipse annotavit ad v. 787.

915. προμηθίαν] σωτηρίαν Rom. C. et Ald.

917. τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι] Euripides Or. 1246. Μυκηνίδες ὦ φίλαι, | τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων. Aristophanes Ran. 422. νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ | ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι, | κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. Herodotus 6. 100. Αἰσχίνης ὁ Νόθωνος, ἐὼν τῶν Ἐρετριέων τὰ πρῶτα. Idem 9. 77. Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα. Hanc loquendi rationem illustrarunt Wesselingius ad Herodotum, Matthiæ Gramm. Gr. §. 438. Blomfieldius ad Æschyli Pers. 1. Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων | Ἑλλάδ' ἐς αἶαν πιστὰ καλεῖται. ELM.

922. αὕτη Reiskius. αὐτὴ libri.

926. εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι] Ald. Rom. A.B. Flor. 2. Χρ. π. 760. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. In Rom. A. corrector dedit θήσομαι pro θήσω. Ab eadem m. supra scriptum γρ. θήσω. Rom. C. εὖ γὰρ νῦν τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. Rom. D. εὖ γὰρ ἐγὼ τῶνδε θήσω πέρι. Havn. εὖ γὰρ τῶνδε νῦν θήσω πέρι, sed m. sec. in marg. vulgatam lectionem servat. Contra Lasc.

Flor. 15. εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι. Paris. B.D. Flor. A. 10. εὖ γὰρ τῶνδε νῦν θήσομαι πέρι. MATTH. Noster Iph. A. 672. Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, θέμενος εὖ τἀκεῖ, πάτερ. Iph. T. 1003. Σὺ δ' ἂν, τὸ σαυτοῦ θέμενος εὖ, νόστου τύχοις. Bacch. 48. εἰς δ' ἄλλην χθόνα, | τἀνθένδε θέμενος εὖ, μεταστήσω πόδα. Herc. 604. πόλιν τε σὴν | μὴ πρὶν ταράξῃς, πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι, τέκνον. Ibid. 938. ἐξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε. Ibid. 617. pro τἀνθάδ' εἰδείην fortasse legendum τἀνθάδ' εὖ θείμην. Hæc exempla attuli, ut ostenderem εὖ θήσομαι tutiorem esse scripturam quam εὖ θήσω. Secus fortasse esset, si θήσω καλῶς hic legeretur. Hoc enim usurpavit noster Hec. 875. Or. 1664. Hipp. 521. θήσει καλῶς El. 648. Magnam exemplorum copiam partim collegit, partim ab aliis collectam indicavit Wyttenbachius ad Plutarchum de Sanitate Tuenda p. 129 D. ELM. Nunc mihi præferendum videtur εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι., Nam pronomen ægre desiderari recte monet Matthiæ.

927. οὔτοι] οὔτι aliquot codd. et Ald.

928. θῆλυ] θῆλυς B. male.

929. τί δὴ τάλαινα] τί δῆτα λίαν Rom. C. et Ald.

τοῖσδ'] σοῖς aliquot codd.

930. ἐξηύχου codex unus Porsoni et Flor. 2. Legebatur ἐξηύχουν. Respicit Medea ad verba Jasonis 918. et seqq.

931. ἐσῆλθε] Recte εἰσῆλθε Lasc. et Ald.

933. μνησθήσομαι] γρ. μεμνήσομαι B. Hoc est *meminero, recordabor*. Sed sensus postulat μνησθήσομαι, *mentionem faciam*. Monuit Matthiæ.

934. ἀποστεῖλαι] ἀποστέλλειν Rom. C. et Ald.

941. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι] Porsonus οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι. *Mutavi literam*, ait, *sæpe cum altera confusam*. Male eum fecisse ostendunt alia ejus constructionis exempla, quæ attulit Matthiæ Gramm. Gr. §. 598 c. Euripides Alc. 49. Λαβὼν ἴθ'. οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε. Plato Timæo p. 26 B. ἐγὼ, ἃ μὲν χθὲς ἤκουσα, οὐκ ἂν οἶδα εἰ δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν. Ordo est, οὐκ οἶδα εἰ δυναίμην ἄν. Aristophanes Av. 1018. ΜΕ. Ὑπάγοιμί τ' ἄρ' ἄν. ΠΕΙ. Νὴ Δί', ὡς οὐκ οἶδά γ' εἰ | φθαίης ἄν. ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὐταιί. Tantum abest ut solœcum sit οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, ut particula ἂν omissa non οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι sed οὐκ οἶδα εἰ πείσω dici debeat. Matthiæ vulgatam revocavit. Ceterum liquet e proximis Medeæ verbis, verba οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι idem significare quod φόβος εἰ πείσω v. 181.

id est, *vereor ut persuadeam, non puto me persuasurum.* In ceteris etiam exemplis verba οὐκ οἶδα εἰ significant *vereor ut.* Hoc moneo, ut ostendam quantum intersit inter Græca οὐκ οἶδα εἰ et Latina *nescio an.* Hæc enim verba apud probatos scriptores affirmandi sensum habent. Græca contra aut negant, aut rem in medio relinquunt, ut hujus fabulæ v. 71. ὁ μέντοι μῦθος, εἰ σαφὴς ὅδε | οὐκ οἶδα. ELM.

945. εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία, i. e. εἴπερ τοιαύτη ἐστὶ γυνὴ οἷαί εἰσιν αἱ ἄλλαι, ut explicat Heindorf. ad Plat. Sophist. p. 260 B. cum nostro illum locum comparans: τὸ μὲν δὴ μὴ ὂν ἡμῖν ἕν τι τῶν ἄλλων γένος ἀνεφάνη. MATTH.

949. πλόκον] στέφος Flor. 2. Rom. C. et Ald. Conf. ad v. 786.

953. Hunc versum in margine habet B.

τ' A.B. aliique. Pauci γ' cum Lasc. et Ald.

955. πατρὸς πατὴρ] πατὴρ πατρὸς Flor. 2. Rom. C. et Ald.

οἷς] Ὅς, *suus*, non valde frequentatur a tragicis. Æschylus tamen λιτῶν τῶν ὧν dixit Theb. 646. Sophocles ὧν παίδων Œd. C. 1639. τῶν ὧν τέκνων Trach. 266. τὸν ὃν προσμένουσ' ἄκοιταν ibid. 525. τῶν ὅπλων τῶν ὧν Aj. 442. Apud Euripidem Hel. 1134. ὧν ἀλόχων pro τῶν ἀλόχων metri caussa reposuit Matthiæ. Plato etiam τὰ ἃ δάκρυα Rep. 3. p. 394 A. ELM.

958. οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται] Schol. Οὔτοι δῶρα: τοῦτο διπλῆν ἔχει τὴν ἔννοιαν, μίαν μὲν ἣν ὁ Ἰάσων ἐκδέχεται, ὅτι οὐκ ἀπόβλητα αὐτῇ τὰ δῶρα, ἀλλὰ θαυμαστά· ἑτέραν δὲ ἣν αὐτὴ κρύπτει, ἀντὶ τοῦ, οὐ γελάσει τὸ δῶρον ὡς ἀσθενὲς, ἀναιρήσει γὰρ αὐτήν. ELM.

963. ἐγώ] ὅτι Flor. 2. et Lasc.

964. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος] Versum a Platone citatum Rep. 3. p. 390 E. comparat Barnesius, δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.

969. πλουσίους] πλησίους Rom. C. cum Lasc. et Ald.

970. γ' Hermannus. τ' libri. Scribendum δ' cum Elmsleio, qui recte ostendit ubi duo substantiva ad unam eandemque vel rem vel personam spectantia conjungantur, vel secundo addi δὲ, vel bis poni τε. Nam simplex τε si ponitur, diversæ significantur personæ ut v. 17. προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα δεσπότιν τ' ἐμήν.

971. φεύγειν] φυγεῖν Flor. 2. Rom. C. et Ald. Conf. 785. 940. 943.

973. ἐκείνην] ἐκείνης aliquot codd. et Ald.

976. ζόας Porsonus. ζωᾶς libri. Formam vulgarem Atticis omnino abjudicandam suspicor. Legitur præterea apud Æschylum Theb. 945. (ubi Blomfieldius ζοὰ) apud Euripidem Phœn. 1531. Hipp. 816. (ubi Monkius ζόαν) Iph. T. 150. (de quo vide Mus. Crit. Cant. T. 2. p. 280.) 846. Tro. 254. Herc. 664. El. 121. denique apud incertum tragicum, quem allegat Porsonus ad Hec. 1090. Ex tot exemplis nullum est, in quo prior syllaba necessario producatur. Revocavi igitur ζόας, cujus loco ζοᾶς legere per me licet. Apud Herodotum, ni fallor, vulgo ζόη. Ζωὸς, *vivus*, apud Atticos non exstare videtur. Ζῶον, *animal*, frequenter ab illis usurpatur, sed rectius scribitur ζῷον, ut jam monui ad Euripidis Suppl. 969. Diarii Class. T. 16. p. 34. Hanc scripturam passim exhibet Platonis editio Aldina. Ζώειν pro ζῆν dixit Sophocles Œd. C. 1213. El. 158. ELM.

977. ἐς codices. εἰς Ald.

978. ἀναδεσμῶν Porsonus. ἀναδέσμων libri, nisi quod Lasc. ἀναδεσμέων. "Hesych. Ἀναδέσμη: μίτρα, ἀνάδημα· οἱ δὲ εἶδος κόσμου ἐπὶ κεφαλῆς. Scribendum igitur ἀναδεσμῶν vel potius ἀναδεσμᾶν." ELM.

979. δύστανος] Aliquot libri ἁ δύστανος.

980. Duo versus in Ald. quorum alter ab θήσει incipit.

982. ἐν addidit Porsonus.

χεροῖν codices. ταῖν χεροῖν Ald.

983. πέπλον Reiskius. πέπλων libri, nisi quod Ald. πέπλον, quod super πέπλων scriptum est in A.

984. χρυσότευκτόν τε στέφανον Reiskius. Legebatur χρυσεότευκτον στέφανον. χρυσότευκτον scholiasta in edd. veteribus: χρυσεότευκτον in codd. Florentinis.

χρυσότευκτον] Æschylus Theb. 666. εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα. Idem Περραιβίσιν apud Athenæum p. 499 A. Ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια; | ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα; Apud Euripidem Phœn. 228. scripti codices χρυσεοτεύκτοις, sed metro convenientius est χρυσοτεύκτοις, quod exhibet Aldina. Apud Euripidem etiam vulgo leguntur χρυσεοβόστρυχος, χρυσεόκυκλος, χρυσεόμαλλος, χρυσεόνωτος, χρυσεοπήνητος, χρυσεοσάνδαλος, χρυσεοστέφανος, χρυσεόστολος, χρυσεότυπος, χρυσεοφάλαρος, quorum nonnulla metro adversantur. ELM.

985. Νυμφοκομεῖν h. l. non est *nubere*, ut videtur Elmsleio,

sed quum, quæ studiose facta in perniciem alicujus vertunt, ea hic apud inferos tractaturus dicatur, Creusa apud inferos se ornatura esse dicitur, quod nunc cupide eam facturam esse Chorus prævidet. MATTH.

986. Ἕρκος pro δίκτυον accipiendum monet Musgravius. Hesychius: Ἕρκεσι. δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Idem: Ἕρκος. ἤγουν φραγμὸς, ὡς τὸ, Αἱμασιὰς λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος (Od. Ω. 223.). καὶ λίνον· [Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι, ἠὲ πέλειαι,] ἕρκει ἐνιπλήξωσι (Od. Χ. 469.). Plura congesserunt interpretes. ELM.

988. προσλήψεται om. B. Rom. B.C.D. Havn. et Lasc.

989. ὑπεκδραμεῖται Porsonus. Libri ὑπερφεύξεται, quod est glossema scripturæ corruptæ ὑπερδραμεῖται, cujus syllabis tribus postremis superscriptum fuit φεύξεται, unde ortum est verbum inusitatum ὑπερφεύξεται.

990. κηδεμὼν τυράννων] Κηδεμὼν pro κηδεστά. Hesychius: Κηδεμόνες. φροντισταὶ, εὐεργέται, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. Gl. apud Brunckium γαμβρέ. Plura de hac re Valckenarius ad Phœn. 431. ELM. In Ald. duo versus, quorum alter κηδ. τυρ.

993. In Ald. duo versus, quorum alter ab ἀλόχῳ incipit.

ὀλέθριον βιοτὰν] Scribendum ὄλεθρον βιοτᾷ. "Non miror ὀλέθριον βιοτὰν pro certa morte dictum viris doctis displicuisse. Quod Reiskius conjecit, ὄλεθρον, οὐ βιοτὰν, etsi non valde bonum, melius est Musgravii interpretatione, *exitiales opes* sive *facultates*. Is enim βιοτὰν eodem sensu sumendum contendit, quo βίοτον v. 1070. 1076. Melioris scripturæ vestigia exhibent nonnulli libri. Rom. A.B.C.D. ὀλέθριον βιοτάν. Sed in A. supra scriptum ᾳ, ut sit βιοτᾷ. Mag. [et Flor. 2.] ὄλεθρον. Hinc oritur vera scriptura ὄλεθρον βιοτᾷ, quam agnoscit scholiastes, cujus verba ita legenda sunt: Σὺ δ' ὦ τάλαν: τοῦτο πρὸς Ἰάσονα ἀποτείνει. κηδεμὼν δὲ παρὰ τὸ κῆδος, ἀντὶ τοῦ γαμβρέ. σὺ δὲ, φησὶν, ὦ ἐπ' ὀλέθρῳ γινόμενε νυμφίε τῆς Γλαύκης, καὶ ἐπιγαμβρίαν οὐκ εὐτυχῆ ταύτην πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐσχηκὼς, ὄλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ κατασκευάζεις, οὐ συνεὶς τὸ ἐπ' ὀλέθρῳ μηχάνημα. βιοτᾷ δὲ παισὶν, ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ τῶν παίδων. Vulgo quidem legitur βιοτὰν δὲ παισὶν, sed sequentia verba satis ostendunt grammaticum βιοτᾷ in exemplo suo habuisse. Eadem est ratio duorum dativorum παισὶν et βιοτᾷ, quæ duorum accusativorum in Homerico illo τί δέ σε φρένας

ἵκετο πένθος similibusque. Noster Iph. T. 852. Ἐγὼ δ' ἁ μέλεος οἶδ' ὅτε φάσγανον | δέρᾳ θῆκέ (f. 'φῆκέ) μοι μελεόφρων πατήρ. Tro. 630. Ἄκουσον, ὥς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί. Heracl. 63. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί; Incertus Rhes. 266. Ἡ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί." ELM.

995. μοίρας ὅσον παροίχει] *Quantum a pristina fortuna excidisti.* ELM.

999. φονεύσεις] φονεύεις aliquot codd.

1000. τέκεα Hermannus. τέκνα codices et Lasc. quod restituendum. τὰ τέκνα Ald. ex conjectura correctoris vitiosa scriptura ὀλέθριον in versu strophico decepti.

1001. ἄλλᾳ Matthiæ. ἄλλῃ libri.

1005. Post εὐτυχεῖς duo in libris sequuntur versus, τί σὴν ἔτρεψας (ἔστρεψας Rom. A.C. Flor. 2.) ἔμπαλιν παρηΐδα, κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον; quos ejiciendos esse vidit Valckenar. apud Pierson. Verisim. p. 59. Totidem enim verbis leguntur supra 923. 924. nisi quod ibi pro τί σὴν ἔτρεψας legitur στρέψασα λευκήν.

1008. αἰαῖ] αἶ quater A. et Flor. 15.

1009. τύχην] Pro συμφορὰν, ut Heracl. 714. ἢν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχῃ. ELM.

1012. δὴ] δὲ Rom. A.C.D. δαὶ Rom. B. Lasc. Par. A. In Rom. C. etiam supra scriptum αί. Lasc. in margine ἢ habet. δ' αὖ Pseudogregorius v. 730. ELM.

1015. κάτει Porsonus. Legebatur κρατεῖς. "Æschylus Ag. 1292. φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος | κάτεισιν, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις. Idem κατέρχομαι eodem sensu Cho. 3. κατῆλθες Theb. 1000. κατελθὼν Ag. 1656. Eum. 465. Vide etiam Herodotum a Porsono allegatum 3, 45. 9, 26." ELM.

1016. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ] Schol. Ἄλλους κατάξω: τὸν ἐσόμενον τῶν παίδων φόνον πάλιν προοδύρεται, ἀσήμως δὲ, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν. τὸ μὲν οὖν ἄλλους ἀντὶ τοῦ τούτους, τὸ δὲ κατάξω ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν Ἅιδην. Recte κατάξω explicat grammaticus. Plenius noster Alc. 24. ἤδη δὲ τόνδε θάνατον εἰσορῶ πέλας, | ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Ἅιδου δόμους | μέλλει κατάξειν. Admisso κάτει τοι, nascitur διπλῆ ἔννοια, cum alio sensu Medeæ verba accipiat pædagogus, atque ipsa proferat. ELM.

1022. καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ] Schol. λέγει δὲ ἀσήμως τὸν Ἅιδην. καὶ πάντα τὰ ἑξῆς αἰνιγματωδῶς ὁμιλεῖ, ὑπὲρ

τοῦ μὴ αἰσθέσθαι τὸν παιδαγωγόν. Pædagogus quidem jam e scena discessit, nec puto Medeam amplius *διπλᾶς ἐννοίας* sectari, quæ eo frigidiores sunt, quo propius ad eventum pervenit res. Celat a liberis animi propositum, dolorisque, quem excitat venturi facinoris meditatio, caussam reddit satis probabilem. Postea clarius loquitur, sed pueri nihil audiunt, saltem nihil intelligunt. ELM.

1023. *ἀεὶ*] *αἰεὶ* duo codd.

1027. *ἀνασχεθεῖν* Elmsleius. *ἀνασχέθειν* libri.

λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν] Similem querelam edit Jocasta Phœn. 346. *ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς | νόμιμον ἐν γάμοις, | ὡς πρέπει ματέρι μακαρίᾳ· | ἀνυμέναιά τ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη | λουτροφόρου χλιδᾶς.* Nam *τοπαλαιὸν τὰς μητέρας τῶν γαμούντων ἐν τοῖς γάμοις δᾳδουχεῖν ἔθος ἦν,* monente scholiasta ad Apollonii 4. 1145. Meminit hujus moris noster etiam Iph. A. 732. *Λιποῦσα παῖδα; τίς δ' ἀνασχήσει φλόγα;* Clytæmnestræ verba sunt domum redire jussæ relicta filia. ELM.

Inter hunc v. et sequentem Par. A. unius versiculi vacuum spatium exhibet. ELM.

1030. *ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις*] Idem versus Tro. 755. nisi quod ibi *μάτην* pro *ἄλλως* legitur.

1035. *δὴ*] *δὴν* A.

1048. *χαιρέτω*] *ἐρρέτω* Flor. duo. *γρ. παύομαι* Paris. D, quod in *παύηται* corruptum apud scholiastam.

1049. *ὀφλεῖν* Elmsleius. *ὄφλειν* libri.

1052. *φρενί*] *φρενός* Rom. A.B. Lasc. [et Flor. tres.] Qui genitivum invexerunt, legisse videntur *κακῆς*, ita vero distinxisse: *ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς, | τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους, φρενός.* Id est, *ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς φρενός ἐστι, τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους.* Ita fere noster Hipp. 936. *Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός;* Sed recte se habet substantivum *κάκης*. Addit autem *φρενὶ* eodem fere sensu quo Hec. 299. *Ἑκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ | τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.* ELM.

1054. *θύμασιν* Rom. C. et Ald. Reliqui libri omnes *δώμασιν.* *θύμασιν* legit scholiasta, qui vocabulo *θυσίας* utitur.

1055. *χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ*] Misericordia scilicet. *μαλακίσω* supra scriptum in Par. A. *ἀμβλυνῶ* in Par. B.D. in quibus *χεῖρα* explicatur *ὁρμήν.* Æsch. Agam. 941. *γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ.* Id est *οὐ μαλακὸς γενήσομαι.* ELM.

1056. μὴ σύ γ'] μήποτ' A.

τάδε] τόδε A, altero superscripto.

1058. ἐκεῖ] ἐν Ἀθήναις gl. in B.

σε] με A.

1059. Ἅιδην] ᾅδῃ Rom. A.B, supra scripta in A litera ν. Scribendum Ἅιδῃ.

1061. Post hunc versum sequebantur, πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρὴ, | ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν. Iidem versus vulgo leguntur etiam post 1239. Priore loco a scholiasta agnoscuntur. Hic tamen delendos censet Piersonus Verisim. p. 59. Secus videtur Valckenario ad Phœn. 1286. priore scilicet loco versus ab Euripide positos esse, in alterum ab histrionibus invectos. ELM. Recte Piersonus, nisi quod non animadvertit infra quoque hos versus 1240. 1241. esse ejiciendos. Similiter versus spurius κτανεῖν θ' ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν bis legitur in Phœnissis 756. et 1376.

1063. κτενοῦμεν] κτανοῦμεν A.

1064. πέπρωται] πέπρακται Rom. A.C. Flor. tres et Ald.

1065. τε] δὲ A. et Flor. duo.

1068. καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι] Hic versus spurius videbatur Piersono Verisim. p. 60.

1070. ἀσπάσασθαι] ἀσπάσασθε Ald. et aliquot codd.

1071. στόμα Rom. C. et Ald. Libri ceteri κάρα. "Librariorum oscitationi tribuendum videtur φίλτατον κάρα, eidem scilicet caussæ cui πάλλευκον κάρα v. 30. Dum hæc dicit, liberos osculatur Medea. Στόμα igitur fortasse melius quam κάρα, licet legatur v. 1110. κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα | παίδων. Noster v. 1366. Αἶ αἶ, φιλίου χρῄζω στόματος | παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι. Phœn. 1665. Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι." ELM.

1072. καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων] Hoc exemplo utitur H. Stephanus Thes. L. G. v. Σχῆμα, qui idem valere putat Gallicum *maintien*. ELM.

1073. ἀλλ' ἐκεῖ. τὰ δ' ἐνθάδε | πατὴρ ἀφείλετ'] Ἐκεῖ, quod v. 1026. [1058.] ἐν Ἀθήναις explicatur, hic ἐν Ἅιδου significat. Noster Hec. 418. Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Iph. T. 481. μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἐκεῖ κάτω. ELM.

1074. προσβολὴ] Scholiasta, προσβολὴ δὲ περίπτυξις, ἢ ἀντὶ τοῦ πρώτη θέα. ἐν τῷ περιπτύσσεσθαι δὲ καὶ καταφιλεῖν ταῦτα λέγει. Noster Suppl. 1136. τροφαί τε ματρὸς, ἄϋπνά τ' ὀμμάτων

τέλη, | καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων. Idem Hec. 409. ἀλλ' ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα | δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι. Recte dixit φίλιαι προσβολαί. Fuerunt enim etiam diversi generis amplexus. Hesychius: Προσβολή. τῶν ἀθλητῶν ἡ συναφὴ καὶ κατοχή. καὶ ἡ ὁρμή. Anglice, *a hug*. ELM.

1078. καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ, | θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων] Vertit Chalcidius in Platonis Timæum p. 274. apud Valckenarium Diatrib. p. 21. *Nec me latet nunc quam cruenta cogitem; | sed vincit ira sanitatem pectoris.* Ipsa poetæ verba citant Arrianus in Epictetum I. 28. Simplicius in Epicteti Enchiridion c. 4. p. 40. c. 10. p. 68. c. 11. p. 74. Galenus de Placitis Hippocratis et Platonis 3. 3. p. 117 D. 4. 6. p. 148 E. Clemens Alex. Stromat. 2. p. 462, 23. Synesius de Regno p. 11 A. Lucianus Apologia pro Mercede Conductis T. 1. p. 717. (qui παρῳδῶν pro θυμὸς posuit πενία), omnes a Gatakero Adv. Misc. Posthum. c. 10. p. 528. indicati. Hieroclem in Aurea Carmina p. 60. addit Barnesius, Alcinoum de Doctrina Platonis c. 24. Valckenarius, Porsonus vero Simplicium in Categorias p. 61. a. 18. Priorem tantum versum allegat Plutarchus de Vitioso Pudore p. 533 D. monente Gatakero. Hi omnes οἷα δρᾶν μέλλω κακὰ legunt, quam scripturam agnoscere videtur Aristides T. 2. p. 413. a Porsono allegatus: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς τραγῳδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες ἃ δράσουσι κακὰ, αὐτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι. Clarius Eustratius ad Aristotelis Ethica 6. p. 85. 6. οἷον δὴ καὶ ἡ Μήδεια, εἰδυῖα μὲν ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι φαῦλα ἦν ἅπερ ἔμελλε δρᾶν, ὑπὸ δὲ τῆς κατὰ θυμὸν νικωμένη ὀρέξεως, ἔδρασεν ἐκεῖνα, ἃ ὁ λόγος εἶναι φαῦλα ἀπέδειξε. Hujus testimonium Gaisfordio debeo. Pseudogregorius v. 1883. ὡς συνιεὶς μὲν οἷα τολμᾷς ἀφρόνως. *Unde liquet*, inquit Porsonus, *eum in suo Medeæ codice habuisse* τολμήσω. Hoc habent tres Romani. Sed Lasc. Par. E. Burn. δρᾶν μέλλω, quod admisit Porsonus. Hoc distichon multi contulerunt cum duobus Euripidis fragmentis, quæ in ejus Chrysippo exstitisse contendit Valckenarius. 1. Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ', ὧν σὺ νουθετεῖς· | γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται. 2. Αἶ αἶ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν, | ὅτ' ἂν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή. Ovidius Metamorph. 7. 20. *Video meliora, proboque: | deteriora sequor*. ELM.

1083. ἢ B. et Flor. tres. ἤ Havn. Vulgo εἰ.

1087. ταῦρον δὴ γένος Ald. ταῦρον δὲ δὴ γένος Rom. A.B.

Lasc. Par. A.B.D. In Rom. A. supra scriptum γρ. δέ τι. Rom. C. παῦρον δέ τι γένος. Deinde omnes, ut videtur, aut ἐν πολλαῖς aut ἐμπολλαῖς. Illud habent Rom. A.B. Lasc. hoc Rom. C. In Ald. ἐν πολλαῖσιν. Reiskius, παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν | εὕροις ἂν ἴσως | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Porsonus, παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς | εὕροις ἂν ἴσως | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Equidem Reiskio assentior, reponendum esse δὲ, propter superiora verba πάσαισι μὲν οὔ. Ita Sophocles Ant. 255. ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ· | λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις. Phil. 545. ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ· | τύχῃ δέ πως εἰς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον. El. 905. καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ· | χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων. Ibid. 1036. Ἀτιμίας μὲν οὔ, προμηθείας δέ σου. Si codex ἀρχέτυπος hujus fabulæ superesset, non is quidem quem histrionibus ediscendum dedit poeta, sed is qui annis octingentis aut nongentis post Christum natum in alicujus monasterii angulo repertus est, parum dubito quin in eo legeretur, παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖς. Quam scripturam alii aliter majore studio quam successu emendare conati sunt. Quid multa? Scripsit Euripides, παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς | εὕροις ἂν ἴσως) | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Μίαν inserendum patet ex Heracl. 328. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως | εὕροις ἄν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός. Ex scholiastæ verbis, οὐ πάσαις, ἀλλ' ὀλίγαις, ὧν οὖσα μία καὶ αὐτὴ τυγχάνω, eum μίαν in exemplari suo habuisse erit fortasse qui suspicetur. ELM. Verissima mihi nunc videtur emendatio Elmsleii qui recte animadvertit antiqui codicis scripturam fuisse παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖς: cui δή, usitatissima correctoribus metricis particula, addita est ab librario, iambum pro anapæsto admittente de more recentiorum metricorum, quem tetigi ad Soph. Antig. 155. p. 191. Conf. ad Iphig. A. 603.

1094. μὲν Porsonus. μέντ' libri. μέν γ' Reiskius: quo non opus. Sic in Hippol. 188. τὸ μέν ἐστιν ἁπλοῦν dictum pro usitato τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἁπλοῦν.

ἀπειροσύναν] Scribendum ἀπειροσύνην ex Rom. B.C, in quibus supra scriptum αν.

1098. οἷσι] οἷσιν Rom. C. et Lasc.

1099. βλάστημ'] βλάστιμ' Rom. B, non A, licet in eo adscriptum sit τὰ βλάστιμα δι' ἰῶτα. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα τὸ βλάστιμον.

ἐσορῶ] *ὁρῶ* A.B.

1101. *θρέψουσι*] *θρέψωσι* Rom. A.B. *ἂν θρέψωσι* Rom. C. ELM.

1103. *ἐπὶ φαύλοις* Par. A. *εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς, εἴτ' ἐπὶ φαύλοις* Flor. 2. quod legisse videtur paraphrastes ad v. 1070—1105. *οὐκ εἰδότες πότερον χρηστοῖς οὖσι τοῖς παισὶν ἢ πονηροῖς.* Post *φλαύροις* Havn. addit *κακοῖς*, e glossa, ut videtur. MATTH.

1107. *καὶ δὴ γὰρ—ηὗρον*] *Fac eos nactos esse.*

θ' om. Ald.

εὗρον] Scribendum *ηὗρον*.

1108. *σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων*] Ald. [et Flor. 15.] *σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων.* Rom. C. *σώματ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων.* Rom. B. Lasc. *σώματ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων.* Rom. A. Par. A. Mag. *σῶμά* (Rom. A. *σῶμα*) *τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων.* Cott. etiam *ἤλυθε*. *Σῶμα* an *σώματα* dicatur, nihil sententiæ refert. Noster Phœn. 1368. *ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις | οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.* Suppl. 61. *ἐμάν τ' εἰς χέρα θεῖναι | νεκύων θαλερῶν σῶμα ταλαίνας ἄταφον.* Vulgo *σώματα λάϊνον τάφον.* Ordo est, *ἐμάν τ' εἰς χέρα ταλαίνας* &c. Herc. 702. *χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις | κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν.* Similiter *τέκνων δέμας* Suppl. 273. Aoristum *ἤλυθον* etiam in senariis usurpant tragici. Euripides Tro. 374. *ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκτὰς ἤλυθον Σκαμανδρίους.* El. 598. *σὺ δ', ὦ γεραιὲ (καίριος γὰρ ἤλυθες), | λέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τισαίμην πατρός.* Incertus Rhes. 660. *ὧν οὕνεκ' εὐνὰς ἤλυθον πρὸς Ἕκτορος.* ELM. Nunc mihi verum videtur *ἦλθεν τέκνων.* Conf. quæ ad Hec. 94. dixi.

1109. *χρηστοί τ' ἐγένοντ'. εἰ δὲ κυρήσει | δαίμων, οὗτος φροῦδος ἐς Ἀΐδαν | θάνατος προφέρων σώματα τέκνων*] Rom. A.B. *κυρήσας.* Gl. in A. a pr. m. *κατὰ συγκύρειαν ἔλθῃ.* In eodem supra scriptum *αι* ab altera manu cum gl. *τύχοι συμβῇ.* Rom. C. *κυρῆσαι τύχῃ συμβαίῃ.* Lasc. Mag. *κυρῆσαι.* Deinde tres Rom. *οὗτος* ut vulgo. Sed in A. supra scriptum *γρ. οὕτως.* Legi posset *κυρῆσαι*, sed præstat *κυρήσει*, quod agnoscit schol. *εἰ δὲ δὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, φθάσας ὁ δαίμων πρὶν ὄνασθαι τῶν ἀγαθῶν τούτους ἁρπάσει, πῶς ἔτι λυσιτελεῖ* &c. Hic tamen minus recte *κυρήσει* et *προφέρων* conjungit. Rectius alii *κυρήσει* absolute sumunt, pleneque post *τέκνων* distinguunt. Recte etiam Reiskius *οὗτος* cum *δαίμων* conjungendum monet. Ver-

borum igitur εἰ δὲ κυρήσει δαίμων οὗτος sensus est *si tamen ea fortuna eveniat.* ELM. Recepi κυρήσας ex A.

1110. ἐς Ἅιδην Elmsleius. Libri partim ἐς Ἀΐδαν, partim εἰς Ἀΐδην.

1113. τήνδ' ἔτι] τήνδ' ἐπὶ Rom. A.B.C. et Flor. 10. 15. τὴνδ' ἐπὶ, adscripto tamen in A. γρ. τήνδ' ἔτι.

1116. δὴ Flor. 10. 15. τε δὴ Flor. alius. πάλαι δὴ Æschylus Prom. 977. Soph. Œd. C. 1627. Phil. 807. Eurip. Palam. fr. 8. Aristoph. Av. 922. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 1. Quæ exempla indicavit Elmsleius.

1118. καὶ δὴ] καί τοι Rom. C. et Ald. cum Chr. Pat. 123.

1119. δ' Hermannus. τ' libri.

1120. δείκνυσιν] δείκνυσι δ' Flor. tres cum Ald. et Chr. Pat. 126.

1121. παράνομον Rom. B. (non A.) et H. Legebatur παρανόμως.

1122. Recte hæc interpretatur scholiastes: Λιποῦσ' ἀπήνην: καταχρηστικῶς νῦν τὴν ναῦν ἀπήνην ὠνόμασεν. ἀπήνη γὰρ κυρίως ἡ ἅμαξα. ὄχον δὲ λέγει τὸ ὄχημα. ὁ δὲ νοῦς, εἴτε διὰ νεὼς, εἴτε δι' ὀχήματος, εἴθ' ὁπωσοῦν φεῦγε. Navem ναΐαν ἀπήνην appellavit noster, πολύκωπον ὄχημα ναὸς Sophocles Trach. 658. Ita Æschylus Prom. 466. θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ | λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα. ELM. λιποῦσα hoc sensu dicit, *nulla qua potiri potes effugiendi opportunitate omissa.*

1129. τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνῃ, γύναι] Schol. Τί φής; φρονεῖς μέν: πῶς, φησὶν, εἶπας τοῦτο; ὅτι μὲν γὰρ κατὰ φύσιν φρονεῖς καὶ οὐκ ἐξέστησας (leg. ἐξέστηκας) δῆλον. θαυμάζω δὲ πῶς οὐκ ἀγωνιᾷς, ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων. ἢ κατ' ἐρώτησιν διενεκτέον τὸν λόγον. πῶς εἶπας τοῦτο; πῶς οὐχὶ μαίνεσθαί σε καὶ παραφρονεῖν ἄν τις νομίσειε, οὐκ ἀγωνιῶσαν ἐπὶ τούτῳ; ἵνα ὁ μὲν παρέλκῃ. Recte vulgo κατ' ἐρώτησιν hæc verba proferuntur. Ita noster Ion. 520. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἤ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξένε, βλάβη; Sic etiam ὑγιαίνεις μὲν, *sanusne es,* Aristophanes Av. 1214. Μὲν interrogativum legitur etiam supra v. 659. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ; ELM.

1130. τυράννων] Rom. B. τύραννον, quod supra scriptum habet etiam A. Deinde Rom. C. ἑστίαν. Rom. A.B. Flor. Par. A. οἰκίαν. Hinc oriuntur quatuor scripturæ diversitates, τύραννον οἰκίαν, τύραννον ἑστίαν, τυράννων οἰκίαν, τυράννων

ἑστίαν, quarum nulla prorsus mala est. Sed οἰκίαν interpretationem sapit, ideoque vulgato ἑστίαν certissime posthabendum est. ELM.

ἠκισμένην] ἠκισμένη Rom. C. Flor. tres, H. et Ald.

1132. τοῖς γε] τοῖσδε Lasc.

1133. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος] Schol. ἀλλὰ τέως μὴ σπεῦδε καὶ ἐπιχειρεῖν. Ultima vox corrupta est. [Scrib. ἐπιχείρει.] Σπέρχου autem hic potius ὀργίζου quam σπεῦδε significare videtur. Herodotus 1, 32. Σόλων μὲν δὴ εὐδαιμονίης δευτερεῖα ἔνεμε τούτοις. Κροῖσος δὲ σπερχθεὶς, εἶπε, &c. Gl. ταραχθεὶς, θυμωθείς. 5. 33. πυθόμενος δὲ, κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο ὁ Μεγαβάτης, καὶ ἐσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ. *Succensuit* vertit Wesselingius. Plura dabunt lexica. ELM.

Φίλος ironice, ut apud Homerum Il. Φ. 106. ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ. τιὴ ὀλοφύρεαι αὔτως; ELM,

1134. δ᾽ ὅπως] δὲ πῶς Rom. C. Flor. 2. et Ald.

1137. παρῆλθε] Id est εἰσῆλθε. Hippol. 108. χωρεῖτ᾽ ὀπαδοὶ καὶ παρελθόντες δόμους σίτων μέλεσθε. ELM.

1141. κυνεῖ Brunckius. κύνει libri.

1144. δέσποινα δ᾽, ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν] Nostri, *to whom we now look up*. Noster Iph. T. 1214. ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις. El. 84. μόνος δ᾽ Ὀρέστην τόνδ᾽ ἐθαύμαζες φίλων. ELM.

1145. πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα] Noster Phœn. 1092. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ᾽ ἡμέρας τέκνων. Metaphora a curru ducta, ut ζεῦγος ab aratro. ELM.

1147. ἔπειτα μέντοι προὐκαλύψατ᾽ ὄμματα] Notandum ἔπειτα μέντοι præcedente μέν. Similiter Sophocles Phil. 350. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ, | ὅπως ἴδοιμ᾽ ἄθαπτον. οὐ γὰρ εἰδόμην. | ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν, &c. ELM.

1150. ὀργὰς] ὀργάς τ᾽ Rom. C. et Ald.

νεάνιδος χόλον] χόλον νεάνιδος Rom. C. et Ald.

1151. οὐ μὴ] Scholiasta, αἱ δύο ἀρνήσεις ἀντὶ μιᾶς κεῖνται· τουτέστι μὴ δυσμενὴς τοῖς φίλοις ἔσο, ἀλλὰ παῦσαι θυμοῦ καὶ ἐπίστρεψον πρὸς αὐτοὺς τὰς ὄψεις. Æschylus Theb. 256. Οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ᾽ ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; Sophocles Trach. 980. Οὐ μὴ ᾽ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, | κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις | φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. Euripides Hipp. 213. οὐ μὴ παρ᾽ ὄχλῳ τάδε γηρύσει, | μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον; Ibid. 606. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ᾽ ἅψει πέπλων; Andr. 758. Οὐ μὴ γυναικῶν

δειλὸν εἰσοίσεις λόγον; Suppl. 1066. *Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρεῖς*; Bacch. 343. *Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἰὼν, | μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί*; Ibid. 791. *Οὐ μὴ φρενώσεις μ', ἀλλὰ δέσμιος φυγὼν, | σώσει τόδ', ἢ σοι πάλιν ἀναστρέψω δίκην*; El. 383. *οὐ μὴ φρονήσεθ', οἳ κενῶν δοξασμάτων | πληρεῖς πλανᾶσθε, τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς | κρινεῖτε, καὶ τοῖς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς*; Ibid. 982. *Οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πεσεῖ*; Aristophanes Ach. 165. *οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις*; Nub. 295. *οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι;—ἀλλ' εὐφήμει.* Ibid. 366. *Ποῖος Ζεύς*; *οὐ μὴ ληρήσεις*; Ibid. 505. *Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοὶ, | ἀνύσας τι, δευρὶ θᾶττον*; Vesp. 396. *Ὦ μιάρ' ἀνδρῶν, τί ποιεῖς*; *οὐ μὴ καταβήσει*; Thesm. 1119. *Οὐκὶ μὴ λάλησι σύ*; Ran. 300. *Οὐ μὴ καλεῖς, | ἄνθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα*; Ibid. 465. *Οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας, | καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων*; Ibid. 527. *Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία, | ἀλλ' ἀράμενος οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα*[e]; Ratio hujus constructionis talis esse videtur. Nemo nescit *οὐ μενεῖς* cum interrogatione idem significare quod *μένε* vel *μεῖνον*. Nostra etiam lingua eo sensu dicitur, *Will you not stay?* Græce vero non solum *οὐ μενεῖς* dicitur, sed etiam *οὐ μὴ μενεῖς* contrario sensu. Hoc enim *μὴ μένε* vel *μὴ μείνῃς* significat. Hunc quidem futuri usum nostra lingua nescit. Non enim dicere licet, *Will you not not stay?* Hoc exemplo tamen facile intelligitur, qua ratione Græci, qui particulas *οὐ* et *μὴ* sæpe ita conjungunt, ut altera alterius vim non tollat, *οὐ μὴ μενεῖς* eodem sensu dixerint, quo *οὐκ ἄπει, non abibis?* *Μὴ μένειν* enim valet *ἀπιέναι*. Simili ratione Jasonis verba *οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις* accipienda sunt quasi dixerit *οὐκ εὐμενὴς ἔσει φίλοις*. A particula negativa *μὴ* non pendent nisi tria verba *δυσμενὴς ἔσει φίλοις*: ab *οὐ* vero tota sententia, quam interrogationis nota primus terminavi. Hinc est quod quæ sequuntur futura, *παύσει, στρέψεις, δέξει, παραιτήσει*, omnia jubendi sensum habent. In verbis *παύσει δὲ θυμοῦ*, idem valet *δὲ* quod *ἀλλὰ* in superiorum exemplorum nonnullis. Quod si *καὶ παύσει θυμοῦ* dixisset Jason, sensus omnino contrarius esset. Particula enim *καὶ* non prioris tantum sed utriusque negativæ vim sequentibus verbis continuat.

[e] Ibid. 620. ΞΑ. *Οὐκ ἐς κόρακας*; *μὴ πρόσιτον*. ΑΙ. *Εἶεν. καὶ μάχει.* Malim, *Οὐκ ἐς κόρακας*: *οὐ μὴ πρόσιτον*; Ita Ach. 165. *οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις*; Hæc conjectura si vera est, fortasse delendum *καί*. ELM.

Vide exemplum quod ex Sophoclis Trachiniis attuli. Præter hoc exemplum, dignum observatu est quod legitur apud Euripidem Bacch. 791. Cujus sententiæ primum membrum vetat, secundum jubet, tertium iterum vetat. ELM. Quem ego secutus ubique interrogandi signum posui post *οὐ μὴ* cum futuro constructum.

1158. *παῖδας*] *τέκνα* Rom. A.B.

1159. *ἠμπίσχετο* H. a pr. m. Scribebatur *ἠμπέσχετο*.

ἠμπέσχετο] Portus, *ἠμπίσχετο potius videtur legendum ab ἀμπίσχομαι, ἐκ τοῦ ἀμφὶ καὶ ἴσχομαι.* Ego quoque *ἠμπίσχετο* legendum puto, non quidem *ἠμπ-ίσχετο*, quæ Porti sententia fuisse videtur, sed *ἠμπί-σχετο*. Illud præteritum imperfectum est ab *ἀμπίσχω*, hoc aoristus ab *ἀμπέχω*. Suspicor enim hoc verbum augmentum in medio non recipere. Vulgo quidem legitur apud Aristophanem Thesm. 164. *καὶ Φρυνίχος (τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας) | αὐτός τε καλὸς ἦν καὶ καλῶς ἠμπέσχετο.* Sed etiam si nostro loco recte legeretur *ἠμπέσχετο*, apud Aristophanem reponendum esset præteritum imperfectum. Sensus enim est *καλοῖς εἱματίοις ἐχρῆτο*, non *ἐχρήσατο*. Nostro loco excepto, apud Atticos poetas pro aoristo semper legitur *ἤμπισχον*. Euripides Ion. 1177. *τοίχοισιν δ' ἐπὶ | ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα.* Hoc *ἤμπισχεν* respondet aoristo *ἤνεγκεν* v. 1164. Tragicus apud Plutarchum Sympos. 2. 1. p. 632 E. *ὅς με ῥάκη τ' ἤμπισχε, κἀξηνάγκασε | πτωχὸν γενέσθαι καὶ δόμων ἀνάστατον.* Aristophanes Eq. 889. *Καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχεν, ἵν' ἀποπνίξῃ.* Lys. 1159. *κἠλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης, | τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν.* Eccl. 536. *ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην.* Ubi *ἠμπεσχόμην* Lexicon Seguerianum apud Bekkerum p. 381. In his omnibus, et si qua alia ejusdem generis occurrunt, sententiæ multo convenientior est aoristus quam præteritum imperfectum. Euripides Iph. A. 1438. *Μήτ' οὖν σὺ τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχὸς, | μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχῃ πέπλους.* Hunc aoristi subjunctivum esse liquet ex constructione, quam tetigi ad *ἀνασχεθεῖν* v. 995. Contra *ἠμπίσχετο* præteritum imperfectum est apud Platonem Phædone p. 87 B. *ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα, ὥσπερ ἂν τις περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔστι που ἴσως· τεκμήριον δὲ παρέχοιτο θοιμάτιον ὃ ἠμπίσχετο αὐτὸς ὑφηνάμενος, ὅτι ἔστι σῶν, καὶ οὐκ ἀπόλωλε.* Sed *ἠμπείχετο*

præbent non solum scripti codices apud Wyttenbachium, verum etiam membranæ Bodleianæ, in quibus supra scriptum ισ a recentiore manu. Suspicor Platonem aut ἠμπίσχετο aut ἠμπέχετο scripsisse. Verbum ejusdem fere significationis ἀμφιέννυμι non nisi in initio augmentum accipit. Xenophon Pæd. 1. 3, 17. παῖς μέγας, μικρὸν ἔχων χιτῶνα, ἕτερον παῖδα μικρὸν, μέγαν ἔχοντα χιτῶνα, ἐκδύσας αὐτὸν, τὸν μὲν ἑαυτοῦ ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. ELM.

1160. τε θεῖσα] τιθεῖσα Flor. 2. et Ald.

1162. εἰκὼ] εἰκῶ A. a pr. m. et Lasc.

προσγελῶσα] προσβλέπουσα var. lect. ap. scholiastam.

1166. τένοντ' ἐς ὀρθὸν] τένοντας pedum dicit. Noster Bacch. 933. Δι. ζῶναί τέ σοι χαλῶσι κοὐχ ἑξῆς πέπλων | στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσιν σέθεν. | Πε. κἀμοὶ δοκοῦσι παρά γε δεξιὸν πόδα. | τοὐνθένδε δ' ὀρθῶς παρὰ τένοντ' ἔχει πέπλος. Hoc est παρὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα. Vide etiam Phœn. 42. Cycl. 309. ὀρθὸν interpretor ἄκρον. ELM. τένοντα de cervice accipit Musgr., de pedis tendine Elmsleius. Ita esset, *a capite ad pedes usque formam suam oculis lustrans*, quod nos dicimus *vom Kopf bis zu den Füssen*. Sed quod idem ὀρθὸν interpretatur ἄκρον, vellem hunc usum exemplis firmasset. Sin de cervice intelligas, vix credo, hoc dicere voluisse Euripidem, *cervicem ad erectam oculis respiciens*, ut Portus vertit. Haud scio, an τένοντ' ἐς ὀρθόν dictum sit pro τένοντι ὀρθῷ seu ὥστε τένοντα ὀρθὸν ἱστάναι, sicut Iphig. Aul. 939. οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρὸς 'Αγαμέμνων ἄναξ, Οὐδ' εἰς ἄκραν χεῖρ', ὥστε προσβαλεῖν πέπλοις, ubi ultima explicationem continent verborum εἰς ἄκραν χεῖρα. Hic vero habitus recta cervice formam suam contemplandi est ornatu superbientium et in eo sibi placentium. MATTH.

1168. λεχρία] λεχρίαν Rom. A.B. Hesychius: Λέχρια. πλάγια. Sic edd. Sed cod. Λεχηρὶ, fortasse pro Λεχήρη. Idem: Λεχρίη. πλαγία. Λέχριον. πλάγιον, λοξόν. Noster Hec. 1024. ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν | λέχριος, ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας. Sæpius non legitur apud tragicos, neque his locis convenire mihi videtur grammatici interpretatio. Λεχήρη habet Euripides Phœn. 1536. ELM.

1169. τρέμουσα] τρέχουσα Rom. C. et Flor. 2.

1172. Schol. Πανὸς ὀργάς: τὰ πανικὰ δείματα, τουτέστι, τὴν τῶν αἰφνιδίων φόβων καὶ ταραχῶν αἰτίαν τῷ Πανὶ ἀνατιθέασιν·

Noster Hipp. 142. Σὺ γὰρ ἔνθεος, ὦ κούρα, | εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Ἑκάτας, | ἢ σεμνῶν Κορυβάντων, | ἢ ματρὸς οὐρείας φοιταλέου. Incertus Rhes. 36. ἀλλ' ἢ Κρονίου Πανὸς τρομερᾷ | μάστιγι φοβεῖ. ELM. Adde Æschyli Suppl. 786.

1173. ἀνωλόλυξε] Gl. ἀντὶ τοῦ ηὔξατο, μετ' εὐχῆς ἐβόησε. Similiter scholiastes ad Aristophanis Pac. 97. ὀλολύζειν interpretatur τὸ μετὰ κραυγῆς εὔχεσθαι. Hesychius: Ὀλολυγή. φωνὴ γυναικῶν, ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Plura vide ad Heracl. 782. ELM.

πρίν γ' ὁρᾷ] Πρὶν cum indicativo *donec tandem* significat. Æschylus Prom. 478. οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, | οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων | χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν | ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. Sophocles Œd. T. 775. ἠγόμην δ' ἀνὴρ | ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη | τοιάδ' ἐπέστη. Euripides Hec. 132. σπονδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων | ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων, | κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς | Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν, &c. ELM. Adde Iph. A. 489.

κατὰ] Scribendum διὰ ex A. et Flor. tribus.

1174. ἀπὸ (libri ἄπο) κόρας στρέφουσαν] Hoc est κόρας ἀποστρέφουσαν. Monuit Heathius.

1179. συμφοράν] συμφοράς A. et Flor. unus.

1181. ἂν ἕλκων Schæferus. Legebatur ἀνέλκων.

ἐκπλέθρου Reiskius. Libri ἔκπλεθρον. "Πλέθρον non esse *jugerum*, sed sextam stadii partem, id est, centum pedum spatium, nemo ignorat. Designatur igitur spatium temporis, quantum unius stadii cursui faciendo sufficit. Κῶλον autem *crus* sive *pedem* significat, quo sensu κῶλον δεξιὸν dixit noster Phœn. 1421." ELM.

1186. κείμενος πλόκος] Rom. A.B. κείμενος κόσμος. In B. supra scriptum β α, ut sit κόσμος κείμενος. Variam lectionem κόσμος in margine commemorat etiam Havn. MATTH.

1187. παμφάγου] Vox non valde tragica. φαγεῖν enim apud eos non exstat nisi in satyrica fabula. ELM.

1188. δὲ] τε A. et Lasc.

λεπτοὶ] λευκοὶ Flor. tres.

1189. λευκὴν] λεπτὴν A.B. et Flor. tres.

1192. ἀραρότως codices et Lasc. ἀρηρότως Ald.

1194. Rom. B. Par. B. Lasc. δὶς τόσον τ' ἐλάμπετο. Rom. C. δὶς τόσον ἐλάμπετο. Ald. δὶς τόσον δ'. Rom. A. Par. A. δὶς

τόσως (Rom. A. τοσῶς supra scripto τόσον) τ' ἐλάμπετο. Flor. Par. E. Mag. Put. δὶς τόσως ἐλάμπετο. Inter δὶς τόσον et δὶς τόσως parum interesse videtur. Noster supra v. 1103. δὶς τόσον γὰρ ἂν | τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως. El. 1091. κοὔτ' ἀντιφεύγει, παιδὸς ἀντὶ σοῦ, πόσις, | οὔτ' ἀντ' ἐμοῦ τέθνηκε, δὶς τόσως ἐμὲ | κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν. Incertus Rhes. 159. πατρὸς δὲ καὶ πρὶν εὐκλεᾶ δόμον, | νῦν δὶς τόσως ἔθηκας εὐκλεέστερον. ELM. δὶς τόσως si scribitur omissa copula, μᾶλλον cum ἔσεισε conjungendum erit.

1195. πίτνει Elmsleius. πιτνεῖ libri plerique, pauci πίπτει.

ἐς] ἐπ' Rom. C. Ald. et Chr. Pat. 1086.

1200. Hesychius, πεύκινον δάκρυ: πίσσα.

1201. Ald. Rom. C. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις, ut scholiastes etiam legisse videtur: nam ἀδήλοις φαρμάκοις explicat verbis ὑπὸ τῶν ἀδηλοποιῶν φαρμάκων, quo spectat etiam, quod addit, δοτικῇ δὲ ἀντὶ γενικῆς κέχρηται. Lasc. Paris. E. Cott. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων. ἀδήλων etiam Mag. Vict. et Flor. 2. a m. pr. sed correctum ἀδήλοις. Quod nunc editur, habent Flor. A. Par. A.B.D. Rom. A.B. Flor. 10. 15. Havn. MATTH.

1205. προσπίτνει Elmsleius. Libri partim προσπιτνεῖ, partim προσπίπτει.

1206. δέμας] χέρας Rom. C. Flor. 2. Ald.

1207. κυνεῖ Rom. A.B. Vulgo κυνεῖ.

παῖ] σὺ (γρ. παῖ) A.

1208. τίς ὧδ' ἀτ. δαιμόνων σ' ἀπώλεσε Ald. Rom. A. ante corr. τίς σ' ὧδ' ἀτ. δαιμόνων ἀπώλ. Lasc. Paris. A. Rom. B. Pseudogr. 1208. σ' utroque loco habet Rom. A. a corr. Vict. neutro Flor. A. 2. 10. 15. Rom. C. Havn. ἀπώλεσεν tres Florr. MATTH.

1209. τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν | τίθησιν;] Schol. Τίς τὸν γέροντα: ὠμογέροντα, τὸν πλησίον θανάτου ὄντα. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. Noster Heracl. 166. ἢ κακὸν λόγον | κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα | τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος, | παίδων τε τῶνδ', εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα. *Alias unico verbo vocant* τυμβογέροντα, inquit Barnesius. Hoc scholiastæ restituendum videtur pro ὠμογέροντα, quod primus addidit Matthiæ. Hesychius: Τυμβογέρων. ἐσχατόγηρως, καὶ παρηγμένος τῇ διανοίᾳ. Quam diversum ab hoc sit ὠμογέρων, idem ostendit grammaticus. ELM.

1215. γόνυ] γρ. δέμας A. Ex versu 1212.

1216. ἀντελάζυτ' Flor. 2. et scholiasta. Vulgo ἀντελάζετ', de quo Elmsleius "Hæc forma non nisi in imperativo apud Atticos exstare videtur. Euripides Or. 452. ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει. Incertus apud Plutarchum de Ira Cohibenda p. 456 B. οὔτοι πρέπει τὸ σχῆμα. τοὺς αὐλοὺς μεθὲς, | καὶ θὤπλα λάζευ, καὶ γνάθους εὐσχημόνει. Nusquam, quod sciam, apud eos legitur λάζυσο. Observatu dignum est, λάζυσθαι nunc activam significationem habere, nunc eam quam vocant mediam. Noster supra v. 926. λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας. Aristophanes Lys. 209. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ. Apud Euripidem sensus est λάβετε, apud Aristophanem λάβεσθε."

1218. ἀπέσβη Scaliger. ἀπέστη libri. "Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 422. 'Απέσβη. ἐσβέσθη ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν. Similia vide apud Hesychium, Photium aliosque v. 'Απέσβη, Ἔσβη, Κατέσβη, &c. Copiose de hoc verbo dixit Ruhnkenius ad Timæi glossam p. 40. 'Απέσβη. τέθνηκεν. Aut 'Απέσβηκε aut ἀπέθανεν scribere debuit grammaticus. Tantum enim interest inter ἀπέσβη et ἀπέσβηκε, quantum inter ἀπέστη et ἀφέστηκε. Apud Platonem legitur ἀπέσβηκε Polit. p. 269 B. διὰ δὲ χρόνου πλῆθος τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε, τὰ δὲ διεσπαρμένα εἴρηται χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων. Aoristum ἀπέσβη usurpat Euripides Fragm. Inc. 127. ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως | ἀστὴρ, ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα. Sæpius hodie non legitur apud probatos scriptores hoc verbum, quod sophistis magnopere placuisse docent exempla ex eorum libris a Ruhnkenio allata." ELM.

1221. ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά] Ut, quod animanti maxime accommodatum est, id ei gratum et acceptum est, ab eoque expetitur, sic ab hac similitudine etiam quod rei inanimæ maxime appositum est et consentaneum, ut materia igni, id ei curæ esse ideoque ab ea appeti dicitur. Iphig. T. 629. κατολοφύρομαί σε τὸν χερνίβων ῥανίσι μελόμενον ῥανίσιν αἱμακταῖς. Hinc quod maxime accommodatum est ad lacrimas excitandas, hoc δακρύοισι μέλειν et ποθεινὸν esse δακρύοις dici potuit. MATTH.

1222. καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου] Sensus est, ni fallor, *de tuis quidem rebus parco dicere, consilium tibi dare supersedeo*. Euripides Hec. 1195. καί μοι τὸ μὲν σὸν

ὧδε φροιμίοις ἔχει. | πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι. ELM.

1223. γνώσει] γλώσσῃ var. lect. apud scholiastam.

1227. τούτους] τούτοις Flor. duo et Lasc.

μωρίαν ὀφλισκάνειν] Tres Rom. Lasc. Pseudogregorius v. 1012. ζημίαν ὀφλισκάνειν. Dixit Medea v. 567. ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν | πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει. Sed ei sententiæ, quam nunc præ manibus habemus, convenientius est μωρίαν. Noster Alc. 1096. Αἰνῶ μὲν, αἰνῶ. μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις. Iph. T. 487. ὡς δυ' ἐξ ἑνὸς | κακὼ ξυνάπτει. μωρίαν τ' ὀφλισκάνει, | θνήσκει θ' ὁμοίως. Similiter ἀμαθίαν Hec. 327. Phœn. 770. ELM.

1232. ξυνάψειν] ξυνάπτειν A. συνάπτειν Chr. Pat. 1093.

1233. ξυμφορὰς] συμφορὰν Ald. συμφορᾶς Lasc. et Flor. unus. Libri ceteri omnes συμφοράς.

1234. δόμους Rom. C. [et Flor. duo] et Ald. cum Chr. Pat. 877. Libri ceteri omnes πύλας. "Revocavi δόμους nec legere memini apud tragicos εἰς ᾍδου πύλας οἴχεσθαι, aut aliquid ejusmodi. Qui apud eos ad inferos descendunt, non ad limen consistunt, sed ipsam domum ingrediuntur. Sophocles Ant. 1240. κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ | τέλη λαχὼν δείλαιος εἰς Ἅιδου δόμους. Euripides Hipp. 895. ἢ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς Ἅιδου δόμους | θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων. Alc. 25. ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Ἅιδου δόμους | μέλλει κατάξειν. Ibid. 74. ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Ἅιδου δόμους. Ion. 1273. εἴσω γὰρ ἄν με περιβαλοῦσα δωμάτων, | ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Ἅιδου δόμους. Herc. 610. Ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς Ἅιδου, τέκνον. Ἅιδου πύλας memorant quidem tragici, sed non eo sensu, qui cum superioribus exemplis comparari possit. Euripides Hec. 1. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας | λιπὼν, ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Hipp. 56. οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεῳγμένας πύλας | Ἅιδου, φάος δὲ λοίσθιον βλέπων τόδε. Ibid. 1447. Ὄλωλα. καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας. Alc. 120. Μόνος δ' ἂν εἰ φῶς τόδ' ἦν | ὄμμασιν δεδορκὼς | Φοίβου παῖς, προλιποῦσ' | ἦλθεν ἕδρας σκοτίους, Ἅιδα τε πύλας. Ubi πύλας suspiciosum est propter metrum. Secus ac tragici loquitur scriptor libri, qui Σοφία Σολομῶντος dicitur, c. 16. 13. οὐ γὰρ ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχεις, καὶ κατάγεις εἰς πύλας Ἅιδου καὶ ἀνάγεις." ELM. Recte δόμους præfert in versu Medeæ, sed frustra dubitat de Alc. 120.

1236. μοι—κτανούσῃ—ἄγουσαν] Eodem modo apud Soph. El. 958. ᾗ πάρεστι μὲν στένειν, Πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ, Πάρεστι δ' ἀλγεῖν, εἰς τοσόνδε τοῦ χρόνου Ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε. In hoc loco et Sophocleo nil mirum, priore loco dativum poni, ubi μοι proxime præcesserat, altero remotiore accusativum, infinitivi adjuncti ratione potius habita, quam subjecti, quod vocant. MATTH.

1240. 1241. πάντως—ἐξεφύσαμεν] Versus spurii, ab homine intempestive loquace additi, de quibus diximus ad v. 1061.

1245. Scholiasta, Πρὸς βαλβῖδα: βαλβὶς κυρίως ἡ τῶν δρομέων ἄφεσις. ἄγε δή, ὦ Μήδεια, πρὸς ἄφεσιν ὅρμα, καὶ ἀρχὴν δυστυχοῦς βίου καὶ πράξεως ἐκτόπου.

1247. ὡς φ.] ὦ φ. Ald.

1249. κτενεῖς] κτείνεις Rom. C. et Ald.

1250. γ'] τ' A, Flor. duo et Lasc.

1251. Hæc paullo subtilius explicat scholiastes: Ἰὼ γᾶ τε καὶ παμφαής:—καὶ ἥλιον μὲν ἐπικαλεῖται ὡς πρόγονον Μηδείας, καὶ ὅτι πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει· τὴν δὲ γῆν ὡς μέλλουσαν εἰσδέχεσθαι ταῖς μιαιφονίαις (an τῆς μιαιφονίας) τὸ αἷμα. Exclamationem ὦ γῆ καὶ ἥλιε usurpant Demosthenes aliique. Tragici formam variant, sententiam conservant. Noster Hipp. 601. Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαί, | οἵων λόγων ἄρρητον εἰσήκουσ' ὄπα. Quæ cum nostris contulit Valckenarius. ELM.

1252. ἀκτὶς ad versum præcedentem refert Ald.

Ἀελίου] Correpta syllaba prima, ut apud Sophoclem Trach. 835.

κατίδετ' ἴδετε] Libri plerique κατείδετ' εἴδετε, omisso in quibusdam εἴδετε.

1253. ὀλομέναν] οὐλομέναν A. Flor. 2. Lasc.

φοινίαν] Libri partim φονίαν.

1255—1260. σᾶς | —γονᾶς | δ' αἷμα — | ἀλλά — | κατάπαυσον— | τάλαιναν—ἀλαστόρων Ald.

1255. τᾶς addidit Seidlerus de vers. dochm. p. 290.

1256. θεῶν] θεοῦ A. aliique nonnulli.

αἵματι] αἷμα A. correctus et Ald.

πίτνειν A. a pr. m. Scribebatur πιτνεῖν. Conjungenda in unum versum ἔβλαστεν—ἀνέρων. et in antistropho 1266. χόλος—ἀμείβεται.

1258—1260. Scribendum uno versu ἀλλά—ἀλαστόρων. et in antistropho 1268. χαλεπὰ—ἄχη. Systemata dochmiaca ita

componi solent ut post secundum quemque tertiumve dochmium vocabulum terminetur. Ab usitata hac ratione interdum discesserunt tragici augendæ numeri vehementiæ caussa. Sic in Herc. f. 1042. Καδμεῖοι γέροντες, οὐ σῖγα σῖγα τὸν ὕπνῳ παρειμένον ἐάσετ' ἐκλαθέσθαι κακῶν; Exemplis Euripideis simillimum est Æschyleum Sept. ad Th. 698. ubi pariter sex sine pausa dochmii sunt conjuncti, ἀλλὰ σὺ μὴ 'ποτρύνου. κακὸς οὐ κεκλήσει βίον εὖ κυρήσας· μελαναιγὶς οὐκ εἶσι δόμους Ἐρινὺς, ὅταν ἐκ χερῶν—· cui versui respondet v. 705. νῦν ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλλακτὸς, ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ.— Consulto autem, non casu, hunc a poetis institutum esse dochmiorum decursum, ex eo colligi potest quod par in hujusmodi locis est et strophæ et antistrophi ratio. Neque enim alterutra in dimetros pleno vocabulo terminatos digeri potest.

1259. φονίαν (vel φοινίαν) τάλαιναν libri. Transposuit Seidlerus.

1260. Ἐρινὺν] Ἐριννὺν vulgo. ἐρινῦν A.

ὑπ' ἀλαστόρων] In Rom. A. supra scripta gl. πεμφθεῖσαν· Ita similis esset constructio Platonicæ τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν Politic. p. 291 D. de qua vid. Heindorf. ad Plat. Phædon. §. 110. p. 188. Wyttenb. ibid. p. 261. et ad Plutarch. p. 213 sq. Scholiastes verba ita junxisse videtur: ὑπ' ἀλαστόρων μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων. Nam annotat: μάτην, φησὶν, ὑπὸ δαιμόνων πονηρῶν ἀπόλλυται τὰ τέκνα. MATTH.

1261. τέκνων codices et Lasc. τῶν τέκνων Ald.

1262. μάταν ἄρα Musgravius. ἄρα μάταν codd. plerique. καὶ μάταν Ald. μάταν solum est in Rom. C. Flor. 2. Lasc.

ἔτεκες] τέκες Ald.

1264. πετρᾶν ἀξενωτάταν] πετρῶν ἀξενωτάτων A.

1265. δειλέα (αι supra scriptum) A.

1266. προσπίτνει Elmsleius. προσπιτνεῖ libri.

1267. φόνος ἀμείβεται sc. φόνῳ, *cædes cæde permutatur, cædem cædes sequitur*, ut Orest. 967. ἑτέρα δ' ἑτέροις ἀμείβεται πήματα. Electr. 1097. εἰ δ' ἀμείψεται φόνον δικάζων φόνος. MATTH.

1268—1270. *Cognati sanguinis in terram profusi piaculum grave est mortalibus, miseriisque consentaneis et ad criminis magnitudinem comparatis, quæ divinitus domibus immittuntur, parricidas afflictat.* PFLUGK.

1269. *αὐτοφόνταις*] *αὐτοφόνταισι* Ald.

συνῳδὰ (*γρ. σύνοιδα*) A.

1270. *πίτνοντ'* A. a pr. m. Aliorum corruptelæ sunt *πίτνουντ'* et *πιτνοῦντ'*.

δόμοις] In A. eadem manus *ους* super *δόμοις* scripsit, recentior super *ἄχη*.

1273. *ἀκούεις βοὰν*] Schol. *τοῦτο πρὸς ἀλλήλας αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ φασιν πρὸς ἐρώτησιν.*

1274. *ὦ*] *ἰὼ* pars codicum.

1275. *παρέλθω δόμους. ἀρῆξαι φόνον | δοκεῖ μοι τέκνοις*] Schol. *τὸ δὲ παρέλθω δόμους, πάλιν πρὸς ἀλλήλας. τὸ δὲ ἀρήξειν φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις, κατὰ ἀπόφασιν.* Omnes interpretes ante Musgravium, ni fallor, eum sensum verbis *παρέλθω δόμους* tribuunt, quem haberent *πάρειμι δόμους*, id est, *ingrediar domum*, Anglice *I will enter*. Sed subjunctivum pro futuro hoc modo non usurpant Attici. Si *παρέλθωμεν* scripsisset Euripides, sensus esset *ingrediamur*, Anglice, *let us enter*. Is optime conveniret, si constaret, æque bene dici *παρέλθω*, *let me enter*, ac *παρέλθωμεν*, *let us enter*. Sed singulari plerumque præponitur *φέρε*. Sophocles Phil. 1452. *Φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.* Euripides Or. 1282. *Φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω.* Phœn. 283. *φέρ' εἰς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος, | καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις.* Interdum quidem deest *φέρε*, sed ita ut locum ejus obtineat alius imperativus. Cujus constructionis exempla nonnulla præbet Euripides. I. Hipp. 567. *'Επίσχετ', αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.* Non magis hic subaudiendum *ἵνα* quam apud Sophoclem Phil. 539. *'Επίσχετον, μάθωμεν.* II. Ibid. 1354. *σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω.* Nostri, *Hold, let me rest my weary body*. III. Andr. 842. *Τί μοι ξίφος ἐκ χερὸς ἠγρεύσω ; | ἀπόδος, ὦ φίλη, ἀπόδος, ἵν' ἀνταίαν | ἐρείσω πλαγάν. τί με βρόχων εἴργεις ;* Vide Seidlerum de Versibus Dochm. p. 302. *Ἵνα* a librariis additum ostendit metri ratio. Versus dochmiacus est. IV. Bacch. 341. *ὃ μὴ πάθῃς σὺ (δεῦρό σου στέψω κάρα | κισσῷ), μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου.* Anglice, *come hither, let me crown your head with ivy*. *Δεῦρο* enim imperativi vim habet. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 88. *Δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἔρχου. Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ.* V. Herc. 1059. *Σῖγα, πνοὰς μάθω. φέρε, πρὸς οὖς βάλω.* *Σῖγα* etiam imperativus est. His accedat Homerus Il. X. 450. *Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.* Z. 340. *'Αλλ' ἄγε*

νυν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω. Ψ. 71. θάπτε με (malim θάπτετε μ') ὅτι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω. Hic etiam frustra sunt, qui ἵνα subaudiri arbitrantur. Revertor ad verba παρέλθω δόμους, quibus signum interrogationis recte addidit Musgravius. Tandem igitur evadit vera sententia, *Shall I enter?* Incertus enim est chorus, quid faciat. Ita noster Herc. 1109. Γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας; Quo exemplo utitur Matthiæ Gramm. Gr. §. 515. ELM. Conf. quæ ad Soph. Œd. Col. 1560. dixi. Ceterum scribendum uno versu παρέλθω—τέκνοις.

1279. τάλαιν'—ἔτεκες] Hæc in unum versum conjungenda, qui ex duobus dochmiis constat et syllabis brevibus quattuor.

1280. ὃν Seidlerus. Legebatur ὤν.

1282. Alterum μίαν om. B.

1283. γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις] Ald. γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις. Paris. B.D. γυναικῶν φίλοις. Flor. A. Paris. A. Rom. A. B. γυναικῶν ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις. Sic Havn. nisi quod is λαβεῖν pro βαλεῖν. Lasc. Rom. C. Flor. 2. γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις. γυναῖκ' ἐν φίλοις etiam Par. E. Lib. P. Mag. tres Florr. hi etiam χεῖρα. sed βάλλειν 10. βαλεῖν 15. MATTH. ἐν—βαλεῖν per tmesin pro ἐμβαλεῖν.

1284. Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν] Schol. Ἰνὼ μανεῖσαν: Ἰνὼ κατὰ χόλον τῆς Ἥρας μανεῖσα, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. ἐμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίους ἡ Ἥρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος ἐξέμηνε τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσιεμένων αὐτὸν ὕστερον τῶν Θηβαίων, ἴσως δὲ καὶ τούτου τῆς Ἥρας ἐργασαμένης. οἱ μὲν οὖν ἱστοροῦσι τῷ παιδὶ συγκατενεχθῆναι τὴν Ἰνὼ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δέ φησιν αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ῥίψαι. φασὶ δὲ αὐτοὺς εἰς Κόρινθον ἐκβρασθέντας, Ἰνὼ καὶ Μελικέρτην, ἀναληφθῆναι προστάξει Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἴσθμιον ἐπὶ Μελικέρτῃ κατὰ χρησμὸν θεῖναι, τοῦτο ἑωρακότος. Idem: Μανεῖσαν: κατὰ χόλον τῆς Ἥρας Ἀθάμας κατετόξευσε Λέαρχον τὸν ἐξ Ἰνοῦς γενόμενον αὐτῷ παῖδα. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας (ὤργιστο γὰρ αὐτῇ ὅτι ἐτεθηλάκει τὸν Διόνυσον) τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα ἐπισφάξασα Μελικέρτην, ἥλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δέ φησιν αὐτὴν αὐτόχειρα γενομένην Λεάρχου καὶ Μελικέρτου ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ἀλέσθαι. Eadem fere verba leguntur apud scholiasten Aristophanis Vesp. 1405. [cui ab

Musuro sunt inserta ex scholiasta Euripidis. G. D.] Existimat Valckenarius Diatrib. p. 180. Euripidem alios auctores in Inone, alios in Medea secutum esse. Inonis argumentum his verbis inesse putat: Ἰνὼ κατὰ χόλον τῆς Ἥρας μανεῖσα, ἔρριψε αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. Mihi autem vero similius videtur, Inonem in cognomine fabula utrumque puerum interfecisse, postea vero facinoris consciam factam, in mare se projecisse. Resipuisse eam ostendit Fragm. 2. Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους | Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων | δράσασα μηδέν. Quod Valckenarium non fugit. Ab hoc argumento non discrepant quæ in Medea de ea dicuntur. Ad utramque fabulam spectare videtur Euripidis mentio, quæ bis apud scholiasten occurrit. ELM.

1285. ἐξέπεμψε] ἐξέπεμπε H. et Flor. 10. 15. ἐξέπεμψεν ἅλῃ pro εἰς ἅλην. MATTH.

1286. Unus versus πίτνει—δυσσεβεῖ.

πίπτει δ' ἁ Ald. πιτνεῖ δ' ἡ τ. Lasc. Rom. C. Flor. 2. πίτνει δ' ὦ τάλ. Rom. A. ante corr. πιτνεῖ a corr. cum B. Havn. πιτνεῖ δ' ἁ τάλ. Flor. 2. 15. Vict. Tum miro errore Havn. ἐς σαλαμῖνα pro ἐς ἅλμαν. MATTH.

1288. ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα] Inepte Buchananus, *progressa littus ultra.* Dicere vult Euripides, Inonem ab imminente rupe in mare se dejecisse. Præcipitavit se a petra Moluride, monente Heynio ad Apollodorum p. 228. ELM.

1289. δυοῖν τε] Codd. aliqui δυεῖν et δέ.

1290. Unus versus τί—πολύπονον.

δῆτ' Hermannus de metr. p. 248. Legebatur δήποτ'.

1291. γυναικῶν post πολύπονον A.

1292. ὅσα Seidlerus. Legebatur ὅσα δή.

1295. τοισίδ'] Libri plerique τοῖσδέ γ', duo tantum codices (Rom. C. et Flor. 2.) τοῖσιν cum Lasc. et Ald. Emendavit Canterus, nisi quod falso accentu τοῖσιδ' scripsit, quem correxit Elmsleius.

1296. δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω] Pronomen duplex, quorum prius ad δεῖ, alterum ad κρυφθῆναι refertur. Pausaniæ exempla comparavit Hermannus, 2, 3, 6. ὧν ὀνόματα μέν σφισι Μέρμερος καὶ Φέρης. 8, 11, 2. ταύτας φασὶν οἱ Μαντινεῖς μετοικῆσαι σφᾶς τὰ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρὸς ὀνείδη φευγούσας. et 28, 2. τούτους ἐγώ φημι παρέχειν σφᾶς ὕδωρ ψυχρόν. Quibus addendum Euripidis exemplum Suppl. 174. ὧν αὐτὰς

ἐχρῆν κείνων ταφείσας χερσὶν ὡραίων τυχεῖν. Similis est duplicatæ præpositionis pleonasmus de quo dixi ad Orest. 407. Sed librariorum errore ἦν—τήνδε illatum est Andr. 650. 710.

1297. βάθος] γρ. πτύχας A.

1298. εἰ μὴ] ἢ μὴν A. correctus.

1299. πέποιθ' ἀποκτείνασα κοιράνους (τυράννους pars codicum) χθονὸς ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;] Inepta hæc est præcedentium verborum amplificatio, quam non scriptam ab Euripide esse ipsum genus dicendi satis arguit.

1302. κείνην μὲν οὓς ἔδρασεν ἔρξουσιν κακῶς] Sophocles Phil. 958. κἄμ', οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν. Euripides Ion. 648. Καλῶς ἔλεξας, εἴπερ, οὓς ἐγὼ φιλῶ, | ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν δόμοις. Verba οὓς ἔδρασεν, οὓς ἐθήρων πρόσθε, οὓς ἐγὼ φιλῶ, nominativi loco accipienda sunt. Explicant grammatici quasi subaudiatur ἐκεῖνοι. ELM.

ἔρξουσιν] ἔρξουσι A. a pr. m. ἔρξουσιν Rom. B.C. ELM.

1303. ἐκσῶσαι] Scribendum ἐκσώσων ex A.B. aliisque.

1304. δράσωσ'] Intelligendum αὐτούς.

1309. σέθεν ad παῖδες referendum. Eadem collocatio verborum Suppl. 133. τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν; quem locum comparavit Elmsleius.

1316. δίκην] φόνῳ A.B. aliique nonnulli.

1317. Quum Aristoph. Nub. 1399. hæc habeat, σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν (alii λόγων) κινητὰ καὶ μοχλευτά, in quibus ad h. l. respexisse videtur, Heliod. autem Æthiop. 1. p. 15. τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν, (verba τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις, additis illis καὶ φέρεις ἡμᾶς Ἰλιόθεν κατὰ τὴν παροιμίαν, etiam scriptor ineditus apud Bast. *lettre critique* p. 147. (p. 184. ed. Lat.)) denique Pseudogregor. v. 120. habeat Καὶ τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους, v. 436. autem τί τούσδε κ. κἀναμ. λόγους, Porson. suspicatur, Euripidem primo scripsisse τί τούσδε κινεῖς κἀναμ. λόγους, deinde ab Aristophane propter duriorem metaphoram in scena traductum vulgatam lectionem substituisse. Mihi Euripides, si hoc loco τούσδε — λόγους scripsisset, non solum propter duriorem metaphoram, sed propter orationem rei minime convenientem merito deridendus fuisse videtur. Jasonem enim non increpat Medea, quod loquitur et contumelias ac minas in ipsam conjicit, sed quod fores effringere et impetum in ædes facere conatur; dicit enim εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις, λέγ' εἴ τι βούλει, χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ.

Videtur itaque Aristoph. ad alium Euripidis locum e deperdita fabula respexisse, in quo hæc legerentur: *τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις*, quæ verba deinde in proverbium abierint sec. script. ined. MATTH.

1320. *οὐ ψαύσεις*] *γρ. οὐχ ἅψῃ* A.

1328. *τλᾶσα*] *δρῶσα* aliquot codd.

1330. *δόμων*] *δόμον* Rom. C. Flor. 2. Lasc.

1346. *ἔρρ' αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε*] Schol. *Ἔρρ' αἰσχροποιέ: ὅτι δοκεῖ τὸν στίχον τοῦτον εἰπὼν Εὐριπίδης ἐκβεβλῆσθαι. διὸ καὶ κεχίασται.* Macho apud Athenæum p. 582 C. *Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ | Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ | πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον | ἔχοντ', Ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι, | τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγῳδίᾳ, | Ἔρρ' αἰσχροποιέ; καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης | τὴν τόλμαν αὐτῆς, Σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ, γύναι; | οὐκ αἰσχροποιός; ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη· | Τί δ' αἰσχρὸν, εἰ μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκεῖ;* *Acerbissimus jocus*, inquit Porsonus, *si quis modo recordatur, quale fuerit Æoli Euripidei, unde is versus desumtus est, argumentum.* ELM.

1348. *οὔτε—οὐ*] Sic Euripides Or. 39. *ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξ ὅτου σφαγαῖς | θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, | ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρην ἐδέξατο, | οὐ λούτρ' ἔδωκε χρωτί.* Ibid. 1086. *μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, | μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, | ἐλευθερώσας τοὐμὸν ἀπολίποιμί σε.* ELM.

1351. *μακρὰν ἂν ἐξέτεινα*] Ald. et Rom. C. *ἢ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα.* Lasc. *ἢ μακρὰν ἐξέτεινα.* Rom. A. Flor. Par. B.D. *μακρὰν ἂν ἐξέτεινα.* Rom. B. *μακρά γ' ἂν ἐξέτεινα.* Par. A. *μακρὰν δ' ἂν ἐξέτεινα.* Schol. *Ἠ μακράν: μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τούτοις τοῖς λόγοις.* Sed Rom. A. *Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα: μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τοῖς σοῖς λόγοις.* Gl. in eodem cod. *λείπει ῥήματα* haud dubie ad *μακρὰ* pertinet. Quicquid legerit grammaticus, *μακρὰν* melius videtur quam *μακρά.* Æschylus Ag. 924. *ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ. | μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας.* Ibid. 1305. *Ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ | γύναι, μακρὰν ἔτεινας.* Sophocles Aj. 1040. *Μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ | φράζου τὸν ἄνδρα, χὤτι μυθήσει τάχα.* Iph. A. 420. *ἀλλ' ὡς μακρὰν ἔτεινον, εὔρυτον παρὰ—κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν.* ELM.

ἐναντία] *ἐναντίων* A. aliique pauci.

1355. *διάξειν*] *διάγειν* Ald.

1356. οὔθ'—οὔθ'] Scribendum οὐδ'—οὐδ' cum Elmsleio.

προσθεὶς] προθεὶς A.B, Flor. 15. et Ald. Phœn. 583. ὦ κακὰ μνηστεύματα, Ἄδραστε, προσθείς.

1357. ἀνατὶ Elmsleius. ἀνατεὶ libri.

τῇσδέ μ'] τῇσδ' ἔμ' A.

1358. Hoc versu utitur Macho apud Athen. p. 577 D, κάλει in κράτει mutato.

1359. πέδον] Per σπήλαιον explicat gl. in B.

1360. χρῇ] Scribendum χρῆν cum Reiskio.

1362. λύει δ' ἄλγος significare posse putat Porson. *minuit, levat meum dolorem, si tu non irrides*. At λύειν non est *minuere*, *levare*, sed *tollere*, quod vix puto Medeam dicere potuisse. Durum etiam λύει subjecto destitutum, cujus vice fungi dicenda sunt verba ἣν σὺ μὴ 'γγελᾷς, pro τὸ σὲ μὴ ἐγγελᾶν λύει ἐμοὶ ἄλγος. Igitur Valcken. sequor, qui ad Hipp. 441. explicat λυσιτελεῖ. MATTH.

μὴ 'γγελᾷς] μὴ γελᾷς A. aliique nonnulli.

1365. οὔτοι νιν—γ' Hermannus. Legebatur οὐ τοίνυν (οὔτοινυν H.)—σφ'.

1366. σοὶ excidit ex B.

νεοδμῆτες] νεόδμητοι Rom. C. Flor. 2. Lasc.

1367. σφε κηξίωσας] σφέ γ' ἠξίωσας A.B. Flor. 15. Lasc.

1371. οἴμοι] ὤμοι A.

Μιάστορες hic sunt ἀλάστορες, hoc est, τιμωροὶ δαίμονες, quorum mentio est v. 1027. 1227. 1300. Eodem sensu, ni fallor, Helenam τὴν Ἑλλάδος μιάστορα appellat Euripides Or. 1584. Nostri, *the evil genius of Greece*. Idem El. 683. homicidas μιάστορας appellat. Quo sensu dixit et ἀλάστορας. Versum ex ejus Melanippa, ἴσως ἀλάστορ' οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν, attulit Erotianus p. 62. ELM.

1373. γ' om. Ald.

1375. ῥᾴδιοι δ'] ῥᾴδιαί γ' Ald.

1378. ἐπεὶ σφᾶς A. correctus. Vulgo ἐπεί σφας. Ὀρθοτονεῖσθαι pronomina σφῶν, σφίσι, σφᾶς, secus ac σφε, σφιν, monent veteres grammatici. Aldus in hac re parum sibi constat. Nam σφᾶς dedit apud Sophoclem Œd. T. 1470. apud Euripidem Or. 1127. Bacch. 231. 955. 958. σφᾶς apud Sophoclem Œd. T. 1508. σφὰς apud Æschylum Prom. 442. σφας apud Sophoclem Œd. C. 486. Ant. 128. Aj. 839. Idem σφίσιν apud Æschylum Prom. 480. apud Sophoclem Œd. C. 59.

El. 1070. (ubi recte Schæferus σφιν). Comici ab horum pronominum usu consulto se abstinuisse videntur, licet in prosa oratione frequenter occurrant. ELM.

1379. φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ] Schol. Ἡραια πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις. Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς. Idem ad v. 10. ὅτι δὲ καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μήδεια, Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀκραίας Ἥρας ἑορτὴν ἐκτιθείς. Falsum est, quod dicit grammaticus, Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. Locum sepulturæ extra Corinthiorum fines situm fuisse ostendunt proxima Medeæ verba. Livius 32. 23. *Promontorium est adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acræam, in altum excurrens: trajectus inde Corinthum, septem millia ferme passuum.* Non tantum patebat Creontis regnum. ELM. Sic etiam Strabo 8. p. 583 A. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τοῦ Λεχαίου καὶ Παγῶν τὸ τῆς Ἀκραίας μαντεῖον Ἥρας ὑπῆρχε τοπαλαιόν. At Pausan. cum scholiaste facit 2. 24. ἀνιόντων δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἔστι μὲν τῆς Ἀκραίας Ἥρας τὸ ἱερόν. et sic omnes, qui de rebus Medeæ scripserunt. MATTH.

1380. καθυβρίσῃ] Sic cum Ald. Rom. A. a corr. B.C. Sed Rom. A. ante corr. [et Flor. 10. 15.] αὐτῶν πολεμίων καθυβρίσαι, supra scripto ab eadem manu γρ. καὶ καθυβρίσει. ELM.

1381. γῇ δὲ τῇδε Σισύφου | σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν] Schol. Venet. et Leid. ad Il. K. 56. Etymologus M. p. 750, 43. τέλος. Deinde Rom. A. a corr. B.C. schol. Hom. προσάψομεν. Flor. μυστηρίων ex Hipp. 25. σεμνὴν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων. Etymologus προσάξομεν. Rom. A. ante corr. Par. A.B.D. προσάψομεν. Media forma προσάψομαι ab hac significatione aliena est. ELM.

1384. αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως, | Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος] Athenæus p. 585 D. Θαΐς πρὸς γράσωνα πορευομένη ἐραστὴν, ἐπεί τις αὐτὴν ἤρωτα, πῇ πορεύεται, εἶπεν, Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος. ELM.

1387. Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος] Schol. Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ: ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι. κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ κατασαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπέσον κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν. Ἀργοῦς οὖν λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργοῦς. Ἄλλως. οἱ μὲν λέγουσι κατὰ Μηδείας χόλον ἢ κέλευσιν ὑπὸ τῇ

πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς καταδραθέντα τὸν Ἰάσονα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτῷ ξύλου. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον. ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι. τὴν γὰρ Μήδειαν παράγει πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν· Τέλος &c.

1388. ἰδὼν γάμων] γάμων ἰδών Rom. A.B.C. Flor. tres et Lasc.

1389. Ἐρινὺς A. Scribebatur Ἐρινύς.

1392. ξειναπάτου Rom. A.C. ξειναπάτα vulgo. α supra scriptum in A.

1393. παιδολέτορ] γρ. παιδολέτωρ A. Hoc præferendum.

1395. γ' om. B.

ἄμορος] ἄμοιρος A.B. aliique nonnulli.

1396. γῆρας] De syllaba ancipiti conf. annot. nostram ad Soph. Œd. C. 139.

1398. ἔκτας] ἔκτανες Rom. A.B.C. [et Flor. tres], unde non male legeretur ἔκανες, nisi æque bene impressi ἔκτας.

1399. αἰαῖ] ὤμοι A.B. et Flor. 15.

φιλίου—προσπτύξασθαι] Constructio hæc est: χρῄζω φιλίου στόματος, ὥστε προσπτύξασθαι. Hippol. 1391. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι Διαμοιρᾶσαι. Herodot. 5. 38. ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινὸς οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι. POR.

1404. μάτην] δ' addunt A.B.

ἔπος] λόγος Lasc. et aliquot codd.

1409. κἀπιθοάζω] Scribendum κἀπιθεάζω cum Blomfieldo ad Æsch. Choeph. 843. qui apte comparavit Thucyd. 8, 53. Εὐμολπιδῶν μαρτυρομένων καὶ ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν.

1410. μαρτυρόμενος] μαρτυράμενος A. corr. et Flor. 10.

1413. ὄφελον A. a pr. m. Libri reliqui ὤφελον.

1415. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ] Rom. A. ante corr. Ζεῦ. Noster Alc. 1162. Andr. 1286. Bacch. 1385. Hel. 1704. Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. Cui versui subjecti sunt quatuor versus, qui nostram etiam fabulam claudunt. In quinque igitur fabulis uno tantum versu mutato eadem terminatione usus est Euripides. ELM.

1418. εὗρε] Scribendum ηὗρε.

In fine Par. B.D. addunt: πρὸς διάφορα ἀντίγραφα, Διονυσίου ὁλοσχερὲς, καί τινα τῶν Διδύμου.

HIPPOLYTUS.

DE tempore hujus fabulæ duplicique ejus editione hæc ex didascaliis tradit argumenti Græci scriptor, ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἐπαμείνονος ἄρχοντος, ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ ἑβδόμῃ, ἔτει τετάρτῳ. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων. ἔστι δὲ οὗτος ὁ Ἱππόλυτος δεύτερος, καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος. ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον, ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πρώτων. Priorem editionem Ἱππόλυτον καλυπτόμενον vocant Pollux 9, 50. et scholiasta Theocriti 2, 10. Eam valde diversam ab altera fuisse ostendit Matthiæ ad fragm. p. 182, 183. Utrumque autem nomen, et καλυπτομένου et στεφανίου, non a poeta profectum, sed a grammaticis esse impositum duarum editionum distinguendarum caussa animadvertit Brunckius: de quo genere dixi in Annotationibus ad Sophoclem p. 277. Nam Euripides ne alteram quidem fabulam erat cur hujusmodi cognomine a priore distingueret, quum non tam novam quam veterem correctam in scenam produceret.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ] In Codice Florentino, sicut Bacchabus Euripidis nomen præfigitur Penthei, Πενθεὺς, Hippolytus inscribitur Φαίδρα. Senecæ Hippolytus, Lipsio monente, Phædra dicitur in codice scripto; atque illinc versum profert Priscianus velut in Senecæ sibi Phædra lectum. Ex hoc Euripidis dramate multa suis in commentariis ad Homerum adhibens Eustathius, frequenter illa legi testatus in Hippolyto, binis tamen in locis (ad Il. p. 489, 53. 568, 19. ed. Bas.) laudat Euripidem in Phædra, quæque illinc profert in Hippolyto reperiuntur. VALCK. Similiter recentiores quidam grammatici Hecubam Polydori, Orestem Electræ nomine appellant.

1. Πολλὴ] Scholiasta, δυνατὴ, θαυμαστὴ, μεγάλη. Libanius vol. 4. p. 189. a Boiss. comparatus, πολὺς δὲ καὶ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁ θεός.

3. Colchidem, Phasidem, pontum Euxinum, et ab altera parte columnas Herculis pro orbis terrarum nobis cogniti et habitati terminis habitas esse bene docuit Wyttenbach. ad Plat. Phædon. p. 299. Sic Plato l. c. p. 84. ἡμᾶς οἰκεῖν τοὺς μέχρις Ἡρακλείων στηλῶν ἀπὸ Φάσιδος. Πόντου de *ponto Euxino* jam accepit Musgrav. MATTH.

5. τοὺς] Negligentius loquitur: nam debebat ὧν τοὺς dicere.

10. Simile est Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Ejusdem pleonasmi alia exempla, Æsch. Prom. 140–1–2. Soph. Antig. 1115. Alcest. 526. notavit Blomfieldius ad Promethei locum. De nomine matris Hippolyti silet Euripides. Antiopam fuisse tradunt Plutarchus in Thes. p. 13 D. Seneca in Hippolyto Tragœdia, scholiast. ad hujus fabulæ v. 580. schol. ad Hom. Odyss. Λ. 320. Tzetzes ad Lycophr. 1329. Servius ad Virg. Æn. 11. 761. Contra ex Hippolyta, Antiopæ sorore, natum perhibent idem Plutarchus Parall. p. 314 A. Clidemus apud Plutarch. vol. 1. p. 13 A. et Auctor argumenti hujus fabulæ. Quæ de his Amazonibus veteres tradidere, collegit et recensuit Meursius in Theseo cap. 20. et 21. MONK.

18. ἐξαίρει] Scribendum ἐξαιρεῖ ex Flor. quattuor. Herodotus 1, 36. ab Elmsleio comparatus, συνεξελεῖν ἡμῖν τὸ θηρίον ἐκ τῆς χώρης.

19. ὁμιλίας] ὁμιλίᾳ Lasc. ὁμιλίας Porsonus. Sed eodem redit scriptura vulgata.

20. μέν νυν H. μὲν νῦν B. aliique nonnulli. Pauci μὲν οὖν, ex quo in Ald. μέν γ' οὖν factum.

25. μυστηρίων] Eleusiniorum.

27. κατέσχετο] Scribendum κατείχετο cum Monkio.

30. Πέτρα Παλλάδος est rupes Athenis prærupta, in qua arx erat sita, unde late patebat in mare subjectum et Trœzeniam regionem prospectus. In summo vertice erat Palladis templum, longe navigantibus et via sacra euntibus spectabile. VALCK.

31. ναὸν Κύπριδος] Tale templum in Acropoli revera exstitisse, tradunt Diod. Sic. 4. c. 62. Asclepiades apud scholiasten Homeri ad Odyss. Λ, 320. MUSG.

ἐγκαθείσατο] Corrupte aliquot libri ἐγκαθίσατο vel ἐγκαθίστατο.

32. 33. ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον· Ἱππολύτῳ δ' ἔπι τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρῦσθαι θεάν] Hos versus non scriptos ab Euripide esse

bene animadvertit Blomfieldius in *Quarterly Review* vol. 8. p. 219. Ineptum est ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον, ita illud illatum quasi nondum dictum esset quem Phædra virum amaret. Dicendi autem modus ille ὠνόμαζεν τὸ λοιπὸν ἱδρῦσθαι grammatico aliquo quam Euripide dignior est.

35. Pallas filius erat Pandionis, frater Ægei. Is filiique ejus seditionem Athenis moventes, et regnum affectantes, a Theseo interfecti sunt. Historiæ meminerunt Plutarchus in Thes. p. 5 E. Philochorus apud Euripidis scholiastam. MONK.

37. De exsilio annuo propter cædem non voluntariam subeundo vid. Miscell. philol. ab me edita vol. 1. p. 155. seqq. MATTH.

38. κἀκπεπληγμένη] Quia Pseudogregor. 354. dixit Καὶ νῦν στένουσα πολλὰ καὶ πεπληγμένη Κέντροις ἀνίας, et v. 748. Ὅθεν κἀγὼ στένουσα καὶ πεπληγμένη Κέντροις ἀνίας, Valcken. auctorem ejus dramatis hic quoque legisse suspicabatur καὶ πεπληγμένη, quod ei aptius etiam h. l. videtur; haud dubie, quia stimulis animum *feriri* ac *percuti*, non *consternari* dici posse existimabat. Med. 8. ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος. Cf. Hel. 1397. fr. Antiop. 27. Ut hic ἐκπεπληγμένη κέντροις, sic infra 1293. δηχθεῖσα κέντροις. MATTH.

41. χρὴ] δεῖ H. et Flor. tres.

42. κἀκφανήσεται] καὶ φανήσεται H. κἀναφανήσεται Flor. duo.

43. πεφυκότα] νεανίαν Par. A.B.D. Flor. 10. H. νεανίαν πεφυκότα Flor. 15. νεανίαν ex glossemate est. MATTH.

48. κακόν Ald. Par. A. Flor. A. 10. 15. Havn. et schol. καλόν Par. E. Lib. P. Flor. 2. schol. Arist. Ran. 314. Utrumque καλόν· κακόν Lasc. Verba nihil aliud significare possunt, nisi hoc: Phædræ sive commodum sive exitium non pluris faciam, quam vindictam meam, itaque illius sive commodo sive exitio impediri me non patiar, quominus inimicos meos ulciscar. Jam vero et exitio Phædræ impediri poterat Venus, si vindictam suam non expleri posse nisi exitio Phædræ videbat, hoc vero avertere volebat, et commodo vel bona fama Phædræ, curans, ne, si privigni amore adducta Phædra se ipsam interfecisset, bona fama privaretur. Ita, si rem per se spectes, utraque scriptura habet, quo se tueatur; sin nexum respicias, καλόν præstare intelligas: præcesserunt enim illa, ἡ δ' εὐκλεὴς μὲν,

ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται Φ. quibus εὔκλειαν Phædræ non obstare ejus exitio, neque hoc arcere posse significatur. Atqui καλόν est ipsa illa εὔκλεια. Etiam illa inter se opponuntur, τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτ. καλόν et v. 50. ὥστ' ἐμοὶ καλῶς ἔχειν (ut est in Lasc. vulgo ὥστε μοι), quasi dicat, *Phædræ commodum meo commodo non præponam*. MATTH. Scribendum καλόν.

49. τὸ] τοῦ Flor. tres, H, Ald.

53. τόπων codices. δόμων Ald. inepte, quum scena sit ante Pitthei regiam.

55. θεὰν codices plerique. θεὸν Ald. Ubi nomen deæ adjungitur, θεὰ, non θεὸς, dici solet: quod monuit Monkius.

58. ἀείδοντες Ald. ᾄδοντες codices et Lasc. Quod recipiendum erat.

60. Ἄρτεμιν codices et Lasc. Ἄρτεμιν Ἄρτεμιν Ald. priore Ἄρτεμιν in fine versus præcedentis posito.

61. Θεραπόντων persona præfixa in Par. A. Libri reliqui hæc choro tribuunt. Est hoc παραχορήγημα simile illi de quo dixi ad Aristoph. Ran. 209.

In cod. Paris. ut ad v. 70. omittitur Hippolyti nomen, sic ad v. 61. non Χοροῦ sed recte meo judicio legebatur adscriptus index Θεραπόντων. Quos in venando comites habebat, Hippolytus alloquitur Senecæ dramatis initio. Hic qui domum a venatione cum Hippolyto redibant ista cantasse, non chorum, veteres etiam videre scholiastæ, quorum alter, ἄλλοι τινές εἰσι παρὰ τὸν Χορόν· ὁ γὰρ Χορὸς ἐκ Τροιζηνίων γυναικῶν· alter, ἕτεροι, inquit, εἰσὶ τοῦ Χοροῦ, καθάπερ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρῳ ποιμένες. illic itaque fuerunt etiam a choro diversi *Pastores*, quod non animadvertit *Heathius*: horum in reliquiis etiam *Euripidis* Alexandri *Ennianis* fit mentio p. 232, *Quapropter Parim pastores nunc Alexandrum vocant*. Quid ex *Euripidis* more scribendi præcesserit æstimare licet ex *Ovidii* Her. Ep. 16, 357, 358.——Cum hoc cantico suavissimum melos Agathonis et huic accinentis chori comparari poterit in Aristoph. Thesm. v. 120. VALCK. De choro Agathonis fallitur Valckenarius: vide quæ ad locum illum dixi p. 709.

63. Ζανὸς codices: Ζηνὸς Ald.

64. Ald. χαῖρέ μοι, ὦ κόρα, Χαῖρέ μοι Λατοῦς Ἄρτεμι καὶ Διός, tribus versibus. Alterum χαῖρέ μοι omittunt Lasc. Par. B.D.E. tres Florr. Havn. Par. A. χαῖρε, χαῖρέ μοι, ὦ κόρα Λατοῦς καὶ Διός, Ἄρτεμι. MATTH.

67. ἃ—ναίεις codices. αἳ—ναίετ' Ald.

68. εὐπατέρειαν αὐλὰν] *Nobilem patris aulam* recte explicat Spanhem. ad Callim. in Dian. 4. allato alio etiam Euripidis loco ex Ione 1073. ἁ τῶν εὐπατριδᾶν γεγῶσ' οἴκων, et Elmsleius ad Eur. Iphig. T. 1082. in Museo crit. 6. p. 303. "Quemadmodum, inquit, hic παιδοκτόνον πατρὸς χεῖρα per abusionem πατροκτόνον χεῖρα appellavit poeta, ita in Hipp. 68. εὐπατέρειαν αὐλάν dixit pro εὐδαίμονα πατρὸς αὐλάν. Hoc moneo, ut vulgatam ejus loci scripturam haud prorsus absurdam esse ostendam." MATTH.

70. χαῖρέ μοι, ὦ καλλίστα] De metro v. ad Soph. Electr. 129.

71. παρθένων] θεῶν H. Idem om. Ἄρτεμι.

73. In scenam prodiit Hippolytus, manu ferens coronam Dianæ simulacro, quod ante fores stabat, imponendam; unde titulus tragœdiæ, Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος, a grammaticis inditus est. Hos vero Euripidis versus sensu figurato plerumque capiebant veteres: credentes scilicet Hippolytum de hymno, quem in honorem Deæ nectebat, sub coronæ nomine loqui. Videas variorum de hac allegoria commenta in scholiis. Figurate hæc transtulerunt Clemens Alex. Pædag. p. 313. Strom. 1. p. 322, 16. Themistius Or. 15. p. 185 A. Chr. Pat. 2588. MONK. Recte monet Hippolytum coronam manu ferre. Absurdæ sunt ea de re dubitationes scholiastarum.

76. οὔτ' Monkius. οὐδ' libri et Plut. Mor. p. 1094 A.

77. ἠρινὸν] ἐαρινὸν Paris. A.H. Flor. tres.

78. Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις] Dicere voluit poeta, ex illo prato, Dianæ sacro, pudicis tantum, τοῖς σωφρονοῦσι, fas esse flores decerpere; igitur Pudicitia ipsa, quæ est Αἰδώς s. σωφροσύνη, præsidet prato, tuetur illud, flores in eo educat, quos pudici decerpant; pro *educare* posuit id, quo flores imprimis aluntur, ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις. MATTH. Qui comma post δρόσοις posuit, ubi priores editiones recte plena utuntur interpunctione.

79—81. ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς, τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις] Frustra laborant critici de his versibus expediendis, qui mihi non dubium videtur quin ab interpolatore sint adjecti, et loco quidem alienissimo. Conficti autem sunt ex Bacch. 315. ubi loco aptissimo leguntur verba ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν ἐς τὰ πάντ' ἀεί. τοῦτο σκοπεῖν χρή.

80. πάνθ' ὁμῶς (vel ὅμως) codices. πάντ' ἀεὶ Ald.

84. γέρας βροτῶν] βροτῶν γέρας H. Flor. duo et Chr. Pat. 2585.

85. σ' additum ex Flor. 10.

86. αὐδὴν] αὐδῆς Flor. 10. Ald.

ἠρξάμην] ηὐξάμην duo codd. et Chr. P. 2593.

87. Recte interpretatur Musgravius, *Rex, nam dominus quidem nemo præter Deos vocandus est.* Affert Valckenærius ad illustranda senis ministri verba Xenophont. Cyrop. 3. p. 178, 37. οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε. Sensus loci mire fefellit Eustathium, qui hunc versum laudat p. 21, 18. p. 423, 15. MONK.

96. πλείστη γε] πλείστη τε Flor. A.

100. εὐλαβοῦ] Furiæ a Græcis per euphemismum σεμναὶ θεαὶ dictæ sunt. vid. Hesychium in σεμναὶ θεαί. Atque huc fortasse respicit Hippolyti monitio: *cave, ne quid inconsultum dicas.* Furias enim nominare nefas erat. Orest. v. 403. MUSG.

102. πρόσωθεν] ἄπωθεν Plut. Mor. p. 777, 8. Sed πρόσωθεν Themist. or. 16. p. 211 B. Plato Rep. 6. p. 499 A. POR.

103. ἐν] ἐμ Lasc.

116. προσευχόμεσθα] προσευξόμεσθα Paris. A. et Flor. duo.

118. ἔντονον] *Violentum.* εὔτονον Paris. A.B.C.

119. τούτων] τούτου A.H. Flor. duo et Ald.

120. δεῖ] Scribendum χρὴ ex Paris. A.H. et Flor. duobus.

121. Scribendum uno versu Ὠκεανοῦ—λέγεται et in antistropho 131. τειρομέναν—ἔχειν.

Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ στάζουσα πέτρα] Jungo cum schol. et Eustathio p. 267. 28. Ὠκεανοῦ ὕδωρ. Il. Φ, 196. (Ὠκεανοῖο) ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν. Hinc etiam Æsch. S. c. Th. 295. ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐτραφέστατον πωμάτων, ὅσων ἵησι Ποσειδᾶν ὁ γαιάοχος Τηθύος τε παῖδες. Ceterum vix risum effugere posse videtur hoc poetæ inventum, quo mulieres chori de morbo reginæ ab amica vestes lavante certiores factæ esse dicuntur. Quid enim? num ad mare usque progredi oportebat, ut hoc resciscerent? MATTH. Scholiasta, πέτρα τις ἐστὶν ὕδωρ Ὠκεάνιον στάζουσα, οὐ διιπετὲς οὐδὲ ὑέτιον, ἀλλ' αὐτομάτως ἀναβλύζον· πᾶν δὲ ὕδωρ Ὠκεανοῦ λέγεται.

Quibus in alio scholio additur, fuisse talem prope Trœzena rupem, ἐξ ἧς τὸ καταφερόμενον ὕδωρ βάπτει τὰς ὑδρίας, ὡς Διονυσόδωρος ἐν τῷ περὶ ποταμῶν λέγει.

123. βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν] "Laticem tam copiosum, ut urnis aquam haurire potuerint ὑδροφόροι Trœzeniæ." Valck. Hesychius, hunc locum respiciens, exponit βαπτάν. ἀντλουμένην (i. e. *quæ hauritur.*) Callimachus in Lavacrum Palladis 45. Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε, nempe τὰς κάλπιδας. MONK.

124. παγὰν versui 123. addit Ald.

125. ὅθι] τόθι Par. D.E. Flor. 2. Lasc.

126. πορφύρεα φάρεα] Hæc cum a regibus et magnatibus fere gestata sunt, dignitatis aliquid inde narrationi accedit, facile alioqui fastidium creaturæ. Confer Helen. v. 181. MUSG. φάρεα πορφύρεα transposuit Hermannus de metr. p. 444.

129. κατέβαλλ' Monkius. κατέβαλ' Par. A. Flor. A. κατέβαλλεν Flor. 15. κατέβαλεν codd. ceteri cum Lasc. et Ald.

130. δέσποιναν] δεσποίνας Par. A. a pr. m.

131. Notandum antistrophi in media sententia initium: quod raro sibi permiserunt tragici.

132. ἐντὸς] ἔντοσθεν Par. A. Flor. 10.

133. φάρη Par. A. Vulgo φάρεα.

135. κατ' ἀμβροσίου στόματος dixisse videtur, quia δέμας ἁγνὸν ἔχειν σίτου idem est ac σῖτον κατὰ δέρης, λαιμοῦ μὴ διιέναι. MATTH. Sensus est, *Audio autem eam tertium hunc diem in pulchrum os cibum non accipere.* Habet quidem Euripides Orest. 41. ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο: hic autem pro οὐ δέχεσθαι σῖτα dixit magis poetice ἴσχειν δέμας ἁγνὸν Δάματρος ἀκτᾶς, quomodo infra 1007. λέχους ἁγνὸν δέμας. Eustathius p. 438, 23. hunc locum respiciens, docuit pulchra quævis ἀμβρόσια dici, ut λόγος ἀμβρόσιος, νὺξ ἀμβροσίη, ἀμβρόσιαι χαῖται, καὶ ἀμβρόσιον στόμα. Ceterum Homericam locutionem Δ. ἀ., quæ fluxit ab Iliad. N. 322. Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, sumpsit etiam Euripides apud Athenæum 4. p. 158 E. MONK.

139. κρυπτῷ codices et Lasc. κρυπτῷ τε Ald. a correctore metrico.

πάθει G. Burgesius præfat. ad Tro. p. xii. et recte fortasse.

Sed ferri potest librorum scriptura πένθει. Metri forma hæc est

– ́– ́– | ́– ◡ ◡ – | ◡ ́– –

in quo genere non raro sibi respondent – ́– – et – ́– ◡.

140. δύσταvον] δύστηνον Par. A. Flor. 10.

141. σύ τἄρ' Hermannus. σὺ γὰρ libri.

144. ὀρείας] οὐρείας Ald. et fortasse codices.

φοιτᾷς scholiasta. Legebatur φοιταλέον. In H. φοιταλέον φοιτᾷς. In Flor. 15. supra ὦ κούρα annotatum γρ. φοιταῖς. Transponendum autem φοιτᾶς ante ἢ ματρός. Quod vidit Bothius.

145. Sensus est: *Contabescis propter ea, quæ in Dianam venatricem peccasti quum nulla ei sacra* (pro his sunt ἄθυτοι πέλανοι) *feceris*, μὴ ἱερεύσασα πελάνους, qui ob hoc ipsum sunt ἄθυτοι. Accommodata vero est Dictynnæ mentio, quippe Cretensium deæ, quo spectat etiam quod sequitur, φοιτᾷ γὰρ etc. Similiter Ajacis furorem explicare conatur chorus apud Soph. Aj. 172. MATTH. De Diana insaniam immittere credita vid. quæ Lobeckius attulit Aglaoph. p. 1092.

149. χέρσον] χέρσων H.

150. Ald. δίναισι νοτίας ἅλμας. Lasc. Flor. 2. 15. Havn. δίναισι νοτίαις. Paris. A.B.D. sec. Musgr. Flor. 10. δίναις ἐν νοτίαις ἁ. sed Par. A. apud Valck. δίναις ἐν νοτίας. Flor. A. δίναις δ' ἴν' ἐννοτίαι. MATTH.

153. ποιμαίνει scholiasta. ποιμένει Flor. 15. Legebatur πημαίνει.

154. κρυπτὰ κοίτα] Libri κρυπτᾷ κοίτᾳ, nisi quod in Ald. κρυπτᾷ γε κοίτᾳ. Nominativos restituit Monkius.

λεχέων regitur a κρυπτὰ, tanquam esset κρύφα τῶν σῶν λεχέων. Monuit Musgravius.

158. φήμαν] Scribendum φάμαν.

160. εὐναία δέδεται ψυχάν] εὐναία δέδεται ψυχά Ald. εὐναίᾳ legit schol. (qui alteram etiam lectionem memorat) et sic Par. B.D. ψυχὰν legit schol. etiam ubi alteram lectionem memorat, ὑπὸ τῆς λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δέδεται τὴν ψυχήν, Paris. D. Flor. 15. ψυχᾷ (ψυχάν superscr.) Par. B. Pro δέδεται Par. A. δέδεται (σαι superscr.), Havn. δέχεται. MATTH.

162—170. ἁρμονίᾳ— | ἀμηχανία— | ὠδίνων— | ἤϊξε— | τὰν — | τόξων— | Ἄρτεμιν— | καί μοι— | αἰεὶ—φοιτᾷ Ald.

162. κακὰ] κακᾷ Par. A.H. Soph. Tr. 110. comparat Monkius κακὰν δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν.

164. Per ἀφροσύνας denotat poeta illam mentis depravationem, quam in morbis quibusdam fœminarum non raro accidere testatur Musgravius. Aliam lectionem δυσφροσύνας memorat schol. MONK.

166—170. Versus duo sic digerendi, τὰν δ' εὔλοχον οὐρανίαν τόξων μεδέουσαν ἀΰτευν Ἄρτεμιν· alter, καί μοι πολυζήλωτος ἀεὶ σὺν θεοῖσι φοιτᾷ.

168. ἀΰτευν Ἄρτεμιν Par. A. Flor. 10. Vulgo Ἄρτεμιν ἀΰτευν.

171. ἥδε τροφός, en nutricem, ut Æsch. S. c. Th. 368. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς, Οἰδίπου τόκος, Εἰς ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν. Soph. Antig. 526. Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη. MATTH.

173. αὐξάνεται codd. et Lasc. αὔξεται Ald.

179. λαμπρὸν, ὅδ'] λαμπρὸς ὅδ' Par. A.

181. κοίτας] Scribendum κοίτης ex Par. A.

185. οὐδέ σ'] οὐδὲν Flor. 2. Lasc. οὐδέν σ' Flor. 15.

188. τὸ μέν ἐστιν ἁπλοῦν] Id est τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἁπλοῦν. Vid. ad Med. 1094.

192. ἀλλ' ὅ τι] ἄλλό τι H. Ald.

193. ἀμπίσχων] ἀμπίσχον Lasc. Ald., non codices. ὁ σκότος tragici dicere solent, non τὸ σκότος, quod interdum intulerunt librarii, σκότους pro σκότου scribentes.

195. τοὐδ'] Id est τοῦ ζῆν.

γᾶν Par. A. Flor. 10. Vulgo γῆν, quod revocandum.

196. ἀπειροσύναν] Scribendum ἀπειροσύνην ex H.

197. κοὐκ ἀπόδειξιν] Conjunctim accipienda quasi esset κάλυψιν. MUSG. Vid. Duker. ad Thucyd. 1, 137. Kœn. ad Greg. Cor. p. 41. MATTH.

γαίας] γαῖαν Par. A.

198. αἴρετε] ἄρατε H. Flor. A. Ald. Pro var. lect. Flor. 2.

199. φίλαι] φίλων Flor. duo.

200. πρόπολοι] πρόσπολοι quinque codd.

201. μοι] μου Flor. 2. et Ald. In μοι consentit Dionys. Hal. περὶ συνθέσεως ὀν. p. 29, 41. MATTH.

κεφαλῆς] Scribendum κεφαλᾶς, ut in loco simili Medeæ v. 144, nisi hic vulgari forma usus est poeta, in sequentibus demum versibus Phædræ, crescente animi motu, ad Doricas

transiens. Phædram Doricis, nutricem vulgaris dialecti formis per totum hoc carmen uti, bene perspexit Matthiæ. Eadem ratio carminis Medeæ v. 96—203.

202. ὤμοις] ὤμοι H. οἴμοι Ald.

207. δὲ om. Par. H.

208. αἶ αἶ Par. A. et Flor. duo. Vulgo ἒ ἕ.

210. πῶμ' Porsonus. πόμ' libri.

ἀρυσαίμαν] ἀρυσαίμην Par. A. Flor. 10. 15. H.

210. Hunc versum respexit Eustathius p. 308, 33. κόμας δὲ λέγειν δένδρων τὰ φύλλα· ὅθεν καὶ Κομήτης λειμὼν παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ· καὶ κομᾷν, τὸ ἐν αὐτοῖς θάλλειν. Citat Valck. Sophoclis Ant. 419. πᾶσαν αἰκίζων φόβην Ὕλης πεδιάδος. Callimach. in Dian. 41. ὄρος κεκομημένον ὕλῃ. Imitati sunt Latini: Virgilius Georg. 4. 122. *sera comantem Narcissum.* 137. *Ille comam mollis jam tondebat hyacinthi.* Horatius, *Et spissæ nemorum comæ.* MONK.

211. ἀναπαυσαίμαν] ἀναπαυσαίμην Par. A.

215. Hos versus, ob eximiam venustatem celeberrimos, imitati sunt Latini, Ovid. Epist. Her. 4. 41. *In nemus ire libet, pressisque in retia cervis, Hortari celeres per juga summa canes; Aut tremulum excusso jaculum vibrare lacerto; Aut in graminea ponere corpus humo.* Tibull. 4. 3. 11. *Sed tamen ut tecum liceat, Cerinthe, vagari, Ipsa ego per montes retia torta feram; Ipsa ego velocis quæram vestigia cervæ, Et demam celeri ferrea vincla cani.* Ad quem locum plura congessit Heynius. Addas Virg. Eclog. 10, 55. MONK.

ὕλαν] ὕλην H.

218. ἐγχριμπτομένα] Sic Marklandus, nisi quod ἐγχριπτομένα scripsit. Libri vel ἐγχριμπτόμεναι, quod est in Par. A, vel ἐγχριπτόμεναι. Plutarchus hæc orationi suæ accommodans Mor. p. 52 B. πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος, similiterque p. 959 B.

220. χαίταν ξανθὰν] χαίταν ξανθὴν Par. A. Flor. 10. H. χαίτην ξανθὴν Flor. 15.

220—222. Hos versus ita exponit scholiasta: οἱ μὲν ἀκοντίζοντες τὴν χεῖρα ἄνω πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀνατείνουσι· τὸ δὲ σίδηρον τοῦ ἀκοντίου πρὸς τὸν κρίκον τοῖς δυσὶ δακτύλοις τοῖς μέσοις κατέχοντες, οὕτω ῥίπτουσιν. Phrasin ῥῖψαι παρὰ χαίτην illustrat Valckenærius, allato Virgilio Æn. 9. 417. *idem Ecce aliud summa telum vibrabat ab aure:* constat enim morem fuisse

Græcis a capite jaculari. Thessala hastilia memorantur etiam in Bacchis 1205. *οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν.* MONK.

224. *τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης*] Scribendum *μελέτη* ex Par. A. et H, versus ipse autem non ab Euripide scriptus, sed ab interpolatore. Ineptum est *καὶ σοὶ*, quod scholiasta utcunque explicat per *καθάπερ καὶ τοῖς ἀνδράσιν.* Sed veram fortasse totius versus scripturam servavit H. *τί σοι κυνηγεσίων μελέτη*, admisso iambo pro anapæsto, de quo genere versuum dixi ad Med. 1087. *κυνηγέσια* hoc uno loco legitur in tragicorum fabulis.

228. *Λίμνας*] Limna, locus littori proximus, ubi sita erant gymnasia, memoratur etiam infr. 1132. *Τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον*, ad quem versum scholiasta, *Λίμνη, τόπος Τροιζῆνος ἔνθεν Λιμνῆτις Ἄρτεμις καλεῖται.* MONK.

231. De equis Venetis loquitur Phædra, quos in solennibus Græcorum ludis celeberrimos fuisse constat. Hesych. *Ἐνετίδας, πώλους στεφανηφόρους, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Ἀδρίαν Ἐνετίδος· διαφέρουσι γὰρ ἐκεῖ.* Anachronismi igitur Euripides insimulatur in scholio quod sumpsit Eustathius p. 361, 21. quod hos equos heroicis temporibus tribuerit. Veneti enim, Paphlagoniæ gens (vid. Hom. Il. B. 851.) non nisi post excisam Trojam in Adriæ finibus, duce Antenore, consedisse perhibentur. Historiæ meminerunt Livius 1. 1. Virgil. Æn. 1. 242. MONK.

232. *παράφρων* Brunckius. Libri *παράφρον.*

233. *δὴ* om. Flor. duo. Hoc versu utitur Photius s. *νῦν δή.*

234. *πόθον*] *πόθεν* Flor. A. et Photius.

236. *πολλᾶς* Flor. A. Vulgo *πολλῆς*, quod revocandum.

237. *ὅστις* codd. et Lasc. *ὥς τις* Ald.

ἀνασειράζει] *ἀνασειράζω· ἀναχαλινῶ.* Suid. id est, *fræno retraho. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ταῖς σειραῖς παρακρουομένων ἵππων, καὶ τοῦ εὐθέος δρόμου παρεκβαλλομένων.* Schol. Hunc versum respexit Hesychius v. *ἀνασειράζει.* MONK.

238. *παρακόπτει φρένας*] *Delirare facit.* Non raro quidem *παρακόπτειν*, perinde ac *παραπαίειν*, significat *delirare:* sed nescio an alibi verbum activo sensu, ut hic, adhibeatur. Hinc tamen *παράκοποι φρενῶν insanientes*, Bacch. 33. et simpliciter *παράκοπος amens*, Bacch. 1000. Æsch. Prom. 601. MONK.

239. *δύσταvος—εἰργασάμαν*] *δύστηνος* et *εἰργασάμην* Flor. 15. *εἰργασάμην* etiam 2. 10. Par. A. Havn. MATTH.

240. γνώμας ἀγαθᾶς] γνώμης ἀγαθῆς Flor. tres et H.

241. ἄτᾳ] ἄτῃ Par. A. Flor. tres, Havn. MATTH.

242. τλήμων] Scribendum τλάμων.

243. κεφαλάν] κεφαλήν Flor. 15. et H.

245. δάκρυ] δάκρυα H. et Flor. A. 10. μοι om. Flor. A.

246. αἰσχύνην] Scribendum αἰσχύναν.

247. γνώμαν] γνώμην Par. A. Flor. 10. 15. H.

ὀδυνᾷ] λυπεῖ, καταπονεῖ interpretatur Hesychius, fortasse ex hoc loco. MONK.

253—259. Hos versus usibus suis accommodavit Cicero de Amicitia 13. 45. *Nam quibusdam, quos audio sapientes habitos in Græcia, placuisse opinor mirabilia quædam: sed nihil est quod illi non persequantur argutius: partim fugiendas esse nimias amicitias, ne necesse sit unum sollicitum esse pro pluribus: satis superque esse suarum cuique rerum; alienis nimis implicari molestum esse: commodissimum esse, quam laxissimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas, cum velis, vel remittas: caput enim esse ad beate vivendum, securitatem; qua frui non possit animus, si tanquam parturiat unus pro pluribus.* Suspicatur Valckenærius Ciceronem hæc, ut permulta alia, sumpsisse e Chrysippo, qui, cum Euripidis studiosissimus esset, potuerat nostros versus in Libro suo περὶ φιλίας adhibuisse. MONK.

254. θνατοὺς Plut. Mor. p. 95 E. Vulgo θνητοὺς, quod revocandum.

255. ψυχᾶς Flor. 15. Vulgo ψυχῆς, quod restituendum.

256. στέργηθρα] θέλγητρα Plutarchus. Eodem modo variatur in libris Æschyli Prom. 501. MONK.

259. ψυχὰν] Scribendum ψυχὴν ex Par. A. et H.

261. ἀτρεκεῖς ἐπιτ. *vera studia*, sunt quæ serio, omni animi contentione, in aliquid conferuntur, ideoque accurata, ἀκριβεῖς, ut interpretatur schol. et Hesych. MONK.

268. ὁρῶμεν] Scribendum ὁρῶ μὲν cum Monkio.

273. ἥκεις] ἥκει Flor. A. 10. Par. D. quod pro v. l. memorat etiam schol. *Eodem recidis:* i. e. non magis scio, quæ origo morbi sit, quam quis morbus. MATTH.

275. τριταίαν] Vid. ad Hec. 32.

γ' om. Par. A. Flor. A. 10.

283. πλάνον] πλάνην Par. A. H. In Flor. A. 10. φρενῶν πλάνον. Eustath. p. 335, 44. καὶ πλάνος φρενῶν, ἡ πλάνη.

284. εἰς] Scrib. ἐς ex Flor. 2.

πᾶν Flor. A. 10. Par. B.D. Havn. Vulgo πάντ'.

288. ἄγ'] ἀλλ' Ald. et margo Flor. 2.

πάροιθε] πάροιθεν Flor. 15. H.

294. συγκαθιστάναι Ald. συγκαθεστᾶναι Havn. At Lasc. Par. A.E. Flor. A. 2. 10. 15. συγκαθίσταντai, Par. B.D. συγκαθέσταντai. Musgrav. vidit similem esse constructionem Homericæ Il. T, 140. δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν. MATTH.

296. ἰατροῖς] ἰατρῷ Flor. 2.

298. εἴ] ἦν Ald. et Flor. 2. a correctore.

301. πόνους] λόγους Flor. A. 10.

302. τῷ Scaliger. Libri τῶν.

303. ἐτέγγεθ'] ἐθέλγεθ' Ald. rell. Sed ἐτέγγεθ' Flor. A. 10. Paris. omn. Havn. ἐθέλγεθ' Flor. 2. sed supra adscriptum γρ. ἐτέγγεθ'. Contra ἐθέλγεθ' pro v. l. memorant Par. A.B. ἐτέγγεθ' accommodatius, ubi sermo est de obstinata animi voluntate mollienda et expugnanda, quam θέλγεσθαι, quod de affectu mitigando usurpatur. MATTH.

306. δόμων] θρόνων Par. A.

312. αὖθις post τοῦδ' ponit Par. A.

αὖθις] *Posthac.* Hesychius, αὖθις: πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα. MONK. Recte, nisi αὖθις σιγᾶν pro μὴ αὖθις λέγειν dictum est.

316. φέρεις] φορεῖς Par. A.

318. Verte, *num e calamitate ab inimico aliquo tibi illata?* ἐπακτόν. ἔξωθεν ἐπηγμένον. Hesych. Exponit scholiasta, ἐπακτὴ πημονὴ, ἔξωθεν ἐπαγομένη γοητεία παρὰ τῶν ἐχθρῶν. MONK.

322. ἐξαίρειν hic est *excitare, impellere,* ut in Alcest. 356. Οὔτ' ἂν φρέν' ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν Αὐλόν. qua significatione sæpius dicitur ἐπαίρειν. MONK.

324. ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι] *Tua vero opera s. culpa propositum meum non assequar, conatu meo* te flectendi *excidam.* MATTH. Longe alia mens est poetæ. Quippe illud οὐ δῆθ' ἑκοῦσα non est ad remotius illud Phædræ ἔα μ' ἁμαρτεῖν referendum, ut sit οὐ δῆθ' ἑκοῦσά σ' ἐάσω ἁμαρτεῖν, sed ad id quod postremum posuit οὐ γὰρ ἐς σ' ἁμαρτάνω. Ad quod illa respondet οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γε, scilicet εἰς ἐμὲ ἁμαρτάνεις, ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι. Non quidem consilio in me peccas, sed si tu peribis, ego quoque occidero. Confer Alc. 389. ὄρθου πρόσωπον, μὴ λίπῃς παῖδας σέθεν.—οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ', ἀλλὰ χαίρετ', ὦ τέκνα. L. DINDORF.

325. ἐξηρτημένη H. et Flor. 15. Legebatur ἐξαρτωμένη, quod revocandum.

326. σῶν γε] τῶνδε Par. B.D. σῶν, omisso γε, Par. A.H.

329. ὀλεῖ nutrici tribuendum, et Phædræ orationem a verbis τὸ μέντοι πρᾶγμ' incipiendam censuit Valck. Firmari hoc poterat e scholiastæ verbis, ἢ οὕτως· ἐὰν μή μοι εἴπῃς, ἀποθανῇ. Sed recte monuit Monk. in hujusmodi dialogis non solere versum inter duas personas dividi. Musgr. conj. ὀλεῖς, quod comparat cum Hor. Epod. 14. *occides sæpe rogando.* Aptius exemplum excitare poterat e Soph. El. 831. ubi, quum Chorus verbis ὦ παῖ, τί δακρύεις et μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς significasset non nimis lugendum esse Electræ, hæc respondet, ἀπολεῖς, quod ipsa deinde disertius explicat verbis, εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει. Sic h. l. Phædra nutrici enixe oranti, ut sibi causam morbi aperiat, ὀλεῖς, inquit, quo indicat, gravissimum sibi esse quod illa facere se velit. Orest. 155. ὀλεῖς non est *perdes Orestem*, sed *gravissimum mihi feceris.* Ita cepisse videtur unus ex iis, qui scholia ad h. l. conscripserunt: εἶτα, φησὶν, ἀπολοῦμαι. τὸ δὲ ἀπολέσθαί με τιμήν μοι φέρει. Hæc enim ad lectionem ὀλεῖς, superiora, ἐὰν μή μοι εἴπῃς, ἀποθανῇ, ad ὀλεῖ spectare videntur. Sed ὀλεῖ etiam habet quo se tueatur. Hoc enim ubi Phædra dicit, continuare videtur, quod v. 326. dixerat: κάκ', ὦ τάλαινα, σοὶ τάδ', εἰ πεύσει, κακά· ὀλεῖ. Quid sibi velint illa in scholiis, τοῦ δὲ στερηθῆναί σου μεῖζον οὐκ ἔστι μοι κακόν. εἶτα, φησὶν, ἀπολοῦμαι, non intelligo. Ceterum Havn. πρᾶγμα τιμὴν ἐμοί. MATTH.

330. ἐμοῦ] ἐμοὶ Par. A. Flor. 10.

331. Lasc. Ald. ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχανώμεθα. Flor. 15. ἐκ τῶν γὰρ αἰσθλῶν (sic) αἰσχρὰ μηχ. Flor. 2. 10. et pro v. l. Par. B. ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχ. Utramque lectionem memorat schol. Ego lectionem codd. prætuli. Quæ antea dixerat Phædra τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει, nunc dicere non poterat αἰσχρὰ μηχανώμεθα, sed ἐσθλὰ, ἐκ τῶν αἰσχρῶν, *quum turpem amorem effugero.* MATTH.

333. δεξιάν τ' ἐμὴν codices. δεξιᾶς τ' ἐμῆς Lasc. Ald.

337. ὦ μῆτερ, οἷον τλῆμον H.

338. ὃν ἔσχε ταύρου] Ex his et sequentibus sumpta erant quæ Ovidii Phædra dixit, Epist. Heroid. 4. 53. *Forsitan hunc*

generis fato reddamus amorem; Et Venus e tota gente tributa petat.—Pasiphae mater, decepto subdita tauro, Enixa est utero crimen onusque suo. Perfidus Ægides, ducentia fila secutus, Curva meæ fugit tecta sororis ope. En ego nunc, ne forte parum Minoïa credar, In socias leges ultima gentis eo. MONK.

345. ἅμ' (sic legitur in editione mea Lipsiensi: divisim ἅ μ' typothetæ culpa in editione Oxoniensi) ἐχρῆν] Corrigendum ἀμὲ χρὲ, quod et sensus postulat et apud Aristophanem legitur hoc versu utentem in Equit. 16.

347. τί τοῦθ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾶν] Breviter loquitur pro τί τοῦτο, τὸ ἐρᾶν, ὃ λέγουσι ποιεῖν ἀνθρώπους; MATTH.

349. εἶμεν] ἦμεν H. Flor. 10. Eadem corruptela sublata Alc. 921. similiterque εἶτε in ἦτε corruptum in libris omnibus apud Soph. Ant. 215.

κεχρημένοι Par. A. Vulgo κεχρημέναι.

350. ἀνθρώπων] ἀνθρώπου H.

354. ἀνασχέτ'] ἀνασχετὰ Flor. 2. 10. 15. ἔτ' ἀνάσχετα H, quod metro accommodari posset ἔτ' ἀνσχέτ' scribendo (ut ἠνσχόμην pro ἠνεσχόμην dixit Sophocles), si quid unius codicis auctoritati tribuendum esset.

356. ἀπαλλαχθήσομαι] ἀπαλλαγήσομαι Chr. Pat. 369.

360. γίγνεται] γίνεται Par. A. τι γίνεται H.

362. Strophæ huic respondet antistrophus inde a v. 668. satis longo intervallo. Similiter in Rheso versibus 454—466. respondent v. 820—832.

Recte Ald. ἄϊες—ἀνήκουστα τᾶς uno versu comprehendit, qui ex duobus pæonibus et dochmio est compositus.

364. Ald. πρὶν σὰν φίλαν καταλῦσαι φρενῶν. Pro φίλαν Par. A.B.D. Flor. 15. Havn. Lasc. φιλίαν. καταλύσαι Par. B.D. κατανύσαι Par. A.E. Flor. 10. Lasc. κατανῦσαι Flor. 2. Tandem φρένα Flor. A. 10. Par. B. (sed supra scripto ῶν) D. MATTH. Recepi emendationem Elmsleii πρὶν σᾶν, φίλα, κατανύσαι (καθανύσαι Elmsleius) φρενῶν. De constructione verbi κατανύειν cum genitivo confer quæ ad Soph. El. 1451. diximus.

365. ἰώ μοι Par. A. Flor. A. 10. ἰώ μοί μοι Flor. 2. Lasc. Ald. οἴμοι οἴμοι Flor. 15. ὤμοι H. Alterum φεῦ om. Flor. 2. H. Lasc.

367. *τρέφειν* a tragicis dicuntur hominem quæ eum ubique et continuo comitantur. Hinc Soph. Œd. T. 374. *μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός*. MATTH.

368. *ἐξέφηνας*] *ἐξέφανας* H.

369. *παναμέριος* dictum videtur, ut apud Soph. Trach. 660. *ὅθεν μόλοι πανάμερος*, i. e. *ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ*, sicut apud Hom. *παννύχιος* non est *per totam noctem*, sed *noctu*. MATTH.

370. *τελευτάσεται* pars codicum. Alii *τελευτήσεται* cum Lasc. Ald.

371. *οἶ*] *ἧ* H.

τύχα] *τύχη* H. et Flor. 2.

377. Hæc ridet Aristoph. Ran. 962. *ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυῶ ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις.*

379. *τόδε* codices. *τάδε* Ald.

381. *οὐκ ἐκπονοῦμεν δ'*] *κοὐκ ἐκπονοῦμεν* Par. E. Flor. 2. Lasc. omisso δ', quod deest etiam in Flor. 15. Havn. MATTH.

387. *ἥστην*] *ἥτην* schol. Homeri Il. A, 104.

γράμματα] *πράγματα* Par. A.B. et pro var. lect. Flor. 15. *γράμματα* dixit Menander in loco simillimo apud Athen. 13. p. 571 E. *γράμματε* legit scholiasta Homeri.

388. *προγνοῦσ'* Par. A. et, si quid ex silentio colligendum, Flor. tres. Vulgo *φρονοῦσ'*.

393. *ἐνέγκαιμ'*] Scribendum *ἐνέγκοιμ'*.

398. *δὲ*] *τε* Par. A. Flor. A. 15.

400. *τοισίδ'* Brunckius. Legebatur *τοῖσιν*.

402. *βουλεύμασιν*] *βουλευμάτων* Flor. A. 10.

405. *δυσκλεᾶ*] Scil. *οὖσαν*, ut Soph. Œd. C. 806. *ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον*, sc. *ὄντα*. MATTH.

406. *τε*] *δὲ* Par. A.

418. *τέρεμνα*] *τέραμνα* Lasc.

419. *ἀποκτείνει*] *ἀποκτενεῖ* Flor. 15. H. Ald.

429. *προθεὶς*] *προσθεὶς* Ald. et Stobæi 90, 11. codex Paris.

παρθένῳ νέᾳ] *παρθένος νέα* Ald. Sed puella non potest cum tempore comparari; hoc enim aliis hominem indicat, illa se sibimet ipsi; hoc *προτίθησι κάτοπτρον*, illa *προτίθεται*, *sibi proponit*. Itaque comparatio ad *κάτοπτρον* tantum pertinet, non ad *χρόνον*. MATTH.

431. *ἁπανταχῇ*] *ἁπανταχοῦ* Ald.

432. *κομίζεται* Flor. 2. 15. Lasc. Ald. cum Chr. Pat. 547: quibus auctoribus qui vulgo additur Stobæus 5, 20, rectius

omittitur, quum excerptum illud a cod. Paris. absit. καρπίζεται Par. A.B.D. Flor. A. 10. H. quod restituendum. Quum aliquoties apud tragicos legatur καρποῦσθαι, non ferendum videbatur Valckenario καρπίζεται. Quod sponte intelligitur quam sit infirmum argumentum.

438. ἀπέσκηψαν Par. A. Flor. 10. 15. Vulgo ἐπέσκηψαν.

441. οὔ τἄρα] οὔτ' ἄρα codd. et Lasc. οὐκ ἄρα Ald.

λύει] Legebatur γ' οὐ δεῖ. Correxit Valckenarius ex scholiasta, qui in interpretatione sua posuit οὐ λυσιτελεῖ, οὐ χρὴ, οὐ συμφέρει.

443. φορητὸν Stobæus 63, 5. Legebatur φορητός. in quo consentit schol. Troad. 990.

445. ἂν] αὖ Flor. 2. 15. H. In ἂν consentit Stobæus 63, 5.

450. ἔκγονοι] ἔγγονοι Flor. 10. 15. Ald.

456. Aliter quidem Homerus Odyss. O, 249. Ἀλλ' ἤτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠὼς, κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη. MONK.

461. γε om. H.

στέρξεις] στέργεις Flor. 15. Lasc. Ald.

462. εὖ φρενῶν] εὖ φρονεῖν Flor. A. 10. εὐφρονεῖν H.

463. δοκεῖν] θ' addit Par. A.

467. χρῆν Par. A. Flor. A. 10. H. Vulgo χρή.

468. 469. Οὐδὲ στέγην γὰρ, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι, καλῶς ἀκριβώσειαν] Legere se solitum scribit Marklandus, Κανόνες ἀκριβώσειαν, Normæ, seu *Regulæ exquisite faciunt*, vel *facere solent:* seque minime dubitare *cum ex sensu tum ex scholiaste, sub voce* Καλῶς *delitescere vel* Κανόνες, *vel* Κανὼν *vel* Κανόσιν. Alter quidem scholiasta vulgatas nobis easdem voces invenit; ad has enim pertinent in scholiis ista: οὐδὲ στέγην γὰρ, ὑφ' ἧς οἱ δόμοι κατηρεφεῖς γίνονται, ἀκριβώσειαν, οἱ τέκτονες δηλονότι. Aliam lectionem hæc spectasse videntur. εἶτα πρὸς μὲν ξύλων συνθέσεις κατὰ κανόνας εὐσυνθέτους οὐκ ἐφίκετο τῆς ἀκριβείας ἡ τέχνη· σὺ δὲ &c. Certe mihi quoque placet una de Marklandi conjecturis, ut pro Καλῶς legatur Κανὼν, sequenti tum verbo ἀκριβώσειαν mutato in ἀκριβώσει' ἂν id est ἀκριβώσειε ἄν. Sed præterea vitiosum ἧς mutandum arbitror in ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι· sic itaque hæc legenda:

Οὐδὲ στέγην γὰρ ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι,
κανὼν ἀκριβώσει' ἄν.

Neque enim tecti ligna, quibus domus sunt opertæ, Regula

accurate coagmentaverit. Sic accepta apte mihi videntur ad proxima respondere. Lucretius 4. 516. *in fabrica, si prava 'st Regula prima, Normaque si fallax &c.——Omnia mendose fieri, atque obstipa necessum 'st, Prava, cubantia, prona, supina, atque absona tecta.* Pallas navis Argoæ κανόνεσσι δάε ζυγὰ μετρήσασθαι, Apollon. Rhod. 1. 724. ubi vid. schol. Æschines c. Ctesiph. p. 82. 25. ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, τὸν Κανόνα προσφέρομεν ᾧ διαγινώσκεται. Xenophon qui dicitur in Agesilao edit. Hutch. p. 78. καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις στάθμη καὶ κανὼν πρὸς τὸ ἀγαθὰ (leg. puto πρὸς τὸ ὀρθὰ) ἐργάζεσθαι. Ut Ciceroni junguntur *perpendicula, normæ*, et *regulæ*, Platonis in Philebo Socrates p. 56 B. ἡ τεκτονικὴ, inquit, κανόνι χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ στάθμῃ. de Pelope Sophoclis Hippodamia:

ἐξοπτᾷ δέ με
Ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥστε τέκτονος
Παρὰ στάθμην ἰσοῦντος ὀρθοῦται κανών·

sic corrigenda putem apud Athen. 12. p. 564 B. vulgata ὡς τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος.—— Quod apud Euripidem vulgatur ἧς κατηρεφεῖς δόμοι, neminem arbitror comparaturum cum Athen. 1. p. 12 A. ubi *quarumvis rerum bonarum refertæ mensæ*, τράπεζαι dicuntur eleganter Anacreonti κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν· vid. L. Kuster. in Aristoph. Ach. v. 874.— meum, ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι, satis, opinor, tueri poterunt Homeri σπέος——δάφνῃσι κατηρεφὲς, Od. 1. 183; Hesiodi δώματα—— Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέα, Theogon. v. 777; Theocriti Αἴγειροι πτελέαι τε, Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι, Eid. 7. 9.——Dicitur et συνηρεφής. In Alciphronis Epistola nondum edita: πέτρα τις ἦν συνηρεφὴς κατὰ τὴν κορυφὴν δάφναις καὶ πλατανίστοις. eadem epistola scripta præbet: σκευηρεφῆ τινα λόχμην. ubi scribi debuerat συνηρεφῆ. VALCK. Verissima est Valckenarii emendatio ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι, κανὼν ἀκριβώσει' ἄν. Genitivum frustra defendit Porsonus Archilochi exemplo apud Plut. Mor. p. 604 C. ἥδε δ' ὡς ὄνου ῥάχις | ἕστηκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής.

471. ἔχεις codd. et Lasc. ἔχοις Ald.

474. δ' codd. et Lasc. θ' Ald.

475. θέλειν] θέλεις Flor. A.

480. ἢ τἄρ' ἂν Brunckius, nisi quod ἢ τ' ἄρ' ἂν scripsit. ἢ γὰρ ἂν Par. A. Flor. A. 10. H. Vulgo ἤ τ' ἀρά γ'.

482. χρησιμώτερα] χρησιμώτερον H.

484. δυσχερέστερος] δυστυχέστερος Par. A. H. Flor. A. 10. 15.

488. δεῖ] χρὴ H. Flor. A. 10.

491. ὡς Par. A. H. Flor. tres, Lasc. εἰς Ald.

διιστέον] διοιστέον editionis Ald. vitium.

492. ἐξειπόντας] De sola nutrice accipiendum. *Quam celerrime explorandum mihi est,* utrum amori Phædræ respondeat Hippolytus necne, *aperte et sine ambagibus rem Hippolyto declaranti.* MATTH.

493. *Si enim in tanto vitæ discrimine non versareris, si vero sanæ mentis esses, ut tute rebus tuis consulere posses, nunquam* etc. BRUNCK.

496. προσῆγον] Scribendum προῆγον cum Scaligero. Eadem corruptela Androm. 27.

498. συγκλήσεις Par. A. Vulgo συγκλείσεις. συγκλείσης H.

501. ἐκσώσει γέ σε Par. A. H. Flor. A. 10. 15. Vulgo ἐκσώσειέ σε.

503. σε Porsonus. Legebatur γε. Phœn. 1665. ναὶ πρός σε τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρεόν.

505. τᾀσχρὰ] Libri alii τἀσχρὰ sine iota subscripto, alii τὰ 'σχρά.

508. εἰ δ' οὖν i. e. εἰ δὲ μὴ δοκεῖ σοι ἁμαρτάνειν. Soph. Antig. 720. φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ, φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων· εἰ δ' οὖν (i. e. εἰ δὲ μὴ ἔφυ ἐπιστήμης πλέως) —— καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν. MATTH.

513. Scholiasta, Δεῖ, φησὶν, αὐτῇ φαρμάξει σημεῖον ἐκ τοῦ Ἱππολύτου τι λαβεῖν, ἢ λόγον μνημόνευμα, ἢ κρασπέδου ἀπόσπασμα· καὶ τῷ μὲν λόγῳ αὐτοῦ τὸν λόγον τῆς Φαίδρας συνάψαντας ἐπᾴδειν, τὸ δὲ ἀπόσπασμα ἐσθῆτος πάλιν ἐπαοιδαῖς ἀποσπάσματι τῆς ἐσθῆτος Φαίδρας συνάπτειν. Citant editores quæ in re simili fecit Theocriti Pharmaceutria, Idyll. 2. 53. Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις, Ὦ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω. et Virgiliana comparant, Eclog. 8. 91. *Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit, Pignora cara sui.* Lucian. vol. 3. p. 288. 65. δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἤ τι τοιούτων. In iis quæ sequuntur Lucianus morem per nomina incantandi attigit. MONK.

518. Conf. Æsch. Prom. 488. Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε

βρώσιμον, Οὐ χριστὸν, οὔτε πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων Χρείᾳ κατεσκέλλοντο. Eurip. Suppl. 1119. *Μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον, Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι Παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θανεῖν.* De diversis *φαρμάκων* generibus v. Blomfield. in Glossario ad locum Æschyli. MONK.

525. ὃ] ὃς Par. A.E. Havn. Flor. A. 2. 10. Lasc. et Eustathius p. 432, 6. MATTH. Homerici ὃ pro ὃς positi unicum hoc est e tragicis exemplum.

ὀμμάτων] De amore per oculos in viscera penetrante multi multa notarunt hic non retractanda: præivit et in his Euripidi Æschylus Agam. v. 750. Suppl. 1017. Sophoclis versus et alia dat Athenæus 13. p. 564. causam tradit Plutarch. Moral. p. 281. A.B. VALCK.

527. *ψυχαῖς*] Par. B.D. Flor. 10. H. Libri reliqui *ψυχᾷ*, quod revocandum.

οἷς Par. B.D. *αἷς* H. Vulgo *οὓς*, quod revocandum.

530. *Πυρὸς βέλος* est *vis flammæ*; per *ἄστρων βέλος fulminis telum* vel *fulmen* intelligo, sæpe *βέλος*, et *βέλος κεραυνοῦ* Sophocli dictum, *πυρπάλαμον βέλος Διὸς* Pindaro Ol. 10, 96. VALCK.

531. *ὑπέρτερον—οἷον*] Vulgaris sermo postularet, *οὔτε γὰρ πυρὸς ο. ἄ. ὑπέρτερον βέλος ἐστὶ τοῦ τᾶς Ἀφροδίτας (βέλους), ὃ Ἔρως ἵησι*, sed quum dici posset et *ὑπέρτερον βέλος ἐστὶν ἐκείνου, ὅ*, et *τοιοῦτον βέλος ἐστὶν, οἷον*, poeta utrumque conjunxit. MATTH. Similiter Theocrit. 9, 35. ab L. Dindorfio comparatus, *οὔτε γὰρ ὕπνος οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι.*

533. *χερῶν*] *χειρῶν* pars codicum.

534. *ὁ Διὸς παῖς*] *Jovis filius* etsi in Græcorum libris superstitibus non nominatur Cupido, quis tamen præstare ausit, eum nec in deperditis Jove natum memoratum esse. Græcos certe auctores secuti sunt Virg. Cir. 134. Lactant. Instit. 1, 17. Apul. Met. 6; quæ loca citavit Musgrav. Valck. conjectura *ὀλίγος παῖς* a gravitate lyrici carminis nimium distat. MATTH.

535. *ἄλλως ἄλλως*] *ἄλως ἄλως* H.

Ἀλφεῷ] *Ἀλφειῷ* Par. A.H.

536. *ἐπὶ*] *ἐν* Flor. 2. et Lasc.

τεράμνοις] Scribendum *τερέμνοις* cum Monkio.

537. *αἶ* additum ab Hermanno de metr. p. 445.

ἀέξει codices et Lasc. *ἀέξει δὴ* Ald.

538. τὸν om. Par. A.

539. τᾶς] τῆς Par. A.

541. κληδοῦχον] κλειδοῦχον Par. A.H. Flor. 10. 15.

οὐ σεβίζομεν· *non colimus*, publico certe cultu non dignamur Amorem; cui primus fertur Charmus ætate Pisistrati altare statuisse in Academia. VALCK. Meminit Athenæus 13. p. 609 D. Ad hanc rem respexit idem 13. p. 561 D. quem exscribam: Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἀπέχονται συνουσίας τινὸς διαλαβεῖν προεστάναι τὸν Ἔρωτα, ὥστε, τῆς Ἀκαδημίας ἐκδήλως τῇ Ἀθηνᾷ καθιερωμένης, αὐτόθι τὸν Ἔρωτα ἱδρυσάμενοι συνθύουσιν αὐτῷ. MONK.

542. πάσας H. Vulgo πάσης.

544. θνατοῖς] θνητοῖς Par. A. Flor. 10. 15.

545. τὰν] Iolen dicit, de qua v. annotationem scholiastæ.

Οἰχαλίᾳ] Omittitur præpositio ἐν, ut in Soph. Trach. 171. Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη. Phœn. 617. Μυκήναις. Androm. 439. 705. Τροίᾳ, et alibi. Aptissime confert Elmsleius Helen. 381. Ὦ μάκαρ Ἀρκαδίᾳ ποτὲ παρθένε. MONK.

548. πῶλον ἄζυγα λέκτρων, explicat scholiasta per παρθένον, ἄπειρον γάμων. Πῶλος apud Græcos modo de *juvene*, modo de *puella* dicebatur; quod monuit Hesychius in voce. In Rhes. 261. ἐπὶ πῶλον, scil. Helenam. In Androm. 621. Peleus, ad Hermionam, Helenæ filiam, alludens, inquit, μήτε δώμασιν λαβεῖν Κακῆς γυναῖκος πῶλον. Eubulus Athenæi 13. p. 568 E. πώλους Κύπριδος. Anacreon Od. 60. 1. Πῶλε Θρῃκίη. MONK.

549. ζεύξασ' ἀπ' εἰρεσίᾳ (*navigatione, navi, domo abreptam*) Matthiæ. Legebatur ζεύξασ' ἀπειρεσίαν. ζεύξασ' ἄπο legit scholiasta, qui interpretatur ἀποζεύξασα καὶ ἀποχωρίσασα τῶν οἴκων.

εἰρεσίᾳ] Sic ὅταν—εἰρεσίᾳ πελάζῃ Σιμουντίοις ὀχετοῖς Iph. A. 754. MATTH.

550. Ald. τὰν ναΐδ' ὅπως τε βάκχαν. τάν omittunt Flor. A. (qui pro τὰν ναΐδ'. habet ἀΐδαν) 10. 15. Par. A.B.D. Havn. (qui ναΐδαν habet). Par. E. τὰν ἀϊδ'. Hinc Musgr. τιν' ἄϊδος ὥστε βάκχαν. Videtur tamen τάν servari posse. Βάκχαν Ἅιδου non interpretor *Furiam*; sed Βάκχαι vocantur, quæcunque gravi animi motu, ira, dolore, metu, percitæ sunt, ut sui non sint compotes, quarum furor si aliis exitium affert, ᾄδου βάκχαι appellantur, ut Hec. 1054. et Herc. fur. 1091. Hercules liberis occisis vocatur Ἅιδου Βάκχος. Alio sensu βάκχα νεκύων

Phœn. 1489. Cum βάκχαν jungo δρομάδα, ut Suppl. 1002, loco a Monkio allato, junguntur προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν οἴκων ἐκβακχευσαμένα. Iole autem exitii causa fuit Herculi et Deianiræ. Ceterum Flor. A. βάκχαι pro βάκχαν. MATTH. Recepi emendationem Musgravii: sed servare debebam τὰν, de quo recte judicat Matthiæ.

552. φονίοις] φοινίοις H.

δ'] Pro θ' legitur in editione Oxoniensi typothetæ culpa.

ὑμεναίοισιν Brunckius, conjectura incerta, quum de scriptura versus antistrophici non liqueat. ὑμεναίοις libri.

553. ἐξέδωκεν] ἔδωκεν Par. A. Flor. 10. H.

554. τλάμων Heathius. τλᾶμον libri.

557. συνείποιτ'] συνείπετ' Flor. A. 10.

ἁ Κύπρις οἷον Monkius. Libri οἷον ἁ Κύπρις.

562. φονίῳ] φοινίῳ H.

κατεκοίμασε Brunckius. κατεύνασε vel κατεύνασεν libri. Minus probabiliter κατέλυσεν Bothius, servato in versu strophico ὑμεναίοις.

563. δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ] Ald. δεινὸν γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ. δεινὰ Par. A. tres Florr. Havn. Sed Flor. A. δεινὸς γὰρ πάντα γε πιτνεῖ, et sic Flor. 10. Havn. nisi quod hi δεινά. Paris. A. δεινὰ γὰρ πάντα γε ἐπιπιτνεῖ, sed supra scr. ἐπιπνεῖ, non πιτνεῖ, ut erat in collatione, qua usus est Valck. δεινὰ γὰρ πάντα ἐπιπνεῖ Flor. 15. Aldinam lectionem habet Flor. 2. nisi quod hic δεινά. MATTH.

564. οἷα] Scribendum οἷα cum Monkio.

566. δόμοισι σοῖς] Scribendum δόμοισί σοι cum Elmsleio.

567. ἐκμάθω] ὡς μάθω Par. E. Flor. 2. ex glossemate.

568. τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε] In his respicit chorus ad Phædræ vocem ἐξειργάσμεθα. Confer Phœn. 1356. ΑΓ. Οἰχόμεσθ'· ΚΡ. οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου. Troad. 713. Τί δ' ἔστιν, ὥς μοι φροιμίων ἄρχει κακῶν; Hec. 183. Τί με δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά. MONK.

569. ἰώ μοι] Scribendum ἰώ μοί μοι, ut ἰώ μοί μοι, αἰαῖ legitur in Alc. 863.

αἰαῖ] αἶ quater est in Ald. ter in Par. A. bis in Flor. A. 10.

571—595. Hos dochmios in monometros dividit Ald. nisi quod 574. φήμα—ἐπίσσυτος et 593. κρυπτὰ—ὄλλυσαι uno versu comprehendit.

572. ἔνεπε] ἔννεπε Flor. tres hic et 580.

573. φῆμα] Scribendum φάμα cum Monkio.

576. πίτνει] πιτνεῖ libri.

578. κλῇθρα] κλεῖθρα Flor. 10. H. "Chorus non in scena constitutus erat, sed in orchestra. Pollux 4, 123. σκηνὴ μὲν ὑποκριτῶν ἴδιον, ἡ δὲ ὀρχήστρα τοῦ χοροῦ. Situs autem orchestræ multo depressior erat, quam scenæ. Id. ibid. 127. εἰσελθόντες δὲ κατὰ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τὴν σκηνὴν διὰ κλιμάκων ἀναβαίνουσι. Unde sequitur, etiam chori stationem ante scenam fuisse; alioqui a spectatoribus conspici non potuisset. Hinc intelligimus, cur Phædræ dicat chorus: σὺ παρὰ κλῇθρα, *tu ad portam es.*" MUSG.

585. ἀχὰν Elmsleius ad Heracl. 752. Scribebatur ἰαχάν.

σαφὲς] σαφῶς Flor. A. 10. Par. B.

ὅπα] Scil. ἔχει ἰαχά. *quanam ratione se habeat clamor*, i. e. *quæ verba sint clamantis.* MATTH. ὄπα Par. B.D. et Lasc. Alii ὅπα cum Ald.

589. τὴν κακῶν] τῶν κακῶν H.

592. μήσομαι] μνήσομαι Par. A. μητίσομαι Flor. 10.

593. κρύπτ' ἄρα Seidlerus de vers. dochm. p. 13. Legebatur κρυπτὰ γάρ.

594. αἰαῖ αἰαῖ] αἶ αἶ H. Flor. 10. ἒ ἒ Flor. 15.

597. φίλως, καλῶς δ' οὐ τήνδ' ἰωμένη νόσον] Sic Ald. Sed Lasc. Par. E. Flor. 2. φίλως μὲν, οὐ καλῶς δ' ἰ. ν. Sed μὲν a librario additum esse videtur, deesse illud non posse existimante, quod magis etiam apparet e lectione Flor. 15. Havn. φίλως μὲν, καλῶς δ' οὐ τήνδ' ἰωμένη νόσον. hinc peritior aliquis metri lectionem Lasc. effinxit. Commode Monk. citat Or. 100. ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δέ μοι λέγεις. MATTH.

599. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν] Idem senarii initium Suppl. 943. Ion. 311. Electr. 756. MATTH.

603. παῖ om. Par. A.

605. 607. πρός σε Matthiæ. Libri πρὸς σέ.

605. τῆς σῆς] τῆσδε H.

δεξιᾶς] τ' addunt Lasc. Ald. et pars codicum: omittunt Par. A. Flor. 10. 15. H.

606. προσοίσεις H. Vulgo προσοίσῃς. προσοίσῃ Par. B.D.

612. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος] Ob hanc sententiam, Hippolyti persona plane indignam, et ab ipso mox repudiatam, Euripides sæpius in Aristophanis comœdiis exagitatus est: vide Ran. 102. 1471. Thesmoph. 275. quin et impietatis

crimine, tanquam perjurii suasor, ab Hygiænonte quodam in jus vocatus, teste Aristotele Rhetor. 3, 15. *Ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς Ὑγιαίνοντα ἐν τῇ Ἀντιδόσει κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβὴς, ὅς γ' ἐποίησε, κελεύων ἐπιορκεῖν, Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. ἔφη γὰρ αὐτὸν ἀδικεῖν, τὰς ἐκ Διονυσιακοῦ κρίσεις εἰς τὰ δικαστήρια ἄγοντα· ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν δεδωκέναι λόγον, ἢ δώσειν, εἰ βούλεται κατηγορεῖν.* Sententiam tamen defendit et quodammodo laudat Cicero de Offic. 3, 29. *Quod ita juratum est, ut mens conciperet fieri oportere, id servandum est: quod aliter, id si non feceris, nullum est perjurium. — Non enim falsum jurare, pejerare est; sed quod ex animi tui sententia juraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, perjurium est. Scite enim Euripides, "Juravit lingua, mentem injuratam gero."* Ad hunc versum respexere Plato Theæteto p. 154 D. Symposio p. 199 A. Ovidius Heroid. 21, 135. *Quæ jurat mens est; nil conjuravimus illa: Illa fidem dictis addere sola potest.* Lucian. Vit. Auct. vol. 1. p. 549, 59. Athenæus 3. p. 122 B. Citant scholiasta Aristophanis ad utrumque Ranarum locum; Eustathius p. 443, 37. comparans Homericum *ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.* et p. 1175, 29. Suidas v. *ἀνώμοτος.* Sophoclis scholiasta ad Œd. C. 233. ubi *ὀμώμοκεν.* MONK.

614. *ἔστ' ἐμοὶ* Monkius. *ἔστι μοι* vulgo. *ἔσται μοι* Flor. 2. Par. E. Lasc.

615. *ἀνθρώπους*] *ἀνθρώποις* Flor. A. librario ad versum proximum aberrante.

618. Conferendus est Noster Med. 573. *χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος· χοὔτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.* et, qui Nostrum imitatus est, Miltonus, Parad. Amiss. 10. 888. *O! why did God, Creator wise, that peopled highest heaven With spirits masculine, create at last This novelty on earth, this fair defect Of nature, and not fill the world at once With men, as angels, without feminine; Or find some other way to generate Mankind?* MONK.

621. *χρυσὸν—χαλκοῦ* Par. A. (qui *χαλκοῦ*) Flor. A. 10. H. Vulgo *χαλκὸν—χρυσοῦ.*

626. *ἐκπίνομεν* Piersonus. Libri *ἐκτίνομεν,* nisi quod *ἐκτείνομεν* H. Similem usum verbi *προπίνειν* Rhes. 405. *Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπιες τὸ σὸν μέρος,* comparavit L. Dindorfius.

U 4

628. προσθεὶς] προθεὶς H. et Eustath. p. 742, 56.
κἀκθρέψας Par. B.D. Flor. 10. 15. Vulgo καὶ θρέψας.
630. κακόν] φυτόν Par. A.B.D. et schol.
631. Post γέγηθε, quod cum participio προστιθεὶς sit construendum, male vulgo comma poni monuit L. Dindorfius.
633. δύστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών] Hunc versum suspectum habuit Valckenarius, recte monens non desideratum iri, si abesset.
636. δ' om. Par. A.
638. τὸ μηδὲν subaud. οὖσα. *res nihili, nullius momenti*; de persona dictum est, ut in Cyclop. 353. Ζεῦ ξένι', ὅρα τάδ'· εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις, ἄλλως νομίζει, Ζεῦ, τὸ μηδὲν ὢν, θεός. Tro. 416. Οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα. ubi participium, ut hic, supprimitur. Consulendus est Elmsleius ad Heracl. 168. MONK.
641. χρή] χρῆν Flor. 2. 15. H. Ald. In Lasc. γυναῖκ' ἐχρῆν.
642. κακοῦργον Par. A. B. D. Flor. A. 10. H. Vulgo πανοῦργον.
644. μωρία, *impudicitia*, vel *libido*; qua significatione adhibetur etiam in Ion. 557. Sic quoque τὸ μῶρον infr. v. 970. Fragm. Dictyos apud Stobæum p. 149. ed. Grot. καί μ' ἔρως ἕλοι ποτὲ, Οὐκ εἰς τὸ μῶρον οὐδέ μ' εἰς Κύπριν τρέπων. Androm. 674. ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ Γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων. MONK.
645. χρῆν] χρὴ Par. A.
γυναῖκα Par. A. Vulgo γυναῖκας.
648. ἐκείνων codd. et Lasc. ἐκείνου Ald.
654. ἐς] Recte εἰς Ald.
657. ἄφρακτος] Scribendum ἄφαρκτος.
ἡρέθην] Piersonus Verisim. p. 63. Libri εὑρέθην. Piersoni emendationem confirmat scholiasta, qui ἐλήφθην interpretatur. αἱρεῖσθαι hoc sensu dictum Helen. 1621. ὦ γυναικείαις τέχναισιν αἱρεθεὶς ἐγὼ τάλας! *artibus mulierum circumventus*. Jungenda ὅρκοις ἡρέθην ἄφρακτος, ita ut adjectivum notionem verbi planius declaret, quod sæpe fit. MATTH.
658. ἔσχον] ἐπέσχον H.
μὴ οὐ Par. A.H. Aberat οὐ.
660. ἕξομεν] ἕξομαι Par. D.H.
669. Scribendum uno versu τάλανες—πότμοι. Totum hoc canticum Phædræ tribuit Par. A.

670. τίνας νῦν τέχνας Hermannus. Legebatur τίνα νῦν ἢ (ἢ om. Par. A. Flor. 2. H.) τέχναν.

λόγους Par. A.H. λόγους (ον) Par. B. Legebatur λόγον.

671. κάθαμμα, ut in editione Hervag. secunda correctum est, in Flor. A. legitur, si quid ex silentio colligendum, quod non credo. Libri reliqui καθ' ἅμμα. Vid. Hesych. et Suidam s. κάθαμμα.

λύειν Monkius. λύσιν H. et Lasc. Libri reliqui λύσειν.

λόγου] γρ. λόγων Lasc.

672. ἰὼ Heathius. Libri ὦ.

673. ἐξαλύξω] ἐξαλείξω Par. A.

675. βροτῶν] ἀνθρώπων Par. A. Flor. A. 10. H.

678. δυσεκπέρατον] δυσεκπέραντον Flor. A. 10. H. Ald.

βίου] βίου (ον) Par. A. βίον Par. E. Flor. 2. Lasc. βίον cohæret cum πάθος, ut intellexit scholiasta.

679. ἐγὼ om. Flor. 2. Lasc.

680. κατώρθωται τέχνη Par. A.H. Vulgo κατώρθωνται τέχναι.

682. φίλων post διαφθορεῦ Flor. A. 10.

διαφθορεῦ] διαφθορὰ Flor. 2. Lasc. Ald. Interpolatum fortasse ab librario quem διαφθορεύς genere feminino dictum offendisset.

683. Ζεύς σ' ὁ—ἐκτρίψειεν] Ζεὺς ὁ—ἐκτρίψειέ σ' Ald.

ἐμὸς] ἐμοὶ H. De collocatione articuli ὁ γεννήτωρ ἐμός dixi ad Soph. Aj. 573.

690. σὰς Par. A. Flor. tres, H. Vulgo τάς. Post hunc versum sequebatur olim ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφοράς, de quo recte Matthiæ "Inepte timet Phædra, ne Pittheo quoque rem indicet Hippolytus, et συμφοραί de conatu nutricis Hippol. ad adulterium pelliciendi valde improprie dictum est. Itaque recte hunc versum, etiam in Par. A. omissum, expunxit Brunck. In eo Πιτθεῖ om. Flor. 15. Pro συμφοράς Havn. ξυμφοράς."

692. τε] δὲ Par. A.H. om. Flor. A.

γαῖαν] αἶαν Flor. A. 10. male.

699. ζητοῦσά γ' εὗρον φάρμακ', οὐχ Ald.

εὗρον] Scribendum ηὗρον.

700. κάρτ' ἂν] κάρτα γ' Par. A. ἂν om. H.

702. γὰρ] καὶ Par. A. Flor. 10. H.

703. συγχωρεῖν λόγοις] *Verbis mihi concedere, quæ ego dixi vera esse.* MATTH.

705. τῶνδ'] τῶν Par. A.

712. καλύψαθ' Flor. 2. Par. E. Lasc. Ald. καλύπτειν Par. A. Flor. A. 10. H. καλύψειν Par. B.D. Flor. 15.

714. δείξειν] δεῖξαι Par. A. Flor. A.

715. ἐλέξας Flor. A. Vulgo ἐλέξαθ'.

προτρέπουσ'] προστρέπουσ' Par. B. προστρέπτουσ' Par. D. προστέπω σ' Par. E. Scholiasta, Ἀντὶ τοῦ ζητοῦσα καὶ ἐξερευνῶσα. μετατρέπουσα, φησὶ, καὶ πολλὰ δοκιμάζουσα, καὶ εἰς πολλὰ μεταφέρουσά μου τὴν γνώμην, ἐν μόνον ἴαμα τῆς συμφορᾶς εὗρον. Mire dictum προτρέπουσ', quod in προσκοποῦσ' mutandum videbatur Monkio.

716. δή τι] δῆτα Par. A. Flor. A. 10. H.

718. πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα, sc. δρῶσα, σκοποῦσα. Sic quod Thuc. 7, 47. habet οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ἐν τούτῳ ἐβουλεύοντο πρός τε τὴν γεγενημένην ξυμφορὰν καὶ πρὸς τὴν παροῦσαν ἀρρωστίαν, id 4, 15. dixerat βουλεύειν πρὸς τὸ χρῆμα ὁρῶντας. Vertendum igitur *pro iis, quæ nunc acciderunt, quantum per casum meum licet.* MATTH. Conf. ad Iph. A. 1343.

728. χἀτέρῳ] θατέρῳ Par. A. Flor. A.

732. ἠλιβάτοις] Scribendum ἀλιβάτοις cum Monkio. Forma Dorica servata in libris est Suppl. 80.

734. ἐν πταναῖς ἀγέλαισιν] ἐν ποταναῖς Ald. Par. A. Flor. 10. 15. Havn. πταναῖσιν Lasc. Idem Par. E. sed adscripto γρ. ποτωμέναις, Flor. 2. cum gl. γρ. ποταναῖς et ποτωμέναις. Hinc Musgr. ed. πταναῖς.—ἀγέλῃσιν Ald. ἀγέλῃσι Flor. 2. 15. ἀγέλαισι Lasc. Flor. 10. ἀγέλαισιν Par. A. Havn. MATTH. Veram totius versus scripturam esse θεὸς εἰνὶ ποταναῖς ἀγέλαις θείη dixi in annotat. ad Alcestin p. 27. ed. Oxon. 1834.

735. ἀρθείη— | τᾶς— | ἔνθα— Ald.

738. σταλάσσουσ' Barnesius. σταλάσσουσιν libri.

739. τριτάλαιναι Flor. 2. a correctore et Ald. τε τάλαιναι Par. E. Reliqui codices omnes et Lasc. τάλαιναι.

743. ἀοιδῶν Monkius. Scribebatur ἀοιδᾶν, quod non *cantatricum* significat, sed *cantilenarum.*

744. λίμνας] λίμνης Ald.

746. κύρων Heathius. κυρῶν Lasc. Ald. ναίων Par. A.B.

(hic cum var. lect. *κυρῶν*) D. Flor. A. 10. ex glossemate. De verbo *κύρειν* dixi ad Soph. Aj. 314.

749. *κοίταις*] *κοίτας* Flor. 2. Lasc.

750. *ἰν' ὀλβιόδωρος*] *ἵνα βιόδωρος* Par. A. Scribendum *ἰν' ἁ βιόδωρος* cum Valckenario.

752—754. Unus versus *ὦ—ἅλμας*, et in antistropho 764. *ἀνθ'—κατεκλάσθη*.

755. *ἐπόρευσας*] *πόρευσας* Flor. 2. Lasc.

759. *ἦ γὰρ—* | *ἦ* Κρ.— | *ἔπτατο—*Μου- | *νυχίου—* | *πλεκτὰς—* | *ἐπ'—* | *ἔβασαν* Ald. Primus horum versuum est *ἦ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων*, tum sequitur longa epitritorum series, præmissa syllaba longa, *ἦ Κρησίας—ἔβασαν*.

760. *ἔπτατο*] *ἔπτατ' ἐπὶ* Par. A.B.D. Flor. A. 10. H.

761. *Μουνυχίου* libri. *Μουνύχου* emendatio est Hermanni de metris p. 445. Portus quidem iste vocabatur *Μουνυχία* vel *ὁ ἐπὶ Μουνυχίᾳ λιμὴν*, ab heroe Munycho. Harpocratio, *Μουνυχία: τόπος παραθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς Ἀτθίδος, ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Μουνύχου τινὸς βασιλέως τοῦ Παντακλέους*. MONK.

ἀκταῖσιν] *δ' ἐπ' ἀκταῖσιν* Par. E. Flor. 2. 15. Lasc. *ἐπ' ἀκταῖς* Ald.

765. *δεινᾷ*] *δεινὰ* H. Lasc. Ald.

767. *ὑπέραντλος*] De vi hujus vocis egit Hemsterhusius ad Lucian. vol. 1. p. 108, 73. cujus notam adeant lectores: nobis satis erit monuisse, navem *ὑπέραντλον* dici cujus *ἄντλος*, h. e. *sentina*, tanta copia exundat, ut exhauriri, vel compesci non possit. Hinc ad Phædram calamitate oppressam, ac pene submersam, vox translata est. Ex locis ab Hemsterhusio citatis unum adscribam Dion. Cass. 52. p. 473 A. verba sunt Mæcenatis ad Augustum de Republica loquentis—*μήτε οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιΐδῃς. ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι· μήτε περὶ ἕρμα περιρραγῆναι ἐάσῃς*. MONK.

768. *τεράμνων*] Scribendum *τερέμνων* cum Monkio.

770—775. De descriptione versuum dixi ad stropham v. 759.

773. *δείρᾳ* Marklandus. Libri *δέρᾳ*.

774. *φήμαν* Flor. 2. 15. Lasc. *φάμαν* codices reliqui et Ald. quod revocandum.

776. ΑΓΓΕΛΟΣ] *ἐξάγγελος* Par. A. *τροφός* H. *θεράπαινα* Ald. Scholiasta, *Τινὲς βούλονται ταῦτα τὴν τροφὸν ἔσωθεν*

λέγειν. ἔνιοι δὲ ἐξάγγελόν φασι. ἐξάγγελος δὲ ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χορῷ ἀγγέλλων.

δόμων] δρόμῳ aliquot codd.

778. Nutrici tribuit Par. A.

785. βίον] βίῳ Flor. 2. Lasc. Proverb. Append. Vat. 6, 8. Utramque lectionem agnoscit Par. E. MATTH.

786. Nutrici tribuit H.

ἐκτείναντες Flor. 10. H. Chr. Pat. 1484. οἰκτείροντες Par. D.

792. θεωροὶ dicebantur, qui de rebus vel publicis, vel privatis consulturi, ad deorum oracula profecti erant. Hujus vocis usum doctissime illustravit Valckenærius in Animadv. ad Ammonium p. 92. Consulas etiam Dukerum ad Thucyd. 5. 16. Theseus autem, qui in hac fabula Delphis reversus fingitur, videtur in priore Hippolyti editione, non a Delphis sed ab inferis isto die rediisse. Hæc Valckenærii conjectura admodum verisimilis est, ob locum Latini tragici, qui priorem nostri fabulam passim imitatus est; Senec. Hipp. 850. *Quis fremitus aures flebilis pepulit meas? Expromat aliquis: luctus, lacrymæ, et dolor, In limine ipso mœsta lamentatio, Auspicia digna prorsus inferno hospite.* et ob versus, quos ex ista fabula conservavit Stobæus 118. p. 601, 26. Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ' ἁγνὸν σέβας, Ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς τε πράσσουσιν καλῶς, Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὧν πέφυκ' ἐγώ. ubi male Valck. post Grotium τοῖς γε πράσσ. Hæc scilicet videntur verba fuisse Thesei ab inferorum tenebris in scenam prodeuntis. MONK.

804. δόμοις Flor. A. 10. Vulgo δόμους.

807. Discimus etiam ex Soph. Œd. T. 82. morem fuisse eos, quibus læta fuerant responsa, Delphis laurea coronatos domum redire: ibi sacerdos de Creonte adveniente ait, Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα Πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης. Sophoclis scholiasta testem hujus moris citat Aristophanem, apud quem (Plut. 21.) servus, Delphis reversus, hero suo dicit, Οὐ γάρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε. Respondet herus, Μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν λυπῇς τί με, Ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς. Citat Valckenærius Livium 23. c. 11. ubi Q. Fabius Pictor *dixit, se oraculo egressum extemplo his omnibus Divis rem divinam fecisse: jussumque ab antistite, sicut coronatus laurea corona et oraculum adisset, et rem divinam fecisset; ita coronatum navim adscendere, nec ante deponere eam, quam Romam pervenisset: se quæcunque imperata sint, cum summa*

religione ac diligentia executum, coronam Romæ in ara Apollinis deposuisse. MONK.

808. κλῆθρα] κλεῖθρα Par. A. Flor. 15. H.

809. Lasc. Ald. ἐκλύσαθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω (ἴδῳ Ald.) δυσδαίμονα Γυν. eædem hunc versum repetunt post v. 824. ita scriptum: ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω (ἴδῳ Ald.) πικρὰν θεάν. Ex altero loco versum ejiciendum esse docuit Valck. Itaque quas lectiones illo loco habet, ad nostrum referendæ sunt. Ex eo ἐκλύεθ' pro ἐκλύσαθ' recepit Valck. Infra pro ἐκλύεθ' Flor. 15. ἐκλύεσθ'.—Ad ἁρμούς in Par. B. adscriptum: γρ. ὁρμούς.—ὡς ἴδω δυσδαίμονα nullo modo tolerari posse recte dicit Valck. Itaque e Flor. A. quocum conspirant Flor. 10. et Havn. recepit τὸν δαίμονα. Par. A. τὸν δυσδαίμονα (non τὸν δυσδαίμ. νεκρὸν, ut dicit Valck.) *Ut videam tristem uxoris meæ sortem* explicat Valck. fassus tamen, nusquam in talibus locis se legisse τὸν δαίμονα. Et quis unquam pro *ut uxoris cadaver videam* dixit *ut sortem* (*tristem*) *uxoris videam?* Rectius Brunck. lectionem versus post 824. inserti amplexus est, ὡς ἴδω πικρὰν θεάν. Suspicor enim, quum sic scriptum versum invenisset librarius, eum explicandi causa addidisse τὸν δυσδαίμονα νεκρόν, hoc deinde in textum illatum, et, ut metro aptaretur, expuncto νεκρόν, ab aliis τόν deletum esse, ab aliis syllabam δυς. MATTH.

814. ὦ om. Par. A. Flor. 10. 15. H.

βιαίως] Legendum βιαίῳ cum Elmsleio ad Heracl. 926.

815. χερὸς om. Par. A.

816. τίς ἄρα σὰν, τάλαιν' Par. A.H. Legebatur τίς ἄρα σὰν τάλαιναν.

ζόαν] Libri ζωάν. Correxit Monkius, qui ζοάν scripsit.

817. ὤμοι] ἰώ μοι Flor. 15.

πόνων Par. A.H. Vulgo παθέων.

ὧν] ὦ Par. A. Omittit H. Quod post ἔπαθον addunt libri ὦ delevit Brunckius. Nunc mihi præferenda videtur codicis Havniensis lectio ὤμοι ἐγὼ πόνων· ἔπαθον ὦ (vel ὢ) τάλας τὰ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν.

τάλας Par. E. Flor. 2. (sed in hoc transverso calamo deletum) 15. Lasc. τάλαινα Ald. πόλις Par. A. Flor. A. 10. H.

818. μάκιστ' Par. A.B. Flor. A. 2. 10. 15. μήκιστ' H. Vulgo κάκιστ'. Eadem corruptela Helen. 1512.

τύχα] τύχη H.

819. ἐπεστάθης] Cum Soph. Œd. T. 777. πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη comparavit Elmsleius.

821. κατακονὰ—βίου] κατακονῇ μὲν οὖν ἀβ. βίος Lasc. Ald. Flor. A. 2. Parr. omn. Havn. Etymol. M. p. 50, 26. κατὰ κοινά Flor. 15. κατακονά memorat schol. Hesych. κατακονά: διαφθορά. E Flor. 10. ad ed. Musgr. nihil enotatum est, ut ille habere videatur κατακονά.—βίου pro βίος est in Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. schol. Etym. M. MATTH.

ἀβίοτος Seidlerus. Scribebatur ἀβίωτος.

822. ὦ Seidlerus. ὦ τάλας Lasc. ὁ Ald. et, ut videtur, codices.

823. ἐκνεῦσαι] ἐκπνεῦσαι Flor. A. Lasc.

824. μηδ'] μήτ' Flor. A. 10. H. Post συμφορᾶς sequebatur ἐκλύεθ' ἁρμοὺς ὡς ἴδω πικρὰν θέαν: quem versum omittunt Par. A. Flor. A. 10. De eo dictum ad v. 809.

826. γύναι Par. A. Flor. A. 10. H. Vulgo τλῆμον.

829. κραιπνὸν Par. A.B.D. Flor. A. 10. H. Lasc. scholiasta et Chr. Pat. 232. πικρὸν Flor. 2. 15. Ald.

μοι] που H.

830. τάδε πάθη] πάθη τάδε Ald.

832. τύχαν δαιμόνων om. H.

834. τάδ'—κακά] τόδ'—κακόν H.

835. δ' accessit ex Par. A. Flor. A. 10.

837. ὁ] ὦ Flor. 15. Omittit Flor. 1.

τλάμων Par. A. τλᾶμον Flor. 10. τλῆμον Flor. 15.

840. δὴ om. Ald. et aliquot codd. κλύω modi est subjunctivi, *a quo audiam?*

841. Ald. τύχα | γύναι σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν. σὰν ἐπέβαν Flor. A. σὰν ἐπέβα Par. A. Flor. 10. τάλαινα Flor. A. 10. 15. Par. A. Vocem τάλαιναν, quippe e v. 816. ab imperito librario huc traductam, delevit Brunck. et sic edidit: τύχα σὰν ἐπέβα, γύναι, καρδίαν. in quibus ἐπέβα metro repugnat. MATTH. Recte Brunckius, nisi quod ἔβα servare debebat.

844. ἰώ μοι Flor. 15. H. ἰώ μοι μοι Ald. Scribendum ὤμοι μοι ex Par. A. et Flor. 10.

846. ἀπωλόμην] ἀπωλόμαν Ald.

848—852. ἔλιπες — | ἀρίστα — | φέγγος — | καὶ — | ἰὼ τάλας—δόμος Ald.

848. ἔλιπες semel ex litura Flor. 2. Lasc.

849. γυναικῶν versui præcedenti recte addit Ald. Reliqua

autem verba ἄριστα θ' ὁπόσας ἐφορᾷ ut probabilem metri formam nanciscantur, ὁπόσας in ὅσας mutandum videtur.

851. ἀστερωπὸς] Scribendum ἀστρωπός. Quam formam libri servarunt in Herc. f. 406.

852. τάλας] ἰὼ τάλας ὢ τάλας Ald. ὢ τάλας, ὢ τάλας bis Par. A. Flor. 10. quod etiam e Flor. A. enotatum in apogr. Hamb. ὢ τάλας ἰὼ τάλας Flor. 2. Lasc. MATTH. Scribendum ἰὼ τάλας ὅσον κακὸν ἔχει δόμος. Qui versus ex tripodia iambica et dochmio est compositus, ut v. 866.

853. Unus versus δάκρυσι—τύχᾳ.

855. πάλαι] Flor. A. Par. A. τάδε. Havn. πάλιν. In Flor. 2. deest πάλαι e litura, etiam in Lasc. MATTH.

857. Delendum interrogandi signum post ἠρτημένη positum. Post θέλει negligentius additum τι σημῆναι νέον, duabus interrogationibus (τί δή ποθ' ἥδε δέλτος—θέλει; μῶν τι σημῆναι νέον;) in unam confusis.

σημῆναι Par. A. Flor. 10. 15. Vulgo σημᾶναι.

860. τὰ] τοῦ H.

862. σφενδόνη dicebatur *pala annuli*, i. e. circulus ille aureus in quo σφραγὶς sive annuli gemma includitur. Hinc ipsam gemmam significat, et τύποι σφενδόνης idem ac σφραγῖδος σημεῖα. Conferas Platonem Republ. 2. p. 359 E. καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων, τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. τούτου δὲ γενομένου, ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις. quæ interpretatus est Cicero de Offic. 3. 9. *ibi, cum palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat.* Hoc monuit H. Stephanus in Thes. Gr. Ling. et post eum Valckenærius. Hesych. σφενδόνη· τοῦ δακτυλίου τὸ περιφερές· ἢ σφραγίς. Similia habent Etym. M. et Photius. Videtur quidem iste circulus dictus fuisse σφενδόνη, quia gemmam suam, ut funda lapidem, amplexus est. MONK.

866. ἐκδοχαῖς] ἐν διαδοχαῖς H.

867. ἐπεισφέρει— | ἀβίωτος— | εἴη—λέγω Ald.

ἐπιφέρει Par. A. Flor. A. 10. Vulgo ἐπεισφέρει.

κακόν H, Flor. tres et unus alterque codex Musgravii. κακῶν Lasc. Ald.

ἀβίοτος Seidlerus. Scribebatur ἀβίωτος. In H. ἀβίωτον—τύχαν.

871. σφήλης] σφάλης Par. A.

δόμους] δόμον H.

872. δὲ] γὰρ Ald.

πρὸς γάρ τινος] *A quodam*, vel *a quadam parte*, quam nominare consulto refugimus. MONK.

873. κακοῦ] Scribendum κακόν ex Par. A. Flor. A. 10. 15. H.

877. πᾶ Par. A. Flor. 10. Vulgo ποῦ.

879. οἷον οἷον εἶδον ἐν γραφαῖς (γραφαῖσι Flor. 2. Lasc.) μέλος] Hic versus sic metiendus videtur ut ex penthemimere trochaico et tripodia iambica compositus habeatur.

880. τλάμων Flor. A. τλήμων Ald. τλᾶμον Flor. 10. τλῆμον Flor. 2. 15. Lasc.

883. Ald. καθέξω δυσεκπέρατον, ὀλοὸν ὀλοὸν | κακόν. ὦ πόλις, πόλις, Ἱππ. Ex his ὀλοόν semel tantum habent Flor. A. 2. 10. Par. A. Havn. Lasc. πόλις semel Flor. A. 10. Par. A. MATTH. Hic versus sic emendandus videtur καθέξω δυσεκπέρατον ὀλοὸν κακὸν, ἰὼ τάλας. Similiter τάλας in πόλις corruptum 817. δυσεκπέραντον H. Flor. A. 10.

892. αὖθις] *Posthac.*

894. πεπλήξεται] πληγήσεται Flor. 10.

897. χώρας] γῆς H.

898. Idem versus infra 1049. ubi ἀντλήσεις.

903. ἐφ' ᾧτινι νῦν στένεις Ald. rell. νῦν om. Flor. A. 2. 10. Par. A.D.E. Lasc. In Flor. 15. ἐφ' ᾧ τί νῦν στ. sic. in quibus νι est a m. sec. ἐφ' ᾧ ινν στ. Havn. MATTH. ἐφ' ᾧ τὰ νῦν στένεις Chr. Pat. 843.

907. ᾗ Par. A. Flor. 10. H. Vulgo εἰς, consentiente Prisciano p. 1168. ed. Putsch.

909. τῷ τ. δ.] τῷ δ. τ. Flor. A. 10.

911. δ' om. H. Totum versum omisit Chr. Pat., qui duobus præcedentibus et duobus sequentibus utitur.

916. ἁμαρτάνοντες—μάτην] Ut adjectiva sæpe nominibus ac verbis adduntur ea, quæ non novi quid significent, sed dicta planius explicent, sic adverbia cum alia, tum μάτην usurpantur. Æsch. Choeph. 843. λόγοι θνήσκοντες μάτην i. e. θνήσκοντες καὶ μάταιοι. ib. 887. Κωφοῖς ἀΰτῶ, καὶ καθεύδουσιν μάτην; *ita obdormiverunt, ut nullus eorum usus sit?* Eur. Hel. 1220. ὦ Πρίαμε καὶ γῆ Τρῳὰς, ὡς ἔρρεις μάτην! Med. 1251. μάτην μόχθος ἔρρει παίδων. Infra 1060. μάτην συγχέαι ὅρκους non est jusjurandum frustra violare i. e. ita, ut illud violare nullam vim

habeat, sed ita violare, ut frustra illud susceptum et irritum sit. MATTH.

919. *οὐδ' ἐθηράσασθε πω* Ald. *οὐδὲ θηράσασθέ πω* Flor. 10. *οὐδὲ δὴ θηρᾶσθέ πω* Par. E. Flor. 2. Lasc. *οὐδὲ θηρᾶσθαι δέ πω.* MATTH.

920. *οἷσιν*] *αἷσιν* Par. A.

927. *ὅς τε*] *ὅστις* Flor. 2. 10. *ὅτις* Flor. A.

928. *τε* Par. A. Flor. A. 2. 10 Lasc. *δὲ* Ald.

929. *τὴν δ' ὅπως ἐτύγχανεν*] *Temerariam*, ideoque *injustam.* Plato Phileb. p. 28 D. *Πότερον τὰ ξύμπαντα καὶ τόδε τὸ καλούμενον ὅλον ἐπιτροπεύειν φῶμεν τὴν τοῦ ἀλόγου καὶ εἰκῇ δύναμιν καὶ τὰ ὅπῃ ἔτυχεν, ἢ τἀναντία —— νοῦν καὶ φρόνησίν τινα θαυμαστὴν συμπράττουσαν διακυβερνᾷν*; quem locum imitatur Plutarch. de sera num. vind. p. 550 D. *ὅπως — ἡ ψυχὴ —— φεύγῃ τὸ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν.* MATTH.

932. *ἢ*] *εἰ* Flor. 2. 10. H. Lasc. Ald. Correctum ex Par. A. Flor. 15. et scholiasta.

933. *δ'* om. Flor. A. 10.

936. *ποῖ*] *πῇ* H.

938. *βίοτον* codices et Lasc. *βίοτος* Ald. *Si enim eadem ratione progredietur et crescet audacia, qua vita hominis progreditur*, seu *si cum ætate crescet audacia.* MATTH.

939. *τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολήν*] Hujus constructionis exemplum dabit Noster in Fragm. Autolyci apud Athen. 10. p. 413 D. *πῶς γάρ, ὅστις ἔστ' ἀνὴρ Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος, Κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός*; Citat Valck. Anaxilam Athenæi 13. p. 558 A. ubi de meretricibus dicitur, *Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ χίμαιρα πυρπνόος, Ἢ Χάρυβδις, ἢ τρίκρανος Σκύλλα ποντία κύων, Σφὶγξ, ὕδρα, λέαιν', ἔχιδνα, πτηνά θ' ἁρπυιῶν γένη, Εἰς ὑπερβολὴν ἀφῖκται τοῦ καταπτύστου γένους.* Cum sententia nostri loci quivis comparabit Horat. Carm. 3, 6, 46. *Ætas parentum, pejor avis, tulit Nos nequiores, mox daturos Progeniem vitiosiorem.* MONK.

949. *σύνει*] *ξύνει* H.

953. *σίτοις*] *σῖτα* opponuntur *τῇ ἀψύχῳ βορᾷ*, et fruges ac fructus, herbas, radices etc. significant, quibus terra natis homines vescuntur. MATTH. Vertas autem, *et victu illo tuo ex cibis inanimatis constante hominibus fraudem facito.* Herodot. 1, 155. a Blomfieldo comparatus, *πρόειπε δὲ αὐτοῖσι κιθαρίζειν τε καὶ ψάλλειν καὶ καπηλεύειν παιδεύειν τοὺς παῖδας, καὶ*

ταχέως σφέας, ὦ βασιλεῦ, γυναῖκας ἀντ' ἀνδρῶν ὄψεαι γεγονότας. MONK.

Ὀρφέα] De victu Orphico Plat. Leg. 6. p. 782 C.—— *ἀκούομεν ἐν ἄλλοις, ὅτε οὐδὲ βοὸς ἐτολμῶμεν γεύεσθαι, θύματά τε οὐκ ἦν τοῖς θεοῖσι ζῶα, πέλανα δὲ καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι καὶ τοιαῦτα ἄττα ἄλλα ἁγνὰ θύματα. σαρκῶν δ' ἀπείχοντο, ὡς οὐχ ὅσιον ὂν ἐσθίειν, οὐδὲ τοὺς τῶν θεῶν βωμοὺς αἵματι μιαίνειν, ἀλλὰ Ὀρφικοὶ τινὲς λεγόμενοι βίοι ἐγίγνοντο ἡμῶν τοῖς τότε, ἀψύχων μὲν ἐχόμενοι πάντων, ἐμψύχων δὲ τοὐναντίον πάντων ἀπεχόμενοι.* Hoc victu vitæ quamdam sanctitatem profitebantur. Ad Ὀρφεοτελεστάς respici putabat Blomfield. *Quart. Rev.* p. 224. de quibus vid. Valck. diatr. de Aristobulo p. 84 sq. ubi etiam de nugacibus libellis agit, *πολλῶν γραμμάτων καπνῷ*, "quibus abutebantur veteratores, superstitiosis non in hac tantum vita quævis commoda, quibus, ut fit, ipsi tamen carebant, polliciti, si se præberent certis ritibus secundum istos libros initiandos." Cf. Alc. 983. Cycl. 639. quæ loca citavit Blomf. MATTH.

956. *θηρεύουσι*] De verbo *θηρεύειν* conf. Schæfer. ad Dionys. Hal. de comp. verb. p. 84. MATTH.

958. *ἐκσώσειν*] *ἐκσῶσαι* Flor. A. *ἐκσώζειν* Par. A.

961. *τῆσδε*] Id est *τῶν τῆσδε*.

γένοιντ'] *γένοιτ'* Flor. 10. H.

962. *σε*] *γε* Ald.

963. *γνησίοισι*] *γνησίοις* Flor. 15. *γνησίοις σοῦ* Ald.

965. *εἰ*] *ἢ* Par. A. Flor. A.

971. *νῦν οὖν τί*] *τί οὖν; τί* Ald.

973. *ἔξερρε*] *ἔξαιρε* H. Composito *ἀπέρρειν* utitur Herc. f. 259.

τάχος φυγὰς] *φυγὰς τάχος* Flor. A. 10.

975. *ὅρους*] *ὅρον* H.

976. *ἡσσηθήσομαι*] *ἡττηθήσομαι* Par. A.

977. *Σίνις*] Loca veterum hanc historiam spectantia, congessit Meursius in Theseo c. 5. quorum præcipua indicabo. Apollodorus 3. 16. p. 561. *Δεύτερον δὲ (Θησεὺς) κτείνει Σίνιν τὸν Πολυπήμονος καὶ Συλέας τῆς Κορίνθου· οὗτος Πιτυοκάμπτης ἐκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι· οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν, καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναρριπτούμενοι πανωλέθρως ἀπώλλυντο. Τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεὺς Σίνιν ἀπέκτεινε.* Paullo aliter sævitiam ejus describit Diod. Sic. 4. 59. *Θησεὺς—πρῶτον*

μὲν οὖν ἀνεῖλε τὸν ὀνομαζόμενον Κορυνήτην, χρώμενον τῇ προσαγορευομένῃ κορύνῃ, καὶ τοὺς παριόντας ἀποκτείνοντα. δεύτερον δὲ τὸν ἐν Ἰσθμῷ κατοικοῦντα Σίνιν· οὗτος γὰρ δύο πίτυς κάμπτων, καὶ πρὸς ἑκατέραν τὸν ἕνα βραχίονα προσδεσμεύων, ἄφνω τὰς πίτυς ἠφίει· διόπερ τῶν σωμάτων διὰ τὴν βίαν ἀποσπωμένων, συνέβαινε τοὺς ἀτυχοῦντας μετὰ μεγάλης τιμωρίας τελευτᾶν. Ovid. Met. 7. 440. *Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus, Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus.* Ejusdem meminit Ovidius Ep. Her. 2. 70. Ib. 409. Pausanias Corinth. 1. 37. de hac historia agens, refert ad suam usque ætatem permansisse istam pinum. Ceterum Euripidis scholiasta fabulam illam notissimam, quæ vulgo de Procruste narratur, ad Sinin retulit. Pindari etiam scholiasta in Argument. ad Isthm. Sinin et Procrusten confundere videtur. σίνις autem appellatio fuit cuivis latroni indita: Isthmius igitur κατ' ἐξοχὴν vocatur Σίνις. MONK.

978. κτανεῖν] γ' addit Par. A.

979. αἱ θαλάσσης σύννομοι] Hoc dictum ut Hel. 1507. σύννομοι νεφέων δρόμον. et κακῶν ξύνοικος Soph. Œd. C. 1134. MATTH. ἐν θαλάσσῃ σύννομοι Flor. A. 10.

Σκειρωνίδες] σκιρρωνίδες Flor. 2. Lasc. "De Scironiis scopulis egerunt Burmannus ad Ovid. Met. 4. 524. Hemsterhusius ad Lucian. vol. 1. p. 307. Scironis autem fabulam tractavit Meursius Thes. c. 6. citans Diod. Sic. 4. 59. Ovid. Met. 7. 443. Hygin. Fab. 38. Strabon. 9. sub init. Pausan. Attic. c. 44. Plutarch. in Thes. p. 4 E. hujus verba sunt, Σκίρωνα δὲ πρὸ τῆς Μεγαρικῆς ἀνεῖλε ῥίψας κατὰ τῶν πετρῶν, ὡς μὲν ὁ πολὺς λόγος, ληστεύοντα τοὺς παριόντας· ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, ὕβρει καὶ τρυφῇ προτείνοντα τὼ πόδε τοῖς ξένοις, καὶ κελεύοντα νίπτειν· εἶτα λακτίζοντα καὶ ἀπωθοῦντα τοὺς νίπτοντας εἰς τὴν θάλασσαν." MONK.

983. ξύστασις φρενῶν] Huic locutioni simillimam habet Euripides in Alcest. 813. Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν. Significat ἡ ξύστασις vel τὸ ξυνεστηκὸς φρενῶν *animi contractionem*, quæ ob dolorem et tristitiam fieri dicebatur. Conf. Cicer. Tusc. 4. 31. *Eodem enim vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio.* MONK.

984. καλοὺς Par. A.B. Flor. A. 10. Vulgo πολλούς.

986. ἄκομψος] Non interpretor cum H. Stephano *illepidus, inelegans:* sed *non loquax, callidi et arguti sermonis haud*

peritus; hic et in Fragm. Eur. Licymnii 1. κομψὸς enim apud Nostrum de facundia dicitur, et significat *loquax*, *argutus*, *callidus*. Suppl. 441. Κομψός γ' ὁ κῆρυξ. Cycl. 315. Κομψὸς γενήσει καὶ λαλίστατος, Κύκλωψ. Troad. 652. κομψὰ θηλειῶν ἔπη. MONK.

λόγον] λόγους Par. A. Sed λόγον Plut. Mor. p. 6 B.

987. ἐς] Recte εἰς Ald.

990. συμφορᾶς] Scribendum ξυμφορᾶς ex Par. A.

991. δ'] γ' Par. A. Flor. A.

992. ὑπῆλθες] *Subdole aggressus es*. Quod non aptum videtur huic loco. Corrigendum ἐπῆλθε. Eadem corruptela sublata apud Aristoph. Equit. 459. auctore codice Ravennate.

πρῶτον Par. A. Flor. A. 10. 15. Chr Pat. 519. πρότερον Flor. 2. Lasc. Ald.

993. κοὐκ] οὐκ Marklandus. Sic etiam scholiastes legisse videtur. Sed possis etiam sic accipere: *putans te perditurum esse me, et me nihil contra dicturum*. Hoc est ὡς διαφθερῶν με, καὶ ὡς ἐμὲ οὐκ ἀντιλέξοντα. Similiter Thuc. 4, 5. ὡς—ἢ οὐχ ὑπομενοῦντας σφᾶς, ἢ ῥᾳδίως ληψόμενοι βίᾳ. MATTH.

997. μὴ 'δικεῖν] μὴ ἀδικεῖν codices præter Flor. 2. Scribendum μἀδικεῖν.

πειρωμένοις] πειρώμενος Par. A.

998. ἐπαγγέλλειν] Codd. et edd. ἀπαγγέλλειν, *nunciare;* quod Æmil. Port. cum ἐπίσταμαι conjungit, Monk. eo sensu accipit, quo nutrix in hac fabula dici potuisset ἀπαγγέλλειν Phædræ κακά. Sed potest aliquis mala facinora non foras efferre, et tamen improbus esse. Sensus poscit verbum, quod indicet sive *petere* sive *incitare ad aliquid*. Prius voluit Milton ἐπαγγέλλειν legens; sed hoc a serioribus tantum *petendi* vi usurpatur. Potius ἐπαγγ. accipiam *faciendum aliquid alicui denunciare*, hinc *incitare*. *Spondere, in se recipere patranda facinora*, quo sensu Reisk. Valck. Brunck. vocem acceperunt, esset, puto, ἐπαγγείλασθαι. MATTH.

1000. ἐγγελαστὴς] ἐκγελαστὴς H.

1001. αὐτὸς] Libri αὐτός.

κἀγγὺς ὢν φίλοις] κἐγγὺς ὢν φίλος Par. A. Flor. A. H.

1002. ἐλεῖν] ἔχειν Par. E. Flor. 2. 15. Lasc.

1004. οὐκ Par. A. Flor. A. H. Lasc. et Chr. Pat. 520. κοὐκ Ald.

λόγῳ] μόνον addit H.

1007. καίτοι ex L. Dindorfii editione remansit. Scribendum καὶ δὴ ex Par. B. Flor. A. 10. H. κεὶ μὴ Par. A. Flor. 15. εἰ δὴ Flor. 2. Lasc. Ald.

Post ἴσως non puncto, sed colo est distinguendum.

1010. οἰκήσειν] οἰκῆσαι Ald.

1012. ἦν] ἡ Flor. 15.

οὐδαμοῦ] κοὐδαμοῦ Flor. 2. οὐδαμῇ Flor. 15.

φρενῶν Marklandus, præeunte scholiasta, qui explicat οὐδαμοῦ συνέσεως ἥμην ἐγώ. Legebatur φρονῶν.

1013. Quum τυραννεῖν in principio positum sit, in illo, non in τοῖς σώφροσιν, vim omnem apparet sitam esse, et sic procedere argumentorum ordinem. Castus sum; qui etiamsi non essem, non tanta Phædræ pulchritudo fuit quæ unumquemque caperet et percelleret. At enim, inquies, esto ut fueris castus: quidni regnare castus cupiat; ut ego nisi mulieris regni tamen amore Phædram forte corruperim. Ego vero nunquam regnum civitatis affectavi. L. DINDORF.

1014. διέφθορε] διέφθειρεν Flor. A. 10.

1019. πράσσειν τε γὰρ] Legebatur πράσσειν γὰρ εὖ in quibus πράσσειν εὖ nihil aliud est, nisi, quod præcessit, εὐτυχεῖν. Hoc nomine præstat lectio Flor. A. 10. πράσσειν τε γὰρ πάρεστι, κίνδυνός τ' ἀπών. Valck. vertit: *Facere namque licet quæ velis absque periculo.* Mihi πράσσειν eo potius sensu accipiendum videtur, quo scriptores Attici dicunt ἄνδρα δεινὸν πράττειν, *res civiles tractare, in republica versari.* Cf. Heind. ad Plat. Prot. §. 21. MATTH.

1024. εἶδες] Non opus Reiskii conjectura εἶλες.

1025. πέδον χθονὸς] χθονὸς πέδον Flor. 10.

1027. ἂν ἔννοιαν] εἰς ἔννοιαν Ald.

1028. ἢ τἄρ'] Codices alii ἦτ' ἄρ', quod est in Par. A. et Lasc., alii ἢ τ' ἄρ', ἢ γ' ἄρ', ἢ γάρ. In Ald. ἢ τ' ἂν γ'.

1029. ἄπολις ἄοικος φυγὰς ἀλητεύων χθόνα] Versus spurius ex v. 1048. confictus. Notavit Valckenarius. Deest apud scriptorem Chr. Pat. 526.

1033. πέρα θέμις λέγειν Par. A. et Chr. Pat. 531. θέμις πέρα (πάρα Flor. 15.) λέγειν Flor. A. 10. 15. Par. B.D. H. θέμις λέγειν πέρα Flor. 2. Lasc. Ald.

1034. ἐσωφρόνησε δ' οὐκ Par. A. Flor. 10. Ad ἔχουσα in Par. D. adscriptum γρ. ἑκοῦσα. 'Εσωφρόνησε, *pudorem servavit Phædra mortem sibi consciscendo,* ob quam existimata saltem

est pudica, *quum pudica esse non posset*, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν. Hippolytus autem pudicitia sua non bene usus erat, quum libidine Ph. non patefacienda committeret, ut ipse impudicus haberetur. De his oxymoris Euripidis vid. Bergler. ad Aristoph. Ach. 395. MATTH.

1038. οὐ γόης Par. A. Legebatur καὶ γόης, quod revocandum.

1039. εὐοργησίᾳ] εὐορκησίᾳ Lasc. Ald. et plerique codd. εὐορκησία non nisi ex Alexandri Helena enotatum legitur apud Antiattic. in Bekk. Anecd. p. 96. et analogiæ legibus repugnare videbatur Valck. quod etsi secus se habere concesserim Lobeckio ad Phryn. p. 513. hujus tamen formæ exempla non nisi in serioribus leguntur. Nec Theseus filium, quem mentiri credebat etsi juratum, εὔορκον εἶναι, εὐορκεῖν, εὐορκησίᾳ uti dicere poterat. Itaque recte Musgr. et Valck. e Par. A. et schol. ediderunt εὐοργησίᾳ, quo alludit etiam Flor. A. εὐεργεσίᾳ, Flor. 10. εὐεργεσίαν. Similiter erratum in grammat. ap. Bekker. l. c. Εὐεργεσία. Εὐριπίδης Βάκχαις v. 597. ubi legitur εὐοργησία. MATTH.

1041. κάρτα ταῦτα] ταῦτα κάρτα Flor. 2. Lasc. ταῦτα om. H.

1042. μὲν παῖς] παῖς μὲν Flor. 10.

1044. Deleatur γ' ex Flor. 10. additum.

1047. δυστυχεῖ] δυσσεβεῖ Flor. A. 10.

1050. ἐστιν οὗτος] οὗτός ἐστιν Par. A. Flor. 10.

1053. καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν Lasc. Ald. Flor. 2. 15. Pariss. præter A.B. Havn. τερμόνων τ' Ἀτλ. Flor. A. 10. Par. A. (sed in hoc altera lectione supra scripta.) B. ex v. 3. MATTH.

1054. ὡς] ὧς vulgo. Mihi rectius videbatur ὡς σὸν ἐχθ. κ. i. e. ὅτι οὕτω σὸν ἐχθ. κ. *quo te odio prosequor, pro eo ac te odi.* Vid. Iphig. T. 1147. In Soph. El. 65. scribendum: ἐκτετίμηνται πλέον· ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ —. MATTH.

1056. ἐλέγξας] ἐλέγχων Par. A.

1057. κλῆρον] Sortes, sive notæ ex observatis augurum, tabellis inscriptæ erant. Citavit Valck. Phœn. 852. ubi Tiresias ad natam, Κλήρους τ' ἐμοὶ φύλασσε παρθένῳ χερὶ, Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν, Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι. Idem cum Thesei dicto recte contulit Soph. Œd. T. 964. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω Κλάζοντας ὄρνις —; MONK.

1060. λύω Elmsleius ad Heracl. 805. Legebatur λύσω.

1062. οὖς] οἷς Ald.

1063. συγχέαιμ'] συγχέοιμ' Flor. A.

1064. ἀποκτείνει Par. A. Flor. 10. Vulgo ἀποκτενεῖ.

1065. ἐκτός post γῆς collocat Ald.

1066. δῆθ' ὁ Par. A. Flor. 10. Vulgo δῆτα.

1070. πρὸς ἧπαρ] Id est πρὸς ἧπαρ χωρεῖ, ut loquitur Sophocles Aj. 938.

1071. κακός τε φαίνομαι Lasc. Ald. Flor. 2. 15. κάκιστός τε Havn. κακός γε Flor. A.10. Par. A.B.D. φαίνεσθαι et δοκεῖν inter se differre, ostendere studuit Musgr. ex Aristot. Ethic. Eudem. 2, 2. τοῖς δὲ φαίνεται, κἂν μὴ δοκῇ· οὐ γὰρ ἐν ταυτῷ τῆς ψυχῆς ἡ φαντασία καὶ ἡ δόξα. Sed quo sensu philosophus vocem acceperit, ad vulgarem atque poetarum consuetudinem nihil attinet. Videtur quidem apud reliquos etiam scriptores aliquid interesse inter φαίνεσθαι et δοκεῖν, ut illud opinionem certioribus quibusdam signis et specie ipsa rei sustentatam, hoc autem sola conjectura nixam significet, quo sensu κακὸς φαίνεται Hippolytus ob indicium Phædræ, δοκεῖ Theseo hanc suspicionem cupide arripienti. Sed non credo hoc discrimen spectasse Euripidem, qui sæpissime vocabula ἰσοδυναμοῦντα ponit, ut Bacch. 573. οὔτ' ἔθιγεν οὐθ' ἥψαθ' ἡμῶν. Plura exempla ad Bacch. 617. adscripsit Elmsleius. MATTH.

1072. σ' accessit ex Par. A.B. Flor. A. 10. H.

1076. σαφῶς] σοφῶς Par. B.D. quam lectionem memorat scholiasta.

1077. μηνύει] δεικνύει H.

1078. Constructio est, εἴθ' ἦν, ἐμὲ στάντα ἐναντίον προσβλέπειν ἐμαυτόν, *utinam ex adverso stans* (tanquam pictor Hec. 790.) *me ipsum contemplari possem!* ὡς ἐδάκρυσα est *ut flerem*, (vid. Gramm. Gr. §. 520. not. 5.) non *quemadmodum defleo*, vel *ut lacrimas fundo*. οἷα π. κ. pro ὅτι τοιαῦτα π. κ. MATTH.

1080. Flor. A. πολλῷ γε ἤσκησας μᾶλλον φεύγειν σε θύειν. Flor. 10. π. γε μ. σαυτὸν ἤσκησας φεύγειν σέβειν. σαυτόν bis sumendum, ἤσκησας σαυτὸν σέβειν σαυτόν, ut v. sq. ἢ τοὺς τεκ. ὅσια δρᾶν ἤσκησας σ. δίκαιος ὢν ὅσια δρᾶν αὐτούς. MATTH.

1089. ὑπέρχεται] ἐπέρχεται Par. A. Flor. 10.

1090. ἄραρεν Par. A. Flor. 10. 15. H. Vulgo ἄρηρεν.

1092. κόρη Paris. A. κόρα vulgo.

1093. φευξόμεσθα] φευξούμεσθα Par. A. Flor. A. 15. φευξούμεθα Flor. 10. H.

1094. χαίρετ', ὦ Porsonus. Legebatur χαιρέτω.

1097. γάρ] νῦν Chr. Pat. 1313. 1631.

1102. Duo versus in Ald. quorum alter a μελεδήμαθ' incipit.

1104. λύπας παραιρεῖ (παραινεῖ H. et Flor. A.)] Minuit, partem aliquam ab ea aufert. Nam λύπας genitivus est, ut recte monet Elmsleius ad Heracl. 908. Ceterum uno versu scribendum λύπας—κεύθων et in antistropho 1112. τύχαν—θυμόν.

1105. κεύθων] Notandum masculinum numeri singularis de choro mulierum dictum contra regulam de qua in annotatione ad Hec. 511. expositum est. Scholiasta, Γυναῖκες μέν εἰσιν αἱ τοῦ χοροῦ, μεταφέρει δὲ τὸ πρόσωπον ἐφ' ἑαυτοῦ ὁ ποιητής, καταλιπὼν τὰ χορικὰ πρόσωπα· μετοχαῖς γὰρ ἀρσενικαῖς κέχρηται. Similem ex Danaë locum in mente habuisse videtur Pollux 4, 111. ἐν μέν γε τῇ Δανάῃ τοῦ χοροῦ τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὑτοῦ τι ποιήσας παρειπεῖν ἐκλαθόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. Quanquam hac excusatione ne opus quidem est, quum Euripides in diverbio quoque Hel. 1630. de choro mulierum dixerit ἀλλὰ δεσποτῶν κρατήσεις δοῦλος ὤν; Conf. etiam quæ ad Iph. T. v. 454. dicentur.

1107. Ab καὶ ἐν novum versum incipit Ald.

λεύσσων] βλέπων H.

1108. ἄλλοθεν Par. A. Flor. A. 10. 15. H. ἄλλοτ' Lasc. Ald. De metro dixi ad Aristoph. Lys. 277.

1110. 1116. ἀεί] Libri partim αἰεί.

1111. μοι] μοι δ' Par. A. Flor. A.

παράσχοι] παράσχοις H.

1113. ἀκήρατον Par. A. Flor. A. 10. Vulgo ἀγήραον.

1120. φρέν'] Novum versum incipit Ald.

παρὰ δ'—λεύσσω] παρ' (παρὰ Flor. A.)—λεύσσων Par. A. Flor. A. 10. Lasc. λεύσσων etiam Flor. 2. 15.

1123. Ἀθάνας] Ἀθήνας libri, nisi quod Ἀθήναις Flor. A: sed Ἀθάνας Eustathius p. 515, 42. observans tragici nostri locutionem Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας adumbratam esse ab Homerica ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. Exponit etiam Eustath. ἤγουν ἀστέρα τῆς παρ' Ἕλλησιν Ἀθηνᾶς· ταὐτὸν δ' εἰπεῖν διάδηλον ἐν Ἀθήναις, αἳ παρονομάζονται τῇ Ἀθηνᾷ. MONK.

1125. ἱέμενον] ἰόμενον H. et Flor. A. ἰόμενον Flor. 10.

1126. ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς] *Arenas vicini litoris* intelligo, non *cani*, cum Eustathio p. 468, 43. τὴν πολιὴν θῖνα——

πολιῆτιν ἀκτὴν Εὐριπίδης φησὶ περιφραστικῶς ἐν τῷ, ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς, ἤγουν λευκῆς κατὰ τοὺς παλαιούς· καὶ ἔοικεν ἐκεῖνος πρῶτα μὲν πολίτην (l. πολῖτιν) εἰπεῖν τὴν πολιὰν, εἶτα Ὁμηρικῶς πλεονασμῷ τοῦ η΄. A πολιὰ non videtur formari potuisse πολιῆτις· sed esse fœmininum ab Homerico πολιήτης· et maris litus Trœzeni vicinum, atque adeo *ejusdem regionis*, Euripideis Trœzeniis dictum πολιῆτις ἀκτά. VALCK.

1128. τ' post δρυμός om. Flor. A. ὦ δρυμὸς ὅρειος Flor. 10. 15. Lasc. et, qui ὅριος, H. ὦ δρυμοὶ, ὅρειος ὅθι Par. A.

1129. ὠκυπόδων μετὰ θῆρας ἔναιρεν Blomfieldus. Legebatur ὠκυπόδων ἐπέβα (ἐπέβας Par. A. Flor. 10. 15.) θεᾶς (θεᾶς delevit Brunckius) μέτα θῆρας ἐναίρων.

1132. Λίμνας] Vid. ad v. 228.

1134. γυμνάδας ἵππους] Legendum cum Reiskio γυμνάδος ἵππου. "Ordo est: οὐκ ἔτι ἐπιβάσει συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν, κατέχων τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον ποδὶ γυμνάδος ἵππου. *Non amplius conscendes currum Venetis equis junctum, pede equi exercitati obtinens curriculum ad Limnas.* κατέχων ποδὶ γυμνάδος ἵππου idem est, ac κατέχων γυμνάσιν ἵπποις." BRUNCK.

1139. ἀνὰ χλόαν] ἀν' ὕλαν Par. E. Flor. 2. Lasc.

1140. νυμφιδία] Libri omnes νυμφίδια, quod ab librariis positum est propter λέχη, quod post ἀπόλωλε insertum est in libris omnibus, duobus exceptis Florentinis, A. 10. Scribendum νυμφιδίων cum Wakefieldo.

1141. λέκτρων ἅμιλλα] λέκτρ' ἀνάμιλλα Flor. 2.

κούραις Par. B. Flor. A. 10. Vulgo κόραις.

1142. Scribendum duobus versibus ut in Ald. ἐγὼ δὲ σᾷ δυστυχίᾳ | δάκρυσι διοίσω. δάκρυσιν male illatum ex Flor. 15.

1143. ὦ om. Flor. 2. (in quo supra scriptum m. rec.) et Lasc.

1145. μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνατα· φεῦ] Ut probabilis metri forma evadat, scribendum μᾶτερ, ἔτεκες ἄρ' ἀνόνατα, interjectione φεῦ extra versum posita.

ἀνόνατα Par. A. ἀνόναντα Flor. A. Vulgo ἀνόνητα.

1146. μανίω θεοῖσιν] μανίω si syllaba media longa est, versus ex molosso et bacchio erit compositus. Sed probabilius est ithyphallicum esse, syllaba media correpta ut in Rheso 494. ἀλλὰ μηνίων | στρατηλάταισιν.

1147. Alterum ἰὼ om. Flor. 10. et recte fortasse.

συζυγίαι Χάριτες] Explicantur in Par. A. αἱ συζευγνύουσαι, ὃ

ἐστι γαμήλιοι. VALCK. Eodem modo scholiasta, αἱ συνεζευγμέναι Χάριτες τῷ Ἱππολύτῳ, αἱ συζευγνῦσαι, ὅ ἐστι γαμήλιοι, ἀντὶ τοῦ ὦ Χάριτες ἔφοροι τῆς συζυγίας. Sed manifeste vitiosum est συζυγίαι Χάριτες, quod aut ζύγιαι Χάριτες scribendum est, aut, quod probabilius videtur, συζυγίαι Χαρίτων cum Reiskio.

1148. πατρίας Flor. 10. 15. Legebatur πατρῴας.

1150. τὸν οὐδὲν Flor. 2. et Lasc. Codices reliqui et Ald. omittunt τόν.

1151. 1152. Coryphæi hi versus hemichorio tribuebantur. Correctum ex Par. A.

1166. ἁρμάτων] ἅρματος Par. A.H.

1172. ῥόπτρον] Hæc bis attigit Eustathius p. 381, 22. et p. 501, 22. In utroque loco docet ῥόπτρον denotare ῥόπαλον, vel πάγη, i. e. *laqueus*; ῥομφαία, εἶδος ξίφους; vel etiam ἐπίσπαστρον, κρίκον θύρας, citans Lysiæ Orat. in Andocidem, ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ. Similia habet schol. Existimat autem Valckenærius per ῥόπτρον significasse Euripidem *paxillum in decipula*, quo moto irretiuntur animalia aut retinentur: in hoc enim sensu vocem ab Archilocho adhibitam fuisse auctor est Etymologus M. p. 715, 44. Sic quoque Hesychius Ῥόπτρον· ῥόπαλον, ἢ τὸ ἀποκαταπίπτον τῆς παγίδος, καὶ συλλαμβάνον. MONK.

αἰσχύναντ' ἐμέ Par. A. Flor. A. 10. Vulgo αἰσχύναντά με.

1175. κλαίοντες] κλάοντες Flor. 2. 15.

1176. ἀναστρέψοι Par. B.D. Flor. 15. ἀναστρέψει Par. E. Flor. 2. H. Lasc. ἀναστρέφοι Flor. 15. Ald.

1177. τλήμονας] τλήμονος Par. A.

1178. ταυτὸν] ταὐτὸ Par. A. Flor. A. 2. 10. Lasc.

φέρων] ἔχων Par. A. Flor. quattuor et H.

1179. μυρία] μυρίων Flor. 2. Lasc.

1182. πειστέον] πιστέον Flor. A. 10. 15.

1183. ἐντύναθ' Par. A. Flor. A. 10. Vulgo ἐντύνεθ'.

1186. λέγοι] λέγει Ald.

1188. ἀπ' ἄντυγος] Quid sit ἄντυξ ἅρματος exponit Hemsterhusius ad Lucian. vol. 1. p. 279. allatis scholiis ad Hom. Il. E. 262. 728. unde patet ἄντυγα fuisse orbiculum summæ curuli sellæ additum, eamque cingentem. Hujus autem cacumini vel lateri, si consistere currum oporteret, habenæ circumligabantur. sic Il. E. 262. ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας. qui locus apprime huc facit. Geminæ vero nonnunquam erant ἄντυγες, ut in

Junonis curru, Il. E. 728. δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι. ubi scholiasta Venet. Ἄντυγες· τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμίκυκλα, ἔνθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται. MONK.

1189. αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν] αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν Ald. et Etym. M. p. 135, 12. ἀρβύλη Eustathius et scholiasta de parte currus accipiunt, in qua stabat auriga; cujus significationis exemplum nusquam exstat. Jungo itaque ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδας, *quum pedibus calceos induisset*. Nec tamen a Musgr. dissentio, qui αὐταῖσιν suo judicio frigere dicit: quid enim mirum, eum calceis expeditis et vilioribus pedes inseruisse, exutis haud dubie Sicyoniis, quas in patris aula gestabat? MATTH. At hoc pacto αὐταῖσιν non solum frigidum, sed plane ineptum est. Vera videtur explicatio scholiastæ, ταῖς τοῦ ἅρματος περὶ τὴν ἄντυγα, ἔνθα τὴν στάσιν ἔχει ὁ ἡνίοχος.

πόδας Par. E.H. Lasc. πόδα Ald. et codices plerique: quod revocandum.

1195. ὁμαρτῇ] ὁμαρτῇ Ald.

ὑφ'] ἐφ' Par. A.E. Flor. 10.

ἅρματος] ἅρματι Par. A.

1197. τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν] Unicum hoc est, de quo quidem dicere operæ pretium sit, in veterum Atticorum scriptis exemplum particulæ εὐθὺς pro εὐθὺ positæ, agnitum ab Photio p. 32, 12. Εὐθὺ (recte εὐθὺς Meinekius Quæst. scen. 2. p. 33.) Λυκείου: τὸ εἰς Λύκειον· ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς. καὶ Εὐριπίδης οὐκ ὀρθῶς "Τὴν εὐθὺς Ἄργους καὶ Ἐπιδαυρίας ὁδόν." At si verum est Euripidem scripsisse εὐθὺς, Eratosthenem, quem vix hoc fugere poterat, fatendum est levissimo contra Μεταλλεῖς fabulam, ab multis Pherecrati tributam, usum esse argumento. Nam si Euripidi propter metri aliquam necessitatem, si modo ulla fuit, εὐθὺς dicere licuit contra Atticorum consuetudinem, quidni idem æquali licuerit poetæ Pherecrati? Hinc mihi nata suspicio est, εὐθὺς post Eratosthenis demum tempora in Euripidis exemplaria esse illatum, poetam autem τὴν εὐθὺ Ἄργους scripsisse. Cujusmodi hiatum omni liberum esse offensione et ratio docet et exempla simillima confirmant. Ita ἡδὺ apud Antiphanem Athenæi 6. p. 258 e.

οὐχ ἡδύ; ἐμοὶ μὲν μετὰ τὸ πλουτεῖν δεύτερον.

ubi Musurus, ut exspectari poterat, ἡδύ γ' edidit, quemadmo-

dum idem, quum in Ephippi versu 8. p. 359 b. ἢ δύ' in ἡδὺ coaluisse non animadvertisset, ἡδύ γ' interpolavit. Et diu ante Antiphanem Archilochus apud Stobæum 110, 10.

— (ἢν) σφὶν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ' ἡδὺ ᾖ ὄρος.

καπιδαυρίας] κἀπιδαυρίαν Flor. A. 10.

1200. πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικόν] Hoc sensu ἤδη apud Herodotum 3, 5. ἀπὸ δὲ Σερβωνίδος λίμνης, ἐν τῇ δὴ λόγος τὸν Τυφῶ κεκρύφθαι, ἀπὸ ταύτης ἤδη Αἴγυπτος. nec raro apud alios scriptores.

1201. βροντῇ] φωνῇ Ald.

1203. δὲ Par. A. Flor. A. 10. Vulgo τε.

οὖς τ'] οὖς δ' iidem codices.

ἐς] Recte εἰς Ald.

1204. φόβος νεανικός] *Timor vehemens.* MONK.

1206. ἱρὸν] Scribebatur ἱερόν.

1208. Σκείρωνος ἀκτὰς] Littus dicit rupibus illis subjectum. MATTH.

1217. κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων] *Immanius spectaculum quam ut oculi sustinere possent.* MONK.

1219. ἱππικοῖς ἐν] Scribendum ἱππικοῖσιν cum Valckenario.

1223. γνάθοις] γναθμοῖς Par. A. Flor. 10.

1227. ἰθύνοι] εὐθύνοι Par. A. Flor. 10.

1228. εἰς] Scrib. ἐς.

τοὔμπροσθεν] τὸ πρόσθεν Par. A. Flor. A. τοὔπισθεν H.

1230. πέτρας] πέτραν Par. A. Flor. A.

1232. ἀνεχαίτισεν] Ad currum transtulit quod proprie de equo dicitur.

1234. σύριγγες] In Par. A. adscriptum αἱ χοινικίδες. ad ἐνήλατα, πασσαλίσκοι. Eustathius p. 598. quum multa dixisset de *rotarum fistulis*, sive *modiolis*, et *clavo* rotæ continendæ præfixo, *axisque* extremitati infixo, hæc etiam attigit Euripidis, v. 29. φασὶν (οἱ παλαιοὶ) ὅτι σύριγγες, χοινικίδες, πλῆμναι· ἐνήλατα δὲ, τὰ ταῖς χοινικίσιν ἐμβαλλόμενα, ἢ πασσαλίσκοι κωλύοντες ἐξιέναι τὸν τροχὸν, τὰ καλούμενα, φασὶν, ἁμαξηδόνια. Hinc ἁμαξηδόνια nobis enotarunt H. Stephanus in Thes. Gr. Ling. et Jo. Schefferus de Re Vehic. 1. c. 5. p. 38. mihi quidem suspecta vocis est compositio, quam in scholiis ad Euripidem inventam præbuit, qualem illic legerat, Eustathius; vera vocis

scriptio fortasse videbitur *παραξόνια*. Pollux 1, 145. *τὸ κωλύον ἐκπίπτειν τὸν τροχὸν, ἐμπηγνύμενον τῷ ἄξονι, παραξόνιον.* VALCK.

1237. *δυσεξήνυστον* Flor. tres. Vulgo *δυσεξήνυτον. ἄνυστὸν* dixit in Heracl. 961.

1238. *πέτρας*] *πέτραις* Par. A.B. Flor. A. 10. H.

1239. *δὲ*] Scribendum *τε* cum Elmsleio.

1246. *δὴ*] *δὲ* Par. E. Lasc. Excidit particula in Ald.

ἐμπνέων] *προσπνέων* Flor. 15. H.

1247. *ἐκρυφθεν*] Terminationem *θεν* pro *θησαν* Æolibus et Doribus adsignat Etymol. M. v. *ἤγερθεν*. Frequentabant quidem Homerus, Pindarus, Theocritus, et alii poetæ: Atticus autem tragicus rarissima licentia adhibet. MONK. *κατένασθεν* dixit Aristoph. Vesp. 662. in versu anapæstico tetrametro.

τέρας Par. A. Flor. A. 2. 10. H. Vulgo *κάρα.*

1248. *ὅποι* Flor. A. 10. Reliqui libri *ὅπου*, nisi quod Ald. *ὅπως*.

1250. *γ'* accessit ex Par. A. Flor. A. 2. 10.

1253. *τὴν ἐν Ἴδῃ—πεύκην*] Scholiasta, *ἄδηλον ποίαν Ἴδην. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐὰν πληρώσῃ γραμμάτων πάντα τὰ ξύλα τῆς Ἴδης, ὅ ἐστιν ὄρος σύνδενδρον ἐν τῇ Τροίᾳ.* Recte scholiasta, nisi quod male de Ida Trojæ cogitat, quum Idam Cretæ dixerit poeta. Mire Eustath. p. 633, 22. *Οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῇ κατ' Εὐριπίδην Φαίδρᾳ. ἔνθα μνήμη πεύκης κεῖται, φασὶ, πεύκην ἐκεῖ ῥηθῆναι τὴν ἐν τῇ χειρὶ τῆς Φαίδρας δέλτον, τὴν κατὰ τοῦ Ἱππολύτου, ὡς ξυλίνην οὖσαν καὶ ἴσως ἐκ πεύκης, διὸ τὸ τῆς γραφῆς ἐν τοιούτῳ ξύλῳ εὐτύπωτον. πεύκην* de tabella lignea dixit Eurip. Iph. A. 39. Conf. Schneider. ad Theophrast. vol. 3. p. 194.

1254. *νιν* Par. A. Flor. A. Vulgo *μιν*. Vid. ad Phœn. 643.

1255. *συμφορὰ* Elmsleius. Legebatur *συμφοραὶ*, quod librarii posuerunt falsa numeri pluralis specie quam *κέκρανται* habet decepti. *συμφορᾷ* Flor. A.

νέων κακῶν] *κακῶν νέων* Flor. 10.

1256. *τ'* om. Flor. A.

1257. *τάδε*] *τόδε* Par. A. Flor. 10.

1260. *ἐπάχθομαι* Par. A.B.D. Flor. 2. 10. H. *ἀπάχθομαι* Flor. A. Vulgo *ἀπέχθομαι.*

1266. 1267. Horum versuum ordinem invertit Par. A.

1267. *τ'* om. Ald.

1268. σὺ— | καὶ— | ὁ ποικ.—ἀμφιβαλὼν Ald. Versus sic potius digerendi, σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα καὶ βροτῶν ἄγεις Κύπρι· | σὺν δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλών. Quorum prior dochmiacus dimeter est, adjecta dipodia iambica.

1269. σὺν] σὺν σοὶ H. ex glossemate.

1272. ἐπὶ recte delere Seidlerus videtur, quia hunc versum ex duobus dochmiis constare putat. Quod si verum est, tertius huic versui dochmius adjungendus erit ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον.

1273. μαινομένα κραδία Ald. καρδίᾳ tres Florr. Havn. hic sine ι subscripto. μαινομέναν καρδίαν Flor. A. quod præfert Valck. *cujus cor furens invaserit pinniger:* neque enim Amoris est, inquit Valck. sed amantis μαινομένα καρδία. Ἐπιστρατεύειν τι, ἐπεισπίπτειν τι Eur. Herc. 34. reperiuntur; ἐφορμᾶν (pro ἐφορμᾶσθαι) τι qui dixerit, non inveni. Sed ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ dictum accipio pro οὗ μαινομένᾳ κραδίᾳ. MATTH.

1276. Jungenda θέλγει φύσιν ὀρεσκόων σκυλάκων, id est ὀρεσκόους σκύλακας, ἄνδρας τε. MATTH.

1279. Ἅλιος] ἀέλιος H.

αἰθομέναν Par. A. Flor. A. 10. Vulgo αἰθόμενος.

1280. συμπάντων] σὺ πάντων H.

δὲ] τε H. Flor. A. Delenda hæc particula scribendumque uno versu ἄνδρας τε· συμπάντων βασιληΐδα τιμάν. Κύπρι autem versui proximo adscribendum.

1281. βασιληΐδα τιμὰν] Locutio ab Homero sumpta, Il. Z, 193. δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης. MONK.

μόνα] μόνων Flor. A.

1282. Novem superstitum fabularum Euripidis deos vel deas ad solvendum nodum in ultimo actu inducunt. Eæ sunt Orestes, Hippolytus, Andromache, Supplices, Iphigenia in Tauris, Bacchæ, Helena, Ion, Electra. Hoc vero meliore jure in Hippolyto, quam in ceteris, factum esse videtur. MONK.

Miretur quis Dianam Thesea Ægei filium vocare hic et infra v. 1431. licet ipsa intra tantillum spatium (v. 1315. 1318.) Neptunum illi patrem tribuat. Potius autem quam illud ex incuria tragici evenisse statuamus, credibile est nomen Regis Atheniensis, patris scilicet professi, velut solennem titulum, additum esse. Sin voluerit duos Theseo patres, alterum mortalem, alterum immortalem, tribuere, uno certe exemplo se ipsum defendit Euripides: quippe passim in dramate Herculis

Furentis, tum Jovis, tum Amphitryonis filius Hercules dicitur. Quæ ad Thesei parentes spectant congessit Meursius in Thes. c. 1. MONK.

1285. αὐδᾷ vulgo. αὐδῶ Flor. A. [et Havn.] recte: solebant enim dii Euripidei istiusmodi formulis nomen suum indicare. Orest. 1642. Φοῖβός σ' ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ' ἐγγὺς ὢν καλῶ. Bacch. 1340. Ταῦτ' οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγὼς, λέγω Διόνυσος, ἀλλὰ Ζηνός. Helen. 1663. δισσοὶ δέ σε Διόσκοροι καλοῦμεν. MONK.

1289. φανερὰ δ' εἷλέν σ' ἄτα Dobræus. Legebatur φανερὰν δ' ἔσχες (ἔχεις Par. E. Flor. 2. ἔχες Lasc.) ἄταν. In Flor. A. φευκτέαν δεῖλ' (vel δεῖλ') ἄταν. ἄτην est in Flor. 2. 15 H.

ἄτα] Scribendum ἄτη.

1290. πῶς] πῶς δ' Flor. A. 10.

1292. πτηνὸς] πτανὸς Flor. 2. 15.

1293. τοῦδ' Wakefieldus. Legebatur τόνδ'. τῶν δ' Flor. A. Omittit H, in quo πόδ' ἀπέχεις. ἀπέχεις etiam Par. A. (in quo supra scriptum ἀνέχεις) et Flor. 10.

1294. ἐν γ' Flor. 15. ἐν τ' Par. A. Flor. A. 10. ἐν Par. B.D.H. et scholiasta. τοῖς Lasc. Ald.

1295. βιότου] βίου Flor. A. 10.

1299. ὑπ'] Scribendum ἐπ' cum Reiskio. Vulgata scriptura non potest exemplis defendi qualibus interpretes usi sunt, ut Æsch. Agam. 1562. καὶ καταθάψομεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων.

θάνῃ Par. B.D. Flor. A. 10. 15. H. Vulgo θάνοι.

1300. τρόπον τινὰ] τινὰ τρόπον Flor. A. 10.

1307. ὥσπερ οὖν δίκαιον] ὥσπερ ἦν δίκαιον Ald. ὥσπερ ὢν δίκαιον Flor. 10. 15. ὥσπερ ὢν δίκαιος Par. A. Havn. Hæ lectiones ortæ esse videntur ex ea, quam habent Flor. 2. Vict. ed. Lasc. ὥσπερ οὖν δίκαιον. Æsch. Agam. 1140. Bl. ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν, τὸ μὴ οὐ πόλιν μὲν, ὥσπερ οὖν ἔχει, παθεῖν. Soph. Aj. 990. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν Ἐφίεθ' ἀνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει. MATTH.

ἐφέσπετο] ἐπέσπετο Flor. 2. ἐφέπετο Flor. A. ἐφείπετο Par. A.

1311. ἔγραψε] ἔτευξε Par. A. recte fortasse.

1313. οἴμοι] Quinquies repetitum αἶ addit H.

1314. οἰμώξῃς] οἰμώξῃ Ald.

1315. σαφεῖς ἔχων] Scribendum ἔχων σαφεῖς ex Par. A.

1317. ἐχθρόν] Scribendum ἐχθρῶν cum Elmsleio. Aptior

huic loco videtur genitivus nec librorum ulla est auctoritas ubi de literis ο et ω permutatis agitur.

1319. χρῆν] ἐχρῆν Par. A. Flor. A. 15. H.

1322. οὐδ'] οὐκ Par. A. Flor. 10.

χρόνῳ μακρῷ] μακρῷ χρόνῳ Flor. A. 10.

1323. σκέψιν γ' (γ' om. Flor. 15.) ἔνειμας] σκέψιν παρέσχες Par. A. Flor. A.H. σκέψιν παρέχεις Flor. 10.

θᾶσσον] θᾶττον H.

1324. ἀφῆκας] ἐφῆκας H.

1325. ὀλοίμην] ὀλοίμαν Ald.

1326. ἔτ' ἔστι] ἔνεστι Par. A.

καὶ σοὶ] σοὶ καὶ H.

συγγνώμης τυχεῖν] συγγνώμην ἔχειν Flor. A. 10.

1327. ἤθελ' ὥστε] Simile est Theocr. 14, 58. εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥστ' ἀποδαμεῖν, ubi tamen verba ὥστ' ἀποδαμεῖν continent ἐπεξήγησιν adverbii οὕτως. Supra 700. ἀλλ' ἔστι κἀκ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον. Il. I, 42. εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι. Plura exempla particulæ ὥστε sic positæ collegit Heindorf. ad Plat. Protag. p. 565. sq. — τόδε pro τάδε Flor. A. Par. A. MATTH.

1331. Ζῆνα μὴ φοβουμένη] Id est εἰ μὴ Ζῆνα ἐφοβούμην.

1333. βροτῶν ἐμοί Par. A.B. Flor. 10. ἐμοὶ βροτῶν vulgo.

1336. ἔπειτα δ'] ἔπειτά γ' Ald.

ἀνάλωσεν] ἀπώλεσεν (γρ. ἀνάλωσεν) Flor. 15.

1337. λόγων ἐλέγχους] λόγων ἐλέγχουσ' Flor. 10. 15. Lasc. λόγοις ἐλέγχουσ' Par. A.E. Flor. 2.

1339. τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θανόντας οὐ χαίρουσι citat Eustath. p. 737, 4. conferens cum Homerico τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Il. I, 77. quod notat esse Attice dictum, ut Cratini γέγηθα τὸν ἄνδρα: Soph. Philoct. 1314. Ἥσθην πατέρα (τε) τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, Αὐτόν τ' ἔμ'. Œdip. T. 936. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν Ἥδοιο μέν. Aj. 389. ὡς ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ. vid. Schæfer. ad Bos. Ellips. p. 26. Figura Oropismus dicta est, qualis in Rheso 391. Χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα, καὶ προσήμενον Πύργοισιν ἐχθρῶν. Addas nostri Sisyphum apud Suid. et Etym. M. v. χαίρω. Ἐληλυθότα χαίρω σέ γ', Ἀλκμήνας τέκος Βέλτιστε, τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα. sic enim hunc locum emendavit Porsonus in Adversariis p. 275. Ibi Etymologus, χαίρω σ' ἐληλυθότα· Ὠρωπικοὶ οὕτω λέγουσιν. MONK.

1345. *οἷον*] *οἷος* Flor. 2. Lasc. Ald.

1347. *καταληπτόν*] Id est *καταλαμβάνον*.

1350. *χρησμοῖς*] *χρησμοὺς* vocare videtur quæ Theseus supra v. 1045. seqq. dixerat. MATTH.

1351. *οἴμοι μοι* Flor. A. 10. 15. H. Vulgo *οἴμοι οἴμοι*.

1353. *κατὰ δ'* Flor. A. 2. 10. 15. H. *κατά τ'* Par. E. Las. *κατά γ'* Ald.

1354. *ἀπειρηκὸς*] *ἀπειρηκὼς* H. *ἀπείρηκα* Par. A. *ἒ ἔ* om. Par. A. Flor. 10. H.

1356. *κατὰ δ'* Par. A. Flor. A. 10. H. Vulgo *κατά τ'*.

1358. *ἀτρέμας*] *ἀτρέμα* Par. A.

1360. *ἐφέστηκ' ἐνδέξια* Par. A. *ἐφέστηκεν ἐν δεξιᾷ* H. Vulgo *ἐφέστηκεν δεξιά*. quod revocandum.

1361. *αἴρετε—ἕλκετε*] *ἕλκετε—αἴρετε* H.

1363. *ἀμπλακίαις*] *ἀμπλακίᾳ* Ald.

1365. *ὑπερσχὼν* Valckenarius. *ὑπερέχων* libri.

1366. *κατὰ γᾶς*] Ald. Flor. 15. et pro v. l. Par. B. *κατάκρας*. Flor. A. 10. Cott. Par. A.B.D. Lasc. *κατὰ γᾶς*. Havn. *κατὰ γῆς*. Par. E. Flor. 2. *κατὰ γᾶν*. MATTH.

1373. Lasc. Ald. *μέθετε τάλανα*. *με* addunt Flor. A. 2. 10. 15. Par. A.B.D. Havn. *τὸν* e Par. E. adjeci, qui habet *μέθετε τὸν τάλανα*. Versus est iambicus dimeter brachycatalectus. MATTH. Non satis certa hujus versus scriptura videtur.

1374. 1375. Hi versus in Ald. sic dividuntur ut in nostra editione. Paullo propius a vero absunt Par. A. et Lasc. *προσαπόλλυτέ μ' ὄλλυτε τὸν | δυσδαίμον' ἀμφιτόμου | λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι*. Scribendum duobus versibus *προσαπόλλυτέ μ' ὄλλυτε τὸν δυσδαίμονά μ'· ἀμφιτόμου | λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι*. Cum tribus illis dipodiis anapæsticis *προσαπόλλυτε—ἀμφιτόμου* comparandus versus Aristophanis Vesp. 752. *ἴθ' ὁ κῆρυξ φησί, τίς ἀψήφιστος; ἀνιστάσθω*.

1375. *δυσδαίμονά μ'* Marklandus. Libri *δυσδαίμον'*.

1377. *εὐνᾶσαι*] *εὐνῆσαι* Flor. A. 10. H.

1378. *δύσταvος* Par. A. Flor. 10. Vulgo *δύστηνος*.

1379. 1380. transponendos censent Reisk. et Heath. Sive ad Pallantidarum cædem hic respicitur, ut ait schol., sive ad Tantalum, Pelopem, Atreum et Thyestem, Thesei per Æthram et Pittheum majores, quæ est Heathii sententia, *μιαιφόνοι σύγγονοι* iidem per appositionem vocari etiam possunt

παλαιοὶ προγεννήτορες. Mihi videtur post προγεννητόρων plene distinguendum esse, ut hi genitivi ab ἀρὰ pendeant. Delicta majorum se luere suspicatur Theseus supra 825. sqq. V. 1380. est dochmiacus cum cretico. Ceterum v. 1379. Havn. μαιφόνον τε σύγγονον, μαιφόνον etiam Flor. A. v. 1380. Flor. 2. Lasc. παλαιῶν τε προγεννητόρων. MATTH.

1383. Lasc. Ald. ἐμόλετ' ἐπ' ἐμέ, ut et Flor. 2. 15. ἔμολ' ἐπ' ἐμὲ Par. A. Havn. ἔμολ' ἔμολ' ἐπ' ἐμέ Flor. A. ἔμελ' ἔμελ' ἐπ' ἐμέ. Versus est iambicus. MATTH.

1384. ἰώ μοι μοι] ὤμοι μοι Brunckius ex Par. A, ut videtur. Quod præferendum puto, quum dochmium præbeat.

1385. πῶς Par. A. Flor. A. 10. Vulgo πῶς δ'.

ἀπαλλάξω] ἂν ἀλλάξω Flor. 2. Lasc.

1386. ἐμὰν om. H. Lasc.

1387. εἴθε με] εἴθε μοι H. εἴθε δέ μοι Lasc. εἴθε δέ με Flor. 2.

κοιμίσειε Par. A. κοιμήσειε Flor. 10. Vulgo κοιμάσειε.

1388. ᾄδου γε νυκτὸς δυστάλαιν' ἀνάγκα Par. A. et Flor. A. si fides Valckenario.

1389. οἵᾳ ξυμφορᾷ] οἵαις συμφοραῖς Par. A. Flor. A. 10.

ξυνεζύγης] συνεζύγης Par. A.D. Flor. A. 2. 10. Lasc. ὑπεζύγης H. προσεζύγης Ald.

1390. διώλεσεν] ἀπώλεσεν Par. A. Flor. A. 10.

1391. θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα] De divino odore, quem spirabant numinum vestes vel capilli, multa habet Spanhemius ad Callim. Hymn. in Apoll. 38. Prometheus, Nymphas adventantes sentiens, inquit, Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; Æsch. Prom. 115. Virg. Æn. 1. 507. *Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem Spiravere.* Ovid. Fast. 5. 375. *tenues successit in auras; Mansit odor: posses scire fuisse deam.* MONK.

1393. τόποισι Par. A. Flor. 10. Vulgo δόμοισι.

τοισίδ'] τοῖσιδ' Par. A. τοῖσι Flor. 10. τοῖσιν H. Vulgo τοῖσδέ γ'.

1398. οὐ δῆτ' om. Havn. Tum Flor. 2. Lasc. Ald. rell. ἀτάρ τοι δύσποτμός γ' (τ' Lasc.) ἀπόλλυσαι. Sic et Flor. 15. nisi quod γ' omittit. ἀτάρ μοι δύσποτμος ἀπ. om. γ' Havn. ἀτάρ μοι προσφιλής τ' Flor. A. ἀτάρ μοι προσφιλής γ' Par. A.B.D. Flor. 10. ἀπώλεσεν Par. A.B.D. e v. 1401. MATTH.

1403. ὤλεσ', ἥσθημαι, μία] ὤλεσ' ἥσθημαι Κύπρις Flor. A. 10.

15. Par. A. Havn. (qui etiam ἥσθημαι.) Ald. Contra Par. E. Flor. 2. Lasc. ὤλεσεν μία Κύπρις. Hinc Valck. ὤλεσ', ἥσθημαι, μία, cui librarius adscripsit Κύπρις. MATTH.

1404. τρίτην ξ.] ξ. τρίτην Flor. 10.

1410. γενοίμην] γενοίμαν Ald.

1413. μ' om. Par. A.

1416. ζόφον] ζόφῳ Par. A.B.

1419. σῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν] Hunc versum ex v. 1454. confictum esse recte judicare videtur Valckenarius. Utitur eo Chr. Pat. 822.

1420. ἄλλον] Adonidem indicari plerumque intelligunt viri docti. In hanc rem Muretus, Var. Lect. 5. 7. commode citat Apollodorum 3. 14. Ἄδωνις δὲ ἔτι παῖς ὢν, Ἀρτέμιδος χόλῳ πληγεὶς ἐν θήραις (θήρᾳ) ὑπὸ συὸς ἀπέθανεν. Addit Valck. Claudianum, Adonidis et Hippolyti fata jungentem, in Fescenn. 1. 16. *Venus reversum spernat Adonidem, Damnet reductum Cynthia Virbium.* MONK.

1426. Pausanias 2. 32. ἀποθανεῖν δὲ αὐτὸν (οἱ Τροιζήνιοι) οὐκ ἐθέλουσι συρέντα ὑπὸ τῶν ἵππων, οὐδὲ τὸν τάφον ἀποφαίνουσιν εἰδότες, τὸν δὲ ἐν οὐρανῷ καλούμενον ἡνίοχον, τοῦτον εἶναι νομίζουσιν ἐκεῖνοι Ἱππόλυτον, τιμὴν παρὰ θεῶν ταύτην ἔχοντα. Scholiasta noster, ἐν Τροιζῆνι ἱερόν ἐστιν Ἱππολύτου, ὧ (l. οὗ) ἀποκείρονται αἱ μελλόνυμφοι. Similia habent Diodorus Siculus 4. 62. Pausanias 2. 32. ubi plura de Hippolyto. Lucianus, qui vocatur, de Syria Dea, vol. 3. p. 489, 53. MONK.

1427. καρπουμένῳ Valckenarius. καρπούμεναι libri.

1431. λαβὲ] λαβοῦ H.

1432. προσέλκυσαι] προσέλκυσον Par. E. Flor. 2. Lasc.

1437. 38. Laudavit Ælianus ap. Suid. v. Φιλήμων. Respexit etiam Eustath. p. 1081, 19. et p. 1932, 12. Hoc notat Valck. Noster scholiasta indicat Alcest. 22. ubi Apollo, Alcestide vitam jam relictura. Ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κίχῃ Λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην στέγην. In Statii Theb. 8. fin. Minerva, aspecto Tydeo jam moriente, *fugit aversata jacentem, Nec prius astra subit, quam mystica lampas, et insons Ilissos multa purgarat lumina lympha.* MONK.

1437. φθιτοὺς] νεκροὺς Par. A. Flor. A. 10.

1441. λείποις Par. E.H. Vulgo λείπεις.

1442. λύω] λύσω Par. A.

πατρὶ] πατρὸς Flor. 15. H. Lasc.

1444. κιγχάνει] Editiones omnes habent κιχάνει, sed metro plane adversante; vox enim illa primam corripit, secundam producit. Monuit Egertonus Porsonum legere κιγχάνω; recte omnino. Eandem vocem restituit Porsonus Æschylo, Choeph. 520. Gaisfordius nostro, Alc. 493. Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιγχάνω; exscribens insignem locum Eustathii p. 1525, 10. qui docet formam κιγχάνω analogiæ consentaneam esse, utpote a κίχω derivatam, non secus ac ἀνδάνω, μανθάνω, λαγχάνω et similia, ab ἅδω, μάθω, λάχω. MONK.

1446. ὤμοι] οἴμοι Par. A. Flor. 10.

1448. φρένα] χέρα Flor. A. 15. et addito γρ. φρένα Par. B.D.

1449. φόνου] φόβου Flor. A. 10.

1450. ἀφίης] ἀφήσεις Par. A.B.D. Flor. A. 10.

1454. εὐσεβοῦς] εὐλαβοῦς Par. A. Sed conf. v. 1419.

1457. κεκαρτέρηται τἀμὰ nihil aliud significat, nisi nihil opus esse se admoneri, ut fortem se adversus dolorem præbeat, quum in fine vitæ nullus amplius ei fortitudini locus sit; præteriit tempus, quo fortiter ferre dolorem poteram. MATTH.

ALCESTIS.

ALCESTIN archonte Glaucino, i. e. olymp. 85, 2, editam quartam fuisse tetralogiæ fabulam—præcesserunt enim Κρῆσσαι, Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος, Τήλεφος—ex didascalia codicis Vaticani cognovimus: de qua non repetam quæ explicatius disserui in præfatione ad editionem Alcestidis Oxonii emissam a. 1834. Ex eadem editione quum codicis Vaticani aliorumque librorum lectiones petere liceat, his quoque hoc loco omissis, annotationes quas nunc edo illi accommodabo editioni tanquam supplementa.

---

1. ὦ δώματ' Ἀδμήτει'] Conferenda sunt initia Andromachæ et Electræ, ubi idem genus est compellationis ad quam in sequentibus non amplius respicitur: hoc observavit Seidlerus ad Electr. 1. Ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου ῥοαί, Ὅθεν ποτ', ἄρας ναυσὶ χιλίαις Ἄρην, Εἰς γῆν ἔπλευσε Τρῳάδ' Ἀγαμέμνων ἄναξ. Androm. 1. Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις, Ὅθεν ποθ', ἕδνων ξὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ, Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην. MONK.

2. Dixit Euripides θῆσσαν τράπεζαν, ut in Electr. 205. θῆσσαν ἑστίαν, pro θητικὴν vel μισθωτικήν. Photius et Suidas, huc respicientes, exponunt θῆσσαν· μισθωτικὴν, ἢ εὐτελῆ, ἢ δουλικὴν τροφήν. Hesychius θῆσσαν· δουλικήν. Monet scholiasta Apollonii Rhod. 1, 193. velut a Κρῆς Κρῆσσα, ita a θὴς, θῆσσα formari. De αἰνεῖν significante, *to assent to*, *acquiesce in*, quædam notavimus ad Hippol. 37. Exempla videas in hac fabula vv. 12, 541. Orest. 777. Med. 1154. Suppl. 390. Electr. 1256. Æsch. Pers. 648. Eumen. 472. αἰνέσαι· εὐαρεστῆσαι, καταδέξασθαι schol. MONK.

3. Hanc rem iterum respicit v. 127. Δμαθέντας γὰρ ἀνίστη, πρὶν αὐτὸν εἷλε, διόβολον Πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου. Virgil. Æn. 7. 770. de Hippolyto luci reddito—*Tum pater omnipotens,*

aliquem indignatus ab umbris Mortalem infernis ad lumina surgere vitæ, Ipse repertorem medicinæ talis et artis Fulmine Phœbigenam Stygias detrusit in undas. Historias, quas de Æsculapio tradiderunt veteres, fuse recenset Heynius Observ. ad Apollodorum p. 276. seq. MONK.

7. *τῶνδ' ἄποινα* accusativus est disjunctus et seorsim accipiendus, qualis infra v. 363. *ψυχρὰν μὲν—τέρψιν.* Hujusmodi constructionis, in qua ipsam, quæ præcedit, sententiam respicit accusativus, exempla sint Orest. 1104. *Ἑλένην κτάνωμεν, Μενελέῳ λύπην πικράν.* Phœn. 351. Androm. 292. Herc. F. 59. 354. 426. Electr. 231. ubi distinguendum. *Εὐδαιμονοίης· μισθὸν ἡδίστων λόγων.* 1241, 1269. *Ἀλιρρόθιον ὅτ' ἔκταν' ὠμόφρων Ἄρης, Μῆνιν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων, Πόντου κρέοντος παῖδ'.* MONK.

8. *δὲ γαῖαν*] *δ' ἐς αἶαν* Athenag. Legat. pro Christ. p. 25.

10. *ἐτύγχανον* codices et Lasc. *ἐτύγχανε* Ald.

12. Infra v. 33. *Μοίρας δολίῳ σφήλαντι τέχνῃ;* Quibus autem artibus Parcas deceperit Apollo, discas ex Æschylo Eumen. 730. modo recte legatur is locus: chorus scilicet Admeti fata proferens, ita deum incusat: *Σύ τοι, παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς.* MONK. Vera loci Æschylei lectio est *παλαιὰν διανομὴν καταφθίσας οἴνῳ π. ἀ. θ.*

16. *μητέρα*] Clymenen vocat scholiasta: Periclymenen Hyginus fab. 14. MONK.

17. *εὗρε*] Scribendum *ηὗρε.*

22. *μίασμα*] Vid. ad Hippol. 1437.

23. *τῶνδε* codices. *τήνδε* Lasc. Ald.

28. ΘΑΝΑΤΟΣ] Orcus, ut interpretatur Macrobius Saturn. 5, 19. a Barnesio citatus.

36. *ἢ τόδ' ὑπέστη*] Non raro infinitivo præmittitur *τόδε, τάδε.* Hipp. 466. *ἐν σοφοῖσι γὰρ Τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.* 475. *οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις Τάδ' ἐστί, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν.* 1288. *ἀλλ' ἐς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα Τοῦ σοῦ δικαίαν.* Androm. 371. *μεγάλα γὰρ κρίνω τάδε, Λέχους στέρεσθαι.* Heracl. 350. *φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν Καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν.* MATTH.

47. *νερτέραν ὑπὸ χθόνα*] Male aliquot libri *νερτέρων.* Herc. f. 335. *ἥκω πρὸς ὑμᾶς νερτέρᾳ δώσων χθονί.*

48. *οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι*] De hac formula vid. ad Med. 941.

49. χρῇ Schæferus. χρὴ libri.

50. τοῖς μέλλουσι] *Cunctantibus.*

51. ἔχω λόγον δὴ καὶ προθυμίαν σέθεν] *Datam a te fidem video accipioque.* PFLUGK.

52. ἔστ' οὖν ὅπως—μόλοι] De constructione conf. Aristoph. Vesp. 472.

56. γραῦς] Id est γραῦς οὖσα.

57. ἐχόντων] *Divitum.*

58. σοφὸς vocatur, quod argutatur de omnibus grandævis verba Apollinis interpretans. Monuit Hermannus.

59. οἷς πάρεστι] οὓς πάρεστι Flor. A. 10. 15. H. οἷς πάρεστι sc. τὸ ὠνεῖσθαι. MATTH.

70. 71. κοὔθ' ἡ παρ' ἡμῶν σοι γενήσεται χάρις δράσεις θ' ὁμοίως ταῦτ', ἀπεχθήσει τ' (δ' Flor. A. 10.) ἐμοί] *Neque a nobis tibi erit gratia et tamen hæc facies et mihi fies invisus.* Tam confuse et inepte loquitur ut ineptius vix potuerit. Quod quum sensisset Hermannus, δράσει scribendum conjecit, Herculem intelligens. Verum hoc si voluisset poeta, dixisset saltem δράσει τ' ἐκεῖνος ταῦτα, quo pronomine multo magis opus erat quam illo ὁμοίως: ne quid de verbis ἀπεχθήσει τ' ἐμοί dicam, ubi potius σύ τ' ἀπεχθήσει ἐμοὶ dici debebat. Manifestum mihi videtur utrumque versum a grammatico esse adjectum, qui quod cogitaverat δράσας τε ταῦτα ἀπεχθήσει ἐμοί metro utcunque aptavit, loquacitate autem sua non auxit, sed magnopere debilitavit præcedentium vim dictorum Apollinis, quæ aptissime concluduntur gravibus his minacibusque verbis βίᾳ γυναῖκα τήνδε σ' ἐξαιρήσεται.

74. κατάρχεσθαι τοῦ ἱερείου, vel simpliciter κατάρχεσθαι, erat *auspicari sacra*, quod apud veteres Græcos fiebat, abscindendo pilos a fronte victimæ, " quos postea, tanquam prima libamina, igni in ara accenso imponebant." Verbis utor Kusteri ad Arist. Av. 960. qui optime hunc morem illustrat, advocatis Hesychio κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου, τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι. Nostri El. 815. ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα Τεμὼν, ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε δεξιᾷ. Virg. Æn. 6. 243. *Et summas carpens media inter cornua setas, Ignibus imponit sacris, libamina prima.* Æn. 4. 698. *Nondum illi flavum Proserpina vertice crinem Abstulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.* ubi nostrum locum respicere videtur poeta, eundem ritum sacrificii Proserpinæ transferens, quem apud Euripidem occupat

Θάνατος. Ita quoque Hor. Carm. 1. 28. 19. *nullum Sæva caput Proserpina fugit.* Locum Virgilii cum nostro contulerat Macrobius Saturnal. 5. 19. *in hac fabula in scenam Orcus inducitur gladium gestans, quo crinem abscindat Alcestidis.* Vid. Turn. Advers. 19. 17. Valck. ad Phœn. 576. (Πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων, ἑλὼν πόλιν;) In Iph. T. 40. inquit Iphigenia, Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει. eadem v. 605. interroganti Oresti, Αὐτὴ ξίφει θύουσα, θῆλυς ἄρσενας; respondet, Οὐκ, ἀλλὰ χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι. MONK.

77. 78. Choro tribuebantur. Correxit Barnesius. Scholiasta, ἐκ γερόντων Φεραίων ὁ χορός. διαιρεῖται δὲ εἰς δύο ἡμιχόρια.

91. ἡμιχ. præfixum etiam in Par. B.D.E.

93. φθιμένας] Scribendum φθιμένης cum Monkio.

94. οὐ γὰρ δὴ φροῦδός γ' ἐξ οἴκων νέκυς ἤδη] Dubitationem meam de scriptura horum verborum in annotatione exposui. Nunc addo ne sententias quidem recte procedere. Nam si ille qui primus dixerat οὔ τᾶν φθιμένης γ' ἐσιώπων, alteri plane cum eo consentienti objicit πόθεν; οὐκ αὐχῶ· τί σε θαρσύνει; quid aliud quam suam ipse opinionem convellit? Quamobrem nunc totum istud additamentum οὐ γὰρ δὴ φροῦδός γ' ἐξ οἴκων νέκυς ἤδη, quod et metri forma et codicum discrepantia suspectum reddit, tollendum esse arbitror.

95. τί σε θαρσύνει] τίς σε θρασύνει Par. B. Flor. 15.

100. χέρνιβ'] χέρνιψ hic est vas illud fictile (ὄστρακον) aqua lustrali plenum, quod stabat ante ædes in quibus exponeretur mortuus; ἀρδάνιον vocabatur, teste Polluce 8. p. 894. καὶ οἱ ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πενθοῦντος ἀφικνούμενοι, ἐξίοντες ἐκαθαίροντο, ὕδατι περιρραινόμενοι· τὸ δὲ προὔκειτο ἐν ἀγγείῳ κεραμέῳ, ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον. Huc respiciens Hesychius πηγαῖον (suppl. χέρνιβα) τὸ ὄστρακον, ὃ καὶ ἀρδάνιον ὁμοίως λέγεται. Vide eum vv. Ἀρδανίαι (l. ἀρδάνια) et ὄστρακον. Suid. v. ἀρδάνιον, τοὔστρακον: hoc respexit Arist. Eccles. 1025. Ὕδατος δὲ κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας. ubi ista citavit Kusterus. MONK.

103. Notandum νολαία adjectivi instar cum χείρ conjunctum.

107. χρῆν] Scribendum χρή ex codicibus et Lasc.

108. ψυχᾶς] Scribendum ψυχῆς.

114. ἢ Λυκίας] Id est ἢ Λυκίας ἕδρας, quod ex altero membro

intelligendum. Apollinis oraculum Patarense intelligi animadvertit Barnesius, qui Virgilii locos citat Æn. 4. 43. et 346. Diodorum Sicul. 5, 56. memorat Musgr.

116. Ἀμμωνίδας] De Jove Ammone ab Atheniensibus culto v. Boeckh. Corp. Inscr. vol. 1. p. 252. PFLUGK.

135. *αἱμόρραντοι θυσίαι*] Ex hoc loco sumptum est *αἱματόρραντοι θυσίαι*, quod ex Chœrobosco attulit Bekkerus in Anecd. p. 1308.

137. *ὀπαδῶν*] Quod ex A. enotavi *ὁπαδῶν* cum spiritu aspero, idem est in Flor. 10. 15. et alibi interdum præbent codices et ed. Aldina: de quo satis habeo hoc loco in universum monuisse.

141. *θανοῦσαν ἔστι*] *θανεῖν ἔξεστι* Flor. A. 10. 15.

148. In annotatione ad hunc versum pro " *αὐτῆς* Lasc." corrigendum " *αὐτοῖς* Lasc."

149. Herod. 5. 92. p. 423, 94. *πέμψαντι γάρ οἱ* (sc. *Περιάνδρῳ*) *ἐς Θεσπρωτοὺς ἐπ' Ἀχέροντα ποταμὸν ἀγγέλους ἐπὶ τὸ νεκυομαντήϊον, παρακαταθήκης πέρι ξεινικῆς, οὔτε σημανέειν ἔφη ἡ Μέλισσα ἐπιφανεῖσα, οὔτε κατερέειν ἐν τῷ κέεται χώρῳ ἡ παρακαταθήκη· ῥιγοῦν τε γὰρ, καὶ εἶναι γυμνή· τῶν γάρ οἱ συγκατέθαψε ἱματίων ὄφελος εἶναι οὐδὲν, οὐ κατακαυθέντων.* MONK.

151. *γυνή τ'*] *γυνή γ'* Ald.

153. Vertas, *what must the woman be who has surpassed her?* MONK.

160. *κεδρίνων δόμων*] Homer Il. Ω. 191. quem locum verisimile est Euripidem ob oculos habuisse: *Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα, Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει. Wakefield.* Græevius Lect. Hesiod. c. 3. (Op. et D. 96.) interpretatur *κεδρίνους δόμους cedrinas arcas.* MONK.

172. *μυρσίνης*] Myrtum in mortuorum inferiis adhibitam esse docet Spanhem. ad Callim. p. 315. MONK.

173. *ἄκλαυστος*] *ἄκλαυτος* Flor. 2. Lasc.

176. Meminerit lector Didonis moriturae apud Virgilium Æn. 4. 648. *Hic, postquam Iliacas vestes notumque cubile Conspexit, paullum lachrymis et mente morata, Incubuitque toro, dixitque novissima verba: Dulces exuviæ, dum fata Deusque sinebant—.* Recte contulit Portus Sophocleas descriptiones Jocastæ Œd. T. 1241. et Dejaniræ Trach. 914. MONK.

καὶ λέγει] *κἄλεγεν* Ald.

178. κορεύματα, vel quod explicat schol. κορεῖα, accipiendum videtur velut μίτρη, sive *virginalis zona*, quam in nuptiis solvebat maritus. Dictus igitur sponsus κορεύειν, virgo autem κορεύεσθαι, ut infra v. 323. πῶς κορευθήσει καλῶς; Adeas Schrader. ad Musæum c. 20. p. 340. qui de hac re fuse disseruit, et loca veterum huc facientia diligentissime congessit. MONK.

οὗ θνήσκω πέρι] Usitatum est θνήσκειν ὑπέρ τινος, pro quo περί dixit poeta metri caussa.

181. 182. Hunc locum παρῳδεῖ Aristophanes Equit. 1251. σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται, κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.

182. οὐκ ἂν] οὐχὶ Suidas s. κλέπτης et οὐχὶ μᾶλλον.

184. ὀφθαλμοτέγκτῳ] Hoc compositum non alibi vidisse memini. πλημμυρὶς sive πλημυρὶς proprie *exundatio maris vel fluvii æstuantis*; τὸ ὅρμημα τῆς θαλάσσης, ἡ ἐπίρρυσις, Hesychius, citans Homer. Od. I. 486. Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο. De lachrymis dictum etiam in Æsch. Choeph. 183. Ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι Στάγονες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος. hoc notavit Spanhem. ad Call. H. in Del. 263. MONK.

198. οὗ ποτ' οὐ λελήσεται] Metri caussa dictum pro οὗ οὔποτε λελήσεται.

199. τοισίδ'] τοῖσιν Flor. 2. Lasc. Ald. Libri reliqui τοῖσιδ'.

200. εἰ] ἦ Flor. 10. ἦς Par. B.D. Flor. 15.

204. παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος] Hæc aperte vitiosa sunt. χειρὸς ἄθλιον βάρος Alcestidem dici, ut Penthei corpus exanime Bacch. 1216. vidit jam Heath. Itaque scripsi μαραίνεται νόσῳ παρειμένη γε, ita ut νόσῳ non tantum cum μαραίνεται (vid. v. 241.) sed etiam cum παρειμένη jungeretur, sicut Orest. 869. νόσῳ παρειμένη γε, *quippe morbo soluta*. Elmsl. versiculum post βάρος intercidisse suspicabatur. MATTH. Nihil horum verum videtur. Mihi longe probabilius videtur inutilem hanc appendicem funditus esse tollendam, quemadmodum Hecubæ versus 415. 416. mox post v. 206. libris omnibus illatos delendos esse vidit Valckenarius. Scriptor autem illius versus fortasse non δὲ scripserat, sed δή, quod posuit Hermannus.

219. Annotationem "μεγίστα] μεγίστη H." sic corrige "μεγίστα H. Vulgo μεγίστη."

230. βρόχῳ] Bacch. 246. Τοῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια,

Ὕβρεις ὑβρίζειν, ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος; Soph. Œd. T. 1373. οἷν ἐμοὶ δυοῖν Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα. Elmsleius ad Heracl. 247. (καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας) affert hunc locum et Arist. Ach. 125. τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; MONK.

232. Exemplis formæ epicæ εἰν in annotatione allatis eximatur locus Sophoclis Phil. 685. ubi ὢν potius scribendum videri dixi in annotatione ad locum ipsum.

ἤματι typothetæ culpa pro ἄματι legi, quod ex Flor. 15. restitui volueram, subjecta ab me annotatio ostendit.

τῷδ'] τῷδέ γ' Flor. 2. Lasc. Ald.

233. ἰδοὺ ἰδοὺ om. Flor. 2. Lasc. Ald. et fortasse Flor. A: habent libri ceteri.

235. βόασον ὤ, στέναξον] στέναξον ὦ βόησον Lasc. Ald.

244. οὐράνιαί τε δῖναι] Germanæ sunt locutiones Arist. Av. 697. ἀνεμώκεσι δίναις. Phœn. 165. ἀνεμώκεος δρόμον νεφέλας. Exponit scholiasta Aristophanis δίναις· ταῖς τοῦ ἀνέμου ὠκείαις συστροφαῖς. Siquis credat Euripidem hic respexisse Anaxagorea ista dogmata de Οὐρανῷ et αἰθερίῳ ῥύμβῳ, quæ in aliis tragœdiis versibus exornavit, consulere possit disputationem Valckenærii Diatr. c. 5. 39. seq. Comicus Nub. 379. Euripidem, ut videtur, exagitans, Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτὰς οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι;—Ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος Δῖνος. De δίναις αἰθέρος multa habet Luzacius in Exercit. Acad. p. 100. MONK.

249. Huc retrahenda esse opinor verba scholiastæ ad v. 262. ὡς μαρτυρεῖ καὶ Δοῦρις ἐν τῇ ις' τῶν Λακεδαιμονικῶν, ὅτι ἐν Ἰωλκῷ ἐνυμφεύθη. Ἰώλκους (l. Ἰωλκοῦ) γὰρ Πελίας ἐβασίλευσεν. Aliam tradit historiam Eudocia, Villois. Anecd. Gr. p. 21. MONK.

πατρῴας codices et Lasc. πατρίας Ald.

Ἰωλκοῦ] Ἰωλκοὺς Flor. A. Ἰωλκοῦς Flor. 10.

252—255. ὁρῶ— | νεκύων— | Χάρων— | ἐπείγου— | σπερχόμενος ταχύνει Ald.

255. Hic versus sic est metiendus

⏑ ⏑́ | ⏑́ ⏑ ⏑ – | ⏑́ ⏑ ⏑ – – | ⏑́ ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑́ –.

261. Ἀιδας] ᾅδης Flor. 2. Lasc.

263. δειλαιοτάτα] δειλοτάτα Flor. A. 10. 15. δειλαία Flor. 2. Lasc.

264. τῶν] τῶνδε Ald. Soph. Œd. C. 742. ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγώ. MATTH.

266—268. μέθετε— | πόσι— | σκοτία— Ald.

266. *μέθετε μέθετέ μ' ἤδη*] *μέθετέ με μέθετε μηδ'* Flor. A. *μέθετέ με μέθετέ μ' ἤδη* Flor. 10. *μέθετέ με μέθετ' ἐμ' ἤδη* Flor. 15.

267. *κλίνατ'*] *ἐκκλίνατ'* Flor. A.

270. Non mihi satisfaciunt quæ de hoc versu scripsi. Revocanda igitur codicum lectio quamvis suspecta *τέκνα τέκν', οὐκέτι δὴ | οὐκέτι μάτηρ σφῷν ἔστιν.* Recte habere videtur usitatum illud Euripidi *οὐκέτι δὴ*, interpolata vero sunt extrema *σφῷν ἔστιν.*

271. *φάος*] *φῶς* Flor. 2. Lasc.

276. *μὴ πρὸς παίδων σοὺς ὀρφανιεῖς*] Hic versus omissus ab Lasc. et Ald. accessit ex Vaticano A.H. Par. B.D. Flor. A. 10, 15. et scholiasta.

277. *ἄνα τόλμα*] *ἀνατόλμα* Ald. et, ut videtur, pars codicum.

283. *ψυχῆς* om. Flor. A. et cum Flor. 10. 15. post *εἰσορᾶν* addit *φίλον.*

289. *ἥβης ἔχουσ' ἐν οἷς ἐτερπόμην ἐγώ*, omisso *δῶρ'*, Flor. A. 10. 15. *δῶρον ἐν οἷς* Flor. 2. Lasc. *δῶρον οἷς* Par. E.

291. *καλῶς*] *καλὸν* H.

294. *φιτύσειν*] *φυτεύσειν* Flor. 2. 10. Lasc. Ald.

298. In annotatione corrige typothetæ errorem *εἰδέπραξεν*, quod *εἰσέπραξεν* scribendum.

299. *σύ νύν μοι*] *σύ μοι νῦν* (*νυν* Flor. A.) Flor. A. 10. 15. Par. B.D. *σὺ δή μοι* Par. E. Flor. 2. Lasc. *σὺ δ' ἡμῖν* Ald. *τῶνδ'*] *τήνδ'* Ald.

304. *ἀνάσχου δεσπότας*] Est pro *δεσπότας ὄντας ἀνάσχου*, ut ap. Soph. Antig. 467. *εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνσχόμην νέκυν.* MATTH.

315. *μή σοι*] Scil. *δέδοικα*, ut Il. E, 238. Plat. Phædon. p. 69. A. MATTH.

320. In annotatione "*ἐς* M." corrige "*ἐς* Flor. 2. et Lasc."

322. *λέξομαι*] *Numerabor.*

333. *ἐκπρεπεστάτη*] *εὐπρεπεστάτη* etiam Par. B.D. Flor. A. 10. 15. Vid. ad Hecub. 269.

334. *τῶνδ'*] *καὶ τῶνδ'* H.

336. *ἐτήσιον*] Significatur annuum luctus spatium infra quoque v. 431. Quænam apud veteres legitima tempora lugendi fuerint parentibus, propinquis, conjugibus, diligenter quæsivit Kirchmannus De Fun. Rom. 4. c. 10. MONK.

346. *ἐξαίροιμι* codices. *ἐξάροιμι* Lasc. Ald.

Λίβυν λακεῖν] Tibiæ e loto Libyco (hoc est, Africano) paratæ

meminit noster in Iph. A. 1042. Τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Λίβυος—; Tro. 548. Λίβυς τε λωτὸς ἐκτύπει. Helen. 170. ἔχουσαι τὸν Λίβυν λωτόν. Herc. F. 685. Παρά τε χέλυος ἑπτατόνου μολπὰν, καὶ Λίβυν αὐλόν. Citat Barnesius Theophrast. Περὶ Φυτῶν lib. 4. ἐν Λιβύῃ δὲ ὁ λωτὸς πλεῖστος καὶ κάλλιστος. Ceterum λακεῖν, quod frequenter apud tragicos dicitur de canentibus vaticinia, nunc significat *cantare ad tibiam:* Phœn. 799. λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει Μοῦσαν, ἐν ᾧ χάριτες χοροποιοί. Videas Spanhemium ad Callim. H. in Dian. 243. MONK.

348. 349. Inventum valde absurdum.

353. ψυχρὰν τέρψιν] Hujus accusativi rationem exposui supra ad v. 7. Simillimus est locus Helenæ v. 35. καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν, κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων. MONK.

354. Hesychius, ἀπαντλοίην ἄν: ἐπικουφίσαιμι ἄν.

357. 'Ορφέως] Huic germanus est locus Iph. A. 1221. Εἰ μὲν τὸν 'Ορφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον, Πείθειν ἐπᾴδουσ' ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας Κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὓς ἐβουλόμην, 'Ενταῦθ' ἂν ἦλθον. Conferas quoque Med. 543. Μήτ' 'Ορφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος. Videtur proverbiale fuisse 'Ορφέως μέλος. Valckenærius Diatr. p. 261 C. cum hoc dicto comparat Eurip. ap. Athen. 15. init. τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος. MONK.

358. ὥστ' ἢ Reiskius. Legebatur ὡς τήν.

365. κέδροις] "De cedro scholiastes Nicandri Θηριακοῖς. 'Η κέδρος τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ποιεῖ, τὸ νοτερὸν καὶ τὸ ῥευστικὸν ἐξωθοῦσα· ὅθεν καὶ Νεκρῶν Ζωὴν ἔνιοι αὐτὴν ἐκάλεσαν. Plinius 24. cap. 5. *Cedrus magna, quam cedrelatem vocant, dat picem, quæ cedria vocatur. Defuncta corpora incorrupta ævis servat, viventia corrumpit; mira differentia, cum vitam auferat spirantibus, defunctis pro vita sit.* Huic cedriæ inesse vim ξηραίνειν καὶ ἄσηπτα φυλάττειν τὰ τεθνεῶτα μόρια, Galenus scribit l. 7. Simpl. Medic. quam Dioscorides φυλακτικὴν τῶν νεκρῶν σωμάτων appellavit lib. 1. de cedro." Hæc *Kirchmannus De Fun. Rom.* 1, 8. Conferendus etiam noster Tro. 1149. 'Αλλ' ἀντὶ κέδρου, περιβόλων τε λαΐνων, 'Εν τῇδε θάψαι παῖδα. MONK.

367. μηδὲ γὰρ θανών ποτε σοῦ χωρὶς εἴην τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί] Hunc locum in ridiculum detorsit Aristophanes Acharn. 893. μηδὲ γὰρ θανών ποτε σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης· ubi de anguilla agitur.

377. σὺ] καὶ H.

378. πολλή γ'] Scribendum πολλή μ' cum Monkio: nam pronomine magis opus est quam particula illa.

389. χαίρετ', ὦ] χαιρέτω Lasc. Ald.

390. εἶμ' typothetæ errore legitur pro εἶμ'.

391. προλείπεις] με addunt etiam Flor. A. 10. 15.

393. ἰώ μοι] ἰώ μοι μοι Lasc. ἰώ μοι δὴ Flor. A. 10. 15. Non opus Elmsleii conjectura ἰὼ ἰώ.

394. βέβακεν—ἀλίῳ et in antistropho 407. μονόστολος—παθών uno versu scribendum, qui ex dimetro iambico et dochmio est compositus.

395. In annotatione pro "ἀλίῳ A.H." scribendum "ἡλίῳ A.H. et Florentini duo."

399. χέρας] χεῖρας Flor. 2. Lasc.

400. Ab ὦ novum versum incipit Ald.

403. νεοσσοὺς de *liberis* dicere amabant tragici. Vid. Androm. 442. Ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ' ἀπὸ πτερῶν σπάσας; Iph. A. 1258. Ὁ μὲν νεοσσός ἐστιν, ἡ δ' ηὐξημένη. Heracl. 240. Herc. F. 223. 984. Citat Wakefield. Æsch. Choeph. 498. Καὶ τῆσδ' ἄκουσον λοισθίου βοῆς, πάτερ, Ἰδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ. Conferas etiam nostri Tro. 752. Herc. F. 72. MONK.

407. μονόστολος] Ita vocem exponit scholiasta. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μονοστελλομένων πλοίων. μονόστολος οὖν ἀντὶ τοῦ ἔρημος. Noster Phœn. 754. μονοστόλου δορός. Ceterum constructio verborum eadem in Med. 51. Πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει; utrobique genitivus pendet a verbo λείπεσθαι. MONK.

410. κούρα] κόρα Ald.

412. ἀνόνατ' ἀνόνατ'] ἀνόνητ' ἀνόνητ' Ald.

413. τᾶδ'] τῇδ' Flor. 15. τῷδ' Flor. 2. Lasc.

424. παιᾶνα] Παιὰν de quovis hymno, etiam qui diis infernis accinebatur, dictum est, notante Abreschio ad Æsch. Choeph. 149. (Παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξανδωμένας.) ubi versum Alcestidis citat scholiasta. Dixit igitur Æschylus Theb. 866. Ἀΐδη τ' Ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν. Agam. 654. Πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐριννύων. Noster Tro. 582. Τί παιᾶν' ἐμὸν στενάζεις; In his vero et similibus credo per euphemismum dictum esse: certe nonnunquam inter pæanas et luctuosas nænias distinguunt poetæ: vid. Stanl. ad Æsch. Choeph. 149. Citant viri docti Hom. Il. I. 158. Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος, ἠδ' ἀδάμαστος. ad quem locum scholiasta Venetus et Eustathius conferunt fragm.

Æschyli Niobæ, Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, Οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις, Οὐδ' ἐστὶ βωμὸς, οὐδὲ παιωνίζεται. MONK.

429. πώλους] Kirchmann. de Fun. Rom. 2. p. 190. advocat Persas apud Herodotum Masistium lugentes: locus est 9, 24. ἀπικομένης δὲ τῆς ἵππου ἐς τὸ στρατόπεδον, πένθος ἐποιήσαντο Μασιστίου πᾶσά τε ἡ στρατίη καὶ Μαρδόνιος μέγιστον, σφέας τε αὐτοὺς κείροντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια, οἰμωγῇ χρεώμενοι ἀπλέτῳ. Idem fecisse Thebanos mortuo Pelopida, et Alexandrum ob luctum Hephæstionis, auctor est Plutarchus vol. 1. p. 296 C. 704 E. MONK.

435. Πελίου] Πελία Monkius recte fortasse.

436. δόμοις] Error typothetæ pro δόμοισι, ut ex annotatione apparet.

439. Ab θεὸς novum versum incipit Ald. et ab ἐλάτᾳ v. 444.

444. Ἀχεροντίαν] Ἀχεροντείαν Flor. 2. Lasc. Ceteri Ἀχεροντίαν, præter scholiastam qui Ἀχερουσίαν. In Herc. F. 840. vulgatur Ὡς ἂν πορεύσας δι' Ἀχερούσιον πόρον Τὸν καλλίπαιδα στέφανον αὐθέντῃ φόνῳ—unde liquet subaudiendum esse διὰ in nostro loco, et in Soph. Trach. 560. Ὃς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς Μισθοῦ 'πόρευε χερσίν. Scribitur Ἀχερούσιος etiam in Æsch. Ag. 1169. Contra Ἀχερόντιος Herc. F. 772. Arist. Ran. 471. et hoc, ut opinor, magis poeticum est. Callim. fragm. 110. Ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον. MONK.

449. κυκλὰς] κυκλὰς ὥρα est tempus anniversarium. Orpheus hymno 52, 7. κινῶν τε χοροὺς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις. iterumque 55, 5. σβεννύμενε λάμπων τε καλαῖς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις. MUSG.

Καρνείου] Καρνεῖα festa in honorem Apollinis Spartæ celebrata, septimo die mensis Carneï incipiebant, sexto decimo terminabantur. Plurima veterum loca has ferias spectantia indicarunt Meursius Græc. Fer. p. 178. Spanhem. ad Callim. in Apoll. 72, 78. Duker. ad Thucyd. 5, 54. MONK. καρνίου Flor. 10. H.

περινίσσεται ὥρα] Corrupte Hesychius περιΐσσεται ὥρας: περιέρχεται τὰς ὥρας.

452. λιπαραῖσι] Λιπαραὶ, Athenarum epitheton perquam frequentatum, sonabat *præstantes*, vel *splendidæ*, interprete Spanhemio ad Callim. H. in Del. 155. et 164. Noster quidem Tro.

807. Λιπαραῖσι κόσμον Ἀθάναις. Pind. Nem. 4. 29. λιπαρᾶν εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν. et sic Isthm. 2. 30. Idem apud schol. Aristoph. Acharn. 637. Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθᾶναι. et apud schol. Nub. 299. λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι. Hujus tituli amorem aperte ridet Aristophanes, Acharn. 639. Εἰ δέ τις ὑμῶν ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας, Ηὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφυῶν τιμὴν περιάψας. et in Eq. 1329. Hæc loca, cum aliis quibusdam eodem facientibus, indicaverunt, præter Spanhemium, Wesselingius Probab. p. 42. Wyttenbach. Bibl. Crit. 3. 1. p. 50. MONK. ὀλβίαις om. Flor. A. 10. 15.

457. τεράμνων] Scribendum τερέμνων cum Monkio.

460. ὦ φίλα γυναικῶν] Hanc constructionem attigit Porsonus Præf. ad Hec. p. 54 afferens ex Theocrito φίλ' ἀνδρῶν. ex Callimacho (Fragm. 131.) πρηεῖα γυναικῶν. ex Aristoph. Ran. 1081. ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν. Istis adjicias Heracl. 567. ὦ τάλαινα παρθένων. Quin et in Hippol. 849. leguntur eadem verba ὦ φίλα γυναικῶν. MONK. Sophocli Trach. 222. restituendum ἴδ', ὦ φίλα γυναικῶν. ubi libri γύναι.

461. σὺ] σύ γε Lasc. Ald. cum Flor. 2.

463. ἐπάνωθε πέσοι] ἐπάνω πέσειε Flor. 2. Lasc. Ald. Versus in Ald. sic divisi, χθὼν— | εἰ δέ— | ἤ—εἴη.

464. ἔμοιγ'] Scribendum ἐμοί τ' cum Hermanno.

481. Τιρυνθίῳ] Dicitur Hercules in Herc. F. 387. Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ. Mycenis enim regnavit Eurystheus. Monuit Elmsleius ad Heracl. 164. Herculem et Eurystheum promiscue Argivos et Tirynthios a tragicis appellari. Vid. infr. vv. 507. 576. 854. Consulenda est etiam insignis ejusdem nota ad Heracl. 188. MONK.

487. ἀπειπεῖν τοὺς πόνους] Significat ἀπειπεῖν, *to renounce*, ut infra 753. ἀπειπεῖν—τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν. Herc. F. 1357. Ὧν οὔτ' ἀπεῖπον οὐδέν. Eundem sensum exprimit Suppl. 344. Οὐκ οὖν ἀπαυδᾶν δυνατόν ἐστί μοι πόνους. Contra ἀπειπεῖν cum dativo est *deficere*. de qua signif. vid. Blomfield. ad Æsch. Theb. 840. MONK.

496. αἵμασιν] Hanc fabulam attigere Q. Calaber 6. 245. Ovid. Her. 9. 67, 89. Met. 9. 194. ubi nostrum locum, ut videtur, respicit. *Quid? quod Thracas equos, humano sanguine pingues, Plenaque corporibus laceris præsepia vidi, Visaque dejeci, dominumque ipsosque peremi?* MONK.

498. Θρηκίας] Θρᾳκίας Flor. 2. Lasc. Ald. De pelta Thracia vid. schol. Rhesi v. 311.

500. πρὸς αἶπος] Simili metaphora Helen. 1443. ἕλκουσι δ' ἡμῖν πρὸς λέπας τὰς συμφορὰς σπουδῇ σύναψαι. quos locos inter se comparavit Musgravius.

502. Λυκάονι] De Lycaone hoc, Martis filio, ab Hercule occiso, nihil legitur. Lycaon certe, Nelei filius, Nestoris frater, ab eo occisus memoratur. BARNES.

503. Κύκνῳ] Hoc certamen attigit Herc. fur. 391. Historia narrata est apud Hesiod. Scut. 327. MONK.

506. πολεμίων] πολεμίαν Flor. 15. H. minus bene.

507. τῆσδε om. Flor. 2. Lasc.

511. θέλοιμ' ἂν] Scilicet χαίρειν. Idem lusus est in voce χαῖρε, Hec. 430. ubi Polyxena dicit Χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμή. respondet Hecuba, Χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε. et Phœn. 627. ΠΟ. Μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. ΙΟ. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον. quæ non interrogative sed εἰρωνικῶς dicta esse arbitror. MONK.

527. τέθνηχ' ὁ μέλλων, κοὐκέτ' ἔσθ' ὁ κατθανών] Sic A.H. et Par. B.D. Flor. A. 10. In Flor. 15. τέθνηχ' ὁ μέλλων κοὐκέτ' ἔσθ' ὁ θανών. In Flor. 2. Lasc. Ald. τέθνηχ' ὁ μέλλων χὠ θανὼν οὐκ ἔστ' ἔτι.

536. εὕρομεν] Scribendum ηὕρομεν.

538. ξένων] ξένου Ald.

ἄλλην] Scribendum ἄλλων, quod in plerisque codicibus est.

542. φίλοις] φίλους Flor. A.

549. μεσαύλους] Mœris p. 264. μέταυλος ἡ μέση τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ τῆς γυναικωνίτιδος θύρα, Ἀττικῶς. μέσαυλος Ἑλληνικῶς. Contra Eustath. p. 862, 15. Ἀττικοὶ μὲν τὴν μέσην θύραν μέσαυλόν φασι· μάλιστα μὲν οὖν τὴν μέσην δυοῖν αὐλαῖν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ἣν καὶ μέταυλον αὐτός φησι. Harpocratio v. μέταυλος citat Lysiam p. 20. ed. Reisk. ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐψόφει ἡ μέταυλος θύρα, καὶ ἡ αὔλειος. ibi Taylorus, "μέταυλος apud Atticos erat janua trium media, quarum prima αὔλειος, ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας, ut loquitur Suidas, anticum sc. vestibulum seu atrium claudens: extrema παράθυρος, posticum nempe. Hor. Ep. 1. 5. 31. *Atria servantem postico falle clientem.*" Verum sibi parum constant grammatici. Etym. M. p. 581, 6. et Zonaras p. 1345. v. μεσαύλιος, (leg. μέσαυλος.)

'Αττικῶς δὲ τὴν μέσην τοῦ πυλῶνος καὶ τῆς αὐλῆς, ἢ τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ γυναικωνίτιδος. Nunc certe loquitur de foribus ex aula in interiores ædium partes ferentibus. Citat Blomfieldius locum Plutarchi apprime huc facientem, in Vita Arati c. 26. τοὺς μὲν δορυφόρους καὶ φύλακας ἔξω παρεμβάλλειν ἐκέλευεν ἐν τῷ περιστύλῳ, τοὺς δ' οἰκέτας 'ΟΠΟΤΕ ΔΕΙΠΝΗΣΕΙΑΝ τάχιστα πάντας ἐξελαύνων, καὶ τὴν μέταυλον ἀποκλείων, μετὰ τῆς ἐρωμένης αὐτὸς εἰς οἴκημα κατεδύετο μικρὸν ὑπερῷον. et Schneider. in Epimetro ad Xenoph. Mem. p. 279. MONK.

558. ἐχθροξένους] Scribendum κακοξένους ex A.H. Par. A. Flor. A. 10. 15.

560. διψίαν] Homerus Il. Δ. 171. Καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην. Hesiodus apud Eustath. p. 461, 6. Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον. Spanhemius ad Call. Lav. Pall. 46. allegat Æsch. Suppl. 32. Πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει Θεῖναι. quod de regione Argiva dictum est. Pausan. 2. p. 112. θέρους δὲ αὖά σφισιν ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ. Plura apud ipsum videas. MONK.

570. καὶ ὁ] χ' ὁ Flor. 2. Lasc.

εὐλύρας] Epitheton est Apollinis in Aristoph. Thesm. 969. Idem et χρυσολύρας appellatur ib. 315. MONK.

571. Ex hoc loco Hesychius, ἠξίωσε ναίειν: ἄξιον ἡγήσατο οἰκεῖν.

573. σοῖσι] Admetum compellat.

577. ποιμνίτας] ποιμνῆτας Flor. 2. Ald. In ποιμνίτας consentit Ælian. N. A. 12, 44.

585. πέραν] Recte quoad sensum Buchananus, *Pernici pede deserens abietum alticomum nemus*. MONK.

588. πολυμηλοτάταν] Epith. Homericum Il. B. 605. Ὀρχομενὸν πολύμηλον. Pind. Pyth. 9. 11. τόθι νιν πολυμάλου Καὶ πολυκαρποτάτας Θῆκε δέσποιναν χθονός. MONK.

589. οἰκεῖ Marklandi emendatio est. Legebatur οἰκεῖς.

590. Βοιβίαν] Respexit, ut videtur, Homer. Il. B, 711. MONK.

591. τὰν Μολοσσῶν αἰθέρα ὅρον τίθεται ἀρότοις καὶ δαπέδοις idem est quod τῇ M. αἰθέρι ὁρίζεται τοὺς ἀρότους. MATTH.

595. Αἰγαίων'] Id est mare Ægæum. Ægonis et Ægæonis nomine mare id significari pluribus exemplis docuit jam Turnebus Adversar. 19. 2. quibus adde Lucillium Anthol. [Palat.

11, 247.] De Ægæone deo, a quo nomen hoc adeptum est, vide scholiasten Apollon. Rhod. 1, 1165. Statium Achilleid. 2, 12. MUSG. Exemplis metri, quo hic versus scriptus est, in annotatione allatis adde Hecub. 1104.

599. τὰς error typothetæ est pro τᾶς.

602. αἰδῶ recte interpretantur *pudorem*, siquidem *pudor* non tantum est eorum, quos turpiter fecisse pudet, sed animi affectus, quo turpiter facere veremur. Hinc illa αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἠὲ πέφανται. Miro errore Flor. A. 10. 15. εὐγενὲς εὐγενὴς αἰδεῖται ἐκφέρεται, nimirum τὸ εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ idem est atque ὁ εὐγενὴς αἰδεῖται. MATTH.

603. πάντα σοφίας pro πᾶσα σοφία dictum est ut ἐν παντὶ κακοῦ εἶναι, εἰς πᾶν κακοῦ ἀφικνεῖσθαι, de quibus v. Gramm. Gr. §. 443, 3. MATTH.

605. κεδνὰ πράξειν] Recte ad sensum Buchanan. *Et mentem bona spes habet successura homini pio omnia recte.* Longe aliter vulgo interpretantur. Dictum est κεδνὰ πράξειν pro κεδνῶς vel καλῶς πράξειν. Omnino conferenda sunt Orest. 531. Θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα. Iph. A. 346. πράσσοντα μεγάλα. Electr. v. ult. εὐδαίμονα πράσσει. In eodem sensu κεδνὸς adhibetur Tro. 684. οὐδὲ κλέπτομαι φρένας, Πράξειν τι κεδνόν. Æsch. Choeph. 699. Κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων. Ea vox usum habet non minus late patentem quam ἀγαθὸς vel ἐσθλός. Dicta sunt κεδνὸς ἄναξ, κεδνὸς ἑταῖρος, κεδνὴ ἄλοχος, κεδνὴ παρθένος, κεδνὴ ἀμφίπολος, κεδνοὶ τοκεῖς, κεδνὰ τέκνα, κεδνοὶ λόγοι, κεδνὰ ἤθεα, κεδνὴ χάρις, κεδνὰ πράγματα, κεδνὴ τύχη, κεδνὴ ἀγγελία, &c. MONK.

610. ὑστάτην ὁδόν] Ita Soph. Ant. 807. Τὰν νεάταν ὁδὸν Στείχουσαν. Trach. 876. Βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην Ὁδῶν ἁπασῶν. Ceterum morem compellandi mortuos in pompa funebri, et valedicendi, tetigit noster Suppl. 775. Αἴδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυρρόους, Φίλους προσαυδῶν. 806. Προσαυδῶ σε τὸν θανόντα. ubi fallitur Marklandus. Verba, quibus Alcestin chorus alloquitur, habemus infra v. 757. seq. MONK.

658. ἀτιμάζων τὸ σὸν—προὔδωκά σ'] ἀτιμάζοντα σὸν προὔδωκας Flor. 2. Lasc. Ald.

672. θνήσκειν] θανεῖν Flor. 10. 15.

679. ἄγαν] μ' addunt Flor. 2. Lasc. Ald.

689. ἠδίκηκα] ἠδίκησα Flor. A. 2.

691. χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;] Hoc versu utitur Aristoph. Thesm. 194. et imitatur Nub. 1415. κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς;

699. ἐφεῦρες] Scribendum ἐφηῦρες.

700. πείσεις ἀεὶ A.H. Flor. A. 10. 15. Vulgo πείσειας ἄν. Valet τὴν παροῦσαν ἀεὶ γυναῖκα, *uxorem quæ pro tempore fuerit*. Hic usus vocis ἀεὶ omnibus satis notus est, etsi frequentius inter articulum et participium interponitur, ut in Hec. 1172. ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται. Herod. 6. 58. φάμενοι τὸν ὕστατον αἰεὶ ἀπογενόμενον βασιλήων, τοῦτον δὴ γενέσθαι ἄριστον. et sic passim: alio tamen ordine Æschylus Prom. 973. Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί. ubi vid. Blomfield. Noster Orest. 880. Ἔλεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεί, Διχόμυθα. Electr. 1277. Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται, Νικᾶν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί. i. e. *unumquemque reum*. Aristophanes Vesp. 1318. περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί. Hunc Græcismum sumpsit Cicero in Verr. 5. 12. *omnes Siceliæ semper prætores*, citatus a Valcken. ad Theocriti Adon. p. 197 C. MONK.

701. ὀνειδίζεις] ὀνειδίζειν Flor. A. 10. 15.

708. λέγ', ὡς ἐμοῦ λέξαντος] Scholiasta, ὡς ἐμοῦ κακῶς ἐλέγξαντος δι' ὧν οὐκ ἠθέλησας ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποθανεῖν. ubi lege ὡς ἐμοῦ κακῶς σε λέξαντος δι' ὧν οὐκ ἠθέλησας ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποθανεῖν. Quod in illius modum vitio non infrequenti corruptum est. Ceterum fallitur ille quum κακῶς supplet ad λέξαντος. Hæc enim est Admeti sententia: Dic uti ego dixi. Non impedio enim. Quod si acerba tibi fuerunt quæ dixi, debebas melius mecum agere: ita enim nunquam te verbis læderem. L. DINDORF.

710. σοῦ δ' ἂν] Scholiastæ annotatio καὶ ἐν συναλοιφῇ σοῦ δ' ἂν ad σοῦ τἂν spectat: id quod, si verior est altera scriptura καὶ οὐ συναλοιφῇ, repudiavit ille. L. DINDORF.

713. μείζον' ἂν ζῴης χρόνον] *Per me licet vel Jovem vivendo superes*. Ita Sophocles El. 1457. ab Hermanno comparatus, χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

717. σημεῖα τῆς σῆς, ὦ κάκιστ', ἀψυχίας] σημεῖά γ', ὦ κάκιστε, ταῦτ' ἀψυχίας Ald.

718. γ' om. Flor. 2.

722. τοῦ θεοῦ] θεὸς pro *sole* sæpenumero dicitur, plerumque

sine articulo. Orest. 1024. φέγγος εἰσορᾷν θεοῦ Τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα. Suppl. 210. ubi confert Barnesius ejus fabulæ v. 471. et Med. 353. Indicat Wakefieldius Soph. Trach. 145. θάλπος θεοῦ. MONK.

723. ἐν ἀνδράσιν] Id est ἀνδρεῖον.

724. οὐκ ἐγγελᾷς] Conviciari Admetum dicit Pheres, quod ei non contigerit gaudere patris funere efferendo. HERMANN.

727. In annotatione errorem corrige typothetæ, qui πλέουν pro πλέων posuit.

728. ἐφεῦρες] Scribendum ἐφηῦρες.

734. ἔρροις] ἔρρου Ald.

735. ὄντος] ὄντες Flor. 2 (a correctore). 15. Lasc.

736. τῷδέ γ' εἰς ταυτὸν A.H. Flor. 10. 15. τῷδ' ἔτ' εἰς ταὐτὸ Lasc. Ald.

737. χρῆν] χρή Ald.

741. Ald. ὦ σχετλία, τόλμης, γενναία, omissis ἰὼ, ἰώ. ἰὼ, ἰώ præponunt et σχετλία τ. ὦ γενναία habent Parr. B.D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. σχετλίη Havn. τόλμας Flor. A. 15. Præterea Flor. A. 10. 15. post τόλμας sic: καὶ μέγ' ἀρίστη, ὦ γενναῖα, χαῖρε κ. τ. λ. ὦ γενναία Parr. B.D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. γενναία deest in Par. D. MATTH.

746. παρεδρεύοις] προσεδρεύοις Flor. 2. Lasc. Ald. Hæc locutus chorus, orchestra relicta, funus Alcestidis in elatione comitatur. Absentiæ chori, postquam semel ingressus esset scenam, paucissima sunt in tragœdiis superstitibus exempla. Id vero factum hic et in Ajace Sophocleo, v. 814. occasionem dat nobilibus Herculis et Ajacis orationibus, quas in vacua auditorum scena loqui oportebat. In Æschyli Eumen. chorum abscedere e scena, actione nondum absoluta, postulat fabulæ istius œconomia. MONK.

755. Insanam Herculis voracitatem notarunt veteres, quorum loca servavit Athenæus 10. p. 411 B. Conferre possis Callim. Hymn. in Dian. 146. τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἥρως Ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδεγμένος εἴ τι φέρουσα Νεῖαι πῖον ἔδεσμα. Aristoph. Ran. 549. Vid. Spanhem. ad H. in Dian. 160. MONK.

756. ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι] Ita omnes præter Lasc. qui corrupte dedit δ' ἐχείρεσι. [δὲ χείρεσι Flor. 2.] Dubito autem

annon rectius esset Ποτήριον δ' ἐν χερσὶ κ. λ. Scholiasta certe habet Ποτῆρα δ' ἐν χερσὶ, et suspecta est in dialogo poetica forma χείρεσσι. Sophocles quidem Ant. 1297. habet senarium Ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον, sed eum choricis versiculis interjectum. Vocem ποτὴρ non alibi vidisse memini, præter Cycl. 151. Erat κισσύβιον rusticum poculum, cujus descriptionem videas apud Athenæum 11. p. 476 F. citantur ibi Homerus Odyss. I. 346. Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο. Euripides in Andromeda, Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος. Conferas Etymologum M. p. 515, 33. Bentleium ad Callim. Fragm. 109. Valckenærium ad Theocr. Id. 1, 27. Noster in Cycl. 390. Σκύφος τε κίσσου παρέθετ' εἰς εὖρος τριῶν Πήχεων, βάθος δὲ τεσσάρων ἐφαίνετο. MONK Recte habet scriptura vulgata.

757. μελαίνης μητρὸς de *uva* interpretatur Reiskius, de *vite* minus speciose scholiastes. Favet tamen scholiastes Nicandri μέλαιναν ἄμπελον memorans ad Theriac. 519. Si ad hunc locum pertinet Hesychii glossa, (quæ probabilis sane suspicio est) sic emendanda erit: Μητρὸς μέθυ: φύσις τῆς ἀμπέλου. MUSG.

768. οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ'] Morem istum tollendi manus in luctu funereo noster attigit Suppl. 774. Ἀλλ' εἶεν· αἴρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς, Αἴδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυρρόους, Φίλους προσαυδῶν. ubi corrigit Elmsleius, partim cum Marklando, Ἀλλ' εἶμ', ἐπαρῶ χεῖρ'. Utrobique significatur mortuorum salutatio. MONK. Æschylus Choeph. 9. οὐ γὰρ παρὼν ᾤμωξα σὸν, πάτερ, μόρον οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ.

777. συνωφρυωμένῳ] Pollux 2, 50. καὶ μὴν παρὰ τοῖς τραγῳδοῖς τὸ συνωφρυῶσθαι ἐπὶ τῶν λυπουμένων. legitur quoque participium infra v. 800. Soph. Trach. 871. MONK.

780. οἶδας] Non admodum frequens est forma οἶδας pro communi οἶσθα. Philemon Athenæi 4. p. 175 D. corrigente Porsono Advers. p. 73. Νάβλας δὲ τί ἐστ': οὐκ οἶδας, ὦ 'μβρόντητε σύ; Μὰ Δί', οὐ: τί φῄς; οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν οὖν Οἶδας ἀγαθὸν σύ γ'. Oraculum apud Herod. 4. 157. Αἴ τυ ἐμεῦ Λιβύην μηλοτρόφον οἶδας ἄμεινον Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Extat etiam Hom. Od. A. 337. sed in fine versiculi. MONK. οἴδατε Aristophani restitui Acharn. 294.

790. πλεῖστον—Κύπριν] Κύπριν—πλεῖστον Flor. A. 10. 15.

794. λύπην ἀφεὶς] ἀφεὶς λύπην Flor. 10. 15.

795. πύλας pro τύχας repositum ex Par. B.D. Utramque scripturam memorat scholiasta. Conf. v. 829.

809. ἄγαν ἐ. A.H. Flor. 10. 15. ἄγαν γ' ἐ. vulgo.

811. θυραῖος] Male libri quidam οἰκεῖος: quomodo si locutus esset famulus, Hercules statim rem ut se habebat intellexisset. Nunc et ironice et ænigmatice loquitur famulus. MATTH.

813. χαίρων ἴθι non tam est *vade et vale*, quam *valeas, noli mihi diutius importunus et molestus esse*, ut Phœn. 921. idem fere quod πολλὰ χαίρειν σε κελεύω. MATTH.

815. τι—σ' ὁρῶν A.H. Flor. A. 10. 15. Vulgo σε—ὁρῶν.

832. ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι] Hæc structura est admirantis vel indignantis: Aristoph. Nub. 818. τῆς μωρίας, Τὸ Δία νομίζειν, ὄντα τηλικουτονί. uti corrigit Hermannus ad locum, pro τὸν Δία, citans Av. 5. Nub. 268. Ran. 741. Τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς, Ὅτι, δοῦλος ὤν, ἔφασκες εἶναι δεσπότην. Infinitivum istum tetigit Valckenærius ad Phœn. 1715. et ad Theocr. Adon. p. 384 C. De genitivo indignantis, vide Kœn. ad Greg. Cor. p. 58. (p. 137. ed. Schæf.) Simillima est constructio in Med. 1047. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί. MONK.

133. προσκειμένου Scaliger. Legebatur προκειμένου.

839. Ἠλεκτρύονος Blomfieldus, qui Ἠλεκτρυόνος scribere debebat, de quo dixi in Thesauro Stephani. Ἠλεκτρυῶνος libri.

842. θ' A.H. Par. B. Flor. 10. 15. Vulgo δ'.

845. Ordo est πίνοντα προσφαγμάτων πλησίον τύμβου. Exempla genitivi sequentis verba transitiva, subaudito μέρος τι, habes in Hec. 614. Βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός. Arist. Eq. 1181. τουτουὶ φαγεῖν Ἐλατῆρος. Herod. 3. 11. ἐμπίοντες δὲ τοῦ αἵματος πάντες οἱ ἐπίκουροι, οὕτω δὴ συνέβαλον. "Quo ritu inferiæ defunctis dari consueverint, ex Homero liquere potest Odyss. Λ. 25. Βόθρον ὄρυξ', ὅσσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα· Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσι, Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ, Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον." Stibl. Omnino consulat lector doctissimum Blomfieldium in Gloss. ad Æsch. Pers. 616. MONK.

852. Κόρη absolute pro κόρη Δήμητρος, quod est supra v. 368. Heracl. 409. 601. Herc. F. 1107. Conferendum Herc. F. 608. Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν Αἴδου κόρης ἔνερθεν, οὐκ

ἀτιμάσω Θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας. Corrigo Αἵδου Κόρης τ'. MONK.

863. ἒ ἔ] Alii libri αἶ αἶ, quod αἰαῖ scribendum restituendumque est. Interjectiones ἰώ μοί μοι, αἰαῖ conjungit in Hippol. 569.

864. πᾶ Porsonus. πῆ libri: quod si recte legitur, versu proximo ὀλοίμαν in ὀλοίμην mutandum foret cum Monkio. Sed putavi his duobus versibus Dorismum esse relinquendum.

ποῖ βῶ; πᾶ στῶ;] Conf. ad Hecub. 1079.

866. ἔτεκεν] ἔτικτε H. Lasc. ἔτικτεν Flor. 10. 15.

873—876. Interjectiones αἰαῖ et ἒ ἔ et φεῦ φεῦ et ἰώ μοί μοι choro tribuunt Lasc. Ald. Correctum ex codicibus.

877. λυπρόν codices et Lasc. λυπηρόν libri.

879. τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον ἁμαρτεῖν πιστῆς ἀλόχου;] Negligentius dictum pro ἢ ἁμαρτεῖν. Similiter Æschylus Agam. 601. τί γὰρ | γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν, | ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ πύλας ἀνοῖξαι; ubi locum Euripidis comparavit Blomfieldus.

886. εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας] Imitatur Homerum Il. X, 63. καὶ θαλάμους κεραϊζομένους. BLOMF.

907. Scholiasta exponit ἅλις per μετρίως. Hesychius etiam in voce, ἔστι καὶ μετρίως· ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἀλκήστιδι. Albertius confert Med. 629. εἰ δ' ἅλις ἔλθοι Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς Εὔχαρις οὕτω. MONK.

914. πολὺ γὰρ τὸ μέσον] Schol. τὸ μέσον· τὸ διάφορον τῆς νῦν τύχης καὶ τῆς παλαιᾶς. Euripidea confert Wesselingius ad Herod. 9. 82. ubi πολλὸν τὸ μέσον. et 1. 126. οἱ δὲ ἔφασαν πολλὸν εἶναι αὐτέων τὸ μέσον. Ceterum conferri possint Tro. 148. Æsch. Prom. 570. MONK.

916. ἔστειχον ἔσω (εἴσω Flor. A. 2. 10. 15.)] ἔστιχον εἴσω H.

918. πολυάχητος] πολυήχητος Monkius.

921. εἶμεν] Vid. ad Hippol. 349.

926. παρ' εὐτυχῆ—πότμον] *Confestim secutus prosperam fortunam.* Similis est usus τοῦ παρὰ in Demosthene περὶ στεφάνου 6. p. 229. 16. ἐφ' οἷς ἀδικοῦντά με ἑώρα τὴν πόλιν, οὖσί γε τηλικούτοις, ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διεξῄει, ταῖς ἐκ τῶν νόμων τιμωρίαις παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα χρῆσθαι. MONK. Rectius vertisset: *eo ipso tempore, quo fortuna secunda utebaris.* Vid. Heindorf. ad Plat. Prot. p. 521. MATTH.

944. ἐξελᾷ] ἐξολεῖ Ald.

960. *κύδιον*] Hoc vocabulo utitur etiam in Androm. 639.

966. *εὗρον*] Scribendum *ηὗρον*.

968. *σανίσιν*] Conservatas ad Hæmum, Thraciæ montem, tradit scholiastes ad Hecub. v. 1257. Quicquid hujus fuerit, Euripides haud dubie respicit scripta, quæ sua et Platonis ætate Orpheo tribui solebant. Vid. de Rep. 2. p. 364. MUSG. Revera ejusmodi tabulas exstitisse ex Heraclito tradit scholiasta.

972. *ἀντιτεμὼν*] Æsch. Agam. 17. *Ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος.* Sic Choeph. 537. *Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων.* Eur. Andr. 121. *Ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεμεῖν.* ubi schol. *τεμεῖν· ἀπὸ τῶν ῥιζοτομούντων ἡ μεταφορά. τεμεῖν οὖν ἀντὶ τοῦ εὑρέσθαι.* Ita ad Pind. Pyth. 4. 393. *Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν Δῶκε χρίεσθαι,* Interpres Græcus, *ἀντίτομα δὲ εἶπε τὰ ἀλεξιφάρμακα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ῥιζοτόμων.* His citatis Stanleius adjicit, "*ἀντίτομον φάρμακον* est id remedium quod secatur et paratur, ac præbetur alicui adversus morbi dolores et vim: ad quam etymologiam respexisse Euripidem in Alcestide monet Æmilius Portus." Similia habet Hesychius v. *ἀντίτομον.* Vid. Ruhnken. ad Hom. Hymn. in Cer. 229. MONK.

986—990. Hi versus sic potius dividendi, *κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω. | καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι | παῖδες ἐν θανάτῳ,* pariterque in antistropho.

987. *σκότιοι φθίνουσι*] Id est *ad Orcum abeunt.*

1005. *φῆμαι*] Scribendum *φᾶμαι* cum Monkio.

1019. *ἥκω*] *ἧκον* H.

1025. *πολλῷ δὲ μόχθῳ* codices. *πολλῶν δὲ μόχθων* Lasc. Ald.

1051. *δῆτ' ἐνοικήσει*] *δή τιν' οἰκήσει* Flor. A. 10. 15.

1056. *ἐπεισφρῶ*] Compositum *ἐπεισφρεῖν* in re simili adhibet noster Electr. 1039. *Ἀλλ' ἦλθ', ἔχων μοι μαινάδ' ἔνθεον κόρην, Λέκτροις τ' ἐπεισέφρησε.* Confer etiam Herc. F. 1270. *Ἔτ' ἐν γαλακτί τ' ὄντι γοργωποὺς ὄφεις Ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς Ἡ τοῦ Διὸς ξύλλεκτρος.* Exponit Hesychius *ἐπεισφρήσας· ἐπεισενεγκών.* et *εἰσέφρησεν· εἰσήγαγεν.* MONK. *ἐκφρεῖν* restitui Phœn. 264. ex scholiasta.

1065. *ᾑρημένον*] *ᾐρτημένον* Lasc. Apte Monk. confert supra v. 1057. *μὴ νοσοῦντί μοι νόσον προσθῇς.* Ejusdem generis est locutio *currentem incitare,* et sim. MATTH.

1071. ὅστις εἶσι] Sensus est: *oportet dei, quisquis veniet, dona sustinere*, i. e. sive beneficus veniet, sive inimicus. HERMANN.

1072. ὥστε σὴν] ἐκ Διὸς Ald.

1077. ὑπέρβαλλ'] *Modum excede.*

1080. τις Galenus. Libri τίς μ', quod revocandum.

1085. ἡβάσκει] ἀκμάζει interpretatur Photius sive ex hoc sive ex alio loco.

1090. τῷδε] τῷδ' ἀνδρὶ A.H. Quæ scriptura metro accommodari potest ἥτις in ἣ mutando.

1094. ὡς—καλῶν] Refertur ad αἰνῶ v. 1093.

1097. γενναίων A.H. Par. B.D. Flor. A. 10. 15. Vulgo γενναίαν.

1102. 'λαβες] λάβοις Flor. A. 2. Ald.

1106. ἐμοί] Scribendum, sensu etiam postulante, ἐμέ cum Monkio.

1112. δόμοις] Scribendum potius δόμους cum Monkio. Sic Hec. 1148. μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει δόμους.

1118. Γοργόν'] De eliso iota dativi dixi ad Soph. Œd. C. 1435.

1119. Omnes edd. Admeto tribuunt ἐχὼ ναί. Sed vocula ναὶ orationem, ni fallor, inchoare debet. Cum nostra loquendi formula congruit Orest. 147. ΧΟ. Ἴδ' ἀτρεμαίαν ὡς ὑπώροφον Φέρω βοάν. ΗΛ. ναί, οὕτω κάταγε, κάταγε. Deinde edidi de meo σῶζέ νιν, licet ceteri habeant σῶζε νῦν. In Med. 181. Ἀλλὰ βᾶσά νιν Δεῦρο πόρευσον οἴκων ἔξω, φίλα, habet Lascaris βᾶσα νῦν. MONK. σῶζέ νυν (nam sic scribendum) servari potest.

1121. Velo obvoluta videtur Alcestis adstitisse, quod nunc tollit Hercules. HERMANN.

1123. Hanc scenam comparabit lector cum catastropha pulcherrimæ Shakespearii nostri fabulæ cui titulus *The Winter's Tale*. MONK.

1135. Veteres solebant graves fortunæ vices Deorum invidiæ referre. Vid. Æsch. Pers. 367. οὐ ξυνεὶς δόλον Ἕλληνος ἀνδρὸς, οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον. ibi citat Blomfieldius in Glossario Orest. 964. Φθόνος νιν εἷλε θεόθεν. Suppl. 349. εἰ δὲ μή, βίᾳ δορὸς Ἤδη τόδ' ἔσται, κοὐχὶ σὺν φθόνῳ θεῶν. Iph. A. 1103. Μή τις θεῶν φθόνος ἔλθοι. Herod. 3, 40. Ἄμασις Πολυκράτει ὧδε λέγει·

Ἡδὺ μὲν πυνθάνεσθαι ἄνδρα φίλον καὶ ξεῖνον εὖ πρήσσοντα·—ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσιν, ἐπισταμένῳ τὸ θεῖον, ὡς ἔστι φθονερόν. 7. 46. ὁ δὲ θεὸς, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, φθονερὸς ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται ἐών. Adjici potest Pind. Isthm. 7. 55. ὁ δ' ἀθανάτων Μὴ θρασσέτω φθόνος. Soph. Philoct. 776. Ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόκυσον, Μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά. Conferas Valck. ad Herod. p. 216, 59. MONK.

1140. δαιμόνων τῷ κυρίῳ] I. e. τῶν δαιμόνων ἐκείνῳ vel δαίμονι ἐκείνῳ, ὃς κύριός ἐστι τούτου, τοῦ ἀνάγειν τοὺς τεθνηκότας. Sic κύριος, qui potestatem et jus rei habet, Hel. 968. El. 257. De constructione vid. Gramm. Gr. §. 442. MATTH.

1146. ἀφαγνίζειν non *purificare*, sed *desecrare* vertendum monet Heath. allegans v. 75. Ἱερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν, Ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσῃ τρίχα. ubi de contraria ceremonia dicitur ἁγνίζειν. MONK.

1150. τυράννῳ] τυράννου Flor. A. 10. 15. Eodem modo peccatum in libris omnibus Hel. 35.

1153. νόστιμον—πόδα] Hecub. 939. ἐπεὶ νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα.

1154. τετραρχίᾳ] Photius v. τετραρχία. Τεττάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο. ὄνομα δέ φησιν εἶναι ταῖς τετάρσιν, Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ, ἐπὶ Ἀλεύα τοῦ Πύρρου διῃρῆσθαί φησιν εἰς τέτταρας μοίρας τὴν Θετταλίαν. Eadem Suidas et Harpocratio: ex hoc legendum—ἐκαλεῖτο· καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θετταλικοῖς. Grammatici respexere Demosth. Phil. 3. p. 117, 26. Vid. Alberti. ad Hesych. v. τετράρχαι. MONK.

1155. Respexit poeta veterem popularium suorum consuetudinem: exscribam locum Demosthenis κατὰ Μειδίου, p. 530, 22. ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι τοὺς χοροὺς ὑμεῖς ἅπαντας τούτους καὶ ὕμνους τῷ θεῷ ποιεῖσθε, οὐ μόνον κατὰ τοὺς νόμους τοὺς περὶ τῶν Διονυσίων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς μαντείας, ἐν αἷς ἁπάσαις ἀνῃρημένον εὑρήσετε τῇ πόλει, ὁμοίως ἐκ Δελφῶν καὶ ἐκ Δωδώνης, χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. Sequitur oraculum, cujus ultima sunt, Μεμνῆσθαι Βάκχοιο, καὶ εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χάριν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισσᾶν βωμοῖσι κάρη στεφάνοις πυκάσαντας.

ibidem videas alia hujusmodi, et in Oratione Πρὸς Μακάρτατον, p. 1072. ubi oraculum Delphicum Dorice loquitur: Ἀπόλλωνι Ἀγυιεῖ, Λητοῖ, Ἀρτέμιδι, καὶ τὰς ἀγυιὰς κνισσῆν καὶ κρατῆρας ἱστάμεν καὶ χοροὺς, καὶ στεφανηφορεῖν καττὰ πάτρια θεοῖς Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίαις, κ. τ. λ. Hanc rem spectat Aristophanes Av. 1230. Ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς, Φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, Μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις, Κνισσᾶν τ' ἀγυιάς. et Eq. 1320. Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιάς; MONK.

1162. εὗρε] Scribendum ηὗρε.

ANDROMACHA.

ANDROMACHA quo anno in scenam producta sit ab Euripide nullis constat veterum grammaticorum testimoniis. Ex numerorum tamen delectu et tractatione satis probabiliter colligi potest ex antiquioribus hanc esse poetæ fabulis ejusdemque fere ætatis atque Medeam et Hippolytum: ut olympiade octogesima septima vel octava edita esse videatur. Nam carmina chori pleraque ex versibus composita sunt dactylico-trochaicis, gravi et severo metri genere, cujus frequentissimus in veteri Atticorum tragœdia usus fuit, rarior in recentiori, quæ glyconei potius numeri volubilitate, mutatis rei musicæ rationibus accommodata, delectabatur. Plane singularis autem distichorum elegiacorum usus est in hac fabula v. 103—116. quod unicum hujus generis exemplum est in tragœdiis quæ ad nostra tempora pervenerunt.—Codices hujus fabulæ Parisinos accuratius quam Musgravius excussit Joannes Lentingius, cujus editio prodiit Zutphaniæ a. 1829.

---

1. *Θηβαία πόλις*] Scholiasta, Τὴν ἐν Ἀσίᾳ λέγει Ὑποπλάκιον Θήβην, ἧς Ἠετίων ἐβασίλευσεν. ἔνθα καὶ τὴν Χρύσαν καὶ τὴν Λυρνησσὸν ἐν τῷ τῆς Θήβης πεδίῳ τάσσουσιν, ὡς ὁ Αἰσχύλος Λυρνησσίδα προσαγορεύσας τὴν Ἀνδρομάχην ἐν τοῖς Φρυξίν.

πόλις] Sic Ald. Taur. Gu. Havn. *πόλι* Flor. 2. 10. 15. Lasc. *πτόλι* Flor. A. Par. A. Neque vero subaudiendum *ἐστί* cum Brunckio, quo nihil frigidius; sed est compellatio, ad quam in sequ. non amplius respicitur. Vid. Seidl. ad El. 1. MATTH.

6. *νῦν δ', εἴ τις ἄλλη, δυστυχεστάτη γυνή*] Ald. Havn. Flor. 2. *νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πέφ.* Sic etiam Lasc. nisi quod *δυστυχεστέρα* legit. At Parr. A.B.D. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. et schol. *νῦν δ' εἴτις ἄλλη.* Hoc recipi voluit Valck. ad Phœn. 1589. sequenti versu deleto *ἐμοῦ πέφυκεν ἢ γενήσεταί ποτε.* MATTH. Verissime Valckenarius. Versum 7.

qui addidit, præcedentem sic scriptum legit ut Lasc. edidit νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστέρα γυνή.

10. ῥιφθέντα] ῥιφέντα Par. A. H. Lasc.

14. νησιώτῃ] Scyrium fuisse constat ex Hom. Il. T, 326, Sophoclis Philocteta et aliunde.

Νεοπτολέμῳ] Quadrisyllabo usus est Νοπτολέμῳ: de quo dixi ad Soph. Philoct. 4.

17. Schol. Ven. ad Il. λ', 773. χόρτοι δὲ οἱ τρίγχοι, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ, Σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς Ἐλευθεραῖς. καὶ ἐν Ἀνδρομάχῃ ὁμοίως. Cf. Stanlei. ad Æsch. Suppl. 6. MATTH.

20. Θετίδειον] Θέτειον H. Θετίδιον per ι scriptum ex hoc loco affert et cum Ἰσίδιον comparat Herodianus in Crameri Anecd. vol. 3. p. 252, 10. Qua forma utuntur Polyb. 18, 3, 6. et 4, 1. Strabo 9. p. 431. probata etiam ab Etym. M. p. 278, 34. Sed Θετίδειον agnoscit Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2. p. 129, 24. Ceterum de Thetideo vid. schol. Pind. Nem. 4, 81.

24. ἄρσεν'—κόρον] Sic ἄρσενα κοῦρον dixit Phocylid. ποιημ. νουθετ. v. 173.

ἄρσεν' ἐντίκτω] ἄρσενα τίκτω Flor. 2. Lasc.

25. πλαθεῖσ'] πλασθεῖσ' Ald. et duo codd.

δ' Elmsleius ad Med. 940. Legebatur τ'.

27. προσῆγε] Recte Matthiæ corrigit προῆγε. Eadem corruptela est Hippol. 496.

28. ἀλκήν τιν' εὑρεῖν κἀπικούρησιν κακῶν] Similiter Sophocles Œd. T. 218. ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν. unde Euripidi κἀπικούφισιν restituebat Elmsleius conjectura probabili, sed quam necessariam esse demonstrari nequit.

36. τὸ πρῶτον] τὸ πρόσθεν Par. A.H. τὸ πρῶτον vel τοπρῶτον, ut scribitur in Gu. et Taur., est *statim ab initio*, ut Od. ξ', 467. ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω. ψ', 214. οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα. Ita convenit cum ἀρχήν. nam οὐδ' ἀρχήν proprie est *ne initio quidem*, hinc *omnino non*. τὸ πρόσθεν scriptum esse videtur ab eo, qui sq. νῦν δ' opponi aliquid debere censebat. MATTH.

37. τάδ'] τά γ' Par. A.

41. Σπάρτης] πάτρας Par. B. Flor. A. 10. 15.

44. ἦν] Id est πειρωμένη ἦν—. Vid. Gramm. Gr. §. 526. MATTH. ἂν Ald. Taur. Gu.

52. ἦν ποτ' H. Par. E. et Lasc.: ex quo conjicere licet idem esse in Flor. 2. Vulgo ἦν τότ'.

ἦν referendum ad δίκην, non ad μανίας. δίκην τινὸς αἰτεῖν τινα sæpe legitur, ut de eadem re Orest. 1651. θανεῖν γάρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει, δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με. infra 984. πικρῶς δὲ πατρὸς φόνιον αἰτήσει δίκην Ἄνακτα Φοῖβον. et 1084. ᾔτησα γὰρ πατρός ποτ' αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην. Ut igitur δίκην τινὸς αἰτεῖν est *pœnam rei ab aliquo petere*, i. e. *velle sibi ab eo satis fieri, rationem rei repetere*, sic διδόναι δίκην τινί est *pœnam solvere, satisfacere alicui*. quod, ut hic, sic infra 986. 1084. alteri opponitur. MATTH.

53. οὐ 'κτίνει δίκην] Ald. Parr. A. Gu. οὐ τίνει δίκην. Flor. 2. Havn. Lasc. οὐ κτείνει. Parr. B.D.E. οὐ κτείνει. Flor. A. 10. οὐ τείνει. tandem Flor. 15. οὐ 'κτίνει. Hoc recepi, quia causam omnium errorum continet. οὐ 'κτίνει δίκην, *hujus inquam rei* (vid. ad Orest. 902.) *pœnas pendit*. MATTH.

54. πρόσθε Par. A.B. Flor. 10. 15. H. Vulgo πρόσθεν.

ἐξαιτούμενος] I. e. παραιτούμενος. Soph. Œd. C. 1327. ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι μῆνιν βαρεῖαν εἰκαθεῖν ὁρμωμένῳ τῷδ' ἀνδρί. Quem locum comparavit Pflugkius.

55. ἐς hoc loco Ald. εἰς Par. A.B.E. Flor. 2. 10. 15. H.

62. γὰρ βουλεύεται] γάρ τοι βούλεται Flor. 15. Gu. Ald.

63. σὲ παῖς θ'] σὲ ἡ παῖς θ' Taur. Gu. σὲ παῖδ' [Par. B.D. suprascripto ον in D. παῖς τε] Flor. 10. 15. σεὸν παῖδ' i. e. σὲ Flor. A. σὲ παῖδα θ' H. Nimirum παῖδα puerum Andromachæ intelligebant: quod falsum esse quum significare vellet alius, addidit ἡ. MATTH.

66. πλέκουσιν αὖ] πλέκουσι νῦν Taur. Gu. Ald.

67. θέλοντες] θέλουσι H.

70. πέπυσται τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον πόθεν ποτ';] Quis tandem πέπυσται? Menelausne an Hermiona? Enimvero ambo, ut et præcedenti versu est κτείνειν μέλλουσι et ubique per totam hanc scenam. Vitiosa igitur oratio est quæ ex duobus quorum eodem uterque jure intelligi potest unum memorat, nec tamen nominat. Porro Euripides, si sapuit, vix ista scribere potuit versu sequenti: οὐκ οἶδ'· ἐκείνων δ' ᾐσθόμην ἐγὼ τάδε. Recte quidem οὐκ οἶδα respondet famula, quum ab Andromacha unde Menelaus et Hermiona Molossi latebras rescivissent interrogata esset. Sed illa quid sibi volunt ἐκείνων δ'

ᾐσθόμην ἐγὼ τάδε? Aut quis famulam unde ipsa rem illam comperisset percontatus erat? Nemo sane, ut nunc est. Sed ego continuo ut hæc legi sic locum a poeta scriptum olim fuisse intellexi: οἴμοι· πέπυσθε τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον πόθεν ποτ᾽; ὦ δύστηνος, ὡς ἀπωλόμην.—οὐκ οἶδ᾽· ἐκείνων δ᾽ ᾐσθόμην ἐγὼ τάδε. Quibus simul et pro se et pro dominis suis respondet. Prudenter autem Andromacha consilium suum ne cum popularibus quidem suis communicaverat, quippe quibus jam Græcorum servabus factis confessio vel invitis extorqueri posset. L. DINDORF. Scribendum πέπυσθε.

72. ἐκείνων] ἐκεῖνον Flor. 2.

79. ἥξοι] ἥξει H.

80. γ᾽ accessit ex Par. E. Flor. 2. Taur. Gu.

γέρων—ὥστε] Id est γεραίτερος ἢ ὥστε—. De qua constructione vide Gramm. Gr. §. 448. MATTH.

82. οὖν] οὐ Ald.

δοκεῖς H. solus. Legebatur δοκεῖ.

σοῦ H. et Lasc. Libri reliqui σοι.

83. πόθεν] Gl. in Par. D. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς.

σύ μοι μολεῖν Par. A.E. Flor. 2. H. Lasc. μολεῖν σύ μοι Ald.

88. μηδὲν τοῦτ᾽ ὀνειδίσῃς ἐμοί] μηδὲν ὀνειδίσῃς τούτων ἐμοί Taur. Gu. Hærebant in μηδὲν, quod est pro μηδαμῶς, ut μηδὲν τόδε λίσσου Med. 155. MATTH.

90. πάθω κακὸν] κακὸν πάθω Flor. 15. Duo alii Flor. κακὸν πάθῃ.

104. ἠγάγετ᾽—εἰς] Scribendum ἀγάγετ᾽—ἐς.

105. δῃάλωτον] δοριάλωτον Taur. Gu.

106. ὠκὺς] Huic loco magis convenire videtur ὀξύς.

εἷλέ σ᾽ ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης] Numerus certus pro incerto; Homerus enim mille, centum, octoginta sex naves Græcorum statuit, Plutarchus mille ducentas, scholiast. 1170. alii aliter. At poetæ fere de millenario numero consentiunt; ita Euripides alias, Rhes. v. 262. Electr. 2. Lycophron, Virgilius, Ovidius, Propertius, Seneca. Unde Æschylus Agam. 45. στόλον Ἀργείων χιλιοναύταν. BARNES.

107. περὶ τείχη] Nihil tale tradit Homerus. Cum nostro tamen facit Virgilius Æneid. 1. v. 487. Acute Barnesius errorem inde ortum suspicatur, quod Hector, Achillem fugiens, ter Trojæ mœnia circuiverit, Homero teste Il. χ. v. 165. MUSG. τείχει Par. A. τείχει H.

108. ἀγόμαν] ἄγομαι Par. B. Flor. 10. 15. H.
θαλάσσας Par. B. H. Vulgo θαλάσσης.
110. κάρᾳ L. Dindorfius. Scribebatur κάρα.
113. μ' ἐχρῆν] με χρῆν Lasc.
114. ὕπο τειρομένα] ὑποτειρομένα Par. A. Taur. Gu. ὑποτειρομέναν H. ἀποτειρομένα Flor. 10.
115. χεῖρε] χεῖρα Flor. tres.
βαλοῦσα] λαβοῦσα Par. A.
119. ποτὶ σὰν 'Ασιῆτιδα γένναν est πρὸς σὲ, γένναν 'Ασιῆτιδα οὖσαν. MATTH. Scribendum 'Ασιάτιδα cum Par. E. Flor. 2. et Lasc.
120. δυναίμαν] δυναίμην H.
121. τεμεῖν] εὑρεῖν Ald. ex glossemate. De usu verbi τέμνειν vid. Monk. ad Alcest. 972.
122. ἔριδι στυγερᾷ συνέκλῃσαν] Homer. Iliad. A, 8. ἔριδι ξυνέηκε. MUSG. Libri plerique συνεκλῄϊσαν, pauci συνέκλεισαν.
123. τλᾶμον Ald. τλῆμον Taur. τλάμων Par. E. Flor. 2. Lasc. τλάμονα Par. A.B. Flor. A. 10. 15. H. τλήμονα Gu. τλάμον' Brunckius. Præstat vocativus, ut vitetur ambiguitas quam accusativus τλάμονα haberet, qui et ad σὲ et ad 'Ερμιόναν referri posset.
125. ἐοῦσαν versui præcedenti addendum pariterque in antistropho 134. τί μόχθον.
'Αχιλλέως] 'Αχιλλῆος Par. A.B. Flor. A. 10. 15. H.
128. ἐκγενέταισι] ἐκγενέτῃσι Flor. 2. et Lasc. cujus in editione typotheta ἐκ γεντέῃσι posuit. ἐγγενέταισι Par. A. H. ἐνγενέτῃσι Par. B.
130. ποντίας θεοῦ] ποντίου θεᾶς Par. E. Flor. 2. Lasc.
τί Par. E. et scholiasta in Par. B. Vulgo τίς.
131. αἰκέλιον Gaisfordus. Libri ἀεικέλιον.
132. ἀνάγκαις] ἀνάγκῃ H. quod est ἀνάγκῃ.
133. κρατοῦν] κράτος Flor. A. 10. 15. Taur. Gu.
δέ σε πείσει] Memorat hanc scripturam scholiasta, qui ipse in libro suo δέ σε ἔπεισι legit, quod metri indicio restituendum.
140. ὦ om. Flor. A. 10. 15. H.
143. ἡσυχίαν] Scribendum ἁσυχίαν.
145. μὴ] Hoc pendet ab φόβῳ.
τᾶς Διὸς κόρας] Helenæ.

146. εἴδῃ Musgravius. Libri ἴδῃ. εὕρῃ Hermannus ad Iph. T. 930.

147. sqq. Domo egrediens Hermione iis, quæ intus remanent, hæc dicere videtur, quum illæ, in his nutrix, eam deterrere conatæ essent, ne Andromachen tam superbe tractaret, hac maxime ratione usæ, quod periculum esset, ne maritum et Peleum offenderet. Musgravius et Brunck. Hermionen choro respondere existimabant, et quia in chori verbis nihil esset, quo hæc Hermiones verba pertinerent, intercidisse quædam suspicabantur. MATTH. Verissima mihi videtur Musgravii sententia.

148. στολμόν] στόλον Par. B.D. Flor. A. 2. 10. 15. Lasc. Sed Hesychius, στολμὸν χρωτός: στολισμὸν σώματος.

τόνδε] τῶνδε Par. A. Taur. Gu. Ald.

154. τοῖσδ' ἀνταμείβομαι] τοιοῖσδ' ἀμείβομαι Ald. Flor. 10. Gu. Taur. τοιοῖσδ' ἀνταμείβομαι Par. A. [B.] Flor. A. 15. Havn. τοῖσδ' ἀνταμείβομαι Parr. omn. Flor. 2. Lasc. MATTH.

159. Ἠπειρῶτις] Asiatica. Ælian. N. A. 15, 11. χρῶνται δὲ αὐτοῖς ἐς τὰ ὅμοια ἀλιεῖς, ὅσοι κατὰ τοὺς Ἠπειρώτας φαρμακεύουσι, πονηροὶ καὶ οὗτοι σοφισταὶ κακῶν. PFLUGK.

163. ἢν δ' οὖν θεῶν τίς σ', ἢ βροτῶν σῶσαι θέλῃ Ald. Flor. A. (qui σώζειν) Taur. Gu. ἢν δ' οὖν βροτῶν τίς σ' ἢ θεῶν σ. θ. Parr. A.B. Flor. 2. 10. 15. Havn. Lasc. nisi quod in Par. A. Havn. et Lasc. deest σ' post τίς. Non multum interest; sed tamen Aldina lectio ab eo profecta videtur, qui deos secundo loco commemorari ægre ferret. MATTH.

166. σαίρειν] σώζειν Flor. A. σώσειν Flor. 10. Quæ scripturæ diversitas est ad σῶσαι v. 163. adscripta.

167. χερὶ σπείρουσαν] περισπείρουσαν Taur. Gu. Ald.

Ἀχελῴου δρόσον] Achelous, Ætoliæ fluvius, pro quavis aqua; quod fluviorum fuerit antiquissimus. Vid. quæ nos ad Bacch. v. 519. Item Turneb. Adversar. 30. c. 39. BARN.

168. τάδε] Illustravit Blomfield. in glossario ad Æsch. Pers. 1. MATTH.

169. χρυσὸς] Amare Andromachen illudit, opulentiam Trojæ adhuc superstitis commemorans. De ea noster Troad. v. 1001. Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν. Paris Helenæ in Epistola Ovidiana v. 185.

O quoties dices, quam pauper Achaia nostra est?
Una domus quævis urbis habebit opes.

Dicitur autem χρυσὸς simpliciter, pro χρυσοῦ περιουσία, ut Plutarcho Vit. p. 1867. χρυσὸν καὶ τρυφὴν καὶ γυναῖκας. MUSG.

172. τοιοῦτον] τοιοῦτο Par. A. τοιοῦτον γὰρ Par. B. Flor. A. 10. 15.

174. πατήρ τε] πατήρ γε Flor. A. Particulam om. H.

174—176. Persarum mores hæc respiciunt, quibus amant poetæ Attici infamiæ notam inurere. vid. Æschyl. Eumen. v. 186—190. MUSG.

παῖς τε μητρὶ μίγνυται] Scholiastes recte: ταῦτα Περσικὰ ἤθη. De his enim Catullus: *Nascatur magus ex Gelli Matrisque nefando Conjugio, et discat Persicum haruspicium. Nam magus ex matre et gnato gignatur oportet, Si vera est Persarum impia relligio* etc. Est autem malignitati Hermionæ congruum, ut, quod *Persis* tantum, idque non omnibus, sed *Magis* duntaxat, competit, id *Asiaticis* omnibus, et proinde *Trojanis*, indiscriminatim tribuat. His moribus *Turcæ* etiamnum gaudent. BARN.

175. τ'] δ' Par. A.

180. θέλει] θέλοι Par. A.B. Flor. 2. 15. Gu. Lasc. θέλει (οι superscr.) Par. E. et fortasse Flor. 2.

181. ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ] Plene, ἐπίφθονόν τι χρῆμα τὸ χρῆμα τῶν θηλειῶν ἔφυ. Simillima verborum structura infra 727. ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν ἔφυ. 957. σοφόν τι χρῆμα τοῦ διδάξαντος βροτοὺς—. Phœn. 206. φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ. PFLUGK.

θηλειῶν ἔφυ] θηλείας φρενάς Stobæus 71. p. 430. ed. Gesn. memoriæ errore.

184. ἔν τε] ἐν δὲ Stobæus 50. p. 355.

194. Phrynichus p. 341. ed. Lob. Λάκαιναν μὲν γυναῖκα ἐρεῖς, Λάκαιναν δὲ τὴν χώραν οὐκ, ἀλλὰ Λακωνικὴν, εἰ καὶ Εὐριπίδης παραλόγως "ὡς ἡ Λάκαινα τῶν Φρυγῶν μείων πόλις." Γαῖαν Λάκαιναν Euripides plus uno loco nominavit, Troad. 1110. Hel. 1489. et ap. Strabon. 8, 5. p. 199. Οὐ γὰρ λόγοις Λάκαινα πυργοῦται πόλις Ion Chius ap. Sext. c. rhet. 2. p. 294. Λάκαιναν χώρην Herodot. 7, 235. et simpliciter ἡ Λάκαινα Xenoph. Hell. 7, 1, 29. cui Alexin addit Antiattic. Bekk. p. 106. LOBECK. Recte præcipit Phrynichus, cujus regulæ quomodo sint intelligendæ, breviter indicavi ad Soph. Aj. 9.

195. τύχῃ Par. B. Vulgo τύχῃ. τύχη autem intelligenda est Andromachæ.

θ'] δ' Flor. A. 10.

καί μ'] Scribendum κἄμ' ex scholiasta et Par. A.B. Flor. A. quod haud dubie in aliis quoque codicibus exstat.

ἐλευθέραν] ἐλεύθερον Par. B. Flor. 10. 15.

197. πόλεώς τε μεγέθει] Fortunam utriusque civitatis contenderat v. 194. qua Troja tam adversa usa est, ut ne libera quidem esset Andromache. Nunc magnitudinem comparat. Aristides vol. 3. p. 426 c. εἰ φίλοις ἰσχύεις, εἰ χρήμασιν, εἰ δόξαν ἔχεις ἐν τῇ πόλει, μηδενὶ τούτων ἐπαρθῇς, μηδὲ μεῖζον φρονήσῃς τῆς ἐξουσίας. PFLUGK.

203. φιλοῦσι] Ironice loquitur.

Ἕκτορός τ' ἄπο] Sic Anth. Pal. 9, 240. ἆρ' ἀπὸ Ἥρης Ἡρακλέης βρεφέων ᾤκτισεν ἡλικίην; PFLUGK.

210. μέγ' ἐστὶ] Id est μεγαλύνεται ὑπὸ σοῦ. Structura simile est illud Or. 784. μέγα γὰρ ηὐγένειά σου. PFLUGK.

Σκῦρον] Neoptolemi patriam.

213. χρῆ] χρῆν Taur. Gu. Ald.

215. χιόνι τὴν κατάρρυτον] Id est τὴν χιόνι κατάρρυτον. Similia exempla attulit Dobræus ad Aristoph. Equit. 971.

217. κοινούμενος] κοιμώμενος Par. B. E. Flor. A. 10. 15. (et fortasse 2.) Lasc.

218. ἀπληστίαν] Id est opprobrium ἀπληστίας.

219. εὑρέθης] Scribendum ηὑρέθης.

220. προὔστημεν] *Administramus.* Diod. Sic. p. 106. l. 79. οὕτω προεστηκότι τῆς τυραννίδος. Plutarch. Vit. p. 1584. οὐ καλῶς προΐστασθαι τῆς ὥρας. vel *opitulamur.* Soph. Ajac. v. 819. πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης. Aristides 3. p. 96 C.: τῆς Ῥητορικῆς προϊστάμενοι. Synesius Ep. 51. τὴν πρᾶξιν, ἧς προστῆναι δεῖ. et Ep. 67. ἤδη χειρὶ βιαίᾳ προστῆναι τοῦ πανουργήματος. MUSG.

223. σοὶ καὶ ξυνήρων] Hunc locum cum Homerico Il. E, 70. comparavit scholiasta Homeri Victorianus.

σφάλλοι Par. A. Vulgo σφάλοι.

225. ἐνδοίην] ἐνδῴην Taur. Gu. Ald. forma vitiosa, de qua v. Lobeck. ad Phryn. p. 345.

228. φιλανδρία in malam partem sumitur pro μοιχεία, amor virorum in genere. Ita Plato in Sympos. φίλανδρος γυνὴ καὶ μοιχεύτρια. BARN.

231. τέκν' ὅσοις in Flor. 2. ab alia manu annotatum, et sic liber Puteani. Libri reliqui τέκν' (vel τέκνα) οἷς. Solus Lasc. τέκν' οἷσιν.

232. ὅσον σοι ῥᾳδίως παρίσταται] *Quantum a te impetrare potes.* προσίσταται Par. A.B. Flor. 2. 10. 15. H.

239. δύνῃ] Scribendum δύνᾳ. Vid. ad Hecub. 252.

240. αὖ Par. A. Flor. A. Vulgo ἄν.

ἀλγήσεις] ἀλγήσῃς Par. B. Flor. 15. ἀλγήσοις H.

241. ταῦτα πρῶτα] πρῶτα ταῦτα Par. B.E. Flor. A. 2. 10. 15. Lasc.

πανταχοῦ] πανταχῇ Ald.

242. Deleatur ναί, quod ex Par. A.H. et Flor. quattuor est illatum. Est enim additamentum interpretis. Similiter poetæ verba Med. 1366. ἥτις γε σώφρων scholiasta explicat, ναὶ, φησὶν, ἐκείνῃ ἥτις σώφρων γυνή. quem locum attulit Lentingius.

246. ἐς σ' ἀποβλέπον] εἰς σ' ἐπιβλέπον Par. A.

247. Ἀχιλλέως φόνῳ] *Propter cædem Achillis.*

248. δὲ] γε Ald.

251. οὕνεκ'] εἵνεκ' H. In Par. A. οὗπερ ἐνθάδ' ἱκάνω ex glossemate: sed superscriptum οὗπερ ἕνεκ' ἐστάλην.

254. εἰ μὴ (μὲν Par. A.) θανοῦμαί γ'] Subaud. λείψω. *Linquam sane, si de mortis periculo metum removeris.* εἰ δὲ μὴ, *alioqui*, ponitur etiam prægressa negatione. Plato Hipp. maj. p. 285 E. ibique Heindorf. PFLUGK.

255. ἄραρε] ἄρηρε Lasc. Ald.

257. πῦρ σοι προσοίσω] Præter scholiasten vid. Turnebi Advers. 9. c. 12. Et quæ nos ad Herc. Fur. v. 242. de igni admoto iis, qui ad aras fugissent etc. Ita Plautus in Rudenti, ubi puellas, ad Veneris aram sedentes, Labrax leno abstrahere nequit, ait: Volcanum adducam; is Veneris est adversarius. Idem in Mostellaria, ubi Theuropedes ad servum Tranium aram occupantem: *Jam jubebo ignem et sarmenta*, carnifex, circumdari. BARN.

258. τάδε] τόδε Par. A.

259. δεινῶν τραυμάτων] Quorum vulnerum nullum foret mortiferum, ne supplex divæ necata esset, sed quæ universa efficerent ut morte occumberet. Solebant sic improbi legis beneficium, quæ vetabat, qui ad aram templumve confugissent, interfici, miseris tollere: uti Medeæ liberos Corinthii κατετραυμάτισαν apud Apollodor. 1, 9. LENTING.

260. αἱμάτου] αἵματος Taur. Gu. Ald. Affert h. l. grammaticus in Bekkeri Anecd. vol. 1. p. 362, 12.

266. σ' om. Par. A. Flor. A.

267. μόλυβδος] μόλιβδος Lasc. Ald.

268. ᾧ] ὃν Taur. Gu. Ald.

270. βροτοῖσι] βροτοῖσιν Par. B.D.E. Lasc. βροτοῖς Ald. θεῶν om. Lasc.

καταστῆσαι] Libri ἐγκαταστῆσαι. Correctum ex Stobæo 73, 19. qui βροτοῖσι θεῶν καταστῆσαι.

271. ἃ] Scribendum ὃ cum Dobræo.

272. ἐξεύρηκε] Scribendum ἐξηύρηκε.

273. τοσοῦτον] τοιοῦτον Ald.

274. ἢ— | ὅτ'— | τῆς Μαίας— Ald.

276. ἦλθ'] ἦλθεν Par. B. Flor. A. 10. 15. H.

ὁ Μαίας—τόκος] ὁ τῆς Μαίας—γόνος Ald.

277. Scribendum uno versu τρίπωλον—καλλιζυγές. pariterque in antistropho.

279. κεκορυθμένον] Novum versum incipit Ald.

281. βοτῆρά τ'] βοτῆρ' Par. A.

284. ἤλυθον] ἦλθον Taur. Gu. Ald.

285. οὐρειᾶν Matthiæ. οὐρείαν Par. A.B. aliique. ὀρείαν Ald. ὀρείων Flor. 2. Lasc.

286. νίψαν Hermannus. ἔνιψαν Par. B.D. Flor. A. 10. 15. ἐνίψαντ' Par. A. νίψαντο Flor. 2. Lasc. Ald.

αἰγλᾶντα Musgravius. αἰγλάεντα libri.

σώματα] σώματ' ἐν Ald.

288. δὲ] τε Taur. Gu. Ald.

289. δυσφρόνων] Recte interpretatur Pflugkius *se suaque bona verbis mutuæ obtrectationis plenis comparantes.* δυσφόρων Taur. Gu. σωφρόνων Par. E.

290. λόγοις] λόγοισι Ald. ex conjectura correctoris metrici, qui non animadvertit δολίοις alius vocabuli interpretationem esse, quod hand dubie αἰόλοις fuit, a Musgravio propositum. Post Κύπρις in H. additum δ'.

292. πικρὰν δὲ σύγχυσιν] De hoc usu accusativi v. ad Alcest. 353.

σύγχυσιν βίου] βίου σύγχυσιν Par. A.

294. εἴθε δ' ὑπὲρ κεφαλᾶς ἔβαλεν κακὸν] Veterum superstitio purgamenta et februa malorum averruncandorum causa supra caput pone abjicere, neque ea omnino respicere; ne ex eorum

adspectu inquinarentur. Vid. Turnebi Advers. 19. c. 22. et Virgil. Interpretes ad illud Ecl. 8. v. 102.

Fer cineres, Amarylli, foras, rivoque fluenti
Transque caput jace, ne respexeris. BARN.

295. ἅτις τέκεν ποτε correctoris Aldini interpolatio est propter versum antistrophicum excogitata. Restituendum quod codices et Lasc. præbent ἁ τεκοῦσά νιν.

296. κατοικίσαι] κατοικῆσαι Par. A. et sex alii.

297. θεσπεσίῳ δάφνᾳ] Meminit laurus, quæ in Priami regia erat. Virgil. Æneid. 2, 512.

Ædibus in mediis, nudoque sub ætheris axe,
Ingens ara fuit, juxtaque veterrima laurus
Incumbens aræ, atque umbra complexa Penates.

Potest tamen et laurum respicere, quæ juxta Apollinis templum erat. Q. Calaber 20.

— — ἀπαναίνοντο δὲ δάφναι
πὰρ νηὸν Φοίβοιο, πάρος θαλεραί περ ἐοῦσαι. MUSG.

298. Κάσανδρα accentu vitioso remansit ex editione Matthiæ. Recte Κασάνδρα Ald.

302. ζυγὸν—δούλειον] ζυγὸς—δούλειος Par. E. Flor. 2. Lasc. Ald.

ἤλυθε] ἦλθε Par. A. Taur. Gu.

303. οὔτε σὺ, γύναι] Lectio a correctore Aldino interpolata. Libri οὔτ' ἂν σὺ γύναι, nisi quod γ' οὔτ' Par. E. Lasc. τ' οὔτ' Flor. 2.: unde veram scripturam δούλιον, σύ τ' ἂν, γύναι restituit Pflugkius.

304. τυράννων ἔσχες ἂν δόμων ἕδρας] τύραννον Gu. Taur. τυράννων τάσδ' ἔσχες ἂν δόμων ἕδρας Par. E. Flor. 2. τάνδ' ἕδραν Lasc. ἕδρας Parisini omnes, Flor. A. 10. 15. δόμον ἕδρας Havn. δόμους ἕδρας Par. A. MATTH. Suspectum est hoc loco repetitum ἂν, quod tamen parum probabiliter removeas σύ τ', ὦ γύναι scribendo. Corrigendum potius τυράννων ἔσχεθες δόμων ἕδρας. Similiter in Phœn. 408. πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες; pars codicum et Ald. ne metri quidem ratione habita ἔσχες.

306. πόνους] μόχθους Par. A. Flor. A. 2. (qui a corr. πόνους) 10. 15. et scholiasta.

οὓς ἀμφὶ Τροίαν] Scribendum sublato metri vitio ὅσ' ἀμφὶ Τρωΐαν.

308. οὐκ ἂν pro οὔποτ' Ald. Florr. Taur. Gu. οὔποτ' ἐξελ.

Par. B. Lasc. οὐ πώποτ' ἐξ. Par. A. Havn. οὔποτ' ἂν ἐρημ' ἐξελ. Par. E. ἐξελίπετο Taur. Gu. Havn. MATTH.

311. σῶσαι] Scribendum σώσειν cum Dobræo.

312. ἐφευρέθης] Scrib. ἐφηυρέθης.

322. Plena locutio esset τοὺς δ' ὑπὸ ψευδῶν ἔχοντας εὔκλειαν οὐκ ἀξιώσω ἔχειν εὔκλειαν. MATTH.

330. 331. Iisdem prope verbis Menander utitur apud Stobæum 104, 14. ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὐτυχεῖν, | τὰ δ' ἔνδον εἰσὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι. ubi Valckenarius recte corrigit ex Euripide λαμπροὶ, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν—. Dobræo versus 330—332. aliquando delendi videbantur, quod fieri non potest propter verba v. 333. φέρε δὴ διαπεράνωμεν λόγους, quæ non apta sunt nisi post v. 324—329. adjecta quædam fuerunt, a quibus ad rem præsentem nunc se redire illis verbis significat Andromacha.

334. τέθνηκα] *Fac me mortuam esse.*

τῇ] Scribendum δὴ cum Reiskio.

337. συνορῶν typothetæ error pro συνδρῶν. συνδρᾶν Taur. Gu.

339. κτενεῖτε] κτανεῖτε Par. A.

346. ἀλλὰ ψεύσεται] Scribendum ἀλλ' ἐψεύσεται cum viro docto in *Quarterly Review* fasc. 5. p. 396. quam emendationem subindicavit Porson. præfat. ad Hecub. p. xxxvii.

350. δ' om. Par. A.H.

356. νηδὺν] Hoc exemplo utitur Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1402. ubi de altera syllaba κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν correpta agit.

358. πίτνοντες] Librorum corruptelæ sunt πιτνοῦντες, πιτνῶντες, πίπτοντες. In Par. D. est πίπτοντες, adscripto γρ. πιτνόντες.

360. ἀπαιδίαν] ἀβουλίαν Flor. A. 10. 15. H.

362. σου] Vera videtur emendatio Is. Vossii που, quæ per errorem adscripta legitur v. 365.

364. ἄγαν] ἄγαν γ' Ald.

365. ἐξετόξευσε cum schol. interpretamur ἐξέπεσε, quo etiam spectat Hesychii glossa: ἐξετόξευσεν, ἐξέπεσε. Ita ἐξετόξευσε dictum erit pro ἐξετοξεύθη, ut Æm. Portus accepit, *omnem modestiam perdidisti, nullam in dicendo modestiam servas*, vel pro ἐκτετόξευται, quod ipsum in margine habet ed. Lasc. e correctione, credo, grammatici potius quam e varia lectione. MATTH.

366. σμικρὰ] μικρὰ H.

369. Hoc versu utitur Eubulus apud Athen. 2. p. 63 D. a Boissonadio indicatus.

372. πάσχοι] πάσχῃ Par. A.B.E. Flor. 2. 10. 15. Lasc. In πάσχοι consentit Georgius Cedrenus p. 302 D.

382. κτενῶ] κτανῶ Ald.

385. τ' Hermannus. Legebatur γ'.

388. πιθοῦ· τί καίνεις μ'; ἀντὶ τοῦ;] In Par. A. distinctum πιθοῦ τι· καίνεις μ' ἀντὶ τοῦ;

398. ἐξικμάζω schol. recte explicare videtur δακρύω. Hic certe sensus optime convenire videtur. Sed quomodo ille in verbo inesse possit, non intelligo, nec quomodo idem esse possit, quod ἐξικνέομαι, ut Schneider. in Lex. explicat. Nam nihil aliud esse potest ἐξικμάζω, nisi *humorem extraho*, unde ἐξικμασμένη χώρα apud Suid. i. e. ἐξηραμμένη. MATTH. Ineptum est ἐξικμάζω, quod ex verbo ἐξιχνεύω vel ἐξικνοῦμαι vel simili aliquo composito superscriptaque ei interpretatione ἐξετάζω ortum videtur. Similiter in Medea v. 989. ex ὑπεκδραμεῖται superscriptoque φεύξεται verbum prodiit inauditum ὑπερφεύξεται.

402. ἐπισπασθεῖσ' Par. A. et quinque alii. ἀποσπασθεῖσ' Lasc. Ald.

407. κτενεῖν] κτανεῖν Ald.

408. οὕνεκ'] εἵνεκ' Taur. Gu. Ald.

421. ἀκούσασ' Lasc. Reliqui libri omnes ἀκούσας. Ad quod defendendum nemo abutetur annotatione nostra ad Hippol. 1105.

423. χρῆν σε σήν τε παῖδ' ἄγειν] Ald. χρή σε καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν. Taur. Gu. εἰς ξ. δὲ χρήσει καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν. Flor. 2. Lasc. εἰς ξ. δ' ἐχρῆν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν. εἰς ξ. δὲ χρῆν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν Par. B.D. Flor. A. 10. 15. Havn. sed hi tres ἄγειν. Par. A. εἰς ξ. δὲ χρῆν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν, quod recepit Brunck. mutato tantum, ut in talibus se solere et fieri debere scribit, δὲ χρῆν in δ' ἐχρῆν. [Recte sic Brunckius.] Si monere voluisset chorus, quid nunc etiam faciendum esset Menelao, haud dubie plura addidisset, quibus magis etiam persuaderet Menelao. Quum tam nude hæc posita sint, apparet sermonem esse de eo, quod factum oportuit, sed non factum est. Ita unice verum est δὲ χρῆν. In reliquis auctoritas MSS. sequenda erat, quum καί in plurimis desit. Ubi vero semel

scriptum erat σὴν παῖδ' ἄγειν, alii interserendo *καί*, alii *γε* numeros expleverunt. MATTH.

427. ἔγωγ'] Legebatur ἐγώ σ'. Correctum ex Flor. A. in quo ἐγώ γ'.

ἐκλίποις Brunckius. Legebatur ἐκλίπῃς.

432. ἥν τε κτανεῖ νιν Lasc. Par. A. Havn. νιν om. Flor. A. 15. Tum μὴ κτείνειν Flor. A. 10. 15. Par. B. Havn. μὴ κτεῖναι[ανῦν] Taur. μὴ κτεῖναι Gu. MATTH.

438. τοῖς γε Τροίᾳ Flor. 2. Lasc. τοῖς τ' ἐν Τροίᾳ Par. A.B. Flor. A. 10. 15. τοῖς γ' ἐν Τροίᾳ Taur. Gu. Ald. τοῖς ἐν Τροίᾳ τε H.

439. ἔχειν δίκην] *Judic andæ culpæ et pœnæ decernendæ potestatem curamque habere.* PFLUGK.

440. τάδ'—τότ'] τόδ'—τάδ' Par. A.B.D. Flor. A. 10. 15. H.

τότ' οἴσομεν] Subintelligitur δίκην. *Quando hoc contigerit, quod volo, tunc feremus justitiam.* Te de medio sublato, libenter feremus, quæ necesse erit, liceat nobis tantummodo libidini nostræ satis facere, pœnam non curamus. REISK.

441. ὑπὸ πτερῶν σπάσας] Electr. 495. ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε. LENTING.

443. τί om. Par. B. Flor. A. 10. 15.

σοῦ] Scribendum σ' οὐ ex Par. B.E.H. Lasc.

446. 447. Laconum perfidia similiter notatur ab Aristophane Acharn. 308. οἶσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὅρκος μένει. et Lys. 629. οἶσιν οὐδὲν πιστὸν εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.

446. βουλευτήρια] βουλεύματα Taur. (in quo var. lect. βουλευτήρια) Gu. Ald. Recta scriptura utuntur schol. ad Orest. 361. schol. Aristoph. Ach. 308. Tzetz. ad Lycophr. 1124.

448. ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιές] His verbis alienum in sensum detortis utitur Charmus apud Athen. 1. p. 4. B.

πᾶν] πάντα Par. E. Flor. 2. Taur. Gu. Lasc. Ald. In πᾶν consentit Plut. Mor. p. 863 E. 1073 C. 1102. C.

450. οὐ πλεῖστοι φόνοι] Ad crudele Platæarum excidium retulit Barnesius, de quo vid. Thucyd. 3, 68. Obstare videntur verba ἐν ὑμῖν, quæ potius significant in sua ipsorum viscera sæviisse Spartanos. Itaque illa spectare suspicor ad detestabilem Helotum cædem, sive τὸ Ταινάριον ἄγος: quæ res illis temporibus magna cum invidia Lacedæmoniorum cre-

bro jactata fuit. Vid. Thucyd. 1, 128. et confer quæ idem de necatis duobus millibus ejusdem sortis hominum narrat 4, 80. PFLUGK.

451. *οὐκ αἰσχροκερδεῖς*] Idem *αἰσχροκερδείας* opprobrium est in Aristoph. Pac. 624. Ad sequentia *οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν* etc. apprime convenit Herodot. 9, 54. *ἐπιστάμενοι τὰ Λακεδαιμονίων φρονήματα ὡς ἄλλα φρονεόντων καὶ ἄλλα λεγόντων*. PFLUGK.

454. *ἀπώλεσεν*] *ἀπώλεσαν* Par. A.

457. *ναύτην ἔθηκεν*] *Turpi fuga in naves te compulit.* Fere ut apud Virgil. Æn. 2, 399. equi lignei latebras fusi repetunt. Loquendi formam tetigit Valcken. ad Herodot. 6, 32. PFLUGK.

462. *δὲ*] *δ' ἐν* Par. B. Flor. 10. 15.

464—470. *οὐδέποτ'*— | *λέκτρ'*— | *οὐδ'*— | *ἔριν*— | *δυσμενεῖς* — | *τὴν*— | *ἀκοινώνητον εὐνὰν ἀνδρός* Ald.

464. *οὐδέποτε*] *οὐδέποτ' ἂν* Par. E. Flor. 2. Lasc. Ald.

465. *ἀμφιμάτορας*] *ἀμφιματέρας* Par. B. Flor. A. *ἀμφὶ ματέρας* Flor. 10. 15. H.

466. *ἔριν μὲν οἴκων*] *ἔριδας οἴκων* Par. A. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. Gu. Taur. *ἔριδ' οἴκων*. *ἔριδας* ob *κόρους* et *λύπας* scriptum videtur. MATTH.

469. *τήν* om. Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. Taur. Gu. H. Lasc.

470. *ἀνδρὸς εὐνάν*] *εὐνὰν ἀνδρός* Taur. Gu. Ald.

471. *οὐδ' ἐνὶ πόλεσι γὰρ*] Legebatur *οὐδὲ γὰρ ἐν πόλεσι*.

πόλεσι] *πόλεσιν* Lasc. *πόλεσσι* Par. A.

474. *ἀμείνονες φέρειν*] *ἄμεινον ἐσφέρειν* Par. A.B. Flor. A. Ex quo *ἄμεινον ἐς φέρειν* factum in Gu. Taur., in hoc cum gl. *ἐς τὸ φέρειν*.

475. *τ'* om. Par. A.E. Flor. 2. Lasc.

476. *τεκτόνοιν*] *τεκτόνων* Par. E. Flor. 2. Lasc.

θ' om. Par. B.D. Flor. 10. 15.

ὕμνον συνεργάταιν Duportus. *ὕμνοιν ἐργάταιν* codices et Lasc. nisi quod in Par. E. et Flor. 2. *ὕμνοιν ἐργάται* legitur, et *ὕμνοις ἐργάται* in Taur. Gu. ex qua scriptura conficta ab correctore Aldino lectio est *ὕμνοισιν ἐργάται*.

478. *ἔριν*] Hesiodi locum Op. 26. comparat scholiasta, *καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ*.

κραίνειν] *κρίνειν* (αι suprascr.) H.

479—480. πνοιαὶ— | κατὰ— | διδύμα—γνώμα Ald.

479. πνοαὶ H. Scribebatur πνοιαί.

ναυτίλους] ναυτίλοις Par. B. Flor. A. 10. 15.

480. κατὰ πηδαλίων] Pravam interpunctionem memorat scholiasta, Ὅτε ἄπτον, δύο κυβερνητῶν ἢ πλειόνων ἐν τῇ νηΐ. τινὲς στίζουσιν εἰς τὸ κατὰ πηδαλίων, φάσκοντες λείπειν τῷ λόγῳ τὸ ἐπιβλαβεῖς εἰσίν. De metro hujus versus v. ad Ion. 714.

διδύμα—γνώμα] δίδυμαι—γνῶμαι Par. B. Flor. A. 10. 15.

481. σοφῶν] σοφόν H.

484. αὐτοκρατοῦς | ἑνὸς, ἃ δύνασις] αὐτοκρατοῦς. | ἑνὸς ἁ δύνασις libri. Correxit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 320.

ἃ δύνασις] Scil. ἐστί. Ἃ est neutrum plurale: intellige τὸ αὐτοκρατῆ εἶναι φρένα ἑνός. PFLUGK.

486. στρατηλάτα Par. A. a pr. m. B. Flor. 10. 15. H. Vulgo στρατηλάτου.

487. Μενέλα H. et Lasc. Libri reliqui Μενέλαε.

διὰ γὰρ πυρὸς ἦλθ' ἑτέρῳ λέχει] Crudelem in modum exagitavit alteram mulierem et tanquam igni grassata est in tori sociam. Sic Electr. 1182. διὰ πυρὸς ἔμολον ἁ τάλαινα ματρὶ τᾷδε. PFLUGK.

λέχει] Corrigendum postulante metro λέκτρῳ. Quod vidit Lentingius.

490. ἔριδος ὕπερ] Ineptus est dactylus in proceleusmaticum solutus. Scribendum ἐξ ἔριδος ex conjectura Hermanni Elem. doctr. metr. p. 320. quamvis ab ipso rejecta.

491. ἄθεος] ἄθεός γ' Ald. quod corrector posuit propter ἑνὸς ἃ in versu strophico lectum.

σε] σοι Ald. et aliquot codd.

493. μετατροπὰ] μετατροπαὶ Flor. 2. Lasc.

494. σύγκρατον] *Amicitiæ vinculo conjunctum.* σύγκροτον Taur. Gu. Lasc. Ald.

497. δύστανε] Scribendum δύστηνε ex Par. A.H.

τλήμων] Scribendum τλῆμον ex Par. A. Lasc. In H. est τλήμον.

501—514. Hæc in quinque versus sunt distribuenda, ἄδ'—κατὰ γαίας. | μᾶτερ—συγκαταβαίνω | θῦμα—ἐπίκουρος. | κείσει—νεκρῷ τ' | ὤμοι—μᾶτερ. pariterque in antistropho 523—536.

502. κεκλημένα] Libri κεκλειμένα.

503. γαίας] γρ. γαῖαν Par. B.

506. θῦμα — κράντορες Andromachæ tribuit Hermannus: Molotto continuant libri.

θῦμα] καὶ θῦμα Ald.

509. μόλε] ὦ μόλε Ald.

510. κείσει δὴ] κείσῃ δὴ Musgravius, qui hanc scripturam Parisinis B.D.E. tribuit, quorum duos, B. et E, cum reliquis codd. et Lasc., qui κεῖσ' ἤδη præbeant, consentire testatur Lentingius, tacens ille de tertio, D. Sed κείσῃ δὴ videtur etiam in Flor. tribus esse inventum, si quid ex silentio colligendum. κεῖσο δ' ἤδη Ald. γρ. κεῖσο δὴ margo Par. B.

512. τ'] τε Ald. Delenda particula, quam om. codices et Lasc.

520. ἀνοίᾳ] Libri ἄνοια.

521. ἐχθροὺς ἐχθρῶν] I. e. *hostes eosdemque hostibus natos.* PFLUGK. Sensum recte declaravit qui in libro Puteani adscripsit νήπιος ὃς πατέρα κτείνας παῖδας καταλείπει. ἐχθρῶν deletum in Flor. 2. ἐχθροὺς ἐχθρὸν Lasc.

522. ἐξόν in Par. A. minio superscriptum ab emendatore.

528. μέλος] τέλος Par. A.H.

εὕρω] εὕροιμ' ἂν Par. A.

529. λίσσου γούνασι H. Aliorum librorum vitia λίσσου γόνασι, λίσσου δὲ γούνασι (vel γόνασι), λίσσουσι (vel λίσσου σὺ) γούνασι.

531. φίλος Gaisfordus. Libri ὦ φίλος.

θάνατον μοι] θανάτου με Par. A.

532. δακρύοις Par. E. Flor. 2. Lasc. δακρύοισι Par. B. Flor. 10. 15. Taur. Gu. δακρύοισιν Ald. δάκρυσι Par. A.H. Scribendum δάκρυσιν, quod a prima manu scriptum fuisse videtur in Par. A.

535. τί δ' ἐγὼ κακῶν Par. A.H. Ald. Codices reliqui et Lasc. κακῶν τί δ' ἐγώ.

536. ἐξανύσωμαι Flor. A. 10. Ceteri codices et Lasc. ἐξανύσομαι. In Ald. ἐξανύσαιμ' ἄν.

537. προσπίτνεις] Legebatur προσπίπτεις. προσπιτνεῖς Par. A.H.

539. ἐμοῖσιν] ἐμοῖσι Ald. ἐμοῖς codices et Lasc.

γέγον'] γέγονεν Ald. Recte gl. in Par. B. explicat ὑπάρχω.

ὠφελίᾳ] Libri ὠφέλεια. Correxit Brunckius.

548. Lasc. Ald. Gu. Taur. Flor. 2. τί ταῦτα; πῶς ταῦτ'; ἐκ τίνος λ. Parr. B.D. Flor. A. 10. 15. τί ταῦτα καὶ πῶς; κἀκ τίνος

λ. Similiter Par. A. Havn. τί ταῦτα καὶ πῶς τ' ἐκ τίνος λ. Herm. vel Aldinam lectionem servandam, vel legendum censet τί ταῦτα ; πῶς τε κἀκ τίνος —. MATTH. Recepi emendationem Hermanni.

549. ἄκριτα μηχανώμενοι] *Indicta caussa supplicia sumentes.* PFLUGK.

551. Commata ante et post ὡς ἔοικέ μοι posita recte absunt ab edd. veteribus: nam μοι non cum ἔοικε construendum, sed cum σχολῆς τόδ' ἔργον. Sic Menander apud schol. Aristoph. Thesm. 423. Λακωνικὴ κλεῖς ἐστιν ὡς ἔοικέ μοι περιοιστέα. Vid. L. Dindorf. in Thesauro Stephani vol. 3. p. 231 C.

553. μ' accessit ex Par. A.H.

554. μὲν οὖν] γε μὲν Ald. μὲν Flor. 2. Gu.

556. ὕπαρνος] Id est ὕπαρνος ὄϊς, quam ὑπόρρηνον dixit Homerus. ὕπαρνοι apud Callimachum in Apoll. 53. ὕπαρνα πρόβατα Suidas s. μέτασσαι et Constant. Porphyr. Cerim. p. 268 A.

568. οὔτε Lentingius. Libri οὐδέ.

τοὺς ἀπόντας] Neoptolemum.

571. κτενεῖν Ald. κτανεῖν codices et Lasc.

573. πίτνουσα] πιτνοῦσα libri.

581. ἀμὸν] ἐμὸν Par. B. Flor. A. 10. 15. H. Taur. Gu.

584. οὑμὸς—παῖς παιδὸς] παῖς παιδὸς pro una notione est υἱωνός: ita fit ut recte dicatur ὁ ἐμὸς, quum exspectares τοῦ ἐμοῦ. PFLUGK.

585. οὔκουν] οὐκοῦν Ald. sine interrogatione.

586. Delendum ναί, quod illatum est ab editoribus ex Par. A.B. Flor. A. 2. (hic a pr. manu) 10. 15. H. Taur. Gu. Est additamentum interpretis ut supra v. 242.

δρᾶν] Probabilis Lentingii conjectura est δρᾶν γ'.

588. σκήπτρῳ δὲ τῷδε σὸν καθαιμάξω κάρα] Iisdem fere verbis Iphig. A. 311. σκήπτρῳ τάχ' ἄρα σὸν καθαιμάξω κάρα.

589. γ'] δ' Par. E. Flor. 2. Lasc. θ' Par. A. correctus, B. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu.

590. κἀκ] τῶν H.

592. λέχους] λέχος Par. A.B. Flor. 10. H.

593. ἄκληστ'] ἄκλειστ' H. Gu.

ἄκληστ' ἄδουλα] In duobus his verbis nihil aliud inest nisi nimiæ securitatis et supinæ negligentiæ Menelai significatio, securitatis autem signum commemoratur negligentia in clau-

denda et custodibus firmanda domo. MATTH. Raptam esse Helenam, quum in Cretam profectus esset Menelaus, monet scholiasta. Ptolem. Hephæst. ap. Photium Bibl. cod. 190. p. 150, 36. ὡς Ἀλεξάνδρου ἁρπάζοντος Ἑλένην Μενέλαος ἐν Γορτύνῃ τῆς Κρήτης ἑκατόμβην ἔθυε τῷ Διί. PFLUGK.

598. γυμνοῖσι μηροῖς] De hac Laconicarum puellarum immodesta consuetudine, unde et ab Ibyco φαινομηρίδες dictæ erant, vide Plutarchum in comparatione, quam instituit inter Numam et Lycurgum c. 3. Item Meursium in Miscellan. Laconicis 1. c. 19. Ovid. in Paridis ad Helenam Epistola:

More tuæ gentis, nitida dum nuda Palæstra
Ludis, et es nudis fœmina mixta viris.

Vid. Propertii 3, 13. BARN.

599. ἀνασχετοὺς] ἀνασχετὰς H.

603. τὸν σὸν—φίλιον] Elliptice dicitur. Plena enim locutio fuisset τὸν σὸν Φίλιον Δία. ut Hecub. v. 345. τὸν ἐμὸν Ἱκέσιον Δία. Solet autem Δία in hujusmodi locutionibus, saltem post φίλιον, reticeri, ut in illo Μὰ τὸν φίλιον, τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκήσαιμι. Plato Alcib. 1. p. 109 D. Sic et Lucianus in Icaro-Menippo: μηδὲ πρὸς Φιλίου με περιΐδῃς. λείπειν θεοὺς dicuntur, qui, solum mutantes, tutelæ eorum se subducunt, ut Ægyptii, quos Psammetichus θεοὺς πατρῴους ἀπολιπεῖν οὐκ ἔα. Herod. p. 116. ed. Wess. Valde appositum est, quod de Helena habet Ovidius Epistol. Œnon. v. 126.

Deseruit socios, hospite capta, Deos.

MUSG. γρ. τὸ σὸν Par. B. Et sic H.

610. οὔ τι] οὔτε Ald.

ἐπούρισας] ἐπουρίσας per ἐφορμήσας interpretatur Hesychius, ubi editores ἐπούρισας corrigunt glossamque ad hunc locum Euripidis referunt.

619. ηὔδων] ᾖδον Par. B. Flor. 10. 15. quod ineptum huic loco verbum est.

626. ἔχῃς] ἔχεις Par. A. Flor. 10. H. Gu. Scribendum ἔχοις cum Brunckio.

629. ἀλλ' ὡς ἐσεῖδες μαστὸν] Ad hunc locum respicit Aristoph. Lys. 155. ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλά πα | γυμνᾶς παρενιδὼν ἐξέβαλ' οἰῶ τὸ ξίφος. ubi tragici verba comparavit scholiasta.

ἀλλ'] σὺ δ' Galenus vol. 5. p. 147. et Clemens Al. Strom. 2. p. 485.

636. κεὶ τρὶς] κεῖ τις H. Taur. Gu. Ald. Sic Par. A. quoque sed supra scripto γρ. κεὶ τρίς. "Notum est, τρὶς emphatice in aliis etiam rebus adhiberi, at in τρὶς νόθος videtur aliquid reconditæ allusionis esse. Soph. Œd. Tyr. v. 1081. οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ Μητρὸς φανῶ τρίδουλος. Philo Jud. p. 594. ed. Turneb. τοῖς τ' ἐκ τριγενείας στιγματίαις. Aristid. vol. 2. p. 169. ἐκ τριγονίας ἐδούλευον. Indicant hæc, ultimam apud Græcos ignobilitatis notam fuisse, si quis a tribus retro ætatibus ignobilis esset." MUSGR.

637. ξηρὰ—σπορὰ] *Seges in solo arido nata.* σπορᾷ Par. A.B.E. Flor. A. Lasc.

639. κύδιον] κύδιστον Par. A.B. Flor. A. 10. 15. H.

640. πένητα χρηστόν] Frustra Dobræus ad Aristoph. Av. 705. χρηστόν τ', similiter corrigens Eurip. Œdip. fr. 6. πότερα γενέσθαι δῆτα χρησιμώτερον συνετὸν ἄτολμον ἢ θρασύν τε κἀμαθῆ.

641. γαμβρὸν] *Socerum.*

644. τεύχειν ἔριν] Sic στάσιν τεύχειν Æsch. Pers. 193. PFLUGK.

647. Lacunam post hunc versum indicavit Jacobsius Animadv. p. 62.

650. ἣν—τήνδ'] Frustra hoc defendas duplicati pronominis exemplis quæ ad Med. 1296. attulimus. τήνδε Heynius ad Pindari Isthm. 2, 58. intelligebat non Andromacham, sed ὁδόν: recte, nisi quod non animadvertit τήνδ' ex τὴν esse corruptum. Proxime ab vero abfuit Hermannus, qui τήν θ' olim conjecit.

χρῆν] χρή Flor. A.

651. κἀμὲ] καὶ Par. A. κἀμὲ παρακαλεῖν ἀεί dicit Menelaus respiciens ad ea, quæ ipsum facere voluerat Peleus. *Tantum abesse debebat, ut me ob Andromachen et filium vexatos objurgares, ut me ad eos domo et Græcia exigendos cohortari deberes.* MATTH.

652. οὗ] Id est ἐν τῇ Ἠπείρῳ. οὗ—νεκρῶν affert Chœrobosc. in Bekkeri Anecd. p. 1372.

653. δοριπετῆ] δορυπετῆ Flor. 15. Lasc.

654. δὲ Brunckius. Libri τε, quod om. Par. A.

660. ἀγὼ] Constructionem sic instituit poeta, ac si pergere vellet, ἃ ἐγὼ παύειν θέλων καὶ κτανεῖν τήνδε ἐκ χερῶν ἁρπάζομαι, sed instituto ordine neglecto statim subjecit κτανεῖν θέλων. Si-

militer Phoen. 878. ἀγὼ τί οὐ δρῶν [τί δρῶν οὐ], ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη | εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου. MATTH.

661. κτανεῖν] θανεῖν Par. A.

666. Ἕλλησιν] Ἑλλήνων H.

669. εἶτ' ἔπασχε τοιάδε] Dictum pro εἶτα πάσχουσαν τοιάδε ἑώρας.

671. τοὺς ἀναγκαίους φίλους] τοῖς ἀναγκαίοις φίλοις Etymologicum Paris. MS. notante Schæfero ad Gregor. Cor. p. 129. sed idem v. λαλῶ habet, perinde ut Orion Thebanus, rectiorem accusativum. MATTH.

673. αὔτως] Recte libri αὔτως.

674. μωραίνουσαν] *Libidinosam.* Vid. ad Hipp. 644.

677. οὔκουν Marklandus. οὐκοῦν libri.

γ' ἐμοῖς] τ' ἐμοῖς γ' H. Particulam om. Stobæus 74, 24.

μ' ἐπωφελεῖν] Pronomen μ' addidit Reiskius ex Stobæo, apud quem ἔμ' ὠφελεῖν. Quod ipsum quum ex ἐπωφελεῖν corruptum videatur, μ' ego rursus ejici velim.

680. ἐμόχθησ'] Honesto vocabulo rem turpem velat Menelaus, et pro adulterio uxoris ærumnas ejus commemorat, ut Helen. 716. σὺ γὰρ πόσις τε σὸς πόνων μετέσχετε. 1113. Ἑλένας μελέας πόνους. quæ loca attulit Heath. ad Hel. 1525. MATTH.

682. ἀΐστορες] ἀνίστορες Par. A.B. Flor. A. 10. 15. H. Sed Hesychius, ἀΐστορες: ἄπειροι.

685. ἐς] ὡς Flor. 15.

686. κτανεῖν] θανεῖν Flor. A.

687. οὐδ' ἄν σε Φῶκον] Quomodo Peleus Phocum, fratrem suum, occiderit, vid. Eustathium in Hom. p. 321, 1. Pausaniam in Corinthiacis p. 72, 6. et in Phocicis p. 347, 4. Item scholiasten Pindari ad Olymp. Od. 8. antistr. β'. Denique et Apollodor. Biblioth. 3, 12. et Antonini Liberalis Metamorph. c. 38. BARN.

692. ματαίων] μακραίων Flor. A. 10.

700. μεῖζον] μείζον' H.

οὐδένες] οὐδενός Par. B. Flor. 10. 15.

707. ἥσσω] μείζω Taur. Gu. Ald. et, si vera tradit Matthiæ, Flor. 2. In ἥσσω consentit scholiasta, ἐγώ σε ποιήσω ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων γνῶναι μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριν ἥσσονα νομίζειν ἐχθρὸν τοῦ Πηλέως. τὸ δὲ μὴ ἥσσονα ἀντὶ τοῦ ἴσον, καὶ ὡς ἐκεῖνον ἠὐλα-

βήθης, εὐλαβηθήσῃ κἀμέ. ἴσος γάρ σοι εἰμὶ τῷ Πάριδι ἐχθρός. Conf. quæ ad Aristoph. Acharn. 255. dixi.

709. ὅδ'] Scribendum ὅ γ' cum L. Dindorfio.

710. τῶνδ' Brunckius. τήνδ' codices et Lasc. τῆσδ' Ald.

712. τίκτοντας ἄλλους] Dictum pro τίκτουσαν ἄλλην.

715. φθείρεσθε cum genitivo τῆσδε construxit quia idem est atque ἀφίστασθε.

723. δεσμὰ μητρός· ἐν Φθίᾳ σ' ἐγὼ Heathius. μητρὸς δεσμά· ἐν Φθίᾳ σ' ἐγὼ Par. A.B. Flor. A. 10. 15. H. Taur. Gu.: unde interpolatum μητρὸς δέσμ'· ἐγώ σ' ἐν τῇ Φθίᾳ in Par. E. Flor. 2. Lasc. Bothio μητρὸς δέσματ' scribendum videbatur. Quod præferendum Heathii correctioni foret, si Homerici vocabuli δέσματα exempla apud tragicos exstarent.

727. ἔφυ Par. A.B. Flor. A. 10. 15. H. Vulgo γένος. Conf. v. 181.

731. φλαῦρον] φαῦλον H.

733. ἔστι—ἐχθρὰ ποιεῖ] Ex his verbis Sam. Petitus Miscell. 3, 16. colligebat editam hanc fabulam esse olymp. 90, 2. quo tempore Lacedæmonii Argivos invaserunt propter ea quæ in Trœzenios, Spartanorum socios, perpetraverant: de quibus v. Thucyd. 5, 58. 6, 7. et Diodor. 12, 78. Nos rationibus usi minus fallacibus aliquanto antiquiorem hanc fabulam esse in procemio annotationum ostendimus.

735. ἐπελθεῖν οὖν θέλω Par. B.D. Flor. A. 10. 15. Codices reliqui et Lasc. Ald. ἐπεξελθεῖν θέλω, quod revocandum.

736. Ald. στρατηλατήσας, ὥσθ' ὑποχείριον λαβεῖν. Flor. A. ὥστε λαβεῖν ὑποχ. Hinc Pierson. Veris. p. 64. ὥστε χειρίαν λαβεῖν. Parr. B.D. Flor. 10. 15. καὶ λαβεῖν ὑποχείριον. Havn. καὶ ὑποχ λαβεῖν. Gu. Taur. κ' ὑποχείριον λαβεῖν. Parr. A.E. Flor. 2. Lasc. χὑποχείριον λαβεῖν. MATTH. Scribendum χὑποχείριον λαβεῖν. Lectio interpolata ab librariis primam syllabam per crasin produci ignorantibus.

745. σκιὰ Par. A. Havn. Taur. Gu. Lasc. Restituendum σκιᾷ ex Ald. σκιᾶς γὰρ ἀντίστοιχον φωνὴν ἔχεις Etym. M. p. 114, 46. Gudian. p. 61, 9.

ὡς] Scribendum ὢν cum Reiskio.

747. τέκνον μοι] σὺ τέκνον H.

752. νῷν] νῦν Taur. Gu. Ald.

759. θεῶν] θεοῦ Par. E. Flor. 2. Taur. Gu. Lasc. Ald.

οὔνεχ'] εἵνεχ' Par. E.

760. ἄρχομεν] ἄρχομαι Par. B.D. Flor. A. 10. 15. sed μεν superscr. in Par. B.

766—776. ἢ μὴ— | πατέρων— | εἴην— | τε— | εἴ τι— | ἀλκᾶς— | κηρυσσομένων— | τιμὰ— | οὔτοι— | ἀνδρῶν— | χρόνος — | καὶ—λάμπει Ald.

766. Argumentum carminis duplex est. Priore parte chorus commemorat quantas præsertim in malis utilitates afferant splendida natalia et avitæ opes; sed his qui abutatur ad corrumpendam justitiam, eum parum et commodis suis et famæ prospicere (766—789.) Spectant hæc aperte Hermionen (nam Andromachen qui respici putat scholiastes fallitur), quæ injurias mariti pellicisque vi patris persecuta erat. Utriusque sceleri tam fortiter se opposuerat quamvis senio infirmus Peleus, ut ex ea re chorus redeat in memoriam illarum rerum, quas idem juvenis magna cum gloria adversus Centauros, in Argonautarum expeditione et contra Trojam, gesserat. (790—801.) PFLUGK.

εἴ τι γὰρ πάσχοι] Legebatur solœce εἴ τι γὰρ ἂν πάσχοι (πάσχῃ aliquot codd. πάσχοιτο Par. A.) Insigni hic locus documento est quam parum acute viderint correctores veteres metrorum studiosi. Primo enim ἂν male est illatum, et fortasse etiam πάσχοι pro πάθοι positum: cujus erroris non alia, opinor, caussa fuit quam quod in antistropho γὰρ ex codice aliquo excidisset, quod alii iique optimi libri servarunt, ἡδὺ μὲν γὰρ αὐτίκα —. Deinde quum aperta responsionis vitia, quæ in vulgata versuum descriptione insunt, non essent animadversa, postremus versus verbis καὶ μὴν auctus est, quæ ab codicibus plerisque omnibus videntur abesse. In his etiam Havniensis est, qui quod ξηρὸν ἀφανὲς καὶ ὀνείδεσιν præbet, non est ab librario scriptum, qui obscuram fuisse codicis sui scripturam indicare vellet, quæ est Matthiæ sententia, sed qui illustrare potius propositum haberet. Nam ξηρὸν interpretatus est ἀφανὲς, quod, ut fit, postmodum in continuationem verborum est illatum.

772. κηρυσσομένοισι] Legebatur κηρυσσομένων. Correxit Hermannus ex Par. A. qui κηρυσσομένοις.

773. τιμὰν Valckenarius Diatr. in Eur. p. 203. Legebatur τιμά.

782. ἡδὺ] Scribendum ἀδύ.

μὲν γὰρ] γὰρ habent codices omnes et Lasc.: om. Ald.

784. καὶ codices et Lasc. καὶ μὴν καὶ Ald.

ἔγκειται] Non opus Musgravii conjectura est ἄγκειται.

787. κράτος] κράτους Par. A.E. Flor. A. Lasc.

791—801. πείθομαι— | ταύρων— | καὶ γὰρ— | ἄξεινον— | ποντίαν — | κλεινὰν— | 'Ιλιάδα — | εὐδόκιμος — | ἶνις — | κοινὰν— | ἔχοντ'—ἀφικέσθαι Ald.

791—800. Lapitharum cum Centauris bellum enarrat Diodor. Sic. 4, 70. Peleum cum fratre Telamone in Argonautis recenset Apollon. Rh. 1, 91. Eundem Herculis in expeditione adversus Trojam (v. Diodor. 4, 32. coll. 42.) socium fuisse Pindari testimonio docet schol. Vide Pindari fr. inc. 55. et Boeckhium in Explicat. p. 182. Magis innotuit Telamonis in eodem bello ἀριστεία, de qua v. Soph. Aj. 463. 1299. PFLUGK.

791. σε om. Par. A. Flor. A. 10. Pro eo τε est in Par. B. Flor. 15.

Κενταύρων] Legebatur καὶ Κενταύρων. καὶ om. Par. A.

Κενταύρων] Κενταύροις Par. A.B. Flor. A. 10. 15.

793. καὶ ἐπ'] καὶ γὰρ ἐπ' Taur. Gu. Ald.

794. ποντίαν] τὴν ποντίαν Par. B. Flor. 10. 15.

Ξυμπληγάδα] Συμπληγάδα Flor. 2. Lasc.

798. Διὸς Hermannus. Libri ὁ Διός.

799. ἀμφέβαλεν Ald. ἀμφέβαλε Par. A.E. Flor. 2. Gu. Lasc. ἀμφέβαλλε Par. B. Flor. A. 10. 15.

801. Εὐρώπαν Par. E. Flor. 2. H. Lasc. Codices reliqui et Ald. Εὐρώταν. γρ. Εὐρώταν margo Lasc.

802—866. Quæ in his versibus verba sunt nutricis, vulgo tribuuntur θεραπαίνῃ. Sed τροφὸς 'Ερμιόνης v. 802. adscriptum in Par. A. idemque cum Par. B. infra aliquoties recte τροφός. Præterea veræ rationis vestigium duobus aliis quoque in codicibus superest, qui inter personas fabulæ non solum θεράπαιναν notarunt, quæ v. 56. in scenam prodit, sed etiam τροφόν. De quo Matthiæ hæc annotavit " In nominibus personarum Elmslei. ad Med. p. 72. pro Θεράπαινα scribendum censet Τροφός, quod Nutricem esse ostendant illa τέκνον et ὦ παῖ. In Gu. et Havn. præter Θεράπαινα notatur etiam Τροφός. Trojana mulier, quæ v. 56. in scenam prodit, quomodo pro eadem haberi possit, quæ v. 802. prodit, non video: illa est σύνδουλος Andromachæ v. 64. et hanc δέσποιναν vocat, v. 56. ut erat

ejus πρόσθεν ἄνασσα v. 65. hæc videtur esse Græca et vere Hermiones Τροφός, ut apparet e verbis ὦ παῖ v. 828. τέκνον v. 833. et ὦ φίλος v. 844. quo vocabulo Hermione eam appellat, vix sic appellatura Trojanam mulierem. Itaque in his Gu. et Havn. secutus sum. Ἄλλη Θεράπαινα addidit Brunck. nescio unde, nec qua de causa."

802. κακῷ] κακῶν H. κακῶς Par. E. Flor. 2. Taur. Gu.

808. μὴ 'ντὶ H. Lasc. Alii μῆντι vel μὴ ἀντί. Scribendum μἀντὶ, ut μἀλλὰ scribitur.

810. κτείνασα] Hoc non *occidisse* sed *occidere voluisse* significat. κτείνουσα Par. A. Flor. A.H. Taur. Gu. Ald.

χρῆν Elmsleius. Libri χρή.

812. φύλακες δμῶες] δμῶες φύλακες Par. E. Flor. 15. (2?) Lasc.

819. εὐπειθέστεροι] εὐτυχέστεροι aliquot codd., sed adscripto in duobus gl. μᾶλλον πεῖσαι δυνάμενοι. εὐπιθέστεροι Blomfieldus ad Æsch. Prom. 341.

822. δείξειν] δεῖξαι Par. B. Flor. A. 10. 15.

στένει] Libri nonnulli σθένει.

826. Scribendum uno versu

σπάραγμα κόμας ὀνύχων τε δάϊ' ἀμύγματα θήσομαι.

et mox iterum 830.

ἔρρ' αἰθέριον πλοκάμων ἐμῶν ἄπο, λεπτόμιτον φάρος.

Ejusdem metri exempla sunt Or. 1256.

σταθεὶς ἐπὶ φοίνιον αἷμα πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.

et in antistr. 1276. Troad. 257=267. Herc. f. 1029=1032. Videtur autem sic esse metiendum

⏑́ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ | ⏑́ ⏑⏑ | – ⏑́⏑ ⏑́ ⏑ –

Minus recte Seidlerus de vers. dochm. p. 149. Non esse autem hos numeros in duo versus dividendos ex hoc Andromachæ versu intelligitur 826. ubi dochmius, quo ille terminatur, in medio vocabulo incipit.

828. τροφ. præfixum in Par. A. θερ. in H. Lasc. χο. in Ald.

830. ἔρρ' αἰθέριον] Photius Lex. ἔρριον, εἰς φθοράν. Εὐριπίδης. ubi leg. ἔρρ' αἰθέριον, εἰς φθ. MATTH.

833. et 837. τροφ. præfixum in Par. A.B. Vulgo θε.

σύνδησαι] σύνδησον Par. A.

πέπλοις] πέπλους Flor. A. 10.

834. τί— | δῆλα— | ἄκρυπτα—πόσιν Ald.

δεῖ om. Par. B. Flor. A. 10. 15.

στέρνα hoc loco Ald.: ante καλύπτειν codd. et Lasc.

δῆλα καὶ ἀμφιφανῆ] Probabilis Hermanni conjectura est δῆλα γὰρ | κἀμφιφανῆ. Metrum v. 834. et 838. est

⏑ ⏖́ –́ ⏑ – | –́ ⏑ – | –́ ⏑ – ⏑ –

835. ἀμφιφανῆ καὶ ἄκρυπτα δεδράκαμεν πόσιν] Hic versus et 839. dactylicus tetrameter est in disyllabum, addito in fine cretico.

838. δαΐαν τόλμαν G. Burgesius ad Troad. p. 163. Legebatur δαΐας τόλμας.

ἔρεξ' ἃ] ἔρεξα H. ἔρεξ' ἣ Par. A. Vulgo ἔρεξ' ὦ.

839. ἀνδράσιν Par. E. et Ald. ἀνθρώποις codices reliqui omnes, ut videtur, et Lasc.

840. τροφ. præfixum in Par. B. Vulgo θε. consentiente hic Par. A.

τήνδ'] τὴν Par. A.

841. ξίφος] τὸ ξίφος Par. A.

χερὸς Seidlerus. χειρὸς libri.

844. ἀπόδος ὦ— | ἐρείσω— | τί—εἴργεις Ald.

φίλος Par. E. Flor. 2. Gu. Lasc. φίλη Ald. φίλ' Par. A.B. Flor. 10. 15. H. Quod sequitur ἵν' recte delet Elmsleius ad Heracl. 559. Neque enim credibile est poetam duos dochmios sic voluisse componere ut vulgo leguntur, quum posset elegantius, admissa in ὦ φίλος ancipiti, ἀπόδος, ὦ φίλος, ἀπόδος, ἀνταίαν. De usu autem primæ personæ subjunctivi singularis ἐρείσω, satis erit unum contulisse exemplum Hippol. 1354. σχές, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω.

846. τροφ. præfixum in Par. B. Vulgo θε.

ἀλλ' εἴ σ' ἀφείην] In libro Puteani adscriptum λείπει οὐ καλόν ἐστι. Similiter Phœn. 1684. ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγοις, πάτερ. Alia hujusmodi attulit Bernhardy Synt. Gr. p. 405.

θάνοις Ald. θάνῃς codices et Lasc

848. εἰς] Scrib. ἐς.

πέτρας] πέρας Ald. et aliquot codd.

849. ἢ κατὰ Seidlerus. Aberat ἤ.

851. θε. præfixum in Par. A.E. χο. in Par. B. Lasc. Ald. Nutrici hæc rectius tribui admonet scholiasta. De suis codicibus tacet Matthiæ.

853. ἔλιπες ἔλιπες] ἔλειπες ἔλειπες Par. B. Flor. A. 10. 15.

μ' additum ex Par. A.B. Flor. A. 10. 15. H.

854. μαινάδ' errore typothetæ excusum pro μονάδ'.

856. ὀλεῖ—στέγᾳ] Scribendum uno versu ὀλεῖ ὀλεῖ με· τᾷδ' οὐκέτ' ἐνοικήσω νυμφιδίῳ στέγᾳ. οὐκέτι τᾷδ' transponenda esse vidit Seidlerus. Glossema δηλαδὴ πόσις post ὀλεῖ με addunt Par. A.B. Flor. A. 10. 15. H. Taur. Gu.

860. δούλας] δούλοις Par. A. Flor. 2. a correctore, Lasc. Ald.

γούνασι] γόνασι Flor. A. 15.

861. Φθιάδος ἐκ γᾶς] Hæc verba, quæ in edd. veteribus cum præcedente προσπέσω conjunguntur, signo interrogandi post γᾶς posito, mihi delenda videntur. Qui servari volent, plura excidisse statuere debebunt, quæ Brunckii opinio fuit. Ineptum novitii scholiastæ commentum est in codd. Taur. et Guelf. pro ἔξω Φθιάδος γᾶς dicta accipientis et cum proximo εἴην construentis.

863. Scribendum uno versu ἢ πευκᾶεν—ἀκτάς.

ἃ Par. A. ἢ codd. reliqui. ἢ Ald. ἃ refertur ad πλάτα.

864. ἐπέρασεν] ἐπέρασ' Ald.

ἀκτὰς] ἀκτᾶς Par. A.B.E. Lasc.

865. πρωτόπλοος] Nam Argo, ut refert schol. Apoll. Rh. 1, 4, φασὶ πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν. PFLUGK. πρωτοπλόος paroxytonum est in Par. A. aliisque nonnullis contra regulam ab Eustathio traditam p. 1584, 37. πρωτόπλους Ald.

866. τροφ. præscriptum in Par. B. Vulgo θε.

τὸ] τότε Par. E. Flor. 2. (uterque a pr. m.) et Ald.

867. Τρῳάδ'] τρωΐδ' Par. A.

878. πρόσθεν μελάθρων τῶνδ' ὁρωμένη, τέκνον] Valde inutilis hic versus, qui si scriptus ab Euripide est, saltem cum Brunckio τῶνδ' in ὧδ' erit mutandum.

880. βημάτων Brunckius. Legebatur δωμάτων.

883. ἀτὰρ δὴ πυνθάνει τίς ὢν τάδε ;] Sic H, nisi quod πυνθάνῃ. ἀτὰρ δὴ τίς ὢν πυνθάνῃ τάδε Par. A.B. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Ald. ἀτὰρ τίς ὤν γε πυνθάνῃ τάδε ; Par. E. Flor. 2. Lasc.

884. γε L. Dindorfius. Vulgo τε, quod revocandum.

τόκος] γόνος Par. B. Flor. 10. 15.

887. δοκεῖ] δοκῶ Ald.

894. στεμμάτων] Ramos intellige oleæ lana vinctos, quos

957. Aristoph. Vesp. 725. ἦ που σοφὸς ἦν, ὅς τις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσαις, Οὐκ ἂν δικάσαις, ubi hunc locum comparat Bergler.

961. μενεῖς] μένεις Ald.

962. αἰχμαλωτίδος] Scribendum αἰχμαλώτιδος.

964. σὰς μὲν οὐ σέβων] τὰς σὰς οὐ μένων Ald. et, omisso τὰς, Gu.

965. λόγον codices et Lasc. λόγους Ald. ἐν διδόναι λόγον, *sermonis copiam facere*. MATTH.

966. πέμψων Heathius. πέμψω libri.

969. ἐμοί σε δοὺς codices et Lasc. excepto Par. D. in quo ἐμοί σε δοὺς εἶθ' legitur. ἐμοὶ δοὺς εἶθ' Ald.

970. πέρσοι Par. E. Flor. 2. Lasc. Libri reliqui πέρσει.

975. ῥᾳδίως Par. A.D. Flor. 10. 15. H. Vulgo ῥᾴδιον.

977. Heath. conj ὑβριστής, ὥστ' ἐμῆς μ. φ. Τάς θ' αἱμ. θεὰς ὀνειδίζειν ἐμοί, qua emendatione facile carere nos posse, quum in librorum lectione nihil sit, quod linguæ rationi adversetur, judicat Brunck. Sed explicare oportebat structuram: neque enim dicunt ὀνειδίζειν τινὶ εἴς τι, quamvis legatur Med. 544. ἃ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας. additus enim est accusativus rei. Videntur igitur duæ locutiones commixtæ esse, ὑβριστὴς ἦν εἰς μ. φόνον καὶ εἰς τὰς αἱμ. θεάς et ὑβρ. ἦν, ὀνειδίζων ἐμοὶ τῆς τ' ἐμῆς μ. φόνον τάς θ' αἱμ. θεάς. MATTH. Nihil horum verum est. Ad verba τάς θ' αἱματωποὺς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί ex versu præcedente non præpositio εἰς, sed solum verbum ἦν est repetendum. Ex quo sequitur hoc voluisse dicere Euripidem ὕβριζέ τ' ἐμὲ ἐς μητρὸς γάμους καὶ τὰς αἱματωποὺς θεὰς ὠνείδιζεν ἐμοί.

980. συμφορὰς Scaliger. συμφοραῖς libri. Quod ab oscitante librario positum sive propter ἦλγουν sive propter ἠνειχόμην pro ἐνειχόμην acceptum.

985. τὸ συγγενὲς γὰρ δεινὸν] Æsch. Prom. 39. τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία.

988. κρίνειν] λέγειν H.

τάδε] τόδε Par. D.E. Flor. quattuor, Taur. Gu.

991. ἢ παιδὸς οἴκους μ' Ald. quod nullo in codice exstare videtur. Solum οἴκους μ' est in Par. A. Flor. 2. Gu. adscripto

ἢ πρέσβυς λείπει

in Flor. 2. λείπει. In Par. E. in margine οἴκους

In Par. D. ἢ πρέσβυς μ'. denique Flor. A. 10. 15. Lasc

manibus gerebant supplices. ἱκτῆρα θαλλὸν vocat Suppl. 10. PFLUGK.

898. κόρη Par. E. Flor. 2. Lasc. Libri reliqui γυνή.

900. 901. choro tribuit Par. B. et, ut videtur, Flor. A. 10. 15.

900. ὦ Φοῖβ' ἀκέστορ] Idem qui alibi ἀποτροπαῖος, ἀλεξίκακος dicitur: quem præfantur averruncandi mali caussa. Vid. Mueller. Dor. vol. 1. p. 296. PFLUGK. ἀκέστορ Par. E. Lasc. Libri reliqui ἀκέστωρ.

901. πάσχεις] πάσχει iidem libri.

κακά] κακόν Par. A.B. Flor. A. 10. 15. sine interpunctione post χρῆμα.

906. εὖ μ' ὑπηγάγου] *Scite callida oratione tua me illexisti*, ut, quæ enuntiare nolebam, faterer. De hac vi verbi vid. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 58. Wesseling. ad Herod. 9, 94. MATTH.

907. ἄλλην τίν'] Libri partim ἄλλήν τιν'.

909. ἄνδρα Par. A. ἄνδρ' ἕνα Par. E. Lasc. Vulgo ἕν' ἄνδρα. Lectio fortasse interpolata ex v. 178.

913. συμφορά σ' Par. A. Vulgo συμφορᾶς. Non opus Is. Vossii conjectura συμφορά σφ'.

921. Δία—ὁμόγνιον] Jovem gentilicium, cognatorum tutelam. V. Ruhnk. ad Tim. p. 192. PFLUGK.

923. γε codices et Lasc. μοι Ald.

924. τ' Matthiæ. γ' Par. A.E. Flor. 2. Taur. Gu. Lasc. Libri reliqui μ'.

929. ὡς εἴποι τις ad molliendam verbi ἐξημάρτανες asperitatem valere videtur. MATTH. Sic Aristoph. Av. 180. ὥσπερ εἴποι τις. PFLUGK.

947. συμφθείρει] συμφέρει Par. B. Flor. A. 10. 15.

948. αὑτῇ] Libri αὐτῇ.

954. ἄγαν codices et Lasc. ἄγαν γ' Ald.

955. μέν νυν] Libri μὲν οὖν. Correxit Canterus, qui μὲν νῦν scripsit. In H. interpolatum συγγνωστά σοι μὲν οὖν τάδ'.

956. κοσμεῖν] Rei vitiosæ aliquam conciliare speciem virtutis. Tro. 982. τὸ σὸν κακὸν κοσμοῦσα. Ion. 833. οἱ συντιθέντες τἄδικ' εἶτα μηχαναῖς κοσμοῦσι. PFLUGK.

τὰς γυναικείους φύσεις Ald. νόσους pro φύσεις Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Gu. Taur. (hic cum v. l. γρ. φύσεις) Havn. Lasc. γυναικείας etiam Havn. γυναικείας Gu. MATTH.

957. Aristoph. Vesp. 725. ἦ που σοφὸς ἦν, ὅς τις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσαις, Οὐκ ἂν δικάσαις, ubi hunc locum comparat Bergler.

961. μενεῖς] μένεις Ald.

962. αἰχμαλωτίδος] Scribendum αἰχμαλώτιδος.

964. σὰς μὲν οὐ σέβων] τὰς σὰς οὐ μένων Ald. et, omisso τὰς, Gu.

965. λόγον codices et Lasc. λόγους Ald. ἐν διδόναι λόγον, *sermonis copiam facere*. MATTH.

966. πέμψων Heathius. πέμψω libri.

969. ἐμοί σε δοὺς codices et Lasc. excepto Par. D. in quo ἐμοί σε δοὺς εἶθ' legitur. ἐμοὶ δοὺς εἶθ' Ald.

970. πέρσοι Par. E. Flor. 2. Lasc. Libri reliqui πέρσει.

975. ῥᾳδίως Par. A.D. Flor. 10. 15. H. Vulgo ῥᾴδιον.

977. Heath. conj ὑβριστής, ὥστ' ἐμῆς μ. φ. Τάς θ' αἱμ. θεὰς ὀνειδίζειν ἐμοί, qua emendatione facile carere nos posse, quum in librorum lectione nihil sit, quod linguæ rationi adversetur, judicat Brunck. Sed explicare oportebat structuram: neque enim dicunt ὀνειδίζειν τινὶ εἴς τι, quamvis legatur Med. 544. ἃ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας. additus enim est accusativus rei. Videntur igitur duæ locutiones commixtæ esse, ὑβριστὴς ἦν εἰς μ. φόνον καὶ εἰς τὰς αἱμ. θεάς et ὑβρ. ἦν, ὀνειδίζων ἐμοὶ τῆς τ' ἐμῆς μ. φόνον τάς θ' αἱμ. θεάς. MATTH. Nihil horum verum est. Ad verba τάς θ' αἱματωποὺς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί ex versu præcedente non præpositio εἰς, sed solum verbum ἦν est repetendum. Ex quo sequitur hoc voluisse dicere Euripidem ὕβριζέ τ' ἐμὲ ἐς μητρὸς γάμους καὶ τὰς αἱματωποὺς θεὰς ὠνείδιζεν ἐμοί.

980. συμφορὰς Scaliger. συμφοραῖς libri. Quod ab oscitante librario positum sive propter ἤλγουν sive propter ἠνειχόμην pro ἐνειχόμην acceptum.

985. τὸ συγγενὲς γὰρ δεινὸν] Æsch. Prom. 39. τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία.

988. κρίνειν] λέγειν H.

τάδε] τόδε Par. D.E. Flor. quattuor, Taur. Gu.

991. ἡ παιδὸς οἴκους μ' Ald. quod nullo in codice exstare videtur. Solum οἴκους μ' est in Par. A. Flor. 2. Gu. adscripto in Flor. 2. λείπει. In Par. E. in margine $\overset{\text{ἡ πρέσβυς}}{}$ $\overset{\text{λείπει}}{\text{οἴκους}}$. In Par. D. ἡ πρέσβυς μ'. denique Flor. A. 10. 15. Lasc. ἡ

πρέσβυς οἴκους μ'. Veram scripturam solus servavit H. *οἴκους τε τούσδε μ'.* Hæc igitur restituenda.

992. *μετέλθῃ* Par. A.D. Vulgo *μετέλθοι.*

994. *ὅσ'* Lobeckius. Libri *ὅς.*

999. *δ'* om. Flor. A. 10. 15.

998. *Δελφὶς—πέτρα*] Propter situm urbis in arduo editoque loco. Soph. Œd. T. 463. *τίς ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα;* Nonnus Dion. 13, 122. *σοφῇ παρὰ Δελφίδι πέτρῃ ἀγχίποροι Φωκῆες.* PFLUGK.

1001. *μηδέν'* H. Vulgo *μηδέν.*

1009—1017. *ὦ— | εὐτειχῆ— | κυανέαις— | ἅλιον— | τίνος —ὀργα- | ναν— | Ἐνυαλίῳ— | τάλαιναν τάλαιναν—Τροίαν* Ald.

1009. *ὦ Φοῖβ' ὁ* Ald. *ἰὼ Φοῖβε* codices et Lasc.

1010. *εὐτειχῆ*] *εὐτυχῆ* Par. A. aliique nonnulli cum Lasc.

1011. *κυανέαις*] *κυανέοις* H.

1012. *ἵπποις* Ald. Codices, ut videtur, omnes et Lasc. *ἵπποισι.*

1015. *ὀργάναν*] *ὀργάνων* Par. D. Flor. A. 10. 15. *τεκτοσύνας* cum *ὀργάναν χέρα* jungit Musgr. Ita genitivus esset pro adjectivo. Ego tamen *ἄτιμον τεκτοσύνας* jungere malim, proprie *manum non honoratam, quod attinet ad fabricam,* i. e. nulla operæ in exstruendis mœnibus positæ ratione habita. MATTH.

χέρα τεκτοσύνας | Ἐνυαλίῳ] Transponendum cum Bothio *χέρ' Ἐνυαλίῳ | τεκτοσύνας.*

1016. *προσθέντες* Ald. *προθέντες* codd. vel omnes vel plerique et Lasc.

1022. *βασιλῆς* Matthiæ, qui *Ἐνυαλίῳ* in versu strophico 1016. quadrisyllabum esse voluit. Legebatur *βασιλῆες.* Versum strophicum correxit Bothius.

1029. *ἀπηύρα*] *ἀφῆκεν, ἀφεῖλεν* ex hoc loco interpretatur Hesychius.

1030. *νιν—ἐπεστράφη*] *Respexit eam.*

1031. 1032. *μαντόσυνον ὅτε νιν Ἀργόθεν πορευθεὶς* in unum versum conjungenda pariterque in antistropho.

1033. *Ἀργόθεν*] *ἄργος* H.

1034. *Ἀγαμεμνόνιος* Par. B. Flor. 15. Vulgo *Ἀγαμεμνόνειος.*

1035. *κτάνεν*] *κτεάνων* libri. Emendavit Heathius reposito *ἔκτανεν,* quod *κτάνεν* scribendum fuisse monuit Hermannus.

1037. ἀν' Lasc. ἂν Par. D. Codices reliqui et Ald. ἄν.

ἀγόρους] ἀγορὰς Par. A. ἀγοραὶ ἀγόρους Flor. 2. 10. 15. ἀγοραὶ ἀχόρους codd. reliqui et Ald.

1039. τεκέων] τοκέων Par. A.H. στοναχὰς τεκέων, *luctum ob filios morte ereptos.*

1040. ἔλειπον] ἔλιπον pars codicum.

1041. σοὶ] Hermionæ.

1042. ἐπέπεσον Ald. ἔπεσον Par. A.D. Flor. A. 10. 15. H. Taur. Gu. adscripto in Taur. γρ. ἔνεσπον. ἔννεπον Par. E. Flor. 2. Lasc.

1044. φίλοισι] Atridis.

λύπαι] Error typothetæ pro λῦπαι.

1045. Φρυγῶν Hermannus. Legebatur Φρυγῶν καί. In Flor. A. 10. 15. καὶ Φρυγῶν.

1046. τὸν addidit Hermannus.

"Αιδα] Librorum varietates sunt ἀΐδα ἀΐδᾳ ᾅδᾳ.

1059. αἰχμαλωτίδος] Scribendum αἰχμαλώτιδος.

1061. Post χθονός interrogandi signum posuit typotheta. Debebat punctum.

1065. ἱροῖς] Scribebatur ἱεροῖς.

Λοξίου Δελφῶν μέτα] Πυθικὴν ἀνὰ χθόνα Par. A.H. ex v.1000.

1070. ὤμοι μοι Par. D. Flor. 10. 15. H. Vulgo ἰώ μοί μοι, quod revocandum.

1072. προσδοκᾷ] προσδοκῶ Par. D. προσδοκῶν Ald.

1074. ἔχει] ἔχων Par. A.H.

1076. αἰαῖ] ἃ ἃ Flor. A.

1079. ἀμυναθεῖν] Libri ἀμυνάθειν.

1083. πῶς δ' Par. A.D. Flor. A.H. Aberat δ'.

μοι] μου Par. A.H.

1084. ἀκοῦσαι δ' οὐκ ἀκούσθ' ὅμως] δ' post ἀκοῦσαι om. Flor. 2. ἀκοῦσαι κοὐκ Havn. οὐκ ἀκοῦσ' ὅμως Flor. 2. 10. 15. Taur. Gu. Ald. Hinc Lasc. οὐ κακοῦσ' ὅμως. Havn. κοὐκ ἀκοῦσαίμως (sic). Solus Par. A. οὐκ ἀκούσθ' i. e. οὐκ ἀκουστά. MATTH.

1086. φαεννὰς] φαεινὰς Flor. 10.

1087. Sic hæc struenda: διδόντες τῇ θέᾳ τρεῖς ἡμέρας, ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν. Substantivum ὄμματα ad utrumque verbum pertinere censet Valck. ad Phœniss. 1378. cui non accedo. BRUNCK.

1089. οἰκήτωρ θεοῦ] Phrasis parum trita, cui similem tamen Cic. de senectute c. 22. *incolas* pæne *nostros*. De Delphis

Lucianus Phal. 1. *ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοὺ σύνοικοι καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ.* MUSG.

1091. *ἐς*] Recte *εἰς* Ald.

1097—1099. Ordo verborum hic est *ἀρχαί τε ἔς τε βουλευτήρια ἐπληροῦντο ἰδίᾳ θ' ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν φρουρὰν ἐτάξαντο*, ut *θ'* post *ἰδίᾳ* copula sit ad sequentia pertinens. *et magistratus* ii, qui toti reipublicæ præerant, *frequentes in curias conveniebant*, de summa rep. deliberaturi, *et qui dei templum curabant, privatim*, non jussi a senatu, *præsidia disposuerunt*. MATTH.

1099. *ἐτάξαντ'*] *ἐταξάν τ'* Par. A. *ἔταξαν* Par. D.

1100. *Παρνησίας*] Scribendum *Παρνασίας* cum L. Dindorfio.

1102. *ἧμεν* Heathius. Libri *ἦμεν*.

ἐφέσταμεν] *ἐφίσταμεν* Par. D.

1105. *κατευξόμεσθα*] Scribendum *κατευξώμεσθα* cum L. Dindorfio.

χάριν] *μέτα* Ald.

1109. *κἀνταῦθ'*] *καὶ ταῦτ'* H.

1115. *πυκασθεὶς* Flor. A. 10. 15. Vulgo *σκιασθείς*. *πυκάζειν* per *σκιάζειν* explicare solent grammatici: v. Hesychii interpretes s. v. *πυκάζουσι*.

1116. Musgravius contra Hardionium *Mémoir. de l'acad. des b. l.* vol. 8. p. 264. Orestem præsentem fuisse docere studet maxime e v. 997. 1063. seqq. 1075. Vocatur quidem Neoptolemi cædes *φόνος τῆς 'Ορεστείας χερός* v. 1242. cf. 997. 1075. Sed si hoc proprio sensu accipiendum est, pugnat cum v. 1151. Itaque omnia illa loca de Orestis machinationibus accipienda esse apparet. Cædi vero non interfuisse Orestem, satis patet e v. 1140. sqq. neque enim fugientium turbæ eum immiscuisset Euripides, quamvis facile fieri potuit, ut eo tempore Delphis versaretur Orestes. MATTH.

1120. *χωρεῖ δὲ πρύμναν*] *Retro cedit. χωρεῖν πρύμναν*, ductum e nautico vocabulo, *πρύμναν κρούεσθαι*, explicuit Dan. Heinsius ad Horat. p. 30. notante Valck. ad schol. Eur. Ph. p. 768. 82. MATTH.

1121. *ἐξέλκει*] Scil. *ἑαυτὸν*, *extrahit se*. Nam licet *οὐκ εἰς καιρὸν ἐτύπη*, tamen aliquantum debilitatus esse poterat. Si quid mutandum, malim *ἐξέρπει*. BRUNCK.

1123. *ἰδεῖν*] *ὀφθεὶς* H, supra scripto *ἰδεῖν*.

1128. *χειρῶν*] Scribendum *χερῶν* ex Par. D.

1130. κἀφυλάσσετ' Reiskius. Libri καὶ φυλάσσετ', nisi quod καὶ 'φυλάσσετ' cum coronide Gu.

1132. ἦνεν Flor. 2. et Par. D. Legebatur ἤνυεν. In Par. D. adscriptum gl. ἀντὶ τοῦ ἤνυεν. De verbo ἄνειν dictum ad Aristoph. Vesp. 369.

1133. μεσάγκυλ'] μεσάγκυλοι Par. A.E. Flor. 2. H.

ἀμφώβολοι] Ut πεμπώβολον apud Homerum instrumentum designat quinque manubria uni veru infixa habens: ita ἀμφώβολον puto esse instrumentum, ex cujus manubrio utrinque exstabat veru. Ideo autem dicuntur ἔκλυτοι, quia prius e manubrio verua eximebat turba illa Delphica, quam ea contra Neoptolemum jacularetur. HEATH.

1135. δ' om. Par. A.

φρουρουμένου] φορουμένου Par. E. Lasc. Notandum autem φρουρεῖσθαι pro φυλάσσεσθαι dictum.

1136. παιδός] ποδός Flor. A. 2. 10. H. Lasc. ποδῶν Par. E.

νιν Par. D.E. Flor. 2. Lasc. Libri reliqui μιν. Vid. ad Phœn. 643.

περισταδὸν] περιστάδην Taur. Gu.

1137. ἀμπνοὰς] ἀναπνοὰς Flor. 2.

1138. κενώσας] Id est καταλιπών. Sic λόχμην κενώσας Bacch. 730.

1139. τὸ Τρωϊκὸν πήδημα] Scholiasta, ὁποῖον ἐν τῇ Τροίᾳ ἐπήδησεν 'Αχιλλεύς. οἱ γὰρ συντεταχότες τὰ Τρωϊκά φασιν ὡς τόπος ἐστὶν ἐν Τροίᾳ καλούμενος 'Αχιλλέως πήδημα, ὅπερ ἀπὸ τῆς νεὼς ἐπήδησεν. οὕτως δὲ, φησὶν, ἥλατο ὡς καὶ ὕδωρ, ἀναδοθῆναι. Celebrem illum saltum significat, quo Achilles se e navi in terram Trojanam conjecit. Historia est in Tzetzis commentario in Lycophronem 245. Potest etiam huc pertinere, quod passim de Achille tradit Homerus, eum in hostem quemcunque obvium saltu se projecisse: ἆλτ' ἐπί οἱ μεμαώς. MUSG.

1140. οἱ] τοὶ Par. A.

1143. ὑπ' αὐτῶν] ὑφ' αὐτῶν Is. Vossius.

κατ' ἐξόδους] προσεξόδους Par. D.

1144. κραυγὴ] κραγὴ Flor. 10. κλαγγὴ Par. D. annotato tamen τὸ ἑξῆς δύσφημος κραυγή.

1145. ἀντέκλαγξεν Par. A. Havn. ἀντέκλαζεν Flor. 2. 10. Par. E. Lasc. ἀντέκλαξεν Gu. Ald.

εὐδία] εὐδίᾳ Lasc.

δ' ὅπως Ald. δέ πως codices et Lasc. quo revocato Lentingius recte ἀντέκλαγξ'· ἐν εὐδίᾳ δέ πως —.

1148. τε] Scribendum τι cum Lentingio.

1149. 1152. πίτνει] Libri πιτνεῖ.

1150. τυπεὶς] δαμεὶς Flor. A. 10.

1151. Δελφοῦ πρὸς ἀνδρὸς] Schol. Μαχαιρέα φασὶν αὐτὸν καλεῖσθαι. Sacerdotem hunc Apollinis fuisse tradit Pherecydes apud schol. ad Orest. 1671. (1649. Matth.) Pausan. 10, 24, 4. Strabo 9. p. 421. Eustath. p. 1479. Euseb. Chron. 1. p. 31, 8. cf. Vellei. Paterc. 1, 1, 3. Operæ pretium est etiam illam vere καινὴν ἱστορίαν cognovisse, quam exposuit Ptolemæus Hephæst. apud Phot. Bibl. c. 190. p. 148, 21. καὶ ὡς Ἀχιλλέως καὶ Δηιδαμίας δύο ἐγενέσθην παῖδες, Νεοπτόλεμος καὶ Ὄνειρος· καὶ ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν ὑπὸ Ὀρέστου ἐν Φωκίδι ὁ Ὄνειρος, περὶ σκηνοπηγίας αὐτῷ μαχεσάμενος. PFLUGK.

1157. θυοδόκων] θυοδότων Flor. A. 10.

1160. πρέσβυ] πρέσβυς Par. A.

1166. ἤδη om. Taur. Gu. Ald.

φοράδην] αὐτός addit Ald.

1168. γέρον] Libri partim γέρων.

1170. οὐχ ὡς σὺ θέλεις] Herodot. 1, 16. ἀπὸ μέν νυν τούτων οὐκ ὡς ἤθελεν ἀπήλλαξεν, ἀλλὰ προσπταίσας μεγάλως. PFLUGK.

1173. ὤμοι] ἰώ μοί μοι Gu. Taur. ἰώ μοι Ald., qui τόδε in versum proximum transfert.

1174. δώμασιν ἀμοῖς] Librorum quorundam vitia sunt δώμασι θ' ἀμοῖς, quod est in Havn., δώμασί τ' ἐμοῖς Parisini A., δώμασ' ἐμοῖς Ald.

1175. ἰώ μοί μοι, αἰαῖ, ὦ πόλι] Dissimilior quam in systematis dactylicis poetarum scenicorum usus fert antistrophicus est versus 1188. ὤλεσας αἰαῖ αἰαῖ, ὦ παῖ· ut facile appareat hæc a metricis utcunque in ordinem esse redacta. Verba ὦ πόλι versui proximo addunt edd. veteres et, ut opinor, codices: ex quo sequitur tetrametrum esse ὦ πόλι Θεσσαλία, διολώλαμεν, delendumque cum Hermanno quod in initio versus sequentis ponunt libri ᾠχόμεθ', ab L. Dindorfio in οἰχόμεθ' mutatum. Remanent igitur in stropha verba ἰώ μοί μοι αἰαῖ, in antistropho αἰαῖ αἰαῖ, ὦ παῖ, quæ quum non satis aptam huic loco metri formam præbeant, ejectis metricorum additamentis dimetros, in stropha ἰώ μοί μοι, in antistropho αἰαῖ, ὦ παῖ, restituendos esse arbitror.

1176. πόλι Ald. πόλις codices et Lasc.

Θεσσαλία] Notandus hujus adjectivi usus, quod metri caussa pro usitato Θεσσαλός dictum est. Θεσσαλίας Flor. A. ex conjectura, ut videtur, librarii.

1177. οὐκέτι τέκνα λείπεται οἴκοις H. οὐκέτι λείπεται οἴκοισι Flor. A. οὐκέτι λείπεται οἴκοις Flor. 2. οὐκέτι λείπετ' ἐν οἴκοις Taur. Gu.

1179. ὦ σχέτλιος παθέων ἐγώ Par. A.H. Vulgo ὦ σχέτλια παθὼν ἐγώ.

εἰς] Scribendum ἐς.

1180. φίλον] Codices plerique et Lasc. φίλων. φίλων Par. A.

βάλλων Ald. βαλὼν Lasc. et codices tantum non omnes.

1182. ὑπ' Par. A. a correctore. Fortasse ἐν scriptum fuit antea.

1184. οὗτός (οὕτως Par. A.) τ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ'] οὗτος μὲν οὖν ἐκ τῶνδ' Ald. lectione interpolata propter omissum in libris quibusdam ὡς.

ὡς ἐκ τῶνδ'] Soph. Aj. 537. τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; Thuc. 2, 3. 7, 74. ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν. 4, 17. ὡς ἐκ τῶν παρόντων. 7, 76. ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων. In his ὡς quamdam minuendi vim habet, *quantum quidem pro hoc rerum statu fieri potest.* MATTH.

1186. ὦ γάμος ὦ γάμος] Lacunam ante hæc verba indicavit Matthiæ, qui in annotatione probabiliorem memorat Hermanni rationem, verba ὃς (ὡς Havn. Par. D.) τάδε δώματα ad hunc versum referentis, ex quo sequitur versus proximos sic esse redintegrandos, καὶ πόλιν ὤλεσας ὤλεσας ἀμάν. | αἰαῖ, ὦ παῖ — .

1187. ἀμάν] ἐμάν Havn. Flor. 2. 10. Lasc.

1188. αἶ αἶ αἶ αἶ Ald. αἶ αἶ ἒ ἒ Par. A. Flor. A. 2. 10. Taur. Gu. et (qui ἒ ἒ) Lasc.

1189. τῶν] Error typothetæ pro σῶν.

1189—1192. Ordo hic esse videtur: μήποτε τὸ δυσώνυμον ἐμὸν γένος σῶν λεχέων (significat Molossum, a Neoptolemo ex Andromacha susceptum) ὤφελεν ἀμφιβαλέσθαι 'Ερμ. ἀΐδαν ἐπὶ σοί. Verba εἰς τέκνα καὶ δόμον jungenda cum δυσώνυμον. Ob invidiam, qua Hermione in Andromachen ob filium Molossum flagrabat, Orestem ab Hermione incitatum esse ad cædem Neoptolemi, ideoque Molossum causam esse cædis suspicatur Peleus. 'Ερμιόνας ἀΐδαν, *perniciem ab Hermione profectam.*

Utinam ne proles mea in tuo lecto suscepta infausti in liberos et domum ominis perniciem ab Hermione profectam in te conjecisset! Hermanno hæc, si nihil exciderit, ad Achillem dici videntur hoc sensu: utinam ne tui connubii infelix ad liberos et domum proles ab Hermiona mortem accepisset tua causa (i. e. Delphis vindictam patris exigere creditus), sed fulmine potius perisset etc. MATTH.

1192. Ἑρμιόνας] Ἑρμιόναν Par. D.

1194. Ordo est, μηδ' (ὤφελες) ποτε ἐπὶ τοξοσύνᾳ φονίῳ πατρὸς ἀνάψαι αἷμα τὸ διογενὲς εἰς Φοῖβον, βροτὸς εἰς θεόν. *neque propter jacta in patrem mortifera tela istius Jove orti sanguinis pœnas ab Apolline, mortalis a deo, exigere debebas.* Homerum attulit Musgr. Od. B, 86. ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι. Anthol. Palat. 9, 397. αἶσχος ἀνάπτειν.—Αἷμα τὸ διογενὲς, non quod Jove natus Achilles, sed quod rex: hi enim διογενεῖς. PFLUGK.

τοξοσύνᾳ] τοξοσύναν Flor. A.

1195. Φοῖβον Barnesius. Φοίβου libri.

1198. δεσπόταν] δεσπότην Flor. 2. Taur. Gu.

1199. κατάρξω Flor. 10. H. Vulgo κατάρξομαι.

1201. ὦ accessit ex Par. A.D.

1202. δακρύω] δακρύων Par. E. Lasc.

1203. συμφοράν] συμφοράς Par. E. Lasc. Ald. συμφοράς Taur.

1205. ὦ] ἰὼ codices et Lasc. Versus ex cretico et ithyphallico compositus.

ἔλιπες Par. A.E.H. Lasc. Libri reliqui ἔλειπες.

1206. γέροντ' ἄπαιδα νοσφίσας] ἰώ μοι μοι (ὤμοι μοι Flor. 2. H. Lasc.) | ταλαίπωρον ἐμὲ γέροντ' | ἄπαιδα νοσφίσας Ald. Illud ἰώ μοί μοι recte abest ab Flor. A. 10. Verba ταλαίπωρον ἐμὲ delenda esse vidit Matthiæ.

νοσφίσας] *Qui privasti.* νοσφίζειν, *privare*, ut apud Soph. Phil. 684. Eurip. Suppl. 539. ita ut ἄπαιδα effectum verbi significet. MATTH.

1207. θανεῖν θανεῖν σε, πρέσβυ, χρῆν πάρος τέκνων Par. A. et sic Par. D. quoque nisi quod γέρον pro πρέσβυ præbet et τέκνων omittit, adscripto gl. σε ἀποθανεῖν πρὶν ἴδῃς τὸν παῖδα ἀποθανόντα Ald. Taur. Gu. θανεῖν σε, πρέσβυ, χρῆν πάρος τῶν σῶν τέκνων. τῶν σῶν omittunt Par. E. Flor. 2. Havn. Lasc. e quibus Flor. et Lasc. etiam χρὴ habent. Lacunam sic explent

Flor. A. 10. *θανεῖν σε πρέσβυ χρῆν πάρος Πηλεῦ τέκνων.* MATTH.

1210. *ἐπιθήσομαι*] *ἐπιθήσω* Par. D.H.

δ' addidit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 536. In Ald. versus sic descripti, *οὐκ* — | *ἐμῷ* — | *ὦ πόλις* — | *ἐστέρησε Φοῖβος.*

1211. *χειρὸς* Par. B. Scribebatur *χερός· χροὸς* Lasc.

πόλι Flor. 10. Vulgo *πόλις.*

1212. *ἐστέρησε*] *ἐστέρησ' ὁ* Par. E. Flor. 2. Lasc.

1214. *δυστυχὴς*] Scribendum *δυστυχὲς* ex Par. A. Flor. A. De qua forma vocativi conf. quæ ad Soph. Œd. T. 151. dixi.

γέρον] *γέρων* H.

1215. *αἰῶν' εἰς* (scribendum *ἐς*) codices et Lasc. *αἰῶνά γ' εἰς* Ald.

1216. *πέρας κακῶν*] *κακῶν πέρας* Flor. A. 10.

1217. *διαντλήσω*] *διαντλήσομαι* Taur. Gu. Ald.

1218. *γάμοισιν* Par. E. Flor. 2. Taur. Gu. Ald. Libri reliqui *γάμοις.*

1219. *φροῦδα πάντα*] *πάντα φροῦδα* Ald.

1220. *κόμπων μεταρσίων πρόσω*] *Longe a superbis jactationibus distantia.* Sic Reiskius correxit scripturam librorum *κόμπῳ μεταρσίῳ πρόσω.* In Par. A. gl. *ἐφ' ἅρματι κούφῳ.*

1221. *ἀναστρέφει*] *ἀναστρέφων* H.

1222. *οὔτε μοι*] *οὐκέτι μοι* Par. A. Gu. Ald. et adscripto *γρ. οὔτε μοι* Taur.

1223. *σκῆπτρα τάδ' ἐρρέτω 'πὶ γᾶν* Hermannus. Legebatur *σκῆπτρά τ' ἐρρέτω τάδ' ἐπὶ γαῖαν.*

1224. *νύχια*] *βύθια* supra scriptum in Par. A. In marg. Par. B. *γρ. βύθια, τουτέστι βαθέα.*

1225. *πίτνοντα* Par. B. Flor. A. 10. 15. *πιτνόντα* H. Gu. *πιτνῶντα* Par. A. Vulgo *πιτνοῦντα.* Quod additur in libris *πρὸς γᾶν* delevit Seidlerus de vers. dochm. p. 82.

1227. *λεύσσετ'*] *λεύσατ'* Par. A.H. Taur. Gu.

1231. *σῶν τῶν* Matthiæ. Libri *τῶν σῶν.*

1233. *μέν σοι*] *μὲν δὴ* Flor. 2. Lasc. *μὲν δή σοι* Par. E.

1234. *λίαν*] *λίαν γε* Ald.

δυσφορεῖν] *συμφορεῖν* Par. A. *δυσφρονεῖν* Lasc. Ald. *δυσφορεῖν τινι* dictum ut *χαλεπῶς φέρειν τινὶ, δυσχεραίνειν τινὶ, ἀλγεινῶς φέρειν τινὶ* Soph. Phil. 1011. MATTH.

1235. ἄκλαυστ'] ἄκλαυτ' Par. B. Flor. A. 10. 15.

1240. πρὸς] ἐπ' Par. A.

1241. Δελφοῖς] Quod Delphis sepultum dicit, communem famam sequitur. V. Pherecydem apud schol. Strabonem 9. p. 421. Pausan. 10, 24, 5. Sed ante sepulturam corpus in Phthiam traductum ex fabulæ ratione finxit. PFLUGK.

ἀπαγγέλλῃ] ἀπαγγέλῃ pars codicum.

1244. Vide Pausan. 1, 11. Strabon. 7. p. 324. Justin. 17, 3. Eustath. p. 1463. PFLUGK.

1245. ξυναλλαχθεῖσαν] Soph. Aj. 493. εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί. Eurip. Hipp. 653. λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες ἐς συναλλαγάς. PFLUGK.

1246. τῶν Barnesius. τῶνδ' Flor. A. 10. 15. τόνδ' Flor. 2. Libri reliqui τόν.

1247. Lasc. Ald. Flor. 2. λελειμμένον δὴ βασιλέα· κἀκ τοῦδε χρή. Gu. λελ. δὴ βασιλέα· ἐκ τοῦδε χρή. Par. A.D. Flor. A. 10. 15. Taur. Havn. λελ. δή· βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρή. Igitur error ex omisso δ' ortus est. MATTH.

1248. ἄλλον δι' ἄλλου] I. e. ἄλλον ἄλλῳ διαδεχόμενον.—διαπερᾶν Μολοσσίαν, *per Molossorum fines regnare*. PFLUGK.

1252. προθυμίᾳ] προμηθίᾳ Flor. 2. Gu. Lasc. Ald.

1254. τέκος] τόκος Flor. 2. Gu. Lasc. Ald. Scholiasta, ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων οὐχ εὕρηται ὁ στίχος. Recte hic versus abest.

1258. θεᾷ] θεῷ Flor. 2. Lasc. Ald.

1259. ξηρὸν ἐκ πόντου] Recte scholiastes hoc tanquam θειότητος indicium a poeta positum esse existimat. Sic Nonno ἅρμα Neptuni ἄβροχον dicitur 11, v. 275. et 20. v. 158. ἀδίαντον 21. v. 196. Bacchi ipsius ἄξων ἄβρεκτος 24. v. 111. Pantheræ, Bacchi Satellites, Hydraspem trajiciunt ἀδιάντῳ ὄνυχι 21. v. 127. Exercitus ejus ἀβρέκτοις πεδίλοις. ibid. v. 169. Mænades denique ἀκλύστοισι πεδίλοις. ibid. v. 187. MUSG.

1262. Λευκὴν κατ' ἀκτὴν codices et Lasc., exceptis Taur. Gu. qui λευκήν τ' ἀκτήν. unde Ald. λευκὴν ἐπ' ἀκτήν. "Intellige Leucen insulam, quam eodem nomine memorat Iph. T. 436. Λευκὰν ἀκτὰν, Ἀχιλῆος δρόμους καλλισταδίους, Εὔξεινον κατὰ πόντον. Vide, quos laudant interpretes, Philostr. Heroic. p. 745. seqq. Pausan. 3, 19, 11. Antonin. Lib. 9, 27. schol. Pind. Nem. 4, 79. Conon Narrat. 18." PFLUGK.

πόρου] πόντου (ρου superscr.) H. πόντου Flor. A. 10.

1266. Σηπιάδος] Sacra hæc regio Thetidi ceterisque Nereidibus: vid. Herodot. 7, 191. schol. Apoll. Rh. 1, 582.

μίμνε] μεῖνε Flor. 15. μεῖναι Flor. 10.

1267. πεντήκοντα Νηρῄδων χορόν] Iisdem fere verbis utuntur Æschylus ap. schol. Aristoph. Ach. 833. et Euripides Iphig. T. 427.

1268. κομιστήν] κομιστήρ H.

1272. κέκρανται] Aliquot codd. κέκραται.

κατθανεῖν Par. A. Vulgo κατθανεῖν τ'.

1276. λύπην] λύπης H.

1277. πτύχας] πτύχα Flor. A.

1279. Stobæus 72, 3. εἰ χρὴ γαμεῖν, χρὴ τἄκ τε γενναίων γαμεῖν.

1280. ἐς] ἐπ' Flor. A. 10, 15.

1282. ζαπλούτους] ζαχρύσους Stobæus.

1283. πράξειαν] Scil. οἱ οὕτω βουλευόμενοι, quod repetendum ex præcedentibus ὅστις εὖ βουλεύεται. PFLUGK.

κακῶς] καλῶς H.

1287. εὗρε] Scribendum ηὗρε.

SUPPLICES.

IN limine monendum, Marklandi Cod. A. esse Musgravio Par. E., illius B. huic G., C. autem Lib. P. MATTH.

1. Ἐλευσῖνος] Elmsleius in censura ed. Herm. malebat Ἐλευσίνης. "Vid. Epicharm. Athen. 9. p. 374 E. cf. Etymol. p. 255, 3. Eratosth. ap. Heraclid. Pont. Brunck. Anal. vol. 1. p. 478. ubi rectius Achillis Tat. Isagoge p. 100. ed. Juntæ fil. Ἐλευσίνης. Et sic citat Jos. Scaliger ad Manil. p. 320. Eadem medicina dudum sanavi Antim. ap. Strab. 8. p. 364. Ἐλευσίνης. Ut rem conficiam, post v. 551. Il. σ'. in quibusdam exemplaribus legebatur, teste Eustathio, καρπὸν Ἐλευσῖνος Δημήτερος ἀγλαόδωρον. Vide ipsum Erat. v. Ἐλευσῖνος pro Ἐλευσίνης scripto. Virg. Georg. 1, 163."

2. πρόσπολοι θεᾶς] Quæsitum fuit, cur *sacerdotes* hic ab Æthra memorantur una *cum Cerere?* Ratio, opinor, est, quia sacerdotum erat nunciare deo seu deæ cui sacrum fiebat, quid esset quod sacrificaturi peterent, ipsis quoque sacerdotibus, eorum nomine, idem simul petentibus. Unde, post appellatam deam, Æthra hic sacerdotes monet, quid pro ea precari deberent. Exemplum est in Andromach. 1104. ubi a Neoptolemo, Apollini sacrum facturo, quærit sacerdos, *O adolescens, quid tibi a Deo petemus? cujus rei caussa venis?* Porro, reticetur verbum εὔχομαι vel tale aliquid ante infinitivum εὐδαιμονεῖν, ver. 3. Et hoc usitatum in votis: vide Aristoph. Ran. 914. 920. Acharn. 250. ubi male intelligitur: Herodot. 5, 105. Apposite ad rem et ad locutionem noster Electr. 805. ubi Ægisthus in privato et domestico sacrificio ipse suus sacerdos, pro se ita precatur, νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν. MARK.

3. εὐδαιμονεῖν με] Æthra venit huc sacrum et preces factura pro semente prospera: sed conspectus harum mulierum mise-

rarum terruit eam, et excussit animo preces quas proposuerat, et diversum genus precum suggessit, majoris momenti; nempe, pro salute sua, et Thesei, et Patriæ, unde necesse erat ut sacerdotibus narraret quid pro ea jam precari deberent. MARK.

10. προσπίτνουσ'] Libri προσπιτνοῦσ'.

17. θάψαι χθονί] Non superfluum est χθονί· multæ enim sunt ταφαὶ quæ non sunt in *terra*. Vide ad v. 935. MARK. Nihil probant quæ illic attulit Marklandus. θάψαι χθονὶ etsi defendi potest, mirum tamen si sic dicere maluit quam κρύψαι χθονὶ, quod in Androm. 1264. legitur et alibi non raro.

18. οἱ κρατοῦντες] Creontem dicit, Thebarum regem.

20. χρείας ἐμῆς, i. e. χρείας ἐμοῦ. χρείαν ἔχων ἐμοῦ (δεόμενος ἐμοῦ, *mea ope indigens*) κοινῇ ταῖσδε, *pariter, ut istæ, opem meam implorans*. Pro χρείαν ἐμοῦ ἔχων dixit φόρτον χρείας ἐμῆς, quia grave est aliorum auxilium implorare. MATTH.

22. κεῖται proprio sensu accipio: nam lugentes humi jacere solent. vid. Soph. Aj. 309. 311. 325. Hec. 482. Heracl. 638 sq. Herc. Fur. 1163. 1185. Hermannus legendum conjecit ἵκται, quod mihi languere videtur. MATTH. Non videtur Matthiæ cogitasse quid Adrastum deceat. Recte Hermannus ἵκται.

τό τ' ἔγχος] Hastam qua usus est in bello.

27. μόνον] μόνῳ Marklandus. Frustra. *Nihil nisi hoc operis injungens filio meo*, ut occisos sepeliendos curet, non ut ea etiam peragat, quæ ipse Adrastus efficere non potuerat, urbem expugnet et exsules reducat, vel cladem Argivis illatam ulciscatur. MATTH.

30. πρῶτα codices. πρῶτον Ald. Fruges primum apparuisse in Rario campo Eleusinio ex Pausania 1, 38, 6. annotavit Musgr.

32. Videntur supplices feminæ Æthram sertis ramorum cinxisse. Id ea δεσμὸν appellat, religione tacta: unde mox v. 36. σέβουσα δ' ἱερὰ στέμματα, et v. 114. ἱκεσίοις δὲ σὺν κλάδοις φρουροῦσί μ' ἐν κύκλῳ, et v. 369. ἀλλ', ὦ γεραιαί, σέμν' ἀφαιρεῖτε στέφη μητρός. Is δεσμὸς est ἄδεσμος, quia sola religione vinctam tenet. HERM.

33. μένω] μενῶ Ald.

35. μητέρας] ματέρας Ald. ut solet.

36. ἱρὰ] Scribebatur ἱερά.

37. κήρυξ] Revocandum κῆρυξ ex Ald.

38. In verbis τὸ τούτων λυπρὸν ἐξ. χθονὸς hæserunt inter-

pretes. Mihi τὸ τούτων λυπρόν nihil aliud esse videtur, nisi ταύτας, λυπρὰς s. λυπηρὰς ἡμῖν οὔσας. *Ut vel molestiam, quam hæ mulieres supplicationibus suis nobis exhibent, e terra amoveat, vel* etc. Duplex enim est via rei expediendæ, vel ut mulieres permoveantur, ut alio concedant, et ab aliis auxilium petant, vel ut precibus earum obsequantur Athenienses et mortuos ad sepulturam deposcant. MATTH.

39. Comma post λύσῃ sustulit Herm. ut jungerentur ἱκεσίους θεούς. At quidni ἀνάγκαι ἱκέσιοι *vim* significare possint, *quam supplicationes afferunt?* et quare ἱκεσίους θεούς, non omnino deos, ὅσιόν τι δρᾶσαι velit Theseum? Sepeliendo enim cæsos non tantum diis iis, qui supplices tuentur, sed omnibus omnino diis satis fit. MATTH.

41. σοφαί codices et Stobæus 85, 4. σοφοί Ald. quod non potest defendi Chœrobosci testimonio apud Goettling. ad Theodos. p. 247. qui adjectiva ὁ σοφὸς ἡ σοφὸς, ὁ κλυτὸς ἡ κλυτός, et similia memorat, quæ metri caussa a poetis dicuntur.

42—54. ἱκετεύω — | πρὸς — | ἄνο μοι — | νεκύων — | θανάτῳ — | θηρσὶν — | ἐσιδοῦσ' — | δάκρυ' — | ῥυσὰ — | καταδρύματα— | φθιμένους— | προθέμαν— | χώματα—ἐσορῶ Ald.

42. Pro γεραρῶν Markl. conjicit γεραιῶν: raro enim γεραρός significat *senem*, ut apud Æschyl. Agam. 701. ubi vid. Blomfield. gloss. Solent etiam tragici eadem verba juxta se ponere. Nolui tamen quidquam mutare, tum quia in γεραρῶν consentiunt codd. et edd. tum quia non tantum *os senile*, sed etiam *os venerandum*, utpote supplicum, indicare voluisse videtur Euripides. MATTH. Scribendum uno versu ἱκετεύω—τὸ σόν. et in antistropho 49. ἐσιδοῦσ'—πολιῶν.

44. ἄνα] ἄνο Flor. 1. 2. Ald. Correctum in ed. Brubachii.

λῦσαι] Imperativus medii. λύειν dicitur is qui captivum reddit, λύσασθαι qui redimit vel quocunque modo ut reddatur impetrat. MATTH.

φθιμένων νεκύων] Id est ἐκ φθ. ν. *e cæsorum strage.* Monuit Brodæus.

51. καταδρύμματα] καταδρύματα Ald. Correctum in ed. Brubach.

55. Versus sic digerendi, ἔτεκες—μέτα νυν | δὸς ἐμοὶ—οὓς ἔτεκον. eodemque modo in antistropho v. 63. seqq.

59. μετάδος— | τῶν φθ.—παράπει— | σὺν—ἐλθεῖν Ald.

60. λισσόμεθ'] λίσσομ' codices quattuor.

61. ἐλθεῖν—Ἰσμηνὸν] Ut eat ad Thebas, quas Ismenus præterfluit. BARN.

εἰς] Scrib. ἐς.

62. θαλερῶν] θαλερὰ codices quattuor.

σῶμα ταλαίνας ἄταφον Elmsleius. Legebatur σώματα λάϊνον τάφον. "Constructio est ἐμάν τ' ἐς χεῖρα ταλαίνας θεῖναι σῶμα ἄταφον. σῶμα pro σώματα non rarum. Vid. Elmsl. ad Med. 1077. Bacch. 279." MATTH.

63. ὁσίως οὐχ, ὑπ'] ὁσίως, οὐχ ὑπ' Ald. Correxit Canterus. οὐχ ὁσίως venerunt matronæ, quia habent πεπλώματ' οὐ θεωρικὰ, v. 96. Monuit Heathius.

66. εὐτεκνίᾳ] εὐτεκνία Ald.

τὰν Hermannus. τὴν libri.

70. νέκυν Barnesius. νέκυ' libri.

παιδὸς Hermannus. παιδός γ' libri.

71. γόοις Valckenarius ad Phœn. 374. Legebatur γόων.

72. προπόλων Marklandus. Libri προσπόλων.

74. ξυναλγηδόνες] Pro ξυναλγοῦσαι, res pro persona. MARK.

75. χορὸν, τὸν Ἅιδας σέβει] Cantus lugubres vocantur μολπαὶ Ἅιδου infr. 775. Ἅιδα χορός Herc. F. 1005. μέλος ἀΐδα El. 143. A Plutone coli tales cantus, non memini me usquam invenire. Itaque jam in observ. crit. p. 15. scribendum duxi χορὸν τὸν Ἅιδα σέβειν. Vide tamen, an vulgata lectio defendi possit loco Iphig. T. 175. sqq. ubi τὰν ἐν θρήνοις μοῦσαν Ἅιδας ὑμνεῖν dicitur. MATTH.

77. χρῶτά τε φόνιον] Hæc verba dochmium præbebunt, si φοίνιον scribatur. Sed incerta emendatio est, quum versus antistrophicus 85. ἐς γόους πέφυκε πάθος. ἓ ἕ. corruptus videatur.

80. ἀλιβάτου (ut in Ald. scribitur) error typotheticus est editionis Oxoniensis: nam Lipsiensis recte ἀλιβάτου.

84. ἐπίπονον] Markl. conj. ἐπίμονον, *constanter manens affectus*, Musgr. ἐπίτονον. Neutro opus est. τὸ θανόντων τέκνων πάθος est ὁ τῶν τέκνων θάνατος. ἐπίπονόν τι πέφυκεν εἰς γόους, *mors liberorum in mulieribus dolorem*, πόνον *excitat, ita ut in lamenta illæ erumpant*. MATTH.

85. εἰς] Scrib. ἐς.

86. τῶνδ' codices. τῶν Ald.

87. γόων ἤκουσα—κτύπον] Duplex ejusdem verbi constructio. Sic Æsch. Sept. c. Th. 205. a Matthiæo comparatus, ἔδεισ'

ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον——ἱππικῶν τ' ἀγρύπνων πηδαλίων διὰ στόμα πυριγενετᾶν χαλινῶν (quamvis ἱππικῶν etc. etiam ex ὄτοβον pendere possunt), ubi Brunck. citat Anacreontem λυρικῆς ἄκουε μούσης, φιλοπαίγμονός τε Βάκχου ἑτεροπνόους ἐναύλους. MATTH.

89. μεταστείχω] καταστείχω Par. B.

94. ξένους] Scribendum ξένας cum Elmsleio ad Heracl. 245. οὐχ ἕνα ῥυθμὸν Par. B. Flor. 1. 2. οὐ ῥυθμὸν ἕνα Par. A. οὐ ῥυθμόν γ' ἕνα Ald.

97. κουραὶ δὲ] κουραί τε Marklandus: quo non opus.

106. τούτου] τούτων Flor. 1. 2. et Par. unus.

110. τὸν κατήρη χλανιδίοις] *Veste virili instructum*. Ita intelligo κατήρη, sive sit a κατὰ et ἄρω, *apto*, sive a κατὰ et ἐρέσσω, *remigo*. Heathius ad Eurip. Electr. 498. a sola præpositione κατὰ deducit κατήρης, et ἀμφήρης ab ἀμφὶ, εὐήρης ab εὖ, ἀντήρης ab ἀντὶ, διήρης a διά. Ceterum necesse erat ut Theseus mentionem faceret χλανιδίων (quæ erat vestis virorum, Pollux 7, 46. 48. ex qua significatione pendet tota loci mens); alioqui enim Adrastus non intellexisset se appellatum fuisse: nam Thesea videre non potuit, utpote faciem veste, seu his χλανιδίοις, obtectam habens; quod a viris in luctu fieri solebat, ut Orest. 42. et Homer. Odyss. Θ, 85. Fœminæ πέπλοις suis in hanc rem utebantur, Hecub. 432. Orest. 274. quin et viri, quandoquidem vestes eorum nonnumquam πέπλοι abusive appellabantur. MARK.

112. πέρας γὰρ οὐδὲν μὴ διὰ γλώσσης ἰόν] Id est μὴ διὰ γλώσσης ἰόντος σοῦ. pro quo ἰόν dixit ad πέρας relatum. Non male tamen Marklandus περᾷς—ἰών, nisi quod περανεῖς potius scribere debebat.

116. Post ὀλεθρίαν punctum ponatur.

127. ὑμῖν—κόμποι codices. ἡμῖν—κόμπει Ald.

130. σ' om. Flor. 1. 2.

131. ὄχους] Ineptum est currus ducum potius nominari quam militum copias. Scribendum λόχους cum Piersono Veris. p. 76. quod ὄχους scripserunt librarii verbo ἐλαύνειν decepti. ἑπτὰ δεσποτῶν λόχοι infra v. 636. et Phœn. 1110. λόχους ἔνειμεν ἑπτά.

136. Τυδῆι] Codices Τυδεῖ. Τυδεῖ τε Ald. quod correctoris Aldini inventum est. Restitui Τυδῆι. Sic Ἡρακλῆος in trimetro dixit Heracl. 541.

Θηβαγενεῖ pro Θηβαιγενεῖ scripsit Markl. in eo tamen falsus, quod Θηβαιγενὴς ne Græcum quidem esse putabat. vid. Kœn. ad Gregor. p. 294. ed. Schæf. Lobeck. ad Phryn. p. 648. MATTH.

141. ἐξελίσσεις] ἐξελίσσοις Flor. 1. 2.

144. τοῖσδ' Valckenarius ad Phœn. 423. Libri τοῖς.

146. μάχην] Præstat μάχῃ, quod conjecit Reiskius.

149. παῖς addidit Porsonus.

150. κτάνῃ] Scribendum κτάνοι cum Hermanno.

151. σοφήν γ' codices. γ' om. Ald.

153. ἤ που] ἤ ἄρα που Par. B. ἄρα Par. C. MARK.

154. ταῦτ' ἐκδικαζων Hermannus. ταυτὶ (ταυτοὶ Flor. 1.) δικάζων codices. ταυτὶ διδάξων Ald.

158. τί δὲ πλέον; ἦλθον] Scribendum τὸ δὲ πλέον, ἦλθον cum Musgravio, qui de τί δὲ πλέον, *at quod amplius est*, Nonni comparat exempla Dion. 31, 126. 16, 334. 41, 335. Non solum non volentibus diis, sed invito adeo vate expeditionem se suscepisse dicit.

γε addunt codices: om. Ald.

159. ἀπεστράφης Reiskius. Legebatur σ' ἀπεστράφη.

161. εὐψυχίαν] Addendum γ' cum Valckenario ad Phœn. 753.

162. ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε (ἤλασε Flor. 1. 2.) στρατηλάτας] Manifestum additamentum grammatici, qui satis se prodidit illo δή γε, quod ineptissimum huic loco est. Ceterum hic versus in libris Adrasto tribuitur: Theseo adscripsit Valckenarius.

165. πίτνων] Scribebatur πιτνῶν.

166. πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαίμων πάρος codices. πολιὸς ἀνὴρ εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος Ald. ex conjectura correctoris, qui in codice suo fortasse scriptum invenerat πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαιμονῶν πάρος. Hunc quoque versum non scriptum ab Euripide esse mihi satis manifestum videtur.

174. ὧν Marklandus. Legebatur ὡς. De pronominibus ὧν—κείνων ἐκ παραλλήλου positis dixi ad Med. 1296.

179. δεδορκέναι Marklandus ex v. 190. Legebatur δεδοικέναι.

180—183. τόν θ'—δίκην ἔχει] Ineptissima hæc est præcedentium sententiarum amplificatio, quam ejiciendam esse bene intellexit Reiskius, falsus tamen in eo quod ex alia tragici fabula illatos hos versus esse credidit, quos ipsum dicendi ge-

nus prodit non a poeta Attico, sed a grammatico esse confictos.

180. ἂν Scaliger. Libri ἄν, quod revocandum. Quod præcedit αὐτὸς non alia de caussa additum est quam ut versus expleretur.

184—192. τάχ' οὖν—στρατηλάτου] Impudentissimæ hoc est in omnibus quæ supersunt tragici fabulis, Iphigenia Aulidensi excepta, interpolationis exemplum. Nam hos quoque versus non ab Euripide esse profectos, sed ab scriptore multis seculis recentiore, omnis et cogitandi et eloquendi sententiasque inter se connectendi ratio docet, omniumque maxime verba postrema ostendunt οὐ χρείᾳ πόλεις πολλαὶ διώλοντ' ἐνδεεῖς στρατηλάτου. Neque ἀφηγεῖσθαι verbo usus esset Euripides v. 186. ubi nihil narrandum, sed ratio tantum est reddenda. Præterea verba Πελοπίαν παρεὶς χθόνα v. 184. loco incommodo sunt collocata. Ejectis autem his versibus Adrasti oratio aptissima finitur sententia v. 176—179. quam in fine collocari potius quam mediæ orationi inseri oportebat.

187. ὠμῇ Canterus. ἡ'μῇ libri, nisi quod ἡμῖν Flor. 1.

190. τά τ' οἰκτρὰ γὰρ δέδορκε] Hoc ex v. 179. sumpsit scriptor horum versuum.

198. Elmslei. comparat Andocidis verba p. 3. ed. Reisk. ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες, πολὺ τὴν ἐναντίαν τούτοις γνώμην ἔχω.

201. ἐκ πεφυρμένου Ald. ἐκπεφυρμένον codices.

202. θηριώδους] θηριώδη Par. A.

203. πρῶτον codices. πρῶτα Ald.

207. νηδύν] Telluris.

τοῖσι] Scribendum τοῖσδε cum Blomfieldo Mus. Cantabrig. 2. p. 182.

208. αἶθόν τ' Miltonus. αἶθον' libri.

211. σαφῶς codices. σαφῆ Ald.

217. φρεσὶν codices. χερσὶν Ald.

221. ὡς ζώντων θεῶν] Tu, inquit, filias hospitibus dedisti, oraculo monitus, ideoque sic, ut qui esse deos crederes: mox autem expeditionem suscepisti, neglectis vatum monitis, ut si nulli essent dii. Refertur hoc, ζώντων θεῶν, ad ἀτιμάσας θεούς. v. 230. HERM.

222. δῶμα] σῶμα Par. A.B. Flor. 1. 2.

225. δόμους codices. φόβους Ald. Melanippæ fr. 12. παῖδας θυραίους ἐς δόμους ἐκτήσατο comparat Matthiæ.

227. τοῖς—πήμασιν] *Propter mala, delicta.* MATTH.

228. οὐ νοσοῦντα Lambinus ad Horat. carm. 3, 2, 29. Libri συννοσοῦντα.

238. μὲν] γὰρ Par. B.C. Flor. 1. 2. Sed μὲν Stobæus 43, 10.

243. φηλούμενοι Par. A. Flor. 1. 2. φιλούμενοι Ald. et Stobæus.

244. ἡ 'ν μέσῳ] ἡ μέση Stobæus.

245. φυλάσσουσ' Stobæus. Libri φυλάττουσ'.

τάξη πόλις] δόξῃ πόλει Stobæus.

247. καλόν Ald. καλῶν codices.

248. χαίρων ἴθ'· εἰ γὰρ μὴ Matthiæ. χαίρων ἴθι δὴ μὴ γὰρ codices. χαίρων ἴθι· μὴ οὐ γὰρ Ald. Post καλῶς indicavi lacunam, quæ in medio relinquo utrum ante an post αὐτὸς sit statuenda. Hermanno scribendum videbatur, χαίρων ἴθ'· εἰ δὲ μὴ βεβούλευσαι καλῶς αὐτὸς, | πιέζειν τὴν τύχην ἡμᾶς τί δεῖ;

250. ἐν νέοισι] Respicit ad v. 232.

252. ἀλλ' ὡς ἰατρὸν τῶνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα] Mihi videtur aliquis ad verba ἀλλ' ὡς ὀναίμην, ut eadem constructio conservaretur, adscripsisse ἀλλ' ὡς ἰατρόν, alius vero versum integrum procudisse. MATTH. Recte hunc versum delent Matthiæ et Dobræus.

253. Apte cum hoc loco confert Elmsl. in censura locum Thuc. 4, 83. Περδίκκας δὲ οὔτε δικαστὴν ἔφη Βρασίδαν τῶν σφετέρων διαφορῶν ἀγαγεῖν, μᾶλλον δὲ καθαιρετὴν ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων. Ante εἰλόμην necessario inserendum putavi σ', et sic legi fertur in ed. Basil. 1562. MATTH.

258. ἄγ'] ἀλλ' Elmsleius ex v. 359.

259. γλαυκὴν χλόην φυλλάδος καταστεφῆ est descriptio τῆς ἱκετηρίας seu *rami supplicis*. per γλαυκὴν χλόην φυλλάδος intelligit *frondem virentem olivæ:* per καταστεφῆ lana *redimitam* seu *cinctam*. MARK. καταστεφῆ Scaligeri emendatio est. Libri καταστροφῇ.

260. πυρφόρον] Ob lampadem quam manu gestans filiam Proserpinam quæsivit. Monuit Barnesius.

261. μάρτυρ' codices. μάρτυρας Ald.

263. Lacunam indicavit Canterus. Chori personam apposuit Hermannus.

ὃς] Pittheum dicit.

268. δοῦλος codices et Stobæus 105, 18. δοῦλοι Ald.

271. βᾶθι, τάλαιν', ἱερῶν] Una aliqua ex choro ceteras allo-

quitur, hic, ut unam personam; alibi, ut plures: quod fieri solet. MARK.

273. *τεθνώτων* (debebat *τεθνεώτων* ut Reiskius) Heathius. Legebatur *τε θνατῶν*.

κομίσαι Marklandus. *κόμισαι* libri.

275. *ἰώ μοι· λάβετε, φέρετε, πέμπετ', ἀείρετε* (libri *πέμπετε κρίνετε*) *ταλαίνας χέρας γεραιάς* (nam sic libri)] Delenda sunt hæc verba, quæ librarius aliquis intulit, et loco quidem valde absurdo, leviter interpolata ex Hecubæ v. 62. ubi legitur, *λάβετε, φέρετε, πέμπετ', ἀείρετέ μου γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι.*

277. *πρός σε* Marklandus. Aberat *σε*.

279. *ἀμφιπίτνουσα*] Scribebatur *ἀμφιπιτνοῦσα*.

δειλαία, quod dactyli mensuram habet, restituit Hermannus. Legebatur *δειλαίαν*.

280. *ἱκέταν*] Scribendum *ἱκέτιν* cum Marklando. Ceterum mihi non videtur dubitari posse quin hic quoque versus hexameter fuerit. Fortasse igitur, *δειλαία*, qui parum elegans in fine præcedentis versus dactylus est, in hunc versum translato sic hæc sunt redintegranda.

ἄντομαι ἄντομαι, ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα
δειλαία, οἴκτισαι οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέτιν τάφου—.

De vocabulo *τάφου* addendo etiam Elmsleius cogitavit ad Med. 1232.

281. *ᾗ* Musgravius. *ἡ* libri.

ᾗ—ἰήλεμον—ἡλικίᾳ] Scribendum *ᾇ—ἰάλεμον—ἀλικίᾳ*.

284. *ἔπι δάκρυον* Heathius. *ἐπὶ δάκρυον* Flor. 1. 2. *ἐπιδάκρυον* Ald.

285. *πίτνω*] Libri *πιτνῶ*.

288. *κἀμὲ γὰρ διῆλθέ τι*] Hoc est verbis Herodoti 3, 14. *ἐσῆλθε οἶκτός τις*. Usus particulæ *τι*, cum quis se affectu aliquo commotum sentit. Plutarchus Nicia, p. 541 C. *τοιαῦτα τοῦ Νικίου λέγοντος, ἔπαθε μέν* TI *καὶ πρὸς τὴν ὄψιν αὐτοῦ, καὶ πρὸς τοὺς λόγους, ὁ Γύλιππος.* Sic et Lysandro, p. 434 A. Xenophon Conviv. p. 873 D. *οὐδεὶς οὐκ ἔπασχέ* TI *τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου.* Athenæus 8. 7. p. 346. *προσπεπονθέναι* TI *δεῖ, tangi aliquo affectu.* MARK.

290. *ἐσχάραις* Canterus. Libri *ἐσχατιαῖς*. Vetat autem Theseus matrem *flere dum assideret aris* (*ἐσχάραις*) *Cereris*, quia nihil triste conveniebat sacrificantibus. unde chorus ad Clytæmnestram (Iphig. Aulid. 1487.) dicit, *non lacrymari decet*

in sacris. vide Plutarchum in Fabio, p. 184 E. Sed præcipue in Cereris sacris hoc cavebatur: Livius 34. 6. *quia Cereris sacrificium, lugentibus omnibus matronis, intermissum erat, Senatus finiri luctum triginta diebus jussit.* et 22. 56. *adeoque totam urbem opplevit luctus, ut sacrum anniversarium Cereris intermissum sit; quia nec lugentibus id facere est fas, nec ulla in illa tempestate matrona expers luctus fuerat.* MARK.

296. ἐπικρύπτειν] Scribendum sensu postulante ἔπη κρύπτειν, quod conjecit Hermannus.

φίλους Barnesius. φίλοις libri.

301. ἔγωγε Par. C. Flor. 1. 2. Legebatur ἐγὼ δέ.

303. σφάλλει Elmsleius. Legebatur σφαλῇ. σφαλῇς Par. A.C.

304. μὴ 'δικουμένοις] Scribendum μάδικουμένοις.

306. νυνὶ] Suspectum est νυνὶ, quum tragici iota δεικτικῷ uti non soleant: vid. Porson. ad Med. 157.

310. καταστῆσαι Reiskius. καταστῆναι libri.

312. τὸ γάρ τοι] τὸ μὲν γὰρ Stobæus 43, 29.

316. συὸς μὲν ἀγρίου] Suis Cromyoniæ, cujus nomen Phæa. Hanc Theseus occidit in Cromyone, Corinthii agri vico. Vide Plutarch. in Theseo. BARN.

319. ἐφευρέθης] Scribendum ἐφηυρέθης.

321. ὁρᾷς, ἄβουλος ὣς κεκερτομημένη τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει σὴ πατρίς;] Ald. ἄβουλος ὡς et Γοργόν' ὣς ἀναβλ. quod varii varie emendare conati sunt. Ego Hemsterhus. secutus sum, cui adstipulatur Valck. in nota MS. h. l. ed. Markland. [γοργὸν jam ab Scaligero correctum.] Ordo est, ὁρᾷς, ὡς σὴ πατρὶς, κεκερτομημένη ὡς ἄβουλος (ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένη de eadem Athenarum urbe Isocrat. Panegyr. c. 14. loco a Musgravio adscripto) γοργὸν ἀναβλέπει τοῖς κερτομοῦσι. ἀναβλέπειν τινί satis tuebitur Plato Charm. p. 111. ἀνέβλεψέ τέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι οἷον. Sic ἀντιβλέπειν τινί Æschin. p. 539. ed. Reisk. Cf. Elmslei. ad Bacch. 1307. Commode Gaisford. citat Eustath. ad Il. ε'. p. 602. penult. καὶ ὥσπερ ἐπαιγίζει τοῖς ἀντιπάλοις, καὶ οὐκέτι γαληνὸν καὶ μαλακὸν, ἀλλὰ γοργὸν ἐμβλέπει. Verbis γοργὸν ἀναβλ. opponitur v. 323. σκοτεινὰ βλέπειν. MATTH. Temeritatis Athenienses arguebant, qui gloriæ eorum minus favebant, quod plerumque infirmiori parti se adjungerent. Isocrates in Panegyrico: διὸ καὶ κατηγοροῦσί τινες ἡμῶν, ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων, ὅτι τοὺς ἀσθενεστέρους εἰθίσμεθα θεραπεύειν. vid. infra

v. 588. Heracl. v. 177. Ad eandem calumniam pertinet ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη, quod inverso ordine construendum κεκερτομημένη ὡς ἄβουλος. Sequentia, ut nunc quidem scribuntur, difficultate non carent; sed legendum γοργὸν ab adjectivo γοργὸς, terribilis. ὁρᾷς inquit illa:

— γοργὸν ὡς ἀναβλέπει
σὴ πατρίς; ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξεται.

Vides, patria tua quam terribilem adspectum habeat? nempe in ipsis laboribus augescit. Hemsterhusius structuram sic instituit: ὁρᾷς, ὡς γοργὸν ἀναβλέπει τοῖς κερτομοῦσι. et vertit: *vides, quam torvos attollat oculos adversum irrisores*. MUSG. De Atheniensium δυσβουλίᾳ vid. Kuster. ad Aristoph. Eq. 1055.

323. ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξεται] Thucyd. 1, 123. πάτριον γὰρ ἡμῖν (Corinthiis) ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι. MATTH.

324. αἱ δ'—πράσσουσαι codices. αἵδ'—πράσσουσιν Ald.

330. ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν] In re militari notissima metaphora. Æschyl. Sept. 420. ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ. Auctor Rhesi v. 183. Ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος· et v. 446. κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην. Hinc ἀναρρίψαι τὴν μάχην, Plutarch. Cæs. p. 727 D. vide et Brut. p. 1002 D. et Arat. p. 1040 F. Notum istud Cæsaris, *jacta esto alea*. MARK.

337. ἐσφάλη codices. ἐσφάλην Ald.

341. ἐξελεξάμην] Scribendum ἐξεδειξάμην cum Hermanno.

344. τεκοῦσα Gaisfordus. τεκοῦσα σὺ libri.

347. πείσας Elmsleius. Legebatur πείσων.

349. τάδε] τόδε Flor. 1. 2.

351. προσδοὺς Scaliger. προδοὺς libri.

354. λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων] Nempe, in demonstrationem veritatis eorum quæ populo dicturus sum, de inhumanitate Thebanorum, et de necessitate succurrendi miseris supplicibus. MARK.

355. αὐτῶν] ἀστῶν Elmsleius. De quo jam Marklandus cogitaverat, sed ita ut rejiceret.

357. παρ' ὅπλοις θ' ἥμενος] Tangit hunc locum, et morem explicat ex v. 674. 684. et aliis auctoribus, Wesselingius, Dissert. Herodot. cap. 9. p. 126. MARK.

πέμψω Par. A. Legebatur λέξω.

358. ἀλλ' ὦ γεραιαὶ, σέμν' ἀφαιρεῖτε στέφη Μητρὸς] Hinc apparet quare supra v. 39. Æthra dixerit, Ἢ τάσδ' ἀνάγκας ἱκεσίους λύσῃ, *Aut ut* Theseus *has necessitates supplicatorias solvat* vel *finiat:* et v. 33. Μένω πρὸς ἁγναῖς ἐσχάραις. Illa enim religionis necessitate tenebatur ne posset ab ara discedere antequam Supplices eam liberassent, auferendo τὰς ἱκετηρίας, quod fieri solebat concesso isto quod petebatur: Sophocles Œdip. Tyran. 142, 143. Quamobrem Theseus eas orat, ut ramos supplices auferant, ut ita ipse matrem domum reducat. MARK.

360. πρὸς οἴκους ὥς νιν Αἰγέως ἄγω] Theseus, however, does not conduct his mother to the mansion of Ægeus, but takes her behind the scenes, where she changes her dress, and soon afterwards returns in the habit and character of the Theban herald. The competitors for the prize of tragedy at Athens, like the competitors for the prize of equine velocity at Newmarket, were compelled to observe several regulations, which were instituted for the purpose of preserving some degree of equality in their performances. The actors were not only assigned by lot to the several competitors, but the number which each competitor was allowed to employ was limited to three. See Hesychius, v. Νέμεσις ὑποκριτῶν. In consequence of this regulation, when three characters were already on the stage, a fourth could not be introduced without allowing one of the three actors sufficient time to retire and change his dress. As the actors were not allowed to *edge away at the top*, like the confidant of Tilburina, it was always necessary to furnish the performer, whose services were required in a new capacity, with a decent reason for retiring. Thus, in the Œdipus Coloneus of Sophocles, Ismene goes away to offer sacrifice at v. 509, and returns in the character of Theseus, after about forty lines, during which interval Œdipus and Antigone remain on the stage. Soon afterwards, (v. 847,) while Œdipus, Creon, and Antigone, are on the stage, Antigone is violently carried off by Creon's attendants, and returns as Theseus after about the same interval as before. It may be observed that, in this play, as in several others, it is impossible to distribute the parts for the three actors so as to give the whole of each part to the same actor. Theseus, at his second appearance, cannot choose but be a different individual from his first representative. In the same play, Œdipus, Antigone, Ismene, and

Polynices, are on the stage together from v. 1249 to v. 1446. But it is to be observed that Ismene is not only mute during the presence of Polynices, but that, in this part of the play, she does not speak a word from her entrance to her exit. The poet was at liberty to employ as many mutes as he thought proper. Perhaps this note may appear somewhat long, and rather irrelevant. We can only say, that the type is small, and that the French critics, in their interpretation of the *Nec quarta loqui persona laboret* of Horace, have omitted to point out the origin of that rule. ELMS. in *Quarterly Review* vol. 7. p. 449. The Quarterly Reviewer's observations on this subject had been in a great measure anticipated by Tyrwhitt, in his commentary on Aristotle on Poetry (sect. 10.). Tyrwhitt points out a scene in the Choephori of Æschylus, where only thirteen verses (887—889.) are interposed between two speeches which are spoken by the same actor, in two different characters. In the same manner, the actor, who represents Ulysses in the Rhesus, leaves the stage after v. 626, and returns in the character of Paris before v. 642. It appears from these instances, that the recitation of twelve or fifteen trimeter iambics allowed an actor sufficient time to retire, to change his dress, and to return. Neither Tyrwhitt nor the Reviewer has noticed the scene in the Andromache of Euripides (v. 546.), in which Peleus enters and interrupts a conversation between Andromache, Molossus, and Menelaus. Here are evidently four actors on the stage at the same time, although Molossus does not open his lips after the entrance of Peleus. Molossus, however, is a young child, and it is probable that young children did not fall within the rigour of the law. If the reader will forgive us for making a pun, which is suggested to us by dire experience, we will venture to compare the rules of the Athenian stage, with those of the Kensington stage, in which three men, three women, and three children, are counted for only six passengers. Although this system of arithmetic does not add to the comfort of the Kensington stage, it produced some advantage on the Athenian stage. As the same actor cannot perform the parts of a little boy or girl, and of a full-grown man or woman, it would have been impossible, if the indulgence of which we are speaking had not been allowed, to put a few words into the mouth of a child, without giving up

the convenience of a third actor for the adult characters. In the tragedy before us, for instance, if this licence had been withheld, the poet would have been compelled, either to omit the dialogue between the mothers and the children of the deceased captains (vv. 1123—1163.), or to arrange the first part of the play in such a manner, as to prevent Theseus and Adrastus from being on the stage at the same time with Æthra, and afterwards with the Theban herald. 'We hope here be facts.' We must acknowledge, however, that we have observed other facts, which do not quite so well accord with our hypothesis. The Medea and the Alcestis of Euripides are the only other Greek tragedies in which children speak. There are two children in the Medea, but as they speak from behind the scenes, both parts, which contain only four lines (vv. 1271. 1272. 1277. 1278.), might be given to the same performer. Now it is very remarkable, that the Medea and the Alcestis are the only plays of Euripides, in which a third actor is not required for the representation of the adult characters. If the reader will examine these two plays attentively, he will perceive that the contrivances, which are adopted in most cases for the purpose of rendering a fourth actor unnecessary, are applied in these two pieces to the exclusion of a third actor. In the Medea, if we assign the part of Medea, and the part of the Παιδαγωγὸς at the opening of the play, to the πρωταγωνιστὴς or principal performer, the second performer might represent the other five characters, and the Παιδαγωγὸς at his second appearance, without any inconvenience. As Medea speaks for a considerable time without being seen, the circumstance of her voice being heard (v. 96.) before the Παιδαγωγὸς has been sufficiently long off the stage to change his dress, is immaterial. In the Alcestis, we may assign to the first actor the parts of Apollo, Admetus, and the man-servant; and to the second, the parts of Death, Alcestis, Hercules, and Pheres. The maid-servant might be represented by either of them. At the conclusion of the play, when Alcestis is brought back to Admetus by Hercules, she preserves the most obstinate silence, to the great admiration of her husband. The poet attempts to assign a reason for her silence (v. 1147.), but we believe the true cause to have been, that the actor, who wore the robe and mask of Alcestis in the

beginning of the play, is now present in the character of Hercules. It should seem, therefore, that the liberty of introducing a child as an actor extraordinary had not been established, when Euripides wrote his Medea and his Alcestis, which we believe to be the two earliest plays of his composition which have been preserved. ELMSLEY in *the Classical Journal* vol. 8. p. 433.

362. μὴ 'ντιδουλεύει] Scribendum μάντιδουλεύει.

364. *αὐτοῦ* Marklandus. αὑτοῦ libri.

367. Versus ex duobus dochmiis compositus totidemque baccheis. In Ald. in duos dirimitur, quorum alter a Πελασγία incipit.

μεγάλᾳ Πελασγίᾳ Musgravius. Vulgo μεγάλα Πελασγία. "Pertinet ad hunc dativum et ad sequentia vocabulum ὅσια." HERM.

Πελασγίᾳ] Peloponneso.

369. Duas res optat chorus, nempe, *Ut* Theseus *referat a Thebis filios earum occisos*; et, *Ut fœdus amicitiæ ineat cum Argivis*. Ματέρος ἄγαλμα φόνιον ἐξέλοι ad verbum est, *matris oblectamentum cruentum efferat*, id est, *meos filios occisos efferat*, scil. ex terra Thebana. nam ματέρος (chorus Argivarum matronarum loquitur) est ἐμοῦ ματέρος, mei, *quæ sum* eorum *mater*, ut mox v. 387. Ἄμυνε ματρὶ, πόλις, *succurre matri* (i. e. *mihi*) *O civitas*, Athenæ. et ἄγαλμα, *oblectamentum*, frequenter dicitur *de liberis*. Sic (infra 1174. ἄγαλμα ματρὸς, de *filia*, et) Iphig. Taur. 273. Νηρέως ἀγάλματα, de Nerei quinquaginta *filiabus*: et δόμων ἄγαλμα *filiam* suam Iphigeniam appellat Agamemnon apud Æschylum Agam. 216. et Καδμείας νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς γόνος, Bacchus, apud Sophoclem Antig. 1127. Vide locum in schol. Aristophan. Σφηκ. v. 312. Dorvillium ad Chariton. p. 12. et Ruhnkenium ad Timæi Lexicon Platonicum, p. 3, 4. Porro, ἐξέλοι, *efferat*, ut infra 581. γῆς ἐξελὼν 'Ασωπίας, sc. νεκρούς. Herodotus 1, 36. ὡς ἄν μιν ἐξέλωμεν ἐκ τῆς χώρας· *ut eam* (belluam) *e regione tollamus*. MARK.

372. τὰν addidit Heathius.

375. τί μοι πόλις κρανεῖ ποτ'; ἆρα Musgravius. Legebatur τιμόπτολις· κρανεῖ ποτ' ἆρα.

376. τεμεῖ codices. τεμοῖ Ald. "Τέμνειν φίλια, *secare amica*, est *secando* partes victimarum *facere amicitiam* seu fœdus.

ἀρθμὸν καὶ φιλίαν τέμνειν, Callimacho fragm. Bentl. 199. sic ὅρκια τέμνειν, et σπονδὰς τέμνειν, quæ ex Homero et Euripide adduxit Barnesius. τέμνειν ὅρκιον Herodotus 7. 132. et passim. et ταμόντες, absolute, absque ὅρκια, idem 4. 201. Φίλια τέμνειν adumbratum opinor ex Homero Iliad. Γ. 73. φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες. ubi scholiastes: φιλίαν καὶ ὅρκους πιστοὺς δι' ἐντόμων ποιήσαντες. MARK.

τέκνοις Flor. 1. 2. Scribebatur τέκνοισιν. Versus ex dochmio et duobus baccheis compositus, similis versui 367.

ληψόμεσθα Hermannus. Scribebatur ληψόμεθα.

377. Ad constructionem cf. Æsch. Theb. 14. θεοῖς ἀρήγειν καὶ θεῶν ἐγχωρίων Βωμοῖσι, τιμὰς μὴ 'ξαλειφθῆναί ποτε. MATTH.

380. νέμεις] Legebatur νέμεις ἀεί (αἰεί Ald.). Delevi ἀεὶ et addidi τε post τόν.

381. Verba μὲν ἀεὶ sensui parum prodesse notavit Markland. Probabile est, quod suspicatur Musgrav., mutilum hoc exordium esse. Si recte se habet, hic esse videtur ordo sententiarum: Quum alias semper nuntios et jussa mea ad alios perfers, tum hoc tempore Thebas perge. MATTH.

384. σεμνῷ] Recte Hermannus σεμνὸν corrigere videtur. Sic Καλλίχορον σεμνὸν v. 392.

385. θάψαι νεκροὺς] Non vult Theseus, ut Creon eos *sepeliret;* sed ut *aliis sepelire eos permitteret*. eandem rem eodem modo petit Adrastus a Theseo ver. 130. Athenienses volebant eos θάψαι, i. e. *cremare*, ver. 559. sed matres eorum plus appetebant, et cupiebant θάψαι eos χθονὶ, ver. 17. i. e. *inhumare* eos, seu cineres eorum terra condere. MARK.

388. θέλωσιν] θέλωσ' libri. Correctum in ed. Brubachii.

390. δέχεσθαι] δέχεσθε Par. A.

392. Καλλίχορον] Puteum Atticæ, de quo v. Pausan. 1, 38, 6.

εὐτρεπὴς Marklandus. Legebatur εὐπρεπής.

393. γ' Matthiæ. Libri τ'.

395. τίς—ἔρχεται; Matthiæ editio. Libri recte τις—ἔρχεται, nulla post ἔρχεται interpunctione posita.

396. Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν οὐ σάφ' εἰδότι ex Musgravii conjectura legitur. Libri Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν, οὐ σάφ' οἶδ' ὅτι. Ineptum est οὐ σάφ' οἶδ' ὅτι, nec tamen οὐ σάφ' εἰδότι scripsisse potest Euripides, quum ἐοικέναι, *videri*, non soleat cum dativo

construi. Quamobrem hæc verba explendi versus caussa ab librario addita esse suspicor, quum verba poetæ excidissent.

397. κήρυξ] Recte κῆρυξ Ald.

398. μολὼν δ' Ald. δ' omittunt codices: ut a correctore Aldino adjectum videatur. Scribendum cum Elmsleio, ἥν σ' ἀπαλλάξῃ πόνου μολὼν ὑπαντὰξ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν. Hesychius, ὑπαντάξ: ἐξ ἐναντίας, ἀντὶ τοῦ ὑπαντιάσας, συναντήσας. Aristoph. fr. 534. ἔφευγε, κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμην.

399. Τίς γῆς τύραννος;] Præconum genus non amavit Euripides. unde eos ut ineptos, nonnunquam ut malos homines inducit. vide Heraclid. 48. seqq. Hunc, absurdum, et abrupte ingredientem facit, Τίς γῆς τύραννος; quod in actione fabulæ proculdubio spectatoribus apparuit. Cassandra in Troas. 427. dicit, Præcones unum habere nomen generale, nempe, ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς, *odium commune hominibus*. neque de eorum virtute et constantia melius judicavit noster Orest. 886.

Τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ
Πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες.

Et scholiast. ad v. 903. citat gnomen Euripidis ex alia aliqua tragœdia, σπέρμα κηρύκων λαλόν. In Heraclid. 115. Copreus, Eurysthei præco, (de quo Apollodorus Biblioth. 4.) similiter quærit, Τίς δ' ἐστὶ χώρας τῆσδε, καὶ πόλεως ἄναξ; sed non tam abrupte quam hic præco. MARK.

401. ἑπτάστομοι πύλαι idem videntur significare quod ἑπτάπυλον στόμα Soph. Antig. 119. GAISFORD.

408. πλεῖστον] Scribendum πλεῖον cum Elmsleio.

409. Verte: *Unum quidem hoc nobis, sicut in calculorum ludo, das auctarii loco.* Metaph. est sumta a legibus lusoriis, ubi sæpe peritus imperitiori unum, duo vel plura, in ludi computo puncta gratis concedit, antequam incipiat ludus, ut ejus imperitiæ velut supplementum sint et partes exinde æquentur. HEATH.

411. ὄχλῳ Ald. ὄχλων codices.

412—416. Describit Euripides, sub persona præconis Thebani, mores rhetorum et δημαγωγῶν sui temporis; quibus similia occurrunt in Aristoph. Equitibus, et alibi. Sæpe ita facit noster, et sensum suum sub larva effert. MARK.

413. ἄλλος] ἄλλοτ' Marklandus.

415. ἐσαῦθις] Scrib. εἰσαῦθις. Libri εἰσαῦτις.

417. Markl. fassus se διορθεύων λόγους non intelligere, suspi-

cari se dicit aliquid de διοπτεύων, ad quem locum Valcken. adscripsit in meo exemplo: "Hoc verum est; hinc Hesych. Δ. κατασκεψάμενος." Mihi lusus esse videtur in oppositis διορθεύων λόγους et ὀρθῶς εὐθύνειν πόλιν, et διορθεύων λόγους esse credo ὀρθῶς χρώμενος τοῖς λόγοις, *orationibus demagogorum, quibus rationes suas explicant.* MATTH.

420. γαπόνος Scaliger. γηπόνος codices. γᾷ πόνος Ald.

421. γένοιτο μὴ 'μαθὴς (scribe μάμαθὴς) Lobeckius in libello de apostropho p. 41. Legebatur πένοιτο κἀμαθής.

423. ἢ δὴ] ἤδη Stobæus 106, 4. ἢ δὴ νοσῶδες, ταὐτὸ τοῖς ἀμείνοσιν ὅταν— Marklandus. Quo non opus.

426. κήρυξ] Recte κῆρυξ Ald.

παρεργάτης λόγων est, qui de rebus disserere neque doctus, neque aptus natus, tamen id audet invita Minerva, &c. παρὰ in compositis *pravum* notat. REISK.

431. Æschyl. Prom. 194. οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. comparavit Porsonus.

432. οὐκέτ' ἔστ' ἴσον Marklandus. Libri οὐκέτ' ἐστί σοι.

433. Stobæus 44, 6. Εὐριπίδου Ἱκετίδων, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ νόμοι πόλει Καλῶς τεθέντες· ὅ τε γὰρ ἀσθενέστερος Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει, Νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχων.

436. ταῦθ'] Libri ταῦθ'. Correxit Barnesius.

438. τίς θέλει—] Exprimit formulam præconum τίς ἀγορεύειν βούλεται; MUSG. Æschines c. Ctesiph. p. 157. σεσίγηται μὲν τὸ κάλλιστον καὶ σωφρονέστατον κήρυγμα τῶν ἐν τῇ πόλει "τίς ἀγορεύειν βούλεται; BOISS.

440. Huc respicit Aristoteles Polit. 5. 9. p. 151, 9. ed. Sylburg. Ἐλεύθερον δὲ καὶ ἴσον τὸ ὅ τι ἂν βούληταί τις ποιεῖν· ὥστε ζῇ ἐν ταῖς τοιαύταις δημοκρατίαις ἕκαστος ὡς βούλεται, καὶ εἰς ὃ χρῄζων, ὥς φησιν Εὐριπίδης. GAISFORD. Vid. Schneider. ad l. Aristotelis p. 333.

λαμπρός Canterus. λαμπρόν Flor. 1. 2. Ald.

441. ἔστ' Duportus. ἐστὶν libri.

442. αὐθέντης χθονός] Αὐθέντης pro δεσπότης Suidas ait esse ἀκυρολεξίαν. et Eustathius ad Iliad. Ω, citatus a Valesio ad Harpocrat. p. m. 27. dicit αὐθέντης non esse δεσπότης, prout refert Ælius Dionysius. Ipse Harpocration, ὁ αὐθέντης αὐτόχειρα δηλοῖ, *qui manu sua cædit.* et verbum αὐθεντεῖν improbat Thomas Magister, pro eo Atticis commendans αὐτοδικεῖν.

vide notas ibi. Semper alibi pro *interfectore* hac voce utitur Euripides, Androm. 172. Iph. Aul. 1190. et passim. Unde hic forte scribendum *εὐθυντὴς χθονὸς, rector terræ:* ut *εὐθύνων λαὸν, regens populum*, init. Hecubæ. *εὐθύνων πόλιν* Sophocl. Antig. 184. et noster supra ver. 418. *ἀπευθύνων πόλιν*, Œdip. Tyran. 104. unde *σκῆπτρον εὐθυντήριον* Æschyl. Pers. 766. *ναυκληρεῖν πόλιν*, idem Sept. Theb. 658. eodem sensu, et *ναυκλήρου χερὸς* de rectore *currus*, Hippol. 1239: eadem metaphora: ut et *κυβερνήτης* hac fab. ver. 880. Operæ pretium duxi exscribere ex Budæi Commentar. Ling. Græcæ p. 813. notam Theod. Gazæ, qui "in libro *περὶ μηνῶν* ait hoc vocabulum olim tantum significasse *τὸν αὐτόχειρα*: postea vero, et supra mille annos, *αὐθέντην* Græce hoc significare cœpisse quod apud Latinos *auctor* significat. Id quod ideo dicit factum, ut Græci unam dictionem haberent, quæ plane responderet dictioni Latinæ, hoc est, huic nomini, *auctor:* vel, ut apud eum legitur, *αὔτορ*. Inde *Αὐθεντία, auctoritas*. quod verbum in Pandectis sæpe legitur. etc." vide ibi cetera. MARK. Scribendum *εὐθυντὴς* cum Marklando. Sic *εὐθύνειν* v. 418.

449. *τόλμας*] Pro *τολμηρούς*. Abstractum, quod aiunt, pro concreto. MUSG.

451. *ὡς* Par. tres. *ὃς* Ald.

452. *καλῶς*] *Cum cura*, ut Iph. Aul. 738. Alcest. 323. Soph. Trachin. 588. *καλὰς*, Reiskius. MARK.

453. *ὅταν θέλῃ*] Scil. *ὁ τύραννος*, siquidem non certus aliquis tyrannus, sed quivis intelligitur. Vid. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 105. Protag. p. 499. MATTH.

454. *δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι;*] *ἑτοιμάζουσι*, scil. *ἡδονὰς*, *illis qui voluptates istas parent tyranno*, i. e. parentibus. idem ac si scripsisset *δάκρυα δὲ τοῖς γονεῦσι*, vel *τοῖς τεκοῦσι*. sic *ἑτοιμάζειν βουλὴν*, Heraclid. 473. *Ἡδονὰς* et *δάκρυα* opponuntur. MARK. *δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι* si scripsit Euripides, perinepta usus est verborum et obscuritate et ambiguitate. Quod Marklandus interpretandi caussa posuit *δάκρυα δὲ τοῖς γονεῦσι*, id ipsum ego scriptum a poeta esse arbitror. Eodem sensu Elmsleius *δάκρυα δὲ τοῖς διδοῦσι*. Librorum scripturam qui servare volent, aliquid ante hæc verba excidisse statuere debebunt, quod mihi minus probabile videtur.

455. *νυμφεύσεται* Hermannus. Legebatur *νυμφεύεται*.

456. *πρὸς τάδ' ἐξηκόντισα*] Opinor, *πρὸς τὰ σ' ἐξηκόντισα*,

vel, τὰ σὰ ἐξηκόντισα, et eodem modo in similibus exemplis mox citatis. *Et hæc quidem ad tua* VERBA *respondeo.* Sic Troas. 911. τὰ σ' αἰτιάματα, i. e. τὰ σά. vide et Sophocl. Œd. Tyr. 413. Noster Cyclop. 229. ὅτι τάδ' οὐκ εἴων φέρειν· ubi Cod. Par. No. 2887. legit τα σ ουκ ειων—hoc est τὰ σά. et eodem dramate, v. 266. μὴ τάδ' ἐξοδᾷν ἐγὼ, idem codex, et item alter No. 2817. exhibent τα σ εξοδαν, i. e. τὰ σὰ, *tuas res.* MARK. Scribendum τὰ σ' cum Marklando.

458. γ' Lentingius. Libri δ'.

460. πάλιν Marklandus. Legebatur πόλει.

464. καλῶς Ald. et Stobæus 106, 6. κακῶς codices.

466. τἀντία Porsonus. τἀναντία libri. ἀντίαν γνώμην supra v. 198.

469. γῇ Marklandus. Libri τῇ.

470. μυστήρια] Erat cum hæc dictio mihi esset obscura. Deinde didici eam significare *venerabilia et non violanda supplicationum sacramenta.* Quia supplicantes corollas in signum suæ obtestationis protendebant, hinc dicti sunt στέφανοι pro ἱκετίαις, signum rei pro re significata. Μυστήριον autem est omne venerabile, sacrum, non violandum. Sic appellat Herodianus 8. 7. Romanorum σεμνὸν μυστήριον *venerabile sacramentum* τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον *militare sacramentum.* REISK.

474. πολὺς κλύδων—ἔσται, δορός] Heraclid. 160. in argumento simili, εἰς πάλην καθίσταται δορὸς τὸ πρᾶγμα. MARK.

477. ὡς δὴ πόλιν ἐλευθέραν ἔχων] Irrisorie alludit ad istud Thesei, v. 405. ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις. patet hoc ex particula δὴ, *scilicet.* MARK.

478. βραχιόνων] βραχίονες Græcis, ut *brachia* et *lacerti* Latinis, *robur* et *vires* denotat: *Fidens juventus horrida brachiis,* Horat. 3, 4, 50. et νέῳ βραχίονι, noster Hecub. 15. Hac fab. 748. νέοι βραχίοσιν. MARK.

479. βροτοῖς Stobæus 110, 13. Legebatur γάρ ἐστι.

480. ἢ πολλὰς πόλεις συνῆψε] Absolute συνῆψε, ut Herodot. 4. 80. μελλόντων δὲ αὐτέων συνάψειν, &c. scil. μάχην. Hic intelligitur πολέμῳ vel μάχῃ. Sic Phœniss. v. 1403. Latinis *committere.* MONK.

481. πόλεως] λεώ Stobæus 55, 6. ubi cod. B. δορός.

484. Hoc est illud, quod Thucydides dicit 1, 140. καίπερ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν

καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας, πρὸς δὲ τὰς ξυμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους. MATTH.

485. δορiμανὴς] δορυμανὴς Par. A. et Stobæus.

ἀπώλλυτο codices et Stobæus. ἀπώλετο Ald.

486. καίτοι Stobæus. Legebatur καὶ τοῖν.

δυοῖν] δυεῖν (οι) Par. B. δυεῖν Flor. 1. 2.

γε] γὰρ Stobæus.

λόγοιν] λόγων (οι) Par. B.C. Flor. 1. λόγων Flor. 2.

490. γόοισι Stobæus. Legebatur ποιναῖσι, quod ex πόνοισι corruptum videbatur Bothio.

γόοισι] Conf. Med. 195. στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας | ηὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις ᾠδαῖς παύειν. Conf. etiam Alc. 350—354. ELM.

494. καὶ] Recte a Marklando corrigi videtur θεοῖς.

495. ὕβρεις ἀπώλεσαν Marklandus. Libri ὕβρις ἀπώλεσεν. Plurali ὕβρεις utitur Bacch. 247.

496. οὔ τἄρ' ἔτ'] οὔτ' ἂν ἔτ' Par. A. οὔτ' ἂν γ' Ald. Recepi emendationem Marklandi.

498. πύλαισιν] πύλῃσιν (αι) Par. C. πύλῃσιν Flor. 2.

499. Æschyl. Sept. ad Th. 433. θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν καὶ μὴ θέλοντός φησιν. MARK.

500. οἰωνοσκόπον] Amphiaraum.

505. δικαίως] δικαίου Marklandus dubitanter. Ipse citat v. 345. Conf. v. 471. ubi ἐξελαύνειν non ad ἀπαυδῶ, sed ad appositum κελεύω refertur, ut apud Herod. 7. 104. ὁ νόμος ἀνώγει τὠυτὸ ἀεὶ, οὐκ ἐῶν φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξι ἐπικρατέειν, ἢ ἀπόλλυσθαι. Et sic jam Il. ε', 819 sqq. Cf. Soph. El. 71 sq. Elmslei. ad Heracl. 131. MATTH.

509. Interpunctionem post ναύτης addidit Marklandus.

510. τοι Hermannus. Legebatur μοι.

511. 12. præconi continuat Ald. et Adrasti personam verbis ὦ παγκάκιστε v. 513. demum apponit. Adrasto v. 511 sq. tribuit Paris. C. ut jam conjecerant Tyrwhitt. et Heath. Sed verum vidisse videtur Elmslei. qui v. 511. 12. Choro tribuit, monens, Adrasti orationem commodius interrumpi post duo verba, quam post duos versus et dimidium. Absonum etiam Adrastum ab initio oratione satis leni uti, et tertio demum

versu subito exardescere. Etiam post longiorem orationem semper chori ῥῆσις interponitur v. 192. 249. 330. 463. 564. 733. MATTH.

511. ὁ] σφε Matthiæ. Non opus.

512. τοιάνδ'] τοιαύτην Par. A. Flor. 1.

514. 'πίπροσθε] 'πίπροσθεν Flor. 1. 2.

520. ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι] Respicit ad proverbium ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαὶ, de quo vid. ad Med. 410.

521. εἰ 'πιταξόμεσθα] εἰ 'πιτευξόμεσθα Par. A. Flor. 1.

526. θάψαι codices. θάψας Ald.

528. πεπόνθατ' Ald. πέπονθε γ' codices, nisi quod Flor. 1. πέπονθεν γ'.

530. δ' Marklandus. τ' libri.

Verba χὴ δίκη διοίχεται significant, *et vindicta finita est*. Sic in Soph. Œd. Col. 574. χὼ λόγος διοίχεται, *nihil, quod dicam, reliquum est*. HERM.

533. ἀπῆλθε] ἀπελθεῖν Stobæus 123, 3. Quasi vero dici possit ἐάσατε ἀπελθεῖν, de re quæ facta esset, etiamsi non permisissent, quum impedire non possent, quominus anima in aerem abiret, corpus autem in terrena elementa solveretur. Sententia est generalis, qua demonstrare vult Euripides, humanda esse cadavera, et ipsum verbum servasse videtur, quo usus erat Epicharmus ap. Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 110 A. συνεκρίθη καὶ διεκρίθη κἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν, Γᾶ μὲν εἰς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω· τί τῶνδε χαλεπόν; οὐδὲ ἕν, ut versus distinxit Elmsleius in Edinburg. Rev. n. 37. p. 76. MATTH.

539. νοσφίσας Marklandus. νοσφίσεις libri.

χρῆν codices. δεῖ Ald.

542. ἀπειλήσων codices. ἀπειλήσας Ald.

545. ἐν μυχῷ χθονός] Lego, μυχοῖς. Dicuntur esse ἐν μυχοῖς χθονὸς vel qui vivi *sub terra* sunt, ut Hercules (quando inferos adiit); vel qui mortui et *humati*. sic v. 936. ἀναρπάσαντες εἰς ΜΥΧΟΥΣ ΧΘΟΝΟΣ. Troad. 945. θανὼν ΓΗΣ ἦλθ' Ἀλέξανδρος ΜΥΧΟΥΣ. vide Herc. Fur. 37. et Sophocl. Ajac. 575. Nisi addatur adjectivum vel substantivum locale, ut Cyclop. 290. γῆς ἐν Ἑλλάδος μυχοῖς· et 296. tunc enim significat *recessus Græciæ*. Aliud est ἐν μυχῷ χθονὸς, nempe, *in angulo* aliquo *terræ*: non *sub terris*, quod est ἐν μυχοῖς χθονὸς, ut et *in terris*, Propertio, id est, *apud inferos*, quibus opponuntur *superi*, seu *viventes*, et in terra adhuc versantes, apud (Virgilium et)

eundem. τὸ *tellure repostos* Virgilii est τοὺς ἐν μυχοῖς χθονὸς, ut et Homeri ὑπὸ κεύθεσι γαίης, Odyss. Ω. 203. Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν ΜΥΧΟΙΣ δείκνυσι ΓΗΣ. ita legitur ap. Suidam V. Φήμη. *etiam post mortem.* Idem vult ᾅδου μυχοὶ, Heraclid. 219. et γῆς σκότῳ κρύπτεσθαι. Helen. 61. Ion. 1239. (ἐς γαίας μυχοὺς κρύψον hac fab. 1216. *sub terra abde*, ubi ἐν μυχῷ mentem loquentis non, opinor, expressisset.) MARK. Recte Marklandus μυχοῖς corrigit.

550. παλαίσμαθ' Reiskius. πάλαισμά θ' libri.

551. Τάχα et ἐσαῦθις utrumque ad futurum tempus spectant, sed τάχα tempus a præsente proximum, ἐσαῦθις remotius significare videtur. Cf. Erfurdt. ap. Soph. Antig. 607. ed. min. MATTH.

553. ὡς εὐτυχήσῃ Par. A.B. Flor. 1. 2. ὡς εὐτυχήσει Par. C. ὃς εὐτυχήσει Ald. ὡς εὐτυχὴς ᾖ Musgravius.

554. ὅ τ' Marklandus. ὁ δ' libri.

559. εὐσεβεῖν Marklandus. εἰσιδεῖν libri.

573. χἀτέρους ἄλλους] De adjectivis ἕτερος et ἄλλος conjunctis diximus ad Orest. 345.

578. λόγχη Brodæus. λόγχῃ Ald.

σπαρτὸς] Σπαρτοὶ erant posteri eorum quinque qui *sati* ex dentibus serpentis, a Cadmo occisi, supererant; quorum historiam habes init. lib. 3. Metam. Ovidii. Noster de iis, λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος, infra v. 713. MARK.

579. τίς codices. τί Ald.

580. πάσχων] παθὼν Par. A.

δ' ἔτ' Reiskius. δέ τ' Ald.

581. θυμῶσαι] Notandus activæ formæ usus. Musgravio θυμοῦσθαι scribendum videbatur. Potuisset facilius ὡς τεθυμῶσθαι, si quid mutandum esset.

589. 90. Vulgo: αὐτός γε κῆρυξ· σοὶ δὲ προστάσσω μένειν, Αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχων. Verum ordinem restituit Markl. in secunda edit. et αὐτός τε κήρ. legit, ut habent Par. A.B.C. Flor. 1. MATTH.

591. μὴ 'ναμίγνυσθαι] Scribendum μἀναμίγνυσθαι.

593. κλεινὸς—κλεινῷ] καινὸς—καινῷ supra scriptum in Par. tribus et Flor. 2.

596. ἀρετὴ] ἡ 'ρετὴ libri.

φέρει] λέγει Par. A.B. Flor. 2., sed adscripto γρ. φέρει. λέγει etiam Flor. 1.

597. ἦν—ἔχῃ Flor. 2. ἦν — ἔχει Flor. 1. Vulgo εἰ — ἔχει.

χρῄζοντ'] *Idem volentem.* MATTH.

598. 99. 601. 3. 4. 5. 8. 611. 613—617. 620. 622—5. in libris præfixum habent αἰ. i. e. Αἴθρα. Quod fieri non posse, quoniam Æthra jamdudum abiisset, quum intellexisset Tyrwhittus, nomen Adrasti substituendum monuit. Contra quod recte Hermann. Præf. p. XIX. sq. monuit, nec, si quid Adrasto hic tribueretur, æqualitatem quamdam, quam hac quoque in re diligenter servasse tragici viderentur, effici posse, neque omnino quidquam inveniri, quod Adrasto potius, quam choro, conveniret. Addo, quæ ita Adrasto tribuantur, personam viri, ejusdemque belli ducis, minus decere, mulieribus, a bello abhorrentibus, optime ea convenire. Itaque recte Hermann. totum carmen mulieribus chori assignandum putavit. Sed quum manifesta insint in carmine colloquii vestigia, non ab una omnia chori persona vel a toto choro cani potuerunt. Itaque Boeckh. de Æschylo, Soph. et Eurip. p. 77. suspicabatur, breviora septem chori dicta a singulis personis proferri singula, ita ut primæ sit v. 600. alterius v. 602. et sic deinceps ad septimam usque, quæ v. 621. pronuntiet, quod autem supersit carmen vss. 627—35. uno tenore decurrens, ab universo sive matronarum hemichoro, sive mulierum choro cantari. Hermannus autem, quum chori quatuordecim vel quindecim personæ fuerint, a singulis etiam singulos versus vel ῥήσεις pronunciatas censens, versus 598—607. inter primam et secundam personam chori ita divisit, ut illius essent vss. 598. 99. 601. 603—607. reliqui hujus, tum similiter vss. 608. 9. 611. 613—617. tertiæ, vss. 610. 612. quartæ tribuit; tandem sequitur Χοροῦ ἡ ε'. v. 618. Χορ. ἡ ς'. v. 619. Χορ. ἡ ζ'. 620. 21. Χορ. ἡ η'. v. 622. 23. Χορ. ἡ θ'. v. 624. 25. 26. Χορ. ἡ ι'. v. 627. Χορ. ἡ ια'. v. 628. Χορ. ἡ ιβ'. v. 629. 30. Χορ. ἡ ιγ'. v. 631. 32. Χορ. ἡ ιδ'. v. 633. sqq. Quæ descriptio quum suspicione tantum aliqua et conjectura nitatur, ne ulla e quatuordecim chori personis sermonis expers esset, neque quidquam sit neque in hoc chori cantico, neque in aliis, quod nos personas ita distribuere *cogat*, (accedit quod tota res a tragœdiæ gravitate nimis abhorrere videtur,) non longius progredi licere editori existimavi, quam quantum vel librorum auctoritas sineret, vel ipsa rei natura postularet admittere: hoc unum vero

postulat hoc loco, ut ad diverbiorum legem ista constituantur. Itaque quæ Æthræ vel Adrasti erant in edd. alteri Hemichorio tribui; quo facto, summa hac quoque in re æqualitas efficitur. MATTH.

598. 599. Uterque versus dactylicus trimeter catalecticus in syllabam est, prior adjecto ithyphallico, alter cum usitata clausula choriambica ⏑́ ⏑⏑ – ⏑ ⏑́ –.

599. δεῖμα χλοερὸν Ald. χλοερὸν δεῖμα Flor. 2. χλωρὸν δεῖμα codices reliqui. Post ταράσσει comma, post κριθήσεται v. 600. punctum recte posuit Hermannus. Nam cohærent δεῖμα—πᾶ κριθήσεται.

600. προσφέρεις Par. C. Flor. 1. 2. Vulgo προφέρεις.

601. πᾶ] πᾶ τῆς Par. A.B. πᾶ τὴν Flor. 1. 2. μὲν Ald.

603. εἰ Par. B. Flor. 1. 2. Vulgo οἱ.

604. Interpolata sunt verba στερνοτυπεῖς τ' ἀνὰ τόπον. στερνοτυπὴς ex epigrammate Antipatri, στερνοτυπεῖσθαι ex Plutarcho aliisque indicat Musgravius. Metrum hujus versus fuit

⏑ ⏑́ ⏑ – – | ⏑ ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ –

τ' Marklandus. γ' libri.

ἀνὰ τόπον] ἀνὰ πτόλιν Marklandus.

605. φανήσονται κτύποι Brunckius ad Hecub. 280. Libri κτύποι φανήσονται. Elmsleio scribendum videbatur στερνοτυπὴς τ' ἀνὰ τόπον πάλιν φανήσεται κτύπος.

607. αἰτία Hermannus. Legebatur αἰτίαν.

608. εὐτυχίᾳ Marklandus. Libri εὐτυχῇ.

αἱροῖ] Legebatur αἱρῇ. Optativum requiri Markland. vidit; sed quod αἵροι scribit, hoc propter sequens πάλιν ferri non posse videtur. Animum mulieribus confirmare studet hemichorium ex eo, quod qui fortuna secunda usus sit, ut nunc Thebani, fieri et possit et soleat, ut de statu rursus dejiciatur, quæ sententia decantatissima est in tragicis. Hoc est αἱρεῖν vel καθαιρεῖν. Heracl. 636. εἷλέ σ' ἡ Δίκη χρόνῳ. Orest. 962. φθόνος νιν εἷλε θεόθεν. MATTH.

611. Flor. 1. τίνας γὰρ ἄλλοις. Par. A. Flor. 2. τίνες γὰρ ἄλλοισιν ν. Par. B. τίνες γὰρ ἄλλοι σοι ν.

612. Sensum esse puto, εἰσορῶ θεοὺς πολλὰ διαφέροντας βροτοῖς, *video deos multis in rebus, sæpe, ab hominibus discrepare*, aliter res administrare et constituere, quam homines constituendas arbitrantur. MATTH.

614. ἐξεκάλεσε] δ' ἐκάλεσε Par. C. Flor. 1. 2.

617. βροτοῖς] Par. A.B. Flor. 2. βροτοὶ Flor. 1. Vulgo βροτοῖσι.

νέμουσ'] Scribebatur νέμουσιν.

618. ἁπάντων τέρμ'] πάντων τέρματ' Par. A.B.C. πάντα (των) τέρματ' Flor. 2. πάντα τέρματ' Flor. 1.

620. Καλλίχορον θεᾶς ὕδωρ] Respicit ad puteum *Cereri sacrum*, Callichorum: de quo nos supra ad v. 392. BARN.

621. με Hermannus. Vulgo σε.

623. τύχας Heathius. ψυχὰς libri.

624. τίς ποτ' Reiskius. ἔτι ποτ' libri.

625. τᾶσδε γᾶς Par. C. Flor. 1. Vulgo τῆσδε γῆς.

627. Sensus est, *hoc*, τὸ ἀνακαλεῖσθαι θεοὺς, *primum est quod in timore fiduciam addat*. MATTH.

628. πόριος] πόριος (τι) Par A.B.

631. Per τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα πόλεως metaphorice designat chorus duces hos ipsos, quorum corpora a Thebanis sepultura privata erant. Hi, ex consuetudine poetarum, ἄγαλμα πόλεως poterant dici; hic, paullo audaciori figura, ἀγάλματα vocantur ejus dei, qui generis Argivi auctor erat. ἵδρυμα πόλεως est urbis firmamentum sive fundamentum. Sed neque hoc novum est, de ducibus vel principibus per translationem dici. Sic Lycophron Hectorem ἔρεισμα πάτρας vocat v. 281. Theronem Pindarus ἔρεισμ' Ἀκράγαντος Olymp. 2. 12. vide et Olymp. 2. Str. 5. Jam ἐκκομίζομαι πρὸς πυρὰν explicari potest; *studeo ad rogum* i. e. ad comburendum, *recuperare*, ut sit σχῆμα effectus pro conatu, de quo Valckenærius ad Phœn. 1407. Malim tamen, cum præcedentia formam supplicandi habeant, ἐκκόμιζέ μοι πρὸς πυρὰν, *recupera mihi ad rogum*. Restat vox ὑβρισθὲν, quæ simplicissimam interpretationem habet, *contumeliose habitum*, sc. a Thebanis, qui jura sepulturæ iis denegaverant. MUSG.

632. ἐκκομίζομαι] Scribendum ἐκκόμιζέ μοι cum Musgravio.

634. Muretus (Var. Lect. 14, 16.) miratur, "tam cito redeuntem Thebis Athenas (Eleusina dixisse debuit) Nuncium, ut volasse, et ea quæ interea facta refert, vix tantulo temporis spatio somniare potuisse videatur." Sed Mureti errori bene respondet Barnesius, hunc nuncium captum fuisse a Thebanis in bello priore, et inde nunc aufugisse, libertatem præsenti victoria Thesei consecutum. MARK.

636. *θανόντων* Heathius. *θανόντες* libri.

639. *λόγου δέ σε μακροῦ 'ποπαύσω*] id est, liberabo vos a molestia quærendi, *Quis es tu?* dicendo vobis, me fuisse servum Capanei, priore bello captum. MARK.

642. *βάξιν* Reiskius. *τάξιν* libri.

644. *πεπραγμένʼ*] *πέπραγεν* Piersonus. Frustra.

645. *οὗς* Reiskius. Libri *ὡς*.

ἀπ' Canterus. Libri *ἐπ'*.

649. *ἀπόντας* Ald. *παρόντας* codices. Participium *ἀπόντας* præteriti significationem habet *qui non interfuerunt*.

650. Scriptorum alii per legatos repetita a Theseo Argivorum corpora tradunt, alii bello: de quo dissensu plura, quam Marklandus attulit, jam Meursius congesserat in Theseo cap. 24. neglecto tamen Herodoti loco 9, 27. HERM.

ἀκτὶς ἡλίου, κανὼν σαφής] Interpunctionem Aldinam *ἀκτὶς, ἡλίου κανὼν σαφὴς* emendavit Musgravius. *Radius solis* vocatur *certa* rerum *norma*, quatenus facit ut res recte dignoscamus, et hoc addit ad fidem narrationi conciliandam. MATTH.

652. *ἔστην* codices. *ἔστη* Ald.

εὐαγῆ] *εὐαυγῆ* scribendum videbatur Hemsterhusio, contra quem vide quæ disputavit Elmsleius ad Bacch. 660.

653. *στρατευμάτων*] *συστρατευμάτων* Flor. 1. 2.

ὁρῶ δὲ φῦλα τρία τριῶν στρατευμάτων] Operæ pretium fuerit, ob ea quæ sequuntur, distincte intelligere quænam sint hæc *τρία φῦλα*: nempe, *Pedites*, *Equites*, et Παραβάται vel Παραιβάται, *ii qui ex curribus pugnabant*.

(1.) *Pedites* seu *milites*: qui erant duorum generum. Primum *Cecropiæ veteres incolæ*, seu Αὐτόχθονες, ut opinor, *χθονὸς εὐγενεῖς* (vel *ἐγγενεῖς*) *οἰκήτορες*, Soph. Œd. Col. 760. Hi erant *ὁπλῖται* et *τευχεσφόροι*, *gravis armaturæ milites*. constituebant dextrum cornu: et his præerat ipse Theseus. tendebant ad ripam Ismeni fluvii. Secundum genus peditum seu militum erant *Parali* seu Paralii, populus Atticæ litoralis, ex antiqua Pandionis divisione. hi *leviter* armati erant *hastis*. constituebant lævum cornu. tendebant juxta fontem Martis seu Dircen. Quis huic cornu præficeretur, non dicitur, quia pulsum erat, ver. 704.

(2.) *Equites*. Hi ex utroque cornu, æquali numero, collocabantur. Phorbas Equitum Dux nominatur (ver. 680.) quia vincebat, ver. 694.

(3.) Παραιβάται, seu Παραβάται, (ἐπεμβάται ver. 585. 685.) *pugnatores ex curribus.* Hi constituebantur ad sepulcrum Amphionis. De eorum Duce siletur, quia nihil præclarum, et quod ad victoriam eximie conferret, ab his gestum memoratur. De his vide Oudendorpium ad Thom. Magistrum, V. Ἐπίκωποι, p. 348.

Hæ tres partes exercitus Thesei recensentur supra in duobus iambis, v. 595.

πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην, ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην,
μοναμπύκων τε φάλαρα, etc.

Locutiones aliquot jam explicandæ. Στρατευμάτων hic forte significare potest *cœtuum*, ut supra monui ad v. 611. non enim erant tres exercitus, sed unus tantum, ex diversis στρατεύμασι, seu hominum cœtibus et collectionibus. sic στρατὸς apud Sophocl. Trachin. 808. et Electr. 751. Pindar. Pyth. 10. Æschyl. in Eumen. 569. 572. Vide Ammonium V. Στρατός.

Τεταγμένους δεξιὸν κέρας (v. 667.) potest esse, vel, κατὰ δεξιὸν κέρας: vel δεξιὸν κέρας potest esse appositivum ad οἰκήτορας.

Creontis vero, seu Thebanorum exercitus, eodem plane modo quo Thesei, erat instructus, cum duobus cornibus, et equitibus, et curribus oppositis invicem τοῖς Thesei. MARK. Mihi a viro doctissimo necessario et hic dissentiendum est. Primo, παραιβάται, pauci admodum numero, στρατεύματος nomine designari vix poterant. Deinde etiam equitatus, duo exercitus latera muniens, duo agmina, non unum constituebat. Quænam igitur tria sunt agmina hic a Nuncio memorata? Nempe tres peditum cohortes, quorum una versus collem Ismenium tendebat, alia, Theseo duce, dextrum cornu obtinebat, tertia ex Paralis constans, ad Fontem Martis constituta erat. Situs locorum, ut a Pausania traditur, ita se habet:

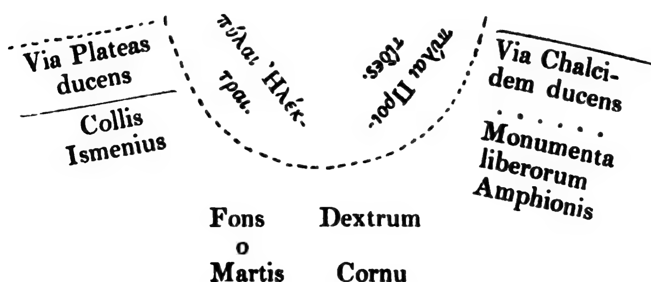

Hinc sequitur, nisi Euripides præ negligentia topographiam confudit, dextrum cornu, cui præerat Theseus, diversum fuisse ab eo, quod collem Ismenium occupatum ibat: Paralos vero non in lævo cornu, quod putabat Marklandus, sed in media acie collocatos fuisse. His positis, pro φῦλα τρία τριῶν στρατευμάτων legendum arbitror, φύλων τρία τριῶν στρατεύματα. *tres legiones* (vel *cohortes*) *ex tribus gentibus* (φύλοις) *conscriptas:* dextrum cornu sc. ex Cecropiæ incolis, mediam aciem ex Paralis, sinistrum cornu ex alio quodam populo, cujus nomen, temporum, ni fallor, injuria delevit. Ad eum quippe pertinere videtur clausula, ὡς μὲν ἦν λόγος, nondum satis ab interpretibus declarata, clara admodum futura, si versus, Διακρίων nomen continens, sequeretur. Talem certe intercidisse suspicor. De divisione Atticorum in Παράλους, Πεδιέας, Διακρίους vide Herodotum I. 59. Plutarchum in Solone. Eundem Op. Mor. p. 1359. et 1441. ed. H. Steph. Aristoph. Vesp. 1218. MUSG.

Hæc τρία στρατεύματα Markl. intelligebat pedites, equites et παραιβάτας, s. *eos, qui e curribus pugnabant.* At equitatus agmen per se constituere non potest, quippe πρὸς κρασπέδοις στρατοπέδου constitutus v. 663. Musgravius, quem sequitur Hermann., de Diacriis, Pediæis et Paralis interpretatur; quæ interpretatio sola mentione τῶν Παράλων v. 661. nititur, et hoc incommodi habet, quod ita intercidisse versus aliquot, Διακρίων nomen continentes, necesse est. Quæ tria agmina intellexerit, ipse poeta locis iis commemorandis, ubi quodque constitutum erat, satis plane indicare videtur. Sunt *primum* οἱ ὁπλῖται v. 656. ad collem Ismenium, qui ab Electris portis prospicienti a dextra erat. vid. Paus. 9. c. 10, 2. ἔστι δὲ λόφος ἐν δεξιᾷ τῶν πυλῶν ἱερὸς Ἀπόλλωνος· καλεῖται δὲ ὅ τε λόφος καὶ ὁ θεὸς Ἰσμήνιος, παραρρέοντος τοῦ ποταμοῦ ταύτῃ τοῦ Ἰσμηνοῦ. Pausaniam vero situm locorum ita describere, ut a porta Electra prospicienti sese offerebat, bene ostendit Hermann. eodemque modo nuntius ea describit. *Alter* locus, qui commemoratur, est κρήνη Ἄρεως v. 662, ideoque alterum στράτευμα conficiunt οἱ Πάραλοι, levis armaturæ milites. De eo fonte Pausan. 9, 10, 5. ἀνωτέρω δὲ τοῦ Ἰσμηνοῦ τὴν κρήνην ἴδοις ἄν, ἥντινα Ἄρεως φασὶν ἱερὰν εἶναι. ἀνωτέρω Pausanias ea dicere videtur, quæ ad dextram sunt. Tertium agmen erat τῶν παραιβατῶν s. τῶν ἁρμάτων v. 664. ad monumentum Amphionis. Quod vero Musgravius

παραιβάτας, paucos admodum numero, στρατεύματος nomine designari vix potuisse dicit, id nullam vim habebit apud eos, qui ex Homero meminerint, robur totius exercitus fuisse eos, qui e curribus pugnabant, et hoc loco præcipuæ eorum partes sunt v. 676—695. Hoc unum difficultatem facere potest, quod μνῆμα 'Αμφίονος est ad Prœtidas portas Paus. 9, 17, 3. hæ vero, quum non solum Chalcidem ducant ib. c. 18, 1. sed etiam in montem Ptoum et ad Acræphnium et Larymnam urbes, ib. c. 23. nimis septentrionem versus remotæ videntur; nisi dicas, portas illas ad orientem spectasse, sed quum ad illas urbes et ad Ptoum montem non nisi per ambages quasdam circa lacus, ut Hylicen, Copaidem, circumductas perveniri posset, iter in septentrionalia illa loca fieri non potuisse nisi porta orientem versus patente egressis. MATTH.

654. ἐκτείνοντ'] Scil. ἑαυτόν. *Ad collem Ismenium ordines explicantem*. MATTH.

655. Verba ὡς μὲν ἦν λόγος ad αὐτόν τ' ἄνακτα spectant: milites gravis armaturæ ad collem Ismenium consistentes ipse viderat nuntius, sed Theseum iis præesse fando tantum audiverat, non ipse videre poterat. MATTH.

657. σὺν (ἐν) Par. A.

659. λαιὸν Marklandus. Legebatur αὐτόν.

Πάραλον pro Παράλους vel Παραλίους, singularis pro plurali, ut observat Cicero De Orator. 3. 42. et Quinctilianus 9. 3. ad istud Virgilii Georg. 3. 346. *Haud secus ac patriis acer* Romanus *in armis*: pro *Romani*. ἐναυμάχησε τῷ Τυρίῳ, pro τοῖς Τυρίοις, Herodot. 2. 161. Apud omnes exempla inveniuntur. De Πάραλοι vel Παράλιοι vide Steph. Byzant. in voce, et in 'Ακτή. infra habebimus Παραλίων. MARK.

660. τ' addidit Musgravius. Minus bene Scaliger δ'.

ὄχλον Scaliger. Libri ὄχον.

663. Male Musgravius intelligit sepulcrum liberorum Amphionis, quod erat ad portas Prœtidas: v. Pausan. 9. 16. extr. Fortasse non longe aberat, qui hic memoratur, Amphionis tumulus: certe paullo post, 17, 3. ejus mentionem facit Pausanias: Ζήθῳ δὲ μνῆμα καὶ 'Αμφίονι ἐν κοινῷ γῆς χώματι οὐ μέγα. Et 5. τοὺς δὲ παρὰ 'Αμφίονος μνῆμα λίθους, οἳ κάτωθεν ὑποβέβληνται, μήτε ἄλλως εἰργασμένοι πρὸς τὸ ἀκριβέστατον, ἐκείνας εἶναί φασι τὰς πέτρας, αἳ τῇ ᾠδῇ τοῦ 'Αμφίονος ἠκολούθησαν.

Difficultatem objicit Æschylus Sept. ad Th. 532. τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω πέμπταισι προσταχθέντα Βορρείαις πύλαις, τύμβον κατ' αὐτὸν διογενοῦς 'Αμφίονος. Potuit tamen e regione situm dici, quod a latere e regione esset. Quod si Pausanias 9. 8, 3. portas Thebarum ordine, ut videtur, ab Electris ad Prœtidas et deinceps enumeravit, facilius, quas Æschylus Boreales vocat Crenææ erunt, quæ Valckenarii sententia est ad Phœn. 1130. et in dissertatione de Aristobulo, p. 120. quam Hypsistæ, ut visum est Porsono ad Phœn. 1150. HERM.

664. πρόσθε Barnesius. Libri πρόσθεν.

665. ὄπισθε Par. A. Vulgo ὄπισθεν, quod revocandum.

666. δ' Hermannus. Libri θ'.

668. κήρυξ] Revocandum κῆρυξ ex Ald.

676. Genus hoc certaminis crebris incursationibus fiebat, παραβάταις se petentibus, dum currus prætervehebantur. Inde πέραν ἀλλήλων διελάσαι dicuntur aurigæ, quod alii alios prætervehebantur, et ita παραβάταις copiam pugnandi faciebant. HERM.

679. Prætervecti aurigæ equos retro flectebant, ἐς ἀλκήν, ad pugnam, ut Phœn. 432. στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι, et ἐς παραιβάτας, non quasi hi non in curribus stetissent, sed versus eos, i. e. ut dextræ curruum partes, in quibus παραβάται stabant, dextris hostilium curruum partibus obverterentur. HERM.

681. ὄχλον Marklandus. Libri alii ὄχον alii ὄχων.

683. κἀκράτουν] καὶ 'κράτουν libri.

685. ἐπεμβάται] ἐπιβάται Par. A.

687. ἐς Flor. 1. 2. Vulgo εἰς, quod revocandum.

689—692. Comparandus loculus similis Phœniss. 1149—1152.

689. τοὺς—φορουμένους Heathius. τὰς—φορουμένας libri.

690. ῥοὰς Ald. ῥοαῖς codices.

696. τον ἐνθένδ' Hermannus. τὸ ἐνθένδ' codices: unde interpolatum in Ald. γε τοὐνθένδ'. "στρατὸν τὸν ἐνθένδ', *exercitum, qui hinc*, Athenis, *profectus est*. ἐνθένδε eodem modo dictum est Heracl. 285." MATTH.

697. καὶ μὴν τὰ Θησέως γ' οὐκ ὄκνῳ διεφθάρη, ἀλλ' ἵετ' εὐθὺς λάμπρ' ἀναρπάσας ὅπλα.] Perinepte hi versus narrationis ordinem interrumpunt, ne quid de dictione dicam, quæ grammatico aliquo dignior est quam Euripide. Itaque deleantur.

702. θεῖν', ἀντέρειδε] θεῖν. κἀντέρειδε Ald. Correctum a Marklando ex codicibus, qui θεῖν ἀντέρειδε.

705. δεξιοῦ Marklandus. Libri δεξιόν.

708. ἐκέρδαινεν] Non apparet quomodo hoc in laudem verti possit duci. Musgravio ἐκήδαινεν corrigendum videbatur, recte, nisi quod usitatam Euripidi formam ἐκήδευεν ponere debebat.

713. Absurde legitur Δαναϊδῶν. Scribendum Κεκροπιδῶν cum Elmsleio, qui recte monet non propter literarum similitudinem hæc esse confusa, sed fortuito librarii alicujus errore, cui fortasse Δαναϊδῶν στρατός et Δαναϊδῶν στράτευμα ex aliis poetæ locis obversaretur.

714. ὅπλισμα τοὐπιδαύρειον λαβὼν Δεινῆς κορύνης] Thesei clavam vocat Epidauricam, quia Periphetem, Κορυνήτην dictum, in Epidauro occisum, ea spoliavit. De qua re hæc Plutarch. in Theseo—Καὶ πρῶτον μὲν ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ, Περιφήτην, ὅπλῳ χρώμενον κορύνῃ, καὶ διὰ τοῦτο Κορυνήτην ἐπικαλούμενον, ἀπτόμενον αὐτοῦ καὶ κωλύοντα προάγειν, συμβαλὼν ἀπέκτεινεν. Ἡσθεὶς δὲ τῇ κορύνῃ, λαβὼν ὅπλον ἐποιήσατο, καὶ διετέλει χρώμενος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς τῷ δέρματι τοῦ Λέοντος. Hæc observavit Jo. Brodæus. BARN.

717. κυνέας est accusativus pluralis a recto κυνέη, et κάρα ἐπικείμενον (singularis pro plurali) κυνέας est, *capita, quæ galeas impositas habent.* Sic τραγῳδοὶ ἐπικείμενοι κράνη, *Tragœdi, qui impositas habent* (gestant) *larvas,* apud Lucian. de Gymnas. p. 285. Idem Navig. p. 493. ἡ πρύμνα χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, *puppis, quæ anserculum aureum impositum habebat.* et ita adv. Indoct. p. 384. MARK.

κἀποκαυλίζων Canterus. Libri κἀποδαυλίζων.

718. ἔτρεψαν] Vulgo ἔτρεψεν. Sed τρέψαι εἰς φυγὴν est *fugere*; *in fugam conjicere* est τρέψασθαι. Itaque recte Hermann. ἔτρεψαν. MATTH.

722. ἱρά] Scribebatur ἱερά.

723. παρὸν codices: παρὼν Ald.

726. τὸν] Scribendum τοι cum Elmsleio.

728. θ'] δ' Par. A.

729. ἐς] Recte εἰς Ald.

732. τῆς συμφορᾶς Reiskius. Libri τὰς συμφοράς.

734—736. Hoc loco utuntur Diog. L. 9, 71. Plut. Mor. p. 1056 B. Suidas s. Πυρρώνειοι.

735. λέγουσι] λέγοιμ' ἂν Plutarchus.

736. θέλων] φρονῶν Plutarchus.

737. τό τ' Heathius. τότ' libri.

738. Opponuntur τό τε Ἄργος et αὐτοί τε. Itaque αὐτοὶ sunt ii qui expeditionis auctores erant. MATTH.

739. τε] Scribendum γε cum Lentingio.

745. ἐντείνοντες codices. ἐκτείνοντες Ald.

ὡς Ald. τοῦ codices.

747. τοῖς δὲ πράγμασιν] Idem est, quod aliis verbis Hesiodus dixit, παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. Op. et D. v. 218. MUSG.

749. καθαιρεῖσθ'] καθαιρεῖτ' Marklandus. καθαιρεῖσθε τὰ πράγματα interpretor non *evertitis*, sed *feliciter conficere studetis*. Herod. 7. 50. μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι, ubi vid. Wessel. Idem 9, 35. οὕτω δὴ πέντε σφι μαντευόμενος ἀγῶνας τοὺς μεγίστους Τισαμενὸς ὁ Ἠλεῖος, γενόμενος Σπαρτιήτης, συγκαταιρέει, *ad felicem eventum perduxit*, pro quo ib. 33. est ἀναιρεῖσθαι. Hinc Soph. Œd. Col. 1148. ὅπως μὲν ὅδ' ἀγὼν ᾑρέθη. Sic explico Pind. Ol. 10, 75. ἀγώνιον—εὖχος ἔργῳ καθελών. MATTH.

752. δορὶ] δορὸς Hermannus.

754. Quæ hic et in sequentibus Adrasti sunt, choro tribuit Ald. Correctum ex Flor. 1. 2.

οὕνεχ' ἀγὼν] οὕνεκ' ἀγὼν libri, nisi quod οὕνεκεν Flor. 1. 2.

755. ὅσοι γε] ὡς οἵγε Ald. et pro varia lect. Flor. 2.

λόχοις Reiskius. δόμοις libri.

756. κεκμηκότων] Homer. καμόντων, i. e. θανόντων. BARN.

758. τοὐκεῖθεν ἢ τοὐνθένδε;] *Ex illa, an ex hac parte?* ultra an citra? Hic locus videri potest unus ex iis in quibus hodierni lectores Euripidis offendere possumus, forte non satis assequentes qua mente proponerentur hujusmodi quæstiones, quæ idcirco nobis, ab istis temporibus tam longe dissitis, primo intuitu *parum ad rem* (si ita loqui fas sit) nunc videantur. Sed ratio aliqua forte excogitari potest, quare Adrastus interrogaret, utrum turba militum ejus mortuorum sepulta esset *ultra an citra* Cithæronem; et quare Jason (Med. 1312.) audita cæde filiorum a matre interfectorum, in maximo luctu, statim quæreret, *Ubinam* eos interfecit? *intusne, an extra domum?* Sed quid dicendum est de *Agave*, (Bacch. 1289.) cui, trementi de nece filii sui Penthei, quum pater Agaves Cadmus dixisset, eam ipsam suis manibus illum interfecisse; pro ejulatu et lamentationibus, quas aliquis expectasset, illa satis

lente, uti videtur, Cadmum interrogat, *Ubi vero periit? in domo? an quibus in locis?* quasi *locus* alicujus esset momenti in re tam luctuosa, et tam atroci facinore! Responsum quidem (cujus caussa quæstio proposita fuisse videtur) *Ubi prius Actæona canes nactæ sunt*, appositum est: sed talem quæstionem quænam mater, unico filio orbata, proponit? Ita mox, quum ei narraverat Cadmus, se vix, et multo cum labore, cadaver Penthei dispersum per agros collegisse; illa, parum materne, uti nunc videretur, rogat, *An totum* reperisset, *suis membris conjunctum apte?* qualem quæstionem hodierna mater, ut diram, et a natura maxime abhorrentem, refugeret. Quæ refero, ab aliis discendi studio, non culpandi ea quorum rationem non satis intelligere videor. MARK.

759. Ἐλευθερὶς πέτρα] Plutarchus in Theseo, p. 14. eadem refert, et suo tempore monstratum fuisse dicit horum sepulturæ locum Eleutheris; ducum, apud Eleusina: hoc est κενοτάφια ducum. nam ossa eorum Argos reportabantur, v. 1114. 1185. 1210. MARK.

760. οὓς] ὃς Flor. 1.

πῇ] ποῖ Flor. 1. 2. ποῦ Hermannus recte.

ἥκεις Heathius. Libri ἥκει.

761. ἐγγύς· πέλας γὰρ πᾶν ὅ τι σπουδάζεται] *Prope sunt ducum cadavera, ob quæ tantos labores suscepistis.* MARK.

763. Lacunam post hunc versum indicavit Hermannus.

764. φαίης—νεκρούς] *Diceres*, Theseum virum optimum esse, *si affuisses curanti cadavera.* ELM. ad Bacch. 1341.

765. αὐτὸς Reiskius. Libri αὐτῶν.

766. κἀκάλυψε] καὶ 'κάλυψε Ald.

767. οὖν Elmsleius. ἦν libri.

κᾀσχύνην] καἰσχύνην libri.

772. ἀρῶ] Scribebatur αἴρω. Futuro opus esse intellexit Elmsleius, cui ἀλλ' εἶμ', ἐπαρῶ scribendum videbatur.

αἴρω χεῖρ'] De actione manus in luctu levandi vid. Alcest. v. 768. indicatum a Marklando. Philostratus in Heroicis de Ajace Locrensi: πάντας δὲ, ὡς ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ, χεῖρας ᾇρασθαι. MUSG.

773. ἐκχέω] Notandum ἐκχέω hic futuri indicativi esse. MUSG. Scribendum ἐκχεῶ, quam formam futuri diserte memorat Chœroboscus in Bekk. Anecd. vol. 3. p. 1290.

776. 777. Homer. Il. ι, 408. ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν

αὔτε λεϊστὴ οὔθ' ἑλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. Comparavit Brodæus.

780. δορὸς] χθονὸς Par. A. superscripto δορός.

782. δ' ἐμῶν Hermannus. Legebatur δὲ τῶν.

785. sq. In Ald. interpungebatur: εἴπερ ὄψομαι, Τὰν ἀ. ἡμέραν Ἰδοῦσα πάντων μέγ. ἄ. Recte jam Barnes. locum distinxit. ἀμέραν pro ἡμέραν scripsit Herm. ut v. 783. τιμά. τὰν ἄελπτον ἀμέραν, *filios sepulturæ redditos*, μέγιστον ἄλγος, *filios cæsos*. Hinc adspectus filiorum et acerbus et jucundus est. MATTH.

788. ἀμερᾶν Porsonus. Libri ἀμέρᾳ. Quo servato Bothius παλαιὸς in παλαιᾷ mutat. Quod præstare Porsoni conjecturæ videtur.

789. μ' ἔδει Marklandus. Libri με δεῖ.

793. στερεῖσα Marklandus. Libri στερεῖσθαι.

796. ὀλοίμαν ex Matthiæ editione remansit. Recte libri ὀλοίμην.

797. Ἅιδην] ᾅδου Par. A.B.

798. Adrasti personæ notam addunt codices, om. Ald.

804. προσαυδῶ σε τὸν θανόντα] De hoc more compellandi mortuos in pompa funebri dictum ad Alc. 610.

805. Personæ in Ald. sic descriptæ, Ἀδ. ἰω—ἐγώ. Χο. αἶ αἶ—κακῶν. Ἀδ. ὦ—ἐσορᾶτε. Correxit Hermannus.

806. Lacuna indicata in Par. A.B. adscripto λείπει.

808. πότμον] πόνον Par. A.

809. δρῶσιν (Par. A. δρῶσι) δῆτ' ἐμέ γε τὴν Par. A.C. Flor. 1. 2.

τὴν] Scribendum τὰν cum Marklando.

811. προσάγετε τῶν δυσπότμων Hermannus. προσάγετε δυσπότμων Par. A. προσάγετε δυσπότμῳ Flor. 1. 2. προσάγετ' ὦ δυσπότμῳ Ald. Choro hos versus tribuunt Flor. 1. 2.

814. Hunc versum choro tribuit Par. A. In eo Par. B. Flor. 1. 2. ἐγών. Par. A. ἐγὼν ἐκράνθην.

815—817. in Ald. Adrasto tribuuntur, denuo præfixa nota Ἀδ. quo factum, ut v. 818. verba ἔχεις, ἔχεις choro, reliqua Adrasto, totus autem versus 819. choro tribueretur. Vitium correctum jam in Brubach. eamque correctionem confirmat Par. A. MATTH.

816. προσαρμόσασ' Marklandus. προσαρμόσας libri.

817. ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι] Metrum ⏑ ‒́ ‒ | ⏑ ‒́ ⏑ ‒ ‒.

819. Verbis τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις superscriptum in Par.

A.B. περισσὸν, quo vocabulo metrici indicare solent non esse in antistropho quod respondeat. Eadem de caussa versui strophico 806. in iisdem libris adscriptum λείπει. Ceterum totum versum choro tribuunt libri. Sed αἰαῖ Adrasti esse versus strophicus docet monuitque Hermannus.

820. στένεις] στένοις Flor. 1.

823. γ' additum ex Par. A.

εἷς] Scrib. ἐς.

828. Fortasse delendum alterum ἰώ.

835. ἐρημά σ' Hermannus præeunte Marklando, qui ἔρημα δ' scripserat. Libri ἔγημας. Ceterum correxi versuum descriptionem Aldinam ἔγημας— | Οἰδιπόδα— | λιποῦσ'—.

838. Theseum una cum militibus, qui mortuorum corpora vel attulerant vel comitati erant, reducem et lamentis, quæ chorus cum Adrasto effundit 798—837. præsentem fingit Euripides.—Proprie ἐξαντλεῖν πόνον, μόχθους, βίον dicitur, ubi res gravis et molesta peragenda significatur; hinc h. l. ἐξαντλεῖν γόους. Quæ vero e matribus quærere voluerat Theseus, ad illas proprie pertinebant, v. c. cujus earum quisque filius esset; hinc addit μύθους τοὺς εἰς τὰ σά γε, *quæ quidem ad tuas res, ad te, pertinerent:* nam alia, de virtute eorum et indole Adrastum exponere magis conveniebat. MATTH. Parum probabiles hæ sunt Matthiæ opiniones nec meliora aliorum criticorum sunt inventa, quæ commemorare nihil attinet. Tria sunt in hoc loco quæ satis certa mihi esse videantur. Eorum primum est, Theseum non tanquam κωφὸν πρόσωπον choro et Adrasto lamentantibus (v. 798—837.) adstitisse, quod cur institueret poeta nihil caussæ erat, sed nunc demum in scenam denuo prodire. Secundum est, στρατῷ de universo esse intelligendum exercitu, non de paucis illis δορυφόροις, qui cadavera ducum in scenam attulerant. Hos enim absurdum est στρατὸν appellari nec decorum videtur ullam eorum rationem haberi. Tertium denique est, γόους ἀφήσω (nam recte in Ald. distinctum στρατῷ, γόους ἀφήσω) non Thesei esse verba posse, cujus lamenta nulla fuerunt, sed chori esse debere aut Adrasti. Hæc qui perpenderit, facile nobis concedet quæ nunc in libris leguntur plane inexplicabilia, ex laceris plurium versuum reliquiis utcunque esse consarcinata: quæ fortasse sic sunt in ordinem redigenda,

ΧΟΡΟΣ.

* * * * * *
γόους ἀφήσω * * * *.

ΘΗΣΕΥΣ.

* * * * * *
μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξῄειν στρατῷ
* * * * * *
* * τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν
εἴασα μύθους· νῦν δ' Ἄδραστον ἱστορῶ—.

In versibus chori qui exciderunt haud dubie de adventu Thesei dictum fuit: quemadmodum in loco simili Phœniss. 1308. lugubre carmen chori his finitur versibus coryphæi,

ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ
πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους.

Ex Thesei oratione quot versus exciderint definiri nequit.

840. εἰς (nam sic libri, non ἐς) τὰ σά γε] Recte εἴασα corrigere videtur Elmsleius, præcedentia parum feliciter tentans.

ἱστορῶ] ἰσωρῶ (ιστο) Par. A.B. εἰσορῶ (ἱστο) Par. C. Flor. 2.

842. θνητῶν] γ' addit Par. E.

848. τραῦμα codices. τρῶμα Ald.

849. κενοὶ Grotius in Excerptis p. 954. Libri κοινοί.

852. ἀπήγγειλ'] ἐπήγγειλ' Par. A.

ἀγαθὸς] Libri ἀγαθός.

854. ἂν] αὖ Reiskius.

πιθέσθαι] πυθέσθαι Flor. 1.

858. ὧν Piersonus. τῶν libri: qua forma tragici non utuntur in diverbiis nisi postulante metro. Elmsleio scribendum videbatur δίδως ἔπαινον τόνδ'· ἐγὼ δὲ βούλομαι—. Sic etiam Matthiæ, nisi quod τῶνδ' scripsit.

860. ὁρᾷς τὸ δῖον οὗ βέλος διέπτατο] Libri ὁρᾷς τὸν ἁβρὸν, οὗ β. δ. Sed ἁβρός, *delicatus*, vocari nullo modo potest Capaneus. Itaque Markl. jam conjecit ἀδρὸν, *robustum*, *validum*, quod probat Musgr. Sed Toup. Em. in Suid. 2. p. 157. apte contulit locum Polybii 5, 9. ubi, quum narrasset, Macedones sævitiam, qua Ætoli Dium Dodonamque vastaverant, excidio Thermi, oppidi Ætoliæ, ultos esse, pergit: κατέγραφον δ' εἰς τοὺς τοίχους καὶ τὸν περιφερόμενον στίχον, ἤδη τότε τῆς ἐπιδεξιότητος τῆς τοῦ Σάμου φυομένης, ὃς ἦν υἱὸς μὲν Χρυσογόνου, σύν-

τροφος δὲ τοῦ βασιλέως· ὁ δὲ στίχος ἦν, ὁρᾷς τὸ Δῖον, οὗ βέλος διέπτατο. Quamvis vero οἱ παρῳδοῦντες verba etiam nonnulla mutare solent, causa tamen in hoc ipso loco esse debebat, cur eum potius, quam alium, sibi ad rem propositam detorquendum sumeret Samus. Accedit, quod βέλος per se *fulmen* designare non potest. Itaque optime Toup. scribendum vidit, Ὁρᾷς, τὸ δῖον οὗ βέλος διέπτατο. Adjectivum τὸ δῖον Samus in urbis nomen deflexit. δῖον πῦρ vocatur *fulmen* Alc. 5. Bacch. 8. διόβολον πλᾶκτρον Alc. 126. Memorabile tamen, quod Bacch. l. c. legitur τυφόμενα δίου τ' ἔτι πυρὸς ζῶσαν φλόγα, in eo pro δίου legisse ἁδροῦ videri Plutarchum Sol. p. 79 A. καὶ παρεφύλαξε τυφομένην ἁδροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα. MATTH.

864. Athenæus 4. p. 159 A. citat ψέγων pro φεύγων, sed 6. p. 250 E.F. μισῶν, ut hoc argumento appareat, quam nihil tribuendum sit antiquis, versus poetarum memoriter afferentibus. Idem Athen. p. 159. εἴ τις ἐξογκοῖτ' ἄγαν, et v. sq. τἀρκοῦντ' ἐπαινῶν. MATTH.

867. φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος παροῦσί τε Reiskii emendatio est. Ald. Par. A.B. Flor. 1. φίλος τ' ἀληθὴς ἦν· φίλος τοῖς παροῦσί τε. τοῖς omittunt Par. C. Flor. 2.

870. ἄκραντον οὐδὲν sic accipio: *nihil irritum*, nihil, quod eventum non haberet, itaque omnia vera et non fucata, *neque in famulos exercens neque in cives*. MATTH.

οὔτ' Marklandus. οὐδ' libri.

872. ἄλλην Matthiæ. ἄλλον libri.

874. ἔσχεν Ἀργεία χθονί] ἔσχ' ἐν Ἀργείων πόλει Teles apud Stobæum, 95, 21. unde ἔσχ' ἐν recipiendum.

876. ὥστε—παρασχεῖν] οὐδὲ—παρέσχε Stobæus 46, 4.

878. πόλιν] τύχην Stobæus.

879. κοὐδὲν] γ' οὐδὲν codices.

πόλις] πέλει Stobæus.

880. κλύουσα] ἀκούειν Stobæus.

883. βίον] βίου Par. B.

889. Libri παῖς Παρθενοπαῖος. Delevi παῖς. Παρθενοπαῖος secunda syllaba producta dixit exemplo Æschyli Sept. ad Th. 547. Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς, ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνήρ—. De eadem emendatione cogitavit Hermannus, sed ut rejiceret, argumentis usus parum idoneis.

896. ἐνεστὼς] Scribendum ἐφεστὼς cum Blomfieldo.

898. ἔφερεν Grotius. ἔφερ' libri.

δυστυχοῖ Reiskius. δυστυχεῖ libri.

900. ἔχων] Quod proxime præcedit ὅσος postulabat εἶχεν: sed prætulit participium verbis remotioribus πολλοὺς δ' ἐραστὰς accommodatum.

902. Schol. Hom. apud Valcken. ad Ammon. p. 421. et apud Villois. ad Il. δ', 400. habet οὐδ' ἐν λόγοις ἦν δεινὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι, omisso sequente versu. Hinc Porson. App. ad Toupii Em. in Suid. p. 478. sq. versum manifesto spurium esse dicit. Scilicet, inquit, quum δεινὸς semel adscriptum esset pro λαμπρὸς, nasutus quidam alterius versus initium esse ratus, senarium hunc qualemcunque edolavit. Vere nasutum vocat, cui tale quid in mentem venire potuerit. Equidem vereor, ne scholio illi nimium tribuerit, nec causam idoneam video, cur v. 903. vel mutetur, vel ejiciatur, vel transponatur. Vocabulis σοφιστής et σοφός delectari Euripidem jam alii observarunt, et σοφιστὴς ἐν ἀσπίδι non durius translatum est, quam μουσικὴ ἐν ἀσπίδι v. 906. Ad ἐξευρεῖν repetendum δεινός, constructione simili Pindaricæ Ol. 6, 28. μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι. quam vocem scholiastes Homeri memoriæ vitio e secundo in priorem versum pro λαμπρός transtulit. MATTH. Scholiasta Homeri utrum versum hunc δεινὸς σοφιστὴς πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφά in libro suo legerit necne in medio relinquimus nec multum refert. Recte vero a Porsono ejicitur, cui frustra repugnat Matthiæ. Nam nec σοφιστοῦ nomen Tydeo convenit, cujus laus omnis in armis posita est, et ineptam tautologiam verba afferunt πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφά. sive sic sive, quod malim credere, πολλά γ' scripsit interpolator.

904—906. γνώμῃ δ' ἀδελφοῦ Μελεάγρου λελειμμένος, | ἴσον παρέσχεν ὄνομα διὰ τέχνης δορὸς, | εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι] Hi quoque versus magnopere vereor ne non sint scripti ab Euripide. Faciunt enim ut præcedentia verba ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν prope inepta videantur, ne quid de mirabili illa locutione dicam εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι.

907. 908. In ed. Aldina distinctum, φιλότιμον ἦθος, πλούσιον· φρόνημα δέ. Quid sit ἦθος πλούσιον ignoro. Tolerabilius videbitur si moveas distinctionem ut in edit. Hervagiana factum,

φιλότιμον ἦθος· πλούσιον φρόνημα δὲ
ἐν τοῖσιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις ἴσον.

Orest. 388. ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν, i. e. ἕνεκα κακῶν· sensus est πλούσιος ἐν κακοῖς, ut hic, πλούσιον ἐν ἔργοις.

D. Paulus ad Ephes. 2. 4. ὁ δὲ θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει et πλουτεῖν ἐν ἔργοις, 1 Tim. 6, 18. Vult: *mens* et inventio Tydei *fœcunda* erat *in factis*, in *dicendo* impar. Sine præpositione Plutarch. Cat. Maj. p. 347 A. πλούσιος τοῖς ἀχρήστοις καὶ περιττοῖς. MARK. Recte distinctum in Aldina. Verum uterque versus non ab Euripide scriptus est, sed a grammatico aliquo confictus, qui non solum adjectivo πλούσιος, quod de animi dotibus intelligi voluit, sed etiam inepto vocabuli φρόνημα usu satis se prodidit, quod ex v. 862. videtur sumpsisse.

911. αἰδὼς non tam esse pudorem ob turpia, quæ commisimus, quam pudorem eum, quo prohibemur turpe quid vel nobis indignum facere, sensum honesti, notum est. Itaque hoc dicere vult Euripides, bonam educationem efficere ut turpiter te gerere pudeat. MATTH.

912. τἀγάθ'] τοι ἀγαθὰ Stobæus 1, 5.

913. γενέσθαι] κεκλῆσθαι Stobæus.

914. διδακτὸν Stobæus. Libri διδακτός.

917. Quum hæc ita sint, et qui bona institutione usus est, virtutes recte percipiat, monendi sunt omnes, ut liberos bene instituendos et educandos curent. παιδεύετε est imperativus. MATTH. Scribendum potius παιδεύσετε cum Hermanno.

924. τεκοῦσ' ἁ Hermannus. Libri τεκοῦσα.

925—939. Thesei Adrastique personæ in libris sunt permutatæ. Quod vitium correxit Musgravius.

925. Οἰκλέους—τόκον] Amphiaraum.

Οἰκλέους Brodæus. Ἰοκλέους libri: quod solemne in hoc nomine codicum vitium est.

928. δὲ Hermannus. Legebatur τε.

Πολυνείκην] Scribendum Πολυνείκη cum Elmsleio.

932. δρᾶν σε Marklandus. Legebatur δρᾶσαι.

935. ἱρὸν] Libri ἱερόν.

938. οἴκους Reiskius. Legebatur οἰκτρούς.

939. 940. Utrumque versum Theseo tribuunt libri. Correxit Musgravius.

939. οὗτος Reiskius. Vulgo αὐτός.

940. στειχέτω δ' ἄχθη νεκρῶν] Id est, procedite vos, qui portatis cadavera ducum. MARK.

943. τὰς—τέκνων Theseo tribuit Par. B.

945. πικραὶ γὰρ ὄψεις χἄμα τῷ τέλει νεκρῶν] Dicit Theseus: Aspicere vita functos etiam statim post eorum obitum, grave

et molestum est; quale putas futurum matribus, si filios suos jam sex dies mortuos, mutatos et deformatos videant? MARK.

νεκρῶν] νεκρῷ Par. A. Flor. 1. 2. νεκρῷ νεκρῶν Par. C.

949. βροτῶν Par. C. Flor. 1. 2. Vulgo βροτοί.

961. πλαγκτὰ codices. πλακτὰ Ald.

962. δυσχίμων Hermannus. δυσχείμων libri.

967. δυστηνοτάτως Reiskius. Legebatur δυστηνότατος. Scribendum δυστανοτάτως. De superlativo adverbii conf. Elmsl. ad Heracl. 544.

968. φθιμένοις Ald. φθιμένοισιν codices.

969. ζῶσιν Ald. ζωοῖσιν libri.

κρινομένη Musgravius. Legebatur ἀριθμουμένη ex glossemate. Scribendum autem Dorice κρινομένα, ut ὀρθρευομένα v. 978.

970. ἔχουσα Par. tres. ἴσχουσα Ald.

975. λοιβαί τε νεκύων φθιμένων] Hic versus accessit ex Plut. Mor. p. 394 B. τε addidit Hermannus.

977. γόοισιν Hermannus. Vulgo γόοισι.

ὀρθρευομένα codices. ὀρθευομένα Ald.

979. τέγξω Ald. τάξω codices.

983. Θησέως Par. C. Vulgo Θησέος.

984. καπφθιμένου Elmsleius. καταφθιμένου libri.

990. De baccheis ante numeros glyconeos positis dixi ad Aristoph. Vesp. 317.

991—994. Hæc in duos versus digerenda, ἐδίφρευε—αἰθέρα | λαμπάδ'—ὄρφνας. pariterque in antistropho 1013—1016.

991. ἐδίφρευε τόθ' ἅλιος Matthiæ. Libri ἐδιφρεύετο τάλας. τάλας ex ἅλιος corruptum esse animadverterat Barnesius.

993. ὠκυθόαι νύμφαι] Quæro quænam sint hæ *nymphæ celeres quæ equitant per tenebras*. Brodæus dicit, "Nymphæ Noctis comites." Sed quænam sunt istæ? Scio istud Hesiodi Op. et Dier. 730. μακάρων τοι νύκτες ἔασσιν· *Deorum sunt noctes*. hic vero certæ aliquæ Deæ seu Nymphæ videntur designari. In Theocriti Idyll. 2. v. ult. 'Αστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα Νυκτὸς ὀπαδοί. et Tibulli Eleg. 2. 1, 87.

Jam Nox jungit equos, currumque sequuntur
Matris lascivo sidera fulva choro.

hoc est, ἄστρα δ' ὁμάρτει Θεᾷ, Ion. 1151. An hæ sunt ὠκυθόαι Νύμφαι hujus loci? Videntur esse. Eadem forte designantur

eodem dramate v. 1078. Ὅτε καὶ Διὸς ἀστερωπὸς Ἀνεχόρευσεν αἰθὴρ, Χορεύει δὲ Σελάνα. Per ἀστερωπὸς αἰθὴρ videtur velle ἄστρα ἐν αἰθέρι. MARK. In illo non hæreo, quod Nymphæ comites junguntur Lunæ: quum enim Luna jam antiquis temporibus cum Diana confunderetur, hanc vero constanter Nymphæ comitentur, quid mirum, Lunæ quoque Nymphas tribui, etsi nullo alio loco eæ memorentur? Ita astra poterant Lunæ comites nominari; vid. Markland. MATTH.

994. ὄρφνας Hermannus. Libri ὀρφναίας.

995. Lacunam indicavit Hermannus.

ἀνίκα Par. C. Vulgo ἡνίκα.

997. Musgr. conj. ἀοιδαῖς, ut constructio esset ἐπύργωσεν εὐδαιμ. ἐμῶν γάμων ἀοιδαῖς. Sed vulgata magis poetica, ἐπύργωσεν ἀοιδὰς εὐδαιμονίας, *cantus de felicitate*, fere ut Pindar. Pyth. in. θησαυρὸς ὕμνων τετείχισται. MATTH.

999. χαλκεοτευχοῦς Flor. 1. Vulgo χαλκοτευχοῦς. Quod addebatur τε, delevit Hermannus.

1000. προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν] Non respondet versui antistrophico 1023. σὲ τὸν θανόντ' οὔποτ' ἐμᾷ. Non sufficit Hermanni correctio πρός σ' ἔβαν—.

1002. πυρὸς— | βατεύουσα— | καταλύσασ'— | αἰῶνός τε πόνους Ald.

πυρὸς φῶς καθέξουσα (καθέλουσα Flor. 1.) libri. καθέξουσα, glossema ad ματεύσουσα adscriptum, delevit Hermannus.

1003. ματεύουσα Hermannus. βατεύουσα Ald. βατεύσουσα codices. ματεύσουσα Marklandus.

1008. δὴ om. codices.

1009. πέλας Canterus. Libri πύλας.

1010. Libri Διὸς θησαυρόν. Musgr. conjicit δύης pro Διός, quam conjecturam non flocci faciendam esse dicit Elmslei. quamvis explicare se non posse fateatur, quomodo rogus Capanei thesaurus Jovis dici possit. An quia in eo conditum est cadaver fulmine tactum ideoque Jovis potentiam maxime declarans, sicut Electr. 493. cadus vel amphora vocatur θησαύρισμα Βάκχου? Tum Ald. ἔνθεν ἐστι σός. Correxit Canter. MATTH.

1011. Flor. 1. λαμπάδι.

1013. ἴν' Reiskius. Legebatur ἦν.

τύχα δέ μοι ξυνάπτει ποδός] *Felici vero casu huc delatus sum.* MATTH.

1014. τῆς] Scribendum τᾶς.

1015. χάριν codices. χάρισιν Ald.

1022. Περσεφονείας codices. Φερσεφονείας libri.

ἥξω recte delet Hermannus. Accusativus pendet ab ὁρμάσω.

1026. Solœcum est εἶθε—φανῶσιν. Placet Hermanni conjectura, ὅθεν μή τινες εὐναὶ Δικαίων ὑμεναίων ἐν Ἄργει Φανῶσιν τέκνοις, ὅσιος δ'. sed ante εὐναῖος γαμέτας duas syllabas deesse, monstrat stropha. Ultima sic vertit Herm. *fidusque conjux sincero generosæ mentis ardore uxori amatus*. recte, ut γενναίας ψυχᾶς ex αὔραις ἀδόλοις pendeat: nam ἀλόχῳ γενναίας ψυχᾶς Latina est, non Græca, constructio. Parr. A.B.C. Flor. 2. γενναιᾶς ψυχᾶς ἀλόχῳ. in Flor. 1. deest ἀλόχῳ. MATTH.

1035. πένθημα δωμάτων L. Dindorfius. πένθιμον δαιμόνων codices. πένθος γε δαιμόνων Ald. πένθος γε δωμάτων Musgravius.

1036. τὸν μὲν] Nescio an scripserit τὸ μέν. HERM.

1037. γῆν Hermannus. τὴν libri.

1044. κατείδετε Elmsleius. κατοίδατε libri.

1049. δόμων Par. A. δόμον σ' Flor. 1. Codices reliqui et Ald. δόμον γ'.

1050. ὀργὴν Reiskius. Vulgo ὁρμήν.

1055. καινὸν Porsonus. κλεινὸν libri.

στολμὸς Marklandus. Legebatur στόλος.

1056. πένθιμος πρέπεις Marklandus. Legebatur πενθίμῳ πρέπει σ'.

1066. ἐπὶ] Usitatius est εἰς: sed similiter Herodot. 3, 82. σιγῷτο ἂν βουλεύματα ἐπὶ δυσμενέας ἄνδρας οὕτω μάλιστα. MATTH.

1069. ὅμοιον] *Tantundem est, nil refert, it is all one: c'est la même chose.* Æschylus Agam. 1413. σὺ δ' αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις, ὅμοιον. *tu vero sive me laudare, seu vituperare velis, Tantundem* est. et v. 1248. Καὶ τῶν δ' ὅμοιον εἴτι μὴ πείθω· *et tantundem* est, *si in nullo horum credar*. Herodotus 8. 80. in oratione Themistoclis ad Aristidem: ἢν μὲν πείθωνται, ταῦτα δὴ τὰ κάλλιστα· ἢν δὲ αὐτοῖσι μὴ πιστὰ γένηται, ὅμοιον ἡμῖν ἔσται· οὐ γὰρ ἔτι διαδρήσονται. MARK.

μὴ codices. ἂν Ald.

1076. ἀθλιώτερον Ald. ἀθλιώτατον codices.

1079. καὶ ante πόλις addidit Hermannus.

1088. παίδων ἐραστὴς] Sensu honesto dictum, ut παίδων ἔρως in locis a Porsono comparatis Ion. 67. 1246. Conf. Lennep. ad Phalar. p. 211.

1089. τεκὼν Canterus. Libri τέκνων.

1094. χρὴ Par. C. Flor. 1. 2. χρῆν Ald.

1096. πολλὴν Marklandus. Vulgo πολλῶν. "Optime Reiskius πολλήν. Plato p. 804 D. ed. Ficin. μυρίαν μέν τινα καὶ φοβερὰν ἐρημίαν. Lycophr. v. 957. δαψιλὴς ἐρημία. Plut. Mor. p. 539. πολλῆς ἐρημίας κατεχούσης. Philo Judæus in Flaccum: καταναοοῦντι πολλὴν ἐρημίαν." MUSG.

1098. δῆθ', ὅτ' Canterus. Libri δή ποτ'.

1101. ἥδιον] Correptum ι contra veterum consuetudinem: quod interdum sibi permiserunt recentiores comici. χερσίν· οὐδὲν ἥδιον πατρὶ Porsonus.

1105. δὲ] Recte τε corrigit Matthiæ.

1110. βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασιν correctum ex Plut. Mor. p. 110 C. Legebatur νώτοισι καὶ στρωμναῖσι καὶ μαντεύμασιν. Apud Marcum Antonin. 7, 51. σίτοισι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγγανεύμασι.

1112. ὠφελῶσι γῆν Plutarchus. Legebatur ὠφέλουν πόλιν. In Par. A.B. γρ. πάλιν. In Flor. 2. πόλις (γρ. πάλιν). Quum ὠφελῶσι πόλιν in codice antiquiore scriptum esset ex glossemate, postmodum ab aliis ὠφέλουν πόλιν est interpolatum.

1114. Alterum ἰώ addidit Hermannus. In libris hæc tribuuntur hemichorio.

1115. φέρεται Scaligeri conjectura pro φέρετε. E Florr. nihil enotatum, ut hi etiam φέρεται habere videantur. Recte monet Elmsl. comma delendum esse post ἀμφίπολοι, ne jungatur λάβετε γραίας ἀμενοῦς, pro λάβεσθε, et vertit: *Ossa in manus sumite, famulæ vetulæ infirmæ.* Nec otiosa vocabula γραίας ἀμενοῦς voci ἀμφίπολοι addita; illis enim causa indicatur, cur ipsa non sumat. MATTH.

1118. Ald. πολλοῦ δὲ χρονοῦ σώζεις μέτα δή. Par. A. ζώσας δή, sine μέτα. B. ζώσας μέτα δή. C. δὴ—ζώσας, puto, ut Vict. πολλοῦ δὴ (in Vict. supra scr. δέ.) χρόνου ζώσας (Vict. ζώσης, altero supra scr.) μέτα δή. Flor. uterque ζώσης. Lectio satis expedita. μετὰ πολλοῦ χρόνου ζῆν dictum, ut μακρῷ γήρᾳ συνεῖναι et sim. MATTH. Non male Musgravius μέτα in μέτρα mutat collato ex Anthologia ἐτέων μέτρα μινυνθάδια. Sic μέτρα in μέτα corruptum Hel. 532.

ζώσας] Scribendum ζώσης ex Flor. 1. 2.

1119. καταλειβομένας] Scribendum καταλειβομένης.

1123. ζήτει πρόσωπον adscriptum in Flor. 2.

1124. πυρὸς] πυρᾶς Marklandus probabiliter.

1127. Choro tribuit Victorius. ἡμιχ. Ald.

ἰὼ ἰώ om. Par. C.

1128. Sine caussa hæret Musgravius in adverbio πᾷ. *Quo*, inquit, *fers*: quod bene convenit lugenti, ut quæ tumulum in mente habeat, quo cineres condendi sint. HERM.

δάκρυα φέρεις Ald. φέρεις δάκρυα codices.

φίλᾳ Hermannus ex Par. C. et Flor. 1. 2. in quibus φίλαι scriptum. Vulgo φίλα.

ματρὶ Ald. τε ματρὶ Par. A.B.C. τῇ ματρὶ Flor. 1. 2.

1132. Personæ notam addidit editio Brubachii.

παπαῖ παπαῖ om. Ald. In codd. Paris. A.B. est ἀπαῖς, ἀπαῖς, in Flor. utroque ἄπαις ἄπαις. Correxit Musgravius.

1134. ΧΟ.] ἡμιχ. Ald.

1135. δὲ] δαὶ Flor. 1.

πόνος ἐμῶν τέκνων] Sic Med. 1261. μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων. ELM.

1136. ποῦ νυχευμάτων Ald. πολυχευμάτων Par. B.C. πολυχευμάτων Flor. 1. 2. (ου νυ supra scriptum) Minus probabiliter Musgravius ποῦ λοχευμάτων.

1137. ματρὸς] Frustra Marklandus μαστῶν.

1139. Par. A. οὐκέτ' εἰσί μοι παῖδες τέκνα. B. οὐκέτ' εἰσί μοι παῖδες, πάτερ. Flor. 1. 2. οὐκέτ' εἰσί μοι πᾶτερ (sic Florr.) τέκνα, in 2. supra πᾶτερ scriptum παῖδες, unde liquere videtur, παῖδες glossam esse v. τέκνα. MATTH.

1141. πυρὸς] Hic quoque, ut v. 1124, πυρᾶς Marklandus.

1142. ἤνυσαν τὸν Ἅιδαν] Id est, ἤνυσαν [ὁδὸν εἰς] τὸν Ἅιδαν, *confecerunt iter ad Plutonem*: ut bene vertitur. Ellipsis usitata. Pariter Sophocles Ajac. 614. ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον Ἅιδαν, i. e. ὁδὸν εἰς Ἅιδαν, *migrare ad detestatum Plutonem*, seu *mori*. Eodem more ἐξανύειν πόλον ἄστρων, noster Orest. 1702. Cum præpositione Sophocles Trachin. 669. πρινὴ Τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε· *priusquam Hanc ad urbem* [viam] *confecerit*. et noster Hippol. 740. ἀνύσαιμι ἐπὶ ἀκτάν: quod vertunt, *conficerem iter ad littus*. vide schol. Aristoph. Plut. 607. Aristides Serm. Sacr. 1. p. 278. ἐπορευόμεθά τε· καὶ ὡς ἠνύσαμεν, ἐπιστὰς, &c. *et postquam eo pervenimus*, &c. ἀνύειν τὴν ὁδὸν, Xenophon. Cyrop. lib. 2. ad fin. Homer. Odyss. O. 293. ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. MARK.

1143. πάτερ] Euadnæ nomen præscriptum in libris delevit Tyrwhittus. Verba σὺ μὲν, trimetri efficiendi caussa adjecta a grammatico, recte delet Elmsleius.

τῶν codices. τῆς Ald.

γόους codices. λόγους Ald.

1144. ἀντιτάσσομαι] ἀντιτίσομαι Canterus. Sed fortasse nihil mutandum, post σὸν φόνον autem cogitandum ἐκδικάσων, τιμωρησόμενος, pro quo, interpellata oratione, alius verborum ordo sequitur, ὅταν ἔλθῃ μοι δίκα πατρῷος. MATTH. Recte Canterus: nam futuro opus est.

1145. Verba εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον—εὔδει in Ald. præfixum habent Ἰφ. i. e. Ἶφις, inepte. Nec minus inepte Parr. B.C. hunc unum versum Adrasto tribuunt. MATTH.

1146. ἔτ' ἂν Musgravius. Legebatur ὅταν. Pueri hæc verba esse vidit Musgravius.

ἔλθοι] ἔλθῃ Par. B.

μοι in Flor. 2. ab alia manu suppletum.

1147. οὔπω] οὕτω Par. B.

1150. δ' addiderunt Porsonus et Hermannus.

ἐμοὶ πάρεστιν Hermannus. μοι πάρεστι codices. πάρεστί μοι Ald.

1151. ἔτ' Ἀσωποῦ Elmsleius. στάσω ποῦ libri. Tyrwhittus, propter interpolatam versus strophici scripturam, ἆρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσωποῦ.

1152. χαλκέοις Par. A. Flor. 1. Vulgo χαλκέοισιν.

ὅπλοισι Elmsleius. Libri ὅπλοις. Sed præstat fortasse χαλκέοις ἐν ὅπλοις scribere cum Marklando.

στρατηλάταν Heathius. Legebatur στρατηλατῶν.

1153. ἐκδικαστάν codices (nisi quod ἐκδικαστῶν Flor. 1.). ἐκδικατάν Ald. Verbo ἐκδικεῖν et substantivo ἐκδικητής sæpissime utuntur scriptores recentiores, inprimis ecclesiastici: quibus adsuetus corrector Aldinus ἐκδικατάν prætulit.

1154—1158. Hæc omnia Euadnæ tribuunt libri. Correxit Elmsleius.

1155. τιθέντα] θέντα Par. A.

1157. ἔλιπε Hermannus. ἔλιπεν Tyrwhittus. ἔλιπες libri.

1158. λείψει codices. λείψῃ Ald.

1159. Ἰφ. ἔχω—. Εὐ. ἔκλαυσα—. Ἰφ. ὦ τέκνον— Ald. Pro Ἰφ. Par. C. habet Xo.

1160. σποδὸν *] Scribendum σποδὸν τέκνον cum Hermanno.

1164. φίλας Musgravius. φιλίας Par. B. φίλος Par. C. Flor. 1. 2. φίλον Ald.

σε Par. A. Flor. 1. 2. σῆς Ald.

ματρός] Libri μητρός.

1165. Ἀργεῖαι] Ἀργείων Par. A.

1168. σε] Quum Minerva v. 1192 sq. Theseo dicat μὴ δῷς τάδ' ὀστᾶ τοῖσδ' ἐς Ἀργείαν χθόνα παισὶν κομίζειν, probabilis est Elmsleii suspicio pro σε legendum esse σφε. MATTH. Recte Elmsleius.

1170. δρῶντας] δρῶντες Par. A.

1171. παισὶν Reiskius. Libri πᾶσιν.

τοῖσδε Marklandus. Libri τούσδε.

1176. Ἀργείων] Ἀργείαν Flor. 1. 2. ut v. 1185.

1178. ἀγήρων Par. A.B.C. ἀγήρω γ' Ald.

1180. δή ποθ'] Scribendum δῆτ' ἔθ' cum Elmsleio.

1183. ἄκουε, Θησεῦ, τούσδ' Ἀθηναίας λόγους] "Ut verum fatear, non hic videtur satis urgens causa ut θεὸς ἀπὸ μηχανῆς introducatur. nisi ut poetæ fixum erat, Athenas suas quoquo modo ornare." Barnesius. Mihi contra videtur, totum hujus dramatis propositum ab hac una circumstantia pendere. Admodum probabile est hanc fabulam scriptam fuisse Olympiad. 90. 3. sive anno belli Peloponnesiaci 15. quo anno (ut ex Thucyd. lib. 5. monet Barnesius) Argivi, pace cum Lacedæmoniis inita, in agrum Atticum incursionem fecerunt. Sive autem hæc fabula scripta fuit isto anno ante istam incursionem, sive post, idem erit ejus propositum, nempe, ut ostendat ingratum Argivorum animum erga benefactores suos, Athenienses; et simul, conatus eorum irritos, ex hac prædictione Minervæ: non enim dubitare potest, quin historiæ istorum temporum innixa fuerit hæc narratio de interventu Minervæ, et ceteræ περιστάσεις, de jurejurando Argivorum, de tripode, qui Euripidis tempore Delphis proculdubio extabat, de gladio abdito, &c. vanæ alioquin et nullius ponderis vel auctoritatis futuræ, imo et Argivis ridendæ, si hæc omnia merum poetæ figmentum fuissent. MARK.

τούσδ'] Præstat τῆσδ', quod Marklandus restituit e loco simili Iph. T. 1436.

1184. ὠφελεῖν τάδε] Reiskius conjicit πόλιν pro τάδε. Cicero sæpe utitur voce HÆC eodem sensu pro imperio Romano, seu *præsenti statu rei pubicæ*. In Catilin. 1. et 4. *qui* HÆC *delere conati sunt:* quod mox *delere imperium* vocat. MARK.

1186. οὕτω] οὕτως Flor. 1. 2.

1189. τύραννος] ὡς τύραννος Par. A.B.

1190. ὁρκωμοτῶν codices. ὁρκωμοτεῖ Ald. Scribendum ὁρκωμοτεῖν cum Grotio de jure belli et pacis 2, 15, 3.

1191. ἔσται] ἔστω Par. A.

1195. πρόστρεπ'] *Precare*, id est, *Adrastus precetur*. nam verba jurisjurandi Theseus præire, Adrastus vero in verba ejus jurare, debuit. MARK.

1196. χρὴ σφάγια] Scribendum σφάγια χρὴ cum Elmsleio.

1197. εἴσω] Alibi ἔσω scribitur in quinto pede trimetri.

1200. σ' Reiskius. γ' libri.

1204. μαρτύρημά θ' Victorius. μαρτυρήμαθ' Ald.

1205. τρώσῃς φόνον] Hoc Musgravius defendit exemplo parum apto Phœn. 1432. τετρωμένους δ' ἰδοῦσα (filios) καιρίας σφαγὰς ᾤμωξε. Recte Toupius Emend. vol. 3. p. 21. corrigere videtur δράσῃς.

1211. ἡγνίσθη Marklandus. Legebatur ἀγνισθῇ.

1212. παρ' αὐτὴν τρίοδον] Pausanias 1, 39. ἑτέρα δὲ ὁδὸς ἐξ Ἐλευσῖνος πρὸς Μέγαρα ἄγει. ταύτην ἐρχομένοις τὴν ὁδὸν φρέαρ ἐστὶν Ἄνθιον καλούμενον.—ὀλίγῳ δὲ ἀπωτέρω τοῦ φρέατος ἱερὸν Μετανείρας ἐστὶ, καὶ μετ' αὐτὸ τάφοι τῶν ἐς Θήβας. Κρέων γὰρ, ὃς ἐδυνάστευε τότε ἐν Θήβαις, Λαοδάμαντα ἐπιτροπεύων τὸν Ἐτεοκλέους, οὐ παρῆκε τοῖς προσήκουσιν ἀνελομένοις θάψαι· ἱκετεύσαντος δὲ Ἀδράστου Θησέα καὶ μάχης Ἀθηναίων γενομένης πρὸς Βοιωτοὺς, Θησεὺς, ὡς ἐκράτησε τῇ μάχῃ, κομίσας ἐς τὴν Ἐλευσινίαν τοὺς νεκροὺς, ἐνταῦθα ἔθαψε.

Ἰσθμίαν θεῷ Tyrwhittus. Legebatur Ἰσθμίας θεοῦ. θεῷ, Apollini, ut ex v. 1203. intelligitur.

1214. πορθήσεθ'] πορθήσαθ' Par. C. Flor. 1. 2.

1219. φθάνειν Brodæus. φθονεῖν libri. "Sensus et versio: *Sed oportet vos*, SIMUL AC (non *priusquam*) *barba vestras genas vestiat*, CONTINUO *ducere exercitum armatum Argivorum contra Thebas*. Ad verbum: *Sed oportet vos*, NON PRÆVENIRE *vestientes genas* vestras, ET *ducere*, &c. id est, simul ac vestiveritis barba genas, statim ducere, &c. MARK.

1221. ἑπτάστομον Valckenarius ad Phœn. 755. Legebatur ἑπτάστολον.

1224. Ἐπίγονοι Brodæus. ἔκγονοι libri. "Apollodorus Biblioth. 3. 7. Μετὰ δὲ ἔτη δέκα, οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες, κληθέν-

τες Ἐπίγονοι, στρατεύειν ἐπὶ Θήβας προῃροῦντο, τὸν τῶν πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι βουλόμενοι· vide et Pindarum Pyth. 8. et Strabon. 9. p. 634." MARK.

1225. *ᾠδὰς ὑστέροισι θήσετε*, ut Troad. 1245. *ἀοιδὰς δόντες ὑστέροις βροτῶν. cantica*, id est, materiam *carminum* seu *poematum*. MARK.

1230. *ἐς*] Recte Ald. *εἰς*.

Hesychius: *Ἀναδρομαί· αὐξήσεις, βλαστήσεις. Εὐριπίδης Ἱκέτισιν, Ὑψιπύλῃ.* Hæc vox non nunc invenitur in hoc dramate. Forte excidit post v. 262. MARK.

IPHIGENIA AULIDENSIS.

IPHIGENIÆ Aulidensis duplex recensio fuisse creditur. Primus hanc quæstionem tractavit Musgravius ad initium fabulæ, cui assensi sunt Marklandus, Prevostus in *Théâtre des Grecs* T. 7. p. 121. Eichstadius *de dram. Græcorum comico satyrico* p. 99. Jacobs. in *Beytr. zu Sulzer's Theorie* T. 5. P. 2. p. 401. et *Exercit. crit. in script. vett.* I. p. 93. nemo autem accuratius in hoc argumento versatus est Boeckhio in libro: *Græcæ trag. principum, Æsch. Soph. Eurip. num ea, quæ supersunt, et genuina omnia sint* etc. Heidelb. 1808. alia addidit Bremius in *philol. Beitr.* 1. p. 143. Et Musgravius quidem primum ad locum Æliani de animal. 7, 39. provocat, ubi versus ex Euripidis Iphig. Aul. citantur, quos in nostra fabulæ editione et frustra quæras, et ne locum quidem in ea habere potuisse facile videas. Ii versus hi sunt:

Ἔλαφον δ' Ἀχαιῶν χερσὶν ἐνθήσω φίλαις
κεροῦσσαν, ἣν σφάζοντες αὐχήσουσι σὴν
σφάζειν θυγατέρα.

Hæc igitur dubitari non posse dicit Musgrav. quin a Diana pronunciata sint; cujus persona cum prologo in hac præsertim tragœdia convenientissima sit, versenturque hi versus, ut et multi apud Euripidem prologi, in prædictione rerum futurarum, magnam exinde oriri suspicionem, fragmentum hoc ex vero prologo, quem proinde nunc desideramus, desumtum esse; ea vero ad Agamemnonem vel absentem vel non audientem dicta esse, cujus rei cum multa exempla apud alios auctores, tum nonnulla apud Euripidem habeamus: vid. Hec. 55. Androm. 222. Iph. T. 379. Sed hanc argumentationem optime refutavit Bremi l. c. fieri non potuisse monens, ut Diana in Agamemnonem ea ira percita, quæ non nisi mactata Iphigenia placari posset, eum in prologo alloqueretur et consolaretur, ac sollicitudine de filiæ sorte levaret. Addere poterat, inepte Dianam fingi, Agamemnonem vel absentem vel non audientem his versibus alloquentem; nam absentes compellan-

tur tantummodo, ubi is, qui eos alloquitur, in graviore animi affectu versatur, et eorum, quos alloquitur, sortem dolet, ut in locis a Musgr. allatis omnibus, non, ubi res, quæ eventura sit, narranda est. Accedit, quod apud Euripidem is, qui prologum agit, semper illud tantum exponit, quo statu res sint eo ipso tempore, aut, si forte, eventum rei generatim et infinite tantum significat, ut in Hippolyti prologo Venus, nunquam ipsum fabulæ exitum, quam *καταστροφήν* vulgo vocant, et in quo *λύσις* actionis posita est, statim ab initio spectatoribus enunciat. Itaque probabilior certe Bremii sententia, hos versus, modo in Euripidis Iphigenia locum habuerint, post v. 1531. nostræ edit. olim lectos fuisse suspicantis, iisque Dianam Clytæmnestræ ob ereptam filiam mœrorem mitigasse; tale quid autem suboluisse videri Porsono, qui Præf. Hec. p. 21. dicat: Persuasus sum, totam scenam abusque v. 1531. spuriam esse, et a recentiori quodam, nescio quando, *certe post Æliani tempora* suppositam. Recisa igitur illa Dianæ oratione, sive emendatorem sive depravatorem nuncium potius, quæ gesta erant, exponentem induxisse. Quamquam hæc quoque ratio dubitationem habet. Deorum enim interventu nusquam Euripides utitur, nisi ubi *dignus vindice nodus incidit*, et fabula non nisi divina ope ad exitum perduci potest; quo pertinet etiam, quod in Hippolyto Theseus non nisi a dea de errore suo edoceri potest. Hic vero quis dignus vindice nodus incidit? Non immolatam esse Iphigeniam, sed pro ea cervam substitutam commodius narrari potuit, ut Polyxenæ cædes a Talthybio narratur. Contra dici potest, rei eventum narrari quidem potuisse, quomodo vero et a quo administratus sit, a dea tantum, eventus ejus auctore, potuisse declarari. Ad quæ respondeo, primum in aliis fabulis, quum Euripides non solum rem, quemadmodum gesta sit, narrare vult, sed etiam qua de causa et quo auctore gesta sit, explicare, semper post narrationem demum deum apparere, nusquam sola prædictione ejus, quod futurum sit, defungi, deinde pugnare hoc cum eo, quod Diana ipsa in versibus ab Æliano allatis dicit; dicit autem, *ἣν (ἔλαφον) σφάζοντες αὐχήσουσι σὴν σφάζειν θυγατέρα.* Itaque secundum hos versus Græcos scire noluit, a se servatam Iphigeniam et cervam in ejus locum substitutam esse. Et in Iphigenia Taurica Orestes sororem revera immolatam esse Aulide credit. Igitur et illud abhorret a more Euripidis, deum ali-

quem ea, quibus fabulæ ipsius exitus continetur, prædicentem inducere, quum semper narrari faciat, quæ extra scenam gesta sunt, nec ulla causa excogitari potest, cur in hac una fabula a consuetudine sua discesserit. Quocirca valde vereor, ne versus ab Æliano citati alius potius sint, quam Euripidis.[a]

Gravioris momenti est, quod ibidem Musgravius attulit.[b] Nulla enim fabula e superstitibus ab anapæstis incipit præter Æschyli Persas, Supplices, Myrmidones, et, quod docuit Blomfield Præf. Persarum p. xiii, Prometheum λυόμενον; et in his quidem chorus prologum agit. Sophoclis et Euripidis fabulæ omnes ab iambis incipiunt. Una Iphigenia Aulidensis et ab anapæstis incipit et hoc metri genere, non ut Æschylus fecit, item auctor Rhesi, chorum utentem inducit, sed personas inter se colloquentes. Non minus contra morem Euripidis v. 49. ab

[a] Egregie hæc contra Musgravium et Porsonum disputavit Matthiæ rectissimeque monuit versus illos ab Æliano citatos in prologo genuinæ fabulæ Euripidis non magis potuisse locum habere quam post carmen chori v. 1531. Quod tamen non impedit quominus orationem istam Dianæ alterutro loco lectam fuisse credamus in exemplari fabulæ quo usus est Ælianus: ut illud tantum quærendum relinquatur utri loco adsuta fuerit oratio illa, de quo facile intelligitur in omne ævum disceptari posse, quum et brevius sit fragmentum ab Æliano appositum quam ex quo totius orationis argumentum et compositio æstimari possit nec sciamus qui et qualis fuerit poeta a quo scripta est. Quod si prologi pars illa est, duos hæc fabula habebit prologos, spurium utrumque, alterum hunc ex tribus versibus cognitum, alterum qui integer superest loco perinepto insertus post v. 48. comparandumque erit Rhesi exemplum, quam fabulam ipsam quoque duobus fuisse prologis sive ab histrionibus sive ab recentioribus quibusdam poetis auctam scriptor argumenti Græci annotavit. Idque non diffiteor mihi satis probabile videri. Nam quibus Matthiæ utitur argumentis ut versus illos alienos ab prologo esse ostendat, gravissima sunt de Euripide, nullam vero vim habent, si Dianæ oratio ab recentiore poeta composita est, qui quum prologi hoc esse putaret ut argumentum fabulæ exponeretur, facile potuit justo longius procedere non exordio solum præparando, sed exitum quoque fabulæ exponendo. Non negem tamen altero quoque loco (post v. 1531.) addi Dianæ orationem potuisse a poeta artis tragicæ ignaro nec sentiente quam inepta hæc sit tragœdiæ non tam concludendæ quam interpellandæ et abrumpendæ ratio: quam si Euripides ad finem perduxisset, vix dubitari potest quin post nuncii demum narrationem de cerva Iphigeniæ substituta deam ex machina fuisset producturus, quæ Agamemnoni Clytæmnestræque et explicaret miraculum illud et consolaretur parentes exponendis quos Iphigeniæ in posterum tributura esset honoribus. G. DINDORF.

[b] Non gravioris, sed potius nullius momenti hoc de anapæstis argumentum est. Nam ex paucis quorum ad nos notitia pervenit Æschyli Euripidisque exemplis hoc unum colligi potest, rarius ab anapæstis incepisse tragœdias. Versus Euripidis Andromedæ anapæsticos, quibus Aristophanes utitur Thesm. 1065. omissis, ut videtur, quibusdam tragici verbis, ex εἰσβολῇ τοῦ προλόγου sumptos esse annotavit scholiasta. G. D.

anapæstis ad iambos, ab his v. 115. denuo ad anapæstos transitur. Quo accedit, quod v. 49—110. narrationem continent plane talem, qualem Euripides alias in prologis persequitur, si ab eo recedas, quod in extremis ad senem convertit orationem. Majorem etiam dubitationem versus 115—161. habent. Primum enim, quod in iis Agamemnon, quæ in epistola scripserat, seni verbis aperit, in eo mihi satis manifesta indicia imitationis similis loci Iphig. Taur. 743 sqq. deprehendere videor. Simillimi sunt etiam versus, quibus ad argumentum epistolæ exponendum in utraque fabula transitur: Iph. Aul. 112. *ἃ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς Λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα.* Iph. T. 743. *τἀνόντα κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς Λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις.* Sed quamvis similia sint illa loca, eo tamen differunt, quod in altero Iphig. Taur. idoneam causam habet Iphig. cur Pyladi argumentum epistolæ Argos perferendæ exponat, in hoc loco nulla ejusmodi causa aderat: nam epistola deprehensa ipse etiam nuntius ab itinere peragendo prohibetur, nec quidquam prodest, quod animo tenet, quæ litteris mandata erant. Deinde, quod recte vidit Bremius, quum Agamemnon v. 99. dixisset, Iphigeniæ cum Achille conjugium ad fallendam Clytæmnestram fingi, et quas illa credat esse, non esse veras nuptias, nec præter se, Calchantem, Menelaum quemquam de ea re quidquam scire, quomodo senex v. 124. dubitare potest, quomodo Achilles denegatum conjugium laturus sit? Absurdum etiam senem v. 153. quærere, quomodo orationi suæ fidem conciliet apud Clytæmnestram, quasi vero verbis tantum exsequi mandata debeat, ac non epistolam Clytæmnestræ reddendam ferat, quam habens de fide sibi habenda laborare non poterat.[c]

[c] Prologi versus 49—114. etsi narrationem continent qualem ab Euripide in aliarum fabularum prologis exponi videmus, tamen oratione scripti sunt minus quam qua Euripides in prologis uti solet poetica, ne quid de vocabulis quibusdam locutionibusque dicam non Euripideis. Satis antiquus tamen adeoque Athenis scriptus hic prologus erit habendus, nisi falsa specie nos ludat locus Aristotelis Rhetor. 3, 11. quem integrum apponi operæ pretium est, *λέγω δὴ πρὸ ὀμμάτων ταῦτα ποιεῖν ὅσα ἐνεργοῦντα σημαίνει. οἷον τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι εἶναι τετράγωνον μεταφορά· ἄμφω γὰρ τέλεια, ἀλλ' οὐ σημαίνει ἐνέργειαν. ἀλλὰ τὸ "ἀνθοῦσαν ἔχοντος τὴν ἀκμὴν" ἐνέργεια, καὶ τὸ "σὲ δ' ὥσπερ ἄφετον" ἐνέργεια, καὶ "τοὐντεῦθεν οὖν Ἕλληνες ᾄξαντες ποσίν" τὸ ᾄξαντες* (*ἐξαΐξαντες* duo codd. Bekkeri) *ἐνέργεια καὶ μεταφορά.* Sic hæc nunc leguntur ex felici conjectura veteris cujusdam editoris, qui forte meminisset versus Euripidei 80. *τοὐντεῦθεν οὖν Ἕλληνες ᾄξαντες*

Hæc igitur talia sunt, ut initium certe fabulæ longe aliter ab ipso Euripide constitutum fuisse, quam ut nunc legitur, dubitare vix liceat. Quæ præterea afferuntur ad duplicem fabulæ recensionem demonstrandam pertinentia, non magnam vim habent. Parodum chori v. 162—291. non esse Euripidis, sed aliquanto recentioris poetæ, affirmat Hermann. elem. doctr. metr. p. 547. cf. p. 725. quibus argumentis adductus, non addidit. Hesychii glossam *ἄθραυστα, ἀπρόσκοπα. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι* commemorat Musgrav. Ea enim vox in nostra Iphigenia non legitur. Sed quamvis Hemsterhusii hanc vocem v. 57. pro *ἄριστα* reponentis sententiæ accedas, quæ mihi quidem parum probabilis videtur, hoc tantum efficias, vocem exquisitiorem grammatici alicujus vel librarii mala sedulitate expulsam esse a voce notiore, non propter unam vocem de duplici recensione totius fabulæ cogitandum esse. Aliud argumentum, e schol. Aristoph. Ran. 1344. 45. petitum, optime elevavit Bremius p. 146. In quo hoc maxime miror, quod, quum in loco Aristophanis centonem esse e diversis Euripidis locis consutum ipse scholiastes dicat (*ἐξ ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων κόμματα τίθησιν, καὶ οὐδὲν κατὰ τὸ ἑξῆς λέγει μέλος*) Boeckhius tamen p. 219. quatuor integros versus, paucis perversis, comicum ab Euripide mutuatum esse censet, in quibus est etiam *στωμύλλετε*, quæ vox non nisi a comicis usurpatur. vid. Bremi l. c. Mihi Aristophanes non tam singula Euripidis vocabula risisse, quam morem illum poetæ, in chori canticis ea admiscendi, quæ ad propositam rem nihil faciunt, ut alcyonum querelas, perstrinxisse videtur, et errasse scholiastes, qui, quum scribere deberet *Ἔστι δὲ τὸ παρεγκείμενον ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Ταύροις*, scripserit *τῆς ἐν*

δορί. Longe aliter libri scripti, quorum unus Bekkeri (et Victoriani) *τοὐλεύθερον*, duo alii *τοὐλεύθερον δ'*, quartus (e librarii, ut videtur, conjectura) *τὸ ἐλευθέροις δ'*, editio Aldina *τὸ ἐλευθέριοι*. Postremos prologi versus (112. et seqq.) e loco simili Iphigeniæ Tauricæ esse adumbratos recte judicavit Matthiæ, neque 115. et 116, in quibus mirus accidit vocabuli *σύντονα* usus, sunt Euripidei. Sed de v. 117—163. qui colorem Euripideum omni ex parte referunt, non erat quod dubitaret Matthiæ. Itaque sic statuendum esse censemus, Euripidem duas elaboratas quidem, sed non coagmentatas, reliquisse exordii partes, alteram v. 1—48. complexam, alteram 117—163. quæ ut inter se cohærerent, ab alio poeta, sive is Euripides minor sive alius fuit, inserti sunt v. 49—116. Eidem poetæ fortasse tribuendæ sunt interpolationes parodi, cujus paucos tantum versus illos, de quibus diximus in annotatione ad v. 164, absolvisse videtur Euripides. G. D.

Αὐλίδι. Nam alcyonum commemorationem ad Iphig. Taur. v. 1058. referendam esse cum Berglero existimo. Omnium autem levissima mihi quidem esse videntur, quæ Boeckhius a pag. 276, Valckenærii exemplum secutus, e singulis vocibus et diversis lectionibus petiit argumenta.——.[d] Denique, ut duplicem fuisse Iphigeniæ Aul. recensionem fuisse demonstret, hoc etiam argumento utitur Boeckh. p. 221. quod, quum ista fabula necessario ante Tauricam docta esse debeat, quippe in qua loci reperiantur respectu Aulidensis compositi, ut ante et scriptæ et actæ, Taurica vero ante Ranas Aristophanis, i. e. ante Ol. 93, 3. acta sit, ut ex eo apparere, quod in Ranis v. 1232. exordium Tauricæ perstringatur, Aulidensis tamen post mortem Euripidis, i. e. post Ol. 93, 2. acta esse diserte a schol. Aristoph. Ran. 67. narretur una cum Alcmæone et Bacchis. Loci Tauricæ, quos respectu Aulidensis compositos esse dicit Boeckh., sunt v. 208—217. 230—235. quibus respici opinatur Iph. Aulid. v. 607—632. quorum locorum quæ similitudo sit, nisi in eo posita, quod utroque loco Iphigenia curru Aulidem advecta et Achilli destinata, Orestes autem tener adhuc et matris ulnis foveri dicatur, non video. Quasi vero hoc in Taurica dicere non potuisset Euripides, quippe e fama populari acceptum, nisi antea idem in Aulidensi dixisset![e] Minor vero etiam similitudo intercedit inter locum Tauricæ v. 361—377. et Aulidensis v. 1211—1252. In utroque quidem Iphigenia precata esse dicitur patrem, ne se immolandam abduceret, et in utroque et mentum et genua patris amplectitur. At in Tauricæ loco Clytæmnestra et Orestes Argis remansisse, dum Aulide immolatur Iphigenia, finguntur, ut rem narrat etiam Hygin. fab. 98, in Aulidensi ipsa mater eam Aulidem adduxisse: in illa ἱερεὺς ἦν ὁ γεννήσας πατήρ, quod ab Agamemnonis ingenio, quale in Aulidensi exhibetur, toto cœlo abhorret. Haud dubium est, inquit Boeckhius p. 223, quin Aulidensis docta sit ante Tauricam, ut ante est scripta, ante animo concepta; hoc nisi esset, Euripides contra naturam docuisset, scripsisset, cogitasset. Num igitur Bacchæ etiam

d Omisi quæ de singulis quibusdam locis addidit Matthiæ, quum hodie melius cognita codicum editionisque Aldinæ ratione non opus videatur pluribus de hoc genere dici. G. D.

e Accedit ad hæc quod versus Iphigeniæ Aulidensis 607—632. ne scripti quidem ab Euripide sunt. G. D.

ante Phœnissas actæ, Phœnissæ ante Supplices, Hecuba et Troades ante Andromachen, Hercules furens ante Heraclidas? Non magis, Iphigeniam Aulidensem ante Andromachen, i. e. a. Ol. 90, ½[f] doctam esse, ex eo confici licet, quod Androm. v. 625. Menelaus fratrem jussisse filiam immolare dicitur, quæ partes in Aulidensi tribuuntur Menelao: nam hoc quoque e vulgari opinione arripere poterat Euripides, vel suo jure fingere, quia eum, cujus præcipue res agebatur, consentaneum etiam erat, omnia tentare, ut consilium suum perficeret. Itaque quum nullo valido argumento probatum sit, Iphigeniam Aulidensem ante Aristophanis Ranas actam esse, illud maneat in causa, quod scholiastes Arist. Ran. docuit ad v. 67. *οὕτω δὲ αἱ διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας.* E quo loco ne quis novum argumentum duplicis recensionis petat, monendum est, eodem jure ex eo confici posse, Baccharum quoque duplicem recensionem fuisse, quamquam hoc quoque demonstrandum suscepit Boeckh. p. 297 sqq. Auctor argumenti Soph. Œd. Col. *Τὸν ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδα ἐπὶ τετελευτηκότι τῷ πάππῳ Σοφοκλῆς ὁ υἱδοῦς ἐδίδαξεν*, etc. Num ex hoc loco Œdipi quoque Colonei duplicem recensionem fuisse existimabimus? Adde Suidam v. *Εὐφορίων, ὃς τοῖς τοῦ πατρὸς Αἰσχύλου οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν.* E quo loco non video, quo jure effici possit, *correctas* patris fabulas in scenam adduxisse Euphorionem; quamquam verum esse potest, quod Quintil. narrat 10, 1, 66. sed unus Quintilianus.

Præterquam vero, quod, ut supra demonstratum est, initium fabulæ nunc non ejusmodi est, quale a vero auctore institutum erat, multa in ea fabula sunt, quæ eam pluribus locis interpolatam et mutilatam esse arguant. Primum, si versus ab Æliano servati ex Iphigenia Aulidensi desumti sunt, ejus fabulæ, ut jam demonstravimus, longe alia esse debuit descriptio et *οἰκονομία*, quam nostræ. Deinde extrema fabulæ ab aliena manu, eaque hominis imperiti et insulsi, addita esse, ad v. 1532 sqq. accuratius demonstrare conatus sum. Tum vss. 627—637. quam suspecti sint, ad illum locum exposui, nec

[f] Sequitur Matthiæ de tempore Andromachæ opinionem Petiti, de qua diximus ad versum illius fabulæ 733. G. D.

minus recte de vss. 508—510. dubitatur. Hæc autem additamenta mihi quidem a diversis auctoribus profecta esse videntur. Versus quidem quadraginta octo primi ita elegantes sunt, ut eos, si non ab Euripide, ab æquali certe et egregio poeta scriptos esse existimem. Sed aliam manum prodere videntur vss. 115—163. nisi quod in his quoque elegantia nonnulla insunt, ut v. 155—163.[g] Non diversi sunt coloris, quæ post v. 507. inserta leguntur. Non mali sunt vss. 623—626, si eos per se spectes; sed qui sequuntur, admodum insulsi, longe vero insulsissimi ii, qui post v. 1558. accesserunt. Præterea lacunas deprehendisse mihi videor: ipsi illi versus 623—626. in locum aliorum ad explendam lacunam substituti esse videntur, maxime vss. 1559 sqq. Etiam post v. 947.[h] et 1179. quædam deesse suspicor, ut in notis monui. Hæc omnia reputanti non absurda esse conjectura videbitur suspicantis, hanc fabulam, quæ non vivo Euripide, sed post ejus mortem demum acta sit, ab auctore imperfectam et inchoatam relictam esse, ita ut nonnulla quidem cum cura elaborata essent, alia vero secundis curis relicta,[i] nonnulla etiam fortasse bis diverso modo scripta, quæ deinde auctor retractans ea eligeret, quæ maxime probaret; quæ reperiri poterant, ea deinde ab Euripide minore ita coagmentata esse, ut justa fabula agi posset; quum vero vestigia inessent operæ non absolutæ, quæ deesse viderentur, aliter ab aliis expleta esse. MATTHIÆ. Ad interpolationes a Matthiæo notatas accedunt versus spurii postmodum partim ab aliis partim a nobis ipsis notati, 171—184. 192—302. 364. 414—441. 466. 500—503. 528—544. 574—626. 638. 639. 652—655. 664. 665. 668. 669. 773—800. 942—974. 995. 1017—1024. 1162. 1163. 1178—1208. 1264—1275. 1409—1433. Sublatis igitur his recentiorum scriptorum additamentis quum non solum partium quarundam cohærentia tollatur nonnullaque paucioribus quam mos tragicorum fert versibus absolvantur, sed etiam justo exitu fabula destituatur, duas hujus rei explicandæ vias cogitari posse pa-

g Recte sentire Matthiæum de versibus 115. 116, secus de v. 117—163. supra monuimus. G. D.

h De hoc loco fallitur Matthiæ, quum non animadverterit spurios esse versus 942—974. Idem de altero loco dictum esto, in quo spurii sunt versus 1178—1208. G. D.

i Conf. annotationem nostram ad v. 1080. G. D.

tet. Nam aut imperfectam hanc tragœdiam reliquit Euripides, aut, si absoluta ab eo fuit, breviori longiorive post mortem poetæ tempore fortunæ quodam ludibrio satis mirabili ita est defecta ut postrema folia plane perderentur, ex pluribus autem mediæ fabulæ partibus ea solum exciderent quibus ad conjungendas quasdam tragœdiæ scenas opus esset, integri vero remanerent singularum quarumque personarum sermones. Quæ facile intelligitur quam sint parum verisimilia, quum præsertim interpolationes quasdam, velut v. 49—116. et quæ primis parodi strophis sunt adjecta, ea esse ætate factas manifestum sit qua incredibile est tantam fuisse codicum penuriam ut damnum fortuita unius exemplaris jactura partum aliunde resarciri non potuerit, partesque in uno illo libro omissæ ita perierint ut ne vestigium quidem ullum usquam relinqueretur: nisi quis Æliani versibus illis uti velit, de quibus supra diximus, aut hariolationi cuidam grammaticorum fidem habere, quam scholiasta Aristoph. Ranar. 1447.[k] exponit. Quæ quum ita sint, nobis altera expediendæ difficultatis ratio potior videtur, ut imperfectam hanc tragœdiam ab Euripide relictam, ab recentioribus autem quibusdam poetis aliis aliter interpolatam esse censeamus: quemadmodum Schilleri, poetæ nostratis, tragœdia Demetrii nomine inscripta, quum interrupta poetæ morte esset, postmodum ab aliis est continuata et interpolata. Hanc opinionem genuina fabulæ fragmenta ita ex omni parte commendant, ut ne minimam quidem dubitationem esset habitura, nisi scholiasta Aristophanis quodammodo obstare videretur, qui ad Ran. v. 67. actam in scena fabulam post mortem auctoris tradit: *Τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος Εὐριπίδου καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος. οὕτω δὲ καὶ αἱ διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας.* de quibus verissime judicasse videtur L. Dindorfius in annotatione ad v. 425. " Duabus hæc rationibus expediri poterunt. Aut

[k] *βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα: Ἀρίσταρχός φησιν ἀδεσπότως τοῦτο προφέρεσθαι, ὡς Εὐριπίδου πεποιηκότος κυβεύοντας ἐν τῷ Τηλέφῳ, οὓς καὶ περιεῖλε. μήποτ' οὖν ἐκεῖθεν ἦν. μᾶλλον δὲ ἐσχεδιακὼς ἂν εἴη Ἀριστοφάνης· οὐδὲ γὰρ τὸν Εὐριπίδην τοῦτο προφερόμενον, ἀλλὰ τὸν Διόνυσον χλευάζοντα. τινὲς δὲ, ὅτι ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἦν ὁ τόπος, οἱ δὲ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. ἐμφαίνει δὲ καὶ Εὔπολις τοῦτο εἰδώς· " ἀποφθαρεὶς δὲ δύο κύβω καὶ τέτταρα."* Comparanda cum his similis dubitatio de versu quodam Æschyli an Archilochi in iisdem scholiis ad v. 704. et Timachidæ Asclepiadisque de v. 1301.

supplementa illa quibus tragœdiam a patre non perfectam, sed adumbratam tantum, scenæ aptam filius reddiderat, exciderunt vel omnia vel ex parte in exemplaribus nostris, et alia in eorum locum ab ineptissimis hominibus supposita sunt: quod mirificum plane et incredibile videtur: aut erravit scholiasta, vel qui eum descripserunt librarii, in nomine fabulæ, quam Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Ταύροις dicere debuerat. Quod vitium Iphigeniæ Aulidensis pro Taurica nominatæ in eodem Ranarum scholiasta redit ad v. 1309. a Berglero notatum." Facilius etiam explicari potest error scholiastæ, si in didascaliis solum notatum fuit nomen "Ἰφιγένεια," quemadmodum Alcmæonis quoque nomen non addito τὸν διὰ Κορίνθου positum est: de qua ratione dixi in annotationibus ad Sophoclem p. 277. Quod si recte hæc disputavimus, non improbabile videbitur trilogiam illam, quæ Iphigeniam (Tauricam), Alcmæonem (τὸν διὰ Κορίνθου) et Bacchas est complexa, Dionysiis urbanis, i. e. mense Elaphebolione, olymp. 93, 3. archonte Callia ab Euripide filio in scenam esse productam aliquot post patris obitum, duobus autem post Ranas Aristophanis mensibus, quæ fabula Lenæis, i. e. mense Gamelione, ejusdem anni edita est. Quo tempore quum Iphigeniæ Tauricæ exemplaria jam in manibus versarentur histrionum, non est mirandum aliquot hujus fabulæ versibus Aristophanem uti potuisse in Ranis: quam libertatem interdum sibi sumsisse comicos veterum grammaticorum testimoniis constat. Hæc igitur etsi nobis probabilia videntur, tamen non contendimus extra dubitationem posita esse. Est enim hæc quæstio ejusmodi ut facile quidem sit genuinas fabulæ hujus partes ab spuriis discernere, quæ autem caussa et origo harum interpolationum exstiterit non videatur ad liquidum perduci posse, nisi insperata alicunde lux affulserit.

Indici personarum eximatur ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ ejusque in locum ponatur, qui inferius memoratur, ΘΕΡΑΠΩΝ. Eandem enim utramque personam esse apparet ex prima scena fabulæ comparata cum versibus 855. et seqq.

1. δόμων τῶνδε] τῶνδε δόμων Flor. 1. 2

2. ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ] Corrigendum ΘΕΡΑΠΩΝ hic et infra. Πρεσβύτης librarii posuerunt propter prima fabulæ verba ὦ πρέσβυ.

στείχω] πρέσβυτα στεῖχω Flor. 1. 2.

4. τοι Barnesius. τὸ libri: quod om. Flor. 1.

ἄϋπνον] Intelligendum ἐστὶ, quod interpunctione sua clarum fecit Aldus, qui comma post ἄϋπνον posuit.

5. καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ πάρεστιν] ὀξὺ, acre, impigrum. Senectam impigram insidere oculis suis et quasi in illis excubare dicit. BOTH. Homer. Il. K, 92. ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος ἱζάνει.

7. Σείριος ἐγγὺς—Πλειάδος] Recte reprehendit Scaliger in Proleg. ad Manilium p. 5. quod Sirius prope Pleiadas esse dicitur. Sed videtur Euripides non tam astronomicas rationes secutus esse, quam eas stellas cum delectu posuisse, quæ et splendidissimæ essent et notissimæ, quippe ad tempestatum vicissitudines plurimum momenti habentes. Similiter Scaliger post locum Eurip. addit: *Hæc ergo fuit rudiorum illorum rudior astrologia.* MATTH. Cum his conf. quæ Harius dixit in *the Philological Museum* vol. 1. p. 23—25.

τῆς ἑπταπόρου] Hoc epitheton Pleiasin tribuitur etiam ab Eurip. Or. 1002. POR.

8. ἔτι μεσσήρης] His verbis inest significatio importuni temporis, quo Agamemnon per castra vagetur. MATTH.

10. Notandum σιγαὶ numero plurali dictum.

11. ἔχουσιν] ἔχουσι Flor. 1. 2.

15. τῇδε] τήνδε Blomfieldus. Non opus.

16. στείχωμεν ἔσω codices. στείχομεν εἴσω Ald.

16—20. ζηλῶ—ἧσσον ζηλῶ] Ad hos versus respicit Cicero Tusc. 3, 24, 1. et omisso postremo versu affert Plut. Mor. p. 471 C.

20. ἧσσον ζηλῶ] ἧσσον ἐπαινῶ Stobæus 58, 2. memoriæ errore. Nam hoc legitur Hippol. 264.

22. τὸ καλὸν] τὸ om. Flor. 1.

23. τά τε φιλότιμον ex Marklandi conjectura legitur. Libri καὶ τὸ φιλότιμον. Quæ verba glossema esse ad τοῦτο τὸ καλὸν adscripta recte animadvertit Bothius.

γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον] Hunc locum imitatur Macho apud Athen. 6. p. 244 A. a Porsono indicatus.

28. ἀριστέως Stobæus 105, 6. Libri ἀριστέος.

29—31. affert Plut. Mor. p. 33 E. 29—33. p. 103 B.

33. βουλόμεν' ἔσται] νενόμισται Stobæus.

39. πεύκην] Vid. ad Hippol. 1253.

42. Alterum τί πονεῖς om. Flor. 1.

43. περί σοι P. Stephanus. περὶ σοὶ Ald.

45. δ' om. Flor. 1. 2.

47. πέμπεν] Scribendum πέμπει cum Porsono. Hermanno corrigendum videbatur πέμπειν—δικαιοῖ.

φερνὴν] Conf. v. 869. Ex eodem loco facile explicari potest cur dignum comitem sponsæ missum se esse dicat senex.

49—114. Prologus a poeta recentiore loco perinepto insertus: de quo vide quæ in prooemio diximus.

ἂν
54. μὴ] ἂν μὴ Flor. 1. μὴ Flor. 2.

56. τῆς om. Flor. 1.

τύχης θ'] Deleatur θ', quod ex editione Matthiæ remansit, qui a Marklando accepit.

57. ἄριστα] Non satis probabilis conjectura Hemsterhusii est, cui ex hoc loco sumpta videbatur glossa Hesychii, **ἄθραυστα**: ἀπρόσκοπα. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. Nam longe aptius huic loco ἄριστα est quam ἄθραυστα. Itaque in nomine fabulæ peccatum videtur.

62. συναμυνεῖν Heathius. Libri συναμύνειν.

63. ἀπωθοίη codices. ἀπώσασθαι Ald.

64. κἀπιστρατεύσειν Marklandus. Libri κἀπιστρατεύειν.

κατασκάψειν Par. B.C. Flor. 1. 2. Vulgo κατασκάπτειν.

68. δίδωσ' Marklandus. Libri δίδωσιν. Parum probabiliter Elmsleius in *Edinburgh Review* vol. 17. p. 494. **διδοὺς**, ut apodosis ab illis verbis incipiat ἡ δ' εἵλεθ'—.

69. ὅτου πνοαὶ—'Αφροδίτης nihil aliud est quam *cujus amor*. HERM.

72. κρίνας—ἀνθρώπων] κρίνων—'Αργείων Clem. Al. Pædag. 3, 2. qui hæc usque ad Μενέλαον v. 77. affert. In Hom. Il. I, 124. pro 'Αργείοισιν habet ἀνθρώποισιν Etymologus p. 21, 53. POR.

73. στολῇ] στολὴν codices Clementis.

77. Μενέλαον codices et Clemens. Μενέλαος Ald.

ὁ δὲ codices. οὖν Ald. in qua plena interpunctio est post λαβών.

μόνος correctoris Aldini inventum est. μόρῳ codices. Scribendum videtur δρόμῳ, quod proposuit Marklandus.

80. δορὶ] ποσὶν Aristoteles Rhet. 3, 11. si ejus verba ad hunc locum sunt referenda: de quo supra dixi p. 440. ἐλθόντες δορὶ ex Aristoph. Lys. 1151. comparat Porsonus.

83. ἅρμασίν τ' Reiskius. θ' ἅρμασιν codices. θ' ἅρμασίν γ' Ald.

84. στρατοῦ γ' ἄνακτα Jacobsius. Legebatur στρατηγεῖν κᾆτα.

89. κεχρημένοις Heathius. Libri κεχρημένος.

92. κατασκαφὰς Ald. κατασφαγὰς codices.

102. οὕνεκ' Barnesius et, ut videtur, codices. τοὔνεκ' Ald.

103. Φθίαν] Τροίαν Par. B.

105. ἀμφὶ Marklandus. Libri ἀντί.

109. εὐφρόνης] ἐφρόνης Flor. 1.: codices reliqui εὐφρόνην.

σκιάν omittunt codices: ut ex conjectura sua supplevisse videatur corrector Aldinus.

115. 116. post 118. leguntur in libris. Transposuit Reiskius. Scripti autem hi versus ab eodem poeta sunt qui præcedentem prologum composuit.

116. σύντονα] Pro σύμφωνα dictum contra morem veterum.

120. Aulin alam Eubœæ dicit, quia Chalcidi ponte juncta est, interjacente solum Euripo: de quo v. Strabon. 10. p. 445.

122. εἰς] Scrib. ἐς.

τάς om. Par. A. Flor. 1. 2. Non videtur de infinito tempore loqui Agamemno, ut εἰς τὰς ἄλλας ὥρας sit pro εἰς ἄλλας ὥρας, sed de certo tempore, et quidem de proximo anno. Eo sensu Aristoph. Thesm. 950. ἐκ τῶν ὡρῶν εἰς τὰς ὥρας. Nub. 562. ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε, *übers Jahr*. Formula autem εἰς ὥρας proximum annum vel potius proximum ver significari, imprimis patet e Plat. epist. 7. p. 346 C. καὶ μένε ἐπὶ τούτοις τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον· εἰς δὲ ὥρας ἄπιθι λαβὼν τὰ χρήματα ταῦτα. Cf. Casaub. ad Athen. 2. p. 112. (vol. 2. p. 371. Schweigh.) MATTH.

124. λέκτρων Scaliger. λέκτρ' libri.

ἀπλακὼν] Libri ἀμπλακών.

125. ἐπαρεῖ Reiskius. Legebatur ἐπαίρει.

130. ἐπεφήμισα Marklandus. ἐπέφησα libri.

132. ἐκδώσειν Marklandus. ἐνδώσειν libri.

134. ὃς τῷ Par. C. οὕτω Ald.

139. Ennii Iphigeniæ fragmentum ab Festo allatum s. v. *pedum* comparavit Scaliger, *procede: gradum proferre pedum, | nitere, cessas.*

140. σπεύδω] σπεύσω Par. B.

145. τις Marklandus. Libri τι.

146. τροχάλοισιν] τροχάλοις Par. A.

149. τάδε accessit ex Par. B.C. Flor. 1. 2.

ἐξόρμους ex L. Dindorfii editione relictum, qui hoc ex Hermanni conjectura posuit cum χαλινοὺς conjungendum. Libri ἐξόρμα. Quo servato Hermannus nunc totum hunc versum post 152. transposuit.

150. ἣν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς] Ineptum est γὰρ, pro quo δὲ dici debuit, etiam si præcedentem versum in locum inferiorem transponas. Neque ἀντήσῃς cum accusativo construi potuit. Denique mire dictum est πομπαῖς. Recte Boissonadius conjicere videtur nonnulla ante hunc versum excidisse. Quæ autem supersunt, fortasse sic sunt corrigenda ἣν γὰρ πομπαῖς ἀντήσῃς.

ἀντήσῃς codices. ἀντήσας Ald.

151. ἐξόρμα, σεῖε χαλινοὺς Blomfieldus. Legebatur ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς.

152. Κυκλώπων—θυμέλας] Mycenas, a Cyclopibus conditas.

156. τήνδε] Vulgo τῇδε, quod revocandum. In Par. B. et Flor. 2. τήνδε, supra scripto τῇδε.

161. εἰς] Scrib. ἐς.

164. ΧΟΡΟΣ.] Chorum non ex mulieribus nuptis, quas nihil caussæ erat cur introduceret poeta, sed ex virginibus esse compositum plus uno in loco manifeste prodidit Euripides: quod non videtur animadvertisse recentior poeta qui ἁμέτεροι πόσεις scripsit v. 176. Similem interpolatoris hallucinationem notabimus ad Iphig. Taur. 1071.

164—302. In longo hoc carmine chori quattuordecim tantum versus sunt qui poesin dictionemque referant Euripideam, similes Phœnissarum virginum parodo 202 seqq.: reliqua omnia ab recentiore poeta sunt adjecta, diligenter imitato quæ in catalogo navium tradidit Homerus. Quod de postrema carminis parte 231—302. animadvertit Hermannus. Quattuordecim autem illi quos dicebam versus hi sunt, in sex versus digerendi,

ἔμολον ἀμφὶ παρακτίαν ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας,
Εὐρίπου διὰ χευμάτων κέλσασα στενόπορθμον
Χαλκίδα, πόλιν ἐμὰν, προλιποῦσ', ἀγχιάλων ὑδάτων τροφὸν
τᾶς κλεινᾶς Ἀρεθούσας.

quibus respondent,

πολύθυτον δὲ δι' ἄλσος 'Αρτέμιδος ἤλυθον δρομένα,
φοινίσσουσα παρῇδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ,
ἀσπίδος ἔρυμα καὶ κλισίας ὁπλοφόρους Δαναῶν θέλουσ'
ἵππων τ' ὄχλον ἰδέσθαι.

Inepte hæc interpellantur interpositis versibus 171—184. quibus anticipantur quæ infra demum et suo quidem loco dixit Euripides v. 189—191. Ceterum non puto Euripidem parodum paucis illis quos modo apposui versibus absolvere voluisse, sed plura additurum fuisse, si fabulam perfecisset.

171. κατιδοίμαν] Legebatur ἴδοιμ' ἄν. καὶ ἴδοιμ' ἄν Par. A.

173. ἡμιθέων] Scribendum ἡιθέων cum Marklando.
οὓς Scaliger. Libri ὡς, nisi quod καὶ Par. A.

180. ἔλαβεν] Scribendum ἔλαβε ex Flor. 1. 2.

184. ἔσχεν] ἔσχε Flor. 1. 2.

186. δρομένα Canterus. Libri δρωμέναν.

191. τ' ὄχλον Heathius. τ' post ὄχλον ponit Ald., omittunt codices.

193. Οἰλέως Elmsleius. Vulgo 'Οϊλέως.

194. τᾶς Σαλαμῖνος Elmsleius, præeunte Brodæo, qui τῆς Σαλαμῖνος scripserat. τοῖς Σαλαμῖνος Ald. τοῖς Σαλαμινίοις codices. Scribendum τοῖς Σαλαμίνοις: quæ adjectivi forma satis defenditur simillimo 'Ελευσῖνος, quod ipsum quoque librarii constanti errore in 'Ελευσίνιος mutarunt: de quo v. ad Suppl. 1. Σαλαμινοί vitioso accentu scriptum est in codice Hesychii s. v. ἐλθέμεν et κάδαμος, ubi Musurus Σαλαμίνιοι scripsit, quod consentiente codice, si quid ex Schowii silentio colligendum, legitur s. v. καδία, ὕγγεμος et ὕριγγα. Σαλαμηροί s. v. κάγρα. Mihi bis locis omnibus Σαλαμῖνοι restituendum videtur. In loco autem Euripidis τοῖς Σαλαμίνοις στέφανον eadem constructione dictum est qua idem poeta infra utitur v. 241. πρύμναις σῆμ' 'Αχιλλείου στρατοῦ.

196. Plurali numero inter duo nomina numeri singularis posito dixit ἡδομένους schemate usus quod Alcmanicum vocant grammatici. Nam verborum ordo hic est Πρωτεσίλαόν τε Παλαμήδεά τε—ἡδομένους.

201. Ἄρεως] Libri Ἄρεος, quod revocandum. Locutio est Homerica ὄζος Ἄρηος.

204. Νιρέα, κάλλιστον 'Αχαιῶν] Homer. Il. B, 673. 4. Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

209. Χείρων ἐξεπόνασεν] Hom. Il. Λ, 831. Ὃν (Ἀχιλλέα) Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων. Et Horatius Epod. 13. *Nobilis ut grandi cecinit Centaurus alumno*, etc. Quem locum Anglico quodam cantico haud incelebri expressum habemus. Ἐκπονεῖν autem ad verbum *elaboro* sonat, figurate *instruo* et *erudio*. BARN. Theocr. 13, 14. comparavit Jacobsius, ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονάμενος εἴη.

211. Duo versus in Ald. quorum alter a δρόμον incipit.

215. ἑλίσσων] Pro ἑλισσόμενος. Musæus apud Clem. Al. p. 691 A. ἀνθρώπον γενεὴ καὶ φῦλον ἑλίσσει. MUSG. Eurip. Or. 1294. οὐχ ἕδρας ἀγών· | ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε.

216. ἐβοᾶτ'] Scribebatur βοᾶτ'.

218. ἰδόμαν] Scribebatur εἰδόμαν.

219. στομίοισι corrector Aldinus posuit, ut versus esset hendecasyllabus. Codices στομίοις, quod restituendum esse, πώλους in versum proximum translato, animadvertit Hermannus.

223. σειροφόρους] Scribebatur σειραφόρους.

224. καμπαῖσι] καμπαῖς Flor. 1.

226. ποικιλοδέρμονας H. Stephanus. ποικιλλοδέρμονας libri.

229. Πηλείδας] Πηλεΐδας Elmsleius nimia diligentia.

ὅπλοισι L. Dindorfius. ὅπλοις libri.

παρ'] ἐπ' Par. A.

231—302. Versus hos spurios jam ab Hermanno esse notatos supra diximus ad v. 164.

233. γυναικεῖον] Scribebatur γυναικείαν. Correxit Boeckhius in libro de metris Pindari.

234. μείλινον ἀδονάν] Id est ὅ, τὸ πλῆσαι ὄμματα θέᾳ, μείλινος ἀδονά ἐστι, ut jam accepit Elmsleius ad Herc. fur. 59. in diario classico fasc. 15. p. 207. μείλιχον conjecit Marklandus. MATTH. Accusativum recte interpretatur Elmsleius: sed corruptum est μείλινον, cujus nulla dum inventa est probabilis emendatio.

235. Duo versus in Ald. quorum prior καὶ κέρας μὲν ἦν. eodemque modo infra v. 246. 256. 269. Quod præstat.

236. Μυρμιδόνων] Probabilis Hermanni est conjectura Μυρμιδὼν, quam certam dicerem, si Euripidis hi versus essent.

240. ἄκρα Piersonus Veris. p. 26. Libri ἄκραν.

242. ἰσήρετμοι] Hoc nihil aliud significat quam ἰσάριθμοι, quemadmodum infra v. 262. τοῖσδ' ἴσας dixit. Neque obstat

huic interpretationi Homerus, qui Argivorum sociorumque naves numeravit octoginta in catalogo v. 568.

244. ὁ Μηκιστέως—παῖς] Euryalus: vid. Hom. Il. B, 565.

246. Ἀτθίδος] Ἀτθίδας Dobræus, recte fortasse.

247. ἑξήκοντα] Quinquaginta apud Homerum Il. B, 546.

ναῦς Par. C. Flor. 1. 2. Vulgo νῆας.

ὁ Θησέως] Acamas vel Demophon.

250. Παλλάδ' ἐν μουνύχοις πτερωτοῖσιν ἅρμασιν] Palladem currui alato insistentem navium Atticarum insigne fuisse dicit. Monuit Musgravius, qui Pausaniam citat 8, 47.

252. τε] Scribendum τι cum Marklando, vel γε.

255. ἐστολισμένας Scaliger. Libri εὐστολισμένας.

260. ἄρχε male excusum pro ἆρχε hic et v. 279.

261. τ' Marklandus. Scribebatur δ'. Supplendum νῆας εἰδόμαν.

262. Λοκρῶν Heathius. Libri Λοκροῖς. Λοκρὰς Marklandus. Phocensium quadraginta fuisse naves totidemque Locrensium ab Homero traditum v. 524. 534.

263. ἦλθ' addidit Matthiæ.

Οἰλέως Matthiæ. Libri Ὀϊλέως, ut solent.

265. Κυκλωπίας] Κυκλωπείας Par. B. Flor. 1. 2.

267. ἠθροϊσμένους] Scribebatur ἠθροισμένους. De diæresi verbi ἀθροΐζω dixi ad Aristoph. Av. 253.

269. Ἄδραστος] Absurde Adrastus nominatur. Manifestum est fratrem hic memorari Agamemnonis Menelaum. Scribendum igitur ἀδελφὸς cum Marklando. De Menelao conf. Homer. v. 586.

275. Dicendum erat Νέστορος κατειδόμαν ναῦς, σῆμα ἐπὶ πρύμναις ἐχούσας, sed pro ναῦς σῆμα ἐχούσας brevius dixit σῆμα πρύμνης. MATTH.

276. τὸν addunt codices: om. Ald. correctoris ut videtur arbitrio, qui dimetrum iambicum esse voluit ὁρᾶν πάροικον Ἀλφεόν.

ταυρόπουν] Fluviorum imagines taurina specie factas esse, pervulgatum est. Videri possunt de eo Strabo p. 458 D. Ælianus Var. Hist. 2. c. 33. MUSG.

277—288. et 289—302. Horum versuum responsio antistrophica lacunis corruptelisque verborum ita est obscurata ut restitui in integrum ullo modo nequeat. Mihi quum non videatur operæ pretium esse, in tali præsertim poeta, improba-

biles aliorum conjecturas novis augere ingenii lusibus, satis habebo apposuisse quæ de singularum partium vitiis disputavit Hermannus.

277. *Αἰνιάνων*] Homerus Il. B, 748. horum duo et viginti naves numerat. Permire dictum esset *δώδεκα στόλοι νεῶν* de navibus duodecim, quod facilius quis de totidem classibus dictum crederet. At metrum ostendebat *νᾶες* scribendum esse: ex quo consequitur eas *δωδεκαστόλους* appellari, ut *μονόστολος* unam significat. Quoniam apud Homerum scriptum est, *τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί*, facile conjici potest hunc nostrum sic scripsisse,

> *Αἰνιάνων δὲ δωδεκάστολοι*
> *νᾶες ἦσαν [ἔκ τε Περ-*
> *ραιβίας,] ὧν ἄναξ*
> *Γουνεὺς ἆρχε.* HERM.

282. *Εὔρυτος—τὰς Ἐχίδνας λιπὼν νήσους*] Brodæus *Ἐχίνας* scribendum vidit. Cætera absurda sunt et inter se pugnantia. Non Eurytus, sed filius Euryti, neque is solus, sed tres simul alii erant, quos noster dicit, *Ἤλιδος δυνάστορες*. Homerus B, 618.

> *τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ*
> *νῆες ἕποντο θοαὶ, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.*
> *τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,*
> *υἷες ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·*
> *τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχεν κρατερὸς Διώρης·*
> *τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος θεοειδής,*
> *υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηϊάδαο ἄνακτος.*

Sequuntur ibi statim quos Meges ducebat:

> *οἱ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων*
> *νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα,*
> *τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηϊ,*
> *Φυλείδης, ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς.*

Hæc noster quoque et sequutus est et debuit sequi. Ac facile patet *ἦγεν ὧν* corruptum esse ex *ἡγεμών*. Inde librarius aliquis, quod verbum deesset, prægressum *ἄνασσε* iteravit. Lacunas vero etiam metra produnt. Eas pro hujus poetæ stilo non difficile est ad hunc modum explere:

> *Εὐρύτου δ' ἄνασσε τῶνδ'*
> *[ἔκγονος κλυτὸς,*
> *σὺν τρισὶν τέταρτος ὢν*

ταξιάρχοισι.] λευ-
κήρετμον δ' [ἔτασσ'] Ἄρη
Τάφιον ἡγεμὼν Μέγης,
Φυλέως λόχευμα,
τὰς Ἐχίνας λιπὼν [θοαῖς ναυσὶν]
νήσους ναυβάταις ἀπροσφόρους. HERM.

286. Ἐχινάδας Is. Vossius. Libri Ἐχῖνας.

289—293. Αἴας—ναυσίν] Hæc quoque majoribus quam metri vitiis affecta esse apertissimum est. Ne commemorem inepte positum πλάταισι, ea hic narrantur, quæ plane contraria sunt famæ ab Homero proditæ, eique tali, ut eam mutare nullo modo licuerit. Prædicantur enim de Ajace, quæ in Ulixem cadunt, eaque sic ut ipsa inter se pugnent. Nam quomodo idem et conjungere utrumque cornu et stare in extremo sinistro potuit? Nam in dextro stationem fuisse Achillis supra dixerat v. 235. Ulixes is erat, qui quod medium locum teneret, conjungere cornua dicendus erat: in eumdemque etiam illud quadrat τῶν ἄσσον ὥρμει πλάταις, quum Homerus quoque, ubi Dulichii et Echinadum copias enumeravit, statim addat: αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους. De cujus statione iisque qui in cornubus erant, celebratissimi versus sunt Il. Θ, 222.

στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίην Τελαμωνιάδαο,
ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.

Ex his facile intelligitur versum, quo Ajacis mentio fit, loco suo motum esse; idque metra confirmant; quæ autem de conjungendis cornubus dicuntur, ad Ulixem spectare, cujus nullam hoc carmen, uti in libris legitur, habet memoriam. Itaque lacera fragmenta licebit sic integrare:

[Λαρτίου παῖς δὲ] δεξιῷ κέρας
λαιὸν [ὃς] ξυνᾶγε, τῶν
ἄσσον ὥρμει πλάταις·
Αἴας θ' ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος,
ἐσχάταισι συμπλέκων
δώδεκ' εὐστροφωτάταισι ναυσίν. HERM.

290. λαιῷ ξύναγε δεξιὸν κέρας] Hoc ex L. Dindorfii editione

relictum. Libri vitiose δεξιὸν κέρας πρὸς τὸ λαιὸν ξύναγε; quod revocandum.

291. πλάταις] Libri πλάταισιν: quod revocandum.

296. προσαρμόσει codices. προσαρμόσοι Ald.

299. ἔνθα δάϊον ex Matthiæ editione relictum, qui hoc ex Scaligeri conjectura posuit. Libri ἔνθα δ' (ἐνθάδ' Victorius) ἄϊον. Scribendum cum Hermanno ἐνθάδ' οἷον.

301. τὰ δὲ Is. Vossius. Libri τάδε. Perinepta autem metri forma est τὰ δὲ κατ' οἴκους κλύουσα συγκλήτου. Manifestum est idem hujus versus metrum esse debere quo supra aliquoties hic poeta usus est v. 233. 244. 253. 265.

⏖ ⏑ – | ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –

ex quo sequitur corruptum esse συγκλήτου. Id fortasse erunt qui ex σύγκλυδος corruptum credent. Quod quum mihi non satis aptum huic loco vocabulum videatur, corrigendum puto συλλόγου. Sic σύλλογος στρατεύματος v. 514. et 1545.

304. λίαν codices. λίαν γε Ald.

306. πράσσοις] πράσσεις Flor. 1.

307. οὐ χρῆν] ἐχρῆν Flor. 1.

ἔφερον vel φέρον codices. φέρω Ald.

308. δεῖ πᾶσιν] Non male Elmsleius γ' ἅπασιν.

309. ἄλλοις Marklandus. Libri ἄλλως. Agamemnonem intelligit.

ἁμιλλῶ codices. ἁμιλλᾷ Ald.

310. οὐκ ἂν μεθείμην] οὐκ ἂν μεθείην Soph. Phil. 1337. loco simili et noster Alc. 1111. MARK.

317. In Flor. 2. supra τίς scriptum ἀρχή, supra ἀκοσμία autem τέλος. Quo librarius indicat ἔα extra versum esse.

ποτ' grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 369, 8. Libri δῆτ'.

πύλαισι] πύλαις Par. C. Flor. 1. 2. θύραισι grammaticus Bekkeri.

318. Hic versus Menelao tribuendus cum Hermanno.

319. ἐς] Scribendum εἰς.

324. δείξω γε Δαναοῖς πᾶσι codices. δείξω Δαναοῖς ἅπασι Ald.

333. ἐκκεκόμψευσαι πονηρόν· γλῶσσ' ex Matthiæ editione est. Libri ἐκκεκόμψευσαι· πονηρὸν γλῶσσ'—. Scribendum εὖ κεκόμψευσαι· πονηρὸν γλῶσσ'— cum Ruhnkenio ad Tim. p. 154.

ἐπίφθονον] Scribendum ἐπὶ φθόνον cum Musgravio. *Malum est*, inquit, *lingua ad invidiam excitandam callida.*

336. οὔτε κατατενῶ λίαν ἐγώ] Legebatur οὔτοι καταινῶ λίαν

σ' (σ' om. Par. A.B. et, ut suspicor, Flor. 1. 2.) ἐγώ. οὔτε restituit Hermannus, κατατενῶ Boeckhius in indice lectionum Berolin. a. 1823. collato præter alia Hec. v. 132. σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων ἦσαν ἴσαι πως.

339. ἦσθ' ἁπάσης] Libri ἧς ἁπάσης. Scribendum cum Marklando ἦσθα πάσης.

345. κλῄθρων codices. κλείθρων Ald.

349. σε Par. C. Flor. 1. 2. σοι Ald. Pronomen om. Par. A. εὗρον (debebat ηὗρον) Reiskius. Libri εὕρω.

350. ἦλθες] ἦλθεν Flor. 1. 2.

χὠ] καὶ ὁ Flor. 1. 2.

354. δ' om. Flor. 1.

ὄμμα codices. ὄνομα Ald.

355. Πριάμου τε] τὸ Πριάμου Elmsleius in *Edinburgh Review* vol. 19. p. 71. "*meministine, quam infelix fueris, quod exercitum in Trojam trajicere non posses, quamvis mille navibus imperans?*" ut interpretatur Matthiæ. Quæ Latina paullo meliora sunt Græcis, quæ multo rectius procederent deletis duobus versibus inutilibus, uno autem transposito:

ὡς δ' ἐς Αὖλιν ἦλθες αὖθις χὡ Πανελλήνων στρατὸς,
οὐρίας πομπῆς σπανίζων, Δαναΐδαι δ' ἀφιέναι
ναῦς διήγγελλον, μάτην δὲ μὴ πονεῖν ἐν Αὐλίδι,
οὐδὲν ἦσθ', ἀλλ' ἐξεπλήσσου τῇ τύχῃ τῇ τῶν θεῶν,
κἀμὲ παρεκάλεις—.

356. πόθεν L. Dindorfius. Vulgo ποθέν.

357. κακὸν error typothetæ pro καλόν.

358. ἱροῖς] Scribebatur ἱεροῖς.

363. λέληψαι codices. λέλησαι Ald.

364. ὡς φονεὺς οὐκέτι θυγατρὸς σῆς ἔσει μάλιστά γε] Versus a grammatico aliquo ad explicanda verba præcedentia compositus et satis misere quidem: nam particulæ ἔτι et μάλιστά γε nullum alium usum habent quam ut mensuram versus expleant.

365. αὐτός] Libri αὐτός.

τάδ'] Mactaturum te Iphigeniam esse: quod publice et coram exercitu pollicitus erat Agamemnon.

367. ἑκόντες Canterus. Libri ἔχοντες.

368. Comma post ἐνδίκως recte addidit H. Stephanus. ἐνδίκως refertur ad κακῶς, quod ignominiæ significationem habet.

370. Eubulus apud Athen. 13. p. 569 A. a Marklando comparatus, Ἑλλάδος ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω.

373. Manifeste corruptum est χρέους, quod nulla probabili ratione explicari potest. Aptissimum ad sensum est quod Reiskius conjecit γένους.

374. Interpungendum post ἔχειν, πόλεος autem ad sequentia referendum. Monuit Hermannus.

375. πόλεος Grotius. πόλεως libri.

376. 377. Affert hos versus Stobæus 84, 3.

378. βούλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ] *Increpare, sed modo servato, cum verecundia quadam*, interpretatur Matthiæ. Hoc modo etsi explicari εὖ potest, fatendum tamen est valde inepte poetam conjunxisse adverbia κακῶς εὖ. Quod quum mihi parum credibile videatur, recte Marklandum αὖ correxisse puto, licet in εὖ consentiat Stobæus 31, 2.

379. σωφρονεστέρως correctum ex Stobæo. σωφρονεστερ° Ald. quod σωφρονέστερον significat, non σωφρονέστερος, quod in Brubachiana aliisque editionibus positum est. De scriptura codicum non constat.

380. Ald. ἀνὴρ γὰρ αἰσχρὸς αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ. Pro αἰσχρὸς Florr. 1. 2. αἰσχρῶς. Particulam οὐ transponunt codd. tres Parr. duo Florr. οὐκ αἰδεῖσθαι. (ἰδεῖσθ/ Vict.) φιλεῖ Stob. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς χρηστὸν αἰδεῖσθαι φιλεῖ. Veram lectionem in Stobæo restituit Grotius, et hinc in Euripide Markl. MATTH.

382. χρήστ' ἐρᾷς Heathius. ἐρᾷς χρηστὰ codices. ἐρᾷς γε χρηστὰ Ald.

384. δῶ σῶν Dawesius Misc. crit. p. 341. Libri δώσω. Hunc locum imitatur Ennius apud Jul. Rufinianum de fig. sent. et eloc. c. 37. a Porsono indicatus.

392. ἡ δέ γ'] ἥγε δ' Matthiæ.

393. κἀξέπραξεν codices. ἐξέπραξεν Ald.

394ᵃ. στράτευέ γ' (γ' om. Par. A.B. et fortasse Florentini quoque), οἶμαι δ', εἴσῃ μωρίᾳ φρενῶν] Versus corruptus, cujus nulla dum inventa est satis certa emendatio. Heathio corrigendum videbatur οὓς λαβὼν στράτευέ γ'· οἶμαι, μωρίαν δ' εἴσῃ φρενῶν.

394ᵇ. οὐ γὰρ—συνιέναι] Hic versus accessit ex Theophilo ad Autol. 2, 54. et Stobæo 28, 10.

395. συνηναγκασμένους] κατηναγκασμένους Stobæus.

396. Post τέκνα ponatur comma: nam particula οὐ etiam ad

proximas sententias spectat. Lentingio κού scribendum videbatur.

397. παρὰ Reiskius. πέρα libri.

δίκης] Scribendum δίκην cum Porsono. Hesychius, παρὰ δίκην: παρὰ τὸ δίκαιον.

407. συσσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν libri. Correctum ex Plut. Mor. p. 64 C.

412. αὔχει Tyrwhittus. Legebatur αὐχεῖς.

413. φίλους τ' ἐπ' ἄλλους] Verba fortasse non ab Euripide scripta.

414—441. Hanc declamationem nuntii quique eam sequuntur duo versus Agamemnonis ab homine ineptissimo esse compositam recte judicavit L. Dindorfius, cujus hæc est ad v. 425. annotatio. "πέπυσται γὰρ στράτος, ταχεῖα δὲ διῇξε φήμη παῖδα σὴν ἀφιγμένην. Mirari sane subit tot virorum doctorum qui in emendanda hac fabula versati sunt hanc plane barbaram orationem concoxisse, διῇξε φήμη παῖδα σὴν ἀφιγμένην. Ubi quidem παῖδα σὴν ἀφιγμένην aut ab διῇξε pendebit aut ex φήμη. Si prius, inepta enascitur sententia: rumor concitavit filiam tuam huc profectam; sin alterum, uti dixi, plane barbarum est διῇξε φήμη παῖδα σὴν ἀφιγμένην, quod aut παιδὸς σῆς ἀφιγμένης aut παῖδα σὴν ἀφῖχθαι necessario dicendum erat. Et hoc quidem tantum vitium tantula mutatione tolletur, interpunctione modo parumper emendata: πέπυσται γὰρ στρατὸς, ταχεῖα δὲ διῇξε φήμη, παῖδα σὴν ἀφιγμένην. Unde et illud commodi enascetur quod istud πέπυσται γὰρ στρατός jam minus quam antea nude et jejune dictum est. Atque utinam omnia quæ huic loco prava insunt tam facili opera corrigerentur. Barbarum enim eo quod modo excussimus non minus est illud versu 418.: μήτηρ δ' ὁμαρτεῖ σῆς Κλυταιμνήστρας δέμας καὶ παῖς Ὀρέστης, ὥστε τερφθείης ἰδὼν, χρόνον παλαιὸν δωμάτων ἔκδημος ὤν. Ubi si illud ὥστε τερφθείης ἰδών ex nuncii persona dictum est, ὥστε τερφθείης ἂν ἰδών scriptum oportuit; sin ex Clytæmnestræ, ὅπως τερφθείης ἰδών. Ita quoquo te verteris, inevitabilis barbaries orationi adhærebit. Quam video quidem sublatum iri corrigendo ὥς τι τερφθείης ἰδών: sed frigidum illud τί quis non sentiat sententiæ nocere plus quam prodesse? Porro ad illa fac animum advertas v. 420. ἀλλ' ὡς μακρὰν ἔτεινον, εὔρυτον παρὰ κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν. In quibus minime agnosco Græcam orationem: ὡς enim ut rectum esset,

sequi debuerat ἀνέψυχον: nunc autem quum ἀναψύχουσι sequatur, pravum est et barbare pro ἐπειδὴ positum. Quod si forte sic ordinem verborum instituas: ac sane Marklandum id facere video: ἀλλ' εὔρυτον παρὰ κρήνην ἀναψύχουσι βάσιν· ὡς μακρὰν ἔτεινον: difficulter orationis tam absurde inversæ alterum exemplum inveneris. Quippe enunciationum sic per ὡς particulam, *nam* significantem, annexarum hæc æterna et immutabilis lex est ut eas quarum rationem reddant consequantur, non ut præpostere antecedant. Omnino tota hujus nuncii narratio talis est ut desipere eum magis quam sapere credas. Adeo tumide, confuse, inepte loquitur. Quid enim illud quod incipit ὦ Πανελλήνων ἄναξ 'Αγάμεμνον, ἥκω παῖδα σοὶ τὴν σὴν ἄγων? Conjiceres ex his Iphigeniam eum esse in scenam sequutam: at illa multo post demum in eam ingreditur. At inquiat aliquis, ἄγων non est *huc in scenam* adduco, sed *Argis in castra*. Bene sane. Modo ne hic nuncius, verna haud dubie et vile mancipium, comes potius quam dux itineris esset, quique dominas suas magis sequeretur ipse quam hæ illum. Quam stulta porro et insipida sunt illa: ἐγὼ δὲ πρόδρομος σῆς παρασκευῆς χάριν ἥκω· πέπυσται γὰρ στρατὸς, ταχεῖα δὲ διῇξε φήμη, παῖδα σὴν ἀφιγμένην· πᾶς δ' ἐς θέαν ὅμιλος ἔρχεται δρόμῳ. Fateor equidem me imparem esse assequendo harum sententiarum nexui: præcurri ego ut te præpararem (in adventum filiæ, credo): nam totus exercitus advenisse eam comperit et spectatum concurrit. Facetum hoc quidem est: si advenisse Iphigeniam exercitus inaudiverat et per tota castra ad eam concurrebat, ideo Agamemnoni adventus ejus nunciandus erat? Quanquam quid dico? Agamemnonis παρασκευῆς χάριν nuncius se advenisse narrat. Id vero, si fieri potest, illo etiam absurdius est. Verendum scilicet erat ne Iphigenia, quam ad videndam undique totus exercitus concurrebat, Agamemnoni imparato et ignaro superveniret: ideoque nuncio huic præcurrendum, ne pater adventum ejus nesciret. Estne ut hic nuncius non furere plane ac delirare videatur? Nullam profecto rationem video qua aut hoc aut omnia illa quæ hucusque coarguimus defendi queant. Nec mihi quidem animus est ea excusare. Totam enim nuncii orationem putidum et quod Euripidis nomen ac famam diutius contaminet indignum emblema pronuncio. Inde est quod verba Menelai medio forte versu desinentia φίλους ἐπ' ἄλλους, ille medio etiam excipit ver-

sumque absolvit, ὦ Πανελλήνων ἄναξ, id quod inauditum est in tragœdia veterum. Inde venit inusitata verbi forma προτελίζουσι v. 433, inde omnia illa quæ supra solœca, falsa, inepta demonstravimus. Auferendam itaque hanc una cum eis censeo quæ ad illam respondet Agamemno,

> ἐπῄνεσ'· ἀλλὰ στεῖχε δωμάτων ἔσω.
> τὰ δ' ἄλλ' ἰούσης τῆς τύχης ἔσται καλῶς.,

præter morem ille sane tragicorum, apud quos nuncii rebus suis expositis sponte abire solent, non abigi e scena. Præterea idem inter hos versus egregius nexus est quem postremo in nuncii narratione observavimus: ne dicam illud ἰούσης τῆς τύχης nihili esse et nemini veterum sic dictum pro *favente fortuna*. Adeo larvatus Euripides hic ne per duos quidem versus personam quam induit tutari potest." Ceterum vix opus moneri nuntii hos versus ab homine scriptos esse qui multis seculis inferior fuit illo qui prologum composuit 49—114. parodumque chori additamentis suis amplificavit.

416. ὠνόμαξας codices. ὠνόμασας πότ' Ald. quod a correctore Aldino positum est, quem forma ὠνόμαξας offendisset, quæ nihil dubitationis habet in scriptore infimæ ætatis. Addendum autem hoc est vitiis ab L. Dindorfio supra memoratis.

417. σῆς Κλυταιμνήστρας δέμας] Hic quoque se prodidit horum versuum scriptor, qui si tragicorum linguam melius cognitam habuisset, σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ dixisset, quod conjecit Elmsleius.

418. ὥστε τερφθείης ἰδών] Metro coactus omisit ἂν particulam: de quo vitio dictum est ad v. 414.

420. ὡς] Male dictum pro ἐπειδή: vid. ad v. 414.

422. τ' Marklandus. Libri γ'.

425. δὲ] γὰρ Flor. 1. 2.

426. διῇξε Æm. Portus. Libri διῆξε.

Vulgatæ interpunctionis vitium correxit L. Dindorfius, cujus vide annotationem ad v. 414.

430. πράσσεται] πράσσετε Flor. 1. In Par. B.C. Flor. 2. supra adscriptum ε.

433. προτελίζουσι] Veteribus usitatum est προτελεῖν: sed recentiores verba non pauca in $\overline{\epsilon\omega}$ exeuntia in $\overline{\iota\zeta\omega}$ terminare solent. Unde factum ut hanc formam interdum intulerint librarii. Sic ap. Pollucem 3, 38. pro προτελεῖσθαι in codice

Jungermanni scriptum προτελίζεσθαι, et paullo inferius προυτέλιζον pro προυτέλουν.

435. τοῖσιδ' (debebat τοισίδ') Canterus. τοῖσι δ' Ald. τοῖσιν Flor. 1. 2.

436. καὶ σὺ—ὑμέναιον εὐτρέπιζε] Horum verborum sensum hunc, ut videtur, esse voluit, *Et tu, Menelae, fratrem adjuva in nuptiis parandis, quo celerius res procedat.* Nam quum Iphigenia jam advenerit, festinato opus esse videtur.

441. ἰούσης τῆς τύχης] Apertum est horum verborum non aliam esse posse sententiam quam *favente fortuna.* Quomodo neminem veterum esse locutum recte monet L. Dindorfius ad v. 414.

442. ἄρξομαι] Scribendum ἄρξωμαι cum G. Burgesio.

πόθεν Grotius. Libri σέθεν.

443. ἐς] Recte εἰς Ald.

οἶ'] οἷά γ' Flor. 1. 2.

447. Hunc locum imitatus est Ennius apud Hieronymum in Epith. Nepotiani ab J. G. Vossio comparatus,

Plebes in hoc regi antestat loco, licet
lacrumare plebi, regi honeste non licet.

448. ἄνολβα—ἅπαντα] Horum vocabulorum sedem esse permutandam recte judicat Musgravius.

449. γε] Scribendum δὲ ex Plut. V. Niciæ c. 5. p. 526 C.

450. ὄγκον] Plutarchus. Legebatur δῆμον.

452. αὖθις αἰδοῦμαι τάλας] Suspectum est αἰδοῦμαι.

455. ὄμμα] ὄνομα Par. B.

συμβαλῶ] συμβάλω Flor. 1. 2.

456. πάρος codices. πάρα Ald. ex conjectura quidem correctoris, sed quæ vera videtur.

458. νυμφεύσουσα Marklandus. Libri νυμφεύουσα.

462. ἱκετεῦσαι] Scribendum ἱκετεύσειν cum Marklando.

466. οὐ συνετὰ συνετῶς] Emendat Marklandus συνετοῖς, quod intelligi quidem potest, sed gratia et acumine penitus, ni fallor, destitutum est. Non displiceret εὐσύνετ' ἀσυνέτως. Recte sic procedit ratiocinium; ἀσυνέτως ἀναβοήσεται· νήπιος γάρ ἐστι. At ridiculus fuerit, qui contrario modo diceret; συνετῶς ἀναβοήσεται· νήπιος γὰρ ἐστί. MUSG. Frustra laborant Marklandus et Musgravius, quos mireris non animadvertisse totum versum esse ejiciendum. Verba ἔτι γάρ ἐστι νήπιος repetuntur infra in parte fabulæ spuria v. 622.

468. ὃς Marklandus. Legebatur ὅς μ'.

482. τοὐμὸν] *Meam utilitatem*. Vid. Schæfer. ad Lamb. Bos. p. 131.

489. πρὶν τὰ πράγματ' Lentingius. Legebatur πρίν· τὰ πράγματα δ'. De significatione particulæ πρίν v. Elmsl. ad Med. 1173.

492. ἐσῆλθε Flor. 1. 2. Vulgo εἰσῆλθε, quod revocandum.

ἐννοουμένῳ] Ab accusativo ad dativum transit: de quo conf. Med. 58.

495. στρατεία Barnesius. στρατιὰ libri.

498. μοι] Legebatur σοι. Recte Marklandus "Putarem, μέτεστί μοι· quis enim potuit *dubitare* (EI μέτεστι), utrum Oraculum, Agamemnoni datum, de *cæde* filiæ suæ, ad Agamemnonem spectaret? Dicit Menelaus: Si Calchantis de filia tua responsum, ex aliqua parte *Me* respicit, hoc nihil sit ad *Me*: quodcumque in hac re ad *Me* spectabat, Tibi largior ac remitto. Alii forte aliter accipiant."

500—503. Hos versus ab interpolatore additos esse arguit dissolutum minimeque Euripideum genus dicendi.

502. τροποὶ τοιοίδε] Tres Par. Flor. 1. 2. supra scriptum habent τροπαὶ τοιαίδε. Quod explicationis causa additur χρῆσθαι τοῖσι βελτίστοις ἀεί, non potest vocari τροπή. Qui τροπαὶ τοιαίδε scripsit, sermonem adhuc esse de μεταβολαῖς et τῷ μετέπεσον credidit. MATTH.

505. προγόνους] Addendum δ': quod vidit Hermannus.

506. Μενέλα' Musgravius. Vulgo Μενέλαος. Præstat Μενέλεως, quod memorat Barnesius.

508—510. Non injuria hi vss. offendere videntur Boeckhium in libro de tragicis p. 288. tum propter tres anapæstos tribus deinceps versibus positos, tum propter sententiam intricatam et obscuram, etiam quod in nullo alio Euripidis loco vocabula ταραχή et πλεονεξία legantur, quorum etiam significationes h. l. ita ambiguæ sint, nihil ut certi de sensu proferri possit. Addo, non satis apte Menelaum Agamemnonis orationem interpellare generali sententia, quæ Chori personæ melius convenit; qua de causa etiam V. D. in *Classic. journ.* n. 3. p. 612. hos tres versus choro tribuit; quod importunius etiam, a choro, qui sententiam suam jam tulerat, denuo Agamemnonis orationem interpellari. Mihi itaque, ut Boeckhio,

hi versus ab interpolatore additi videntur. MATTH. Recte judicavit Boeckhius. Qui scripsit autem hos versus, haud dubie chori esse verba voluit.

509. *πλεονεξίαν*] Hoc vocabulo non utuntur tragici. Pro *φιλοτιμίας* in versu Phœn. 532. positum apud Dionem Chrysostomum sive memoriæ errore sive librarii culpa.

513. *ἀναγκάσει σε*] *ἀναγκάσειε* Par. B.

515. *εἴ* Ald. *ἢν* codices: unde Marklandus *ἀποστέλλῃς* vel *ἀποστείλῃς* corrigebat.

νιν] Iphigeniam.

γ' om. Par. B.

516. *λήσομεν* Par. B. Flor. 1. 2. *λήσομαι* Ald.

517. *οὔτοι*] *οὔτι* Par. A.

519. *θάνῃ*] Mihi Jacobsii conjectura *φθάνῃς* verissima videtur, nec tamen de corrumpendo vate, sed de eo honoribus habitis et blanditiis in partes Agamemnonis pelliciendo cogitandum esse existimo. Ita sensus erit: non edet oraculum, si tu animum ejus honoris cupidum blanditiis occupaveris, antequam oraculum palam edere possit; quod facile est in homine vano. Sed qua re antevertere oporteat vatem, suspicandum relinquit Agamemnoni. Tunc hic apte respondet *τὸ μαντικὸν γὰρ σπέρμα φιλότιμον κακόν*. MATTH. *φθάνῃς* si scribatur, *πρόσθε* contra usum loquendi additum erit. Illo autem quem Matthiæ probat sensu aptius dici potuisset *σανῇ*, quod conjecit Hermannus.

520. *τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν*] Iisdem fere verbis Sophocles Antig. 1055. *τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος*.

521. *γε χρηστὸν* Canterus. Libri *γ' ἄχρηστον*.

522. *ὅ τι* codices. *ὅ* Ald.

523. *ὑπολάβοιμ' ἂν*] Libri *ὑπολάβοιμεν*. Correxit Marklandus.

524. *οἶδεν*] *εἶδεν* Flor. 1. *εἶδε* Flor. 2.

526. *τ'* Reiskius. Libri *γ'*.

528—542. In his versibus plura sunt minime Euripidea. Nam ne quid de verbis *κᾆτα ψεύδομαι* loco incommodo insertis dicam et de usu passivi *ἀπορεῖσθαι* ejusque constructione *ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε*, mire et inepte Calchas dicitur, tanquam procella, *ξυναρπάσαι στρατόν*, nec multo aptius est *ξυναρπάσουσι γῆν* v. 535. Præterea totum inventum illud,

Argivorum exercitum non esse satis habiturum Iphigeniæ in castris præsentis sacrificium postulare, sed etiam Agamemnonem cum ea domum fugientem persecuturos suamque ipsorum urbem regiam crudelissime esse vastaturos, mihi quidem ineptum videtur et ab scriptore horum versuum iis est verbis descriptum, quæ Vandalicorum Turcicorumque bellorum scriptorem magis deceant quam Euripidem. Non minus stulte excogitatum est quod Ulixes Argivos esse jussurus dicitur ut ipsi non solum manum virgini admoveant, sed etiam Agamemnonem Menelaumque interficiant. Ab eodem, ut videtur, scriptore conficti sunt versus 1264=1275. qui prioris illius inventi crudelitatem cæde sororum Iphigeniæ auget. Longe moderatius Euripides v. 1346. seqq.

528. *νιν* codices. *νῦν* Ald. *δόκει* in *δοκεῖς* mutandum videbatur Musgravio: quo facto sententia erit interrogativa *οὔκουν —θύσειν;*

531. *οἷς* Matthiæ editio ex conjectura Tyrwhitti. Libri *ὃς*, quod revocandum. Refertur ad *νιν*, i. e. ad Ulixem.

535. *ἀναρπάσουσι* Matthiæ editio ex conjectura Marklandi. Hic quoque librorum restituenda scriptura *ξυναρπάσουσι*.

544—558. Versus hujus strophæ sic sunt digerendi ut v. 544—546. *μάκαρες—Ἀφροδίτας*, et de reliquis bini quique, in unum versum conjungantur pariterque in antistropho 559—573.

547. Constructio est: *χρησάμενοι γαλανείᾳ μαινομένων οἴστρων*, ***tranquillitate ab insano amoris affectu***, ut *τῶν ἀφροδισίων εἰρήνη καὶ ἐλευθερία* ap. Platon. Rep. 1. p. 151. MATTH.

548. *μαινομένων*] *μαινόμεν'* libri. Correxit Reiskius.

549. *ὁ* additum ex Par. B. Flor. 2. In Flor. 1. est *δίδυμ' ὁ χρυσοκόμας ἔρως*.

549—552. Athenæus 13. p. 562 F. hæc ut Chæremonis profert: *Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Ἐρωτικῷ Χαιρήμονα φησι τὸν τραγικὸν λέγειν, ὡς τὸν οἶνον τῶν χρωμένων κεράννυσθαι τοῖς τρόποις, οὕτως καὶ τὸν Ἔρωτα, ὃς μετριάζων μέν ἐστιν εὔχαρις, ἐπιτεινόμενος δὲ καὶ ἐπιταράττων χαλεπώτατος. διόπερ ὁ ποιητὴς οὗτος οὐ κακῶς αὐτοῦ τὰς δυνάμεις διαιρῶν φησί· Δίδυμα γὰρ τόξα αὐτὸν ἐντείνεσθαι χαρίτων, τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι τύχᾳ, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς.* Sed errorem aliquem esse in Athenæi loco, ex eo etiam suspicor, quod *Ἔρως εὔχαρις* vocatur, quo nomine ipsam Venerem in eodem argumento designat Euripides in

Med. 629. ut dubitem, an verba ὃς μετριάζων etc. potius sint Theophrasti, quam Chæremonis. Sequentia autem διόπερ ὁ ποιητὴς etc. Athenæi esse videntur, memoriæ lapsu Chæremoni tribuentis, quæ sunt Euripidis. MATTH.

549. δίδυμ'—τόξ'] De duobus arcubus Cupidinis vide Ovid. Metam. 1, 468. seqq. MARK.

557. μετέχοιμι—πολλὰν δ'] Id est μετέχοιμι μὲν—πολλὰν δ'.

558. δ' Reiskius. Legebatur τ'.

560. Libri sic διάτροποι δὲ τρόποις· ὁ δ' ὀρθὸς | ἐσθλὸν σαφὲς αἰεί. ad eumque modum etiam strophici dispositi. Sed quum multo verisimilius sit versu Pherecrateo systemata finiri, offensui est brevis syllaba in ὀρθός. Neque vero sententia apta videtur. Nam rectos mores semper aperte bonos esse sponte patet: mirumque etiam illud est, quod φύσεις dicuntur διάτροποι τρόποις, ubi hoc potius dici exspectes, et ingenia et mores differre. Hæc mihi consideranti non dubitandum videtur quin leve vitium, ὀρθὸς pro ὀρθῶς scriptum, fecerit ut longius progredi mutatio debuerit. Itaque reposui [ex conjectura Musgravii, nisi quod hic διάτροποι male in μετάτροποι mutat. G. D.] διάτροποι δὲ τρόποι· τὸ δ' ὀρθῶς ἐσθλὸν σαφὲς αἰεί. Dicit autem poeta hoc: *diversa sunt hominum ingenia, diversi mores: sed quid vere bonum sit, semper apertum est: multumque confert ad virtutem educatio.* HERM. Recte hæc corrigit Musgravius. τρόποι jam Barnesius emendaverat.

561. Post ἀεί (libri αἰεί) colo recte distinguit Hermannus.

562. δ'] Error typotheticus editionis Oxoniensis pro θ'.

563. φέρουσιν Heathius. φέρουσ' libri.

564. σοφία H. Stephanus. σοφίᾳ Ald. "Verborum ordinem sic constituo: τό τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία ἐστὶ, καὶ τὸ ἐσορᾶν τὸ δέον χάριν ἔχει, et quidem τὰν ἐξαλλάσσουσαν, quæ permutationem efficit, seu quæ facit, ut pro ipsa honesti videndi facultate æterna gloria consequatur. Quum igitur sequi deberet appositio δόξαν φέρουσαν κλέος ἀγήρατον, constructionem immutavit, ἔνθα δόξα φέρει κλέος. Distinguuntur inter se τὸ αἰδεῖσθαι, verecundia naturalis, quæ non tam certis præceptis, quam exemplo, more ac consuetudine in bono ingenio exsistit, et τὸ ἐσορᾶν τὸ δέον ὑπὸ γνώμας, honesti animo et mentis intentione videndi facultas." MATTH.

567. δόξα Barnesius. δόξαν libri.

568. βιοτᾷ Marklandus. Libri βιοτάν.

572. ἐνὼν Marklandus. ἔνδον libri. "Singulari ratione dictus κόσμος ὁ μυριοπληθὴς de modestia quæ plurimis in rebus conspicua sit, eoque a mulierum temperantia, quæ ad solas referatur res venereas, differat." HERM.

574—589. Hanc carminis partem non ab Euripide scriptam, sed ab recentiore scriptore adjectam esse censeo, eodem fortasse qui parodum chori amplis additamentis auxit. Qui hoc loco indiciis se prodidit non minus quam illic manifestis. Ac primo quidem inepte Paris dicitur illuc venisse ubi educatus fuerit, ἔμολες—ἦτε σύ γε—ἐτράφης, nec multo melior evadit sententia si ἦτε, quod in linguam Atticorum peccat, in εὖτε mutes. Deinde verba εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες sententiam efficiunt ridiculam et subabsurdam, *pastor educatus es apud Idæos vitulos, mammosæ vero boves pascebantur, quum dearum judicium te in Græciam vocavit.* Porro neque ἐλεφαντοδέτους δόμους dicturus erat Euripides et multo minus illa scripturus ὃς τᾶς Ἑλένας ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν ἔρωτα δέδωκας.

575. ἀργενναῖς] Hujus adjectivi nulla exstant in tragicorum scriptis exempla.

577. Οὐλύμπου] Sic Matthiæ editio ex conjectura Heathii. Libri Ὀλύμπου, quod revocandum. De Olympo tibicine antiquissimo testimonia veterum collegit Clintonus Fast. Hell. vol. 1. p. 344. Ionica nominis forma utitur Aristophanes Equit. 9. ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον.

579. πνείων] πνέων codices cuncti, ne Flor. 2. quidem excepto, de quo tacet Matthiæ. πλέκων Ald. quod pro correctoris Aldini invento erit habendum, donec codicis auctoritate confirmatum fuerit. Inanis Huschkii opinio fuit (epist. crit. p. 47.) respexisse ad hunc locum Telestem in versibus ab Athenæo allatis 14. p. 617 B. πνεύματος εὔπτερον αὔραν ἀμφιπλέκων καλάμοις. Restitui autem metro postulante πνείων.

581. ὅτε] ὅτι Flor. 1. 2.

ἔμαινε vel ἔμηνε Hermannus. Legebatur ἔμενε.

582. Deleatur εἰς ab Hermanno additum propter responsionem quæ ipsi videretur antistrophicam.

583. πάροιθεν] πάροιθε Flor. 1. 2. Vocabulo πάροιθεν hunc versum recte terminat Ald.

584. ὃς] Videtur οὗ scripsisse, *ubi*, quod proposuit Musgravius.

588. Duo versus in Ald. quorum alter ναυσί τ' ἄγει.

ἔρις ἔρις Par. A. ἔρις ἔριν codd. reliqui et Ald.

589. πέργαμα Τροίας Blomfieldus. Libri Τροίας πέργαμα.

590—639. Inter hos versus non plures quam duo videntur esse Euripidei 633. 634.

ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Ἀγαμέμνων ἄναξ,
ἥκομεν ἐφετμαῖς οὐκ ἀπιστοῦσαι σέθεν.

De reliquis quæ dicenda habemus, suis quæque locis exponemus.

590—598. Hos versus qui addidit, bene sensit post cantum chori desiderari anapæstos coryphæi, quibus Clytæmnestram atque Iphigeniam advenisse nuncietur: sed quos fecit versus colorem habent minime Euripideum, quod facile sentiet qui quæ similibus in locis dixit Euripides (velut Electr. 998.) cum inani versuum qui hic leguntur loquacitate comparare volet. Plane incogitanter scriptum est v. 593. ἄνασσαν ἐμήν, quod de Iphigenia dici non potuit a choro virginum Chalcidicarum. Quod vitium non licet tollendo ἐμὴν corrigere, quæ Bothii sententia est, quum incredibile sit versum parœmiacum hoc loco esse positum: qui non potest defendi exemplo Iph. T. 1491. cujus ratio alia est. Porro mirabiliter dicuntur εὐμήκεις τύχαι, neque ὀλβοφόρος usquam alibi legitur.

594. Τυνδάρεω] Libri Τυνδαρέου, quod nihil caussæ erat cur in tali scriptore mutaretur.

τε] γε Flor. 1. 2.

595. ἐβλαστήκασ'] ἐκβλαστήκασ' Par. A.

597. Fortasse delendum γ'.

598. θνατῶν Seidlerus. Libri τῶν θνατῶν.

599—606. Hos versus, qui infimi ævi barbariem redolent, ut ab L. Dindorfio monitum est, grammaticus aliquis composuit longe imperitior illo qui præcedentes anapæstos scripsit.

600. δεξώμεθ'] δεξόμεθ' Par. A.B.

ὄχων Flor. 1. 2. ὄχλων Par. A.B. Ald.

601. ἐπὶ τὴν γαῖαν] Articulum fuerunt qui delerent, eodem illi in errore versantes quem notabam de v. 593. Certissimum est articulum esse servandum: illud vero in tali scriptore incertum est, utrum trochæum pro spondeo posuerit an γαίαν παροξυτόνως scriptum pro spondeo habuerit.

602. μαλακῇ γνώμῃ] Perabsurde dictum. Potuisset minus absurde μαλακῇ ῥώμῃ. Sed cave quidquam mutes: nam quum medii ævi scriptores χερὶ καὶ γνώμῃ sæpissime conjungere so-

leant, præclarus hic poeta confusa utraque notione χεροῖν γνώμῃ dicere ausus est.

603. μὴ ταρβήσῃ νεωστί μοι μολὸν] Delendum μοι, quo ejecto pro anapæsto iambus erit positus ut in duobus versibus proximis: de quo genere dixi ad Med. 1087.

608—613. Hanc Clytæmnestræ orationem spuriam esse supra dixi. Scripta ab eodem poeta est qui versus 589—598. composuit, ad quos prima Clytæmnestræ verba spectant.

610. νυμφαγωγὸς] Hoc vocabulo cognatisque νυμφαγωγεῖν et νυμφαγωγία frequenter utuntur scriptores recentiores, nusquam tragici.

612. εὐλαβούμενοι] Scribendum εὐλαβούμεναι cum Barnesio. Neque enim dubitandum quin chorum dicat Clytæmnestra, ut paullo post v. 615. nec mirandum quod hæc officia choro injunxit horum versuum scriptor.

613. πωλικοὺς ὄχους] Ad satietatem usque hic poeta adjectivum πωλικός ingerit, quo quater usus est in undecim versibus: redit enim v. 619. πωλικῶν ζυγῶν, 620. ὄμμα πωλικόν, et 623. πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ.

615. νεάνιδές νιν Piersonus. νεανίδεσσιν Par. A.B. Flor. 2. νεανίδεσιν Flor. 1. νεανίδαισιν Ald. νεάνιδες vocantur v. 1468. 1491.

618. ἐκλίπω] ἐκλείπω Par. A.

622. ἔτι γάρ ἐστι νήπιος] Hæc verba leguntur in versu spurio 466.

623. καθεύδεις Ald. θακεύεις codices.

πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ] Noverat horum versuum scriptor ὕπνῳ aliquem dici δαμῆναι: unde Orestem, quem itinere fatigatum obdormivisse in curru fingit, πωλικῷ δαμέντα ὄχῳ dicit locutione absurdissima.

626. τῆς addidit Portus.

Νηρῇδος Par. C. Flor. 1. 2. Vulgo Νηρῇδος παιδός.

627—630. Hos versus spurios esse Matthiæ quoque intellexit, cujus hæc est annotatio "In his versibus plura sunt, quæ offendant. Primum κάθησο verum esse non potest, quum jam de curru descenderint, et mox Iphigenia dicatur πλησίον σταθεῖσα. Markl. conj. καθίστω, quod probat Musgr. Sed tota sententia languet, sive κάθησο sive καθίστω legas; cur enim Iphigeniam juxta se adstare jubeat, quæ vix ab ea abscesserat? Reliqua non minus mira sunt. Quam impeditus est hic

verborum ordo: Τέκνον Ἰφιγένεια, δεῦρο πρὸς μητέρα, καθίστω· ἑξῆς ποδός μου (sic constructionem ordinat Markl.) Tum quis unquam dixit μακάριόν τινα διδόναι? Tota vero sententia inepta est: hoccine apparatu opus erat, ut Chalcidicæ mulieres eam ob filiæ formam matrem beatam prædicarent? Ita non dubito quin hi versus ab insulso aliquo homine, Pseudo-Gregorio quodam, additi sint." Versus proximi quattuor ὦ σέβας—προσβαλῶ quo ordine in libris legantur indicant numeri in margine positi. Transposuit Porsonus mutatione inutili, quum duo tantum versus illi 633. 634. ὦ σέβας—ἀπιστοῦσαι σέθεν ab Euripide scripti, reliqui autem duo (631. 632.) spurii sint et delendi.

632. προσβαλῶ Porsonus. περιβαλῶ libri.

635—637. Hos versus delendos esse primus monuit Porsonus.

636. προσβαλεῖν] Scribendum περιβαλεῖν cum Porsono.

638. 639. Versus spurios esse supra dixi.

638. χρῶ Ald. quod non intelligo. Restituendum χρή ex codicibus. Intelligit περιβαλεῖν στέρνα πατρός.

640—696. In hac quoque scena nonnulla interpolata videntur. Suspecti mihi sunt v. 652—655. 664. 665. 668. 669. dubitarique etiam de v. 647. 648. potest.

644. βλέπεις codices. βλέπεις μ' Ald.

εὔκηλον] Scribendum ἕκηλον cum Blomfieldo in gloss. ad Æsch. Sept. 224.

646. παρ' ἐμοὶ codices. πρὸς ἐμοῦ Ald.

μὴ Barnesius. Libri καὶ μή.

647. κοὐκ] οὐκ Flor. 1.

648. ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον] Porrige, i. e. serena. Mire dictum ἐκτείνειν ὄμμα, cujus locutionis exempla alibi non vidimus.

649. γέγηθά σ' ὡς γέγηθ' ὁρῶν Musgravius. γέγηθ' ἕως γέγηθά σ' ὁρῶν libri.

651. ἢ 'πιοῦσ'] ἢ 'πιτυχοῦσ' Par. A.

652. ὃ φῇς Matthiæ editio ex conjectura Heathii. Libri ὅ τι φῄς. Relinquendus hujus versus scriptori videtur et hic anapæstus nec φίλτατ' ὦ πάτερ scribendum cum Marklando.

654. νυν] νῦν codices. μέν γ' Ald.

659. πρόσθ' ἀμὲ Porsonus. Libri πρόσθεν ἅ με.

662. ᾠκίσθαι Porsonus. Libri ᾠκῆσθαι.

664. γ' accessit ex codicibus. In fine hujus versus non

signum interrogandi, sed punctum esse ponendum recte monuit Elmsleius.

665. ἥκεις Flor. 1. Libri reliqui σύ θ' ἥκεις, quod revocandum. θ' fortasse in γ' mutandum: quod non indignum videtur hujus versus scriptore. Nam v. 664. 665. non videri esse Euripidis supra dixi.

666. μοι] ἐμοὶ potius dicere debebat.

667. ἔτ' ἔστι Porsonus. Legebatur αἰτεῖς τί.

σοὶ] σὺ Par. B.

670. ἤ πού Ald. ex conjectura correctoris. Recte codices οὔ που, de quo v. ad Helen. 135.

671. ἔα γέ τ' Ald. quocum vix consentire credam Par. A. de quo tacet Marklandus: nam reliqui codices ἔα γε, omisso illo τ', quod corrector Aldinus hiatus tollendi caussa adjecisse videtur. Marklando corrigendum videbatur ἔα τά γ', quod ἔα τάδ' dicendum fuisse recte monet Gaisfordus. ἔασον Blomfieldus.

τοι τάδ'] Scribendum τοιάδ' cum Marklando.

674. ἱροῖς] Scribebatur ἱεροῖς.

τό γ' Par. B. Vulgo τόδ'.

675. ἐστήξει Par. A. Vulgo ἐστήξῃ. Scribendum ἐστήξεις cum Elmsleio.

682. ἡμῖν] ὑμῖν Musgravius. Recte.

694. συνισχνανεῖ] συνισχάνει Ald. Codices συναυίσχεται. Correxit doctus Britannus in *Quarterly Review* fasc. 5. p. 393. συνισχναίνειν, sed sensu proprio dictum, ex Hippocrate annotarunt lexicographi.

697. ἐγένετ' codices. ἐγείνατ' Ald.

698. ἔζευξε τίς Lentingius. Scribebatur ἔζευξέ τις.

699. Οἰνώνης] Scholiastes in Hom. Il. B, 562. Αἴγιναν, νῆσον πρὸ τῆς Ἀττικῆς. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Οἰνώνη· ὕστερον δὲ Αἴγινα. MUSG. Vid. Mueller. Æginet. p. 12.

700. τὰ Elmsleius. Legebatur τοῦ.

702. θεοῦ] τίνος Elmsleius.

704. ἢ] Recte ἤ Matthiæ.

705. Πηλίου Canterus. Libri vel Πηλείου vel, quod est in Flor. 1. 2, Πελείου.

706. ᾠκίσθαι Porsonus. Libri οἰκεῖσθαι.

709. μάθοι Musgravius. μάθῃ libri.

ἵν' ἤθη μὴ μάθῃ κακῶν βροτῶν] Euripideum magis videtur

κακὰ quam κακῶν, ut ἤθη χρηστὰ Menander. Plato Leg. 2. ἁμαρτών τε γάρ τις μέγιστ' ἂν βλάπτοιτο, ἤθη κακὰ φιλοφρονούμενος. MARK. Non male Marklandus: cujus conjecturam qui probant, βροτῶν κακά scribere debebunt.

710. σοφώτερος] Quid audio? Sapientiorem esse, qui filium alii erudiendum tradit, quam qui ipse erudire potis est. Legendum scilicet σοφωτέροις. *Sapiens profecto et qui educavit, et qui sapientioribus educandum tradidit.* MUSG. Recte corrigit Musgravius.

714. ἀπάξει] Scribendum cum Dobræo ἀπάξεις: quod proxima postulant verba Agamemnonis.

716. εὐτυχοίτην Portus. Libri εὐτυχείτην.

717. εὐτυχὴς—κύκλος] Malim: ἐντελὴς—κύκλος *integer*, sive *plenus orbis.* Sic Pelei et Thetidis nuptias plenilunio celebrari jubet Themis apud Pindarum Isthm. ult. MUSG.

719. μέλλω· 'πὶ codices. μέλλω γ'· ἐπὶ Ald.

720. ἐς ὕστερον] ἐσύστερον Ald. Scribendum εἰσύστερον.

721. ἁμὲ χρὴ Porsonus. ἅπερ μ' ἐχρῆν libri. Interpolatum ab librario crasis ignaro.

722. θήσομεν] θύσομεν Par. A.

724. καλῶς codices. καλῶς δ' Ald.

καλῶς δ', ἀναγκαίως τε, συνενέγκαι δ' ὅμως] Scribendum forte κακῶς *incommode*, ut ap. Xenophont. Anab. 4. κακῶς σκηνοῦντες, et Plutarch. Camill. p. 143. E'. οὐ καλῶς, ἀλλ' ἀναγκαίως ὑπομένοντες. scripsi συνενέγκαι δ' ὅμως, *prosit tamen!* quæ videtur formula fuisse. Demosth. Philippic. 3. ad fin. Aristoph. Acharn. 251. Plutarch. Agid. et Cleom. p. 804 D. μόνον, ἔφη, συνενέγκαι ταῦτα τῇ Σπάρτῃ· *tantum, inquit, prosint hæc Spartæ!* MARK. De hujus versus lectione nullum judicium ferre potest, qui non prius perspectum habeat, quid Clytæmnestra de convivio fœmineo, Aulide celebrando, senserit. Et mihi quidem ex sequentibus verisimile fit, primo eam non penitus, neque præfracte, quod a marito propositum erat, repudiasse; gratissimum enim Agamemnoni fuisset, nec ulla deinceps inter eos disceptatio exstitisset. Hoc primum. Secundum est, eam de loci incommoditate aliquid significasse: alioqui non satis apta est Agamemnonis responsio: *Fac igitur nostin' quid?* i. e. Quoniam hoc tibi non usquequaque arridet, vide, an melius foret, quod dicturus sum. Jam his præmissis, sic legendum arbitror:

φαύλως, ἀναξίως τε· συνενέγκαι δ' ὅμως.
Male quidem, nec satis pro dignitate nostra. Nihilominus bene vertat. Favet huic conjecturæ, quod δ' post καλῶς in utroque MS. deest. συνενέγκαι in formula optandi vide apud Plutarchum Parallel. p. 1475. ed. H. Steph. συνενέγκαι ταῦτα τῇ Σπάρτῃ. Sic et τὰ κυρωθέντα συνενέγκαι τῇ πόλει, apud Diod. Sic. 13. c. 102. Denique non nolim ἀκλεῶς γ' ἀναξίως τε. MUSG. De sensu verborum recte judicavit Musgravius: sed conjecturæ ejus aperte falsæ sunt, quibus Heathii correctio præferenda foret κακῶς, ἀναγκαίως δὲ, si quid mutandum esse videretur.

συνενέγκαι Musgravius. Vulgo συνένεγκαι.

726. εἴθισμαι] εἴθισμ' ἐκ codices. Recte hoc emendavit corrector Aldinus. De constructione verbi πείθεσθαι cum genitivo v. Matthiæ gramm. §. 362.

728. μητρὸς τί Matthiæ. Vulgo μητρός τι.

ἀμὲ Marklandus. ἅ με codices. ἄν με Ald. Quod a correctore positum, qui crasin ἀμὲ ignoravit.

734. σὺ δὲ codices. καὶ σὺ δὲ Ald. Scribendum σὺ δ' ἄρα.

736. γ'] Scribendum μ' cum Marklando.

739. Ἀργείαν θεάν] Junonem designat Argis præcipue cultam. BARN.

740. δὲ Ald. γε codices. Scribendum σὺ cum Marklando.

741. Inepte legitur νυμφίοισι παρθένοις, quasi adjectivum sit νύμφιος. Scribendum νυμφίοις καὶ παρθένοις.

742. μάτην ᾖξ'] Ion. 572. ὃ δ' ᾖξας ὀρθῶς, τοῦτο κἄμ' ἔχει πόθος.

747. φίλον γ', ἐμοὶ δ' οὐκ εὐτυχές] Similiter γε positum ubi μὲν usitatius est, in Med. 1250. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

754. ναυσὶ codices. ναυσὶν Ald.

757. Κασάνδραν Matthiæ. Libri τὰν Κασάνδραν.

Κασάνδραν simplici σ Par. C. Flor. 2. Vulgo Κασσάνδραν. In Flor. Κανσάνδρας, id est Κασανδρας.

761. μαντόσυνοι codices. παντόσυνοι Ald.

765. εὐπρώροισι Par. A.B.C. εὐπρώροις Flor. 1. 2. εὐπόροισι Ald. "Dicitur autem, ut εὐπρύμνοισιν πλάταις supra, v. 723. Sed hic a proris potius, quam a puppibus, epithetum desumit, quod illæ, proræ sc. Trojanis e muro spectantibus primæ

in conspectum venirent." MUSG. Nimis subtiliter Musgravius.

768. αἰθέρι Par. A. Vulgo ἐν αἰθέρι.

769. Διοσκούρων] Scribendum Διοσκόρων: de quo dixi in Thesauro Stephani vol. 2. p. 1542.

771. εἰς] Scribendum ἐς.

773—800. Versus manifeste spurii, ab eodem, ut videtur, poeta scripti qui præcedentia carmina chori additamentis suis auxit: vid. ad v. 574. Eos qui addidit, non solum poesi se prodidit minime Euripidea, sed etiam dicendi genere usus est parum polito nec sensisse videtur præcedentium stropharum argumentum adjectis his versibus ultra modum extendi.

774. λαΐνους] λαΐνους Par. A.B. i. e. λαϊνέους.

775. Ἄρει φονίῳ] Ἄρης etsi hic non deum Martem significat, sed exercitum, inepte tamen hoc nomine usus est, quum Ἄρης subjectum sit verbi θήσει v. 779, ex versu Euripidis repetendum 764. ita ut Ἄρης dicatur κυκλῶσαι πύργους Ἄρει φονίῳ. φονίῳ Matthiæ. Libri φοινίῳ.

776. λαιμοτόμους codices. λαιμητόμους Ald.

777. Comma non post σπάσας, sed post Τροίας recte ponit Ald. Digna hoc poeta locutio, κεφαλὰς σπάσας πόλισμα.

778. Deleantur unci quibus Matthiæ πόλιν circumdedit.

779. πολυκλαύτους] πολυκλαύστους codices. Sed πολύκλαυτος v. 782.

780. τε producitur.

782. πολύκλαυτος, quod adjectivum modo præcesserat, languide repetiit. Quod non mirabitur qui quater in undecim versibus repetitum πωλικὸς concoxerit, de quo dixi ad v. 613. ἐσεῖται] Peccavit contra dialectum.

784. μήτ' ἐμοὶ] Hæc verba unum versum constituunt in Ald.

785. τέκνοις] τέκνοισιν Par. C.

787. αἱ πολύχρυσοι Λυδαὶ καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι] Hæc verba quum scriberet verba Euripidis ei videntur esse obversata Bacch. 13. λιπὼν δὲ Λυδῶν τοὺς πολυχρύσους γύας Φρυγῶν τε.

790. μυθεῦσαι] Hoc pro μυθεύουσαι videtur dixisse, usitato recentioribus scriptoribus verbo, non pro μυθοῦσαι, quæ forma verbi non aliunde cognita est quam ex glossa Photii, quam Suidas lexico suo inseruit, μυθήσας: εἰπών. Ceterum imitari videtur verba Euripidis Ion. 196. ἆρ' ὃς ἐμαῖσι μυθεύεται παρὰ πήναις;

791. εὐπλοκάμους] Scribendum εὐπλοκάμου cum Dobræo.

792. δακρυόεν ἀνύσας Barnesius. δακρυόεντ' ἀνύσας Par. A. B.C. δακρυόεν τανύσας Flor. 1. 2. δακρυόεντ' ἀκούσας Ald. Sensus verborum hic est, *quis me, bene comtæ comæ velamentum lacrimosum assecutus, ex patria vastata abducet?* κόμας ἔρυμα ἀνύσας idem est κόμης ἁρπάσας, ut Euripides loquitur v. 1365. ἁρπάσας—ξανθῆς ἐθείρης.

793. ὀλλυμένας Erfurdtius ad Soph. Ant. 833. quæ fortasse non necessaria in hoc poeta correctio est. In libris est οὐλομένας.

794. διὰ σὲ] Continuatur his verbis oratio chori interrupta versibus 791—793.

795. εἰ δὴ] Scribendum εἴθ' ἡ cum Reiskio.

796. ὡς ἔτυχεν Par. B. Flor. 1. 2. ὡς ἔτυχε Ald. ὡς ἔτυχες Par. A. Scribendum ὅς σ' ἔτεκεν cum Musgravio. Contrario errore τυχὼν in τεκὼν corruptum fuit apud Soph. Œd. T. 1025.

Λήδα Matthiæ. Λήδ' libri.

797. ὄρνιθι πταμένῳ Marklandus. Libri ὄρνιθ' ἱπταμένῳ.

798. Πιερίσιν Flor. 1. Vulgo Πιερίσι· "ἐν δέλτοις Πιερίσιν, *in pugillaribus Pieriis*, i. e. Musarum, in carminibus." BOTH.

804. πέλας Barnesius. Libri πύλας.

807. ἀκτὰς] Scribendum ἀκταῖς cum Hermanno.

808. ἄπαιδες] Scribendum καὶ παῖδας cum Musgravio.

809. 'Ελλάδ' Porsonus in præfat. ad Hecub. p. xxii. Libri 'Ελλάδι γ'. Est autem 'Ελλάδ' non dativus, ut videbatur Porsono, sed accusativus: cujus constructionis exemplum ad Soph. Œd. C. 942. οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων, attulit Elmsleius ad Heracl. 693. Non male tamen Elmsleius ad Medeæ v. 93. conjecit οὐκ ἄνευ θεῶν τινος, deleto 'Ελλάδι γ'.

811. αὐτοῦ Victorius. Vulgo αὐτοῦ.

812. Φάρσαλον Ald. Φαρσάλιον codices.

813. ταῖσδέ γ'] Ineptum est γε. Scribendum ταισίδ' cum Blomfieldo.

λεπταῖς—Εὐρίπου πνοαῖς] Plura dici possent pro ῥοαῖς, si cum codicibus: nam tentoria Myrmidonum fixa erant Εὐρίπου πέλας. Hæ λεπταὶ Εὐρίπου ῥοαὶ vocantur λεπτὸς Εὐρίπου κλύδων apud Strabon. 1. p. 104. ex Ione Chio. Credo Euripidem

scripsisse ῥοαῖς, alterum esse ab interpolatore, qui meminerat πνοὰς a Græcis hoc tempore exspectari. Si legatur πνοαῖς, verti potest ἐπὶ *cum*, ut v. 656. μένε ἐπὶ τέκνοις, *mane cum liberis*. MARK.

816. Ἴλιον] Scribendum Ἰλίον ex codicibus, in quibus est Ἰλίου.

817. γ' om. Flor. 1. 2.

818. Æschinis verba p. 561. ed. Reisk. comparat Marklandus τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀναμένειν μελλήματα.

821. αἰδῶς error typothetæ pro αἰδώς.

824. σέβεις felix est correctoris Aldini emendatio. Nam codices omnes προσέβης ἄν.

826. πεφραγμένους] Scribendum πεφαργμένους.

828. μοὐστὶν Gaisfordus. Libri μοι 'στίν.

831. μεῖνον Valckenarius ad Phœn. 904. Libri δεινόν.

γ'] δ' Flor. 1. Scribendum τ' cum Marklando.

832. μακαρίαν] Præstat μακαρίων scribi cum Marklando.

833. αἰδοίμεθ' codices. αἰδούμεθ' Ald.

834. ψαύοιμεν] ἂν addunt Par. C. Flor. 1. 2.

835. γαμεῖς] γαμοῖς Flor. 1. 2.

837. φῄς] Libri ἔφησθ'. Correxit Barnesius.

840. μεμνημένοις] Recte μεμνημένους correctum in edit. Commeliniana.

846. οὖν Matthiæ. Libri οὐ.

847. ᾗ Barnesius. ἢ Ald. Conf. Alc. 816.

851. σ' om. Flor. 1. 2.

853. καὶ σοὶ Matthiæ. Vulgo καί σοι.

855. Hic et in sequentibus πρεσβύτου persona adscripta est in Par. C. et a Victorio, fortasse ex Flor. 2. Libri reliqui θεράπων: quod restituendum esse dixi ad v. 1.

ὦ σέ τοι Marklandus. ὥς σέ τοι libri.

857. παροίξας] ἀνοίξας (superscr. παρ) Par. A. Conf. Blomfield. glossar. Æsch. Agam. 721. MATTH.

858. γὰρ Elmsleius ad Soph. Œd. T. 461. Vulgo γάρ μ'.

860. τῆσδε τῆς codices (excepto, si quid ex silentio colligendum, Par. B.). Vulgo τῶνδε τῶν.

862. πάροιθε Barnesius. Libri πάροιθεν. Valde probabilis Porsoni conjectura est παρόντε.

864. σῶσον οὓς] σώσας Par. A. Flor. 1. 2. σῶσουσ' Par. B.

865. Responsio hæc Achillis anceps necessario et indefinita

est, utpote rem et personam ignorantis: *ad temporis futuri arbitrium pertinere, quæ dixerat senex, nec aliter dijudicari posse; gravia tamen esse, et rem non exigui momenti indicare.* MUSG.

ἀνοίσει Marklandus. Legebatur ἂν ὥσῃ.

866. δεξιᾶς ἕκατι μὴ μέλλ', εἴ τι μοι χρῄζεις λέγειν] Illustrationem postulat hic locus. Δεξιᾶς ἕκατι nunquam significat *Per dextram*, quemadmodum vertunt: sed vel, *propter dextram*, vel, *dextram quod attinet.* neque probabile est, *Reginam*, Agamemnonis uxorem, obsecraturam esse *servum* suum *per dextram* ejus. nam longe diversæ sunt circumstantiæ, ubi Iphigenia in Tauris, v. 1068. supplicat Choro πρὸς δεξιᾶς, *per dextram.* Illæ enim ingenuæ erant, licet captivæ: et φίλας eas appellat Iphigenia, v. 458. et φιλτάτας, v. 1056. Aliter explicanda hæc sunt. Regum et magnatum mos erat dextram osculandam vel tangendam porrigere servis et humilioribus quibuscunque qui fidem ac protectionem eorum implorarent, aut aliud quid peterent, vel gratias agerent, vel gratularentur: vel denique simpliciter, in signum approbationis eorum. Res est notissima (in regibus adhuc durat,) et exempla ubique: vid. Alcest. 194. Sophoclem Œd. Tyr. 779. Arrianum Dissert. I. 19. Senex itaque pro more gratiam hanc exspectabat, atque hanc exspectationem gestu aliquo significasse supponendus est. Sed Clytæmnestra, moræ impatiens, jubet eum pergere tanquam hoc signum accepisset: *quod ad dextram* meam *attinet ne cunctere, si quid habes mihi dicere.* Reticetur in narratione *actio* aliqua senis, vel *gestus*, quem spectatores videbant: quemadmodum Mariæ actio, vel apprehensio pedum Domini nostri in isto D. Joannis 20. 17. Μή μου ἅπτου. MARK. Hæc mihi plane incredibilis esse interpretatio videtur. Nihil aliud hæc verba significare possunt quam *per dextram te oro*, nec indecorum hoc est reginæ, in eo præsertim quo agitatur animi motu, per dextram rogare παλαιὸν δωμάτων λάτριν ne cunctetur eloqui quæ dicenda habeat.

867. γ'] Scribendum μ' cum Porsono.

869. μ' ἐν codices. δή με Ald.

872. ποθ'] πείθ' Flor. 1. 2.

873. 880. κτενεῖν Elmsleius. Libri κτανεῖν.

875. τῆς codices. τὴν Ald.

881. λάβῃ] λάβοι Flor. 1. 2.

884. πρόφασιν Par. B. Flor. 1. 2. τὴν πρόφασιν Ald.
ἥ] Scribendum ᾗ cum Bothio. ᾧ Musgravius.
ἐκόμισεν Marklandus. ἐκόμισ' libri.
885. ἀγάγοις Blomfieldus. ἀγάγῃς libri.
νυμφεύσουσα Barnesius. Libri νυμφεύουσα.
886. καὶ σὺ] σὴ Flor. 1. 2.
889. 891. In fine horum versuum typotheta Oxoniensis signum interrogandi posuit, quum punctum deberet.
889. τέκνων] παίδων Par. A.
899. σῷ;] Error typothetæ, qui comma ponere debebat.
901. γεγῶτα] γεγῶτος supra scriptum in Par. A.B.C. γεγῶτα refertur ad σὲ, ex præcedentibus verbis τὸ σὸν γόνυ intelligendum.
902. ἢ τίνος] Libri ἐπὶ τίνος. Emendavit Porsonus. Genitivus regitur a περὶ, quod in altero membro positum est.
909. σε addidit Marklandus.
πρὸς μητέρος Marklandus. Libri πρός τε μητέρος.
910. ἀμυναθεῖν] Scribebatur ἀμυνάθειν.
912. γελᾷ] Frustra Marklandus πέλας.
917. φέρει] φέρειν Par. A.B.C.
919. ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἴρεται πρόσω] Usitatum in hac similibusque locutionibus est ἄνω. Suspectum πρόσω, quod in προσῶν mutandum videbatur Hermanno, nisi nonnulla post hunc versum exciderint.
920. ἐπίσταται] ἐπίσταμαι Musgravius probabiliter. Idem Archilochi verba comparat apud Stobæum 20, 28. θυμὲ θύμ'— ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα μὴ λίην—.
922. 923. Hos versus, qui dubitari potest an non sint scripti ab Euripide, choro tribuunt libri. Correxit vir doctus in diario classico fasc. 3. p. 612. Delendum comma post βροτῶν.
929. πείσομαι codices. πεισόμεθα Ald.
931. Ἄρη codices, partim supra scripto Ἄρει, quod est in Ald.
τὸ Brodæus. τῷ libri.
933. ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν] *Quantum est in juvene.*
934. καταστελῶ] Id est sedabo, dolentem leniam.
938. καὶ μὴ] μὴ καὶ Flor. 1. 2.
942—974. Versus spurii, ab homine scripti Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλιστέρῳ, ut verbo utar Aristophanis.

943. θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη] Hanc locutionem parum aptam huic loco, ex versu Euripidis sumpsisse videtur Hel. 455. ὦ δαῖμον, ὡς ἀνάξι' ἠτιμώμεθα.

944. Inepte utitur imperfecto ἦν ἄρα.

945. δ'] τ' Flor. 1. 2. sed δ' supra scripto in Flor. 2.

947. εἴπερ] ὅσπερ Par. C. ὥσπερ Flor. 1. 2.

φονεύσει Schæferus. Libri φονεύει. Totus versus autem confictus est ex verbis Euripidis v. 937. οὐ γὰρ—παρέξω σῷ πόσει τοὐμὸν δέμας· τοὔνομα γὰρ, εἰ καὶ μὴ σίδηρον ἤρατο, τοὐμὸν φονεύσει παῖδα σήν. Absurdissime vero dictum est εἴπερ φονεύσει τοὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει, *si nomen meum occidet marito tuo*, scil. *filiam*. Est hoc ejusmodi ut ne in tali quidem scriptore ferendum, sed σῷ πόσει in παῖδα σὴν mutandum esse dicerem, nisi et improbabile esset hoc in illud mutasse librarium, et vulgata scriptura. facile eo explicari posset ut duas sententias, παρέξω τοὔνομα σῷ πόσει et φονεύσω παῖδα σήν in unam esse conglutinatam dicamus εἴπερ φονεύσει τοὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει. Non multum dissimili audacia ab eodem aliove poeta v. 623. dictum est καθεύδεις πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ, hoc est καθεύδεις ὕπνῳ δαμεὶς ἐν πωλικῷ ὄχῳ.

951. εἰς ἄκραν χεῖρ'] Dictum pro ἄκρᾳ χειρί.

952. ἡ Σίπυλος ἔσται πόλις ὅρισμα βαρβάρων, ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται γένος] Sipylus est oppidum Lydiæ in Magnesia, ubi habitabat Tantalus, Niobæ pater, a quo oriundi sunt Agamemnon et Menelaus, quos duces Græci exercitus respicit hic Achilles. Sensus autem: Si ego hanc puellam in hoc periculo constitutam ignave deseram, tum Sipylus, unde Agamemnon ortus est, gloriam præripiat omnem Phthiæ, quæ mihi vitam dedit. BARN.

πόλις, ὅρισμα] πόλισμα Par. A.

954. Φθίας δὲ τοὔνομ' Matthiæ editio ex conjectura Jacobsii, quæ correctoris Aldini scriptura nititur Φθία δὲ τοὐμόν. Sed restituenda codicum lectio Φθία δὲ τοὐμόν τ', hoc, ut videtur, sensu dictum, *Phthia egoque:* nisi forte γένος ex præcedente versu intelligi voluit, *Phthia genusque meum.*

955. ἐνάρξεται Musgravius, et recte fortasse. Libri ἀνάξεται.

958. Τυχὼν ad verba ὃς πόλλ' ἀληθῆ λέγει tantum spectat, illis πολλὰ δὲ ψευδῆ in parenthesi positis, ut supra 945. Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν parenthesin faciunt: qui multa vera dicit,

... 14. 5. οἱ ʼγαθοὶ Ald.

... Par. A. Flor. 1. 2.

... libri, et recte fortasse.

... παρθένοις ex h. l. interpreta-

... est vultus ingenuus, qualis ... pudore, ut in illis διὰ φόβον ... Œd. C. 905. de quibus vid. Bergl. ... ad Soph. Œd. T. 773. Elmslei. ... αἰδοῦς εἶπον Bacch. 441. MATTH.

... ἰδού Flor. 1. 2. Illud ιδους, post- ... αἰδοῦς esse corruptum, quod modo ... vertit Matthiæ. Illud vero non vidit ... endum. Nam Euripides si orationem ... multo aptius modestiusque verbis præce- ... ali aliquo additamento augere voluisset, ... cutus. Incommodum est enim παρούσης— ... poni ut παρούσης de alia sit persona intelli- ... ἔθεν.

... σον γε δυνατὸν αἰδεῖσθαι χρεών] *Attamen, quan- ... , reverentiam habere debemus.* His verbis Cly- ... nificat, se non plane abhorrere ab ea sententia ut adducenda sit Iphigenia. BOTH.

... τ' εἰς ἴσον] *Tantundem effeceritis.*

... ν Is. Vossius. εἰ libri.

Comma post ἴσθι recte posuit Hermannus.

... μάτην σ' ἐγκερτομῶν Marklandus. μάτην ἐγκερτομῶν Scribendum μάτην σε κερτομῶν cum L. Dindorfio, quem in Thesauro Stephani vol. 3. p. 79 D.

...009. ἔχῃ] ἔχῃ (ει) Par. A.B.

1011. πείθωμεν Par. A.C. πειθώμεθ' (ωμεν) Par. B. Flor. 2. πείθωμεν τ' Flor. 1. πειθώμεθ' Ald.

αὖθις] αὖτις libri.

1014. ὅ τι Reiskius. τί libri.

1016. ἣν Marklandus. Vulgo ἄν.

ἀντιβαίνῃ] ἀντιβαίνοι Par. A.

si fortuna ita fert; sed *ὅταν δὲ μὴ τύχῃ*, quando vero rem non tetigit, non assecutus est, oblivione illud obruitur. MATTH.

959. *οὐ* Lentingius. *ἡ* libri.

γάμων Scaliger. Libri *γαμούντων*.

μυρίαι κόραι θηρῶσι λέκτρον τοὐμόν] Jactatio ex verbis Homeri Il. I, 395. absurdum in modum exaggerata.

963. Absurde de Clytæmnestra, quacum colloquitur, tanquam absente loquitur.

965. *ἔδωκά τἂν*] Libri *ἔδωκέ τ' ἄν*. *ἔδωκα* correctum in editione Brubachii, *τἂν* autem restituit Gaisfordus. Decepit librarios tertia quæ præcessit verbi persona *ἐπείσθη*, nec videntur animadvertisse argumentationem hoc modo procedere: *Contumelia me affecit Agamemnon clam usus nomine meo, quo si ei opus esse videretur ad filiam capiendam, debebat ab me petere ut uti eo sibi liceret. Quo facto ego facile ab Clytæmnestra eram impetraturus ut filiam marito elocaret, impetratoque Iphigeniam Græcis eram traditurus sacrificandam, si ab hac re penderet profectio ad Trojam.* Totum autem hoc inventum stultissime est ab scriptore horum versuum excogitatum, et duabus quidem de caussis. Primo enim manifeste repugnat iis quæ Achilles in genuinis versibus Euripidis dixit 936—941. nullo unquam pacto se adductum iri ut nomen suum fraudi ab Agamemnone meditatæ implicari patiatur. Deinde nequitia Achilli affingitur plane aliena ab moribus hujus viri, qui hanc ipsam ob caussam educatus ab Chirone erat, *ἵν' ἤθη μὴ μάθοι βροτῶν κακά* (v. 709.).

969. *ἐν εὐμαρεῖ τε δρᾶν τε καὶ μὴ δρᾶν καλῶς*] Horum verborum satis inepte delectorum hic videtur sensus esse, in arbitrio ducum erit positum utrum honeste an ignominiose tractare me volent.

970. *τάχ' εἴσεται σίδηρος*] Fortasse ex Phœniss. v. 253. *μάχης, ἃν Ἄρης τάχ' εἴσεται*.

971. *ἐλθεῖν φόνον, κηλῖσιν αἵματος χρανῶ* ex Porsoni conjectura legitur. Revocanda librorum scriptura *ἐλθεῖν, φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ*.

974. *θεὸς—γενήσομαι*] Hæc stultissima esse jam Marklandus animadvertit.

978. *μήτ'*] Scribendum *μηδ'*.

ἐνδεὴς τοῦδ' Marklandus. *ἐνδεῶς* (supra scripta litera *η*) *μὴ τοῦδ'* codices. *ἐνδεῶς μήτ'* Ald.

979. ἀγαθοί] ἀγαθοὶ codices et Stobæus 14, 5. οἱ 'γαθοὶ Ald.

980. ἦν codices. ἐὰν Ald. ἂν Stobæus.

981. οἰκτροὺς] οἰκτρῶς Par. A.

982. κακῶν] Scribendum κακῶν γ' ex Par. A. Flor. 1. 2.

983. τι] τοι Flor. 1. 2.

984. ὠφελῶν Canterus. ὠφελεῖν libri, et recte fortasse.

992. ἱκέτιν Portus. Libri ἱκέτην.

993. ἀπαρθένευτα] οὐ πρέποντα παρθένοις ex h. l. interpretatur Hesychius.

994. ὄμμα ἐλεύθερον Iphigeniæ est vultus ingenuus, qualis est liberi hominis. δι' αἰδοῦς, *cum pudore*, ut in illis διὰ φόβου εἶναι, δι' ὀργῆς ἥκειν Soph. Œd. C. 905. de quibus vid. Bergl. ad Arist. Ran. 1459. Brunck. ad Soph. Œd. T. 773. Elmslei. ad Med. 842. et ipsum δι' αἰδοῦς εἶπον Bacch. 441. MATTH.

995. ἢ μὴ] ἰδους Par. A. ἰδού Flor. 1. 2. Illud ἰδους, postmodo in ἰδού mutatum, ex αἰδοῦς esse corruptum, quod modo præcessit, recte animadvertit Matthiæ. Illud vero non vidit totum versum esse delendum. Nam Euripides si orationem Clytæmnestræ, quæ multo aptius modestiusque verbis præcedentibus finitur, tali aliquo additamento augere voluisset, paullo aliter esset locutus. Incommodum est enim παρούσης—σέθεν ita juxta se poni ut παρούσης de alia sit persona intelligendum quam σέθεν.

997. ὅμως δ' ὅσον γε δυνατὸν αἰδεῖσθαι χρεών] *Attamen, quantum fieri potest, reverentiam habere debemus.* His verbis Clytæmnestra significat, se non plane abhorrere ab ea sententia ut officii caussa adducenda sit Iphigenia. BOTH.

1002. ἥξετ' εἰς ἴσον] *Tantundem effeceritis.*

1003. ἦν Is. Vossius. εἰ libri.

1005. Comma post ἴσθι recte posuit Hermannus.

1006. μάτην σ' ἐγκερτομῶν Marklandus. μάτην ἐγκερτομῶν libri. Scribendum μάτην σε κερτομῶν cum L. Dindorfio, quem vide in Thesauro Stephani vol. 3. p. 79 D.

1009. ἔχῃ] ἔχῃ (ει) Par. A.B.

1011. πείθωμεν Par. A.C. πειθώμεθ' (ωμεν) Par. B. Flor. 2. πείθωμεν τ' Flor. 1. πειθώμεθ' Ald.

αὖθις] αὖτις libri.

1014. ὅ τι Reiskius. τί libri.

1016. ἦν Marklandus. Vulgo ἄν.

ἀντιβαίνῃ] ἀντιβαίνοι Par. A.

1017—1023. Versus spurii quæ non peritiorem manum produnt quam quos superiori orationi Achillis adsutos notavimus 942—974.

1017. εἰ] εἴη Flor. 1. 2.

ἐπίθετ'] Inepte utitur aoristo ubi futuro opus erat. Verborum autem sensum hunc esse voluit, *si precibus tuis morem geret.*

1019. Notanda exquisita locutio ἀμείνων πρὸς φίλον γενήσομαι, *melior ad amicum fiam.*

1021. σθένει] σθένω Par. A.C. σθένω Par B. σθένει Flor. 1. 2.

1025. ἂν] Recte Hermannus ὡς corrigit.

1028. σε] γε Par. A.

φυλάσσομεν] Scribendum φυλάξομεν cum Marklando.

1033. ἔσται Marklandus. Legebatur ἔστιν.

1038. Scribendum uno versu συρίγγων—ἰακχάν pariterque in antistropho 1060. 1061.

καλαμοεσσᾶν Marklandus. Libri καλαμόεσσαν.

1039. ἔστασαν ἰαχάν] Scribendum ἔστασεν ἰακχάν cum Marklando, qui τίς v. 1036. male in τίν' mutat.

1044. Πηλέως] Πηλέος Par. A. Flor. 1. 2.

εἰς] Scribendum ἐς. Omittit Par. B.

1045. μελῳδοῖς—ἀχήμασι Elmsleius ad Heracl. 752. Scribebatur μελῳδοὶ—ἰαχήμασι.

1046. ἀν' Par. A. Vulgo ἐν.

ὄρεσι] Scribendum ὄρος cum Hermanno.

κλέουσαι Monkius ad Alc. 459. κλύουσαι libri, quod Brodæus in κλείουσαι mutaverat.

1054—1057. Hos versus rectius descripsit Hermannus παρὰ— | εἱλισσόμεναι— | πεντήκοντα— | γάμους ἐχόρευσαν, pariterque in antistropho.

1057. Νηρῆος] Scribendum Νηρέως cum Seidlero de vers. dochm. p. 261.

1062. Virginum Thessalarum verba sunt: μέγα, ὦ Νηρηὶ κόρα, μέγα φῶς μάντις ὁ Φοῖβος ὁ Μουσᾶν τ' εἰδὼς γεννάσεις X. ἐξ., ὃς ἥξει χθόνα et reliqua: *magnum magnum lumen vates Apollo et a Musis generationes edoctus Chiro prædixerunt, qui Trojam expugnabit armis Vulcaniis a matre acceptis, quæ eum beatum peperit.* HERM. Deleantur commata post vocabula φῶς, Φοῖβος, εἰδὼς et γεννάσεις vulgo posita. γεννάσεις

non secundam personam verbi, sed substantivum esse jam Barnesius viderat.

1063. Θεσσαλαὶ Heathius. Libri αἱ Θεσσαλαί.

1064. μάντις Ald. μάντις δ' codices.

Μουσᾶν] Generationes hominum quæ futuræ essent a Musis acceperat Chiro. HERM.

τ' om. Flor. 1. γ' Par. B.

1066. ἐξωνόμασεν] Metrum postulat formam epicam ἐξονόμηνεν, quam recte restituit L. Dindorfius.

1069. ἀσπισταῖσι] Scribendum ἀσπισταῖς cum Hermanno.

1073. ἔνδυτ'] Scribendum ἐνδύτ'.

1078. γάμον Νηρηΐδος] Scribendum γάμων Νηρῇδός τ' cum Hermanno. De versuum descriptione dictum ad stropham.

1079. πρώτας] πρώτης Flor. 1. 2.

1080. ἐπὶ κάρα στέψουσι] Junge ἐπιστέψουσί σε κάρα et per appositionem καλλικόμαν πλόκαμον. MATTH. Hujus epodi metra aliquot in locis (1080—1084. 1089. 1090.) tam mirabilia vel potius nulla sunt ut hanc carminis partem imperfectam reliquisse videatur poeta, perscriptis quæ in metri formam redacturus erat sententiis, si fabulam absolvisset. Eandem rationem illius esse carminis puto quod a v. 1283—1314. legitur, in quo ipso quoque non pauca sunt, quæ nullam probabilem præbent metri formam, licet verba ipsa sanissima esse videantur. Simile quid de secunda Nubium editione, quam imperfectam reliquit Aristophanes, observavimus in annotatione ad v. illius fabulæ 949.

1081. βαλιὰν ex Scaligeri conjectura legitur. Libri γ' ἁλιᾶν, commate non ante sed post hæc verba posito. Ineptum est huic loco adjectivum ἅλιος, quum Iphigenia non tanquam Nereis aliqua ex mari veniat. Nec tamen vitium tollere videtur Scaligeri conjectura βαλιὰν, quod valde inutile est hoc in loco juvencæ epitheton. Probabilius Musgravium γ' ἀθλίαν correxisse censeo, sed non servare debuisse γε particulam ab librariis additam hiatus tollendi caussa, de quo non laborandum si recte conjecimus hos versus non absolvisse Euripidem. Sed vereor ne ἁλιᾶν quoque sit abjiciendum, quod ex correctione vocabulo καλλικόμαν superscripta ortum videtur καλικόμην (λλ, αν superscripta).

1083. Valde inutile est ὀρέων, quod glossema esse arbitror ad πετραίων ἄντρων adscriptum.

scripsisse *ῥοαῖς*, alterum esse ab interpolatore, qui meminerat *πνοὰς* a Græcis hoc tempore exspectari. Si legatur *πνοαῖς*, verti potest *ἐπὶ cum*, ut v. 656. *μένε ἐπὶ τέκνοις*, *mane cum liberis*. MARK.

816. *Ἴλιον*] Scribendum *Ἰλίον* ex codicibus, in quibus est *Ἰλίου*.

817. *γ'* om. Flor. 1. 2.

818. Æschinis verba p. 561. ed. Reisk. comparat Marklandus *τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀναμένειν μελλήματα*.

821. *αἰδῶς* error typothetæ pro *αἰδώς*.

824. *σέβεις* felix est correctoris Aldini emendatio. Nam codices omnes *προσέβης ἄν*.

826. *πεφραγμένους*] Scribendum *πεφαργμένους*.

828. *μοὐστὶν* Gaisfordus. Libri *μοι 'στίν*.

831. *μεῖνον* Valckenarius ad Phœn. 904. Libri *δεινόν*.

γ'] *δ'* Flor. 1. Scribendum *τ'* cum Marklando.

832. *μακαρίαν*] Præstat *μακαρίων* scribi cum Marklando.

833. *αἰδοίμεθ'* codices. *αἰδούμεθ'* Ald.

834. *ψαύοιμεν*] *ἂν* addunt Par. C. Flor. 1. 2.

835. *γαμεῖς*] *γαμοῖς* Flor. 1. 2.

837. *φῄς*] Libri *ἔφησθ'*. Correxit Barnesius.

840. *μεμνημένοις*] Recte *μεμνημένους* correctum in edit. Commeliniana.

846. *οὖν* Matthiæ. Libri *οὐ*.

847. *ἡ* Barnesius. *ἦ* Ald. Conf. Alc. 816.

851. *σ'* om. Flor. 1. 2.

853. *καὶ σοὶ* Matthiæ. Vulgo *καί σοι*.

855. Hic et in sequentibus *πρεσβύτου* persona adscripta est in Par. C. et a Victorio, fortasse ex Flor. 2. Libri reliqui *θεράπων*: quod restituendum esse dixi ad v. 1.

ὦ σέ τοι Marklandus. *ὥς σέ τοι* libri.

857. *παροίξας*] *ἀνοίξας* (superscr. *παρ*) Par. A. Conf. Blomfield. glossar. Æsch. Agam. 721. MATTH.

858. *γὰρ* Elmsleius ad Soph. Œd. T. 461. Vulgo *γάρ μ'*.

860. *τῆσδε τῆς* codices (excepto, si quid ex silentio colligendum, Par. B.). Vulgo *τῶνδε τῶν*.

862. *πάροιθε* Barnesius. Libri *πάροιθεν*. Valde probabilis Porsoni conjectura est *παρόντε*.

864. *σῶσον οὓς*] *σώσας* Par. A. Flor. 1. 2. *σῶσουσ'* Par. B.

865. Responsio hæc Achillis anceps necessario et indefinita

est, utpote rem et personam ignorantis: *ad temporis futuri arbitrium pertinere, quæ dixerat senex, nec aliter dijudicari posse; gravia tamen esse, et rem non exigui momenti indicare.* MUSG.

ἀνοίσει Marklandus. Legebatur ἂν ὤσῃ.

866. δεξιᾶς ἕκατι μὴ μέλλ', εἴ τι μοι χρῄζεις λέγειν] Illustrationem postulat hic locus. Δεξιᾶς ἕκατι nunquam significat *Per dextram*, quemadmodum vertunt: sed vel, *propter dextram*, vel, *dextram quod attinet.* neque probabile est, *Reginam*, Agamemnonis uxorem, obsecraturam esse *servum* suum *per dextram* ejus. nam longe diversæ sunt circumstantiæ, ubi Iphigenia in Tauris, v. 1068. supplicat Choro πρὸς δεξιᾶς, *per dextram.* Illæ enim ingenuæ erant, licet captivæ: et φίλας eas appellat Iphigenia, v. 458. et φιλτάτας, v. 1056. Aliter explicanda hæc sunt. Regum et magnatum mos erat dextram osculandam vel tangendam porrigere servis et humilioribus quibuscunque qui fidem ac protectionem eorum implorarent, aut aliud quid peterent, vel gratias agerent, vel gratularentur: vel denique simpliciter, in signum approbationis eorum. Res est notissima (in regibus adhuc durat,) et exempla ubique: vid. Alcest. 194. Sophoclem Œd. Tyr. 779. Arrianum Dissert. I. 19. Senex itaque pro more gratiam hanc exspectabat, atque hanc exspectationem gestu aliquo significasse supponendus est. Sed Clytæmnestra, moræ impatiens, jubet eum pergere tanquam hoc signum accepisset: *quod ad dextram* meam *attinet ne cunctere, si quid habes mihi dicere.* Reticetur in narratione *actio* aliqua senis, vel *gestus*, quem spectatores videbant: quemadmodum Mariæ actio, vel apprehensio pedum Domini nostri in isto D. Joannis 20. 17. Μή μου ἅπτου. MARK. Hæc mihi plane incredibilis esse interpretatio videtur. Nihil aliud hæc verba significare possunt quam *per dextram te oro*, nec indecorum hoc est reginæ, in eo præsertim quo agitatur animi motu, per dextram rogare παλαιὸν δωμάτων λάτριν ne cunctetur eloqui quæ dicenda habeat.

867. γ'] Scribendum μ' cum Porsono.

869. μ' ἐν codices. δή με Ald.

872. ποθ'] πείθ' Flor. 1. 2.

873. 880. κτενεῖν Elmsleius. Libri κτανεῖν.

875. τῆς codices. τὴν Ald.

881. λάβῃ] λάβοι Flor. 1. 2.

884. πρόφασιν Par. B. Flor. 1. 2. τὴν πρόφασιν Ald.
ἥ] Scribendum ᾗ cum Bothio. ᾧ Musgravius.
ἐκόμισεν Marklandus. ἐκόμισ' libri.
885. ἀγάγοις Blomfieldus. ἀγάγῃς libri.
νυμφεύσουσα Barnesius. Libri νυμφεύουσα.
886. καὶ σὺ] σὴ Flor. 1. 2.
889. 891. In fine horum versuum typotheta Oxoniensis signum interrogandi posuit, quum punctum deberet.
889. τέκνων] παίδων Par. A.
899. σῷ;] Error typothetæ, qui comma ponere debebat.
901. γεγῶτα] γεγῶτος supra scriptum in Par. A.B.C. γεγῶτα refertur ad σέ, ex præcedentibus verbis τὸ σὸν γόνυ intelligendum.
902. ἡ τίνος] Libri ἐπὶ τίνος. Emendavit Porsonus. Genitivus regitur a περὶ, quod in altero membro positum est.
909. σε addidit Marklandus.
πρὸς μητέρος Marklandus. Libri πρός τε μητέρος.
910. ἀμυναθεῖν] Scribebatur ἀμυνάθειν.
912. γελᾷ] Frustra Marklandus πέλας.
917. φέρει] φέρειν Par. A.B.C.
919. ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἴρεται πρόσω] Usitatum in hac similibusque locutionibus est ἄνω. Suspectum πρόσω, quod in προσῶν mutandum videbatur Hermanno, nisi nonnulla post hunc versum exciderint.
920. ἐπίσταται] ἐπίσταμαι Musgravius probabiliter. Idem Archilochi verba comparat apud Stobæum 20, 28. θυμὲ θύμ'— ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα μὴ λίην—.
922. 923. Hos versus, qui dubitari potest an non sint scripti ab Euripide, choro tribuunt libri. Correxit vir doctus in diario classico fasc. 3. p. 612. Delendum comma post βροτῶν.
929. πείσομαι codices. πεισόμεθα Ald.
931. Ἄρῃ codices, partim supra scripto Ἄρει, quod est in Ald.
τὸ Brodæus. τῷ libri.
933. ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν] *Quantum est in juvene.*
934. καταστελῶ] Id est sedabo, dolentem leniam.
938. καὶ μὴ] μὴ καὶ Flor. 1. 2.
942—974. Versus spurii, ab homine scripti Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλιστέρῳ, ut verbo utar Aristophanis.

943. *θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη*] Hanc locutionem parum aptam huic loco, ex versu Euripidis sumpsisse videtur Hel. 455. *ὦ δαῖμον, ὡς ἀνάξι' ἠτιμώμεθα.*

944. Inepte utitur imperfecto *ἦν ἄρα.*

945. *δ'*] *τ'* Flor. 1. 2. sed *δ'* supra scripto in Flor. 2.

947. *εἴπερ*] *ὅσπερ* Par. C. *ὥσπερ* Flor. 1. 2.

φονεύσει Schæferus. Libri *φονεύει.* Totus versus autem confictus est ex verbis Euripidis v. 937. *οὐ γὰρ—παρέξω σῷ πόσει τοὐμὸν δέμας· τοὔνομα γὰρ, εἰ καὶ μὴ σίδηρον ἤρατο, τοὐμὸν φονεύσει παῖδα σήν.* Absurdissime vero dictum est *εἴπερ φονεύσει τοὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει, si nomen meum occidet marito tuo,* scil. *filiam.* Est hoc ejusmodi ut ne in tali quidem scriptore ferendum, sed *σῷ πόσει* in *παῖδα σὴν* mutandum esse dicerem, nisi et improbabile esset hoc in illud mutasse librarium, et vulgata scriptura facile eo explicari posset ut duas sententias, *παρέξω τοὔνομα σῷ πόσει* et *φονεύσω παῖδα σήν* in unam esse conglutinatam dicamus *εἴπερ φονεύσει τοὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει.* Non multum dissimili audacia ab eodem aliove poeta v. 623. dictum est *καθεύδεις πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ,* hoc est *καθεύδεις ὕπνῳ δαμεὶς ἐν πωλικῷ ὄχῳ.*

951. *εἰς ἄκραν χεῖρ'*] Dictum pro *ἄκρᾳ χειρί.*

952. *ἡ Σίπυλος ἔσται πόλις ὅρισμα βαρβάρων, ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται γένος*] Sipylus est oppidum Lydiæ in Magnesia, ubi habitabat Tantalus, Niobæ pater, a quo oriundi sunt Agamemnon et Menelaus, quos duces Græci exercitus respicit hic Achilles. Sensus autem: Si ego hanc puellam in hoc periculo constitutam ignave deseram, tum Sipylus, unde Agamemnon ortus est, gloriam præripiat omnem Phthiæ, quæ mihi vitam dedit. BARN.

πόλις, ὅρισμα] *πόλισμα* Par. A.

954. *Φθίας δὲ τοὔνομ'* Matthiæ editio ex conjectura Jacobsii, quæ correctoris Aldini scriptura nititur *Φθία δὲ τοὐμόν.* Sed restituenda codicum lectio *Φθία δὲ τοὐμόν τ',* hoc, ut videtur, sensu dictum, *Phthia egoque:* nisi forte *γένος* ex præcedente versu intelligi voluit, *Phthia genusque meum.*

955. *ἐνάρξεται* Musgravius, et recte fortasse. Libri *ἀνάξεται.*

958. *Τυχὼν* ad verba *ὃς πόλλ' ἀληθῆ λέγει* tantum spectat, illis *πολλὰ δὲ ψευδῆ* in parenthesi positis, ut supra 945. *Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν* parenthesin faciunt: qui multa vera dicit,

si fortuna ita fert; sed ὅταν δὲ μὴ τύχῃ, quando vero rem non tetigit, non assecutus est, oblivione illud obruitur. MATTH.

959. οὐ Lentingius. ἢ libri.

γάμων Scaliger. Libri γαμούντων.

μυρίαι κόραι θηρῶσι λέκτρον τοὐμόν] Jactatio ex verbis Homeri Il. I, 395. absurdum in modum exaggerata.

963. Absurde de Clytæmnestra, quacum colloquitur, tanquam absente loquitur.

965. ἔδωκά τἂν] Libri ἔδωκέ τ' ἄν. ἔδωκα correctum in editione Brubachii, τἂν autem restituit Gaisfordus. Decepit librarios tertia quæ præcessit verbi persona ἐπείσθη, nec videntur animadvertisse argumentationem hoc modo procedere: *Contumelia me affecit Agamemnon clam usus nomine meo, quo si ei opus esse videretur ad filiam capiendam, debebat ab me petere ut uti eo sibi liceret. Quo facto ego facile ab Clytæmnestra eram impetraturus ut filiam marito elocaret, impetratoque Iphigeniam Græcis eram traditurus sacrificandam, si ab hac re penderet profectio ad Trojam.* Totum autem hoc inventum stultissime est ab scriptore horum versuum excogitatum, et duabus quidem de caussis. Primo enim manifeste repugnat iis quæ Achilles in genuinis versibus Euripidis dixit 936—941. nullo unquam pacto se adductum iri ut nomen suum fraudi ab Agamemnone meditatæ implicari patiatur. Deinde nequitia Achilli affingitur plane aliena ab moribus hujus viri, qui hanc ipsam ob caussam educatus ab Chirone erat, ἵν' ἤθη μὴ μάθοι βροτῶν κακά (v. 709.).

969. ἐν εὐμαρεῖ τε δρᾶν τε καὶ μὴ δρᾶν καλῶς] Horum verborum satis inepte delectorum hic videtur sensus esse, in arbitrio ducum erit positum utrum honeste an ignominiose tractare me volent.

970. τάχ' εἴσεται σίδηρος] Fortasse ex Phœniss. v. 253. μάχης, ἃν Ἄρης τάχ' εἴσεται.

971. ἐλθεῖν φόνον, κηλῖσιν αἵματος χρανῶ ex Porsoni conjectura legitur. Revocanda librorum scriptura ἐλθεῖν, φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ.

974. θεὸς—γενήσομαι] Hæc stultissima esse jam Marklandus animadvertit.

978. μήτ'] Scribendum μηδ'.

ἐνδεὴς τοῦδ' Marklandus. ἐνδεῶς (supra scripta litera η) μὴ τοῦδ' codices. ἐνδεῶς μήτ' Ald.

979. ἀγαθοί] ἀγαθοὶ codices et Stobæus 14, 5. οἱ 'γαθοὶ Ald.

980. ἢν codices. ἐὰν Ald. ἂν Stobæus.

981. οἰκτροὺς] οἰκτρῶς Par. A.

982. κακῶν] Scribendum κακῶν γ' ex Par. A. Flor. 1. 2.

983. τι] τοι Flor. 1. 2.

984. ὠφελῶν Canterus. ὠφελεῖν libri, et recte fortasse.

992. ἱκέτιν Portus. Libri ἱκέτην.

993. ἀπαρθένευτα] οὐ πρέποντα παρθένοις ex h. l. interpretatur Hesychius.

994. ὄμμα ἐλεύθερον Iphigeniæ est vultus ingenuus, qualis est liberi hominis. δι' αἰδοῦς, *cum pudore*, ut in illis διὰ φόβου εἶναι, δι' ὀργῆς ἥκειν Soph. Œd. C. 905. de quibus vid. Bergl. ad Arist. Ran. 1459. Brunck. ad Soph. Œd. T. 773. Elmslei. ad Med. 842. et ipsum δι' αἰδοῦς εἶπον Bacch. 441. MATTH.

995. ἢ μή] ιδους Par. A. ἰδού Flor. 1. 2. Illud ιδους, postmodo in ἰδού mutatum, ex αἰδοῦς esse corruptum, quod modo præcessit, recte animadvertit Matthiæ. Illud vero non vidit totum versum esse delendum. Nam Euripides si orationem Clytæmnestræ, quæ multo aptius modestiusque verbis præcedentibus finitur, tali aliquo additamento augere voluisset, paullo aliter esset locutus. Incommodum est enim παρούσης—σέθεν ita juxta se poni ut παρούσης de alia sit persona intelligendum quam σέθεν.

997. ὅμως δ' ὅσον γε δυνατὸν αἰδεῖσθαι χρεών] *Attamen, quantum fieri potest, reverentiam habere debemus.* His verbis Clytæmnestra significat, se non plane abhorrere ab ea sententia ut officii caussa adducenda sit Iphigenia. BOTH.

1002. ἥξετ' εἰς ἴσον] *Tantundem effeceritis.*

1003. ἢν Is. Vossius. εἰ libri.

1005. Comma post ἴσθι recte posuit Hermannus.

1006. μάτην σ' ἐγκερτομῶν Marklandus. μάτην ἐγκερτομῶν libri. Scribendum μάτην σε κερτομῶν cum L. Dindorfio, quem vide in Thesauro Stephani vol. 3. p. 79 D.

1009. ἔχῃ] ἔχοι Par. A.B.

1011. πείθωμεν Par. A.C. πειθώμεθ' (ωμεν) Par. B. Flor. 2. πείθωμεν τ' Flor. 1. πειθώμεθ' Ald.

αὖθις] αὖτις libri.

1014. ὅ τι Reiskius. τί libri.

1016. ἢν Marklandus. Vulgo ἄν.

ἀντιβαίνῃ] ἀντιβαίνοι Par. A.

1017—1023. Versus spurii quæ non peritiorem manum produnt quam quos superiori orationi Achillis adsutos notavimus 942—974.

1017. εἰ] εἴη Flor. 1. 2.

ἐπίθετ'] Inepte utitur aoristo ubi futuro opus erat. Verborum autem sensum hunc esse voluit, *si precibus tuis morem geret.*

1019. Notanda exquisita locutio ἀμείνων πρὸς φίλον γενήσομαι, *melior ad amicum fiam.*

1021. σθένει] σθένω Par. A.C. σθένω Par B. σθένει Flor. 1. 2.

1025. ἂν] Recte Hermannus ὡς corrigit.

1028. σε] γε Par. A.

φυλάσσομεν] Scribendum φυλάξομεν cum Marklando.

1033. ἔσται Marklandus. Legebatur ἔστιν.

1038. Scribendum uno versu συρίγγων—ἰακχάν pariterque in antistropho 1060. 1061.

καλαμοεσσᾶν Marklandus. Libri καλαμόεσσαν.

1039. ἔστασαν ἰαχάν] Scribendum ἔστασεν ἰακχάν cum Marklando, qui τίς v. 1036. male in τίν' mutat.

1044. Πηλέως] Πηλέος Par. A. Flor. 1. 2.

εἰς] Scribendum ἐς. Omittit Par. B.

1045. μελῳδοῖς—ἀχήμασι Elmsleius ad Heracl. 752. Scribebatur μελῳδοὶ—ἰαχήμασι.

1046. ἀν' Par. A. Vulgo ἐν.

ὄρεσι] Scribendum ὄρος cum Hermanno.

κλέουσαι Monkius ad Alc. 459. κλύουσαι libri, quod Brodæus in κλείουσαι mutaverat.

1054—1057. Hos versus rectius descripsit Hermannus παρὰ— | εἱλισσόμεναι— | πεντήκοντα— | γάμους ἐχόρευσαν, pariterque in antistropho.

1057. Νηρῆος] Scribendum Νηρέως cum Seidlero de vers. dochm. p. 261.

1062. Virginum Thessalarum verba sunt: μέγα, ὦ Νηρηὶ κόρα, μέγα φῶς μάντις ὁ Φοῖβος ὁ Μουσᾶν τ' εἰδὼς γεννάσεις Χ. ἐξ., ὃς ἥξει χθόνα et reliqua: *magnum magnum lumen vates Apollo et a Musis generationes edoctus Chiro prædixerunt, qui Trojam expugnabit armis Vulcaniis a matre acceptis, quæ eum beatum peperit.* HERM. Deleantur commata post vocabula φῶς, Φοῖβος, εἰδὼς et γεννάσεις vulgo posita. γεννάσεις

non secundam personam verbi, sed substantivum esse jam Barnesius viderat.

1063. Θεσσαλαὶ Heathius. Libri αἱ Θεσσαλαί.

1064. μάντις Ald. μάντις δ' codices.

Μουσᾶν] Generationes hominum quæ futuræ essent a Musis acceperat Chiro. HERM.

τ' om. Flor. 1. γ' Par. B.

1066. ἐξωνόμασεν] Metrum postulat formam epicam ἐξονόμηνεν, quam recte restituit L. Dindorfius.

1069. ἀσπισταῖσι] Scribendum ἀσπισταῖς cum Hermanno.

1073. ἐνδυτ'] Scribendum ἐνδύτ'.

1078. γάμον Νηρηΐδος] Scribendum γάμων Νηρῇδός τ' cum Hermanno. De versuum descriptione dictum ad stropham.

1079. πρώτας] πρώτης Flor. 1. 2.

1080. ἐπὶ κάρα στέψουσι] Junge ἐπιστέψουσί σε κάρα et per appositionem καλλικόμαν πλόκαμον. MATTH. Hujus epodi metra aliquot in locis (1080—1084. 1089. 1090.) tam mirabilia vel potius nulla sunt ut hanc carminis partem imperfectam reliquisse videatur poeta, perscriptis quæ in metri formam redacturus erat sententiis, si fabulam absolvisset. Eandem rationem illius esse carminis puto quod a v. 1283—1314. legitur, in quo ipso quoque non pauca sunt, quæ nullam probabilem præbent metri formam, licet verba ipsa sanissima esse videantur. Simile quid de secunda Nubium editione, quam imperfectam reliquit Aristophanes, observavimus in annotatione ad v. illius fabulæ 949.

1081. βαλιὰν ex Scaligeri conjectura legitur. Libri γ' ἀλιᾶν, commate non ante sed post hæc verba posito. Ineptum est huic loco adjectivum ἅλιος, quum Iphigenia non tanquam Nereis aliqua ex mari veniat. Nec tamen vitium tollere videtur Scaligeri conjectura βαλιὰν, quod valde inutile est hoc in loco juvencæ epitheton. Probabilius Musgravium γ' ἀθλίαν correxisse censeo, sed non servare debuisse γε particulam ab librariis additam hiatus tollendi caussa, de quo non laborandum si recte conjecimus hos versus non absolvisse Euripidem. Sed vereor ne ἀλιᾶν quoque sit abjiciendum, quod ex correctione vocabulo καλλικόμαν superscripta ortum videtur κα$\overset{\lambda\lambda}{\lambda}$ικόμ$\overset{\alpha\nu}{\eta\nu}$.

1083. Valde inutile est ὀρέων, quod glossema esse arbitror ad πετραίων ἄντρων adscriptum.

1086. ῥοιβδήσει] Scribendum ῥοιβδήσεσι cum Dobræo.

1087. μητέρι] Scribendum ματέρι cum Marklando.

1088. Ἰναχίδαις] Id est uni ex Argivis. MARK.

1089. 1090. De his versibus quid sentiam dixi ad v. 1080. Vix hæc sic scripta reliquisset Euripides, si hanc carminis partem absolvisset. Sensisset enim, ut opinor, aptius esse, omisso δύνασιν ἔχει, indicativum ponere σθένει, quum præsertim statim sequatur δύναμιν ἔχει.

1093. ἀρεστὰ error typothetæ est pro ἀρετά.

1096. καὶ κοινὸς] Sensus postulat καὶ μὴ κοινὸς, quod conjecit Hermannus.

1100. δ' Marklandus. Libri θ'.

1107. εὕρηχ'] Scribendum ηὕρηχ'.

1111. εὐτρεπισμέναι ex Matthiæ editione relictum. Recte libri ηὐτρεπισμέναι.

1112. καθάρσιον Reiskius. καθάρειον libri.

χεροῖν Musgravius. χερῶν Par. A. ἐκ χερῶν codices reliqui et Ald.

1117. δὲ om. Par. A. Flor. 1. 2.

1118. χὐπὸ Gaisfordus. γε χ' ὑπὸ libri, propter crasin ab librariis ignoratam.

σοῖς Matthiæ. Libri τοῖς.

1121. πρὸ Flor. 1. 2. Vulgo πρός.

1122. οὐδ' ἔθ' Par. C. Flor. 1. 2. οὐδέ θ' Ald.

μ' addidit Marklandus. Conf. v. 640.

1123. πρόσθ' om. Par. A.

1124—1126. Clytæmnestræ hos versus tribuit Victorius. Revocanda Iphigeniæ persona, quæ in libris est adscripta. Nam Iphigeniæ ut tribuantur hi versus verba Agamemnonis et præcedentia et sequentia postulant.

1130. μ' Marklandus. Libri γ'. Præstat σ', quod conjecit Dobræus.

1131. κτενεῖν Elmsleius. Libri κτανεῖν.

1133. ἔχ' ἥσυχος addunt codices: omisit Ald. correctoris, ut videtur, arbitrio, quem monometer offendit inter trimetros positus, de quo dixi ad Aristoph. Nub. 1233.

1134. εἰκότ' ἂν Marklandus. εἰκότα libri.

1136. μοῖρα καὶ τύχη Musgravius. τύχη καὶ μοῖρα libri.

δαίμων τ' ἐμὸς codices. καὶ δαίμων γ' ἐμὸς Ald.

1137. γε Matthiæ. Libri τε.

1138. τί δ' Matthiæ. τίν' Ald. τίμ' Par. B.C. Flor. 2. τιν' ἦμ' Flor. 1.

ἠδίκησαι] ἠδίκησε Par. B.C. Flor. 1. 2.

1139. ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει] Similiter Cicero ad Attic. 7, 3. a Porsono comparatus, *Caussam solam illa caussa non habet; ceteris rebus abundat.*

1141. πεπύσμεθ' ἃ σὺ Erfurdtius ad Soph. Aj. 190. Legebatur πέπυσμ' (πέπεισμ' Par. A.B. Flor. 1. 2.) ἃ σύ γε.

1143. κάμῃς Porsonus. Libri κάμνῃς.

1144. τί Matthiæ. με libri.

1149. ἔγημας] Libri ἔγημες. Correctum ex scholiasta Hom. Od. Λ, 430. et Eustathio p. 1693, 11.

1150. Hic Tantalus, Clytæmnestræ primus maritus, Thyestæ fuit filius, teste Pausan. Cor. c. 18. quanquam idem, c. 22. ambigit, utrum Thyestæ, an Brontei, filius fuerit. Bronteus autem Tantali primus filius fuit, Pelopis frater. HEATH.

1151. ζῶν Musgravius.

προσούδισας πέδῳ Scaliger. Libri προσούρισας πάλῳ.

προσούδισας] Hoc genus crudelitatis non raro apud veteres exercebant quibus inhumanior natura erat. Vide Suidam in voce et Psalm. 137. MUSG.

1153. σε Marklandus. γε libri.

ἐμὼ δὲ] Legebatur ἐμώ τε.

1160. ὥστε σ' Canterus. ὥστ' libri.

1162. 1163. σπάνιον—ἔχειν] Hi versus non videntur ab Euripide scripti esse.

1168. Μενέλαος] Scribendum Μενέλεως cum Dobræo.

γ' ἔθος L. Dindorfii editio ex conjectura Elmsleii in *Edinburgh Review* fasc. 37. p. 69. Libri γένος. Vera scriptura καλόν γε νὼ restituta in editione Brubachii.

1170. τἄχθιστα τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα] τἄχθιστα Brodæi emendatio est. Libri ταχθεῖσα. Ceterum quum versus hic omni cum præcedentibus verbis nexu sit destitutus, ὠνούμεθα in ὠνουμένω mutandum videtur cum Musgravio, commate post τέκνα posito.

1171. εἰ στρατεύσει—γενήσει Elmsleius. Libri ἢν στρατεύσῃ—γενήσῃ.

1176. κάθωμαι] καθῶμαι Elmsleius. Libri κάθημαι.

1177. φιτύσας Elmsleius. Scribebatur φυτεύσας.

1178—1208. Versus spurii, digni poeta illo qui Achillis orationem versibus 942—974. auxit.

1179. μισθὸν] Hoc ex versu sumpsit 1169. sed admodum inepte. Mire etiam dictum καταλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους pro καταλιπὼν τοῖς δόμοις.

1180. ἐνδεῖ Reiskius. Sed recte libri ἔδει.

1182. Euripid. Bacch. 955. κρύψει σὺ κρύψιν ἥν σε κρυφθῆναι χρεών.

1189. ἢ τἄρ' Musgravius. οὔτ' ἄρ' Ald. Quod probat Matthiæ interrogandi signo post φρονήσομεν posito.

1191. ἐς] εἰς Flor. 1. 2.

προσπεσῇ Musgravius. προσπέσοις Ald. προσπέσῃς codices: quod defendi potest, subjunctivo aoristi pro indicativo futuri posito.

1193. ἐὰν] Ignoravit hic scriptor mensuram ἐὰν particulæ, de qua dixi ad Aristoph. Vesp. 228, sive sic sive ἂν scripsit. Vitare vitium potuisset, si σφῷν scripsisset, quod Mehlhornium conjicere memini.

προθέμενος] Fortasse προέμενος scripsit, quod conjecit Elmsleius ad Soph. Œd. T. 1460.: nisi προθέμενος aut de Iphigenia intelligi voluit ad sacrificium publice proposita, aut pro ἐξαίρετον dixit, quo utitur v. 1199.

1194. ἦλθον ἤδη] ἦλθεν ἤδη Par. C. Flor. 2. ἦλθεν δὴ Flor. 1.

1196. χρῆν Reiskius. χρὴ libri.

1199. ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ'] Hoc dicit, nihil interfuisse Achivorum utrum Agamemnonis filia an alia quævis puella mactaretur.

1203. ὑστερήσομαι] Hoc pro στερήσομαι dixit more recentiorum Græcorum.

1204. ὑπότροφον codices. ὑπόστροφον Ald. Notandum ὑπότροφος, adjectivum ab hoc poeta, ut videtur, fictum: nisi ὑπόροφον scripsit quæ Scaligeri conjectura est.

1207. νῷϊ μὴ δή γε] In his tot fere peccata admisit hic scriptor quot sunt vocabula.

1208. τε om. Flor. 1.

1209. συσσώζειν] συνσώζειν Par. A. Flor. 1. 2.

1210. ἀντείπῃ Par. B.

1212. ἐπᾴδουσ'] μεταδουσ' Par. B.

1215. δυναίμεθ' ἂν Marklandus. δυναίμεθα libri.

1219. βλέπειν] λεύσσειν Plutarch. Mor. p. 17 D.

γῆν Plutarchus. Libri γῆς.

1221. γόνασι Barnesius. Libri γούνασι.

1224. εὐδαίμον' Piersonus. Libri εὐδαίμονος.

1225. ἀξίως] ἀξίαν Par. A.

1227. ἀντιλάζομαι] Scribendum ἀντιλάζυμαι cum Marklando.

1233. σε Marklandus. Libri γε.

1234. τῆσδε Par. C. Flor. 1. 2. τῆς γε Ald.

1237. ἦλθ'] Paris, ut monet Brodæus. Delendum hunc versum esse conjecit Matthiæ.

1240. ἦν Matthiæ. Legebatur εἰ. Quo servato Porsonus εἰ—πείθει scribebat: quod aptius videtur quam ἦν—πεισθῇς.

1242. συνδάκρυσον, ἱκέτευσον codices. σὺν δάκρυσιν ἱκέτης γίνου Ald. ex conjectura correctoris, quem verbum ἱκετεύω cum genitivo constructum offendit, quod analogia verborum δέομαι et χρῄζω defendi recte animadvertit Hermannus.

1243. μὴ θανεῖν om. Par. A.

τι] τοι Hermannus.

1247. ἀντόμεσθα] ἀντόμεθα Flor. 1.

δύο Barnesius. δύω libri.

1248. Moleste additum ἐστιν, nec sequentis versus verba apte cum præcedentibus sunt copulata.

1251. τὰ νέρθε δ' οὐδὲν] Legebatur τὰ νέρθε δ' οὐδεὶς. Correctum ex Stobæo 109, 5. ubi τὸ νέρθεν οὐδέν.

1252. θανεῖν καλῶς] καλῶς θανεῖν Flor. 1. 2. et Stobæus.

1256. φιλῶ τ' Marklandus. Legebatur φιλῶν.

1259. ναύφρακτον] Scribendum ναύφαρκτον.

1260. θ' additum ex Flor. 1. 2.

1262. 1263. Horum versuum ordo invertendus videbatur Marklando.

1263. κλεινὸν Reiskius. Libri καινόν.

1264—1275. Versus spurii, de quibus conf. quæ ad v. 528. dixi.

1264. 'Αφροδίτη] Inepte Venerem hic nominat. Mire etiam dictum μέμηνε—στρατῷ, quod Lobeckio ad Soph. Aj. 705. in ἔμηνε—στρατόν mutandum videbatur.

1266. 'Ελληνικῶν Elmsleius. Libri 'Ελληνικάς: quod revocandum, quum in tali scriptore incerta emendatio sit.

1268. θέσφατ' Scaliger. θέσφατον libri.

1270. Insolito modo dictum ἐπὶ τὸ κείνου βουλόμενον ἐλήλυθα.

1277. τοῦ σοῦ Heathius. σου libri.

1279. μῆτερ μῆτερ] μῆτερ μᾶτερ Flor. 1. 2. Scribendum μᾶτερ μᾶτερ.

ταυτὸν Porsonus. ταυτὸ γὰρ libri. Non male Dobræus ταυτὸν γὰρ δή, deleto altero μῆτερ.

1283—1314. De ratione metrica hujus carminis, cui Euripides ultimam manum admovisse non videtur, dixi ad v. 1080.

1286. μητρὸς] Scribendum ματρὸς cum Hermanno.

1291. ὤφειλεν] ὤφελεν Hermannus.

1296. χλωραῖς error typothetæ pro χλωροῖς.

1299. ἀνθεά θ' ex Matthiæ editione remansit. Recte libri ἄνθεα, id est ἄνθε'.

1300—1306. Ex his potissimum verbis, quæ manifestum est quam parum sint elaborata, intelligitur verum esse quod supra dicebam de carmine hoc a poeta non absoluto. Idem de versibus 1326—1329. dictum volo nimia verborum copia abundantibus.

1308. καλλονᾶς Matthiæ. Libri τᾶς καλλονᾶς.

1310. μὲν] μὰν supra scriptum in Par. B.C. Flor. 2.

1311. Verba πρόθυμά σ' (nam sic scriptum in libris) ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον in senarium descripta choro tribuebantur. Correxit Elmsleius et προθύματ' restituit.

1313. ὦ μᾶτερ ὦ μᾶτερ Flor. 1. 2. Vulgo ὦ μῆτερ ὦ μῆτερ. Bothius, deleto altero ὦ μᾶτερ, unum ex duobus versibus fecit hunc, ὦ μᾶτερ, οἴχεται προδοὺς ἔρημον.

1321. εἰς] Scribendum ἐς.

1322. Junge cum Heathio ἐλάταν πομπαίαν εἰς Τροίαν, abietem quæ Græcos in Trojam deduceret.

1323. μήτ'] Scribendum μηδ' cum Hermanno.

Sequentia Tyrwhitt. sic constituebat: Μήτ' ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πνοιάν. Ζεὺς μειλίσσων αὔραν ἄλλοις Ἄλλαν θνατῶν λαίφεσι χαίρει, Τοῖσι δὲ λύπαν, τοῖσι δ' ἀνάγκαν etc. Non, puto, junxit μήτ' ὤφελεν ἄδ' Αὐλὶς πνεῦσαι ἀνταίαν πνοιάν, quod vix dici potest, sed mutatam esse structuram censuit μήτ' ὤφελεν ἀνταίαν πνοιὰν πνεῦσαι, quæ constructio non nisi apud seriores scriptores invenitur pro μήτ' ἀνταία πνοιὰ ὤφελε πνεῦσαι. Potius est μήτε Ζεὺς ὤφειλε πνεῦσαι. πομπάν pro ἄνεμον esse recte monet Musgrav. coll. v. 341. In sqq. duas constructiones in unam conflasse videtur Euripides, Ζεὺς μειλίσσων αὔραν ἄλλοις θνατῶν [ὥστε αὐτοὺς] λαίφεσι χαίρειν, et Ζεὺς

ἄλλαν ἄλλοις θνατῶν αὔραν διδοὺς, τοῖς μὲν χαίρειν, τοῖς δὲ λύπαν. Ita μειλίσσων per zeugma ad omnia refertur. Ad sensum recte Erasmus: *Ventis O utinam secundis Recta cursus ad Ilium Vexisset celeres carinas, Transversis neque flatibus In terramque ferentibus Euripi exagitasset undas Juppiter, auras aliis alias Placans, quo sua carbasa læti Placitis videant distenta notis, His immittere tristia suetus, Hos vi cohibens* etc. MATTH.

1327. τοῖσι bis Heathius. Libri τοῖς. Ceterum de v. 1326—1329. v. ad v. 1300.

1330—1332. Hos versus sic descripsit Hermannus, addito ante χρεὼν articulo,

ἢ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος ἢ πολύμοχθον
ἁμερίων· τὸ χρεὼν δέ τι δύσποτμον
ἀνδράσιν ἀνευρεῖν.

recte, nisi quod alter versus fortasse hexameter fuit, ἁμερίων—ἀνδράσιν εὑρεῖν.

1333—1335. ἰὼ—κόρα] Hæc una cum sequentibus choro tribuunt libri. Correxit Blomfieldus.

1335. Δαναΐδαις Flor. 1. Vulgo τοῖς Δαναΐδαις.

κόρη ex Matthiæ editione relictum. Recte libri κόρα.

1336. κακῆς Flor. 1. 2. Vulgo κακῶν.

1339. τόν γε Reiskius. Libri τόν τε.

παῖδα, τέκνον Heathius. Libri παῖδ', ὦ τέκνον γ'.

γε addidit Heathius. Scribendum σὺ cum Hermanno.

1341. τέκνον, φεύγεις; 'Ιφ. 'Αχιλλέα τόνδ' Lentingius. Legebatur φεύγεις τέκνον; 'Ιφ. τὸν (τὸν om. codices) 'Αχιλλέα τόν.

1343. πεπτωκότα codices. πεπραγμένα Ald. Verba πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα leguntur Hipp. v. 718. Plato a Marklando comparatus Rep. 10. p. 604 C. ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι.

1344. Verba οὐ σεμνότητος ἔργον in parenthesi esse posita, ad ἣν δυνώμεθα autem intelligendum esse μίμνειν, monuit Bothius. Recte: nisi post ἣν δυνώμεθα versus excidit, quod mihi probabilius videtur.

1346. τίνα βοὴν] Accusativo utitur, βοῶσι intelligens, pro quo βοᾶται dictum est.

1347. λόγον] Scribendum λόγων vel λόγου cum Marklando.

1348. οὐδεὶς Heathius. κοὐδεὶς libri. Quo servato νιν in σφε mutavit Hermannus.

τοῖσδ' om. Flor. 1. 2.

1349. ἔγωγε Matthiæ editio ex conjectura Porsoni. Libri ἐγώ τοι. Scribendum cum Musgravio ἐγώ τι.

1350. σώζων Canterus. Libri σώζειν.

1352. Μυρμιδόνων] Μυρμιδῶν Elmsleius in *Edinburgh Review* fasc. 37. p. 71. recte, ut videtur.

1354. τὸν] Libri τῶν. Correxit Matthiæ, collatis locis similibus Soph. Aj. 726. Eurip. Hipp. 589.

1358. μαχεῖ Matthiæ. Libri μάχῃ.

1360. ὀνησόμεσθα dicit Achilles, respiciens ad id, quod Clyt. dixerat, ὄναιο τῶν φρενῶν, *utinam fructum capias probi animi tui*. Respondet, *Ego vero fructum capiam*. Fructum autem intelligit eum, quem e servata Iph. capiet. Erasmus: *Di, precor, tibi adsint prosperi.—Ii quidem sunt adfuturi*. MATTH.

1363. ἴδια Heathius. Libri ἰδίᾳ.

1364. Excidit comma post αἵρεσιν.

1366. τί χρὴ] Scribendum χρὴ τί cum Gaisfordo.

1367. οὕνεκ'] ἕνεκ' Par. A.B. Flor. 1.

1368. ταὐτὸ Matthiæ editio ex conjectura Musgravii. Recte libri τοῦτο, quod de cæde Iphigeniæ esse intelligendum Musgravius ipse animadverterat.

1373. ὅδε δὲ Marklandus. ὁ δὲ Par. A. Flor. 1. 2. ὃς ὅδε Par. C. ὃς δὲ Ald. In Par. B. quid sit non constat. Est fortasse ὅδε δὲ, quod Musgravius per errorem ex Par. A., qui ipsi est E., affert.

1376. δυσγενὲς Par. B.C. Flor. 1. 2. δυσμενὲς Ald.

1379. πορθμός τε ναῶν] νεῶν τε πορθμὸς Blomfield. in glossario ad Æsch. Pers. 177.

1381. τάσδ' Matthiæ editio ex prava conjectura Porsoni. Legebatur τᾶς, consentientibus codicibus, si quid ex silentio editorum colligendum, de quo dubito, quum Victorius τὰς annotaverit, quæ vera est scriptura, sumpta fortasse ex Flor. 2. et jam a Barnesio memorata.

1382. Non satis commode Helenæ ablatio Ἑλένης ὄλεθρος dicitur. MUSG.

ἥντιν'] ἣν Flor. 1.

1385. τοι] τι Par. A.B. Scribendum τοί τι cum Elmsleio, qui alio tempore malebat καὶ γὰρ οὐχ οὕτω τι λίαν—.

λίαν ἐμὲ codices. λίαν γ' ἐμοὶ Ald.

1386. κοινὸν] κοινὴν Elmsleius.

1387. πεφραγμένοι] Scribendum πεφαργμένοι.

1389. χὐπὲρ] τε χ' ὑπὲρ libri, nisi quod Par. B. γε χ' ὑπέρ. Correxit Marklandus. Similiter peccatum 1118. Cycl. 207. et alio modo Andr. 736.

1391. τοῦτό γ' vel τοῦγ' (το) codices. τοῦ γ' Ald.

ἆρά γ' ἔχομεν Bremius. ἆρ' ἔχοιμεν libri. Paullo probabilior Hermanni conjectura est ἆρ' ἔχοιμ' ἄν. Non videtur tamen hic versus persanatus esse, quum et γε post τοῦτο inutiliter illatum et cæsura sit violata, quod tragici rarissime sibi permiserunt.

1392. δεῖ] χρὴ Par. A., adscripto δεῖ.

1393. οὕνεκ'] ἕνεκ' Flor. 1.

1396. γενησομἀγὼ] Libri γενήσομ' ἐγώ. γενήσομαι 'γώ Reiskius.

1400. ἄρχειν εἰκὸς] Libri εἰκὸς ἄρχειν. Correctum ex Aristotelis Polit. 1, 1.

1407. σοῦ Canterus. Libri τοῦ.

1409—1433. Versus spurii, satis inepte genuinis versibus Euripidis 1405—1408. adjuncti ab eodem, ut videtur, homine quem notavi ad v. 1178.

1409. ὅ σου κρατεῖ] Si retinendum sit ὃ, subintellige τὸ θεῖον, petendum ex verbo θεομαχεῖν: sin ὃς legendum, ex eodem verbo pete θεός. MARK. Scribendum potius videtur ὅ σου 'κράτει.

1410. τἀναγκαῖά τε Reiskius. Libri τά τ' ἀναγκαῖά γε.

1418. ἀρκεῖ Reiskius. Libri ἄρχει.

μάχας] μάχης Flor. 1. μάχας (η) Flor. 2.

1425. Imperite dictum ὅμως δ' ἴσως γε. Id ὅμως γ' ἴσως scriptum in Par. A.

1426. τἀπ'] Vitiose dictum pro τὰ ὑπό.

1429—1433. His versibus homo loquax idem fere dixit quod versibus duobus præcedentibus. Offenderunt hæc etiam Hermannum, qui ipse quoque versus 1428—1433. ut spurios notavit, sed ab interpolatore non hoc loco, sed post 1416. adjectos fuisse conjecit.

1436. κάκιζε] *Timidum redde.*

1437. ἀδικήσει] ἀτυχήσεις Canterus.

1438. μήτ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχός] Versus putidus et ab interpolatore confictus, qui pendentem scilicet Iphigeniæ orationem sustentare volebat. Atqui nihil opus est

fulcro, quum ipsa illam postea, etsi, quod ab Clytæmnestra interpellata esset, paullo aliter absolverit. Sane et aliis suboluit uno non duobus versibus hic Iphigeniam loqui debere: qui tamen mirum quod genuinum et elegantem quam spurium et inficetum dimittere maluerunt. Quo enim argumento utuntur versum 1439. μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχῃ πέπλους ex illo 1449. μηδ' ἀμφὶ κείναις μέλανας ἐξάψῃς πέπλους consarcinatum videri, luculento is potius testimonio est, idem quod ibi de sororibus Iphigeniæ prædicatur supra de Clytæmnestra dictum fuisse. L. DINDORF. Interpolatoris manum produnt particulæ οὖν γε ab hoc loco alienissimæ. Deleatur punctum in fine versus positum.

1440. δὴ Barnesius. δῆτα libri.

τέκνον Marklandus. Libri ὦ τέκνον.

1449. ἐξάψῃς] ἐξάψῃ libri. Correxit Reiskius.

1450. τι Elmsleius. Vulgo τί.

1455. τὸν ἀμὸν Scaliger. Legebatur τὸν ἐμὸν, cujus corruptelæ exempla plura de his ipsis verbis πατέρα τὸν ἀμὸν indicavi ad Soph. Philoct. 1314. ubi libri optimi πατέρα τὸν ἐμὸν, deteriores ex indocti librarii conjectura πατέρα τε τὸν ἐμόν. Quo non sagacior fuit qui in versu Euripidis πατέρα γε τὸν ἐμὸν scripsit, quod legitur in Par. C. Flor. 1. 2.

πόσιν γε Elmsleius. Libri πόσιν τε.

1456. κεῖνον δεῖ] Scribendum δεῖ κεῖνον cum Porsono.

1457. γῆς] τῆς Flor. 1.

1459. σπαράξεσθαι] Scribendum σπαράσσεσθαι cum Elmsleio.

κόμας] κόμης Flor. 1. 2. Qui fortasse κόμην voluerunt. Sic σπαράζομαι κόμαν Androm. 1209.

1461. μέγ'] Error typothetæ pro μέν'.

1466. Bremi offendit ad οὐκ ἀξίως; nam si sit *non pro meritis* (*unverdienter Weise*) nec iis quæ præcesserint generose et fortiter dicta, nec sequentibus convenire. Itaque legere malit ὡς ὁρᾷς γε, κἀξίως, [γ', εὖ κἀξίως Hermannus] *prout dignitas postulat, non lamentans* (mit Würde, mit Anstand). ἀξίως ἐμοῦ hunc sensum habere possit, ἀξίως per se positum vix puto. Et quidni, quæ ad mortem pro patria obeundam parata est, dicere tamen possit, non æquum esse, se delectam esse, quæ immoletur? MATTH. οὐκ ἀξίως nihil aliud esse potest, nisi *prout me dignum est*, ut Hipp. 1042. legitur ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας, pro ἄξιον σοῦ. MATTH. in Addendis.

1469. Toup. append. not. in Theocr. 15, 98. (p. 464. ed. Heind.) per Διὸς κόρην Ἄρτεμιν intelligendum censet hymnum s. pæana in Dianam, qui ab istis verbis inchoaret. Mihi ἐπευφημήσατε παιᾶνα dictum esse videtur pro παιανίζετε, hinc Ἄρτεμιν additum. MATTH.

1471. Distinctionem post πῦρ sustulit Markl. αἰθέσθω πῦρ προχύταις καθαρσίοις est pro προχύται καθάρσιοι αἰθέσθωσαν ἐν τῷ πυρί. MATTH.

1477. 1478. Scribendum uno versu στέφεα—καταστέφειν, et post καταστέφειν comma ponendum.

1477. στέφεα περίβολα, &c.] Coronas innuit, sive infulas, quibus victimarum capita coronabant: de qua re Lucretius 1, 88. *Cui* (Iphigeniæ) *simul* infula, *virgineos circumdata comtus, Ex utraque pari Malarum parte profusa est*, &c. Vid. infra v. 1511. BARN.

1479. παγαῖς] Scribendum παγάς cum Reiskio et interpungendum in fine versus. Conf. v. 1513.

1480. ἑλίσσειν Ἄρτεμιν est choreis circuire Dianæ simulacrum. Dicitur autem, ut ἑλίξειν Λατοῦς γόνον, Herc. Fur. v. 691. s. et ἑλίξαι βωμὸν, Callim. Hymn. in Delum, v. 321. Petronius Arbiter:—*ter ovantem circa delubrum gressum feret ebria Pubes*. MUSG.

1485. τε] τάς τε Flor. 1. τε (τάς) Flor. 2. τε delendum esse probabiliter conjecit Bothius.

1487—1490. ὦ—πρέπει choro tribuunt libri. Correxit Seidlerus.

1487. ὦ— | ὡς— | δώσομεν—ἁμέτερα Ald. Verba ὦ πότνια—γέ σοι uno versu esse comprehendenda vidit Hermannus.

μῆτερ] Scribendum μᾶτερ cum Hermanno.

1491. ὦ νεάνιδες] ἰὼ ἰὼ νεάνιδες Hermannus.

1495. δάϊα] Scribendum δᾷα cum Hermanno.

1497. στενοπόροισιν codices. στενοπόροις Ald.

1498. μᾶτερ Seidlerus. Libri μῆτερ.

1499. Μυκηναῖαι codices. Μυκῆναι Ald.

θεράπναι Scaliger. θεράπαιναι libri.

1502. Ἑλλάδι με Elmsleius. Ἑλλάδι μέγα vulgo. ἐμὲ Ἑλλάδι Flor. 1. In Par. C. et Flor. 2. ἐμὲ adscriptum verbo ἔθρεψας. Quod in ἐθρέψαθ᾽ probabiliter mutat Elmsleius.

1505. Ald. uno versu ἰὼ—ἁμέρα. Quo pacto metrum hoc est

⏑ ⏑́ ⏑ – – | ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ –

1507. *Διός τε φέγγος, ἕτερον | ἕτερον αἰῶνα, | καὶ μοῖραν οἰκήσομεν*] Sic versus descripti in Ald. Probabilior metri forma restitui potest deleto altero *ἕτερον*,

Διός τε φέγγος, ἕτερον
αἰῶνα καὶ μοῖραν οἰκήσομεν.

1509. In Par. C. adscriptum *στροφή*.

1513. *παγαῖς*] Scribendum *παγάς* ex Par. B.C. Flor. 2. in
ας
quibus *παγαῖς*. Conf. v. 1479.

1514. *αἵμονος*] Legebatur *γε δαίμονος*. Quum *αἵμονος* in *δαίμονος* corruptum esset, additum est *γε* metri restituendi caussa. Marklando *διαίμονος* scribendum videbatur, cujus adjectivi exempla nulla sunt. Probavit hoc L. Dindorfius, cujus hæc est annotatio "Equidem recepi Marklandi emendationem *βωμὸν διαίμονος θεᾶς*, quum recte et secundum analogiam formetur *διαίμων*. Poterit tamen, cui minus arrideat vocabulum nondum repertum, illud ΔΑΙΜΟΝΟΣ ex ΦΙΛΑΙΜΟΝΟΣ relictum statuere. *Φιλαίμων* Diana dicitur, quod sanguinem virginis efflagitasset: quo tamen male Marklandus et illa trahit v. 1525. *θύμασι βροτησίοις χαρεῖσα*, quasi *χαίρουσα* scriptum esset: atqui *χαρῆναι θυσίαις* est *propitio numine accipere sacra*, quo ea etiam dii interdum excipere poterant a quibus plerumque abhorrerent. Aristophanes Nubibus v. 274. *ὑπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι*. Thesmophoriazusis v. 980. *καὶ Πᾶνα καὶ Νύμφας φίλας ἐπιγελάσαι προθύμως ταῖς ἡμετέραισι χαρέντα χορείαις*."

1515. *ῥανοῦσαν* Marklandus. Libri *θανοῦσαν*.

1516. *εὐφυῆ*] Scribendum *εὐφυᾶ*.

γε error typothetæ pro *τε*.

σφαγεῖσαν] Delendum: est enim glossema. Versus autem sic potius describendi, *ῥανίσιν αἱματορρύτοις | ῥανοῦσαν εὐφυᾶ γε σώματος δέρην*. In Ald. *ῥανίσιν— | θανοῦσαν— | δέρην— | πατρῷαι— | στρατός—*.

1518. *μένουσί σε χέρνιβές τε*] Scribendum *μένουσι χέρνιβές τέ σε* cum Seidlero.

1524. *ὦ πότνια* (*πότνα* Par. A.B. Flor. 1. et ex emendatione Flor. 2.) *θύμασι*] Huic versui *βροτησίοις* adjungit Ald. et recte quidem. Nam duplicato *πότνια* restituendus senarius, *ὦ πότνια θύμασιν βροτησίοις*. Quod vidit Hermannus.

1525. *εἰς*] Scribendum *ἐς*.

1529. Ἑλλάσι (male typotheta Ἕλλασι) Marklandus. Legebatur Ἑλλάδι.

1530. κρᾶθ' ἑὸν Seidlerus. κάρα ἑόν codices. κάρα τεόν Ald. κάρα θ' ἑόν Scaliger.

1532. Porsonus Præf. Hecub. p. xxi. (cf. ib. p. xx. xxviii. ad Orest. 1338.) sequentia usque ad finem fabulæ pro panno ab interpolatore recentiore assuto habet. Equidem in vss. 1532—1550. nihil magnopere, quod reprehendam, video. Nec vss. 1551—1558. prorsus abjiciendi videntur, præter unum 1556. Sed a v. 1559. in pejus ruunt omnia; primum ineptæ imitationis Hecubæ v. 525 sqq. satis expressa vestigia; tum multa et in sermonis leges et in metrum peccantia, ut 1569 sq. 1573. 1579 sq. 1584. 1588 sq. 1592. 1596. 1608. 1610 sq. Versus vero 1615 sqq. prorsus horribiles. Itaque hunc epilogum, ut ita dicam, mutilum et truncatum esse censeo, cujus v. 1532—1550, fortasse etiam 1551—1558, antiqui poetæ sint, reliqua hominis, qualis Sophoclis Clytæmnestram vel fragmentum Danaes procudit. MATTH. Versus 1532—1558. recte contra Porsonum defendit Matthiæ nec Porsonum hos versus Euripidi abjudicaturum fuisse credo, nisi opinione sua de versibus ex hac fabula ab Æliano allatis, de quibus in procemio dixi, in difficultatem se implicuisset aliter inexplicabilem.

1533. κλύῃς codices. κλύοις Ald.

1535. Post φόβῳ punctum, post παρούσῃ v. 1537. signum interrogandi ponit Ald.

1536. ἥκοις Scaliger. ἥκεις libri. Scribendum ἥκῃς cum Porto.

1541. που Marklandus conjectura non mala, sed quam necessariam esse demonstrari nequit. Restituenda igitur librorum scriptura μου.

1544. ἀνθεσφόρους Flor. 1. ἀνθεσφόρους (η superscr.) Par. C. Flor. 2. Vulgo ἀνθηφόρους.

1550. δάκρυα προάγειν vix alibi legitur. Comparari tamen potest ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ Suppl. 772. MATTH. Videtur poeta non προῆγεν scripsisse, sed προῆκεν, quod verbum per προάγειν explicare solent glossatores.

ὀμμάτων πέπλον προθείς] Rectissime observat Andreas Schottus Observ. Human. 5. c. 17. hunc Euripidis locum Timanthi, illi celeberrimo Pictori, ansam dedisse; ut Lucianus in Chro-

nosolone dicit, Pictores a Poetis imagines suas formare solitos. De hac re M. Tullius in libro de Perfecto Oratore—si denique Pictor ille vidit quum immolanda Iphigenia, tristis Calchas esset, tristior Ulysses, mœreret Menelaus, obvolvendum caput Agamemnonis esse: quoniam summum illum luctum penicillo non posset imitari; etc. Hinc Plinius 35. c. 10. "Nam Timanthi vel plurimum adfuit ingenii. Ejus enim est Iphigenia, oratorum laudibus celebrata: qua stante ad Aras pictura, cum mœstos pinxisset omnes, præcipue patruum, cum tristitiæ omnem imaginem consumsisset, patris ipsius vultum velavit, quem digne non poterat ostendere." Vid. insuper M. Fabium Quintil. 2, 13. et Val. Maximum 8, 12. BARN.

1556. ἄγοντας] Mutata constructione pro ἄγουσιν dictum. Vide quos citavi gramm. Gr. §. 555. MATTH.

1557. εὐτυχοῖτε] εὐτυχεῖτε Flor. 1. 2.

1558. δώρου] Scribendum δορὸς cum Reiskio.

δ' error typothetæ pro τ'.

1559—1629. Versus spurii notati a Porsono: de quo v. ad v. 1532.

1559. 1560. Ducti ex Hec. 548. 549. sed ibi hoc petit Polyxena, quia voluntariam se et liberam (v. 550.) mori velle profitetur, hic, quia eos, victoria potitos, in patriam redire vult, an quia pro Græcia mortem obitura est? Prius ineptum, ex altero non sequitur id, quod petit. Melius autem scripsisset falsarius: πρὸς ταῦτα μὴ ψαύσῃ τις Ἀργείων χροὸς Τοὐμοῦ· παρέξω γάρ, ut est in Hec. In Ald. etiam interpungitur — — Ἀργείων ἐμοῦ σιγῇ· παρέξω. MATTH.

1561. τοσαῦτ'] τοσοῦτ' Flor. 1.

1567. ἔσωθεν] Inepte dictum de ense, qui intus est in vagina, extracto. "Ritum ipsum non nisi ex h. l. et grammaticis, schol. ad Orest. 188. et ad Aristoph. Pac. 948. novimus, satis operose h. l. descriptum, in quo mirari tamen subit, cur nunc demum in calatho condat cultrum, et quidem vagina inclusum, qui statim expediendus erat, et cur omnino e vagina extraxerit, quem mox recondere vellet. Nec φάσγανον vocari puto μάχαιραν. Quod grammatici dicunt, intelligendum est de cultro, quo in sacrificandis bestiis utebantur; hic conditus erat calatho (ἐκέκρυπτο ἡ μάχαιρα, ἐν ᾧ ἔκειτο ἡ ἱερουργικὴ μάχαιρα), non paulo ante sacrificium demum imponebatur. De ense, quo occidenda erat Iphigenia, nihil ejusmodi reperitur. Ensem aperte

vagina educit Neoptolemus immolaturus Polyxenam Hec. 543 sq. MATTH.

1568. Πηλέος Flor. 1. 2. Tum ἐν om. Flor. 1. βωμὸν θεᾶς ἔθρεξε insolita locutio; nec ἔθρεξα facile apud alium idoneum auctorem legitur, (vid. Pierson. ad Mœr. p. 187.) et quid opus est cursu? Sacra portantes lente incedere credideram. MATTH.

1570. Ald. ἔλεξε δ', ὦ θηρόκτον' Ἄρτεμι, παῖ Διός. Sed codices ἔλεξε δ' ὦ Διὸς Ἄρτεμις θηροκτόνε. Dianam vero tam aperte cum Luna confusam, ut sq. v. fit, apud nullum hujus ætatis scriptorem reperias, si Æschylum excipias, cujus locum laudat Galen. Comm. ad Hippocr. de morb. epid. 6. p. 454. sed corruptum. vid. Blomfield. ad Æsch. Prom. 821. Alibi Euripides Lunam, Solis filiam Phœn. 175. a Diana distinguit, nec φωσφόρος θεά Iph. T. 21. necessario Dianam eamdem esse, quam Lunam arguit. MATTH.

1572. Versus expressus esse videtur ad v. 537. Hecubæ. MATTH.

1573. Ἀγαμέμνων] Syllaba tertia imperite correpta.

1577. Nescio vero, cur in terram oculos dejecerint Atridæ et totus exercitus, e quibus sese eximit et idem seorsim sibi, ut viro primario, tribuit homo stupidus, qui ista narrat. Alias precantes ad cœlum oculos tollere consueverunt, ἰδεῖν εἰς οὐρανὸν εὐρύν Il. η', 178. An forte Christianorum consuetudo obversabatur versificatori? MATTH.

1578. Tres personæ sunt, Calchas, qui ensem vagina extractum, tum reconditum in calatho ponit, Achilles, qui circa aram currit, quippe πόδας ὠκύς, et, inter currendum puto, preces ad deam fundit, tertius sacerdos, qui precibus Achillis non contentus ipse etiam precatur. In Hecuba unus Neoptolemus et preces facit, et ense Polyxenæ cervicem ferit. MATTH.

1579. Ineptus sacerdos fauces inspiciens, ut, quam faucium partem feriret, constitueret; sed voluit interpolator dicere aliquid simile ei, quod in Hec. 563 sqq. legitur. MATTH.

1580. μικρὸν correpto iota dixit.

1581. αἴφνης ex Eustathio de Ismen. amor. 8. p. 309. et Eustath. p. 637, 16. 17. et aliis seriorum scriptorum locis citat Porson. Adv. p. 257. MATTH.

1583. *εἶδεν* jam olim conjecisse aliquem, e Marklandi nota colligo. *οἶδεν* libri. MATTH.

1588. *διαπρεπῆς τὴν θέαν* vix alius quisquam dixerit. MATTH.

1589. *ἐραίνετ'*] Scribebatur *ἐρραίνετ'*. Aut *ἐραίνετ'* scripsit, aut, quod Barnesius voluit, *ῥαίνετ'*.

1592. Versificator primam vocis *θυσίαν* syllabam produci posse putavit. MATTH.

1594. *μάλιστα τῆς κόρης* pro *μᾶλλον τῆς κόρης* dictum MATTH.

1595. *μιάνῃ* Par. B. *μιάνοι* vulgo.

1596. *ἡδέως* in duas syllabas contractum imperite.

1597. *'Ιλίου τ' ἐπιδρομάς*] Fortasse ex Hel. 404. ubi *ἀξένους τ' ἐπιδρομάς*.

1599. Accentu pedes dimensus esse videtur noster: — — ὡς | *ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ*. MATTH.

1604. *ὥστε σοι φράσαι* solœce pro *ἵνα σοι φράσω*. Pro *φράσαι* Par. A. *φράσειν*. MATTH.

1608. *ἀφίπτατο*] Vid. Porson. ad Med. 1. MATTH.

1621. ΑΓΓ. errore typothetæ præscriptum, qui Agamemnonis nomen ponere debebat.

1627. *ἱκοῦ*] Libri *ἵκου*. Quod servari in hoc scriptore poterat.